

Hơn Cả Hôn Nhân

Contents

Hơn Cả Hôn Nhân	2
1. Chương 1: Chuyện Kết Hôn Này Cũng Có Thể Sao?	2
2. Chương 2: Lại Còn Có Thêm Sự Việc Ngoài Ý Muốn	6
3. Chương 3: Thất Bại Đêm Tân Hôn	9
4. Chương 4: Trong Thời Gian Nghỉ Kết Hôn Cô Đã Bị Giày Vò	13
5. Chương 5: Chu Cẩn Vũ Tào Nhã	16
6. Chương 6: Không Ngờ Được Phúc.	20
7. Chương 7: Gặp Lại Chu Cẩn Vũ	23
8. Chương 8: Lộ Ra Manh Mối.	26
9. Chương 9: Hạ Chân Ngọc Đã Kết Hôn	30
10. Chương 10: Giữa Nam Và Nữ, Đừng Bao Giờ Nghĩ Sẽ Có Tình Bạn	34
11. Chương 11: Chúng Ta Cùng Nhau Cố Gắng	38
12. Chương 12: Bỗng Nhiên Dậy Sóng	42
13. Chương 13: Rất Ái Muội	48
14. Chương 14: Nổi Lên Xung Đột (1)	52
15. Chương 15: Nổi Lên Xung Đột (2)	56
16. Chương 16: Tổ Rõ Thái Độ	58
17. Chương 17: Không Thể Thoát Khỏi Bó CỤC	64
18. Chương 18: Thay Đổi Hành Trình	69
19. Chương 19	74
20. Chương 20	77
21. Chương 21	82
22. Chương 22	87
23. Chương 23	92
24. Chương 24	95
25. Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	108
28. Chương 28	113
29. Chương 29	118
30. Chương 30	123
31. Chương 31	126
32. Chương 32	132
33. Chương 33	136
34. Chương 34	141
35. Chương 35	147
36. Chương 36	153
37. Chương 37	157
38. Chương 38	163
39. Chương 39	169
40. Chương 40	175
41. Chương 41	183

42. Chương 42	189
43. Chương 43	194
44. Chương 44	200
45. Chương 45	207
46. Chương 46	212
47. Chương 47	219
48. Chương 48	228
49. Chương 49	234
50. Chương 50	240
51. Chương 51	248
52. Chương 52	255
53. Chương 53	261
54. Chương 54	269
55. Chương 55	277
56. Chương 56	284
57. Chương 57	291
58. Chương 58	298
59. Chương 59	305
60. Chương 60	312
61. Chương 61	319
62. Chương 62	328
63. Chương 64	336
64. Chương 65	341
65. Chương 66	351
66. Chương 67	368

Hôn Cả Hôn Nhân

Giới thiệu

Hôn nhân là đỉnh điểm của tình yêu! Vậy Hôn Cả Hôn Nhân sẽ ra sao? Đọc được tiêu đề đã tạo nên s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ca-hon-nhan>

1. Chương 1: Chuyện Kết Hôn Này Cũng Có Thể Sao?

Hạ Chân Ngọc, một cô gái hai mươi tám tuổi già theo đúng nghĩa đen, là một nhân viên ngoài biên chế. Cô kết hôn với một người đàn ông bình thường, định bình yên sống cuộc sống bình thường. Nhưng trên đời này, luôn có những việc bất ngờ xảy ra với những người thích yên phận như thế.

Chồng cô, là một người đàn ông bị bệnh bất lực. biết chuyện cô vẫn thông cảm cho chồng, khuyên khích chồng đi chữa bệnh, mặc ẹ chồng và gia đình chồng ý quyền ý thế khinh dễ nhà mình. Cô vẫn muốn sống một cuộc sống bình yên qua ngày.

Cuộc sống nhẩn nại đó những tưởng sẽ theo cô, nhưng tiếc thay cô gặp anh, một gã bá vương cả giới chính khách lẫn tình yêu.

Anh như một gã thợ săn đang chèn ép con mồi, quyết săn bắt lấy con mồi mà anh đã nhắm trúng. Bằng đủ thủ đoạn tà ác lẫn vô sỉ

Đọc đến đây, các bạn có trái tim non trẻ như mình chắc hồi hộp vì sợ loại ngược, ngược tàn nhẫn vân vân và vân vân?

Ồ không, anh lớn hơn cô mười tuổi, và luôn cưng chiều cô hết mực, không giống như những loại cường thủ hào đoạt khác, ngược tới ngược lui, ác bá như anh luôn phải chịu nhẩn nại dỗ dành cô.

Câu chuyện này gây ra rất nhiều tranh cãi ở diễn đàn TQ lẫn trên TTV, bởi nội dung quá ư là nhạy cảm của nó.

Tuy chồng cô bất lực nhưng cô chưa bao giờ có ý nghĩ gì ngoài lề, một cô gái thấp cổ bé họng với một gã chính khách quyền uy làm sao cô có thể đấu lại khi anh đã nhắm trúng.

Nhưng nói thế, chứ không phải thế, cô không yếu ớt nếu như người chồng hiện tại của cô không bán cô để cầu vinh và cả gia đình lẫn dòng họ bên chồng.

Cũng có lúc cô buông xuôi tay, bỏ mặc gã đàn ông luôn uy hiếp lẫn dỗ dành mình, nhưng khi đối diện với sự bất tài, vô sỉ của gia đình và cả dòng họ bên chồng, muốn cô dùng thân xác để đổi lấy danh vọng cho bọn họ là cô muốn cắt đứt tất cả để trở về cuộc sống bình yên mà mình muốn

Liệu cô có cắt đứt được không, khi những người thân bên chồng đó bám cô như con nợ, còn anh – Gã thị trưởng quyền uy với đầy đủ thủ đoạn liệu có bỏ qua cho cô khi phát hiện mình đã yêu cô mất rồi.

Bạn đến với câu chuyện này, ngoài nội dung dễ gây tranh cãi như trên thì thật ra mình thấy cô gái ấy hoàn toàn không hề sai gì cả, cô có chồng cũng cố gắng hạnh phúc bên chồng dù gặp phải mẹ chồng đanh đá, khinh người và cả dòng họ bên chồng vô sỉ tiểu nhân, dù chồng bị bệnh cô vẫn động viên an ủi và giúp đỡ anh trị bệnh.

Nhưng cái cô nhận được chỉ là sự chèn ép của bọn họ, đương nhiên cô không phải thánh mẫu để chịu đựng mãi, cũng có lúc vùng lên

Còn anh, một thị trưởng ba mươi tám tuổi, đủ độ ác bá và vô sỉ, thích xưng ‘chú’ với cô, thích ăn đậu hũ của cô mọi lúc mọi nơi, và cũng thích chèn ép chọc cô nổi giận, nhưng cái mà anh cưng chiều cô, yêu thương cô thì không phải ai cũng làm được.

Đến nỗi, khi muốn chia tay với anh, cô bật thốt với cô bạn thân ‘Ngoài cha mẹ mình, anh ấy là người chịu đựng và yêu chiều mình nhất’

Nhưng khi cô nổi giận thực sự thì anh lại nhịn nhục nhẩn nại, chịu cô đánh.

À, các bạn nghĩ cô hiền, một khi người hiền nổi giận thì.. E hèm, dép lê, túi xách hay dụng cụ gì có trong tay thì không bỏ qua đâu nhé

Cơ mà giữa hai người họ ái muội đặc biệt, với sự vô sỉ của anh thì người tưởng chừng như lãnh cảm như cô cũng phải xiêu lòng

Tuy dấn mác Cường thủ hào đoạt, nhưng đây là truyện sủng, cực sủng với phong cách đại thúc và tiểu loli. Đáng yêu, hài hước, nhưng cũng có những lúc trầm lắng cảm động lòng người.

Chương 1: Chuyện kết hôn này cũng có thể sao?

“Chân Ngọc, mẹ anh nói căn nhà đã sửa sang gần xong rồi, để cho ... để cho hai bên cha mẹ gặp mặt lần nữa và xem xem ... chắc cần mua thêm chút đồ vật để trang trí.”

Hạ Chân Ngọc nghe giọng nói trong di động có chút lắp bắp của Lý Ngụy âm thầm thở dài.

“Em đang ở bên ngoài ăn cơm cùng Lệ Lệ, đợi lát nữa em qua đó một chuyến.” Nói xong không đợi đối phương trả lời lại cô liền cúp máy, nhìn về mặt bất đắc dĩ của Cao Mai Lệ đang ngồi ở phía đối diện.

“Có phải mẹ hắt ta lại muốn cậu mua thêm đồ đạc không? Nhà bọn họ vẫn còn chưa để cậu yên sao, mua nhà để kết hôn rồi giả bộ sửa chữa, đồ gia dụng, đồ nội thất ở trong nhà đều là do cậu mua thêm, hơn nữa căn phòng kia vẫn là tài sản trước hôn nhân, làm sao nhà hắt lại mưu tính như vậy hả?” Cao Mai Lệ đối với cuộc điện thoại của Lý Ngụy vừa gọi đến rất không vừa lòng.

“Cũng từng bước tính toán, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện thì tốt hơn”. Hạ Chân Ngọc không quan trọng nói, mình đã 28 tuổi rồi, qua người giới thiệu mình cùng Lý Ngụy gặp gỡ đã gần một năm, Lý Ngụy cũng đã 30 tuổi, cho nên người trong nhà anh ấy mau chóng mua nhà rồi sửa sang lại, thúc giục bọn mình “Ngày mừng một tháng năm” (ngày Quốc tế lao động) kết hôn.

“Mình thật không hiểu nổi cậu, cậu nói xem gia đình nhà hắt ngạo mạn cái gì chứ, không phải có con trai làm nhân viên công vụ sao, ngay cả cái cửa phụ cũng chưa từng qua vậy mà còn cao cao tại thượng.” Cao Lệ Mai vẫn là cảm thấy Chân Ngọc sống chung với gia đình Lý Ngụy sẽ không được tốt lắm.

“Mình là nhân viên ngoài biên chế mà, có thể so sánh với người nhà họ sao?” Khi cô vừa mới tốt nghiệp, cậu cô liền sắp xếp công việc cho cô, làm nhân viên văn phòng trong cơ quan nhà nước, tuy nói là nhân viên ngoài biên chế, nhưng cũng vui vẻ, an nhàn thoải mái. Nhưng ở đây quan hệ giữa mọi người rất phức tạp, không có người phía sau lại không có tiền thì cho dù tạm thời là nhân viên ngoài biên chế cũng không có được vị trí tốt, không làm quá ba tháng đã bị điều đến làm việc ở đại sảnh trở thành nhân viên tạp vụ, cả ngày bị vây quanh sai khiến.

“Cậu đúng là người không có chí khí, công việc nhàm chán đó còn có thể làm nhiều năm như vậy, nếu là mình mình đã sớm xin thôi việc, ở những chỗ khác cũng có thể kiếm được việc làm tốt hơn so với việc này nhiều.”

“Cậu cũng biết ưu điểm lớn nhất của mình chính là lười biếng mà, hơn nữa cậu mình hết lần này đến lần khác bảo mẹ mình dặn mình phải biết quý trọng công việc này. Cậu cũng biết là tư tưởng của mẹ mình đã lỗi thời, nếu mình xin thôi việc, thì trước tiên mình phải chuẩn bị thật tốt tinh thần bị mẹ mình giầy vò đến phát điên”. Bản thân cô quả thật là người không có chí lớn, một thời gian dài ngày ngốc ở một chỗ cũng không có dũng khí xông xáo đi kiếm việc khác.

Cao Mai Lệ suy nghĩ một chút, lại nói thêm: “Làm biếng mà là ưu điểm sao, nếu cậu không có năng lực thì mình cũng không nói làm gì, nhưng rõ ràng cậu là một người rất thông minh chỉ là hay làm biếng, bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội tốt như vậy. mẹ Lý Ngụy ở bên này cậu định làm thế nào bây giờ? Cậu có còn tiền không?”

“Mình còn có một chút, nhưng mà cũng không nhiều lắm”

“Nếu không đủ, trong tay mình vẫn còn có chút tiền, cậu cứ lấy trước mà dùng.”

“Việc này thật không cần đâu, không có tiền mình sẽ không mua thì mẹ anh ta còn có thể làm gì được.” Hạ Chân Ngọc thật đúng là không đem chuyện này để ở trong lòng, chẳng qua cảm thấy cơm nước xong cũng không được về nhà nghỉ ngơi, mà còn phải đi đến nhà Lý Ngụy thật sự là đau khổ.

“Khi nào thì đi đăng ký? Tuần trăng mật cậu định đi đâu?” Cao Lệ Mai nghĩ nghĩ vẫn là nên có vẻ cao hứng một chút tán gẫu chuyện tốt của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc có chút lo âu nhìn Cao Lệ Mai, do dự một chút nói: “Mình nói, nhưng cậu cũng đừng có la mình nhé, mình sợ nhất là người khác lớn giọng.”

“Lời này của cậu thật là khó hiểu, chừng nào cậu đi đăng ký, đi đâu hưởng tuần trăng mật thì sao mình phải tức giận cái gì hả? Chẳng lẽ còn không đi hưởng tuần trăng mật, thật là...”

Hạ Chân Ngọc trước tiên chọn chút tin tức tốt nói: “Ngày 27 tháng này đi đăng ký, Lý Ngụy chọn, nói đó là ngày đẹp để hai người hứa hôn.”

“Thật đúng là hiếm thấy nha, cái con người khô khan đó còn có thể nghĩ đến những chuyện lãng mạn, thể tuần trăng mật đi đâu?”

“Không đi.”

Cao Lệ Mai cho rằng mình thật sự không có nghe rõ Hạ Chân Ngọc nói là đi đến chỗ nào: “Đi đâu? Mình nghe không rõ.”

“Không đi, hai chúng mình không đi hưởng tuần trăng mật.”

Cao Lệ Mai thiếu chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, thanh âm lên ột chút: “Hạ Chân Ngọc, không phải là cậu nói đùa với mình đấy chứ? Xe cưới nhà bọn họ muốn tiết kiệm tiền nên không thuê cậu cũng đã nhin, cậu cũng tự mình nghĩ biện pháp để nhận lấy bên nhà mẹ để cậu, bây giờ ngay cả tiền để đi hưởng tuần trăng mật cũng không bỏ ra sao? Vậy thì đừng kết hôn nữa!” “Này cậu đừng có kêu to như vậy.” Hạ Chân Ngọc nhìn những người xung quanh đang hướng về chỗ hai người các cô nhìn nhìn, có chút ngượng ngùng.

“Mình đã nói ngay từ đầu, nếu không có bản lĩnh thì sẽ không phô trương, nhưng nhà họ Lý sĩ diện, mua một căn phòng trên dưới trăm ngàn, kết quả là nhà họ chỉ nỗ cho có lệ, lại còn giả bộ là người giàu có, hiện tại ngoại trừ căn phòng mà nhà họ mua ra thì một phen tiền họ cũng không muốn bỏ ra để sửa sang!” Cao Lệ Mai cực kỳ tức giận nói.

“Căn phòng này là lúc đó nhà anh ấy vay tiền để mua sau này chúng mình sẽ phải đảm nhận việc trả nợ đó, vả lại cũng không hoàn toàn bởi vì tiền, gần đây đơn vị của Lý Ngụy phải tiếp đón một người quan trọng tới kiểm tra, cuối năm phải tổng kết, kiểm tra đánh giá số liệu, mặc dù thời gian nghỉ kết hôn thì không thể dị nghị, nhưng nếu lúc này vắng mặt khó tránh khỏi lãnh đạo không thấy lại trách tội.” Thật ra Hạ Chân Ngọc không muốn chi tiêu quá nhiều tiền cho đồ đạc trong phòng, như vậy trong tay còn dư dả một chút, không giống như bây giờ toàn bộ số tiền đều bỏ vào mua sắm cho căn phòng này.

“Chết tiệt! Hắn chính là một kẻ kém cỏi, nghĩ để kết hôn cũng sợ dắc tội với lãnh đạo sao, sao hắn lại hồ đồ như vậy, nếu không phải hắn có vận may từ trên trời rơi xuống có biện pháp thông qua mới thi đỗ làm nhân viên công vụ thì hắn đã chết đói rồi.” Cao Lệ Mai càng nghĩ càng giận, cũng lại càng xem thường Lý Ngụy.

Hạ Chân Ngọc nói: “Thôi mà, chuyện đó cũng không phải là chuyện gì to tát, về sau có cơ hội còn có thể bù lại mà.”

Cao Lệ Mai thật sự là chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Cảm giác đó có thể giống nhau sao? Cậu nha, cậu đúng là cái gì cũng không để ở trong lòng, việc kết hôn là việc lớn như vậy mà cậu cũng xử lý qua loa như thế, tương lai cũng đừng có hối hận.”

Hai người lại tiếp tục hàn huyên một lát rồi đi về, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đến nhà Lý Ngụy, vừa mới đến cửa thì mẹ Lý Ngụy là Tống Quyên đã đứng đón ở đó, ánh mắt nhìn thẳng về phía sau Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc à, cha mẹ cháu đâu, sao lại không cùng cháu tới đây?”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên sẽ không để cho cha mẹ mình qua đây, bà mẹ chồng này tương lai còn không biết lại muốn cái gì nữa, tự mình đến trước có việc gì thì ứng phó là được, làm sao có thể để cho cha mẹ sang đây bị ức hiếp. Vì thế mỉm cười nói: “Bác, vừa rồi cháu ở bên ngoài làm việc liên tục đấy chứ, Lý Ngụy gọi điện thoại cho cháu, cháu liền trực tiếp đi đến đây, có chuyện gì thì bác cùng cháu nói là được, cháu có thể tự quyết định.”

“Bác đã nói cháu là một cô gái cứng chặc, biết điều mà! Ai, thật ra chuyện này quả thật có chút khó xử, cháu cũng biết đấy, phòng kết hôn của các cháu là do nhà bác bỏ toàn bộ tiền ra mua, còn cả tiền sửa sang trang hoàng lại cũng xấp xỉ bằng số tiền tiết kiệm của bác và bác trai rồi. Bác nghe Lý Ngụy nói hôn lễ của các cháu định mời hơn 40 mâm, không phải là bác than nghèo kể khổ không có tiền để đưa cho các cháu chi tiêu, nhưng tiền tiệc cưới này đúng là có chút khó xử.”

Hạ Chân Ngọc biết bà ta còn chưa có nói xong, nên cũng không sốt ruột, quả nhiên:

“Bác và bác trai chỉ có một người còn là Lý Ngụy, không phải tương lai sau này tất cả đều để lại cho các cháu sao? Nói sau đi nữa thì bây giờ hai đứa cũng kết hôn rồi, không mua nhà riêng sao được, không phải là hai bác muốn để cho hai đứa có chút thoải mái sao, với lại việc này nếu nói ra cũng được nhiều thể diện mà, Cháu xem cháu có thể bàn bạc với cha mẹ cháu, tiền tiệc cưới bên nhà cháu có thể gánh vác một chút hay không, chờ hôn lễ xong xuôi, nhận được tiền mừng liền đem trả lại cho nhà cháu”.

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ, chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho cha mẹ biết được, nếu không sẽ ầm ĩ lên. Vì thế rất bình tĩnh nói với mẹ Lý Ngụy:

“Bác, cháu hiểu mà, nhưng cháu nghĩ cũng không nên để cho cha mẹ cháu biết, cháu còn có chút tiền trước tiên cứ lấy ra dùng đi, bác cũng nói hôn lễ xong xuôi tiền cũng sẽ thu hồi về được mà.”

Tổng Quyên nghe xong cũng thấy cao hứng, có thể không để cho thông gia biết là tốt nhất, nếu không tương lai cũng khiến cho người ta bất thóp, vì thế rất nhiệt tình giữ Hạ Chân Ngọc ở lại ăn cơm chiều.

Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ muốn mau mau về nhà, một tháng qua vì chuẩn bị cho hôn lễ nên hầu như cũng chưa được nghỉ ngơi, ngày mai lại là thứ Hai, thật sự mệt chết đi, liền khước từ ý tốt của Tổng Quyên chuẩn bị đứng dậy đi về nhà.

Lý Ngụy đưa cô lên lầu, dọc đường đi cũng không nói một lời, Hạ Chân Ngọc cũng đã thành thói quen, anh ta là người rất hướng nội. Lý Ngụy làm ở Bộ Công an thuộc bộ phận giám định, bình thường tiếp xúc đều là các việc liên quan đến trang thiết bị kỹ thuật, ít có tiếp xúc với các đồng nghiệp, hơn nữa khi anh ta luống cuống liền đỏ mặt lại có chút nói lắp, đã vậy lại còn không biết cách đối nhân xử thế, cho nên trong suốt thời gian vừa qua mọi người cũng không có yêu mến và qua lại với anh ta.

Khi đi đến cửa chính của tiểu khu, Lý Ngụy đột nhiên dừng lại nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Mẹ anh thật sự là không có tiền, không phải vì muốn gây khó dễ với em đâu. Về sau anh nhất định sẽ đưa em đến một nơi thật đẹp bù cho tuần trăng mật, chúng ta đi Châu Âu nhé.”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Được, em sẽ không để ý. Bây giờ đơn vị anh cũng đang ở thời điểm quan trọng, nếu anh không nghỉ vừa vặn khiến lãnh đạo còn cảm thấy mắc nợ anh, về sau có chuyện gì tốt cũng có thể nghĩ tới anh.”

“Vậy em giải thích thế nào với đồng nghiệp trong cơ quan?” Lý Ngụy lo lắng Hạ Chân Ngọc ở đơn vị sẽ không dễ chịu, dù sao tân hôn lại không đi hưởng tuần trăng mật thật sự là làm cho người ta chê cười.

“Em đã nghĩ ra cách rồi, chờ đến một vài ngày trước khi đám cưới em sẽ quần chân mình lại, nói là em treo lên cao thu dọn đồ đạc trong phòng không cẩn thận nên bị đau chân, như vậy không thể đi hưởng tuần trăng mật mọi người cũng không có gì để nói.” Hạ Chân Ngọc đã sớm nghĩ ra cơ này, tuy rằng cũng không thể giấu diếm được những người tinh ý trong cơ quan, nhưng mà cuối cùng đó vẫn là lý do chính đáng nhất.

Lý Ngụy lúc này có chút kích động: “Anh... anh... thực xin lỗi, Chân Ngọc, để cho em phải chịu... ủy khuất rồi”

An ủi Lý Ngụy một hồi, Hạ Chân Ngọc lái xe trở về nhà, nằm trên giường nghĩ: Không có gì là ủy khuất, bản thân cô ban đầu cũng không muốn kết hôn, nhưng lại không thể cứ mãi để cho cha mẹ lo lắng. Lý Ngụy, hy vọng chúng ta có thể bình an vô sự sống yên ổn với nhau, bình thản nhẹ nhàng sống hết một đời. Kỳ thật cô cũng phải nói lời xin lỗi với anh ta. Bởi vì, cô không hề yêu anh ta, ngay cả thích cũng không nói tới.

2. Chương 2: Lại Còn Có Thêm Sự Việc Ngoài Ý Muốn

Thời gian trôi qua rất mau, một tuần nữa là Hạ Chân Ngọc và Lý Ngụy đi đăng ký kết hôn, tuy rằng các đồng nghiệp đều biết cô sắp kết hôn nhưng thời điểm này công việc cũng không thể không giao cho cô. Hạ Chân Ngọc gần như không thể tan làm đúng thời gian, chỉ là khi cô đang tăng ca nhập số liệu vào sổ sách thì Lý Ngụy đột nhiên lại đứng ở trước mặt cô.

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy trước mắt có chút kỳ quái, làm sao Lý Ngụy lại tìm cô, bình thường anh ta sẽ không đến cơ quan tìm cô. Sắc mặt Lý Ngụy có chút khác lạ, dường như có chút khẩn trương.

“A, Tiểu Hạ đây là chồng sắp cưới của em sao? Tôi đón em tan làm à, tình cảm với cô dâu mới thật tốt, sớm một chút đi về thôi.” Chị Trần dưới tầng 2 quan sát Lý Ngụy một chút, trong mắt hiện lên một tia

hàm ý coi thường, nhìn cách ăn mặc này liền biết là không có gì đặc biệt rồi.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy vẻ mặt của chị Trần nhưng cũng không lưu tâm, chỉ là cười cười nói: “Em làm nốt chút việc nữa là hoàn thành, chị Trần chị cứ đi trước đi.”

Nhìn chị Trần đi ra ngoài cửa, Hạ Chân Ngọc quay sang Lý Ngụy nói: “Sao anh lại đến đây? Có chuyện gì xảy ra à?”

Về mặt của Lý Ngụy lại càng thêm mất tự nhiên: “Chân Ngọc, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

“Em còn có chút việc chưa làm xong, nếu không thì đi vào phòng làm việc rồi nói nhé.”

Hạ Chân Ngọc đưa Lý Ngụy vào một gian phòng, hai người ngồi cách nhau một cái bàn làm việc, ngồi xuống phía đối diện, Lý Ngụy trực tiếp nói, giọng nói có chút run run:

“Chân Ngọc, anh có chuyện này muốn nói với em, sau khi hai chúng ta kết hôn anh không muốn có con.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong lời này ngậy ngẩn cả người, thử thăm dò hỏi: “Ý của anh là tạm thời không muốn có con, hay là hoàn toàn không muốn có con?”

“Anh không muốn có con!” giọng nói của Lý Ngụy lại càng thay đổi, nhưng thái độ cực kỳ kiên quyết.

Hạ Chân Ngọc có chút tức giận nói: “Lý Ngụy, có phải là hiện tại anh mới có ý nghĩ này không? Chúng ta đã qua lại một thời gian dài như vậy, bây giờ còn có một tuần nữa là đi đăng ký, giờ anh mới nói với em về chuyện không muốn có con này, là anh muốn bắt buộc em đồng ý với anh sao?”

Hít sâu một hơi, Hạ Chân Ngọc cố gắng hết sức kiềm chế sự nóng giận của mình: “Nếu anh nghĩ như vậy, thì em phải nói cho anh biết, em sẽ không thỏa hiệp, hơn nữa em còn muốn nói cho anh rõ, em không đồng ý với suy nghĩ của anh, trong kế hoạch của cuộc đời em là phải có đứa nhỏ, vì bản thân em và vì cả cha mẹ em nữa, họ cũng sẽ muốn có đứa nhỏ.”

Lý Ngụy không nghĩ đến Hạ Chân Ngọc là người luôn luôn dễ dàng tha thứ như thế lại có thái độ mạnh mẽ và cứng rắn đối với chuyện này như vậy, trước đó anh ta cũng không nghĩ là cô sẽ trở mặt nên rất cuộc cũng đã dùng hết dũng khí để nói chuyện này với cô trước khi đi đăng ký.

Cho dù đã nghĩ tới Chân Ngọc sẽ không đồng ý, nhưng anh ta cũng nghĩ ra được lý do để thuyết phục cô, trước tiên trong thời gian ngắn điều kiện kinh tế của bọn họ cũng sẽ không thích hợp để nuôi dưỡng con cái, hơn nữa về phương diện công việc cũng rất không ổn định, anh ta không muốn cả đời này chỉ ở lại trong bộ phận giám định, cuối cùng bị mọi người coi thường, anh ta còn muốn cố gắng tranh thủ để được cấp trên chú ý cân nhắc.

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy lại hỏi: “Ý tưởng này của anh, cha mẹ anh có biết không?”

Lý Ngụy có chút không hiểu nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Đây là chuyện của hai chúng ta, nếu chúng ta không muốn, cha mẹ anh còn có thể làm gì được.”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh: “Lý Ngụy, anh muốn em nói gì với anh, là nói anh không biết suy nghĩ? Hay nên nói anh ích kỷ? Anh cảm thấy chuyện này chỉ là chuyện của hai người chúng ta sao? Ý muốn của cha mẹ anh là hoàn toàn không ở trong phạm vi suy nghĩ của anh? Làm sao mà anh lại không nghĩ xem cha mẹ anh đều ngóng trông được ôm cháu đích tôn, nếu không vì sao bọn họ lại dùng toàn bộ số tiền tiết kiệm mua căn phòng đó cho anh, còn sốt ruột thúc giục chúng ta kết hôn?”

Nói xong lại cẩn thận nhìn nhìn Lý Ngụy, trong đầu đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái:

“Lý Ngụy, anh hãy nói thật với em, có phải giới tính của anh không bình thường đúng không?”

Hạ Chân Ngọc có ý tưởng này thật đúng không phải là nghĩ lung tung, cô nhớ rõ Lý Ngụy có một người bạn tốt, là một người đàn ông mà người này lại một lòng muốn trở thành phụ nữ, nhưng không có tiền làm phẫu thuật chuyển giới, nên lại tốn chút tiền mua thuốc gia tăng nội tiết tố để uống, hiện tại đã trở thành bất nam bất nữ. Lý Ngụy sẽ không cùng người đó có điều gì không minh bạch chứ?

Lý Ngụy nghe xong càng là giật mình: “Làm sao có thể chứ, anh cùng Triệu Bình quen biết từ hồi còn đi học, Chân Ngọc em không cần suy nghĩ lung tung có được không, cũng chính là tôn trọng nguyện vọng của Triệu Bình, nói như vậy rất là tổn thương người khác.”

Hạ Chân Ngọc cũng không muốn dây dưa quá nhiều về đề tài khi Triệu Bình đang là đàn ông vẫn muốn trở thành phụ nữ, điều quan trọng nhất bây giờ là phải thay đổi suy nghĩ của Lý Ngụy, bằng không kế hoạch của cuộc đời cô sẽ bị xáo trộn, chuyện kết hôn này có thể hoàn thành hay không vẫn còn là một vấn đề đầy.

Vì thế ngữ khí dịu đi một chút nói: “Em đương nhiên tôn trọng Triệu Bình, nhưng là anh đã nói suy nghĩ của anh, như vậy em cũng muốn nói ra suy nghĩ của em, bây giờ anh mới nói chuyện này đã là cực kỳ không tôn trọng em, nếu anh không muốn có con thì nên sớm nói ra chứ không phải chờ đến bây giờ mới nói khiến cho em có cảm giác bị buộc đi vào khuôn phép. Còn nữa Lý Ngụy, anh không nghĩ là anh có quyền gì mà cướp đoạt đi quyền làm mẹ của em không? Cũng mong là anh tôn trọng cha mẹ anh, anh không phải là một cá nhân độc lập, anh có người thân, anh phải lo lắng quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ.”

Nói tới đây cô ngừng lại trong chốc lát, để cho Lý Ngụy một ít thời gian tiêu hóa những lời cô vừa nói rồi sau đó hết sức nghiêm túc nói: “Em đã nói nhiều như vậy, anh về nhà tự mình ngẫm lại đi, nếu còn kiên trì với những điều anh vừa nói, vậy thì chuyện đăng ký kết hôn này chúng ta liền hủy bỏ đi, em sẽ giải thích rõ ràng với cha mẹ em.”

Nói xong cô cũng không để ý tới Lý Ngụy, đi ra khỏi gian phòng tiếp tục công việc, nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh, dự định xấu nhất chính là hủy bỏ hôn lễ, nhưng mà với tầm tuổi này của cô nếu lại một lần nữa tìm một người đàn ông để bàn chuyện kết hôn đoán chừng sẽ có chút khó khăn.

Lý Ngụy ngồi ngây ngốc trong chốc lát, ban đầu anh ta cho là mình rất có đạo lý, nhưng khi bị Hạ Chân Ngọc chất vấn như vậy anh ta lại cảm thấy vấn đề đã đảo lộn, Chân Ngọc nói như thế cũng đúng, khi anh ta đưa ra vấn đề này đúng là có chút ý tứ cưỡng ép, thật không ngờ Chân Ngọc không những không đồng ý lại còn nói muốn hủy bỏ hôn lễ, đây chính là điều mà anh ta không thể tiếp nhận được. Trước tiên chưa cần nói cha mẹ anh ta sẽ như thế nào, chính là đối với đồng nghiệp trong cơ quan sẽ âm ỉ chế cười làm anh ta mất mặt. Hơn nữa, Chân Ngọc nói cũng có đạo lý, bản thân anh ta không muốn có con cũng không thể bắt buộc Chân Ngọc vứt bỏ đi quyền làm mẹ của cô ấy.

Lý Ngụy có chút ủ rũ, anh ta vừa nao loạn như vậy nhưng mà cũng không đổi lấy được kết quả gì, vì thế đi ra ngoài thấy Hạ Chân Ngọc đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi về liền chạy nhanh tới và nói: “Chân Ngọc, anh không cần suy nghĩ hiện tại anh có thể cho em câu trả lời. Vừa rồi em nói rất có lý là do anh nói vấn đề không đúng, suy nghĩ rất không chu toàn, anh đồng ý sẽ có con, nhưng có thể lùi lại khoảng ba năm được hay không? Em cũng biết hoàn cảnh hiện tại của chúng ta mà.”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói: “Khoảng ba năm đối với em thì không thành vấn đề, nhưng mà còn cha mẹ anh thì sao? Anh tự mình nói với họ nhé.” Tuy rằng đó là chuyện của sau này, nhưng mà đây là suy nghĩ của anh ta, nếu cha mẹ Lý Ngụy có thể đồng ý, thì cô cũng không có thể nói gì.

“Anh sẽ giải thích với bọn họ, việc này em không cần lo lắng, đây là suy nghĩ của anh, tuyệt đối sẽ không để mọi người trách móc em ” Lý Ngụy cam đoan nói.

Nhìn dáng vẻ có chút hoảng sợ của Lý Ngụy, cô biết anh ta còn chưa có bình thường trở lại khi thấy thái độ cứng rắn của cô vừa rồi, vì thế chủ động kéo tay Lý Ngụy cười nói: “Nói như vậy, việc đăng ký kết hôn vào tuần sau sẽ vẫn tiến hành như bình thường chứ?”

“Đương nhiên cứ theo kế hoạch đã định, đi thôi, hôm nay anh đã làm sai chuyện anh mời em ăn cơm nhé.” Bị Hạ Chân Ngọc chủ động thân cận, Lý Ngụy hiển nhiên có chút không quen, qua lại đã lâu, nhưng hai người thân mật khoác tay cũng mới có vài lần, càng không nói đến những việc khác như là thường xuyên ôm hôn giữa hai người yêu nhau.

Lý Ngụy cuối cùng cũng cảm thấy Hạ Chân Ngọc không giống với những cô gái bình thường khác, cô sẽ không chủ động yêu cầu anh làm cái gì, cũng không đề nghị đi dạo phố, cũng không giống những cô gái khác sẽ làm nũng với bạn trai gì gì đó, ngay cả vui đùa đều rất ít khi, nhưng lại cực kỳ thông minh, luôn luôn nói rõ với anh ta mọi việc, cách đối nhân xử thế giải quyết công việc so với anh ta cũng tốt hơn rất nhiều.

Cho nên anh ta bắt luận là chuyện đời thường hay là chuyện công việc vẫn luôn muốn lắng nghe một chút ý kiến của cô, mà kết quả là thường thường những việc anh ta dựa theo đề nghị của Hạ Chân Ngọc để thực hiện hiệu quả cũng không tồi. Nguyên nhân này làm cho anh ta đối cô nhiều tôn trọng nhưng lại thiếu nhu tình mật ý, muốn thân thiết một chút lại thấy rất ngại ngùng.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Lý Ngụy có vẻ mất tự nhiên, ôn nhu nói: “Lý Ngụy, có phải anh không có thói quen em để khoác tay anh à?”

“Đâu có, anh chỉ là không thói quen ở trên đường cái làm như vậy thôi, nếu em thích, về sau anh sẽ không buông tay.”

Đây là lần đầu tiên Lý Ngụy nói ra những lời nói thề non hẹn biển như thế.

Hạ Chân Ngọc cười, cô chính là vừa lòng với tính cách không nóng không lạnh này của Lý Ngụy, người đàn ông như vậy sau khi kết hôn sẽ không cùng cô cãi cọ và cô cũng có tiếng nói trong gia đình, cho nên cha mẹ cũng không phải quá mức lo lắng cho cuộc sống của cô. Bởi vì ở chung mấy ngày nay với Lý Ngụy, Hạ Chân Ngọc nhìn thấy rất rõ ràng, Lý Ngụy cùng với họ hàng thân thích bên nhà anh ta qua lại cực kỳ gần gũi.

Nhà Lý Ngụy cùng ông bà ngoại anh ta, còn có ba người dì và một người cậu đều ở trong cùng một tiểu khu, mà nhiều họ hàng như vậy nhưng cũng chỉ có một mình Lý Ngụy là cháu trai, từ nhỏ đã cùng lớn lên với các chị em gái, người lớn trong nhà đại đa số lại đều là phụ nữ, cho nên Lý Ngụy vâng lời thành thói quen tính tình cũng ôn hòa, đương nhiên đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến anh ta không thể chân chính làm việc lớn, bất kể hần bao nhiêu tuổi cũng luôn có thói quen nghe theo lời người lớn, ở sâu trong nội tâm vĩnh viễn không bao giờ lớn.

Đây chính là thiếu sót mà bản thân cũng vừa mới nhìn thấy điều đó, Hạ Chân Ngọc cực kỳ hiểu rõ tính cách của mình, tuy rằng bề ngoài nhìn có vẻ nhu nhược, nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường, Cao Mai Lệ nói rất đúng, suy nghĩ của cô vẫn là có chút thông minh, cho nên cô muốn hoàn toàn nắm trong tay cuộc sống của mình, nếu bản thân cô đã quyết định sẽ không yêu bất cứ người nào, vậy thì nên tìm một người chồng mình khiến mình cảm thấy thoải mái dễ chịu một chút.

3. Chương 3: Thất Bại Đêm Tân Hôn

Ngày 27 là thứ Hai, Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy đều xin phép rồi chuẩn bị đi đến chỗ đăng ký kết hôn, Lý Ngụy lái xe đến dưới lầu nhà Hạ Chân Ngọc đợi cô, vừa mới tiến vào cửa chính chỗ đăng ký mới phát hiện hôm nay có rất nhiều người, bọn họ rõ ràng không tới muộn nhưng mà đã phát đến số thẻ 56, nhân viên công vụ nói cho bọn họ biết ít nhất đầu giờ chiều mới đến lượt hai người, hai người đành phải đi dạo phố, rất nhanh đã đến buổi trưa, Lý Ngụy mời Hạ Chân Ngọc đi ăn ở một nhà hàng cơm Tây cao cấp nói là để chúc mừng ngày hôm nay, Hạ Chân Ngọc cũng rất cao hứng.

Buổi chiều sau khi từ chỗ đăng ký kết hôn đi ra cũng đã gần đến năm giờ, hai đều bị đi qua đi lại nhiều lần nên không còn tinh thần, vì thế trước tiên Lý Ngụy đưa Hạ Chân Ngọc về nhà, sau đó cũng liền rời đi.

Buổi tối cô mở máy tính ra nhìn thấy trên trang mạng cá nhân có không ít đồng nghiệp và cả Cao Lệ Mai đều gửi đến cho cô những lời chúc phúc. Ngày hôm sau đi làm Hạ Chân Ngọc đưa ọi người một ít bánh kẹo mà cô đã có lòng chuẩn bị, đã đăng ký rồi thì cũng cần tỏ ra vui vẻ một chút.

Tuy rằng đã đăng ký, nhưng Lý Ngụy cũng không đề nghị Hạ Chân Ngọc phải chuyển sang ở cùng, Hạ Chân Ngọc cũng vui vẻ thoải mái, bởi vì tân phòng đó cách chỗ làm của cô thật sự là hơi xa chút, ngồi xe công cộng phải qua 14 trạm, xuống xe lại còn phải đi bộ, mà trái lại căn phòng đó chỉ cách cơ quan Lý Ngụy không đến 10 phút đi bộ, hóa ra đây chính là lý do vì sao mẹ Lý Ngụy rất kiên trì mua căn phòng ở tiểu khu này, bà ta muốn con trai đi làm gần không bị vất vả mà.

Những ngày kế tiếp cô càng thêm bận rộn, ngoại trừ việc sắp xếp phòng ở còn phải chụp ảnh cưới, tìm người trang điểm lại vừa muốn tìm công ty tổ chức hôn lễ, những việc này Lý Ngụy hoàn toàn mặc kệ, đương

nhiên nếu anh ta có làm cũng sẽ làm không tốt. Mà cũng bởi vì trong tay Hạ Chân Ngọc còn lại không có bao nhiêu tiền, nhà họ Lý cũng không bỏ ra nhiều tiền lắm, cho nên vừa đến ngày nghỉ cô liền cùng Cao Mai Lệ đi khắp nơi khảo sát giá cả, chờ đến lúc tất cả mọi việc đã được chuẩn bị tốt thì người cũng mệt mỏi và gầy đi mất một vòng.

Rất nhanh đã sắp đến ngày tổ chức hôn lễ, trước đó nửa tháng Hạ Chân Ngọc đã gửi cho đồng nghiệp thiệp mời, chị Trần cầm thiệp mời nhìn nhìn hỏi: “Chân Ngọc à, khách sạn Hồng Hạnh mà em tổ chức lễ cưới là ở đâu vậy?”

Các đồng nghiệp khác cũng nói là không biết nơi đó, hỏi đường đi đến như thế nào, Hạ Chân Ngọc nói khách sạn đó nằm ngay chỗ rẽ ở đầu đường, ngay tại chỗ ngã tư cách cơ quan không xa rất dễ tìm.

Nghe Hạ Chân Ngọc nói xong, ánh mắt của nhóm đồng nghiệp dâng lên rất nhiều hàm ý, chị Trần là người đầu tiên không nhận được nói: “Chị nhớ ra rồi, khách sạn đó có thể tổ chức hôn lễ sao? Mỗi ngày đi làm chị đều đi ngang qua chỗ đó, địa điểm đó không phải là có chút nhỏ à?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Việc này là do em đặt khách sạn muộn quá, đáng nhẽ cần phải đặt chỗ ở khách sạn sớm trước nửa năm, hậu quả là hiện tại những khách sạn lớn hơn một chút đều đã kín lịch, em không còn có cách nào khác.”

Chị Trần nghĩ nghĩ một chút nhưng cũng không nói gì, xoay người sang bên cạnh cùng người khác nói chuyện phiếm, Hạ Chân Ngọc thấy mấy người đồng nghiệp không hỏi gì nữa liền bước đi quay về bàn của mình để làm việc, nhưng ngẫu nhiên nghe thấy những âm thanh ở phía bên kia truyền đến “Để tiết kiệm tiền phải không?”, “Không thể nào, đã bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy để mua nhà cơ mà...”

Họ nói rất nhiều chuyện linh tinh nhưng cô cũng đành phải giả bộ như không nghe thấy cũng không để ý tới, bởi trên thực tế cô đúng là không có tiền.

Đến hôm trước hôn lễ một ngày, Cao Mai Lệ ở lại nhà Hạ Chân Ngọc, bởi vì ngày hôm sau bốn giờ sáng đã phải rời giường quay qua quay lại trang điểm, gần đến năm giờ thì đã trang điểm xong, áo cưới đã được người nhà hỗ trợ mặc vào, nhìn cha mẹ bận rộn vất vả thu dọn căn phòng, Hạ Chân Ngọc liền thấy không đành lòng.

Điều kiện kinh tế trong nhà cô không được tốt lắm, cha mẹ cô chỉ là công nhân bình thường, cả đời vất vả làm việc, cuối cùng chỉ có dựa vào mấy đồng lương hưu ít ỏi. Còn cô thu nhập cũng không cao, chút tiền lương này của cô ngay cả sinh hoạt phí cũng không đủ, càng không nói đến việc hiếu kính với cha mẹ để cho họ có được cuộc sống tốt hơn.

Nghĩ đến mình sắp phải rời xa cha mẹ ánh mắt cô liền có chút mờ hồ. Tuy rằng vẫn ở trong cùng một thành phố, cũng có thể thường xuyên về thăm, nhưng chính là không đành lòng, cô không muốn rời xa ngôi nhà này, không muốn ở trong lễ mừng năm mới chỉ có hai cha mẹ già cô đơn quanh quẩn ăn tết.

“Haizz, Chân Ngọc, cậu làm sao vậy? Còn chưa tới lúc xuất giá đâu mà khóc, trang điểm đều nhòe hết rồi.” Thật ra Cao Mai Lệ biết Hạ Chân Ngọc đang đau lòng, cha mẹ ở trong lòng Hạ Chân Ngọc là quan trọng nhất, có khi cô thà để bản thân mình tiết kiệm cũng muốn mua cho cha mẹ cô đồ vật tốt hơn.

“Đâu có, đừng nói lung tung, mình đang ngáp ngủ mà.” Sợ cha mẹ lo lắng, Hạ Chân Ngọc phải nhanh chóng kìm nén cảm xúc của mình lại.

Thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp lát sau bạn bè, đồng nghiệp, nhân viên công ty tổ chức hôn lễ đều đã tới, mọi người giúp đỡ bố trí bày biện này nọ, đồng nghiệp nam còn chuẩn bị những việc cần thiết để lát nữa đốt pháo hoa.

Chờ đến khi chú rể bị giày vò hồi lâu, người quay phim đề nghị chơi trò chơi, nói những lời tốt lành, bọn họ yêu cầu không được để chân của cô dâu mới chạm xuống đất, Lý Ngụy phải thử ba lần mới ôm lấy được Hạ Chân Ngọc bẻ ra xe, kết quả là mọi người cười vui vẻ, còn có chút hài hước đùa vui nói cô dâu mới quá béo, thực tế là để che giấu chuyện chân tay yếu đuối của Lý Ngụy. Chờ đến khi anh ta đem được Hạ Chân Ngọc đặt vào trong xe thì tay chân Lý Ngụy cũng đã run lên, trì hoãn trong chớp lát mới từ bên kia bước lên xe.

Nghi thức hôn lễ rất đơn giản, ngay cả người chủ trì cũng không có mời, Hạ Chân Ngọc có một người bạn học cũng có tài ăn nói nên để cho cô ấy làm người chủ trì, lại mời lãnh đạo cơ quan hai bên phát biểu, rồi

mọi người bắt đầu bữa tiệc, sau đó Chân Ngọc cùng Lý Ngụy đi mời rượu và thuốc rồi nhận tiền mừng của mọi người.

Tiệc cưới rất nhanh thì đã xong, bởi vì khách sạn thật sự quá nhỏ nên tổ chức bữa tiệc cũng không được tốt cho lắm, mọi người cũng không ở lại lâu, khi Hạ Chân Ngọc thay đổi một bộ lễ phục đi ra, đã thấy cha mẹ cùng Cao Lệ Mai cùng nhau rời đi, cô lại cảm thấy đau xót.

Kế tiếp chính là cùng người nhà Lý Ngụy ăn bữa cơm đoàn viên, cơm nước xong mẹ Lý Ngụy cùng mấy người dì của anh ta liền vội vàng thu xếp đóng gói đồ ăn thừa trong bữa tiệc, mỗi người xách mấy túi lớn rồi rời đi.

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể cùng Lý Ngụy tự thu dọn những đồ còn lại, sau đó lại đi đến cửa hàng áo cưới hoàn trả lễ phục, đến khi trở lại tân phòng hai người liền ngã vào trên giường ngủ. Bởi vì Lý Ngụy có mấy người đồng nghiệp hôm nay đi ra ngoài làm công vụ buổi tối mới trở về, cho nên buổi tối còn phải mời mấy người bạn này.

Cô đem số tiền mừng nhận được ghi chép lại để về sau còn hỏi đáp lại phần nhân tình này. Lý Ngụy quay sang hỏi cô nhận được bao nhiêu tiền, rồi lại đem số tiền mừng của đồng nghiệp anh ta đưa cho Hạ Chân Ngọc, sau đó nói: “Chờ thêm vài ngày nữa anh sẽ nói chuyện với mẹ anh, đem số tiền đặt tiệc cưới đưa lại cho em.”

Hạ Chân Ngọc cười cười: “Gấp gáp làm gì, chờ thêm một chút thời gian nữa đi.”

Lý Ngụy do dự rồi nói: “Chân Ngọc, vì hai chúng ta kết hôn nên mẹ anh đã mua căn phòng này, mẹ cùng cha anh mỗi ngày đều ăn cháo, rau dưa, em xem xem số tiền này có thể tạm thời hoãn lại được hay không?”

Liếc mắt nhìn Lý Ngụy một cái, Hạ Chân Ngọc cũng không muốn làm anh ta khó xử: “Được, không có gì, hiện tại em cũng chưa cần, nhưng mà trăm ngàn đó không thể khiến cho cha mẹ anh ngay cả cơm ăn cũng không đủ no chứ.”

Ánh mắt Lý Ngụy cực kỳ day dứt: “Này, em xem có thể mỗi tháng lại đưa cho cha mẹ anh 500 đồng tiền sinh hoạt phí được không? Mẹ anh vì mua căn phòng này đã mượn không ít tiền của dì hai còn cả dì ba anh nữa.”

Hạ Chân Ngọc thực sự tốt bụng nói: “Được, anh nói thế nào thì làm thế đó đi, hiếu kính cha mẹ thì em cũng không có ý kiến gì.”

Lý Ngụy cảm thấy rất cao hứng, không nghĩ tới hai chuyện khó xử như vậy nhưng Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không có ngăn cản, ai nói mẹ chồng và con dâu không thể chung sống hòa thuận với nhau, Chân Ngọc thật sự là một người hiền lành tốt bụng.

Hạ Chân Ngọc thực sự không muốn đem tân hôn lại xảy ra việc này, tuy cô không yêu anh ta nhưng làm gì có người phụ nữ nào đối với lần đầu tiên của mình lại không hồi hộp, vì thế đứng lên nói: “Em đi tắm rửa một chút, em tắm xong rồi anh cũng đi tắm đi.”

Lý Ngụy lúc này mới ý thức được thời khắc quan trọng sắp đến, anh ta cũng rất căng thẳng đứng dậy: “Được, em đi đi, anh đi xem tivi.”

Sau khi tắm rửa xong, Hạ Chân Ngọc mặc chiếc áo ngủ gợi cảm mà Cao Lệ Mai dẫn cô đi mua, thật là có chút xấu hổ, nghĩ đến trong chốc lát nữa sẽ cùng Lý Ngụy đồng giường cộng chăn, trống ngực bắt đầu không thể khống chế được.

Cô đi về phòng ngủ trước nằm ở trên giường chờ Lý Ngụy, một lúc sau Lý Ngụy chỉ mặc chiếc quần lót đi đến, cũng nằm xuống cạnh cô, hai người nằm song song ở trên giường, không ai nói chuyện với ai.

Một lát sau, Lý Ngụy lặng lẽ đưa bàn tay sờ vào trong nội y của Hạ Chân Ngọc, nhẹ nhàng xoa nắn trước bộ ngực mềm mại của cô. Thật ra Hạ Chân Ngọc đối với dáng người của mình không có gì là không tự tin cả, chỉ là cô tự nhận thấy bộ ngực của mình không phải là quá lớn, nhưng mà hiện giờ đang có một bàn tay to lớn đè ép lên trái mật đào của cô.

Bị Lý Ngụy xoa nhẹ trong chốc lát nhưng cô không cảm thấy khẩn trương, đoán chừng không giống với những gì trong tiểu thuyết miêu tả đó là xấu hổ thẹn thùng, trống ngực dồn dập, thở hổn hển yêu kiều. Có

lẽ là do Lý Ngụy chưa bao giờ trải qua những công việc nặng nhọc, cho nên đôi tay đang xoa nắn của anh ta mềm mại giống như tay phụ nữ, không có cảm giác được sức lực của người đàn ông.

Lúc này khuôn mặt Lý Ngụy cũng kề sát với khuôn mặt cô, tùy tiện hôn ở khắp nơi trên mặt Hạ Chân Ngọc, sau đó lại bắt đầu hôn lên trên môi cô, bàn tay cũng một mực vờn về nhào nặn trên ngực Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại mặc cho anh ta hành động, cũng không chủ động phối hợp, chỉ là thụ động tiếp nhận, đây là chính là lần đầu tiên của cô, cho dù cô có biết rõ các bước cũng không thể thực hiện được một cách thoải mái cuồng nhiệt.

Cảm giác Lý Ngụy rời khỏi thân thể mình, cô mở to mắt ra thấy anh ta đang cởi chiếc quần lót ra, lập tức nhắm mắt lại và nói: “Anh có thể tắt đèn được không?”

Căn phòng tối sầm lại, có lẽ ở trong bóng tối khiến cho cô có thêm dũng khí, Hạ Chân Ngọc lại mở to mắt nhìn Lý Ngụy bắt đầu cởi chiếc quần lót của cô, nghĩ tới lời Cao Mai Lệ nói, cô ấy bảo mặc bộ nội y khiêu gợi đẹp để này sẽ giúp trợ hứng tốt nhất, nhất thời cảm thấy buồn cười, chỉ sợ Lý Ngụy ngay cả việc cô mặc gì anh ta cũng chưa hề chú ý tới.

Lý Ngụy lại đưa tay mình đặt lên ngực cô, còn tay kia thì tiến đến thăm dò khe giữa hai chân không có quần lót che phủ của cô. Hạ Chân Ngọc chỉ cảm thấy hạ thân của mình còn có chút khô ráp bị Lý Ngụy đùa nghịch như vậy nên có chút đau đớn.

Cô thử tự điều chỉnh cảm xúc của mình, để cho chính mình thả lỏng một chút, còn muốn học nữ nhân vật chính trong phim rên rỉ hai tiếng, kết quả bởi vì thật sự không có dũng khí nên đành thôi.

Lúc này Lý Ngụy đã muốn đưa một ngón tay thâm nhập vào, di chuyển qua lại, rút ra cho vào, bởi vì phản ứng sinh lý là tự nhiên nên hạ thân của Chân Ngọc đã ướt sũng một ít, có lẽ Lý Ngụy cũng hiểu được như thế là cô đã chuẩn bị tốt, liền vận dụng hai chân thon dài của Hạ Chân Ngọc ra, chính mình chen lách đi vào, anh ta vừa tiến vào cửa hạ thân một ít, Chân Ngọc liền cảm thấy đau đớn khủng khiếp, mà Lý Ngụy thì lại cấp bách bóp chặt đùi cô cản dùng sức đẩy nam căn của mình tiến vào bên trong, kết quả chẳng những không có tiến vào được ngược lại còn bị trượt ra ngoài.

Lý Ngụy cũng không lên tiếng, chỉ là có chút thở hổn hển, anh ta lại đặt nam căn của mình vào cô bé của Chân Ngọc cố gắng thử một lần nữa, nhưng kết quả là vẫn không có thành công, trầm mặc trong chốc lát Lý Ngụy nói: “Chân Ngọc, của anh có chút mềm xuống, em giúp anh đi.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc còn chưa có hiểu được ý tứ của anh ta, thì tay cô đã bị Lý Ngụy lôi kéo đi sờ vật nam tính của anh, Hạ Chân Ngọc thật là có chút không thích ứng liền trực tiếp rút tay lại. Nhưng mà nếu đã là vợ chồng, cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Thực hiện giống như trong sách miêu tả, cô bắt đầu vuốt ve một lần lại một lần vật nam tính của Lý Ngụy, quả nhiên nam căn của Lý Ngụy thật đúng là lại kiên định đứng lên. Trong bóng đêm Hạ Chân Ngọc nghe thấy Lý Ngụy nói ở bên tai cô: “Lúc anh học đại học có cùng với bạn học so sánh qua, của anh thì nhỏ còn bọn họ đều rất lớn, Chân Ngọc, cái này về sau chính là của em rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong lời nói không đơn thuần và có phần thô tục này của Lý Ngụy cảm thấy thật sự là hết chỗ nói rồi, đành nhỏ giọng nói: “Vậy sao anh còn không thử?”

Lý Ngụy lại xoay người áp sát vào Hạ Chân Ngọc, lúc này đem hai đùi của cô nâng lên, áp đến trước ngực cô, như vậy Hạ Chân Ngọc liền hoàn toàn lộ ra ở trước mặt anh ta, Lý Ngụy có chút kích động liền ra sức, anh ta còn thử di chuyển qua lại vài lần, vừa định cử động nhiều hơn nữa thì Hạ Chân Ngọc rầu rĩ nói: “Lý Ngụy, anh chưa có tiến vào.”

Lý Ngụy còn chưa tin nói: “Không thể nào.”

Hạ Chân Ngọc thật sự là cảm thấy buồn cười, anh ta cũng còn chưa tiến vào, vậy mà bản thân anh ta lại còn không biết sao? Vừa rồi có lẽ Lý Ngụy đang cười cô ngây ngô.

Lý Ngụy đưa tay bật ngọn đèn ở đầu giường, nhìn nhìn chỗ anh ta và Hạ Chân Ngọc tiếp xúc quả thật là không có hoàn thành bước cuối cùng, anh ta cảm thấy thất bại bèn tắt đèn đi và buông Hạ Chân Ngọc ra trở mình nằm ở bên cạnh cô.

Bỏ đôi chân có chút đau nhức xuống giường, tìm thấy đồ lót của mình, Hạ Chân Ngọc đi vào trong toilet, dùng nước sạch lau rửa hạ thân đã bị Lý Ngụy làm cho nóng rất đau nhức, sau đó đem quần lót mặc vào, ngồi một lúc rồi mới trở lại phòng ngủ.

Vừa nằm xuống thì thanh âm của Lý Ngụy truyền tới: “Chân Ngọc, thực xin lỗi, anh... anh trước đây không có kinh nghiệm, nghe nói đàn ông vào lúc buổi sáng có lẽ sẽ kích thích ham muốn hơn, nếu không buổi sáng ngày mai chúng ta thử lại được không?”

Hạ Chân Ngọc an ủi anh ta nói: “Việc này hai chúng ta cũng chưa có kinh nghiệm, có lẽ là quá khẩn trương, đây cũng là tình huống bình thường, nghe theo lời anh nói ngày mai buổi sáng chúng ta thử xem, anh đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.”

Hạ Chân Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là đúng lúc bản thân cô cũng khó mà chịu đựng được, nếu Lý Ngụy còn muốn thử, cô cũng không thể cự tuyệt chỉ có thể cắn răng gắng gượng, sáng mai rồi nói sau, đang nghĩ tới chuyện này thì bàn tay Lý Ngụy lại đưa sang nắm tay lấy tay cô, mãi cho đến khi cô ngủ cũng không buông ra.

4. Chương 4: Trong Thời Gian Nghỉ Kết Hôn Cô Đã Bị Giày Vò

Buổi sáng lúc Hạ Chân Ngọc tỉnh lại thì phát hiện Lý Ngụy không còn nằm ở bên cạnh, cô nhìn xuống đồng hồ trên tay thấy mới có 6 giờ 30. Cô đi ra phòng ngủ muốn nhìn xem Lý Ngụy đang làm cái gì, kết quả không thể ngờ tới, cô thấy Lý Ngụy toàn thân trần trụi ngồi ở trên sofa xem tivi. Hạ Chân Ngọc có chút không thể tiếp nhận được anh ta lại là loại người tùy ý như vậy. Nhưng càng làm cho cô giật mình hơn nữa là ở trên tivi đang chiếu nội dung có quy định về hạn chế độ tuổi, Trên màn hình nữ nhân vật chính đang ra sức rên rỉ, biểu tình cực kỳ thống khổ lại khoái hoạt. (Tang Du: tên Lý Ngụy này thật đáng kinh tởm, ta chém... ta chém hẳn trăm ngàn lần)

Lý Ngụy thấy Hạ Chân Ngọc đi ra, hướng về phía cô cười cười vẫy tay và nói: “Chân Ngọc lại đây, anh đang xem phim đấy, anh muốn xem xem bọn họ làm như thế nào, hơn nữa cũng có thể giúp tăng thêm hứng thú.”

Hạ Chân Ngọc không còn cách nào khác đành phải đi đến, Lý Ngụy kéo cô lại trực tiếp đè lên trên ghế sofa, cởi bỏ áo ngủ của cô, rồi hung hăng hôn lên môi cô, sau đó dùng sức xoa nắn bộ ngực sữa đầy đặn của Hạ Chân Ngọc, một thoáng chốc Lý Ngụy liền trực tiếp gờ hai chân cô lên.

Hạ Chân Ngọc nhìn sắc trời bên ngoài, còn có hai cánh cửa sổ sát đất trong phòng khách cùng với ban công chưa có được đóng vào, cô vội vàng ngăn cản Lý Ngụy nói: “Chờ một chút, anh xem rèm cửa sổ cũng chưa kéo vào, tòa nhà phía đối diện nếu có người thì họ sẽ nhìn thấy rõ ràng.”

Lý Ngụy nghe xong liền đứng lên đi kéo hai bên rèm cửa sổ vào, rất nhanh đã trở lại và bắt đầu tiếp tục chuyện vừa rồi, Hạ Chân Ngọc nhìn trên màn hình đang chiếu những hình ảnh đầy kích thích, nhưng một chút cảm giác cũng không có, phía dưới còn bởi vì ngày hôm qua thử đi thử lại nhiều mà đau đớn, nhưng vì không muốn đã kích lòng tự tôn đàn ông của Lý Ngụy nên vẫn cố nín nhịn mặc cho Lý Ngụy giày vò. Cô nghĩ có lẽ lần này có thể sẽ thành công, cuộc sống cũng có thể bước vào quỹ đạo rồi.

Kết quả trên người bị vằn vệt nắm bóp thành một mảnh xanh xanh hồng hồng, Lý Ngụy cũng nhỏ những giọt mồ hôi ở mình trên người cô. Lúc cô nhìn lên đồng hồ trong phòng khách cũng đã sắp đến tám giờ, mà Lý Ngụy vẫn còn xoa nắn chơi đùa những chỗ mẫn cảm trên người cô và còn đang tiếp tục thử.

Hạ Chân Ngọc biết lần này Lý Ngụy lại không được, nhưng nếu lần này không thành công thì so với tối hôm qua sẽ còn bị kích thích hơn nữa. Tối hôm qua cô còn có thể nói là đem tâm hồn không có kinh nghiệm để an ủi Lý Ngụy không phải quá mức căng thẳng. Nhưng với tình huống như hiện tại này Hạ Chân Ngọc thật không biết cần phải an ủi Lý Ngụy như thế nào, loại tình huống này cũng làm cho kế hoạch hoàn mỹ trước khi kết hôn của cô xuất hiện sự việc ngoài ý muốn.

Lý Ngụy cuối cùng chậm rãi từ trên người Hạ Chân Ngọc đứng lên, trầm mặc không nói được một lời, vừa rồi khuôn mặt còn ửng hồng giờ đã trở nên trắng bệch, trên tivi thỉnh thoảng còn truyền đến những thanh âm ái muội tựa như đặc biệt cười nhạo anh ta. Anh ta cũng không biết bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng là anh ta đối với Hạ Chân Ngọc rất có cảm giác, cũng cực kỳ thích thân thể cô, nhưng chỉ là khi đến bước cuối cùng anh ta không kiên trì được, không thể chọc thủng lớp màng ngăn trở của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc tuy rằng bị đau buốt nhưng cũng thương cảm cho Lý Ngụy, cô nghĩ nên an ủi thế nào để khuyên giải anh ta, có thể đem hai lần đả kích đối với anh ta giảm xuống mức thấp nhất. Cô vừa định mở miệng, thì Lý Ngụy tựa như một cơn gió nhanh chóng đứng lên, trực tiếp quay về phòng ngủ, sau một hồi động tĩnh bên trong phòng, Lý Ngụy đã mặc quần áo, trên mặt không có gì biểu tình, cũng không có ngẩng đầu lên nói với cô: “Anh đi đến cơ quan, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sau đó trực tiếp đi ra cửa.

Hạ Chân Ngọc ngồi một mình ở trên ghế sofa, cầm lấy điều khiển từ xa tắt tivi đi, ngồi một hồi ngây ngốc cô liền bắt đầu thu dọn gian phòng. Tuy nói là không đi hưởng tuần trăng mật, nhưng Lý Ngụy cũng xin nghỉ ba ngày ở nhà, kết quả là ngày đầu tiên kết hôn lại xảy ra tình huống như vậy.

Cô đi đến tiệm cơm ở con phố đối diện mua cơm rang về ăn, cô nghĩ tới sẽ chờ Lý Ngụy về nhà nhất định phải cùng anh ta nói chuyện một chút. Nếu thật sự có vấn đề như thế bọn họ cần phải cùng nhau đối mặt giải quyết, quyết không thể làm cho Lý Ngụy cảm thấy một chút không được thoải mái.

Buổi chiều, gian phòng đã được ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu nắng ấm áp, Hạ Chân Ngọc có chút mệt mỏi rồi liền quay về phòng ngủ đi ngủ, cũng không biết cô đã ngủ bao lâu chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng động, giống như có người đang mở khóa cửa, cô giật mình ngồi dậy, cẩn thận nghe ngóng, quả thật có người ở ngoài cửa mở khóa.

Hạ Chân Ngọc có chút sợ hãi, tầng này có hai căn hộ, toàn bộ tòa nhà cũng chỉ có 20 mấy hộ gia đình. Hơn nữa đối diện nhà cô hình như cũng là đôi vợ chồng trẻ và một đứa nhỏ, lúc này mọi người cũng đều đi làm và đứa bé đã đến trường đi học, trong nhà cô còn chưa có lắp đặt máy điện thoại để gọi khi cấp bách, hơn nữa ở tầng 12 này nếu thực có người xấu thì cô thật đúng là không có nơi cầu cứu.

Không đúng, còn có điện thoại di động mà, chân Hạ Chân Ngọc có chút mềm nhũn, cô vội xuống giường chạy đến phòng khách hoảng loạn tìm di động, tìm hồi lâu cũng không thấy, cô không một chút ấn tượng nhớ được ngày hôm qua di động để ở chỗ nào. Lúc này “Rắc rắc” một tiếng khóa ngoài cửa đã được mở, Hạ Chân Ngọc đành phải từ bỏ, chạy nhanh vào trong phòng ngủ, nghĩ là vào phòng ngủ sẽ đem khóa cửa lại như vậy còn có thể kéo dài trong chốc lát.

Vừa mới chạy đến cửa phòng ngủ, phía sau đã truyền đến giọng nói của mẹ Lý Ngụy: “Chân Ngọc, con ngủ à. Vừa rồi mẹ ở bên ngoài gõ cửa con cũng không nghe thấy sao, mẹ cho rằng trong nhà không có người, cũng không biết rõ cái nào là chìa khóa cửa chính, loay hoay hồi lâu mới mở được cửa ra.”

Thâm tâm Hạ Chân Ngọc có một chút trầm xuống, đúng là hù chết cô. Sau khi sợ hãi qua đi thì cũng chính là tức giận, Đây là ngày tân hôn đầu tiên của cô và Lý Ngụy, mà bà mẹ chồng này chẳng hề kiêng kị chạy tới đây làm cái gì vậy, lại còn có cả chìa khóa cửa nhà cô, nếu sau này hai vợ chồng cô đang làm chuyện đó thì tính sao?

Cô nín nhịn không nổi cúi xoay người lại, cố gắng nở nụ cười nói: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây? Vừa rồi thực sự con đang ngủ, không có nghe thấy tiếng gõ cửa của mẹ, chỉ nghe thấy có người mở khóa, làm cho con giật mình sợ hãi cứ tưởng là có người xấu.”

Tổng Quyên cười ha ha nói: “Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của con, cảm thấy mệt cũng là chuyện bình thường, chìa khóa căn nhà này mẹ có một chiếc, bà ngoại Lý Ngụy cũng có một chiếc. Mẹ thấy việc này cũng bình thường mà, khi các con không có ở nhà mẹ có thể qua đây giúp các con quét dọn, bà ngoại Lý Ngụy giữ một chiếc là sợ vạn nhất có tình huống khẩn cấp còn có cái để dùng.”

Ngay sau đó còn nói: “Mẹ đến đây là bảo các con đến nhà ăn cơm, cơm chiều mẹ đã chuẩn bị xong rồi. Lý Ngụy đâu? Còn ngủ sao?”

Hạ Chân Ngọc không thể làm gì khác hơn là buộc lòng phải bịa ra một lý do: “Dạ, Lý Ngụy vừa rồi còn đang ở nhà, nhưng lãnh đạo cơ quan anh ấy đột nhiên gọi điện thoại đến nói là có việc gấp, Lý Ngụy vội vàng đi đến cơ quan rồi ạ.”

Tổng Quyên chỉ lo Hạ Chân Ngọc không được vui vì Lý Ngụy đã đi ra ngoài vội vàng nói: “Lý Ngụy thực là người không hiểu chuyện, mới cưới mà đã bỏ vợ ở nhà một mình, Chân Ngọc con đừng trách nó, con cũng biết nó thực sự là người không thể khước từ người khác. Mà đây lại là lãnh đạo, nó không thể làm cách nào khác được.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không sao mẹ ạ, hiện tại mà nói công việc của Lý Ngụy vẫn là quan trọng hơn, con thay quần áo rồi sẽ cùng mẹ về nhà ăn cơm.”

Sau đó cô đi thay quần áo để đi đến nhà chồng, khoảng cách cực kỳ gần, chỉ cách có một tòa nhà, ba Lý Ngụy cũng đang ở nhà xem tivi, thấy Hạ Chân Ngọc tiến vào rất vui vẻ hỏi thăm, cũng oán trách Lý Ngụy một trận.

Đồ ăn Tổng Quyên làm hương vị cực kỳ nhạt nhẽo, gần như không có cho gia vị vào, Hạ Chân Ngọc có chút ăn không quen, nhưng cũng miễn cưỡng ăn một chén cơm, cô biết rõ quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu rất tế nhị, chỉ sợ Tổng Quyên nghi ngờ là cô không ăn.

Tổng Quyên nhìn thấy cô ăn cơm mà không ăn đồ ăn, liền nói: “Có phải không hợp khẩu vị hay không? Ba của Lý Ngụy bị huyết áp cao, trước kia đã từng đột tắc mạch máu não một lần, khôi phục cũng khá tốt, không có gì di chứng, cho nên bình thường đồ ăn thức uống hơi nhạt một chút. Nếu con ăn không quen, về sau khi các con qua đây mẹ sẽ làm riêng cho.”

Hạ Chân Ngọc cũng hiểu được rất ngượng ngùng liền nói: “Mẹ, không cần đâu. Tương lai con sẽ học nấu ăn, bình thường bọn con thuận tiện sẽ đến thăm mọi người, cùng cha mẹ nói chuyện phiếm.”

Ba Lý Ngụy nghe xong, liền tiếp gật đầu cười, mẹ Lý Ngụy trừng mắt, cũng cười cười nhưng không nói cái gì, Hạ Chân Ngọc không biết nấu ăn việc này ngay từ đầu khi cô cùng Lý Ngụy kết giao bà ta liền biết, lúc trước còn có chút không hài lòng. Nhưng mà nếu hiện tại cô nói cô bằng lòng học nấu ăn, như vậy sớm muộn gì cũng phải học, mặc kệ như thế nào chỉ cần con của bà ta mỗi ngày ăn cơm dẻo canh nóng là được.

Hạ Chân Ngọc lại ngồi trong chốc lát thì trở về, mở cửa trông thấy đèn trong phòng khách đã sáng, biết là Lý Ngụy đã trở lại. Cô đổi đôi giày bằng đôi dép đi trong nhà, sau đó nhìn thấy Lý Ngụy đang xem tin tức, trên bàn trà đặt một ít đồ ăn cùng mấy lon bia anh ta đang uống.

Cô đi qua ngồi ở bên cạnh Lý Ngụy hỏi: “Anh trở về khi nào vậy?”

Lý Ngụy vẫn nhìn chằm chằm trên tivi, sau đó nói: “Không đến 20 phút đâu, em đi ra ngoài à?”

“Vâng, mẹ qua đây bảo em đến nhà ăn cơm chiều, ăn xong lại hàn huyên một lát.”

Nói xong hai người lại không có đề tài gì để nói, Hạ Chân Ngọc sợ anh không được tự nhiên đành phải đi vào thư phòng chơi trò chơi trên máy tính, nhưng cô cũng không có hứng thú chơi, liền thay đổi áo ngủ chuẩn bị ngủ.

Cô ở trên giường muốn chờ sau khi Lý Ngụy đi vào sẽ cùng anh ta nói chuyện của hai người, kết quả là đến rạng sáng khi kim đồng hồ chỉ đến 1 giờ Lý Ngụy mới mang theo mùi rượu nằm xuống, mộ hồi sau thì tiếng ngáy mãnh liệt, cô thở dài đành phải đi ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau Lý Ngụy cũng không hỏi thăm cô liền trực tiếp đi đến cơ quan, Hạ Chân Ngọc đành phải mỗi ngày tìm việc gì đó để làm, thu dọn căn phòng, giặt quần áo sau đó đi siêu thị gần đó giải quyết ba bữa cơm. Lý Ngụy lại rất trễ mới trở về nhà, mỗi lần đều chờ cô nằm trên giường một lúc lâu mới đi vào phòng ngủ.

Ngày thứ ba khi lại mặt, hai người ở trước mặt cha mẹ Hạ Chân Ngọc biểu hiện giống như không có việc gì xảy ra, sau đó lại khôi phục cuộc sống như lúc trước. Thời gian này mẹ của Lý Ngụy cũng qua đây vài lần bảo cô đi qua nhà ăn cơm, nhưng cô đều khước từ. Cứ như vậy, thời gian nghỉ kết hôn một tuần rất nhanh trôi qua, cô cũng không tìm được cơ hội cùng Lý Ngụy nói chuyện.

Thứ Hai, Hạ Chân Ngọc mang theo một túi bánh kẹo cưới đi đến cơ quan, nhóm đồng nghiệp nhìn cô ngạc nhiên nói: “Chân Ngọc, không phải là cô không đi hưởng tuần trăng mật sao? Sao lại vừa gầy mà sắc mặt cũng không được tốt vậy?”

Hạ Chân Ngọc thật sự là biết nói thế nào, không thể nói những gì mà cô đã trải qua, đành phải nói là không kịp thích ứng với cuộc sống sau khi kết hôn. Hơn nữa đi làm cũng quá xa nên có chút lo lắng, đồng nghiệp nghe xong cũng đều nói đi làm gần nhà vẫn là tốt nhất, không thì đúng là vất vả, hiện tại thời tiết còn tốt, đợi khi mùa đông đến mới thật sự là khổ thân.

Ở trong cơ quan, chị Vương là người có quan hệ rất tốt với Hạ Chân Ngọc, thừa dịp lúc không có người liền vụng trộm hỏi cô: “Chân Ngọc, chị thấy em một chút dáng vẻ vui mừng của cô dâu mới cũng không có, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Có việc gì thì hãy nói với chị, xem chị có thể hỗ trợ em cái gì hay không?”

Nước mắt Hạ Chân Ngọc thiếu chút nữa rơi ra khi nghe những lời chị Vương nói, tình huống hiện tại của cô thật sự chỉ có thể chính bản thân cô nghĩ biện pháp, chính mình chịu đựng, đối với ai cũng không thể nói, vì thế miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Không có việc gì đâu chị Vương, chị yên tâm đi, chỉ là em có chút không quen, qua một thời gian ngắn nữa là tốt thôi.”

Chị Vương cũng không có hỏi nhiều, chỉ dặn dò cô chú ý thân thể. Buổi chiều, bí thư cùng chủ nhiệm cơ quan Hạ Chân Ngọc bất ngờ triệu tập một cuộc họp khẩn cấp và ra lệnh xuống dưới không ai được tan ca, mọi người đều thì thầm không biết lại có chuyện gì xảy ra, sao lại cần phải sắp xếp vào đúng thời điểm tan tâm, thứ Hai vốn là uể oải, kết quả là cũng không thể về nhà.

Trái lại đối với Hạ Chân Ngọc lại không có việc gì, tuy rằng có chút ca nhà, nhưng nghĩ đến việc phải đối mặt với Lý Ngụy thì thà tăng ca còn hơn. Thời gian tan tầm đã hơn nửa giờ, lúc này toàn bộ thành viên ban lãnh đạo mới đi xuống dưới lầu, nói ọi người lập tức chuẩn bị, Âu trưởng ban sẽ đi ra trong chốc lát.

Âu trưởng ban lúc này tới đây làm cái gì, toàn bộ mọi người đều có chút không hiểu, nhưng mà đáp án rất nhanh liền công bố. Sau khi Âu trưởng ban rời đi, ban lãnh đạo lại đề nghị toàn thể nhân viên ở dự họp, nội dung chính là ngày mai Phó thị trưởng muốn tới cơ quan bọn họ thị sát công việc, hôm nay phải chuẩn bị tốt công tác tiếp đón ngày mai, không cho phép xảy ra sai lầm.

Mấy người Phó thị trưởng hay lãnh đạo trong tỉnh hoặc trung ương cũng không tổ chức thị sát bọn họ như vậy, mà cô cũng không thấy bọn họ lại khẩn trương như thế, Hạ Chân Ngọc tò mò hỏi chị Vương ở bên cạnh.

Chị Vương cười, nói: “Em thật đúng là không biết cái, em cho là người đến là Phó thị trưởng sao? Người ngày mai đến là Chu Cẩm Vũ, Chu thị trưởng”.

5. Chương 5: Chu Cẩm Vũ Tao Nhã

Nghe chị Vương nói xong, Hạ Chân Ngọc trả lời:

“Chu thị trưởng thì em biết, tất cả nhân dân đều biết mà, là binh chủng không quân, là một soái ca, tuổi chưa đến 40, là một ngôi sao nổi nhất hiện nay”

Chị Vương trắng mắt liếc cô một cái: “Em còn không biết tại sao cấp trên coi trọng chuyện này à? Nửa tháng trước thì chị đã nghe nói rồi, tuy Chu Cẩm Vũ là phó thị trưởng, nhưng là người nắm thực quyền, nắm quyền sinh sát tất cả nhân viên. Nếu là lãnh đạo khác chuyện gì cũng có thể thương lượng, nhưng nếu làm cho Chu Cẩm Vũ không hài lòng cách chức là chuyện đương nhiên”.

Nghiêm trọng đến vậy sao, nhưng Hạ Chân Ngọc cũng không có cảm giác gì vì dù sao cũng đâu có liên quan gì đến cô. Cô không nằm trong biên chế, cũng không thể nào thăng chức tăng lương, cho nên lãnh đạo cấp cao cùng lợi ích của cô không có quan hệ gì.

Bởi vì tăng ca, chủ nhiệm văn phòng đã đặt cơm ọi người, ăn xong là bắt đầu tăng ca. Hạ Chân Ngọc gọi điện thoại cho Lý Ngụy, nói với hắn hôm nay tăng ca đến khuya nên nếu về muộn quá sẽ về nhà mẹ mình ở lại một đêm.

Lý Ngụy sau khi nghe xong, liền nhắc nhở Hạ Chân Ngọc buổi tối về nhà phải chú ý an toàn, ghi nhớ biển số xe của taxi, về đến nhà thì gọi điện hoặc nhắn tin gì đó cho hắn. Dặn dò thật cẩn thận.

Hạ Chân Ngọc nghe được sự quan tâm của Lý Ngụy cảm thấy thoải mái. Có lẽ Lý Ngụy vì mình nên bị áp lực lớn, nên cho hắn có thời gian suy nghĩ, cho hắn nhiều không gian tự do, thả lỏng áp lực thì tâm lý sẽ bớt căng thẳng, đối với sinh lý của hắn cũng tốt hơn.

“Chân Ngọc, tan tầm Tiểu Lý nhà cô sẽ đến đón cô sao?” Chị Vương đi đến hỏi.

Hạ Chân Ngọc đáp lại: “Nga, không cần anh ấy đón, em về nhà mẹ ở một đêm. ngày mai còn phải đi làm sớm, đi xa thì thật tội cho anh ấy.”

Chị Vương gật đầu đồng ý rồi nói: “Vừa rồi các phòng đều nhận được nhiệm vụ, phòng của chúng ta sẽ kiểm tra số liệu của hệ thống, ngày mai Chu thị trưởng sẽ đến quan sát, tuyệt đối không được xảy ra sơ suất”

Hạ Chân Ngọc biết hệ thống này, kỳ thật nền tảng về phần mềm này từ thiết kế đến xây dựng đều là Chu Cẩm Vũ đề suất và bắt tay làm trong thực tiễn, tác dụng chủ yếu chính là cơ cấu lại tất cả các nhân viên của tòa thị chính trong tương lai, do đó tiết kiệm nhân lực cũng như vật lực cùng tài nguyên, nâng cao hiệu suất của bộ máy chính phủ. Hệ thống này từ khi vận hành đến nay đều được nhân dân khắp nơi khen ngợi, tin tức truyền thông cũng đã đưa tin nhiều lần.

Nhưng đó không phải là mục đích cuối cùng, Hạ Chân Ngọc đã làm việc nhiều năm nên cũng không hồ đồ, sau lưng con số hóa này cũng rõ ràng ý nghĩa thắng làm vua thua làm giặc, nếu tiết kiệm nhân lực cùng vật lực như vậy thì lẽ đương nhiên sẽ cắt giảm biên chế, những người không có chí tiến thủ, không thể theo kịp lối làm việc được hiện đại hóa bằng kỹ thuật, không có năng lực công tác. Những người rảnh rỗi, cả ngày không có việc gì chắc chắn là sẽ bị sa thải, biến thành thể chế đổi mới, nhất định sẽ chạm đến một số ít lợi của những người ở giữa.

Cho nên tất cả nhân viên từ cấp trên đến người dưới đều cực kỳ coi trọng việc do Chu Cẩm Vũ tự mình chủ trì này, sợ chỉ sơ sẩy một chút là đánh mất mũ cánh chuồn (ở đây ý nói là công việc đang làm), mà công trình này nghe nói cần phải dùng một nguồn lực lớn duy trì, do vậy nếu thực nghiệm thành công sẽ áp dụng cho cả nước.

Nhìn số liệu trong máy tính, Hạ Chân Ngọc phát sầu, nhiều số liệu của nhiều mảng phải thẩm tra, sao có thể làm xong được. nếu là tin tức ngành bình thường lúc bận rộn nhất cũng không đến mức trở tay không kịp như lúc này. Hiện tại chỉ có thể cố hết sức mà làm, có thể thẩm tra bao nhiêu thì biết bấy nhiêu đi.

Kết quả là tất cả mọi người đều làm việc cả đêm. Sau khi rửa mặt sơ, do tăng ca đột ngột nên những đồ trang điểm bình thường cũng không mang, chỉ có thể để mặt mộc.

Nhận được điện thoại là 9h Chu Cẩm Vũ sẽ tới đại sảnh làm việc thị sát. Kết quả 10h hơn nhưng vẫn không thấy đâu. Tất cả lãnh đạo đều tụ tập tại cổng chính không ngừng nhìn xung quanh, tuy nói việc này có hơi mạo hiểm nhưng nếu làm tốt sẽ lưu lại cho Chu Cẩm Vũ tượng tốt.

Hạ Chân Ngọc ngồi một mình cũng không thể nào chớp mắt, hiện tại ngồi trước máy tính ngồi đến ử rữ. Hôm nay, nhiệm vụ của cô vô cùng quan trọng. lát nữa, Chu thị trưởng đến nhất định muốn xem thao tác hệ thống, như vậy cô phải hoàn thành biểu thị công tác trong máy tính.

Kỳ thật việc này cũng không đến phiên cô làm, nguyên do là vì có thể tin tức ngành chuẩn bị không đầy đủ, có rất nhiều khả năng tồn tại tin tức không cho phép xác thực hay là lý giải sai lầm. Bởi vậy không có ai nguyện ý mạo hiểm trong tình huống này. Cô là người ngoài biên chế nên bị đẩy lên tiền tuyến.

Cô cũng không quan tâm, thăng quan phát tài đều không liên quan tới cô, cho dù ra sai, Chu Cẩm Vũ là lãnh đạo cấp cao cũng không có khả năng tìm một nhân viên quen như cô để khởi binh vấn tội.

Vào đúng 11h, một chiếc xe hơi màu đen được mấy chiếc xe cảnh sát mở đường tiến lại gần. những người có mặt lập tức tinh thần đều tỉnh táo, bao gồm cả Hạ Chân Ngọc vì có thể tận mắt thấy phong thái của Chu Cẩm Vũ thật sự là một việc hiếm có.

Hạ Chân Ngọc đứng lên. Chu Cẩm Vũ chậm rãi đi qua đại sảnh, theo sau là mọi người. Bên cạnh các chủ nhiệm không ngừng báo cáo tình huống.

Tận mắt thấy rõ Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc không thể không thán phục. Đây đúng là một người đàn ông cực phẩm, cao 1m8, lưng áo thẳng tắp, dáng người thập phần hoàn mỹ. Khuôn mặt anh tuấn tràn ngập khí chất tao nhã. Hai mắt sáng như sao, nụ cười bên miệng đầy vẻ ôn hòa, rất dễ dàng sinh ra cảm giác thiện cảm đối với người đối diện, quyến rũ mười phần.

Người này làm sao giống như người gần 40 chứ, Hạ Chân Ngọc âm thầm tán thưởng Chu Cẩm Vũ bảo dưỡng tốt, nhìn hần chỉ ngoài 30, chẳng trách mọi người đều bàn tán.

Theo sự dẫn đường của mọi người, Chu Cẩm Vũ đi về hướng hệ thống trung tâm bên này, Hạ Chân Ngọc càng thấy rõ vẻ mặt của hắn, trừ bỏ những nhân viên thân cận, phóng viên luôn đi theo quay chụp, thêm vào đó là hơn mười mấy người vây chung quanh nhìn hót nhưng Chu Cẩm Vũ vẫn giữ nụ cười ôn hòa làm cho người khác như tắm gió xuân. Nhưng Hạ Chân Ngọc nhìn rất rõ ràng, ánh mắt Chu Cẩm Vũ không có ý cười, lạnh như băng.

Hạ Chân Ngọc tuy rằng lười nhác, nhưng đối với biểu cảm của người khác rất mẫn cảm, bằng không với thân phận người làm ngoài biên chế tạm thời, nhiều năm thế này làm sao có thể ở cơ quan này bo bo giữ mình, Chu Cẩm Vũ thuyết đối là nham hiểm, người như thế đáng sợ nhất, hơn nữa tựa hồ với loại người này, người khác bị hắn chinh chết còn phải cảm tạ hắn.

Hạ Chân Vũ bình thường sợ nhất là giao tiếp cùng những người như vậy, những người như thế tâm tư quá sâu. Mặc kệ Chu Cẩm Vũ hắn là người như thế nào, chỉ cần đem nhiệm vụ hôm nay hoàn thành thì mọi việc đều tốt.

Lúc này mọi người đã đến trước mặt Hạ Chân Ngọc, cô nhanh chóng chạy tới đứng thẳng để chờ phân phó, chỉ nghe giọng Chu Cẩm Vũ đầy trầm ấm truyền đến: “Tiến triển cũng không tệ lắm, lát nữa trình bày lại lần nữa, giờ xem hệ thống trước.”

Lời nói vừa dứt Hạ Chân Ngọc đứng bên cạnh phóng viên kéo ghế đến ngồi xuống. ánh đèn của máy quay chiếu thẳng vào bên phải mặt cô. Lúc này Chu Cẩm Vũ cũng tự nhiên ngồi phía bên tay trái cô, sau đó nói: “Mang số liệu cho tôi xem trước.”

Hạ Chân Ngọc thế này mới khấn trương đứng lên, hiện tại là thời điểm mấu chốt, đèn chiếu của máy quay bên phải mặt cô thật gần, phóng viên không ngừng lấy góc độ quay chụp, làm cô hiện tại đã ra một thân mồ hôi. Âm thầm hít thở sâu, dựa theo yêu cầu của Chu Cẩm Vũ đưa ra số liệu ghi chép có liên quan, phỏng chừng hắn cũng là xem sơ, không nhất định phải đọc kỹ càng.

Nhìn số liệu tin tức một lúc, Chu Cẩm Vũ lại nói cô đưa ra thêm một ít hạng mục sau đó lên tiếng hỏi: “Những số liệu hạng mục này lấy từ đâu?”

Nghe lời của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc thầm khen hắn chuyên nghiệp, có thể tra ra hạng mục cùng số liệu logic quan hệ không đúng. Trong lòng cô thực sự không yên, cô nên trả lời sao đây, nói số liệu sai lầm? Hay nên nói là mình không hề liên quan, là do người ở trung tâm tin tức làm? Hiển nhiên trả lời theo cách nào cũng đừng mong sẽ ổn.

Lấy đủ dũng khí hướng Chu Cẩm Vũ chuẩn bị nói là do mình mới tới không rõ thời điểm lắm, mới phát hiện Chu Cẩm Vũ hoàn toàn không nhìn cô, mà đang nhìn chủ nhiệm các cô đặt câu hỏi.

Thật sự là một lãnh đạo tốt, biết oan có đầu, nợ có chủ, không làm cho nhân viên cấp thấp khó xử. Hạ Chân Ngọc thật sự cảm kích Chu Cẩm Vũ. Quách chủ nhiệm bị Chu Cẩm Vũ hỏi đến mồ hôi tuôn như mưa mùa hè mà cũng không dám lau, chỉ mở miệng: “Chuyện này, chuyện này.... Có thể là do sai lầm của nhân viên công tác.”

Ý cười trên mặt Chu Cẩm Vũ dần nhạt đi, nhẹ giọng nói: “Nhiều số liệu của hạng mục sai sót như vậy, mà ông chỉ dùng hai chữ sai lầm để giải thích? Tôi thấy không cần phải lên lầu để nghe báo cáo nữa rồi.”

Mấy chục người ở đại sảnh im lặng như tờ, Hạ Chân Ngọc cũng nín thở, không dám thở mạnh. Trước mặt cô, mặt của Chu Cẩm Vũ đã có chút thiếu dưỡng khí, sẽ không thật sự bị cách chức chứ? Những người có mặt lúc này cũng gấp đến mức không nghĩ ra kế sách gì.

Người bên cạnh Chu Cẩn Vũ là phụ tá thân cận của hắn nhìn mọi người nói: “Những lời Chu thị trưởng nói, các vị đều nghe rõ chưa? Sai lầm như vậy nhất định phải thay đổi, không thể để sau này lại tái hiện lại tình huống này.”

Câu nói xem như giải vây ọi người, mọi người cùng đồng thanh đáp: “Dạ dạ, thay đổi, thay đổi, nhất định thay đổi, thay đổi ngay lập tức.”

Chu Cẩn Vũ nghe xong lời đó không nói gì, đứng dậy đi về hướng cửa lớn, xem ra không nghe thấy lãnh đạo của cô chuẩn bị một đêm tiệc. nhìn hắn rời đi, Hạ Chân Ngọc cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, rốt cục tiến bước vị phật tổ như lai này rồi.

Chuẩn bị thu thập đồ đạc để sau đó nghỉ ngơi, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân. Hạ Chân Ngọc vừa quay đầu lại liền ngăn người, Chu Cẩn Vũ sao lại quay lại?

Chỉ thấy Chu Cẩn Vũ đi đến trước mặt cô, sau đó giơ tay nói: “Chào cô.”

Tay chân Hạ Chân Ngọc bối rối cùng Chu Cẩn Vũ bắt tay, lực đạo của hắn rất nhẹ nhàng, chỉ nhẹ nắm tay cô rồi lập tức buông ra. Hạ Chân Vũ không nghĩ Chu Cẩn Vũ quay lại chỉ vì muốn bắt tay cô, lập tức cô có chút mê muội, không biết phải làm sao cho đúng, cuối cùng nói một câu: “Chào thủ trưởng.”

Nói xong câu này, đại sảnh lại im lặng, Hạ Chân Ngọc rất tuyệt vọng, rõ ràng muốn nói là “Chào thị trưởng!” như thế nào lại thành thủ trưởng, thủ trưởng không phải là từ dành cho Chu Cẩn Vũ, cô liền vội vàng sửa lại: “Thực không phải, tôi nhất thời khẩn trương, tôi, tôi muốn nói là...”

Chu Cẩn Vũ nở nụ cười nhẹ giọng nói: “Không cần khẩn trương, không sao. Vừa rồi cô vất vả rồi.”

Chu Cẩn Vũ nhìn người trước mặt, mặt cô gái trẻ đỏ bừng thì nở nụ cười, không ngờ lại đưa biểu thị hệ thống cho người thực tập như thế này, có lẽ biết không thể qua được ải này mới đẩy trách nhiệm cho cô, cho nên khi phát hiện sai lầm thì anh cũng không làm khó cô.

Lãnh đạo đơn vị của Hạ Chân Ngọc sợ cô tí nữa lại trả lời cái gì “Vì nhân dân phục vụ” linh tinh, lập tức liền thay cô trả lời với Chu Cẩn Vũ: “Không vất vả, vậy mới là phải đạo, vì Chu thị trưởng phục vụ chính là vinh hạnh của cơ quan chúng tôi.”

Chu Cẩn Vũ không để ý tới, liền hỏi Hạ Chân Ngọc: “Cô tốt nghiệp trường nào, là thi vào?”

Bên cạnh cô lại có người hỗ trợ trả lời vấn đề, Hạ Chân Ngọc không ngờ lãnh đạo coi trọng mình như vậy, đem lý lịch của mình nói hết từ trên xuống dưới, phỏng chừng cũng sợ Chu Cẩn Vũ gặng hỏi đi.

Chu Cẩn Vũ nghe xong, biết được cô gái trước mặt không phải là nhân viên trong biên chế, khó trách lại bị đẩy ra tiền tuyến, vừa cười vừa hỏi lương Hạ Chân Ngọc một tháng là bao nhiêu.

Hạ Chân Ngọc cúi đầu không trả lời, dù sao hỏi cái gì cũng có người khác thay cô trả lời, nhưng lần này lại không có ai. Hạ Chân Ngọc đợi vài giây mới phát hiện không có người nào nói thay cô. Ngắc đầu thấy Chu Cẩn Vũ nhu hòa nhìn mình, vì thế liền nhỏ giọng nói ra tiền lương của mình, không thể so sánh với lương của nhân viên trong biên chế, việc làm giống nhau không ít nhưng tiền lương thì không bằng một nửa của họ.

Chu Cẩn Vũ nghe xong liền nói: “Ít vậy.”

Hạ Chân Ngọc đã hết căng thẳng, nhìn Chu Cẩn Vũ mỉm cười: “Dạ.”

Chu Cẩn Vũ nghe Hạ Chân Ngọc nói xong cũng phụ họa cười theo. Mọi người thấy Chu Cẩn Vũ tâm tình tốt lập tức cũng ha ha cười lớn. lại cùng Hạ Chân Ngọc bắt tay lần nữa, Chu Cẩn Vũ lúc này thật sự thông thả rồi.

6. Chương 6: Không Ngờ Được Phúc.

Thời điểm Chu Cẩm Vũ thị sát đã nhanh chóng trôi qua hơn nửa tháng, toàn bộ nhân viên làm việc tại bộ phận từ lớn đến nhỏ đều cải tiến hệ thống tin tức, công tác vô cùng bận rộn. Các ngành cũng không đùn đẩy trách nhiệm cho nhau nữa. Quách chủ nhiệm đã lên tiếng, nếu ai có sai sót sẽ lập tức sa thải người đó.

Công việc bận rộn, mọi người lại không còn tâm trạng nói chuyện phiếm cả ngày, nên đối với việc hôn lễ đơn sơ của Hạ Chân Ngọc cũng như việc không thể đi hưởng tuần trăng mật cũng dần ít người bàn tán, đổi lại là việc Quách chủ nhiệm bị tra xét và phong độ nhanh nhẹn của Chu Cẩm Vũ thay thế.

Mấy ngày nay, việc làm cho Hạ Chân Ngọc quan tâm nhất vẫn là chuyện với Lý Ngụy. Hai người không thể cứ tiếp tục là vợ chồng hữu danh vô thực, không thể hòa hợp được, mà thời gian càng dài vấn đề lại càng nghiêm trọng hơn.

Cho nên hôm nay sau khi tan ca, Hạ Chân Ngọc cố ý mua rượu vang, lại mua thêm cơm tây, về nhà chuẩn bị thêm âm nhạc và bày biện bàn ghế, muốn cùng Lý Ngụy có một bữa tối thân mật, không khí giữa hai người dịu đi thì tự nhiên có thể nói ra được mọi chuyện.

Vừa mở cửa, thấy phòng khách sáng đèn, cô tưởng Lý Ngụy hôm nay về sớm, vừa lúc có thể cùng mình chuẩn bị, đem túi lớn, túi nhỏ đặt trên ngăn tủ để giày rồi đi vào. Kết quả liền thấy Lý Ngụy đang ngồi trên sofa, trên bàn có đồ ăn, mẹ Lý Ngụy là Tống Quyên đang ngồi bên cạnh sofa đem vài bao quần áo xếp ở phía trên.

Tống Quyên thấy Hạ Chân Ngọc đã về, cười nói: “Đã về rồi sao, mau đến xem xem, nhiều quần áo thế này con thấy cái nào còn tốt thì giữ lại, còn lại mẹ xem có cái nào mẹ có thể mặc không.”

Hạ Chân Ngọc có chút không hiểu, nhiều quần áo thế này là từ đâu đến, cũng không còn mới, liền hỏi: “Mẹ quần áo này từ đâu có vậy?”

Nói xong lại nhìn Lý Ngụy, đang ăn uống ngon lành, cũng không thèm hỏi xem mình đã ăn cơm chưa.

“Lộ Lộ con gái của dì Hai Lý Ngụy công tác tại hải quan ở miền nam. Quần áo này đều là của con bé không mặc. Con bé kia khi mua quần áo thì chưa bao giờ thèm suy nghĩ, nhìn trúng cái nào thì mua, mà về nhà lại không thích nên không mặc nữa. Con xem còn nhãn ở mặt sau nè.”

Nhìn qua cơ bản quần áo này còn mới đến tám phần, có vài cái còn chưa từng mặc qua, nhãn vẫn chưa cắt bỏ. Hơn nữa quần áo đó có vẻ rất mắc tiền, nhưng dù sao cô cũng không đến mức mặc quần áo thừa của người khác chứ.

Vì thế cô cười nói: “Dì Hai thật có lòng, Lộ Lộ chuyển số quần áo này đến đây chắc tốn cũng không ít tiền vận chuyển. Nhưng đáng người của con và Lộ Lộ không giống nhau nên con nghĩ chắc không mặc vừa đâu ạ.”

Tống Quyên tựa như bây giờ mới phát hiện ra vấn đề nên nói: “Ai nha, mẹ cũng không nghĩ đến chuyện này, con mập hơn Lộ Lộ, xem ra không mặc vừa rồi. Vậy tí nữa mẹ mang tới nhà các đồng nghiệp xem có cô con gái nào mặc vừa không.”

Đem quần áo trên mặt đất cất lại vào bao, nhìn Lý Ngụy cũng đã ăn xong, có thể nhờ hắn mang đồ về giúp. Hai mẹ con Lý Ngụy vừa ra khỏi cửa, Hạ Chân Ngọc đem chén bát trên bàn rửa sạch sẽ, đem cơm Tây cùng rượu vang bày lên bàn, rồi chuẩn bị nhạc chờ Lý Ngụy về.

Lý Ngụy về, nhìn những thứ Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị có chút ngây người, nghĩ nghĩ hỏi: “Chân Ngọc thế này là sao? Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Sao lại không nói với anh sớm, anh vừa ăn xong rồi.”

Hạ Chân Ngọc ra hiệu nói Lý Ngụy ngồi đối diện mình cười nói: “Anh ráng ăn thêm với em, em còn chưa ăn. Đây là cố ý đặt đó. Hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt nhưng em nghĩ chúng ta kết hôn đã được một tháng, nhưng từ đó đến nay cũng chưa có gì để gọi là hẹn hò lãng mạn, suy nghĩ lâu lâu làm một buổi bất ngờ như vậy có thể tăng thêm tình cảm vợ chồng.”

Lý Ngụy cũng cười cười nói: “Đúng vậy, đều do anh không thể nghĩ ra được điều này, thật đáng trách.”

Hai người chậm rãi vừa nghe nhạc vừa ăn tối. Hạ Chân Ngọc quyết định đề cập đến chuyện của hai người: “Lý Ngụy, hôm nay em muốn nói về chuyện trong đêm tân hôn của chúng ta nhưng mãi không tìm ra thời gian thích hợp.”

Không đợi Hạ Chân Ngọc nói tiếp, Lý Ngụy đã vội vàng lên tiếng: “Chân Ngọc anh biết mấy ngày nay anh không thân mật với em. Anh không phải cố ý. Anh cảm thấy mình không phải với em.”

Hạ Chân Ngọc ôn nhu hỏi: “Vì sao anh lại nghĩ không phải với em?”

Lý Ngụy nói: “Kết hôn đã lâu nhưng chúng ta vẫn chưa trở thành vợ chồng chân chính. Anh biết nguyên nhân chính là do anh, áp lực của anh lớn quá. anh cũng không biết anh đã bị gì nữa, anh sợ là bản thân có vấn đề, vậy phải làm sao? Lại sợ em trách anh, xem thường anh.”

Cuối cùng cũng nói ra điểm chính, Hạ Chân Ngọc cũng cho rằng Lý Ngụy cũng vì nguyên nhân này, đó chính là tự tôn của đàn ông, nếu chịu cởi mở với nhau thì tốt rồi, vì thế cô nói: “Lý Ngụy, chúng mình là vợ chồng, có chuyện khó khăn gì cũng phải cùng nhau đối mặt. Kỳ thật em cũng có áp lực, có vài lần không được nên hiện tại có phần sợ hãi.”

“Em cũng sợ hãi? Vì sao?” Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc kỳ quái.

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy mà không biết phải trả lời làm sao: “Em đương nhiên sợ hãi, thử nhiều lần như vậy cũng rất đau và đặc biệt khó chịu.”

“A, vậy mà anh không nghĩ ra, đúng vậy, em mỗi lần cũng đều rất khó chịu. Chân Ngọc để chúng ta có thể sớm giải quyết được việc này như vậy sẽ bớt khổ sở hơn. Em cho anh thời gian điều chỉnh, nếu còn không được anh sẽ đến bệnh viện khám thử.”

Lý Ngụy hạ quyết tâm lớn sẽ đi tới bệnh viện lớn khám.

Hạ Chân Ngọc có chút động lòng nói: “Được, chúng ta cùng nhau vượt qua khó khăn. Thật ra, cũng không nhất định là sinh lí có vấn đề đâu. Em lên mạng tìm tư liệu để tìm hiểu, có thể do vấn đề tâm lý. Anh cứ thoải mái đi, tuyệt đối đừng nghĩ là do em nôn nóng, em chỉ muốn tốt cho anh. Nếu thật phải đi bệnh viện, em sẽ đi cùng anh.”

Hai người nói chuyện xong, quan hệ trở nên hòa hợp nhiều. buổi tối trên giường, Hạ Chân Ngọc cũng Lý Ngụy hai người tay nắm tay nói chuyện phiếm, cho tới khi gần sáng mới nhắm mắt ngủ một chút. Không bao lâu sau lại rời giường đi làm. Tuy ngủ không đủ giấc nhưng tâm tình Hạ Chân Ngọc cảm thấy tốt hơn, tảng đá trong tim như được trút bỏ.

Vừa tới cơ quan, chị Vương liền đi theo cô, cố gắng nhịn cười nói với Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, em phải mời cơm rồi!”

Nhìn vẻ mặt của chị Vương như có chuyện gì tốt lắm: “Chị Vương, vì sao cao hứng thế, có phải gặp chuyện gì may mắn hay không? Nếu vậy mời cơm phải là chị chứ không phải em, sao có thể là em được.”

“Ồngốc, em còn không biết sao, lát nữa Chu chủ nhiệm sẽ gọi em lên ký hợp đồng lao động đó.”

Hạ Chân Ngọc cảm giác không đúng: “Ký, ký cái gì, hợp đồng vẫn chưa tới kỳ mà chị.”

Chị Vương cười một tiếng nói: “Em đúng là may mắn, tiếp đãi Chu Thủ trưởng một lúc thì lập tức thăng chức.”

“Chị Vương, sao chị càng nói em càng không hiểu, chị nói lại cho em biết đi, đừng đùa nữa mà.”

Chị Vương không chọc cô nữa, nói: “Mấy ngày trước trong cuộc họp, chị tham gia thay trưởng khoa, nếu không cũng không biết. Quách chủ nhiệm nói lần trước Chu thị trưởng đến thị sát, trước mặt các lãnh đạo nói đãi ngộ trong hợp đồng lao động của các em quá thấp, phải được nâng lên, còn nói biểu hiện của em rất tốt. Cho nên cơ quan đặc biệt mở hội nghị, thảo luận chuyện đãi ngộ, cuối cùng quyết định tăng tiền lương cho các em bằng 60% lương chính thức. Vậy em nói xem, có phải em nên mời cơm không?”

Đây quả thật là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, tiền lương tăng không chỉ một hai trăm mà tăng hơn một ngàn, hơn nữa sau này còn có thể nghỉ tết như nhân viên chính thức. Chu Cẩm Vũ quả là phúc tinh, ông trời phù hộ nên có số làm lãnh đạo. Hạ Chân Ngọc trong lòng thầm chúc phúc Chu Cẩm Vũ.

Quả nhiên một lúc sau, trưởng khoa muốn cô và một vài người khác cùng là người ngoài biên chế lên gặp chủ nhiệm. vào văn phòng, Chu chủ nhiệm mời mọi người ngồi xuống nói: “Mọi người đều biết nguyên do tôi gọi mọi người lên đây. Mọi người nên cảm ơn lãnh đạo cấp cao quan tâm đối với mọi người, sau này trong công tác mới, cố gắng làm việc để không phụ lòng cấp trên đã kỳ vọng.”

Mọi người đều biểu thị quyết tâm, Chu chủ nhiệm lại nói một hồi nữa rồi mới đem hợp đồng ọi người ký, thời hạn hợp đồng là ba năm, ai nấy đều vui mừng.

Lúc này, Chu chủ nhiệm lại nổi hứng nói đùa: “Thật ra người mà mọi người nên cảm ơn chính là Tiểu Hạ, nếu cô ấy không cùng Chu thủ trưởng nói thật thì mọi người sẽ có ngày hôm nay sao?”

Hạ Chân Ngọc không biết nói gì cho phải, cô nói với Chu Cẩm Vũ chỉ là lời thật lòng thôi, không ngờ lãnh đạo lại xử lý chuyện này. Những người khác nghe Chu chủ nhiệm nói xong cũng quay đầu cảm ơn cô, làm cô thật ngượng ngùng.

Ồn ào trong văn phòng một lúc, sợ quấy rầy công việc của Chu chủ nhiệm nên mọi người đều xin phép đi ra. Chu chủ nhiệm lại giữ Hạ Chân Ngọc ở lại, mời cô uống trà là cho cô vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Chu chủ nhiệm đối với những nhân viên ngoài biên chế như cô chưa bao giờ có thái độ hòa nhã.

Chu chủ nhiệm quay lại bàn làm việc, cười hiền lành với Hạ Chân Ngọc rồi nói: “Tiểu Hạ a, lần trước biểu hiện của cô ở buổi thị sát rất tốt. Lãnh đạo cấp trên đều rất vừa lòng, ấn tượng đối với cô tốt lắm.”

Từ lúc vào đến giờ, Chu chủ nhiệm luôn nhắc tới biểu hiện ngày đó của mình làm rất tốt nhưng Hạ Chân Ngọc thật sự không biết mình làm tốt chỗ nào.

Chu chủ nhiệm còn nói: “Tiểu Hạ đừng thấy tôi bình thường không nói chuyện với các cô, nhưng tôi cũng rất quan tâm đến các cô. Hiện tại tôi lấy thân phận như người anh trai nói với em gái, cái này người khác không biết, Quách chủ nhiệm cũng không, đây chính là cấp trên truyền xuống.”

Chu chủ nhiệm nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Theo ý của cấp trên là, ngày đó vốn Chu thị trưởng rất bức bối, nhưng sau đó cũng nhân viên biểu thị máy tính trao đổi tâm tình lại tốt lên, thế mới không truy cứu trách nhiệm. Cấp trên còn nói Chu thị trưởng khen biểu hiện của nhân viên đó vài câu nên mới có chuyện tăng lương thế này.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy chính mình gặp may, bằng không sao có thể được Chu Cẩm Vũ khen ngợi, hơn nữa ngày đó mình cũng làm không được tốt.

Chu chủ nhiệm nói tiếp: “Lúc Quách chủ nhiệm trở về, cảm thấy cô chính là phúc tinh của cơ quan, hôm đó nếu Chu thị trưởng thật sự truy cứu thì sẽ lớn chuyện, vì chuyện hạng mục của bên tòa Thị chính là công tác trường kỳ, thường xuyên phải đến các thành phố để họp và báo cáo công tác, nên muốn cô chuyển qua bên đó công tác.”

“Chu chủ nhiệm, cảm ơn các vị lãnh đạo ưu ái đối với tôi. Tôi công tác ở đâu cũng sẽ cố gắng hết sức hoàn thành công việc được giao. Nhưng nếu tôi nhận ưu ái của Chu thị trưởng thì có phần gượng ép, tôi sợ về sau nếu chẳng may...”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy mình phải nói cho rõ, bằng không hiện tại mọi người đều ỉnh là phúc tinh, nhưng khó bảo đảm lần sau có được may mắn như thế không hay bản thân lại mang đến tai họa.

“Đừng vội, tôi hiểu ý của cô. Cô yên tâm, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, mọi người đều được yên ổn sao. Chuyển công tác mới cho cô chính là đổi ngành của cô, trực tiếp đi làm ở trung tâm tin tức kỹ thuật công trình, cũng không cần phải làm gì, chỉ cần phụ trách phần bảng biểu báo cáo, nhưng cô phải nhanh chóng nắm rõ toàn bộ hạng mục, về sau, Quách chủ nhiệm đi đâu họp, cô sẽ đi theo.”

Ra khỏi văn phòng Chu chủ nhiệm, Hạ Chân Ngọc có chút lảng lảng. Vừa rồi Chu chủ nhiệm nói trong công việc mới, ngoại trừ tiền lương thì tất cả các đãi ngộ khác cô đều giống nhân viên chính thức. Cô thật cao hứng, tuy vẫn là nhân viên hợp đồng những đãi ngộ không khác gì nhân viên biên chế cả.

Bất quá cô có chút lo lắng, tất cả mọi người đều cho rằng do mình làm Chu thị trưởng vui vẻ nên mới tránh được một kiếp, kỳ thật cô biết rõ mình làm gì có khả năng đó, nếu sau này thật sự có chuyện gì, mình sẽ trở về với vốn dĩ của mình mà thôi.

Lo lắng một hồi, cô lại nghĩ thông suốt, sợ cái gì dù sao cô được hay không là do cấp trên nói, chứ cô không nhận công, hiện tại lại được là 60% đãi ngộ, đã là nhiều lắm rồi, nên gọi thông báo cho Cao Mai Lệ rồi đi ăn mừng.

7. Chương 7: Gặp Lại Chu Cẩn Vũ

“Đi chứ, cậu phát tài rồi, Hạ Chân Ngọc! Cậu đã từ cá chép hóa thành rồng rồi.” Được ăn tiệc hải sản, Cao Mai Lệ cười híp mắt, cuối cùng Chân Ngọc đứng là hết khổ.

“Đừng nói lung tung, mình vẫn còn là nhân viên hợp đồng.” Hạ Chân Ngọc tuy nói thế nhưng miệng không giấu được nụ cười.

“Được rồi, trước mặt mình cậu đừng có giả bộ, mặc kệ cái gì biên chế hay không biên chế, chỉ cần có tiền không ít là được. Lúc này mẹ chồng cậu nên xem trọng cậu một chút rồi, bây giờ lương của cậu cũng đâu kém gì Lý Ngụy.”

“Sau khi kết hôn, bà ấy đối với mình cũng tốt, không có tình huống gì khó xử, bắt quá phải đi học một khóa nấu ăn mới được.”

Hạ Chân Ngọc nói. Tổng Quyền đối với cô ngoại trừ việc không hài lòng chuyện cô không thể nấu ăn, những việc khác thì vẫn ổn.

“Học nấu ăn, mình đồng ý, vậy mới đúng đạo, nhưng cậu có thời gian sao? 5h tan tâm, phải đi đi đến nhà ga chen chúc trong tàu điện ngầm, về nhà sớm nhất cũng 7h đi. Nấu cơm xong còn phải dọn dẹp, ngày mai còn đi làm sớm. Vậy suốt ngày cậu không thể làm gì khác thì ngoài việc ngồi xe và nấu cơm.”

Cao Mai Lệ thấy người nhà họ Lý chướng mắt thế nào ấy, lại nói tiếp:

“Còn nữa, cơ quan của Lý Ngụy ở gần nhà, sao không thể về sớm nấu cơm? Theo mình cậu và Lý Ngụy nên phân công công việc với nhau. Thứ hai đến thứ sáu anh ta làm, còn hai ngày cuối tuần cậu làm như vậy mới hợp lý.”

Kỳ thật Hạ Chân Ngọc cũng cảm thấy khó xử, nếu cô tan làm về nhà nấu cơm, ăn xong cũng đến 9h, mà công việc của cô cũng có nhiều lúc không thể tan làm đúng giờ.

“Đúng rồi, cậu kết hôn cũng đã thời gian dài vậy, mình còn chưa hỏi đêm tân hôn trải qua như thế nào? Tâm sự với chị em chút đi. haha.” Cao Mai Lệ cười thật ái muội.

Hạ Chân Ngọc hiện tại sợ nhất là người khác hỏi vấn đề này, nói dối bạn thì cô cũng thấy chột dạ nên nhanh chóng chuyển đề tài: “Có thể noi chuyện khác hay không, hỏi chuyện này làm cái gì, cậu cũng là phụ nữ đã có chồng, hỏi về chuyện này để làm gì. Cậu về hỏi chồng cậu đấy.”

Cao Mai Lệ liếc Hạ Chân Ngọc một cái nói: “Đều đã là người đã kết hôn, cậu còn có gì không dám nói. Không nói chuyện này nữa, bây giờ nên nói vị Chu thị trưởng nhìn trúng cậu như thế nào đi, nói không chừng cậu có thể có được một đoạn tao ngộ lãng mạn rồi còn gì. Được một người đàn ông xuất sắc như thế coi trọng, cho dù được đãi ngộ tốt cũng là do cậu bỏ công sức ra, không cần ái ngại!”

Hạ Chân Ngọc lấy tay đánh nhẹ lên trán Cao Mai Lệ: “Cái miệng của cậu cái gì cũng nói được. Chu Cẩn Vũ là người nào, không phải là người có thân phận thấp bé như tớ có thể chạm tới? Nói lại chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn, không có cơ hội tiếp theo đâu. Không chừng biểu hiện ngốc nghếch của tớ hôm đó đã làm cho thị trưởng Chu thấy buồn cười thôi.”

Nhắc đến chuyện này, Cao Mai Lệ liền cười không ngừng: “Haha, còn nói ‘Xin chào thủ trưởng’ nữa, Chân Ngọc à, lễ duyệt binh ngày quốc khánh cậu không xem à? Ba của Chu Cẩn Vũ mới là thủ trưởng.”

Nghe Cao Mai Lệ nói xong, Hạ Chân Ngọc tò mò hỏi: “Ba anh ta là thủ trưởng? làm sao cậu biết được?”

Cao Mai Lệ không khách sáo liếc Hạ Chân Ngọc một cái nói: “Cái gì mà tớ không biết được. nhân dân cả nước đều biết. cậu ấy, một ngày trừ làm việc thì là xem tiểu thuyết. tiểu thuyết vốn không chân thật, đều là giả, đều là những giấc mơ của thiếu nữ thôi. Cậu cho là vì sao Chu Cẩm Vũ mới 38 tuổi, còn trẻ vậy đã làm tới chức phó thị trưởng, lại là một phó thị trưởng có thực quyền?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Cao Mai Lệ khoe khoang, không nói tiếp nữa, mà Cao Mai Lệ không để ý đến câu trả lời của cô đã nói tiếp: “Nói cho cậu biết cha của Chu Cẩm Vũ là quân ủy Trung Ương, là cựu chiến binh chiến công chói lọi, lính dưới trướng trải rộng cả nước. Cả nhà anh ta đều theo nghiệp chính trị hay quân đội. Chu Cẩm Vũ có vài anh trai cũng là cán bộ cao cấp, mấy người chị của anh ta cũng được gả cho cán bộ cao cấp. Mình nghe chồng mình nói, chức phó thị trưởng hiện giờ của Chu Cẩm Vũ chỉ là tảng đá kê chân cho anh ta mà thôi, người ta đang sắp tăng chức rồi, hơn nữa còn là tốc độ của hỏa tiễn.”

Hạ Chân Ngọc lú lẫm, thì ra gia thế Chu Cẩm Vũ hiển hách như vậy, bất quá mị lực cá nhân Chu thị trưởng cũng không kém. Lần đó thị sát cùng lãnh đạo của cô nói về chuyện đãi ngộ nhân viên hợp đồng, cho thấy là người rất có năng lực, cho nên là người ta là người vừa có năng lực vừa có gia thế.

Hai người tám chuyện rôm rả cho đến lúc về nhà, về đến nhà Hạ Chân Ngọc thấy Tống Quyên đang bận rộn trong bếp. Cô thở dài, định hôm nào rảnh sẽ nói với Lý Ngụy, mẹ không nên cứ thỉnh thoảng xuất hiện đột ngột mãi thế này, cô có chút không quen, không có chút riêng tư, mà trái tim của cô lúc nào cũng căng thẳng sợ sệt.

“Chân Ngọc con về rồi à, mẹ nghe Lý Ngụy nói con được tăng lương rồi đúng không? Hơn nữa cấp trên còn lên đem đãi ngộ của con tương đương với nhân viên biên chế hả? Mẹ có nói với mấy bạn già của mẹ, cũng khoe con có phúc khí. Mẹ có nói với Lý Ngụy trên công việc nên học hỏi nhiều nơi con, chỗ này của con mạnh hơn Lý Ngụy nhiều, nó vĩnh viễn cũng không hợp với lãnh đạo của nó.”

“Mẹ, để con giúp mẹ!” Hạ Chân Ngọc thay quần áo rồi vào bếp phụ Tống Quyên.

“Không cần, không cần, con khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ sao lại vào giúp làm gì. Con về phòng nghỉ ngơi đi. Khi nào Lý Ngụy về mẹ sẽ gọi.”

Tống Quyên không nói cho Hạ Chân Ngọc là trước mặt đồng nghiệp bà, những bạn học trước đây mặt mày rạng rỡ cao hứng thế nào. Do vậy hiện tại thấy Hạ Chân Ngọc chỗ nào cũng thuận mắt.

Khi Lý Ngụy về, Tống Quyên gọi Hạ Chân Ngọc dọn đồ ăn để cả hai cùng ăn, còn mình thì phải về nhà nấu cơm cho ba Lý Ngụy.

Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy ăn cơm xong cùng ngồi xem tivi một lát rồi lên giường ngủ. hai người vẫn như bình thường nói chuyện phiến với nhau. Sau đó Lý Ngụy liền ngủ. Hạ Chân Ngọc cảm thấy hiện tại cô nên cùng Lý Ngụy nói chuyện nhiều hơn một chút, dùng những câu chuyện phiến để bồi dưỡng tình cảm. Cô phải cố gắng phối hợp với Lý Ngụy để phá vỡ cục diện bế tắc này.

Hôm nay, Hạ Chân Ngọc vừa tới cơ quan đã bị Chu chủ nhiệm gọi vào văn phòng. Chu chủ nhiệm giao nhiệm vụ cho Hạ Chân Ngọc: “Tiểu Hạ, cô chuẩn bị đi, 9h rưỡi cô cùng Quách chủ nhiệm đi họp. Nội dung trong buổi họp, cô cũng biết rồi, không khác gì lần trước, nên cẩn thận đừng để sai sót.”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Chu chủ nhiệm yên tâm, tôi mỗi ngày đều theo dõi hạng mục này, có chỗ nào không hiểu, nhân viên trung tâm kỹ thuật cũng kiên nhẫn giải đáp cho tôi.”

“Vậy là được, vậy là được. Đi họp việc chủ yếu của cô là chuẩn bị tài liệu cho tốt cho Quách chủ nhiệm. đến câu hỏi nào thì đánh dấu vào. Nga đúng rồi, hôm nay nghe nói chủ trì buổi họp là trưởng phòng Trương. Cô đi đi, một hồi xuống cửa chờ xe của Quách chủ nhiệm.”

Sửa sang lại tài liệu, Hạ Chân Ngọc xuống cửa chờ xe của chủ nhiệm Quách. Tài liệu này đều là do Hạ Chân Ngọc bình thường chuẩn bị tốt, có thể ứng phó mọi tình huống có thể xảy ra.

Trên xe, chủ nhiệm Quách bảo cô không cần khẩn trương, cũng không cần cô lên tiếng, chỉ đúng thời điểm giúp mình bổ sung những số liệu hạng mục là được.

Vào một phòng họp nhỏ của phủ Thị chính, ngồi xuống. Một lát sau trưởng phòng Trương dẫn theo vài người đến. Hạ Chân Ngọc nhìn thoáng qua trưởng phòng Trương, chính là người hôm thị sát đã giải vây ọi

người.

Chủ nhiệm Quách không uống là người xuất thân từ chính quy, tuy rằng nhiều năm làm quan đều theo quan điểm chủ nghĩa hường lạc. Nhưng năng lực vẫn có, hơn nữa đã tiếp thu giáo huấn đợt trước, trên công tác đã chịu khó nhiều hơn, cho nên tại buổi họp nói đâu vào đấy, tiến độ công tác, những ý kiến đề nghị đưa ra đều hợp tình hợp lý.

Đang nói, cửa phòng họp bỗng mở ra, trưởng phòng Trương nhìn người vừa vào vội vàng đứng lên, những người khác cũng đều đứng lên. Hạ Chân Ngọc còn chưa rõ việc gì đang xảy ra thì Chu Cẩm Vũ đã ngồi xuống vị trí chủ trì, cũng có ý bảo chủ nhiệm Quách tiếp tục, những người có mặt đều im lặng ngồi xuống.

Hạ Chân Ngọc hơi đỏ mặt, vừa rồi lúc mọi người ngồi xuống cô mới nhận thấy mình vẫn ngồi ngây ngốc, như mục tiêu chói lọi, cô bất giác vài ánh mắt của người bên cạnh liếc nhìn mình, sao phản ứng của mình lại chậm như thế nhỉ. Qua một lúc, thấy mọi người không còn chú ý đến mình, cô lúc này mới khôi phục lại sắc mặt nghe chủ nhiệm Quách báo cáo rồi chăm chú ghi chép nội dung hội nghị.

Chu Cẩm Vũ vừa vào cửa đã thấy Hạ Chân Ngọc ngồi ngẩn người. Mãi đến khi buổi họp tiếp tục thì mặt cô lại đỏ không thôi. Anh chợt nhận ra đây là cô gái mà lần trước đã ân cần hỏi thăm anh “Xin chào thủ trưởng”. Quách Hoài đứng là có gan dùng người, nhìn cô từ đỏ mặt đến cố gắng trấn tĩnh lại, anh rất muốn cười, ánh mắt bất chợt có lo lắng.

Chu Cẩm Vũ một bên nghe báo cáo, một bên âm thầm đánh giá Hạ Chân Ngọc, phát hiện sức chịu đựng của cô gái này thật tốt.

Da dẻ lúc không đỏ mặt nhìn rất trắng, không phải trắng nhạt mà là trắng nõn, làm cho người ta muốn sờ thử xem khi chạm vào khuôn mặt như làm bằng sứ đó sẽ có cảm giác gì. Chu Cẩm Vũ ít khi nào có thể gặp người có khuôn mặt dễ đỏ như thế. Hai lần xấu hổ của cô đều ở ngay cơ quan, đúng là kì tích.

Hội nghị thảo luận kịch kiệt cho tới gần trưa. Chu Cẩm Vũ giơ tay ra hiệu chấm dứt hội nghị: “Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, ngồi từ sáng đến giờ. Cơm trưa sẽ không ăn tại canteen. Tôi đã dẫn thư ký đặt bàn tại nhà hàng, mời mọi người tới đó dùng cơm rồi về họp tiếp.”

Tất cả mọi người đều cao hứng, được cùng ngồi ăn với Chu Cẩm Vũ là vinh hạnh a. nếu có thể chụp hình lưu niệm trong bàn ăn thì tốt rồi. Hạ Chân Ngọc thu xếp lại vật dụng rồi vội vã đuổi theo chủ nhiệm Quách. Không ngờ ông ta cùng mấy vị chủ nhiệm khác còn đang thảo luận nội dung, hơn nữa đều ngồi vào xe của chủ nhiệm Quách. Vậy cô đi xe nào?

Thấy không ai chú ý đến mình, cô thầm nghĩ nếu xe đã đi hết, thì mình tùy tiện ra bên ngoài khách sạn tìm quán ăn nào đó ăn tạm, sau đó chờ Quách chủ nhiệm trở về.

Bất ngờ một chiếc xe đậu trước mặt cô, đang âm thầm nghĩ có phải là nhân viên này nhớ tới cô nên cho cô đi cùng xe. Kết quả khi mở cửa xe lại nhìn thấy Chu Cẩm Vũ, anh mỉm cười nói với cô: “Không có xe để đi à? Có thể đi chung xe với tôi.”

Hạ Chân Ngọc đang định mở miệng cự tuyệt. Chu Cẩm Vũ là nhân vật lớn chỉ nói cho có vậy thôi chứ không thể thật sự có ý cho cô đi cùng. Nhưng không ngờ đối phương đã mở cửa xe ra, chẳng may anh ta thực sự ỉnh quá giang một đoạn thì sao, nếu mình từ chối thì chẳng phải không nể mặt anh ta à? Đây là chuyện tuyệt đối không nên làm.

Trong đầu hiện lên vô số ý tưởng, cuối cùng mở miệng nói: “Cảm ơn Chu thị trưởng, tôi ngồi phía trước.”

Nói xong mở cửa xe chỗ ghế bên cạnh tài xế muốn ngồi vào, làm như vậy là thích hợp, cô sao có thể ngồi kế bên thị trưởng được.

Kết quả là lần thứ ba bị xấu mặt, Hạ Chân Ngọc cho rằng đã lăn lộn ngoài xã hội nhiều năm, Chu Cẩm Vũ là lãnh đạo lớn như vậy làm sao lại không có trợ lý, thư ký chứ. Cô vừa đi ngồi vào xe đã thấy có người ngồi trước rồi: “Ngại quá, tôi là thư ký của Chu thị trưởng, mời cô ngồi ở ghế sau nhé.”

Hạ Chân Ngọc lại đỏ mặt ngồi vào. Nét cười trên mặt của Chu Cẩm Vũ càng rõ ràng, nhìn Hạ Chân Ngọc còn đang xấu hổ nói: “Cô là nhân viên máy tính lần trước đúng không, tên gọi là gì?”

Có đề tài để giảm bớt sự ngưng ngừng của mình, Hạ Chân Ngọc rút cục ngẩng đầu lên nhìn không chớp mắt, thấp giọng trả lời: “Tôi tên là Hạ Chân Ngọc.”

Chu Cẩm Vũ biết người bình thường thấy mình còn khấn trương hướng chi là ngồi bên cạnh mình trên xe, thanh âm càng trở nên nhu hòa: “Ừm, cái tên rất đặc biệt. Cô công tác ở đó bao lâu rồi?”

Hạ Chân Ngọc rất thích Chu Cẩm Vũ có thể hỏi cô ít chuyện như vậy vì sẽ trả lời sẽ không xấu hổ, vì thế nhanh chóng đáp: “Tôi đã làm được bảy năm.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong mà kinh ngạc, bảy năm? Vậy Hạ Chân Ngọc cũng đã lớn tuổi rồi. Anh cứ luôn cho rằng cô sinh viên mới tốt nghiệp đại học. Quay đầu nhìn kỹ lại, gương mặt Hạ Chân Ngọc thật gần, mặt trắng như sứ, mũi cao, môi thắm, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm lưng ghế phía trước, rất trẻ.

Xem ra mình cũng có lúc nhìn lầm, anh nở nụ cười nói tiếp: “Hạ tiểu thư thoát nhìn còn rất trẻ. Nhà ở đâu? Đi làm có xa không?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Cám ơn Chu thị trưởng quá khen. Nhà tôi cách chỗ làm khá xa. Đi làm ngồi xe điện ngầm 14 trạm. Chu thị trưởng gọi tôi là Tiểu Hạ là được.”

8. Chương 8: Lộ Ra Mạnh Mối.

Nghe Hạ Chân Ngọc muốn mình gọi cô là “Tiểu Hạ”, Chu Cẩm Vũ cũng không nói gì mà chỉ cùng cô nói chuyện công tác, phát hiện Hạ Chân Ngọc đối với hạng mục hiểu biết rất nhiều, hơn nữa cũng đưa ra những kiến giải nhất định, khiến anh thật cao hứng.

“Có thể cho tôi số điện thoại của cô không?” Chu Cẩm Vũ đột nhiên hỏi.

Hạ Chân Ngọc chớp chớp mắt, Chu Cẩm Vũ muốn xin số điện thoại của mình? Nang có chút không hiểu, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bởi vì không có khả năng.

Tiếng cười của Chu Cẩm Vũ thật dễ nghe vang bên tai cô: “Cô đừng hiểu lầm, là do tôi thấy cô có hiểu biết nhiều về hệ thống số hóa, chắc là tốn không ít công sức, nên nếu có chỗ nào không hiểu có thể gọi điện hỏi cô.”

Hiểu lầm cái gì chứ? Mình cũng đâu có tự đa tình đến mức đó, vì thế hào phóng cười: “Không phải, là do tôi không ngờ Chu thị trưởng có thể thân thiện với nhân dân, giống như chuyện đãi ngộ của nhân viên hợp đồng chúng tôi tăng lên cũng nhờ phúc của ngài. Thật sự rất cảm kích.”

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc nói vài câu, biểu hiện của cô cho thấy cô làm tại cơ quan tận tâm làm việc, rất đúng mực, cũng rất chân thành, nhưng lại không lộ vẻ nịnh bợ quá mức.

Đem số điện thoại đọc cho Chu Cẩm Vũ, thư ký ngồi phía trước ghi vào sổ. Hạ Chân Ngọc cho rằng anh chỉ hỏi cho có, làm sao anh có thể gọi điện ỉn chứ.

Lúc này xe đã sắp đến cửa khách sạn, Hạ Chân Ngọc thấy trưởng phòng Trương, Quách chủ nhiệm cũng ba người khác ngồi trên xe Quách chủ nhiệm đều đã có mặt, đang đứng ở cửa chờ. Xe ngừng lại, thư ký nhanh chóng xuống xe, mở cửa xe mời Hạ Chân Ngọc cùng Chu Cẩm Vũ theo thứ tự xuống xe.

Quách Hoài trợn to mắt có chút kinh ngạc nhìn Hạ Chân Ngọc theo Chu Cẩm Vũ xuống xe. Vừa rồi ông ta đã quên Hạ Chân Ngọc, nhưng đôi mắt chỉ hơi híp lại. Tiểu Hạ này đã lọt vào mắt của Chu thị trưởng rồi, may mắn, đúng là quá may mắn!

Mọi người cùng đi vào phòng Chu Cẩm Vũ đã đặt, lúc an bài chỗ ngồi, mọi người đều ăn ý đem vị trí chủ vị cùng vị trí bên cạnh không ngồi. cho nên Hạ Chân Ngọc vào sau, mọi người đã sắp xong chỗ ngồi, chỉ còn hai vị trí chưa có người ngồi, cô đứng ở cạnh bên không biết phải làm sao.

“Tiểu Hạ, thất thần gì vậy, mau ngồi xuống đi!” Quách Hoài thấy Hạ Chân Ngọc còn ngẩn người liền chỉ cho cô tới ngồi chỗ bên cạnh Chu Cẩm Vũ.

Hạ Chân Ngọc không biết làm sao chỉ đành ngồi xuống, Đồ ăn đã sớm được thư ký chuẩn bị tốt. Các vị lãnh đạo ổn định chỗ ngồi, rất nhanh một bàn tràn đầy thức ăn được mang lên.

“Cơm trưa hôm nay là do Chu thị trưởng mời mọi người, chứ không phải lấy từ công quỹ đâu, nên cứ tự nhiên nhé!”

Trưởng phòng Trương mở đầu bằng lời nói vui, mọi người cũng cười theo ha ha, , tiếp theo trưởng phòng Trương mời Chu Cẩm Vũ nói chuyện.

Chu Cẩm Vũ cười cầm ly nước lọc trước mặt lên nói: “Bởi vì buổi chiều còn làm việc nên không mời mọi người uống rượu, nhưng thức ăn thì cứ ăn thoải mái, mọi người không cần vì tôi mà câu nệ, đều ăn nhiều hơn chút. Tôi lấy nước thay rượu mời mọi người.” Nói xong nhấp một ngụm nước trong ly.

Mọi người đều có ý tứ nhấp một miếng nước, sau đó là một màn cảm kích cùng, khen ngợi. Chu Cẩm Vũ vẫn mỉm cười ôn hòa như trước, cầm lấy chiếc đĩa gấp một ít đồ ăn đặt trước mặt, mọi người thấy anh động đĩa mới bắt đầu ăn.

Hạ Chân Ngọc biết trong trường hợp này không thể ăn nhiều và ăn no được. Lãnh đạo lớn ở đây, bản thân lại ngồi bên cạnh anh, chỉ có thể cười nhìn đồ ăn trước mặt, không dám ăn nhiều, thật khổ mả.

Phục vụ thỉnh thoảng bước vào phục vụ, lại còn đặt trước mặt cô một bình nước trái cây lớn, sau đó giúp cô rót vào chiếc ly nhỏ bên cạnh. Mọi người đều nhìn về phía này, trưởng phòng Trương cười cười nói: “Một bàn chỉ có một phụ nữ, nên phục vụ có thêm phần đặc biệt, các vị là đàn ông chắc không uống nước trái cây chứ?”

Nói xong mọi người đều nở nụ cười, đàn ông mà, sao có thể uống ngọt như vậy.

Chu Cẩm Vũ nhìn ra Hạ chân Ngọc không được tự nhiên, mới đầu định gấp thức ăn cho cô, nhưng thấy vậy thì lộ liễu quá, đối với bản thân cô cũng có những ảnh hưởng không tốt, biết cô câu nệ ăn không ngon nhưng cũng không có biện pháp gì.

Ngoài Hạ Chân Ngọc, các vị lãnh đạo đều ăn rất vui vẻ, Chu Cẩm Vũ rất biết điều tiết không khí, vốn có chút lạnh lùng nhưng anh nói hai ba câu khiến cho những người có mặt đều thả lỏng. Giống như trưởng phòng Trương đã nói, cô là nhân viên nữ duy nhất, hơn nữa chức vụ chính thức không bằng nhân viên nhỏ bé, sao có thể cùng ai trao đổi.

Ra khỏi cửa khách sạn, Hạ Chân Ngọc lúc này muốn lên xe Quách chủ nhiệm, nhưng trưởng phòng Trương lại kéo Quách chủ nhiệm lên xe. Cô chỉ còn biết tiếp tục ngồi xe của Chu Cẩm Vũ. Nhưng lúc này trên xe, Chu Cẩm Vũ chỉ nhắm mắt dưỡng thần không nói chuyện nên làm cô an tâm không ít.

Buổi chiều, Chu Cẩm Vũ chỉ vừa nghe thảo luận tại buổi họp, liền có thư ký đến mời anh đi chủ trì buổi hội nghị khác.

Trước khi rời đi Chu Cẩm Vũ khẳng định với Quách Hoài rằng trong khoảng thời gian công tác này, đã làm cho anh nâng cao nhận thức, thay đổi so với lần trước rất nhiều. Làm Quách Hoài nghe xong, hưng phấn đến mức suýt chút nữa chảy máu não, Chu thị trưởng lại có thể nhớ tên của ông ta, còn khen ngợi ông ta ở trước mặt nhiều người như thế, khi ông ta trở về nhất định sẽ càng cố gắng thêm nữa.

Cùng Quách chủ nhiệm trở lại cơ quan, vào đại sảnh, Quách chủ nhiệm ngừng lại, vẻ mặt đầy ý cười nói với Hạ Chân Ngọc: “Tiểu Hạ, biểu hiện của cô hôm nay cực kì tốt, trước kia không phát hiện cô có tiềm lực công tác, thật là tổn thất mà.”

Tiếp theo gọi cho Lý khoa trưởng tới, lại khen ngợi Hạ Chân Ngọc tiếp, còn muốn Lý khoa trưởng trong công tác hảo hảo chiếu cố cô, có khó khăn gì phải nhanh chóng giúp đỡ giải quyết, sau đó mới đắc ý lên lầu.

Lý khoa trưởng có chút không hiểu nhìn Hạ Chân Ngọc, tuy ông ta mới vừa mở miệng đáp ứng nhưng ông ta không biết phải chiếu cố Hạ Chân Ngọc trong công việc như thế nào. Cũng không biết Hạ Chân Ngọc trước kia vốn lạng lẽ chẳng có chút xuất sắc sao đột nhiên khiến Quách chủ nhiệm coi trọng như vậy.

Hạ Chân Ngọc không biết làm sao nhìn Lý khoa trưởng nói: “Khoa trưởng, không cần chiếu cố cái gì, tôi sẽ cố gắng hết sức làm việc, sẽ cố không mang thêm phiền toái ọi người. Quách chủ nhiệm ở buổi họp mới được Chu thị trưởng khen ngợi nên vô cùng cao hứng.”

Nga! Thì ra là có chuyện như vậy, Lý khoa trưởng đã hiểu được tại sao chủ nhiệm cao hứng như vậy. Hạ Chân Ngọc đơn giản chỉ được hưởng lây mà thôi, cũng không thêm để ý, nói Hạ Chân Ngọc trở về làm việc.

Hạ Chân Ngọc qua loa được Lý khoa trưởng cũng nhẹ lòng. Bằng không nếu những người đó biết tâm tư của Quách chủ nhiệm, thì lời đồn đãi sẽ càng nhiều.

Qua mấy ngày thanh nhàn, thư ký của Chu Cẩm Vũ có gọi vài cuộc điện thoại hỏi về số liệu cụ thể có liên quan, Hạ Chân Ngọc cho rằng bản thân về sau có khả năng đảm đương hai việc một là trung tâm tin tức hai là liên lạc viên văn phòng chính phủ, bởi vậy càng thêm nghiêm túc việc thống kê cùng xét duyệt nội dung tương quan.

Hôm nay, bởi bản thân có chút cảm cúm nên xin nghỉ phép một ngày, nhưng tới giữa trưa, Chu chủ nhiệm gọi điện thoại tới: “Tiểu Hạ, đã đỡ chút nào chưa? Haiz, nếu không phải có việc khẩn cấp tôi cũng không quấy rầy cô.”

Hạ Chân Ngọc cũng có chút sốt ruột tìm cô gấp như vậy hẳn là trung tâm tin tức có vấn đề gì, vì thế nói: “Chu chủ nhiệm, ngài đừng nói như vậy, có chuyện gì? Cần tôi làm gì tôi sẽ toàn lực ứng phó.”

“Đừng khẩn trương, cũng không có chuyện gì lớn. Chỉ là Quách chủ nhiệm buổi chiều đi họp, chuyện cũng không có gì khẩn cấp, lúc này dưới tỉnh có người phái người đến điều tra nghiên cứu. Cần cô đi chung với Quách chủ nhiệm. Tiểu Hạ, cô cố gắng đi được không?”

“Đi chứ! Mấy giờ? Tôi sẽ đến ngay!” Hạ Chân Ngọc nói không chút do dự.

“Ừm, để tôi xem xem. Hiện tại đã 12h, hội nghị là một chút nữa. Cô và Quách chủ nhiệm phải có mặt lúc 1h. Như vậy đi Tiểu Hạ, cô đừng đi tàu điện ngầm, gọi taxi đi, trở về tôi thanh toán phí cho cô.”

Dù không thanh toán phí cô cũng định đi bằng taxi, không thể chậm trễ chính sự, Hạ Chân Ngọc tắt điện thoại lập tức bắt đầu sửa soạn. Ra khỏi cửa đã là mười lăm phút sau, có chút nôn nóng vội vã

Lúc này có tiếng chuông điện thoại, cô tưởng Chu chủ nhiệm có gì cần dặn dò thêm, trực tiếp nhận điện thoại: “Chủ nhiệm, tôi vừa rời khỏi nhà, có chuyện gì sao?”

Đối phương truyền đến tiếng cười: “Là tôi, cô đã ra khỏi nhà? Đến bằng cách nào, tôi đến đón cô.”

Ai thế nhỉ? Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút nói: “Thực xin lỗi, anh nhầm số rồi!”

“Không nhận ra giọng tôi sao? Tôi là Chu Cẩm Vũ!”

Hạ Chân Ngọc suýt chút té cầu thang. Đứng lại thật vững rồi cẩn thận nói: “Chu thị trưởng, tôi là Hạ Chân Ngọc, ngài biết chứ?”

“Tôi tất nhiên biết mình gọi cho ai chứ. Tôi vừa khéo ở gần khu nhà cô. Cô đã biết có buổi họp rồi đúng không, thời gian cũng sắp đến rồi. Cô ở đâu tôi đến đón cô rồi cùng đi luôn.”

Hạ Chân Ngọc mới xác nhận, Chu Cẩm Vũ muốn đón cô cùng tới buổi họp. Nhưng sao vị thị trưởng này lại biết nhà cô ở đâu?

Khi bước đến cổng chính của khu chung cư, đã thấy xe của Chu Cẩm Vũ đi tới.

Thư ký xuống xe mở cửa giúp cô. Cô thực sự có chút không quen được phục vụ cao cấp như thế này. Nhưng cũng không có cách, đây là quy tắc của lãnh đạo cao cấp, mình là dân đen nên mới thấy không quen thôi.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc ngồi vào xe, tâm tình có chút tốt lên. Vừa rồi nhìn qua cửa kính xe thấy cô dưới ánh mặt trời mặt càng thêm trắng nõn trong suốt. Anh tự biết mình đối với cô bé này, à không, là người phụ nữ này có chút hảo cảm.

Hạ Chân Ngọc cũng không thể nói là đặc biệt xinh đẹp, còn rất nhiều cô gái đẹp xuất sắc hơn cả cô, thậm chí quyến rũ và rất thích tìm cách dấn sát vào anh. Nhưng anh cảm thấy Hạ Chân Ngọc rất thuận mắt. Cô không cần làm gì cả, chỉ cần đứng lẳng lặng ở nơi đó, cũng đã khiến tâm tình anh sáng khoái thoải mái lạ thường.

Mấy hôm nay để thư kí liên lạc với cô, vì không muốn sự xuất hiện của mình quá mức bất ngờ, cũng có thể làm cho cô thả lỏng tâm lý. Anh không nghĩ mình và Hạ Chân Ngọc đi đến bước kia, chỉ cần được như thế này, khi nhớ, có thể được nhìn thấy cô thôi là anh cũng đã cảm thấy đủ rồi.

“Sao hôm nay không đi làm? Có chuyện gì à?”

Đang có chút bất an, Hạ Chân Ngọc vội vàng nói:

“Không có việc gì. Chỉ là đang bị cảm cúm, đầu có chút đau nên xin nghỉ.”

Không nghĩ đến lãnh đạo cao cấp xét chuyên cần của mình, sớm biết vậy đã không nghỉ phép, dù sao bệnh cũng không nghiêm trọng.

“Phát sốt sao? Đã uống thuốc chưa?” Chu Cẩm Vũ hỏi thật cẩn thận.

Không phải anh ta sợ mình lây bệnh chứ, Hạ Chân Ngọc bắt đầu nghĩ lung tung: “Không sốt, cũng chưa uống thuốc, có lẽ ngủ một giấc sẽ khỏi ngay.”

Chu Cẩm Vũ không hỏi cô nữa, chỉ bảo thư kí đi ngang qua hiệu thuốc thì dừng lại mua ít thuốc cùng nước uống đưa cô cầm. Hạ Chân Ngọc lại khâm phục Chu Cẩm Vũ quan tâm nhân dân, vội vã cảm ơn anh, hiện tại cô đã có thể hiểu cảm giác suýt chảy máu não của Quách chủ nhiệm ngày đó là như thế nào.

“Chu thị trưởng sao biết tôi ở đây thế?” Hạ Chân Ngọc vẫn rất thắc mắc chuyện này.

“À, vừa rồi gọi điện cho thủ trưởng Chu của cô, ông ấy đã nói. Tôi vừa lúc ở gần khu này nên thuận tiện đón cô đi cùng thôi.”

Chu thị trưởng trả lời nhẹ nhàng bằng giọng.

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không hoài nghi gì, hai người trên xe nói chuyện. Hạ Chân Ngọc hiện tại không còn khẩn trương, có thể là do đã gặp nhiều lần, với lại Chu Cẩm Vũ cũng không có cái kiểu hách dịch của lãnh đạo, làm cho người ta yên tâm.

Đến cả tòa nhà chính phủ, đã có một đám người đứng chờ, lại thấy Hạ Chân Ngọc theo Chu Cẩm Vũ xuống xe, Quách Hoài không thể không tán phục nhân viên của mình đúng là may mắn.

Một lần thì có thể nói là trùng hợp, nhưng vừa rồi nhận được thông báo họp là lão Chu, nhưng lão nói Tiểu Hạ cảm cúm nên xin nghỉ ở nhà. Ông ta đã nói lão Chu gọi điện cho Tiểu Hạ hỏi xem có thể cố gắng tham dự không, nhưng sao lại đi chung xe cùng Chu thị trưởng?

Làm việc tại quan trường mười mấy năm, Quách Hoài đã là người lão luyện, lập tức nhận ra Chu Cẩm Vũ đối với Hạ Chân Ngọc không chỉ là vấn đề nhìn thuận mắt. Nếu Chu Cẩm Vũ thật sự có tâm tư như vậy ông ta đương nhiên nguyện ý tác thành chuyện tốt, đối với mình chỉ có lợi chứ không hại gì. Mấu chốt là Chu thị trưởng không biết Tiểu Hạ đã là người đã kết hôn sao? Cái này phải hóng tiếng gió thêm mới được, bằng không làm không tốt thì bị bẽ mặt là mình.

Kỳ thật buổi họp này Hạ Chân Ngọc không đi cũng được, nhưng Quách chủ nhiệm muốn mình ngồi cho có lệ. Nói là mấy vị lãnh đạo tình đến để thanh tra, nhưng theo Hạ Chân Ngọc thấy, mấy người đó đều chỉ quần quanh bên cạnh Chu Cẩm Vũ để lấy lòng, toàn bộ buổi họp chỉ có gặt đầu chứ chẳng nói gì, có chăng cũng chỉ là khen Chu Cẩm Vũ vài câu, chỉ thấy Chu Cẩm Vũ trả lời qua loa, còn lại đều nhìn theo công tác báo cáo của các nghiệp vụ buổi họp thật đúng là một cảnh lồi cuồn ngoạn mục, đại đa số mọi người đều nghe đến ngây người.

Buổi họp kết thúc, chiều dài buổi tối là trốn không thoát, Hạ Chân Ngọc thật lòng cảm thấy mình thật dư thừa. Không hề có chút thân phận gì mà lại ngồi ăn cùng bàn với toàn lãnh đạo cấp cao, rất muốn nói với Quách chủ nhiệm mình muốn tự mình đi về.

Quách Hoài nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc không biết mình có thể làm chủ đề cho cô về không.

Tâm tư Chu thị trưởng ông ta vẫn còn chưa xác định, hay để cô về trước. Tuy nói hôm nay có nữ đồng nghiệp nhưng thân phận Hạ Chân Ngọc cũng quá không thích hợp tham dự,

Vừa định đồng ý thì thấy thư kí của Chu thị trưởng đi đến đây, rất nhanh đem lời nói nghẹn trở về.

Thư ký nhìn Quách Hoài gật đầu chào rồi nói với Hạ Chân Ngọc: “Xe của Chu thị trưởng ở bên kia, Hạ tiểu thư cùng tôi đi qua đó đi!”

Hạ Chân Ngọc liếc mắt nhìn Quách chủ nhiệm xin giúp đỡ, muốn ông ta lên tiếng giúp mình. Kết quả Quách Hoài suýt chút đem cô đóng gói đưa qua, sợ cô đi chậm một chút sẽ làm Chu Cẩm Vũ tức giận.

Trên xe, Hạ Chân Ngọc có chút không được vui, không rõ Chu Cẩm Vũ vì sao luôn túm lấy mình không buông, luôn bảo mình theo ăn cùng mấy vị lãnh đạo đó làm gì, cũng chẳng quan tâm người bên cạnh là lãnh đạo cấp cao hơn hẳn không nói tiếng nào.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì không được vui sao?” Chu Cẩm Vũ hỏi, tiếng nói dễ nghe, cực kì trầm ấm, nhưng không thể trấn an tâm Hạ Chân Ngọc chạy loạn.

“Không có gì, chỉ cảm thấy tôi không thích hợp tham gia trường hợp này.” Hạ Chân Ngọc cũng không thêm nhìn tới Chu Cẩm Vũ trực tiếp trả lời.

“Vì chuyện này mà không vui à? Tình tình của em đúng là không nhỏ nhỉ. Vậy trước đưa Chân Ngọc về nhà rồi hãy đến khách sạn.”

Đỗ thư ký vâng một tiếng, rồi cùng lái xe hỏi địa chỉ nhà Hạ Chân Ngọc, xe quay đầu chạy ngược lại

“Như vậy được rồi chứ? Bệnh nhân nên ít giận dữ thì mới mau khỏe, có phải mới uống thuốc nên thấy buồn ngủ không. Em ngủ một lát đi đến nơi tôi sẽ gọi em dậy.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ tao nhã, mang theo chút ấm áp lạ thường.

Trong lòng Hạ Chân Ngọc thoáng rung mình, nói gì vậy, xưng hô không đúng, nội dung không đúng, giọng điệu không đúng, thái độ lại càng không đúng, dù cô không muốn nghĩ nhiều cũng không được.

Chu Cẩm Vũ như vậy, nếu mình có nghĩ sai thì cũng là chuyện bình thường, giữa nam và nữ, rất dễ dàng xảy ra chuyện. Cho dù cô có hạ thấp bản thân mình đến thế nào chăng nữa, nhưng vẫn có cảm giác không đúng lắm. Xem ra mặc kệ là có tự dưng vàng lên mặt mình hay không cũng phải bảo trì khoảng cách thích hợp.

Vì thế cũng không nói nhiều, trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu suy nghĩ sau này tránh Chu Cẩm Vũ như thế nào. Thà mình cẩn thận quá mức cũng không thể để cho khả năng một phần vạn đó phát sinh.

Chương sau có mờ ám không ta, hềnh như mình nghe đồn là có

9. Chương 9: Hạ Chân Ngọc Đã Kết Hôn

Từ khi Chu Cẩm Vũ bày tỏ thái độ của anh đối với cô, Hạ Chân Ngọc luôn luôn cảm thấy lo lắng, nếu mà Chu Cẩm Vũ thực sự có ý nghĩ này với cô thì cô nên làm sao.

Đương nhiên chuyện như thế này ở những nơi như cơ quan cô là thường xuyên xảy ra, nhưng điều kiện trước tiên cũng là anh tình tôi nguyện, có mưu cầu lẫn nhau. Tuy rằng tìm được chỗ dựa vững chắc thì trong công việc cũng sẽ có rất nhiều đặc quyền nhưng cô không muốn đi con đường này, chưa kể đến bản thân cô sẽ gặp nhiều rắc rối, mà cha mẹ cô cũng không có cuộc sống yên ổn.

Mấy ngày nay, trong lòng cô luôn cảm thấy buồn bực, còn bên phía Chu Cẩm Vũ lại không có động tĩnh gì. Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, phiền muộn trong lòng Hạ Chân Ngọc cũng dần dần hạ xuống, sau một thời gian sợ bóng sợ gió, cô thấy bản thân mình đúng là suy nghĩ quá nhiều, có lẽ nên đặt sự chú ý của mình lên người Lý Uy là tốt nhất.

Mấy ngày nay cô và Lý Uy đã giao tiếp với nhau, nói ra nỗi lòng với nhau, tuy rằng vẫn không có tiến triển gì mới, nhưng tình cảm so với khi tìm hiểu thì gần bó hơn một chút, Lý Uy cũng đã đồng ý, nếu tiếp tục thêm một tuần nữa mà vẫn không thể được, thì dự định sẽ đi bệnh viện. Hạ Chân Ngọc từ đầu đến cuối vẫn luôn cho rằng tình trạng này của Lý Uy căn bản là do yếu tố tâm lý tạo thành.

Hôm nay Hạ Chân Ngọc dặn Lý Ngụy trước khi đi làm thì tắt điện, nước và ga đi, sau đó cô ra khỏi nhà. Hôm nay cô dậy sớm cho nên không cần vội vàng để bắt xe bus, chỉ cần từ từ đi đến nhà ga. Còn chưa tới nhà ga thì di động của cô chợt vang lên, cô tự hỏi mới sáng sớm như vậy mà ai đã gọi điện đến cho cô, lấy điện thoại di động ra chỉ thấy một số lạ, sau đó cô nhấc điện thoại lên “Alô” một tiếng.

Là giọng nói của một người đàn ông: “Xin chào”

Hạ Chân Ngọc nói: “Xin lỗi, tôi không nhận ra là ai đang gọi.”

Đối phương cười: “Giọng nói của tôi em cũng không nhận ra?”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút rồi thử hỏi câu: “Anh là Chu – thị - trưởng?”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười vui vẻ: “Là tôi.”

Đầu óc Hạ Chân Ngọc thậm chí không kịp hoạt động, trực tiếp hỏi: “Sớm như vậy anh gọi điện thoại cho tôi có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là ở trên đường tôi nhìn thấy em nên gọi điện chào hỏi.”

“Chỉ là chào hỏi?” Hạ Chân Ngọc không hiểu.

Chu Cẩm Vũ cực kỳ thẳng thắn nói: “Đúng vậy, sáng sớm liền trông thấy tâm trạng vui vẻ của em.”

Hạ Chân Ngọc miễn cưỡng cười: “Đó thật sự là vinh hạnh của tôi.” Nói xong cô muốn tắt máy, lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề, lại vội vàng nói: “Anh nhìn thấy tôi?”

Chu Cẩm Vũ lại bị phản ứng chậm chạp của Hạ Chân Ngọc chọc cười: “Tôi ở ngay phía sau em, vừa rồi em đi sang đường tôi liền trông thấy em.”

Hạ Chân Ngọc nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên thấy một chiếc Land Rover màu đen chậm rãi đi theo phía sau cô, lập tức tắt điện thoại hướng về phía chiếc xe đi đến, Chu Cẩm Vũ hạ cửa kính xe nhìn Hạ Chân Ngọc nở nụ cười rất thân thiết.

Xem ra cô cần phải nói rõ ràng, bằng không còn sẽ tiếp tục như vậy. Quách chủ nhiệm chắc là đã sớm nhìn ra ý đồ của Chu Cẩm Vũ, nếu không làm sao có thể chiếu cố và coi trọng cô như vậy, chỉ có cô là ngu ngốc mà thôi. Không đúng, có lẽ tất cả mọi người trong Tòa thị chính cũng đều nhận ra. Nghĩ vậy trái tim Hạ Chân Ngọc như muốn lộn ngược, cô không quan tâm anh có phải là thị trưởng hay không, tôn nghiêm và thanh danh của cô mới là quan trọng nhất.

Sắp xếp lại mạch suy nghĩ, cô duy trì nụ cười khách khí nói: “Xin chào Chu thị trưởng, anh đi làm sớm vậy, sao anh không để cho tài xế đưa đi?”

Nét mặt Chu Cẩm Vũ vẫn như cũ không hề thay đổi: “Quá sớm tôi không muốn để cho tài xế phải chạy đi chạy lại, lên xe đi tôi đưa em đi.”

Hạ Chân Ngọc không thể thẳng thừng từ chối được đành ngồi vào ghế bên tay lái phụ, bản thân cô còn chưa từng được ngồi vào chiếc xe tốt như vậy, thật sự là rộng rãi và thoải mái.

Chu Cẩm Vũ không khởi động xe, mà là nghiêng người đối diện với cô đem dây an toàn thắt lại, đối với hành động này của Chu Cẩm Vũ, không ngờ sắc mặt Hạ Chân Ngọc vẫn không đổi.

“Đến cơ quan bây giờ có lẽ hơi sớm một chút, hay chúng ta đi ăn sáng trước được không?”

Lái chiếc xe này đến cơ quan có thể không sớm sao? Hạ Chân Ngọc không đồng ý, hiện tại cô hoàn toàn không có biện pháp đem Chu Cẩm Vũ trở thành lãnh đạo cấp trên mà đối xử, hoàn toàn chính là con sói háo sắc đang săn con mồi, vì thế cười cười nói: “Không cần đâu Chu thị trưởng, phiền anh đưa tôi đến phố Phụng Vũ là được rồi, tôi sẽ xuống xe ở đó, vừa lúc mẹ tôi tìm tôi có chút việc, nếu không tôi cũng không thể dậy sớm như vậy.”

Chu Cẩm Vũ dừng một chút: “Đây không phải là nhà em sao?”

Hạ Chân Ngọc càng cười càng sáng lạn: “Là nhà tôi, nhưng mà đây là nhà của tôi, nhà mẹ tôi ở phố Phụng Vũ.”

“Em kết hôn rồi?” Chu Cẩm Vũ có chút do dự hỏi.

“Đương nhiên rồi, tôi đã 28 tuổi, lập gia đình không phải rất bình thường sao?”

Chu Cẩm Vũ trong lòng hiểu được ngay lúc này Hạ Chân Ngọc đã gián tiếp nói rõ tuổi của mình, như vậy việc cô đã lập gia đình là chuyện hết sức bình thường, cũng đã ở trong dự liệu. Nhưng mà anh vẫn còn giữ lại một tia may mắn, bởi vì Hạ Chân Ngọc thực không giống phụ nữ đã lập gia đình, trông cô còn rất trẻ. Hơn nữa qua vài lần tiếp xúc anh thấy cách xử sự của Hạ Chân Ngọc lại càng không giống một người sành sỏi đã công tác ở cơ quan nhiều năm.

Nhìn vẻ âm tình bất định trên mặt Chu Cẩm Vũ, đã không còn thấy vẻ tao nhã như bình thường, trong lòng Hạ Chân Ngọc dâng lên một niềm vui sướng. Nhìn anh lúc này vẫn còn tồn tại một chút vọng tưởng, đương nhiên cô cũng không muốn làm cho Chu Cẩm Vũ xuống đài không được, tuy rằng cô không thể chấp nhận thái độ của anh nhưng cô cũng đắc tội không nổi.

Chu Cẩm Vũ khởi động ô tô, dọc đường đi cũng không tiếp tục nói chuyện với Hạ Chân Ngọc, đến nói anh quay đầu nói với Hạ Chân Ngọc: “Đến rồi, em xuống xe đi.”

Hạ Chân Ngọc thật đúng là không đoán được thái độ của Chu Cẩm Vũ hiện tại là gì, giọng nói vẫn ôn hòa như vậy, những phương diện khác cũng nhìn không ra một chút thay đổi nào, vì thế cô liền nói cảm ơn rồi đi sang đường đến nhà mẹ cô.

Mẹ Hạ Chân Ngọc thấy con gái mới sáng sớm tinh mơ đã có mặt ở nhà thì bị giật mình, vội vàng hỏi xảy ra chuyện gì. Hạ Chân Ngọc đã nói buổi sáng cô nhìn lầm thời gian nên dậy quá sớm, đi đến cơ quan sớm cũng không có hứng thú nên cô trở về nhà.

Mẹ cô mang bữa sáng lên, một nhà ba người ngồi ăn bữa sáng giống như là chuyện một thời gian dài trước kia Hạ Chân Ngọc thật sự thấy nhớ khoảng thời gian đó, có lẽ ở trong nhà vẫn là thoải mái nhất.

Nhìn Hạ Chân Ngọc đi sang đường, tiến vào tiểu khu đối diện Chu Cẩm Vũ hiện tại không biết cảm giác của mình là gì nữa. Anh biết Hạ Chân Ngọc vừa rồi là cố ý, có thể thấy rõ cô muốn cùng anh vạch rõ quan hệ. Kỳ thật anh còn chưa có nghĩ tới anh đối với Hạ Chân Ngọc đến cuối cùng là thái độ gì, kết quả không ngờ rằng mình chưa xác định xong đã bị trực tiếp phá hỏng.

Chu Cẩm Vũ anh từng có không ít phụ nữ, trong đó cũng có những người liên quan đến công việc, nhưng đều là theo như nhu cầu, phụ nữ đã có chồng anh chưa bao giờ động đến, thậm chí là nể nhau theo cách lễ phép. Người đàn bà như vậy rất phiền toái, hơn nữa có một ngày nào đó xuất hiện những lời đồn đại cũng sẽ không tốt lắm. Tuy là anh không quan tâm sẽ bị ảnh hưởng gì, nhưng cũng không muốn phá hoại hôn nhân hợp pháp của người khác.

Suy nghĩ một chút, anh khẽ cười một tiếng. Quên đi, chuyện này hai bên đều tình nguyện, nếu Hạ Chân Ngọc đã biểu lộ thái độ, mà Chu Cẩm Vũ anh sẽ không chạm vào một người phụ nữ đã lập gia đình, coi như cũng chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh lại nhìn nhìn hướng Hạ Chân Ngọc vừa rời đi, sau đó nhún chân ga phóng đi.

Thu xếp chuyện với Chu Cẩm Vũ thật sự là làm cho Hạ Chân Ngọc gạt đi được nỗi lo lắng, mặc dù còn chưa có khẳng định được toàn bộ, nhưng mà lấy thân phận của Chu Cẩm Vũ hiển nhiên anh sẽ có khiếu nại của mình, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ với người phụ nữ đã kết hôn như cô.

Hơn nữa mấy ngày nay, cô cũng không phải làm báo cáo công việc cho Quách chủ nhiệm, ngay cả việc thống nhất các vấn đề liên quan cũng là trực tiếp gọi điện thoại đến trung tâm thông tin để liên lạc, xem ra đúng là bình an vô sự rồi.

Đến tối thứ Sáu, Lý Ngụy gọi điện thoại cho cô, nói là đêm nay đã đặt phòng khách sạn, muốn cùng cô đi vào thế giới của hai người, cũng có thể gia tăng tình thú, nói không chừng có thể thành công.

Kỳ thật Hạ Chân Ngọc thực có chút hoảng sợ, thử nhiều như vậy lần, mỗi lần đều rất đau, đau đến mức cô có phần sợ hãi. Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cô cũng hy vọng Lý Ngụy có thể làm trọn đến bước cuối cùng, đó mới là cuộc hôn nhân chân chính.

Tự vận động tinh thần không ít lần, cuối cùng cũng đỡ hơn một ít, sau giờ tan tầm cô cùng Lý Ngụy đến nhà hàng ăn cơm, ăn xong lại đi dạo phố một lát, Lý Ngụy mua cho Hạ Chân Ngọc không ít những đồ vật nhỏ xinh khiến cho cô thấy vui, rất nhanh đến chín giờ khi hai người nói nói cười cười dự tính đi đến khách sạn. Vào phòng Hạ Chân Ngọc mới biết được Lý Ngụy đặt phòng tình nhân, gian phòng bố trí vô cùng ấm áp và lãng mạn, khiến bản thân cô cũng không khỏi cao hứng.

“Lý Ngụy, anh cũng thật là không tiếc tiền nha, khách sạn xa hoa như vậy mà anh cũng dám đặt?” Hạ Chân Ngọc có chút tiếc tiền.

“Vì em, anh cái gì cũng không tiếc. Chân Ngọc, đi tắm rửa nhé? Lý Ngụy thay quần áo cười hỏi Hạ Chân Ngọc.

“Được, anh muốn trước tắm trước sao? Em sẽ chờ lát nữa.”

Lý Ngụy cười ha ha: “Em thật ngốc, phòng tình nhân sao có thể để một người tắm được, hai chúng ta tắm uyên ương đi”

Hạ Chân Ngọc bỗng chốc liền đỏ mặt, nhưng cũng không có cự tuyệt, hôm nay nhất định phải thành công.

Vào phòng tắm thật đúng là vì tình nhân mà chuẩn bị, bồn tắm lớn hiện đại còn có cả mát xa, Lý Ngụy bắt đầu mở nước, Hạ Chân Ngọc thì đi tắm dưới vòi hoa sen trước. Chờ Lý Ngụy cũng tiến đến đây tắm rửa, Hạ Chân Ngọc ngưỡng chừng giúp anh ta cởi quần áo, hai người cùng nhau bước vào bồn tắm lớn.

Lý Ngụy hôn nhẹ Hạ Chân Ngọc, so với trước kia thành thạo hơn rất nhiều, không hề tùy tiện tức giận, xem ra trong khoảng thời gian này anh ta cũng học được không ít, dần dần Hạ Chân Ngọc cũng có chút động tình, bắt đầu đáp lại nụ hôn của Lý Ngụy.

Lý Ngụy đưa tay ở trong nước mơn trớn làn da nhẵn mịn của Hạ Chân Ngọc, nụ hôn cũng dần dần trải rộng ra toàn thân Hạ Chân Ngọc, triền miên một hồi lâu, một bàn tay của Lý Ngụy vẫn liên tục thăm dò nụ hoa của Chân Ngọc, mà bản thân anh ta cũng từ sự phối hợp của Hạ Chân Ngọc mà cảm thấy hưng phấn hơn.

Lý Ngụy cảm giác Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị tốt rồi, hơn nữa ở trong nước cũng có thể giảm bớt đau đớn, anh ta cũng rất đau lòng mỗi khi thấy Hạ Chân Ngọc chịu đựng, nhưng mà bản thân anh ta cũng bất lực.

Hạ Chân Ngọc hai tay vòng trên cổ Lý Ngụy, thân thể đã hoàn toàn chuẩn bị tốt chuyện kế tiếp, gắt gao nhắm chặt hai mắt lại nghênh đón đau đớn kế tiếp, có lẽ là do tác dụng của nước, động tác lúc này của Lý Ngụy cũng không có làm cho cô đặc biệt khó chịu, thân thể cũng thả lỏng dần, cô hôn lên miệng Lý Ngụy, cười nói: “Không cần lo lắng, bây giờ em không thấy đau.”

Lý Ngụy cũng đang chịu đựng sự căng thẳng của toàn bộ thân thể, nghe Hạ Chân Ngọc nói vậy càng cảm thấy tinh thần tỉnh táo cùng tự tin, ra sức vọt vào bên trong.

Hạ Chân Ngọc nằm ở trên giường ôm Lý Ngụy, ôn nhu nhẹ nắm lấy bàn tay lộ ra ở bên ngoài của anh ta, còn Lý Ngụy trùm kín chắn, toàn thân run run không dứt, thật lâu sau hai người cũng chưa có nói chuyện, cứ ngây ngốc như vậy.

Lý Ngụy chậm rãi xoắn chặt lên, hai mắt đỏ bừng hiển nhiên là đã khóc, nhỏ giọng hỏi Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, em còn định cùng anh vượt qua sao?”

Hạ Chân Ngọc nhẹ giọng nói: “Đương nhiên, Lý Ngụy em đã sớm nói qua, chúng ta là vợ chồng, từ khi cùng anh kết hôn em đều suy nghĩ làm thế nào để cuộc sống của hai chúng ta thật tốt, chưa từng nghĩ tới những chuyện linh tinh, ngay cả trong khoảng thời gian này em cũng chưa từng có ý định rời khỏi anh, em chỉ nghĩ làm thế nào để có thể giúp anh.”

Lý Ngụy nghe xong ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc, nhưng giờ khắc này anh vẫn không thể đối mặt được với vợ của mình, anh ta là đàn ông mà ngay cả hạnh phúc cơ bản nhất cũng không cho được cô, anh ta chỉ muốn yên tĩnh một chút.

“Chân Ngọc, trước tiên đêm nay em cứ ở lại nơi này đi, tránh khỏi lãng phí, anh đi ra ngoài một lát, em không cần chờ anh.” Sau đó anh ta từ trên giường đứng lên, mặc xong quần áo liền rời khỏi phòng.

Sau khi Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên giường ngẩn ngơ một lát, cũng thay đổi quần áo, cô vừa không muốn ở trong khách sạn qua đêm cũng không muốn quay về căn nhà chung của cô và Lý Ngụy. Hiện tại cô thậm chí nghĩ quay về nhà mình, chỉ có ở cha mẹ bên người thân của mình mới thấy an tâm, mới ngủ được. Tuy rằng thời gian bây giờ có hơi muộn nhưng mà cô vẫn quyết định trở về, cô cầm túi và thẻ phòng chuẩn bị đi xuống trả phòng, đứng ở trước thang máy cúi thấp đầu chờ thang máy.

“Hạ Chân Ngọc, tại sao em lại ở chỗ này?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại, thở dài, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên đối diện với người đứng ở trước mình nói: “Chu thị trưởng, thật sự là trùng hợp, anh cũng tới nơi này làm việc hả?”

10. Chương 10: Giữa Nam Và Nữ, Đừng Bao Giờ Nghĩ Sẽ Có Tình Bạn

(Vì mối quan hệ của hai người chưa thân mật lắm nên mình để là em- tôi và anh – tôi nhé)

Làm việc? Ở trong phòng của khách sạn thì còn có thể làm chuyện gì? Chu Cẩm Vũ buồn cười nhìn thấy dáng vẻ rõ ràng không tập trung của Hạ Chân Ngọc, anh muốn biết vì sao đã trễ như thế mà cô lại ở chỗ này?

“Tôi không phải đến để làm việc, ngày mai ở ngoài thành phố có một cuộc họp bắt đầu từ rất sớm nên tôi tìm một khách sạn ở gần nhất để nghỉ lại, có thể đủ thời gian để đến nơi đó, còn em thì sao?” Chu Cẩm Vũ không chút nào xấu hổ, phong độ vẫn nhanh nhẹn như cũ.

Hạ Chân Ngọc không nghĩ ra nên trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ có thể trả lời cho có lệ: “À, tôi chỉ là có chút việc, hiện tại tôi phải đi rồi.” Sao thang máy lại chậm như vậy, mỗi tầng đều phải ngừng lại một chút.

Chu Cẩm Vũ cực kỳ biết điều không tiếp tục truy vấn nữa, lập tức thay đổi vấn đề: “Vậy hiện tại em muốn đi đâu?”

Vấn đề này Hạ Chân Ngọc vẫn là không có cách nào để trả lời, nên có chút phiền lòng: “Tôi bắt buộc phải báo cáo Chu thị trưởng về hành tung cá nhân của tôi sao?”

Chu Cẩm Vũ cười cười hoàn toàn không thèm để ý đến thái độ của cô, tiếp tục nói: “Tôi đưa em đi.”

Nói xong thang máy vừa vận đến, Hạ Chân Ngọc liền nói một tiếng: “Không dám làm phiền tới anh, cảm ơn” , rồi cô trực tiếp đi vào thang máy.

Khi cô đến trước quầy lễ tân để làm thủ tục trả phòng, thì cô nhân viên lễ tân cực kỳ niềm nở, xin cô chờ một chút để máy tính tra cứu thông tin rồi thanh toán, chỉ là trong khoảng thời gian này 10 phút trôi qua rất nhanh, Hạ Chân Ngọc có chút sốt ruột liền hỏi: “Cô à, tôi muốn hỏi là có vấn đề gì sao, nếu không thì làm sao thời gian dài như vậy vẫn chưa thể thanh toán?”

“Cô Hạ, số liệu xuất ra có chút vấn đề chúng tôi đang cấp bách khắc phục sự cố, làm chậm trễ thời gian quý giá của cô chúng tôi hết sức có lỗi, mong cô thông cảm, rất nhanh sẽ được xử lý tốt.”

Người ta đã khách khí như vậy, thì cô cũng không nên nói thêm điều gì nữa, chỉ có thể chờ đợi, sao hôm nay chuyện gì cũng không thuận lợi vậy nhỉ.

Nhưng mà, không đúng! Hạ Chân Ngọc ngay lập tức kịp phản ứng, lập tức truy vấn cô nhân viên lễ tân vừa rồi: “Làm sao mà cô biết tôi họ Hạ?” Lý Ngụy đặt phòng thể nào cũng sử dụng chính tên của anh ta, hoàn toàn sẽ không cố ý nói tên của cô ra.

Cô nhân viên lễ tân hiển nhiên không nghĩ tới Hạ Chân Ngọc sẽ nghĩ tới việc này, có chút bối rối, nên không có trả lời ngay câu hỏi của Hạ Chân Ngọc.

“Là tôi bảo người ở quầy lễ tân giữ em lại trong chốc lát.” Chu Cẩm Vũ đi tới trước quầy lễ tân, đem một tấm thẻ đưa cho nhân viên lễ tân, cô nhân viên lễ tân như được đại xá vội vàng tiếp nhận tấm thẻ đi tính tiền.

Hạ Chân Ngọc nhìn hành động của Chu Cẩm Vũ cũng không có ngăn cản, cô cũng không muốn tranh giành với anh việc thanh toán hóa đơn ở chỗ này, mà là trực tiếp đoạt lấy hóa đơn chi tiết mà cô nhân viên lễ tân đưa tới, cô nhìn tới giá cả và dự định lát nữa sẽ lấy tiền trả lại cho anh.

Xong xuôi toàn bộ thủ tục, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đi ra ngoài cửa, Chu Cẩm Vũ theo sát ở phía sau, ra đến bên ngoài Hạ Chân Ngọc trực tiếp đem tiền đưa tới trước mặt Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ nhìn thấy nhưng cũng không hề nhận lại tiền, nói: “Em cho rằng tôi sẽ lấy tiền của em?”

Hạ Chân Ngọc thực sự không quan tâm việc anh ta đùa giỡn, cô nói thẳng: “Vậy anh cho rằng tôi sẽ dùng tiền của anh sao?”

Đối mặt với Hạ Chân Ngọc đang giống như một con nhím, Chu Cẩm Vũ thật là cảm thấy có chút nan giải, ôn tồn nói: “Thật ra tôi cũng không có chi tiền, chẳng qua là ghi lại một chút trên tấm thẻ kia mà thôi, hơn nữa cũng không phải dùng tên của tôi.”

Anh đương nhiên không cần tiêu tiền, người khác còn ước gì có thể chiêu đãi Chu thị trưởng anh, nhưng anh cũng không muốn thiếu nợ ân tình của người khác, nên vẫn luôn tính toán rõ ràng. Nhưng anh cũng không có xài tiền, đương nhiên sẽ không cần đến tiền của anh rồi.

Không để Hạ Chân Ngọc có kịp thời gian để rồi rầm, Chu Cẩm Vũ nói: “Em đi đâu, tôi đưa em đi.” Nói xong anh vịn vào bả vai Hạ Chân Ngọc đi về phía trước.

Hạ Chân Ngọc vội vàng né tránh, gấp giọng nói: “Không cần, tôi tự mình đón xe!”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc như muốn ngay lập tức trốn tránh anh thật xa, gương mặt cũng không còn ôn nhu nữa, trầm giọng nói: “Em có biết hiện tại là mấy giờ rồi hay không?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy phiền chán khi Chu Cẩm Vũ xen vào việc của người khác, nếu không tại anh thì bây giờ cô đã về nhà, chứ không dây dưa mãi như vậy. Còn làm cho cha mẹ cô chưa đi ngủ, vừa rồi đúng là cô đã gọi điện thoại về nhà nói cho cha mẹ biết cô sẽ đi về.

Vì thế ngữ khí cũng càng lúc càng xấu đi: “Tôi đương nhiên biết, tôi là người trưởng thành, sẽ tự chăm sóc được bản thân mình, Chu thị trưởng anh hãy trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi họp mà.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ lãnh đạm dần: “Hạ Chân Ngọc em không cần đề phòng tôi giống như đề phòng trộm cướp, lần trước em đã biểu lộ thái độ của em, Chu Cẩm Vũ tôi chưa đến mức sống chết bám dính lấy em như thế, chỉ là em và tôi cũng coi như cũng quen biết được một khoảng thời gian, đã trở nên thân thiết này em về một mình không an toàn, xuất phát từ sự quan tâm đối với bạn bè tôi không thể để cho em tự mình đi về.”

Đây mới là vẻ mặt chân chính của Chu Cẩm Vũ, bề ngoài thì đẹp trai phong độ, tao nhã lịch sự, nhưng bên trong thì hoàn toàn không cho phép người khác cự tuyệt mình, căn bản là tâm cơ rất thâm trầm, anh là kiểu người ‘tiểu lí tàng đao’ (bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác), vì thế cô cũng lạnh nhạt nói:

“Chu thị trưởng, cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng anh và tôi hoàn toàn là người ở hai thế giới khác nhau, không có điểm chung gì đáng nói. Hơn nữa, tôi cũng cho rằng, giữa nam và nữ tốt nhất không nên có tình bạn. Còn có một điểm nữa tôi cũng muốn giải thích với anh một chút, tôi không phải là kiểu phụ nữ như trong tưởng tượng của anh đâu.”

Chu Cẩm Vũ bị dáng vẻ đồ đạc không được, hăm dọa không xong của Hạ Chân Ngọc làm tức giận đến mức bật cười:

“Em đúng là giữ mình trong sạch, xem ra trong mắt em, Chu Cẩm Vũ anh là người xấu rồi. Được, tùy ý em vậy!” Nói xong liền xoay người quay vào.

Hạ Chân Ngọc rót cục cũng thở ra một hơi, hoàn toàn không đem thái độ tức giận của Chu Cẩm Vũ để ở trong lòng, đi đến ven đường chuẩn bị tìm taxi để về nhà, đêm đã khuya nên xe rất ít, mấy chiếc xe đi qua đều có người, không dễ dàng gì chờ đến lúc có một chiếc xe đi tới, cô vừa mở cửa định lên xe, bỗng chốc cánh tay đã bị một người từ phía sau giữ chặt, khiến cô giật nảy mình, ngoảnh lại thì thấy vẫn là Chu Cẩm Vũ.

Chỉ thấy anh giống như chưa hề phát sinh bất cứ chuyện gì không vui với cô, vẻ mặt ôn hoà, giọng điệu thành khẩn: “Vừa rồi là tôi thất lễ, như vậy đi, em về đến nhà thì gọi điện thoại cho anh, nếu không thì gửi một tin nhắn cũng được, em xem như vậy có được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy dáng vẻ như thế này của anh, cảm thấy mình cũng không nên làm tổn thương người khác, gật gật đầu ngồi vào trong xe, nói địa chỉ xe liền rời đi.

Chu Cẩm Vũ đứng tại chỗ nhìn chiếc xe taxi rời đi, ghi nhớ biển số xe sau đó quay trở lại khách sạn.

Hạ Chân Ngọc về đến nhà, mẹ cô liền quở trách nói:

“Con lớn như vậy rồi mà vẫn còn quên trước quên sau, Lý Ngụy đi công tác, con càng phải chú ý đến chìa khóa trong nhà chứ, làm sao lại có thể tiện tay để ở cơ quan vậy? Còn nữa cho dù con có cùng đồng nghiệp đi ra ngoài chơi cũng không thể về nhà trễ như vậy, về sau con cũng không thể đi chơi như thế này nữa, nếu không mẹ chồng con sẽ không vừa ý đâu.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng đỡ dành mẹ và nói: “Mẹ, là do con bận rộn quá nên quên mất, thứ Hai Lý Ngụy đã về rồi, mẹ không muốn con ở lại nhà với mẹ sao?”

“Đừng nói bừa, con mau đánh răng rửa mặt một chút rồi đi ngủ đi, cũng đã muộn rồi?”

Mẹ cô sau khi dặn dò xong liền quay trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, Hạ Chân Ngọc cũng rửa mặt mũi qua loa rồi trở lại phòng của mình. Cô nằm ở trên giường, suy nghĩ một chút có lẽ cô nên gửi cho Chu Cẩm Vũ một cái tin nhắn, dù sao thì mọi người cũng là vì tốt cho cô, cô cũng không thể quá quật cường như vậy.

Cô chỉ gửi một tin nhắn có bốn chữ: Tôi về nhà rồi. Anh rất nhanh chóng gửi lại tin nhắn cho cô: Tốt rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút.

Hạ Chân Ngọc nhìn tin nhắn hồi âm ngắn gọn của anh, cô thật không hiểu được một sự việc đơn giản như vậy mà vừa rồi cô và Chu Cẩm Vũ lại âm ỹ làm cái gì. Tuy rằng chuyện của Lý Ngụy vẫn còn đang phức tạp, nhưng quả thật cô cũng mệt mỏi rồi, một thoáng chốc cô liền ngủ thiếp đi.

Hai ngày cuối tuần cô đều không thấy bóng dáng Lý Ngụy đâu, Hạ Chân Ngọc cũng không muốn quấy rầy đến người khác, liền để mặc cho anh ta đi. Đến thứ Hai đi làm, khi vừa mới tiến vào đại sảnh cô liền cảm giác bầu không khí không bình thường, đồng nghiệp vẫn tươi cười chào hỏi như cũ, nhưng chỉ là ánh mắt cùng thái độ của họ có chút khó hiểu, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Vừa định tìm chị Vương để hỏi, thì Chu chủ nhiệm đã nhìn thấy cô, mặt mày rạng rỡ nói với cô: “Tiểu Hạ, hôm nay cô tới muộn một chút so với ngày thường à, có phải là không kịp đón xe không?”

“Xin chào Chu chủ nhiệm, không phải vậy đâu, là do hai ngày nay tôi không có ở nhà, không cần bắt xe bus, cho nên mới không đến sớm trước giờ như vậy.”

Hạ Chân Ngọc không hiểu vì sao nghe xong câu trả lời của cô, khuôn mặt của Chu chủ nhiệm lại nở nụ cười tựa như những bông hoa cúc đang đua nở, cô còn nghe ông ta nói: “Tiểu Hạ à, Ban lãnh đạo đều biết là nhà cô rất xa, nếu bình thường không có việc gì bận rộn thì trăm ngàn lần đừng có gấp gáp, tất cả mọi người đều có thể hiểu được khó khăn của cô, gần đây công việc của cô có vất vả lắm không?”

Xảy ra chuyện gì thế này, con mắt Chu chủ nhiệm chỉ nhìn người có thể lực, hai mắt luôn nhìn lên trên không nhìn xuống dưới, ông ta như vậy thật sự là khác thường mà.

“Không có việc gì, Chu chủ nhiệm tôi đã có thói quen dậy sớm, cảm ơn lãnh đạo quan tâm, công việc không có vấn đề gì, các đồng nghiệp đều thực thân thiết.” Hạ Chân Ngọc chọn cách an toàn nhất để nói.

“Ha ha, vậy là tốt rồi, chỉ có điều là nếu thực sự có vấn đề gì khó khăn thì không cần phải khách khí có thể tìm gặp lãnh đạo, bất luận là trên công việc hay là trong cuộc sống, cấp trên đều sẽ cố gắng hết mức giúp

cô giải quyết.” Nói xong ông ta muốn vỗ vỗ vai Hạ Chân Ngọc, kết quả là bàn tay vừa giờ ra được một nửa liền cứng ngắc, đành phải đưa tay trở lại sờ sờ đầu của mình, sau đó cười cười đi lên tầng.

“Phì! Việc này còn chưa có gì hết mà, chưa làm quan mà đã có người bắt đầu dập đầu thỉnh an rồi hả? Cười chết người!” Chị Trần bưng cốc nước đứng ở bên cạnh sau khi nhìn thấy Chu chủ nhiệm lên lầu, đột nhiên quai dị mở miệng, nói xong còn liếc xéo Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc không để ý tới chị ta, trực tiếp đi tìm chị Vương, bản thân cô còn không biết nguyên nhân, cũng không thể tùy tiện nói tiếp. Chị Vương nhìn thấy cô tiến vào vội đóng cửa phòng làm việc trực tiếp hỏi: “Chân Ngọc, điều các cô ấy nói là sự thật? Thực sự là em cùng Chu thị trưởng có quan hệ sao?”

Cái gì? Là ai đã bịa đặt ra tin đồn này! Phản ứng đầu tiên của Hạ Chân Ngọc chính là có người bịa đặt: “Chị Vương, rốt cục là chuyện gì xảy ra thế ạ? Cái gì mà em cùng Chu thị trưởng, em và anh ta có quan hệ gì hả? Từ đầu đến những lời ong tiếng ve này, là ai ạ?”

“Chân Ngọc, em cũng đừng giấu giếm chị, không phải là thứ Sáu em và Chu Cẩm Vũ ở cùng một chỗ trong khách sạn sao?”

Chị Vương hỏi thật sự nghiêm túc, loại chuyện thế này vừa lớn vừa bé, tất cả những lời đồn đại đó thì cho dù cô có giải thích như thế nào đi chăng nữa cũng là phí công, nếu như đó là những người phụ nữ có tâm tư không đứng đắn thì chẳng nói làm gì, bọn họ còn ước gì có thể có quan hệ với Chu Cẩm Vũ, nhưng riêng Hạ Chân Ngọc không phải là người như vậy, chính vì như thế cô mới dễ dàng bị tổn thương.

Hạ Chân Ngọc lấp bắp kinh hãi, những lời này của chị Vương cho thấy rằng tối thứ Sáu hôm đó khi cô cùng Chu Cẩm Vũ ở trước cửa khách sạn tranh chấp đã có người nhìn thấy được, nhưng bản thân họ lại tự suy diễn ra toàn bộ nội dung cuộc tranh chấp đó, chẳng trách Chu chủ nhiệm có vẻ mặt lấy lòng, còn chị Trần thì không giống như bình thường nói những lời châm biếm mỉa mai với cô.

“Chị Vương, ngày đó chỉ là em đang ở trước cửa khách sạn đúng lúc gặp được Chu Cẩm Vũ, em và anh ta hoàn toàn một chút quan hệ cũng không có, cũng không nói quá một vài câu.”

Chị Vương vẫn là nửa tin nửa ngờ: “Vậy không có việc gì thì em đi khách sạn làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc có chút xấu hổ, chỉ có thể nói ra: “Là em đi cùng với chồng, không liên quan gì đến Chu Cẩm Vũ.”

Chị Vương cười khì khì lên tiếng: “Các em đúng là người trẻ tuổi, đều đã kết hôn rồi còn đi thuê phòng khách sạn, muốn cả ngày ở trong đó làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc cười cười không được tự nhiên, chị Vương thở dài nói:

“Haizz, việc này thật là có miệng cũng không nói rõ rồi. Ngày thứ Sáu hôm đó Trần Tú Trân đi cùng chồng cô ta, em có biết chồng cô ta là Âu chủ tịch bên công đoàn, hai người này đi cùng với Chu chủ nhiệm uống rượu thì nhìn thấy, kết quả là hôm nay Trần Tú Trân đặc biệt tới sớm, gặp mọi người đã nói tối hôm đó thấy em cùng Chu thị trưởng dây dưa từ khách sạn đi ra, một mình cô ta nói thì còn có thể không tin, chủ yếu là Chu chủ nhiệm cũng đã ở đó, cho dù mọi người không tin cô ta, nhưng nhìn thái độ của Chu chủ nhiệm đối với em thì cũng phải tin rồi.”

Nhìn sắc mặt khó coi của Hạ Chân Ngọc, chị Vương tỷ: “Chuyện này em cũng không cần để ở trong lòng đâu, em cũng biết các đơn vị như cơ quan chúng ta yêu thích nhất chính là những tin đồn như thế này, em hãy thư giãn một chút, qua một thời gian bọn họ cảm thấy chán, cũng sẽ không có việc gì rồi”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên biết, cho dù hiện tại cô có đưa ra bằng ghi hình cô cùng Lý Ngụy cùng đi vào khách sạn, cũng sẽ không thể ngăn chặn được những tin đồn bên ngoài, chỉ có thể gắng gượng, cô nghiêng rằng thậm chí Chu Cẩm Vũ đã làm mọi người hiểu lầm, nhưng cũng không có biện pháp, tuy rằng xuất hiện những lời đồn đại này, nếu lãnh đạo biết thì đối với cô càng thêm tốt, nhưng mà sống chung với những đồng nghiệp khác sẽ không tốt như vậy, đặc biệt là những người giống như chị Trần.

Chuẩn bị tốt tâm lý, Hạ Chân Ngọc đi ra khỏi phòng làm việc của chị Vương, đi tới trung tâm thông tin, dọc đường có nhiều người có vẻ mặt nịnh nọt, có người thì làm ra vẻ như không hề quen biết cô, Hạ Chân Ngọc đều làm như không hề phát hiện, điều này khiến cho Hạ Chân Ngọc có cảm giác khoảng cách ngắn

ngủ hôm nay mà cô như đi ngàn dặm cuối cùng cũng đến được phòng làm việc của mình, cô ngồi ở đó muốn khóc mà không khóc được, muốn nổi giận mà cũng không được, cô thật sự chết lặng.

Đúng lúc này tiếng điện thoại di động vang lên, cô chậm chạp nhận điện thoại, là Lý Ngụy gọi tới: “Chân Ngọc, anh quyết định ngày kia sẽ đi bệnh viện.”

11. Chương 11: Chúng Ta Cùng Nhau Cố Gắng

Hạ Chân Ngọc nghe xong quyết định của Lý Ngụy, vội vàng lấy lại tinh thần, cổ vũ anh ta: “Vâng, nếu anh thật sự đã sẵn sàng, ngày kia em sẽ xin phép nghỉ, hai chúng ta cùng đi.”

Tâm trạng của Lý Ngụy tương đối tốt: “Được, chúng ta cùng đi.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện trong lòng Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút, rốt cục Lý Ngụy cũng đã đồng ý thực hiện bước đầu tiên rồi.

Nghe nói Hạ Chân Ngọc muốn xin phép nghỉ một ngày, Chu chủ nhiệm hận không thể cho cô nghỉ một tuần vẫn hưởng lương, Hạ Chân Ngọc liên tục chối từ, hiện tại nhận được càng nhiều, sau này chân tướng được phát hiện thì cô sẽ càng bị thâm, nếu không phải chuyện cô cùng Lý Ngụy đi bệnh viện là chuyện rất quan trọng, thì cô nhất định sẽ không xin phép nghỉ, hiện tại quan trọng cô cần phải làm là khiêm tốn.

Đến thứ Tư, Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy đi bệnh viện, đăng ký lấy số, khi bác sỹ trong bệnh viện khám bệnh đặc biệt rất chú ý đến vấn đề riêng tư của bệnh nhân, đồng thời cũng căn cứ vào nguyện vọng cá nhân của người bệnh lựa chọn việc có cần người nhà ở lại hay không. Lý Ngụy đã để Hạ Chân Ngọc ở lại. Sau khi bác sỹ nghe xong miêu tả của hai người về cuộc sống sau hôn nhân, lại muốn Lý Ngụy làm một chút kiểm tra đo lường, cuối cùng chẩn đoán là vì “ED”, Lý Ngụy nghe xong kết quả này cả người đều không có sức sống, ngơ ngác ngồi ở đó.

Có lẽ bác sỹ cũng đã quen nhìn biểu hiện của bệnh nhân sau khi chuẩn bệnh như thế, nên đối với vẻ mặt này của Lý Ngụy cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, ông ta vẫn hòa nhã nói với Hạ Chân Ngọc: “Loại tình huống này của bệnh nhân vẫn là tình huống tương đối lạc quan, vừa rồi mới thí nghiệm phản ứng sinh lý của người bệnh, cơ bản là rất bình thường, đoán chừng yếu tố tâm lý chiếm tỉ lệ lớn hơn.”

Bác sỹ dừng lại rồi nói tiếp: “Hai người vừa rồi cũng nói, người bệnh trước khi kết hôn cũng chưa từng có hành vi thân mật, với tầm tuổi này của anh ta, nếu chưa bao giờ ở cùng một chỗ quá lâu với người khác phái, như vậy cũng rất dễ dàng tạo thành loại tình huống tương tự hiện tại, việc này vẫn còn cần cô tích cực phối hợp, nhất thiết không thể để cho người bệnh bị áp lực, nếu không chẳng những sẽ không chuyển biến tốt đẹp, mà tình huống còn có thể càng thêm nghiêm trọng.”

Hạ Chân Ngọc rất chăm chú nghe bác sỹ giải thích, ông ta chú trọng tư vấn cho cô cần phải làm những việc gì.

“Cô là vợ của người bệnh, chúng tôi cũng hiểu rõ áp lực của cô kỳ thật so với người bệnh cũng không ít hơn, tuy rằng hết sức khó khăn nhưng mà mong cô nhất định phải khích lệ nhiều hơn đối với người bệnh, cũng cần phải làm nhiều hơn để có thể tăng thêm cảm giác kích thích hành động của anh ta, đương nhiên không thể quá cố ý, càng không thể nóng lòng mong muốn thành công, tạm thời tôi sẽ không bắt đầu điều trị bằng thuốc.”

Cùng bác sỹ hẹn thời gian khám bệnh lần sau, Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy đi ra khỏi bệnh viện, hiện tại Lý Ngụy cảm thấy cực kỳ thất vọng và chán nản. Anh ta vốn cảm thấy chuyện này cũng có thể ôm chút ảo tưởng cùng hy vọng xa vời, nhưng mà đã bị phá hủy và bị đả kích bởi chẩn đoán chính xác của bác sỹ về khả năng tình dục của anh ta

Hạ Chân Ngọc cực kỳ hiểu rõ, loại bệnh này đối với đàn ông gần như là đả kích trí mạng, nhưng mà cũng may sinh lý của Lý Ngụy coi như là bình thường, chủ yếu là do nhiều lần thất bại đã lần lượt làm sâu thêm gánh nặng tâm lý của anh ta, nên bệnh tình mới có thể càng ngày càng nghiêm trọng.

Hạ Chân Ngọc nắm Lý Ngụy tay nói: “Lý Ngụy, nếu chúng ta đã quyết định đến bệnh viện, vậy chúng ta nên làm tốt các dự định có phải không? Bác sỹ cũng không nói nguyên nhân chủ yếu là phương diện tâm lý, thân thể của anh rất bình thường.”

Lý Ngụy cười khổ: “Chân Ngọc, em thật đúng là ngây thơ, chẳng qua là bác sỹ chỉ đề cập đến mặt tích cực, anh nghĩ anh đã chết tâm rồi.”

“Anh nói bậy bạ gì vậy? Bác sỹ còn chưa nói là không chữa được, chúng ta sẽ từ từ từng bước, em sẽ không gây ra áp lực cho anh, mà còn sẽ giúp anh gánh vác một phần áp lực này. Anh không cần lo lắng chỉ cần hai người chúng ta cố gắng, chúng ta đừng phân tâm, tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt dần lên.” Hạ Chân Ngọc thực sự vẫn rất tin tưởng.

Nhìn thời gian không còn sớm, Hạ Chân Ngọc tìm một nhà hàng cùng Lý Ngụy đi ăn cơm trưa, nhìn Lý Ngụy ngồi phía đối diện, Hạ Chân Ngọc tràn ngập chân thành nói: “Lý Ngụy, kỳ thật những điều bác sỹ nói em cũng không sợ, em sợ nhất chính là, bởi vì điều này mà tâm lý của anh sẽ càng ngày càng không tốt, nếu anh cứ để cho tinh thần sa sút thêm nữa, đến một ngày nào đó tính cách của anh sẽ bị lệch lạc, anh có hiểu hay không đó mới là tình huống đáng sợ nhất.”

Lý Ngụy nghe xong buồn bã nói: “Vấn đề này anh cũng đã nghĩ qua rồi, anh sẽ không trở thành như thế, được rồi Chân Ngọc, em yên tâm đi.”

Hạ Chân Ngọc mỉm cười nói: “Anh có thể nghĩ vậy thì đã chứng minh được rằng anh có đủ sức chịu đựng, Lý Ngụy em và anh cam đoan chỉ cần anh có thể cố gắng kiên trì hơn nữa, bất luận như thế nào chúng ta cũng đều cùng nhau cố gắng, có được hay không?”

Lý Ngụy lộ vẻ xúc động nhìn Hạ Chân Ngọc, vợ chồng hoạn nạn chẳng qua cũng chỉ như thế này thôi. Bản thân anh ta gặp phải tình huống này, Chân Ngọc còn có thể một lòng vì anh ta mà suy nghĩ như thế, không có chút nào lo lắng cho lợi ích cá nhân của cô, cũng không có nói rằng cô muốn rời khỏi anh. Có người vợ như thế, người chồng còn mong muốn gì hơn. Hiện tại anh ta phải thật sự cảm ơn ông trời đã để cho anh ta cưới một người vợ tốt đến như vậy, anh ta cũng nên phấn chấn trở lại, để không phụ lại kỳ vọng của cô.

Nhìn thấy ánh mắt Lý Ngụy lại có chút sáng lạn, Hạ Chân Ngọc biết anh ta đã không từ bỏ hy vọng, hai người cùng nhìn nhau, trong ánh mắt đều ngấn lệ.

Lúc này đây, khi trải qua tình cảm trong hoạn nạn, Lý Ngụy đối với Hạ Chân Ngọc thực sự là nhu tình mật ý, hỏi han ân cần, ngoan ngoãn nghe lời. Một khi những chuyện riêng tư anh ta đã có thể chia sẻ cùng với cô như vậy, như thế đối với Lý Ngụy mà nói, Hạ Chân Ngọc chính là người có quan hệ thân mật nhất với anh ta trên thế giới này. Bởi vì, cho dù là cha mẹ của anh ta, anh ta cũng không có khả năng cùng bọn họ trao đổi loại sự tình này.

Trong thời gian này, để gạt bỏ những cản trở làm cho hai người bị ngăn cách nhất, Lý Ngụy thực sự trở thành một người chồng tốt, trừ bỏ việc không phải là vợ chồng chân chính thực sự, Lý Ngụy không ngừng tạo ra cho Hạ Chân Ngọc những ngạc nhiên vui mừng, có thứ gì tốt cũng nghĩ đến vợ mình đầu tiên, Hạ Chân Ngọc tặng ca anh ta cũng sẽ thường xuyên tới đón cô tan tầm.

Đồng nghiệp trong cơ quan Hạ Chân Ngọc nhìn thấy hai vợ chồng cô như vậy, cũng dần dần hoài nghi câu chuyện của Trần Tú Trân, những lời đồn đại và bàn tán vô căn cứ cũng ít hơn rất nhiều, ngay cả Trần Tú Trân cũng không còn kỳ quái đối với cô nữa.

Quách chủ nhiệm vừa nhận được thông báo phải tham dự hội nghị báo cáo công tác định kỳ, như thường lệ ông ta muốn dẫn Hạ Chân Ngọc đi cùng, nhưng Hạ Chân Ngọc lại tìm lý do khéo léo từ chối, cô không muốn giữa mình và Chu Cẩm Vũ sẽ xuất hiện điều gì đó, cô cũng hy vọng qua hành động của bản thân mình có thể làm ấy người Quách chủ nhiệm hiểu được rõ ràng là giữa cô và Chu Cẩm Vũ thực sự không có gì, như vậy cô sẽ thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Hiện tại toàn bộ những đả ngộ mà cô nhận được có lẽ đều là do ảnh hưởng của ánh hào quang từ mối quan hệ giữa cô và Chu Cẩm Vũ, điều này khiến cho tâm lý của cô chịu rất nhiều gánh nặng.

Quách chủ nhiệm mơ hồ không rõ tình hình, hơn nữa cũng nghe lão Chu nói ngày đó ông ta tận mắt chứng kiến, cho nên khi Hạ Chân Ngọc từ chối đi cùng ông ta, ông ta thật đúng là không dám không đồng ý, đành

phải dẫn theo một nhân viên kỹ thuật khác đi cùng. Hơn nữa hôm đó có thể là thời gian hội nghị quá dài, đến khi tan tầm cũng không thấy ông ta trở lại cơ quan.

Ngày hôm sau đi làm, Hạ Chân Ngọc chợt nghe mọi người bàn luận, họ nói là thật ra ngày hôm qua Quách chủ nhiệm có trở lại, nhưng mà là gần 8h tối mới trở về cơ quan, hôm nay khi trợ lý của ông ta đi đến văn phòng thì thấy Quách chủ nhiệm đang ngủ ở trên ghế sofa, xem ra là đêm qua không có trở về nhà.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Hạ Chân Ngọc nghĩ biểu hiện này của Quách chủ nhiệm tuyệt đối không phải là cao hứng được, nhưng cho dù báo cáo có không tốt cũng không đến mức không về nhà chứ, nghĩ mãi mà không rõ nên cô cũng không suy nghĩ nữa đi thẳng về văn phòng bắt đầu công việc.

Cùng lúc đó, Quách chủ nhiệm cũng đang ngồi trước bàn làm việc mở to đôi mắt bị đổ sau một đêm không ngủ ở trên ghế sofa, nghĩ mãi mà không ra. Cho dù báo cáo ngày hôm qua của ông ta có chút vấn đề, nhưng mà đây cũng là việc bình thường mà, bản thân ông ta đi họp không phải là vì nghiên cứu và thảo luận vấn đề cải tiến công tác sao? Tại sao còn bị Chu đại thị trưởng phê bình đến mức thương tích đầy mình, mất hết cả mặt mũi bao nhiêu năm nay của ông ta.

Càng nghĩ càng không ra, những lần hội nghị trước đây cũng không phải là không xảy ra vấn đề, nhưng cũng đều là nhẹ nhàng bỏ qua, sau đó sẽ sửa lại sao? Tuy rằng cũng chỉ là phê bình một hai câu, nhưng mà thể diện thì để lại toàn bộ, lần này là như thế nào? Đã vậy bản thân ông ta còn phải viết bản kiểm điểm cá nhân về báo cáo điều tra, lại còn thông báo tới toàn khu (đơn vị phân vùng hành chính) và cả thành phố, khiến cho ông ta thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh ở ngay tại hội nghị, sau đó vẫn là nhờ Trương trưởng phòng thỉnh cầu mới được bỏ qua.

Nghĩ đi nghĩ lại như thế nào ông ta cũng đều cảm thấy bản thân mình bị oan, nhưng lại không đầu không đuôi bị tổn hại thành như vậy, tuy là không dám đem hiểu lầm đặt ở trên người Chu Cẩm Vũ, nhưng mà bản thân mình có chết cũng phải hiểu rõ lý do vì sao thành ma, vì thế suy xét hồi lâu liền gọi điện thoại cho Trương trưởng phòng.

Ở bên kia điện thoại Trương trưởng phòng cười không ngừng: “Lão Quách à, có phải anh đã trải qua cuộc sống lẩn lộn làm quan mười mấy năm nay vô ích không vậy? Chuyện này cho đến bây giờ anh vẫn còn chưa có suy nghĩ rõ ràng sao?”

“Trương đại trưởng phòng của tôi ơi, Trương lão đệ, chỉ cách cho đàn anh đi mà, nếu có lần tiếp theo, tôi trực tiếp gọi 120 cho xong. Nếu lần này chú em chịu giúp anh, thì đại gấu mèo kia sẽ tặng cho chú.” Quách chủ nhiệm hạ hết mình để năn nỉ

“Thật sao, nói ra nhớ giữ lời nha, tôi có thể tự mình đi đến nhà anh để lấy. Nhận thấy chúng ta là cùng bộ ngành được phân chia ra, nếu là người khác cầu xin tôi một lần nữa, tôi cũng sẽ không nói thừa ra một câu. Những cái khác tôi cũng không nói thêm bất cứ điều gì, có điều là tôi sẽ gợi ý cho anh một việc, tại sao mà một người trợ lý tốt nói muốn thay đổi thì liền thay đổi vậy?” Lời nói của Trương trưởng phòng mang theo ám chỉ.

Quách chủ nhiệm suy nghĩ một chút thiếu chút nữa thì bật dậy: “A! Lão Trương ý của cậu không phải là vì tôi không mang Hạ Chân Ngọc đi họp, nên mới bị trút giận như thế chứ?”

Trương trưởng phòng bật cười ha hả: “Còn không phải là rất ngốc sao, đàn anh à, anh đúng là nhất thời hồ đồ rồi.”

“Chuyện, chuyện này cũng quá là chuyện bé xé ra to mà! Vị Chu thị trưởng tôn kính này xem ra là công và tư bất minh rồi.” Quách Hoài có chút cảm khái nói.

“Lão Quách à, anh càng sống càng thụt lùi là sao? Chính anh để xảy ra sai sót trong công việc, Chu thị trưởng nổi giận đến mức độ mà anh có thể kiểm soát được không?”

“Nếu hôm qua tôi có thể kiểm soát được thì tôi đã không thiếu chút nữa ngã ở trong phòng họp.”

“Anh không thể kiểm soát, thì không ai có thể kiểm soát đâu, đừng nói tôi không cho anh cơ hội, anh tự mình tìm hiểu đi, còn cái gấu mèo đó chuẩn bị tốt cho tôi.” Nói xong Trương trưởng phòng vui tươi hơn hớn treo điện thoại.

Quách Hoài suy nghĩ một hồi liền rõ ràng rồi, cười khỏ một tiếng, ông ta bị Chu đại thị trưởng nổi giận, lại còn không muốn gặp, mọi việc quỷ quái đều đổ lên trên người ông ta, đây nhất định là do nguyện vọng của Chu thị trưởng còn chưa có đạt được. Nhưng sau đó lại nghĩ, đây không phải là cơ hội của riêng bản thân ông ta. Nói cho cùng Hạ Chân Ngọc vẫn là nhân viên mang lại rất nhiều may mắn cho ông ta, ông ta có thể lui về tuyến hai hay không thì trước tiên phải nghĩ cách xem toàn bộ chuyện này có thể xử lý tốt hay không?

Như vậy vừa nghĩ liền cảm thấy loại thuốc đắt tiền quý hiếm đã không còn sản xuất nữa đem tặng anh ta vẫn là đáng giá, ít nhất có thể thu được lợi về.

Nhanh chóng đến giờ tan tầm, Hạ Chân Ngọc đã hẹn với Lý Ngụy tối nay đi ăn thịt nướng, kết quả lại bị Quách chủ nhiệm gọi điện thoại tới kêu cô lên lầu, ông ta bảo cô phải tăng ca, trả tiền lương gấp ba lần, hơn nữa không thể xin phép nghỉ, bắt buộc phải làm thêm, bởi vì thời gian rất gấp, nhiệm vụ quan trọng, phải viết bản báo cáo điều tra, báo cáo không được thông qua cũng sẽ bị thông báo phê bình.

Hạ Chân Ngọc thấy sự việc nghiêm trọng như thế, chỉ có thể gọi điện thoại cho Lý Ngụy bảo anh ta đi về nhà, còn cô thì ở lại tăng ca. Chả trách tối hôm qua Quách chủ nhiệm không về nhà, hóa ra sự việc đã nghiêm trọng như vậy, rốt cuộc xảy ra bao nhiêu lỗi vậy nhỉ?

Tất cả bộ phận trung tâm thông tin cũng đều phải ở lại tăng ca, từ số liệu điều tra viết ra báo cáo kỹ thuật, Hạ Chân Ngọc hỏi Quách chủ nhiệm cô phải làm việc gì, kết quả ông ta chỉ nói có một câu, làm tốt công tác hậu cần cho các đồng nghiệp tăng ca, các chuyện khác không cần phải xen vào.

Hạ Chân Ngọc không nói gì, công tác hậu cần không phải là mua cơm hộp, đưa nước đá sao? Việc này đến mức còn phải cần cô cùng ở lại tăng ca sao, nhưng mà bình thường Quách chủ nhiệm cũng có nhiều chiều cố với cô, vậy thì ở lại làm thêm đi, cô dựa vào số người để đặt phần cơm, bởi vì liên quan đến vấn đề bảo mật của cơ quan, nên máy tính cũng không thể lên mạng, cô chỉ có thể chơi trò chơi gỡ mìn trên máy tính

Tăng ca đến quá nửa đêm, Quách chủ nhiệm tự mình đưa Hạ Chân Ngọc về nhà, hơn nữa còn đợi cho Hạ Chân Ngọc gọi điện thoại, chờ Lý Ngụy xuống dưới lầu đón cô, ông ta mới bảo tài xế lái xe rời đi, việc này cũng làm cho Lý Ngụy cảm khái một hồi, nói lãnh đạo cơ quan Hạ Chân Ngọc thật tốt, như vậy về sau cô có phải tăng ca vào buổi tối thì anh ta cũng thấy yên tâm hơn.

Nhưng Hạ Chân Ngọc lại cảm thấy phiền lòng, vừa rồi ở trên xe Quách chủ nhiệm có nói, ngày mai khi đi nộp báo cáo điều tra số liệu cô phải đi cùng, Quách chủ nhiệm trên cương vị cấp trên nói một hồi thông suốt, kết quả là thoáng chốc đã đem công việc đè cao lên cấp độ chính trị rồi.

Những rắc rối này không thể trốn tránh được, Hạ Chân Ngọc đành cùng Quách Hoài đi tới Tòa thị chính, Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Quách Hoài giống như trong lòng đã có dự tính khiến cho cô cảm thấy đáng về của ông ta ngày hôm nay cùng với ngày hôm qua như là hai người khác nhau, đoán chừng là nhờ có tình cảm riêng báo cáo này khẳng định có thể được thông qua.

“Tiểu Hạ, cô giúp tôi gọi điện thoại cho Trưởng phòng, hỏi một chút xem chúng ta phải chờ bao nhiêu lâu thì Chu thị trưởng mới có thời gian rảnh nghe chúng ta báo cáo.”

Hạ Chân Ngọc gật đầu, gọi di động cho Trưởng phòng.

”Chu thị trưởng, một lát nữa Quách Hoài, Quách chủ nhiệm bên phòng tiếp tân sẽ đến đây để giao bản báo cáo điều tra, ngài có muốn gặp không? “ Trưởng phòng phòng cung kính nhìn Chu Cẩm Vũ, trong lòng suy nghĩ một chút, lão Quách à, tôi tuyệt đối không nhận thuốc quý của anh một cách không công đâu, nhưng tôi chỉ có thể giúp hết khả năng vốn có thôi.

Chu Cẩm Vũ hừ lạnh một tiếng nói: “Có gì hay mà gặp chứ, mỗi khi tôi quá mức dễ dãi là ông ta cứ tùy ý phạm sai lầm sao? Từ lúc nào thì tôi cần phải gặp mấy loại nhân viên cấp dưới như thế này, bảo mấy người bên trưởng phòng xem xét mà giải quyết đi!”

Trưởng phòng xoa xoa mồ hôi lạnh, người khác đều nói Chu Cẩm Vũ là thị trưởng nho nhã, nhưng thật sự làm việc ở cùng một chỗ mới biết được, vị chủ nhân này không phải là dễ hầu hạ, chẳng những không thể chọc vào, hơn nữa khi tiếp xúc với ông lớn này người nào xui xẻo cuối cùng đều là bị đi đầy trấn giữ biên cương cả đời cũng không được thăng chức. Đây hoàn toàn là một người nham hiểm.

Không dám nói thêm gì nữa, đúng lúc này di động vang lên, ông ta vội vàng nhận điện thoại vì sợ tiếng chuông làm cho vị Phật sống tôn kính nào đó bực dọc: “Alo, ai vậy?” Trưởng phòng trực tiếp nhỏ giọng nói chuyện.

Không phải là Trưởng phòng đi họp chứ, nếu không thì tại sao thanh âm lại kỳ quái như vậy, vì thế Hạ Chân Ngọc cũng theo bản năng hạ thấp giọng xuống một chút: “Xin chào, Trưởng phòng, tôi là Tiểu Hạ làm việc ở trung tâm thông tin, Quách chủ nhiệm chỗ chúng tôi bảo tôi hỏi ngài một chút là bao lâu nữa thì Chu thị trưởng mới có thời gian nghe chúng tôi báo cáo về số liệu điều tra.”

Trưởng phòng vừa định bảo mấy người bên Quách chủ nhiệm nên quay về tìm các trưởng phòng để báo cáo, lại đột nhiên nghĩ tới một người, Tiểu Hạ? Chấm chú nhìn Chu Cẩm Vũ đang xem văn kiện, trong thâm tâm nghĩ Quách Hoài anh thật đúng là đã hiểu, giọng nói trên điện thoại lập tức lớn hơn rất nhiều: “Cái gì? Tín hiệu ở chỗ tôi không được tốt lắm, cô là ai vậy? Tiểu Hạ, Hạ Chân Ngọc? À! Tôi nhớ ra rồi, cô là trợ lý của Quách chủ nhiệm đúng không? Cô tìm tôi có việc gì vậy?”

Nói đến đây ông ta lại len lén liếc nhìn Chu Cẩm Vũ một cái, quả nhiên Chu Cẩm Vũ buông văn kiện ra nhìn qua phía ông ta, ông ta vội vàng nói: “Tiểu Hạ à, việc là như thế này, cô nói với Quách chủ nhiệm của cô là Chu thị trưởng chắc là tạm thời có việc không thể tự mình nghe báo cáo. A, cô và Quách chủ nhiệm đã đến rồi sao, vậy thì trước tiên hãy đến phòng làm việc của tôi đợi, tôi sẽ qua đó rồi tự mình nói chuyện với Quách chủ nhiệm.”

Nói xong tắt điện thoại di động đang muốn cùng Chu Cẩm Vũ nói rằng ông ta đi trước để xử lý chuyện này, kết quả là Chu đại thị trưởng đã trực tiếp mở cửa phòng làm việc đi ra ngoài, trước khi đi ra ngoài chỉ nói một tiếng: “Đi đến phòng họp nhỏ.”

Trưởng phòng cười thầm, xem ra ông ta còn phải cùng Quách Hoài tạo mối quan hệ tốt mới được, dù sao thì Hạ Chân Ngọc đúng là cấp dưới của ông ta, đến lúc đó lợi ích của ông ta là không thể thiếu được, có thể trở thành tâm phúc của Chu Cẩm Vũ thì sau này mọi việc của ông ta ở giới quan trường đúng là đều thuận lợi, vì thế vui tươi hơn hở đi theo tới phòng họp nhỏ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: trần trụi bao nhiêu, bao nhiêu nhóm văn thân hy vọng có thể lưu lại hai ba chữ đây, nếu không biết nói cái gì, như vậy trần trụi có cung cấp sẵn mẫu ọi người phục chế, dán, mẫu như sau:

“Ta yêu trần trụi!”

Oa ha ha ha ha ha, thế là mọi người có muốn ới ra không?

PS: “ED” mọi người thử tìm ở Google là được rồi, nếu kết quả tìm thấy mà không vừa ý, như vậy nhìn ở phía dưới xem

ED (Erectile dysfunction): chủ yếu đề cập đến việc không có khả năng đạt đến độ cứng hoặc không thể duy trì sự cương cứng đủ đáp ứng với nhu cầu giao hợp bình thường. Đây chính là rối loạn dương cương còn được gọi là rối loạn sinh dục hoặc suy nhược sinh dục

12. Chương 12: Bỗng Nhiên Dậy Sóng

Mới vừa rồi ở trong điện thoại nghe thấy Trưởng phòng nói là Chu Cẩm Vũ hôm nay vắng mặt, Hạ Chân Ngọc cảm thấy rất cao hứng, cô cũng không muốn bản thân mình phải vất vả dùng hành động thực tế để dập tắt những lời đồn đại. Chỉ cần Chu Cẩm Vũ biểu lộ thái độ và ánh mắt không rõ ràng hoặc là chỉ một một động tác giống thật mà là giả sẽ lại dẫn đến thị phi. Khi cô đang vui mừng, kết quả là sau khi cánh cửa phòng họp được mở ra, chỉ thấy người dẫn đầu đi vào chính là Chu Cẩm Vũ, lần lượt đi theo ở phía sau là Trưởng phòng cùng mấy người nhân viên khác có liên quan, khiến cho cô có chút tròn mắt, nhưng cũng chỉ có thể cùng với Quách chủ nhiệm đi ra nghênh đón.

Hạ Chân Ngọc cúi đầu đứng ở phía sau Quách chủ nhiệm, sau khi nghe bọn họ chào hỏi lẫn nhau, Chu Cẩm Vũ liền tiến tới chỗ ngồi ra hiệu bảo bọn họ có thể bắt đầu báo cáo. Đầu tiên là Quách chủ nhiệm đọc bản kiểm điểm cá nhân vô cùng chân thành, thái độ rất thành khẩn.

“Lần này xuất hiện vấn đề, chủ yếu là bởi vì do tôi là người dẫn đầu nhưng không có nhận thức được vấn đề, không bắt kịp công việc, tôi cảm thấy mình không xứng đáng với sự tín nhiệm của lãnh đạo đối với tôi. Thế nhưng tôi phải nói rằng nhân viên công tác ở cơ quan chúng tôi đều là những người hết sức chăm chỉ và có trách nhiệm. Bất kể chức vụ lớn nhỏ đều lấy công việc làm trách nhiệm hàng đầu của mình. Ví dụ như người ở bên cạnh tôi mà nói, cô ấy là Hạ Chân Ngọc, tuy rằng công việc chỉ là phụ trách hành chính về phương diện sự vật sự việc, nhưng mà ngày hôm qua vẫn như cũ kiên trì cùng các đồng nghiệp ở trung tâm thông tin tăng ca đến hơn 2 giờ sáng, hơn nửa ngày hôm sau vẫn tiếp tục cố gắng không đi làm muộn. Cho nên có thể nói không khí làm việc ở toàn thể cơ quan chúng tôi là vô cùng tốt.”

Hạ Chân Ngọc viết biên bản không nổi nữa, nhanh chóng nhìn chăm chú Quách Hoài còn đang thao thao bất tuyệt, nghĩ rằng ông ta thật sự là một lão già gian trá và xảo quyệt, đây là bản kiểm điểm cá nhân mà không ngờ ông ta lại còn khoe khoang nữa. Hơn nữa lại còn lấy cô đưa ra làm ví dụ, thật sự là không chịu nổi, Hạ Chân Ngọc cúi đầu thấp dần lại thấp dần.

Chu Cẩm Vũ vừa nghe vừa gật đầu, nói chung gã Quách Hoài này cũng không quá hồ đồ không có bắt cấp dưới phải chịu trách nhiệm để bào chữa. Nghe ông ta đề cập đến việc Hạ Chân Ngọc phải làm thêm giờ, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn lướt qua cái đầu đang sắp sập sập vào cái bàn hội nghị của cô, nụ cười càng tăng thêm, xem ra cô vẫn còn để ý đến anh.

Tuy nói là vì công việc, nhưng với chức vụ của Hạ Chân Ngọc thì cô có tăng ca hay không cũng không quan trọng, cho cô chủ động ở lại làm thêm giờ vẫn là chứng minh rằng cô có quan tâm tới anh. Chu Cẩm Vũ phân tích hành động của cô theo chiều hướng rất tốt đẹp, càng nghĩ tâm tình càng trở nên dễ chịu. Mặc dù anh đã quyết định không có bất cứ liên lạc gì với cô, nhưng người mà anh thích lại đối với anh không có thờ ơ anh cảm thấy đúng là không tệ.

Trên khuôn mặt của Chu Cẩm Vũ vẻ mặt đã có nhiều thay đổi, Trương trưởng phòng và Quách chủ nhiệm nhìn nhau rất ấn ý. Quách Hoài thả lỏng tâm tình, như vậy ông ta không phải gọi đến 120 rồi bởi vì ông ta biết bản kiểm điểm cá nhân của mình nhất định sẽ dễ dàng vượt qua cửa ải này.

Trước khi kết thúc bài phát biểu ý kiến, Quách Hoài chủ động thỉnh cầu Chu Cẩm Vũ trách phạt ông ta, Chu Cẩm Vũ nở nụ cười nhã nhặn và nói: “Bản kiểm điểm cá nhân của Quách chủ nhiệm rất sâu sắc nhỉ, mọi người có ý kiến gì không thì hãy phát biểu bày tỏ thái độ đi.”

Những người còn lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt, trong lòng nghĩ thầm rằng, người lãnh đạo trực tiếp cũng đã nói là rất sâu sắc, bọn họ còn có thể nói là không tốt sao, vì vậy mọi người chỉ có thể phụ họa theo nói là, mặc dù khuyết điểm của Quách chủ nhiệm là thiếu tính năng động chủ quan, nhưng đã nhận thức được khuyết điểm, tin tưởng rằng sau này sẽ làm tốt công việc được giao.

Chu Cẩm Vũ chờ tất cả mọi người phát biểu xong mới chậm rãi nói: “Nếu mọi người đã thống nhất ý kiến, như vậy chúng ta hãy cùng chờ xem biểu hiện về sau của Quách chủ nhiệm.”

Quách Hoài lập tức đứng dậy cúi đầu: “Vâng, vâng, tôi nhất định sẽ có trách nhiệm đối với tổ chức, có trách nhiệm đối với lãnh đạo”

Chu Cẩm Vũ bảo ông ta ngồi xuống, rồi anh lại tiếp tục nói: “Công việc ở bộ phận lễ tân của các đồng chí cũng không dễ dàng gì, đặc biệt là những nhân viên công tác tại trung tâm thông tin lại càng vất vả. Như vậy đi, tối mai tôi mời mọi người đến Lam Hải Minh Châu thư giãn một chút. Ừm, Quách chủ nhiệm, anh triệu tập toàn thể mọi người ở trong đơn vị anh, ngày mai không một ai được vắng mặt. Đối với những nhân viên tăng ca ngoài tiền làm thêm giờ ra tốt nhất cũng cần thay phiên nhau nghỉ ngơi một chút.”

“Thị trưởng yên tâm, tôi cũng đã bố trí sắp xếp xong, tiền làm thêm giờ được trả gấp ba lần tiền lương được phát ra, còn việc thay phiên nhau nghỉ ngơi sẽ được bắt đầu từ sau ngày hôm nay, thay mặt toàn thể nhân viên làm việc ở bộ phận lễ tân tôi xin cảm ơn Chu thị trưởng đã có nhiều ưu ái đối với chúng tôi.”

Quách chủ nhiệm cúi người thật sâu khom mình chào Chu Cẩm Vũ, ngay sau đó Hạ Chân Ngọc cũng không thể ngồi yên, cũng khom lưng cùng với Quách chủ nhiệm.

Ở trên đường trở lại đơn vị, Quách chủ nhiệm nói với Hạ Chân Ngọc: “Tiểu Hạ này, tối ngày mai cô hãy sắp xếp mọi việc trong nhà cho chu đáo, bảo với chồng cô không cần phải lo lắng, nói cho anh ta biết dù muộn như thế nào lão Quách tôi cũng sẽ tự mình đưa cô về đến tận nhà.”

“Quách chủ nhiệm, ngài quá khách khí rồi, tối mai tôi ở lại đến 8g30 thôi ông xem có được không, sẽ không ai chú ý đến sự vắng mặt của tôi đâu.” Hạ Chân Ngọc biết tiệc rượu ngày mai đối với cơ quan bọn cô mà nói đúng là hết sức vinh quang, sau đêm mai đối với mỗi người trong toàn bộ khu vực cơ quan chính phủ mà nói, sẽ mong đợi sự nghiệp tại đơn vị lên như điều gặp gió. Cho nên với bầu không khí như thế bất luận thế nào cô cũng không thể vắng mặt.

“Cô nói lời này là không đúng rồi, ngày mai khi Chu thị trưởng chưa có rời khỏi bữa tiệc thì toàn thể nhân viên trong cơ quan chúng ta không một ai được rời đi trước, tuyệt đối không thể đấy, Tiểu Hạ, cô cũng không thể tạo ra những thay đổi đặc biệt chứ.”

Đúng là chuyện đùa, không ai chú ý sao, nếu không có Hạ Chân Ngọc thì những người làm việc ở bộ phận tiếp tân tính là cái rắm à. Trải qua hai ngày phập phồng lo sợ này Quách Hoài đã có thể cực kì rõ ràng hiểu được Chu Cẩm Vũ có tình ý gì đối với Hạ Chân Ngọc, nhưng đã tới mức độ nào thì cần phải tiếp tục quan sát. Chỉ có điều là đoán chừng là rất thích, nếu không sao lại có thể nóng nảy lớn đến như vậy.

Hạ Chân Ngọc nghe xong không có cách nào khác đành phải đồng ý, Quách chủ nhiệm nói cô không cần phải trở lại cơ quan, rồi trực tiếp đưa cô về nhà. Trước khi xuống xe còn dặn Hạ Chân Ngọc ngày mai phải nhớ trang điểm. Hạ Chân Ngọc “Dạ” một tiếng chứ không nói thêm điều gì khác, cô cho rằng mình cũng không phải là đoá hoa giao tiếp (gái đẹp chuyên tiếp khách thuê) gì đó.

Buổi tối lúc ở nhà cô đã nói với Lý Ngụy về chuyện của ngày mai, Lý Ngụy vô cùng kích động, thái độ rất là hâm mộ vận khí tốt của Hạ Chân Ngọc, còn cảm thán một phen là thật lấy làm tiếc vì anh ta không thể tham gia bữa tiệc đó, rồi bảo với Hạ Chân Ngọc hãy vui chơi cho thỏa thích, không cần phải lo lắng việc trong nhà.

Ngày hôm sau, lúc Quách chủ nhiệm công bố tin tức này, toàn bộ nhân viên làm việc ở bộ phận lễ tân đều xôn xao ầm ĩ, một mảnh hoan hô nói cười, như thể mọi người đều sắp thăng quan phát tài giống nhau, có người còn dứt khoát cầm lấy điện thoại gọi cho nhóm đồng nghiệp khác khoe khoang một hồi, háo hức hoàn toàn không khống chế được. Quách chủ nhiệm vô cùng hài lòng với hiệu quả này, ông ta tin tưởng rằng đêm nay Chu thị trưởng nhìn thấy biểu hiện của những người này cũng sẽ rất cao hứng.

Cuối cùng tất cả mọi người hoàn toàn không còn lòng dạ nào để làm việc, hơn nữa tất cả những người phụ nữ chỉ cần tuổi tác không phải quá lớn đều bắt đầu kiểm tra lại cách ăn mặc, còn hẹn nhà đến giờ nghỉ trưa thì đi mua quần áo, những đồng nghiệp nam còn lại thì bàn tán với nhau về vấn đề rượu và thuốc lá ... vân vân và vân vân... thậm chí bọn họ còn lên mạng Internet tìm đọc những tên rượu tên thuốc phổ biến và nổi tiếng, họ sợ mình ở trên bàn tiệc làm trò cười, sau đó lại thảo luận một ít vấn đề thời sự chính trị để tránh khỏi việc không có đề tài tiếp chuyện với Chu thị trưởng mà lúng túng khó xử.

Thời khắc mọi người chờ đợi cuối cùng cũng đã đến, bởi vì bọn họ sẽ uống rượu nên lúc về có xe cũng không được phép điều khiển, cho nên bọn họ tốp năm tốp ba gọi xe taxi đi tới Lam Hải Minh Châu. Một trong những nguyên nhân khiến ọi người hưng phấn như vậy cũng bởi vì khách sạn Lam Hải Minh Châu này không phải người bình thường có thể chi trả được. Nghe nói trong khách sạn này, đồ ăn rất tuyệt vời, phục vụ cũng rất tốt còn giá cả thì hạng nhất, một bàn ăn bình thường cũng đã đến mấy ngàn nếu không thì sượng mặt. Đêm nay bọn họ sẽ được mở mang kiến thức sau này còn có thể khoe khoang về cuộc sống tư bản, huống chi đây lại là do Chu thị trưởng mời khách nữa.

Chờ đến gần cửa khách sạn mọi người đều đã lấy lại dáng vẻ bình tĩnh trầm ổn, chút kinh nghiệm này bọn họ vẫn có. Tuy rằng chưa từng tới những nơi như thế này nhưng cũng không thể bày ra dáng vẻ không có kiến thức được.

Trước cửa chính cô nhân viên tiếp tân đưa một đám người đông đảo tiến vào trong phòng VIP, trong phòng khách có tổng cộng 6 chiếc bàn, lãnh đạo thành phố cũng chưa có tới, mọi người chọn chỗ ngồi và ngồi xuống, nhỏ giọng bàn tán về phong cách trang trí cực kì sang trọng trong khách sạn cũng như bộ bàn ăn rất độc đáo mới mẻ. Trên bàn bày biện hoa quả khô còn có nước trà, nhân viên phục vụ giới thiệu nguồn gốc của trà và hoa quả khô, mọi người mới hiểu được đây cũng là làm tiền. Có người đầu óc nhanh chóng

tính toán, một quả khô giá 12 đồng, nước trà không tính đến, trong lòng lú lười không nói lên lời nhưng cũng không dám biểu hiện ở trên mặt.

Hạ Chân Ngọc cùng chị Vương chọn một cái bàn ở xa chỗ các lãnh đạo nhất rồi tìm chỗ ngồi xuống, ngồi ở bàn này đều là một nhóm người bình thường hoặc là không được coi trọng hoặc chính là sắp nghỉ hưu, đây thực sự hợp ý Hạ Chân Ngọc

Lại đợi hơn hai mươi phút, cánh cửa được đẩy ra, một người mặc trang phục hẳn là quản lý khách sạn với vẻ mặt tươi cười đi trước dẫn đường cho Chu Cẩm Vũ và đoàn người đi vào, tất cả mọi người liền lập tức đứng lên.

Theo thứ tự mọi người lần lượt ngồi xuống, Chu Cẩm Vũ chờ cho tất cả mọi người ngồi xuống, tươi cười ấm áp làm cho người ta nẩy sinh tâm lý ngưỡng mộ, anh cất giọng nói mang theo từ tính và thập phần dễ nghe:

”Hôm nay chủ yếu là cảm ơn mọi người, trong khoảng thời gian này, công việc của mọi người hết sức vất vả, tuy nói là vì công việc, nhưng mà trong lòng Chu Cẩm Vũ tôi hiểu được mọi người là đang làm việc cho tôi, tôi biết mọi người đã phải chịu liên lụy hao sức và vất vả, cho nên tôi cũng sẽ không nói thêm điều gì, một lát nữa tôi sẽ mời rượu mọi người, hy vọng mỗi một người ngồi đây đều có thể cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Tôi đã nói với Quách chủ nhiệm từ ngày mai sẽ bắt đầu để mọi người luân phiên nghỉ ngơi, cho nên đêm nay mọi người đều có thể thả lỏng, uống rượu thoải mái, tôi sẽ có trách nhiệm để mọi đồng chí đều về đến nhà an toàn, đương nhiên cũng không cần phải nghỉ chuyện tiết kiệm tiền thay tôi mà không chịu ăn nhiều. “

Anh vừa dứt lời mọi người liền vỗ tay tán thưởng, tiếng vỗ tay vang vọng khắp cả căn phòng, bất kể là nam hay nữ đều vì bài phát biểu chân tình và thực lòng của Chu Cẩm Vũ cũng như thái độ tự nhiên cởi mở khiến mọi người đều ái mộ, họ cảm thấy mình làm việc không có vô ích, Chu thị trưởng biết bọn họ vất vả, biết tấm lòng của bọn họ, thật là làm cho người ta cảm động rồi.

Hạ Chân Ngọc cũng có chút bị cuốn hút, đây là nghệ thuật lãnh đạo mà, không thể không nói Chu Cẩm Vũ rất biết cách đối nhân xử thế, không đúng, phải nói là rất biết cách làm lãnh đạo.

Đồ ăn rất nhanh chóng được đưa lên, trên mặt bàn đã được bày biện rất nhiều đồ ăn, mọi người vốn đang rụt rè mất tự nhiên trong thâm tâm không dám ăn uống, cuối cùng cũng hiểu được Chu Cẩm Vũ thật sự là không phải chỉ có nói suông thể thôi, mà anh là thật sự mời khách, vì thế đều thả lỏng, ăn uống thoải mái những thức ăn mà bình thường họ không thể mơ đến.

Để mọi người ăn uống trong thoải mái, Chu Cẩm Vũ bắt đầu lần lượt mời rượu từng bàn, mỗi lần đến một bàn nào đó kính rượu cũng đều vang lên thanh âm của tiếng vỗ tay tán thưởng. Đến lúc anh đi tới bàn của Hạ Chân Ngọc thì mọi người ngồi ở bàn này cũng đều đứng dậy chén rượu lên. Mặc dù Chu Cẩm Vũ đã mời rượu năm bàn, nhưng Hạ Chân Ngọc nhìn thấy cái chén rượu Bạch Cửu của anh vẫn còn đầy đến tám phần, căn bản là anh không uống mấy.

Có thể được lãnh đạo lớn như vậy mời rượu cũng là đã cho họ rất nhiều thể diện, nhiều lắm chỉ là nhấp một ngụm mà thôi, ai còn có thể kiện anh về chuyện uống rượu này hay sao, chỉ thấy Chu Cẩm Vũ giơ chén rượu lên và nói: “Ngồi ở chiếc bàn này đều là những đồng chí đã có nhiều năm công tác ở đơn vị, vất vả hơn nửa đời người, người xưa trông cậy con cháu hóng mát, tôi xin mời các vị tiền bối!” Nói xong anh lại đưa chén rượu lên nhưng mà cũng chỉ là chạm vào môi một chút

Nhưng cho dù như vậy thì mọi người vẫn là xúc động quá mức. Chu thị trưởng gọi bọn họ là tiền bối, đó là vị lãnh đạo cấp à lại khiêm nhường như thế, đúng là tạo phúc cho người dân thành phố, vì thế cũng không để ý đến chuyện giữ gìn sức khỏe gì nữa, tất cả đều nâng cốc uống cạn, Hạ Chân Ngọc không có cách nào khác cũng đành phải nâng cốc bia lên để uống.

Không nghĩ tới là Chu Cẩm Vũ sau khi mời rượu xong lại không hề rời đi, theo phía sau anh còn có cấp dưới là Quách chủ nhiệm, anh nói với ông ta là anh muốn cùng những vị tiền bối này trao đổi kinh nghiệm một lúc sau sẽ trở lại, sau đó anh tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, vừa vặn ngồi ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc lập tức cảm thấy da đầu run lên, chỗ khác không ngồi, anh lại cố tình ngồi ở bên cạnh cô, những người ở bàn khác cũng không ngừng nhìn sang bên này, hận không thể chạy đến ngồi ở chiếc bàn này.

Nào có cái gì có thể trao đổi, Hạ Chân Ngọc cho rằng Chu Cẩm Vũ chính là kiếm cơ mà thôi, nhưng anh lại cố tình khi mà mọi người có mặt ở đó đang hào hứng tràn trề, thì bàn tay anh đã giả vờ vô tình khoát lên trên lưng ghế dựa của Hạ Chân Ngọc, lại càng làm cho cô rất không tự nhiên.

Một lát sau, Trưởng phòng thấy Chu Cẩm Vũ không có trở lại bàn tiệc của các vị lãnh đạo thì liền hiểu ý tứ, Ông ta liền liếc mắt nhìn Quách Hoài để ra hiệu, hiện tại đến được vị trí này cũng có thể được coi là tâm phúc của Chu Cẩm Vũ, ít nhiều gì thì cũng có thể hiểu rõ được cách thức làm việc, vì thế trong lúc đó Trưởng phòng liền cùng Quách chủ nhiệm đi tới bàn tiệc chỗ Hạ Chân Ngọc đang ngồi.

Trưởng phòng đầu tiên mời mọi người một chén rượu, sau đó thỉnh cầu Chu Cẩm Vũ mời lại một chén, bày tỏ là do ông ta và một vị trưởng phòng khác thay mặt Chu thị trưởng tiếp đón mọi người, lúc này Chu Cẩm Vũ mới đứng lên, ngay sau đó Trưởng phòng liền ngồi ngay vào vị trí của anh, còn một vị trưởng phòng khác đứng ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc nhìn thấy vậy liền có ý muốn ngồi vào vị trí của cô, Hạ Chân Ngọc không có cách nào khác đành phải đứng lên nhường chỗ cho người ta, Quách chủ nhiệm tận dụng triệt để khiến cho Hạ Chân Ngọc cùng ông ta đi tới chỗ ngồi khác.

Đây chính là bàn tiệc của lãnh đạo, Hạ Chân Ngọc ý muốn nói cô không thể ở trước mặt bao người mà ngồi ở vị trí này, nếu không qua đêm nay không biết bản thân cô bị bịa đặt thành cái dạng gì nữa.

Quách Hoài cũng không để ý tới những điều này, chỉ muốn để cho cô đi qua, cũng coi như thay mặt mọi người đáp lễ với lãnh đạo một chút, ông ta cũng nói, bình thường đều là Hạ Chân Ngọc đi cùng ông ta báo cáo công việc ở thành phố, hiện tại do cô thay mặt mọi người mời rượu lãnh đạo là thích hợp hết mức rồi.

Hạ Chân Ngọc cũng không muốn Quách chủ nhiệm bị mất thể diện, quyết tâm sau khi mời sau một chén rượu sẽ tìm chỗ khác để ngồi lại, vậy là cô đành đi cùng Quách chủ nhiệm đi đến bàn tiệc của lãnh đạo, đương nhiên ánh mắt của mọi người cũng có vẻ vô tình hữu ý nhìn sang động tĩnh bên này.

Vừa mới đến gần thì có một người đứng lên cạnh Quách Hoài để cho Hạ Chân Ngọc ngồi xuống, kết quả chính là lúc này Hạ Chân Ngọc ngồi ở bên cạnh Chu Cẩm Vũ.

“Chu thị trưởng, đây là Tiểu Hạ, nhân viên công tác có năng lực nhất cơ quan chúng tôi, đồng chí Hạ Chân Ngọc thay mặt cho toàn thể nhân viên đến đây mời rượu ngài”. Quách chủ nhiệm cười ha ha.

Chu Cẩm Vũ quay đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, khóe miệng nở một nụ cười: “Ồ, đây chính là vinh hạnh của tôi.”

Hạ Chân Ngọc bắt chập khó khăn gượng chén rượu lên, cười nói: “Quách chủ nhiệm cứ nói đùa, có rất nhiều đồng chí xuất sắc lại có năng lực hơn tôi, chỉ có điều là tôi thay mặt mọi người vậy thôi. Tôi thay mặt cho toàn thể nhân viên làm việc ở bộ phận lễ tân kính Chu thị trưởng một ly, cảm ơn Chu thị trưởng đã tạo ra điều kiện tốt như vậy để ọi người có thể ở trong này vui vẻ đoàn tụ, về sau chúng tôi nhất định sẽ càng thêm cố gắng làm việc, hoàn thành tốt các nhiệm vụ được giao.”

Nói xong cô liền uống cạn chén rượu, Chu Cẩm Vũ cũng đứng lên, nhìn Hạ Chân Ngọc nâng cốc uống xong, anh nói: “Nếu tôi đây mà từ chối thì đúng là bất kính rồi.” Sau đó anh đem chén rượu Bạch Cửu mới vừa rồi vẫn còn hơn tám phần uống hết.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh trở lại, Hạ Chân Ngọc nghĩ rượu Bạch Cửu nặng như vậy mà lập tức uống hết có thể chịu được sao? Cô nhìn thấy cũng cảm thấy đau dạ dày thay anh, Quách Hoài vừa nhìn vừa nghĩ, mặt mũi Hạ Chân Ngọc quả là rất lớn, theo thói quen lại tự nhận lấy hai chữ “Phúc tướng” (chỉ những người làm việc gì cũng được như ý nguyện), Trưởng phòng ở phía xa nhìn, thầm nghĩ Chu thị trưởng định tỏ rõ thái độ rồi ư?

Những người khác thì lại lần nữa nhớ tới những lời đồn đại đã bị bọn họ coi là tin tức giả dối. về mặt của Trần Tú Trân lại bắt đầu biến hóa âm trầm, nhưng lại không có châm chọc, chỉ do dự là không biết có nên cùng Hạ Chân Ngọc một lần nữa thiết lập mối quan hệ mới hay không, điều đó cũng tốt vì sẽ giúp trải ra con đường quan lộ cho chồng cô ta

Chị Vương nhìn một màn này lại thở dài, về phương diện này chị ấy là người nhìn thấy rõ ràng nhất, vừa rồi những người bên cạnh Chu Cẩm Vũ bao gồm cả người đứng đầu đơn vị mình là Quách Hoài cũng mượn cơ hội đem Hạ Chân Ngọc đẩy đến bên người Chu Cẩm Vũ, tương lai Chân Ngọc phải đối mặt với sự tấn

công bốn phía như vậy liệu có thể toàn thân trở ra hay không thật đúng là vẫn còn là một ẩn số mờ. Dù cho Hạ Chân Ngọc có thông minh đến thế nào đi chăng nữa cũng không chịu nổi bị những lão hồ ly này tính kế. Trong lòng âm thầm lo lắng thay cho đôi vợ chồng trẻ Hạ Chân Ngọc và Lý Ngụy, khảo nghiệm này cũng là quá lớn rồi.

Chu Cẩm Vũ uống rượu xong nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đang ngây ngốc nhìn anh, trong mắt còn có tia lo lắng, thì càng thêm vui vẻ, khe khẽ vịn vào vai Hạ Chân Ngọc rồi cùng cô ngồi xuống, cười nói: “Không cần lo lắng, chút rượu ấy không tính là gì.”

Hạ Chân Ngọc lấy lại tinh thần, phát hiện ra mình đã ngồi xuống, cô ngồi thẳng người nói: “Chu thị trưởng thật sự là rộng lượng.” Nói xong dĩ nhiên cô muốn tìm một cái cơ để đi đến bàn ăn khác, nhưng mà những người khác đang ngồi ở đó lại bắt đầu hỏi cô một chút chuyện thượng vàng hạ cám, chậm rãi dẫn dắt Hạ Chân Ngọc trò chuyện, Hạ Chân Ngọc quả nhiên có chút phối hợp hàn huyên, còn thỉnh thoảng cùng Chu Cẩm Vũ nói vài câu.

Thái độ của Hạ Chân Ngọc làm cho cảm thấy Chu Cẩm Vũ đêm nay anh thật sự là vừa lòng thỏa ý, đồng thời cũng có chút hối hận về quyết định của mấy ngày hôm trước. Nhìn khuôn mặt Hạ Chân Ngọc đỏ bừng vì đã uống chút rượu, đôi môi hồng nhuận trơn bóng, mỉm cười tủm tỉm, trong lòng cực kỳ yêu thích, rất muốn trực tiếp ôm cô vuốt ve an ủi.

Rượu được uống liên tục đến sau nửa đêm, Chu Cẩm Vũ thấy mọi người ăn uống cũng thực sự như bình thường không sai biệt lắm, liền lên tiếng bảo mọi người nâng chén kết thúc bữa ăn, lại bảo trợ lý an bài sắp xếp xe cùng người đưa mọi người về nhà. Anh quay đầu nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, thật đúng là không có tử lượng, tổng cộng uống không đến hai chai bia thì đã ghé vào trên bàn mơ mơ màng màng rồi.

Mấy người Quách chủ nhiệm, Trưởng trưởng phòng cũng bày ra dáng vẻ đã uống quá nhiều rượu, dìu nhau đi ra ngoài trước, Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, rất vừa lòng với biểu hiện của bọn họ.

Đưa tay nâng Hạ Chân Ngọc dậy, một tay ôm lấy thắt lưng của cô, một tay giữ cho cô tựa vào trước ngực của anh, gần như là nửa ôm lấy người Hạ Chân Ngọc đứng lên đi ra bên ngoài, vừa ra đến ngoài cửa tài xế đã ở đó chờ sẵn, Chu Cẩm Vũ khoát tay ý bảo tài xế không cần xuống xe hỗ trợ, anh mở cửa xe bế Hạ Chân Ngọc lên rồi ngồi xuống.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt Hạ Chân Ngọc để gọi cô: “Chân Ngọc, Chân Ngọc, tỉnh, tỉnh.”

Hạ Chân Ngọc trốn tránh tay anh, thân mình hơi trượt xuống, Chu Cẩm Vũ vội vàng để cho cô nằm xuống, đầu gối lên trên đùi của anh, vuốt mái tóc của cô sang hai bên, thở dài một tiếng, dùng bàn tay ấm áp của anh xoa tới xoa lui hai má của Hạ Chân Ngọc, anh nói với tài xế địa chỉ nhà Hạ Chân Ngọc.

Đến cửa tiểu khu, anh muốn gọi Hạ Chân Ngọc tỉnh dậy để hỏi cô số nhà cụ thể, Hạ Chân Ngọc mơ mơ màng màng nói thảm “Váng đầu”, “Khó chịu” gì đó, không quan tâm đến lời nói của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ vốn định tìm điện thoại di động của Hạ Chân Ngọc để gọi cho chồng cô, nhưng vừa định vươn tay qua người Hạ Chân Ngọc để lấy cái túi của cô thì lại dừng lại, nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đang hướng lên trên người anh, muốn tìm một vị trí thoải mái, trái tim anh đã được lấp đầy, nhìn nhìn cửa chính tiểu khu nhà Hạ Chân Ngọc, nói một tiếng: “Về Thượng Lâm Uyển.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần trụi cấp bách trở về nhà viết ra chương này, ngay lập tức gửi đi, mọi người cao hứng không?

Ngày hôm qua rút thời gian nghiên cứu văn chương có thịt của các tác giả khác, có chút cảm khái, có chút giác ngộ, cái gì mà “Không cần đâu”, “Quá sâu rồi”, “Chậm một chút”, “Chịu không nổi nữa” đó mới là văn chương có thịt đáng giá ngàn vàng a, sẽ không bị khóa, hơn nữa cực kỳ hợp cho vào ngôn tình, đam mỹ, bách hợp, xuyên không, trọng sinh, cổ đại, hiện đại, chờ đến lúc toàn bộ văn chương đều có thể thụ giáo rồi!

13. Chương 13: Rất Ái Muội

Căn nhà của Chu Cẩn Vũ ở Thượng Lâm Uyển là một biệt thự độc lập, chờ sau khi chiếc xe đã tiến vào ga ra, Chu Cẩn Vũ cho phép người tài xế trở về, còn anh tự mình bế Hạ Chân Ngọc đi vào nhà, anh đặt cô nằm trên giường trong phòng ngủ chính ở tầng hai, rồi lại giúp cô cởi giày.

Chu Cẩn Vũ suy nghĩ một chút, có lẽ cởi quần áo của cô ra sẽ giúp cô ngủ tương đối thoải mái hơn, vì thế anh lại nâng cô ngồi dậy, anh cũng ngồi lên giường bắt đầu cởi bỏ khuy áo của cô, sau đó quần áo trên người Hạ Chân Ngọc đã được giảm bớt, da thịt trắng như tuyết cũng dần dần được lộ ra, cho đến khi trên người cô chỉ còn có nội y, nhưng mà bàn tay của Chu Cẩn Vũ vẫn còn đang lưu luyến trên người Hạ Chân Ngọc.

Chu Cẩn Vũ cúi người xuống, không ngừng hôn lên khuôn mặt và hai má của Hạ Chân Ngọc, cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ mọng ướt át của cô không chịu rời đi. Thật ra anh cũng không định lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, nhưng mà anh có chút không kìm lòng được liền hôn lên môi cô, anh nhẹ nhàng nâng hàm dưới của cô lên, làm cho đôi môi cô khẽ mở ra, để cho nụ hôn của anh càng thêm sâu.

Nhẹ nhàng đụng chạm vào cái lưỡi dính hương của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩn Vũ liền say sưa hôn cô, hôn đến tập trung tinh thần, hoàn toàn không chú ý tới Hạ Chân Ngọc đang nhắm mắt, lông mày càng nhíu chặt. Hạ Chân Ngọc cảm thấy bản thân mình hô hấp dị thường khó khăn, thân thể cô giống như đang bay trên trời cao bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống, hai tay lại không nắm được vào cái gì để có thể ổn định bản thân mình, cảm giác buồn nôn luôn luôn tồn tại, cô nghe nói sau khi uống rượu xong mà lại bị nôn ra là cực kỳ tổn hại đến sức khỏe, cô đã nhịn hồi lâu nhưng thật sự là không nhịn được, cô ra sức đẩy vật gì đó đang đè ở trên người mình ra, sau đó trực tiếp ói ra.

Chu Cẩn Vũ cố nén cảm giác cũng muốn nôn của mình, trước tiên đem Hạ Chân Ngọc ôm vào toilet, sau đó nhắm mắt lại một tay lấy chiếc khăn trải giường ở trên giường xuống, còn có chăn đệm và cả quần áo của Hạ Chân Ngọc, anh tùy tiện cuốn lấy tất cả vào cùng một chỗ rồi trực tiếp ném ra hành lang ở ngoài cửa.

Sau đó anh cũng đem áo khoác của mình cởi ra, trở lại toilet anh dự định bắt đầu giúp Hạ Chân Ngọc tắm rửa sạch sẽ, kết quả khi anh đi vào thì thấy Hạ Chân Ngọc đã tự mình rửa mặt sạch sẽ ngồi đằng hoàng ở trên bồn cầu.

“Chu thị trưởng, tại sao tôi lại ở chỗ này, quần áo của tôi đâu rồi?” Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩn Vũ hỏi.

Chu Cẩn Vũ có chút lúng túng, anh không hề nghĩ tới Hạ Chân Ngọc lại đột nhiên thoáng cái liền tỉnh táo, anh cũng không biết làm như thế nào để giải thích hành vi của mình, vì thế chỉ có thể nói: “Trước tiên em đợi ở đây một lát, tôi đi lấy cho em bộ quần áo”. Sau đó anh tìm bộ đồ ngủ của mình đưa cho Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc nhận lấy bộ đồ ngủ rồi mặc vào, bộ đồ ngủ của Chu Cẩn Vũ rộng thùng thình, cô mặc vào thì dài đến tận đầu gối. Sau đó, Hạ Chân Ngọc vẻ mặt thật nghiêm túc suy nghĩ, cô nói: “Chu thị trưởng, cảm ơn anh. Ừm, đêm nay tất cả mọi người đều vô cùng cao hứng, thời gian không còn sớm, tôi cáo từ trước, mọi người cứ từ từ uống.”

Nói xong cô từ trên bồn cầu đứng dậy bước nhanh ra khỏi toilet, Chu Cẩn Vũ thật sự không hiểu được những hành động đang diễn ra của Hạ Chân Ngọc, nhưng mà anh cũng không thể để cho cô nửa đêm mặc áo ngủ đi ra cửa chính, vì thế anh liền đi theo phía sau Hạ Chân Ngọc, nhìn xem cô muốn làm cái gì.

Hạ Chân Ngọc tìm ở trong phòng ngủ hồi lâu, giống như không tìm được thứ gì đó mà mình muốn, cô đi ra khỏi phòng ngủ trực tiếp đi xuống cầu thang, rồi lại ở trong phòng khách của tầng một tìm kiếm. Chu Cẩn Vũ nhìn thấy Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng tìm được chiếc túi của cô ở trên ghế sofa, sau đó cô nghiêng nghiêng khoác chiếc túi ở trên vai, đi vòng qua anh rồi lại lên trên tầng hai, trở lại phòng ngủ, đem chiếc túi ném lên trên ghế sofa nhỏ, lại trực tiếp bò lên giường nói một câu: “Lý Ngụy, hôm nay em uống nhiều quá, mời vừa rồi còn ói nữa, hiện tại đầu em thật sự choáng váng, anh đừng nói chuyện gì với em, để ngày mai hãy nói.” Sau đó cô liền nhắm mắt lại hô hấp vững vàng ngủ thiếp đi. (Tang Du: Bó tay với chị luôn rồi)

Chu Cẩn Vũ kìm nén hồi lâu, cuối cùng bật cười ha hả. Hạ Chân Ngọc thật giống một chú hề, chỉ uống rượu say thôi mà cũng có thể làm cho anh cảm thấy vui vẻ như thế, anh cười được một lúc mới dừng lại,

nhưng mà bên miệng vẫn còn lộ ra ý cười, anh đến bên giường ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Hạ Chân Ngọc trong chốc lát, sau đó anh tìm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô, rồi anh lại đi đến phòng khách.

Lúc rời đi Chu Cẩm Vũ đã suy nghĩ thật cẩn thận, thật ra chỉ cần có thể làm cho Hạ Chân Ngọc cam tâm tình nguyện, thì anh vô cùng nguyện ý cùng cô trở thành tình nhân. Chuyện này chỉ cần Hạ Chân Ngọc thông suốt, thật ra chuyện này vừa không ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân của cô, vừa có thể làm cho cô thuận buồm xuôi gió ở phương diện công việc, như vậy vấn đề hiện tại chính là làm cho Hạ Chân Ngọc gật đầu mà thôi.

Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên giường nhìn thấy Chu Cẩm Vũ chỉ mặc một chiếc quần ngủ đang đi tới, cô hận chính mình đã ngàn ngàn vạn vạn đề phòng vậy mà ngày hôm qua lại quá sơ suất, vốn định có nhiều người ở đó như vậy, còn có cả lãnh đạo đơn vị mình, thì coi như cô có uống say thì họ cũng có thể đưa cô về nhà hoặc là gọi điện thoại cho Lý Ngụy chẳng hạn, không nghĩ tới bọn họ lại trực tiếp đem cô ném cho Chu Cẩm Vũ.

Cũng may Chu Cẩm Vũ có thể xem như là một người quân tử, không có làm gì đối với cô. Chẳng quan tâm thường thức dáng người thon dài cao ráo rắn rỏi của anh, Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nói: “Quần áo của tôi đâu?”

Chu Cẩm Vũ đến gần ngồi ở bên giường nhìn Hạ Chân Ngọc nở nụ cười xấu xa: “Sao em không hỏi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Chân Ngọc tức giận liếc nhìn anh một cái: “Anh cho là tôi không biết điều gì, ngay cả bản thân mình xảy ra sự việc gì cũng không biết?”

Chu Cẩm Vũ tâm tình rất tốt liền trêu đùa cô: “Em đã say đến bất tỉnh nhân sự, làm sao có thể biết được không phát sinh chuyện gì, có lẽ là đã xảy ra rồi nhưng chỉ có điều sau khi sự việc xảy ra anh đã dọn dẹp sạch sẽ mà thôi.”

Hạ Chân Ngọc khinh miệt nở nụ cười: “Tùy anh nghĩ như thế nào cũng được, tự bản thân tôi hiểu rõ là được rồi, phát sinh chuyện gì hay không trong lòng của anh và tôi đều biết rõ ràng.”

Chu Cẩm Vũ không ngờ rằng Hạ Chân Ngọc lại có thể bình tĩnh và không nghi ngờ như thế, thật đúng là có chút không hiểu được, phần tự tin này của cô là từ đâu đến.

Hạ Chân Ngọc nghĩ rằng nếu cô không phải là lần đầu tiên, thì có lẽ Chu Cẩm Vũ còn có thể hù dọa cô một chút, nhưng mà cho đến bây giờ cô còn chưa có cùng người đàn ông trải qua hành vi thân mật chân chính, vì vậy đối với việc Chu Cẩm Vũ rốt cuộc đã làm gì hay chưa cô đương nhiên rất rõ ràng.

Chu Cẩm Vũ lúc này mới cười nói: “Ngày hôm qua em nôn ra trên giường, tất cả quần áo đều bị bẩn, buổi sáng anh bảo người ta đưa quần áo đến cửa hàng giặt rồi, vốn định đi mua cho em quần áo mới, nhưng mà nghĩ đến khi em về nhà có lẽ sẽ gặp khó khăn khi giải thích với mọi người, cho nên anh không mua, trước tiên em mặc tạm đồ ngủ của anh đi, bữa sáng đã được chuẩn bị xong, em đi rửa mặt rồi xuống dưới lầu ăn sáng.” Nói xong anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc có chút lộn xộn của Hạ Chân Ngọc, sau đó liền đi ra khỏi phòng ngủ.

Hạ Chân Ngọc không tâm tình để ý tới động tác nhỏ này của anh, hiện tại điều cô lo lắng nhất chính là làm thế nào để giải thích với Lý Ngụy việc cả đêm qua cô không có trở về nhà. Sau khi mặc áo ngủ vào, cô nhìn thấy chiếc túi của mình đang ở trên ghế sofa, cô vội lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy có đến 16 cuộc gọi nhỡ cùng 8 tin nhắn.

Đa số các cuộc gọi nhỡ đều là của Lý Ngụy, còn có mấy cuộc là của chị Vương gọi tới, cô lại bắt đầu xem tin nhắn, ngoài tin nhắn của Lý Ngụy ra còn có tin nhắn của chị Vương, nội dung tin nhắn của Lý Ngụy đều là bảo cô gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho anh ta, hỏi cô khi nào thì trở về, ngữ khí càng ngày càng sốt ruột.

Lại nhìn đến tin nhắn của chị Vương, kết quả là đại khái ý tứ của chị Vương chính là tối hôm qua Lý Ngụy không tìm thấy cô liền gọi điện thoại cho chị Vương, chị Vương sợ sẽ có sự hiểu lầm gì đó nên đã nói khi

bữa ăn còn chưa có kết thúc, mọi người đều đã uống không ít, Hạ Chân Ngọc đã bị say, có lẽ chị ấy sẽ ở lại khách sạn cùng cô, ngày mai trực tiếp đi làm.

Sau đó chị Vương tỷ lại gửi thêm một tin nhắn, nói là sợ bị lộ ra, chị ấy còn nói Quách chủ nhiệm cũng gọi điện thoại cho chị ấy hỏi cô đi đâu, ông ta còn nói chuyện Lý Ngụy cũng gọi điện cho ông ta tìm Hạ Chân Ngọc, kết quả Quách chủ nhiệm nói bản thân ông ta cũng uống nhiều, nhưng cam đoan rằng chắc chắn Hạ Chân Ngọc không có chuyện gì, nếu Lý Ngụy cũng gọi điện thoại cho chị Vương, thì ông ta sẽ cùng chị Vương đưa ra lý do thoái thác giống nhau.

Tin nhắn cuối cùng là của Quách chủ nhiệm, ông ta nói với Hạ Chân Ngọc là hôm nay cô có thể nghỉ ngơi không cần phải đi làm.

Hạ Chân Ngọc xem xong liền biết rằng cho dù cô và Chu Cẩm Vũ thật sự không phát sinh quan hệ gì, nhưng mà trong mắt người khác đặc biệt là trong mắt Quách chủ nhiệm cũng đã rất mờ ám rồi.

Trước tiên cô gọi điện thoại cho chị Vương, rất nhanh liền có người nghe máy: “Chân Ngọc à, hôm qua em đi đâu vậy? Lý Ngụy nhà em gọi điện thoại cho chị, chị cũng không biết nói như thế nào, chỉ có thể bịa chuyện để nói dối như vậy, cũng may có Quách chủ nhiệm phối hợp giúp đỡ nếu không thì đã không thể trôi qua rồi.”

Hạ Chân Ngọc thở dài vẫn là nói thật với chị Vương: “Chị Vương, hiện tại em hoàn toàn không thể nói rõ ràng mọi chuyện, tối hôm qua em uống rượu say, vốn là em cho rằng Quách chủ nhiệm sẽ đưa em về nhà, không ngờ rằng cuối cùng lại là Chu Cẩm Vũ đưa em đi.”

“Hả? Em nói là Chu thị trưởng đưa em đi, nhưng em cũng không có về nhà mà?” Chị Vương rất giật mình, tuy rằng hôm qua nhìn ra là người đó có ý đồ, có nhưng mà không thể ngờ rằng sẽ lại ra tay nhanh như vậy.

“Anh ta không đưa em về nhà, có lẽ là không biết địa chỉ nhà em, cũng không thể gọi điện thoại cho Lý Ngụy, em cũng không biết tại sao lại ở nhà anh ta, nhưng mà cũng chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì, chị Vương, người khác thế nào em không quản được, nhưng chị hãy tin tưởng em.” Hạ Chân Ngọc cảm thấy cũng chỉ có thể cùng chị Vương giải thích một hai câu mà thôi.

“Haizz, Chân Ngọc, chị nghe giọng nói của em cũng biết là không có chuyện gì xảy ra, có thể là em không biết ——, thôi quên đi không nói nữa, chị Vương chỉ có thể nói với em là mặc kệ có chuyện gì xảy ra chỉ cần em có thể giữ vững bản thân mình, cho dù người khác lại sẽ thế nào đi chăng nữa cũng không thể ép buộc em, em hiểu chưa?”

“Em hiểu, chị Vương, về sau em nhất định sẽ đề cao cảnh giác, hơn nữa Quách chủ nhiệm còn thật sự đồng ý giúp đỡ.”

Chị Vương vừa nghe những lời của Hạ Chân Ngọc thì biết là cô hoàn toàn không có ý thức được tình huống chân chính của sự việc, phòng người thì phải chú ý phòng bị vào trọng điểm, chỉ đề phòng mỗi mình Chu Cẩm Vũ thì có ích lợi gì, Quách chủ nhiệm và những người bên cạnh Chu Cẩm Vũ mới càng cần phải đề phòng, tốt xấu gì thì thân phận và địa vị của Chu Cẩm Vũ cũng rất cao, làm việc sẽ không vượt quá thân phận, nhưng mà những người đó bởi vì lấy lòng Chu Cẩm Vũ mà bất cứ thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng.

Bất quá bản thân chị ấy cũng không có khả năng nói thêm cái gì nữa, dù sao thì chị cũng không có khả năng vì Hạ Chân Ngọc mà đắc tội với lãnh đạo, chỉ có thể cố gắng nói đến thế mà thôi.

Ngắt điện thoại, Hạ Chân Ngọc lại gọi tới cho Lý Ngụy, giọng nói của Lý Ngụy có chút trách móc: “Chân Ngọc, cho dù em không thể về nhà thì trước tiên em cũng phải gọi điện thoại nói với anh một tiếng chứ, em có biết hôm qua anh phải gọi bao nhiêu cuộc điện thoại để tìm em không, gọi điện thì em không nghe máy, may mà anh có số điện thoại của chị Vương, nếu không anh đã phải đi báo cảnh sát rồi.”

“Lý Ngụy, em xin lỗi, thật sự là em không đúng, nhất định lần sau em sẽ không như thế nữa.” Hạ Chân Ngọc cảm thấy hổ thẹn nên liên tục giải thích.

Lý Ngụy nghe xong lời nói của cô thì giọng nói cũng dịu đi: “Thôi được rồi, lần sau em chú ý là được. Hôm qua chị Vương còn bảo anh gọi điện thoại cho Quách chủ nhiệm của em hỏi xem thế nào, anh sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đối với em nên không có gọi, hôm nay em còn phải đi làm sao?”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể nói dối : “Đúng vậy, lát nữa em và chị Vương còn có cả mấy người đồng nghiệp nữa sẽ cùng nhau đi đến cơ quan, có lẽ đêm nay em sẽ được về nhà sớm.”

“Được rồi, em nhất định phải ăn sáng nhé, nếu không dạ dày của em sẽ không chịu nổi đâu.” Lý Ngụy lại dặn dò vài câu rồi mới ngắt điện thoại.

Đứng ở trong phòng trong chốc lát, Hạ Chân Ngọc mới mở cửa đi xuống dưới lầu, khi cô tìm được phòng ăn thì đã thấy trên bàn bày biện món cháo còn có một đồ ăn nhẹ, lúc này Chu Cẩm Vũ lại bưng một mâm bánh bao đặt ở trên bàn nói: “Đã gọi điện thoại về nhà rồi à? Nhanh chóng ngồi xuống ăn điểm tâm đi, đều là vừa làm xong đó, so với đồ ăn mua ở bên ngoài mua thì tốt hơn rất nhiều.”

Hạ Chân Ngọc cũng không có nói thêm nữa trực tiếp ngồi xuống và bắt đầu ăn sáng, cô thật sự đói bụng, lại có chút tò mò: “Tất cả đều là do anh làm?”

“Đương nhiên không phải, chỗ này của anh không có người giúp việc chuyên biệt, chỉ có một bác gái sớm tối đến hai lần để quét dọn vệ sinh cùng nấu cơm, nhưng bình thường cũng không cần phải nấu cơm, vì anh không có thường xuyên ăn cơm ở nhà.” Chu Cẩm Vũ cũng ăn một chút, nhìn Hạ Chân Ngọc ngồi ở đối diện anh, hai người cùng nhau ăn bữa sáng trong lòng anh cảm thấy vô cùng sung sướng, anh thầm nghĩ nếu hai người trở thành tình nhân, có thể thường xuyên ở chung như vậy thì thật tốt biết bao, đồng thời cũng càng thêm khẳng định ý nghĩ tối hôm qua của mình.

Ăn xong bữa sáng, bởi vì Chu Cẩm Vũ sợ Hạ Chân Ngọc không được tự nhiên đã bảo bác gái làm xong cơm thì đi về, cho nên Chu đại thị trưởng phá lệ đứng dậy đeo tạp dề thu dọn bàn ăn, rồi sau đó rửa bát đĩa, xoong nồi ở trong bồn.

Hạ Chân Ngọc căn bản không muốn giúp anh, dù sao cũng không phải là cô tự mình muốn đến làm khách, huống hồ nhìn thấy một mặt khi ở nhà của Chu Cẩm Vũ như vậy cũng quả thật là rất buồn cười, vì thế ngồi ở một bên cười tủm tỉm nhìn Chu Cẩm Vũ làm việc nhà.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt hơi hả hê của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ ôn nhu cười nói: “Quần áo của em chắc là giữa trưa có thể đưa tới, một lát nữa anh phải đi tới Tòa thị chính, đến lúc đó em tự mở cửa cho người ở cửa hàng giặt quần áo nhé, điện thoại vô tuyến ở giữa, em ấn nút bên phải rồi xoay xoay là cửa mở, hôm nay anh sẽ về sớm sau đó đưa em về nhà.”

“Không cần đâu, khi quần áo được đưa tới tôi sẽ tự mình đi về, anh không cần phải về sớm để đưa tôi về nhà.” Hạ Chân Ngọc vội vàng cự tuyệt.

“Nơi này là Thượng Lâm Uyển, em xác nhận em có thể tự mình đi về?” Chu Cẩm Vũ hơi nhíu mày.

Hạ Chân Ngọc vừa nghe xong liền không phản đối nữa, khu biệt thự Thượng Lâm Uyển nổi danh toàn thành phố, đây là khu nhà cấp cao ở ngoại ô thành phố, cô có thể tự mình đi ra khu công viên cũng không có chỗ để bắt xe taxi, lại càng không nói đến tuyến đường giao thông công cộng gì đó, Chu Cẩm Vũ này mỗi ngày đều phải đi làm mà lại có thể ở xa như vậy, không thấy mệt chết sao.

Thấy Hạ Chân Ngọc không nói lời nào, Chu Cẩm Vũ âm thầm cười cười, đương nhiên bình thường anh cũng không ở nơi này, chỉ là do tối hôm qua nhất thời nảy ra ý định này thôi. Sau khi rửa bát xong anh quay trở về phòng thay đổi quần áo, lại nói với Hạ Chân Ngọc đến phòng giải trí có các thiết bị để vui chơi giải trí, để cho cô tùy ý giết thời gian, còn anh thì tự mình lái xe đi làm.

Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, trong lòng lại suy nghĩ làm mà cô và Chu Cẩm Vũ ở chung trở nên tự nhiên như vậy, cô còn nhớ rõ trước kia khi nhìn thấy Chu Cẩm Vũ cô còn khấn trương và thận trọng, mà hiện tại lại hoàn toàn không có khái niệm về cấp bậc trên dưới gì cả, còn có thể to tiếng đối với anh, ngấm lại chuyện này thật đúng là không tưởng tượng nổi.

Rất nhanh đến 12 giờ quả nhiên người ở cửa hàng giặt quần áo đã đưa quần áo tới, Hạ Chân Ngọc thay đổi quần áo rồi tiếp tục xem tivi, chỉ chốc lát sau liền buồn ngủ, cuối cùng dứt khoát lấy chiếc áo ngủ rộng rãi của Chu Cẩm Vũ đắp lên trên người, cô nằm ở trên ghế sofa thoải mái ngủ thiếp đi.

Buổi chiều hơn 3h Chu Cẩm Vũ đã trở lại, anh thấy Hạ Chân Ngọc đang ngủ say liền nhẹ nhàng bước đến bên cạnh ghế sofa và ngồi xuống, vẫn là nhìn không được sờ khuôn mặt của Hạ Chân Ngọc, lại nghiêng

người cúi xuống hôn cô, sợ Hạ Chân Ngọc tỉnh giấc anh lại đứng dậy đem mấy đồ vật anh mới mang về đặt ở trên bàn trà.

Hạ Chân Ngọc nghe thấy tiếng động liền mở mắt ra, nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đang bận bịu ở bên kia bàn trà, cô vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo, Chu Cẩm Vũ quay đầu cười với cô: “Lúc này đúng là nên tỉnh ngủ đi thôi, mau tới đây, khẳng định là em chưa có ăn cơm trưa đúng không, anh có mang theo một chút đồ ăn về đây này.”

Hạ Chân Ngọc đi qua nhìn nhìn, thấy những chiếc hộp được đóng gói vô cùng đẹp đẽ, vừa thấy liền biết là đồ ăn của khách sạn lớn, nhưng cô thầm nghĩ muốn nhanh chóng về nhà, không muốn ở trong này trì hoãn thêm nữa, không ngờ rằng Chu Cẩm Vũ còn nói: “Anh cũng chưa có ăn bữa trưa, em hãy coi như là chiếu cố anh một chút đi.”

Không có cách nào khác Hạ Chân Ngọc đành phải ở lại cùng Chu Cẩm Vũ ăn bữa cơm sớm không phải sớm, mà muộn không phải muộn này, xe là của người ta, người ta muốn ăn cơm, thì mình còn có thể làm thế nào.

Rốt cục ở trên đường về nhà, Hạ Chân Ngọc hơi chút thở phào nhẹ nhõm, trên đường đi, Chu Cẩm Vũ không ngừng tìm đề tài nói chuyện phiếm cùng Hạ Chân Ngọc, nhưng cô không quan tâm và cũng không cởi mở, khi còn cách nhà cô khoảng hai con phố, Hạ Chân Ngọc bảo Chu Cẩm Vũ dừng xe, Chu Cẩm Vũ không nghe lời của cô, anh nói: “Để tránh nghi ngờ em cũng không phải xuống xe xa như vậy đâu, em xuống xe ở đây, ít nhất còn phải đi bộ hơn hai mươi phút, anh biết suy nghĩ của em, được rồi em yên tâm, anh sẽ không gây phiền phức cho em đâu.”

Cuối cùng Chu Cẩm Vũ dừng xe trong một ngõ nhỏ kín đáo ngay gần nhà Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc xuống xe, sau khi đóng cửa xe liền đứng trước mặt Chu Cẩm Vũ nói: “Chu thị trưởng, xin ngài dừng ở đây đi, xem như là tôi cầu xin ngài.” Nói xong cô hơi cúi người lễ độ chào anh liền đem cửa xe đóng lại cũng không hề quay đầu lại.

Ngồi ở trong xe Chu Cẩm Vũ liền hút điếu thuốc, rồi phun ra những đám khói không biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì, khi điếu thuốc còn hơn phân nửa anh liền dập tắt, rồi lấy di động ra bấm số điện thoại, sau đó ngữ khí dị thường lạnh nhạt nói: “Tôi là Chu Cẩm Vũ, bắt đầu từ tuần tới, tôi muốn bộ phận lễ tân một tuần ít nhất hai lần đến báo cáo hệ thống công tác về số liệu cho tôi, nếu Quách Hoài không thể tới thì có thể bảo trợ lý của ông ta tới!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra nick name trần trụi này được mọi người gọi khi chơi game Vòng du, cũng có người gọi tôi là chị Quang, chỉ là trong trò chơi cũng thường xuyên có người chửi mắng lẫn nhau các câu linh tinh như “chết đi” “khỏa thân” ... khi đánh quái ra vật gì đó, vì thế câu trần trụi làm tôi xấu hổ mất một thời gian. Nhưng mà, sau đó cũng thành thói quen, bạn bè trong trò chơi cũng gọi quen như thế, cho nên khi viết văn vẫn tự mình gọi là “Trần trụi”. PS: vì để có thể đạt tới hiệu quả, để cho chương và tiết lại không bị khóa, vứt hết óc suy nghĩ muốn hay thế từ, ví dụ như “Ngậm lại” thay đổi thành “Đụng chạm”, mềm như bún, về sau thật vẫn có thể viết như thế nào a!

14. Chương 14: Nổi Lên Xung Đột (1)

Hạ Chân Ngọc về đến nhà nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm liền quét dọn sạch sẽ căn nhà một lượt, khi cô dọn dẹp sắp xong thì Lý Ngụy đã trở về, Lý Ngụy cầm lấy chiếc khăn lau trong tay Hạ Chân Ngọc, giúp cô lau kệ tivi, lại còn cười hì hì.

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nói: “Anh cười cái gì mà cười?”

“Là do anh cảm thấy vui vẻ mà, về nhà có thể nhìn thấy vợ mình đang ở nhà cảm giác thật là tốt, bình thường đều là anh ở nhà chờ em.”

Hạ Chân Ngọc cũng cười: “Anh đây là người chồng đang oán trách nơi khuê phòng sao? Là ai bảo anh căn nhà này ở đây nhỉ? Chẳng lẽ anh không biết em mỗi ngày đi làm đều rất vất vả sao? Mỗi ngày đều có ba

giờ đi trên đường rồi.”

Lý Ngụy cũng biết về điểm này mẹ mình có chút hẹp hòi, thế nhưng cũng không có biện pháp, nhưng mà chờ sau này anh ta có thể chuyển đến ngành khác tốt hơn hoặc là có thể được cất nhắc thêm một bậc nữa chẳng hạn. Hơn nữa thu nhập hiện tại của Hạ Chân Ngọc cũng coi như là khá ổn, đến lúc đó sẽ mua một căn nhà tương đối gần cơ quan của Hạ Chân Ngọc là được.

Nhưng mà cũng còn có biện pháp, anh ta liền nói: “Chân Ngọc, nếu không thì em đi thi lấy bằng lái xe đi, chúng ta không có khả năng mua một chiếc xe tốt nhưng mà một chiếc xe bình thường thì vẫn là không thành vấn đề, tuy rằng tình trạng giao thông không có nhiều thay đổi, nhưng mà ít nhất em không cần phải chờ xe bus rồi chen lấn lên xe rồi.”

“Thôi đi, mẹ anh còn đang nợ tiền dì Hai cùng dì Ba anh đó, nếu mua xe thì hết sạch tiền, với lại là nếu em có thi được bằng lái xe thì em cũng không dám đi đường, bây giờ trên đường nhiều xe cộ như vậy rất là đáng sợ mà.”

Lý Ngụy đột nhiên nghĩ tới một việc, kéo Hạ Chân Ngọc ngồi xuống nói: “Chân Ngọc à, ngày hôm qua khi cơ quan bọn em đi ăn cơm, lúc buổi tối mẹ anh có đến đây và đã biết, nhưng mà sáng sớm hôm nay mẹ anh lại sang đây nhìn thấy em không có trở về đoán chừng là có chút không vui, một lát nữa hai chúng ta đi sang đó ăn cơm chiều, nếu mẹ có nói gì đó, thì em cũng đừng để bụng nhé, anh biết em là vì công việc.”

Hạ Chân Ngọc cũng đang muốn nói một chút về chuyện này, vì thế gật đầu đồng ý, đồng thời nói: “Lý Ngụy em cũng đang muốn cùng anh nói chuyện, anh có thể lấy lại chiếc chìa khóa nhà mình đang ở trong tay mẹ anh trở về được không, nếu không thì không biết chừng cả ngày bất cứ lúc nào mẹ anh cũng thuận tiện mở cửa vào được, chúng ta một chút riêng tư cũng không có.”

Lý Ngụy cũng biết mẹ mình có tật xấu này, anh ta cũng đã từng nói qua hai lần, kết quả là mẹ anh ta cực kỳ khó chịu, nói với anh ta là, vừa mới cưới vợ là đã muốn đem mẹ mình quăng sang một bên, còn hỏi là có phải Hạ Chân Ngọc bảo anh ta nói như thế hay không.

Thấy Lý Ngụy không lên tiếng, cô biết là anh ta không muốn đi nói chuyện này với mẹ anh ta, cảm thấy có chút thất vọng, lúc trước cô thích Lý Ngụy đúng là vì anh ta không có cá tính riêng, nhưng mà quả thật cô không có nghĩ tới sau khi kết hôn lại sẽ ở gần nhà chồng đến như thế, Lý Ngụy cũng lại chịu ảnh hưởng của những người thân thích đến như vậy.

Vì thế cô còn nói thêm: “Thôi quên đi, trước tiên không nói cũng không sao, về sau có cơ hội thì nói, em tự mình chú ý là được rồi.”

Lý Ngụy thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai người nán lại ở trong nhà một lúc thì sẽ phải đi sang nhà mẹ Lý Ngụy ăn cơm chiều.

Hạ Chân Ngọc trông thấy Tống Quyên mở cửa cho bọn cô, nhưng lại không có nhiệt tình như ngày trước, chỉ nói câu “Đến rồi à” liền quay lại nhà bếp nấu ăn, trái lại cha Lý Ngụy vẫn giống như bình thường, cười hề hề.

Giúp đỡ mẹ chồng bưng thức ăn lên bàn, Tống Quyên bề ngoài thì cười nhưng trong không cười nói: “Thừa dịp còn nóng thì ăn đi, đừng trách tôi là người nhiều lời, chung quy lại đồ ăn bên ngoài làm sao có thể sạch sẽ bằng đồ ăn trong nhà làm.”

Hạ Chân Ngọc mỉm cười đáp ứng, nhưng mà thật sự cô ăn không vô thứ gì, chỉ gấp vài miếng đồ ăn từ từ ăn, Tống Quyên nhìn thấy thế thì lại càng không vui nói: “Tôi biết đồ ăn nhà chúng tôi làm không ngon bằng khách sạn lớn, thật sự ăn không vô thì không cần miễn cưỡng đâu.”

Lý Ngụy vội vàng nói: “Mẹ, không phải đâu, chẳng qua là khẩu vị của Chân Ngọc không tốt, mẹ đừng nói như vậy.”

“Ồ, không phải là mang thai chứ?” Về mặt Tống Quyên rất chờ đợi.

Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy xấu hổ liếc mắt nhìn nhau một cái, Lý Ngụy lại nói: “Mẹ, mỗi ngày mẹ đều nghĩ cái gì vậy, con và Chân Ngọc mới kết hôn còn chưa tới một tháng mà, mẹ đừng nói lung tung, hơn nữa hai đứa bọn con cũng có dự định không sinh con quá sớm.”

Tổng Quyên nghe xong Lý Ngụy nói nửa câu đầu cũng biết là mình nói có chút hấp tấp, nhưng mà lại nghe xong nửa câu sau thì “Cạch” một tiếng đặt mạnh đũa xuống, lớn tiếng nói:

“Nói cái gì vậy, con có biết mình bao nhiêu tuổi hay không? Con cũng đã 30 tuổi rồi, vẫn còn không sót ruột muốn có con! Thừa dịp hôm nay nhắc đến, mẹ sẽ nói cho con rõ, những cái khác không có gì để nói, con nói là bởi vì công việc mà cả đêm không có trở về nhà mẹ cũng không truy cứu, nhưng mà chuyện con cái thì không thể chậm trễ, Chân Ngọc, cho dù cô là vì công việc, nhưng tốt nhất không nên uống rượu, tôi nghĩ lãnh đạo cơ quan cô cũng sẽ không vì lý do này mà làm khó dễ cô, hai đứa cần điều dưỡng thân thể cho thật tốt, cố gắng trong vòng nửa năm sẽ có thai.”

Hạ Chân Ngọc cũng buông đôi đũa xuống không nói lời nào, cô biết tuy là Tổng Quyên thật tình muốn có cháu nội, nhưng mà lại lấy chuyện tối ngày hôm qua của cô ra để tức giận. Sắc mặt Lý Ngụy đỏ bừng bừng nhưng không cách nào để phản bác, cha Lý Ngụy khụ khụ một tiếng cắt ngang câu chuyện, liếc mắt nhìn bạn già của mình một cái, mở miệng nói:

“Được rồi, yên tĩnh ăn cơm cho ngon đi, Chân Ngọc đừng nghe mẹ con nói lung tung, lấy công việc làm trọng, nhưng mà rượu vẫn là nên uống ít đi một chút mới tốt, cũng không cần lúc nào cũng thức đêm, chuyện đứa nhỏ tuy nói là chuyện của các con, các con cũng có những ý nghĩ của riêng mình, nhưng mà ý kiến của cha mẹ già cũng hy vọng các con cân nhắc một chút.”

Cha của Lý Ngụy nói chuyện rất ôn hòa, ông cũng là một nhân viên công vụ, làm việc tại Ủy ban huyện về người cao tuổi, một đời sống trung thực khiêm tốn cách đây không lâu đã được chuyển sang khu cán bộ cấp cao, sang năm sẽ về hưu, cho nên bình thường khi ở đơn vị đạt được danh hiệu siêng năng, cũng chưa từng có khuyết điểm gì.

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy không nói lời nào cũng không thể để cho tình cảnh rơi vào bế tắc như vậy, nhẹ giọng nói:

“Cha, mẹ, con và Lý Ngụy chưa từng nghĩ tới việc không sinh con, chỉ có điều là tạm thời vẫn còn chưa thích hợp, mẹ cũng biết công việc của con bây giờ vừa mới có chút chuyển biến tốt, Lý Ngụy cũng muốn cố gắng phấn đấu trong công việc, cho nên chờ thêm một thời gian nữa khi tình hình tốt hơn chúng con nhất định sẽ.....”

Không đợi Hạ Chân Ngọc nói xong, Tổng Quyên đã trực tiếp ngắt lời: “Tôi biết hiện tại tiền lương của cô cao, đãi ngộ tốt, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là nhân viên hợp đồng, chẳng qua là bây giờ có thể nhiều hơn trước một chút, biết đâu trong tương lai lại có sự thay đổi thì sao. Nếu có con căn bản cũng không có cản trở Lý Ngụy phát triển sự nghiệp, cô cũng đừng tìm cớ để thoái thác, tôi hiểu rõ Lý Ngụy, từ nhỏ đến lớn nó cũng chưa từng tự mình chủ trương điều gì cả, cũng không có bị mê hoặc rồi lao vào như con thiêu thân để xảy ra chuyện gì đó.”

Nhận thấy mẹ mình càng nói càng vô lý, giọng điệu của Lý Ngụy cũng có chút nóng nảy: “Mẹ, mẹ đừng nói Chân Ngọc như vậy có được không, là do con không muốn sinh con, nhà chúng ra còn đang nợ dì Hai dì Ba tiền mua nhà đấy, làm gì có tinh lực để mà nuôi dưỡng một đứa trẻ.”

Tổng Quyên nghe xong lại có vẻ không chịu bỏ qua: “Tôi còn tưởng rằng là như thế nào chứ, hóa ra là bởi vì chuyện tiền nong, có phải là cảm thấy không muốn mỗi tháng đưa cho tôi 500 đồng phải không? Không cần phải lấy chuyện của dì Hai dì Ba ra để nói, cho tới bây giờ dì Hai dì Ba của Lý Ngụy cũng không có đề cập qua với tôi chuyện muốn tôi trả lại tiền, hai nhà các dì ấy cũng không cần chút tiền này. Được rồi, từ nay về sau không cần cô đưa tiền cho tôi nữa, không lại nói là không có tiền để nuôi dưỡng đứa nhỏ, cha Lý Ngụy cũng là nhân viên công vụ vẫn còn đang tại chức đấy, chỉ cần cô và Lý Ngụy bằng lòng chịu sinh đứa nhỏ, mỗi tháng tôi sẽ cho hai đứa tiền hưu trí của tôi xem như bù vào.”

Hạ Chân Ngọc cũng có chút tức giận, lúc trước mẹ Lý Ngụy luôn miệng nói là nhà bà ta bỏ toàn bộ khoản tiền mua căn nhà cho cô và Lý Ngụy, cũng không nói gì đến chuyện vay tiền. Ngược lại, đến lúc kết hôn xong mới để cho Lý Ngụy đến trước mặt cô than nghèo khổ nói là đang vay nợ, nếu không thì Lý Ngụy đã không phải bảo cô mỗi tháng đưa cho bà ta 500 đồng tiền sinh hoạt. Cho tới bây giờ bản thân cô cũng chưa từng nói quá một câu dư thừa. Hiện tại bà ta lại nói cô là người có lỗi, nếu bây giờ cô vẫn cứ một mực giải thích, thì mâu thuẫn chỉ có thể trở nên gay gắt.

Rốt cục cha Lý Ngụy không ngồi yên nữa, ông quát:

“Được rồi, im miệng hết cho tôi! Lý Ngụy, mẹ anh nuôi anh lớn khôn như vậy chính là vì để cho anh cùng người lớn tranh luận à? Còn bà nữa, có chút tiền lương hưu này mà bà cũng dám đề cập đến sao? Tuy nói tôi là nhân viên công vụ nhưng có người nào không biết đó là một cơ quan đơn thuần, ngoại trừ số tiền lương cố định thì một chút béo bở cũng không có. Lý Ngụy nói cũng có đạo lý, tiền nợ em Hai em Ba của bà thì trước tiên là vẫn phải hoàn trả, nếu không ở gần như vậy, tuy nói là thân thích nhưng mà cũng không thể để cho người nhà chúng ta ở trước mặt người khác cảm thấy nhà mình thấp kém nửa phần.”

Tổng Quyên thấy chồng mình đã bắt đầu nổi cáu cũng không nói thêm gì nữa, nhưng mà vẫn là nói thầm vài tiếng, ý tứ cũng chính là Hạ Chân Ngọc không làm người khác bớt lo, mà bà ta nhất định sẽ không trách con trai mình, từ nhỏ đến lớn Lý Ngụy đều rất nghe lời cha mẹ, hôm nay có thể chống đối bà ta như vậy, nhất định là do con dâu xúi giục.

Hạ Chân Ngọc kìm nén sự tức giận cùng Lý Ngụy trở về nhà. Lý Ngụy cảm thấy thực sự là có lỗi với vợ của mình, vì vậy mềm mỏng nhận lỗi với Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc cũng không khách khí nói:

“Anh cũng không cần nói lời xin lỗi với em, dù sao thì chính là mẹ anh cho rằng chuyện gì cũng đều do em khởi xướng, mà ngay cả cha của anh đoán chừng cũng có ý nghĩ như thế, nếu không sẽ không nói như vậy.”

Lý Ngụy lo lắng đến mức lòng dạ rối bời, sau khi Hạ Chân Ngọc đi vào toilet rửa mặt xong liền trực tiếp đi vào phòng ngủ đóng cửa lại, không thêm để ý đến Lý Ngụy đang đứng ngây ngốc ở ngoài cửa, hiện tại bản thân cô cũng không có lòng dạ nào mà đi an ủi anh ta.

Hạ Chân Ngọc vừa ngủ dậy, nhìn thấy trong phòng vẫn là một mảnh tối đen, cô cầm lấy di động nhìn xuống, đã sắp đến 4 giờ sáng rồi, Lý Ngụy cũng không có trở về phòng ngủ, cô nhìn xuyên qua khe cửa biết đèn trong phòng đối diện vẫn sáng, vì thế cô xuống giường mở cửa đi ra ngoài xem Lý Ngụy đang làm cái gì, cô mở cửa phòng đối diện ra nhìn thấy phía trước mặt mình là Lý Ngụy đang đeo tai nghe nhìn chăm chăm vào máy tính để chơi game, trên bàn còn bày ra 3, 4 lon bia trống rỗng.

Nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đi vào, Lý Ngụy bỏ tai nghe xuống rồi đứng lên, Hạ Chân Ngọc biết anh ta khó chịu, bản thân cô cũng đã hết giận không ít, vì thế cô nói: “Làm sao vậy, anh tức giận à?”

Lý Ngụy vội vàng xoa tay: “Không có, không có, thực sự anh không có tức giận.”

“Không có tức giận vậy tại sao anh không trở về phòng ngủ, lại còn uống nhiều rượu như vậy, anh không định đi làm hả?”

“Anh thật không có tức giận, chỉ có điều là anh cảm thấy mình rất vô dụng, đã làm cho em chịu uất ức, khiến cho cha mẹ anh cũng làm khó em.”

“Được rồi, đã là người một nhà thì sao có thể cả ngày tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách) được, thỉnh thoảng cũng phải có va chạm, hơn nữa chuyện sinh con sớm muộn gì cũng sẽ bị cha mẹ anh còn có cả cha mẹ em nói ra, dù cho cha mẹ không có đề cập tới thì những người thân thích cũng sẽ hỏi, sao lại có thể đều đổ tại trên người anh được”. Hạ Chân Ngọc phân tích vấn đề cho Lý Ngụy nghe.

Lý Ngụy nghe xong cảm thấy đúng là sẽ có chuyện như vậy, ngượng ngùng nở nụ cười, tắt máy vi tính nói: “Thực xin lỗi, Chân Ngọc, anh đã khiến cho em lo lắng rồi, bây giờ anh sẽ đi ngủ ngay.”

Hạ Chân Ngọc quả trách nói: “Anh đi ngủ đi, may là cơ quan anh ở gần nhà nên anh còn có thể ngủ thêm được một lúc, em đi lấy chăn ra ghế sofa nằm tạm trong chốc lát, trời cũng sắp sáng rồi.”

Lý Ngụy giữ chặt Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, anh thật sự sai lầm rồi, em thật đúng là đang tức giận”.

Hạ Chân Ngọc cười không ngừng: “Là do em chê anh trên người toàn mùi rượu, làm cho em không chịu nổi, anh nghĩ linh tinh cái gì vậy?”

Lúc này Lý Ngụy mới hiểu được là Hạ Chân Ngọc đang trêu chọc anh ta, anh ta cười hắc hắc rồi đi ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trần trụi cảm ơn sự ủng hộ cùng yêu mến của mọi người, nhưng mà không dám cam đoan mỗi chương đều có thể làm cho mọi người vừa lòng, có thể là tình tiết, có thể là phong cách viết, mọi người nhất định phải ủng hộ nhiều hơn nhé!

15. Chương 15: Nổi Lên Xung Đột (2)

Ngày giữa trưa thứ hai, Lý Ngụy gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc, nói mẹ anh ta muốn Hạ Chân Ngọc sau khi đi làm về thì đến đây, bảo Lý Ngụy nói với Hạ Chân Ngọc đừng để ý đến chuyện tối hôm qua, đều là những lời nói vô tâm mà thôi, Lý Ngụy nói đây được xem như là mẹ anh ta nhận lỗi, Hạ Chân Ngọc cười cười nói chuyện cũng không có gì, tương lai vẫn là phải chung sống hòa thuận với nhau.

Lý Ngụy còn nói qua hai ngày nữa là đến sinh nhật 79 tuổi của bà ngoại, cả gia đình đều phải đến để chúc mừng, bởi vì mọi người đều đi làm cho nên đã quyết định chọn ngày thứ Bảy, dì Ba anh ta đã chọn được khách sạn rồi, bảo Hạ Chân Ngọc nếu thứ Bảy phải tăng ca thì hãy xin phép lãnh đạo nghỉ. Hạ Chân Ngọc đồng ý, tắt điện thoại xong cô đã có chút lo lắng, sinh nhật 79 tuổi của bà ngoại cũng chưa phải là mừng thọ, đưa quà gì cho thích hợp đây, nếu đưa món quà quý giá quá thì về sau sẽ không có biện pháp giải quyết, nhưng cũng không thể quá mức giản dị. Điều kiện trong nhà dì Hai dì Ba của Lý Ngụy đều cực kỳ tốt, hơn nữa cũng rất thích ở trước mặt mọi người thể hiện điều này.

Tan tầm trở về nhà cô hỏi Lý Ngụy có ý kiến gì không, kết quả là Lý Ngụy lại không lo lắng về việc này: “Em không cần lo lắng, quà tặng mẹ anh cùng dì Hai, dì Ba cũng đã thương lượng được rồi, chúng ta là con cháu hơn nữa điều kiện kinh tế cũng bình thường, cho nên dì Hai anh chỉ bảo anh ngày đó đặt cho bà ngoại một cái bánh sinh nhật mang đến là được, hết thấy những việc khác không cần chúng ta quan tâm. À, đúng rồi, khách sạn là dì Ba anh bỏ tiền ra đặt trước.”

Hạ Chân Ngọc không ngờ rằng người nhà họ Lý suy nghĩ khá chu đáo, đặt bánh sinh nhật cũng không tệ, cũng không tốn quá nhiều tiền, nhưng lại hợp với hoàn cảnh, liền không nói thêm điều gì nữa.

Thứ Bảy này Hạ Chân Ngọc cũng không có nhiệm vụ tăng ca, cho nên dựa theo thời gian đã hẹn liền cùng Lý Ngụy chuẩn bị cho tốt, đến dưới lầu chờ những người họ hàng nhà Tôn Hải cùng đi đến khách sạn, kết quả là đợi đến gần nửa giờ cũng không thấy bóng dáng một người nào cả, đang nghĩ tới nên gọi điện thoại hỏi một chút xem sao, thì thấy đoàn người nhà Lý gia đang vô tư chậm rãi đi tới, cha mẹ Lý Ngụy đã ở bên trong, còn chồng dì Hai cùng chồng dì Ba của Lý Ngụy chia nhau đi đỡ ông ngoại và bà ngoại.

Dì Ba của Lý Ngụy ăn mặc vẫn còn rất trẻ trung, thấy Lý Ngụy và Hạ Chân Ngọc liền nở nụ cười: “Các cháu đến lúc nào vậy? Chúng ta ở trên tầng nói chuyện một lát nói, không ngờ rằng thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, có sốt ruột không?”. Nói xong liền nhìn Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc không thèm để ý cười cười: “Không sao ạ, dì Ba, thời tiết tốt như vậy cháu cùng Lý Ngụy vừa vặn có thể sưởi nắng dưới ánh mặt trời.”

Ngay sau đó dì Ba nói: “Một lát nữa Lý Ngụy ngồi xe của dì, Chân Ngọc đi xe của dì Hai, cháu cùng mẹ chồng cháu đưa ông ngoại và bà ngoại tới khách sạn trước, dì cùng Lý Ngụy đi lấy bánh sinh nhật.”

Dì Hai, dì Ba Lý Ngụy còn có cả cậu nữa, nhà nào cũng là vợ chồng mỗi người một có một chiếc xe, cho nên tuy rằng nhiều người nhưng mà cũng không sợ không đủ chỗ ngồi. Ngồi trên xe dì Hai, dì Hai liền hỏi Hạ Chân Ngọc vài câu về tình hình công việc, sau đó còn nói: “Chân Ngọc à, bây giờ cháu có thể có được cơ hội tốt như vậy thật không dễ dàng gì, cháu phải biết quý trọng, hiếm khi được lãnh đạo coi trọng như thế. Nếu có việc gì cần, cháu không cần khách khí, dì và chồng dì đều có thể giúp đỡ cháu.”

Dì Hai, chồng dì Hai và cả dì Ba của Lý Ngụy đều công tác tại Bộ Tư pháp thành phố, chồng dì Ba là tổng biên tập của một tờ báo về pháp luật, nghề nghiệp đều rất nở mày nở mặt. Hơn nữa, con gái dì Ba được gả ột mối tốt, cô ấy được gả cho con trai của Cục trưởng Cục Quản lý xuất nhập khẩu ở phương Nam, hiện tại thường xuyên luân phiên sống ở hai nơi là Canada và Singapore. Bởi vì được gả ỏi tốt, nên ngay cả con gái của dì Hai cũng được bố trí làm việc tại ngành hải quan thành phố, hơn nữa còn là biên chế chính thức.

Hạ Chân Ngọc nghe xong lời của dì Hai Lý Ngụy nói thì nói lời cảm ơn, cũng không có nói thêm cái gì, nhưng dì Hai còn nói thêm: “Cháu xem ở nhà chúng ta, ngoại trừ Lý Ngụy và hai đứa nhỏ đồng lứa thì những người khác đều không ở đây, con gái của cậu Lý Ngụy năm nay cũng phải thi đại học, nó đã quyết định đi học ở Hongkong. Cho nên nói cho cùng chỉ còn hai người các cháu là ở cùng mọi người, có nhiều

người lớn quan tâm chăm sóc như vậy, cháu và Lý Ngụy phải nắm bắt thời gian sớm một chút sinh một đứa trẻ, những việc khác cũng không cần vợ chồng son hai đứa phải trông nom, chúng ta đều có thể giúp đỡ hai đứa.”

Ngừng một chút bà ta lại tiếp tục nói: “Còn nữa, dì và dì Ba cũng chưa nghĩ tới chuyện muốn các cháu phải trả lại tiền. Cháu có biết, chị cả của dì cũng đã chịu khổ nửa đời người, khi dì và dì Ba Lý Ngụy ở bên ngoài làm việc, đều là mẹ chồng cháu ở nhà chăm sóc ông ngoại và bà ngoại, cả đời này chị ấy cũng không có cơ hội đi ra ngoài rèn luyện thực tế, chị ấy đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội phát triển. Cho nên khi chị cả muốn mua nhà mới cho hai đứa, chúng ta đều đặc biệt bằng lòng mượn tiền, cũng không cần các cháu hoàn lại, về điểm này cháu có thể yên tâm.”

Hạ Chân Ngọc vừa nghe xong lời này liền biết Tống Quyên nhất định là đã ở trước mặt người nhà mẹ đẻ của bà ta nói chuyện đã xảy ra hôm qua, nếu không dì Hai của Lý Ngụy cũng sẽ không nói những lời này, còn đặc biệt sắp xếp đem cô và Lý Ngụy tách ta, là cố ý muốn nói mấy lời này cho cô nghe.

Có trả hay không trả tiền cùng Hạ Chân Ngọc cô có quan hệ gì, căn nhà này không phải là cô không đủ tiền mua, cũng không phải là cô cần căn nhà lớn, tiền cũng không phải là do cô mượn, bây giờ xem ra lại muốn đổ hết lên đầu cô, trong lòng rất tức giận nhưng cũng chỉ là cười cười vẫn không nói lời nào.

Dì Hai của Lý Ngụy mặc kệ Hạ Chân Ngọc nghĩ như thế nào, dù sao thì bà ta cũng đã nói đúng lúc, chỉ cần không phải là kẻ ngu ngốc đoán chừng sẽ không bị mất hứng, bà ta cũng không cần cô trả lại tiền, chỉ là để xem từ nay về sau cô còn có thể nói cái gì đó khiến cho chị cả mình bị ức hiếp nữa không!

Đến khách sạn nhân viên phục vụ liền chỉ đường vào gian phòng đã đặt trước, khách sạn này khá là nổi tiếng ở khu vực này, giá cả ở đây cũng tương đối là cao. Hạ Chân Ngọc nghĩ dì Ba của Lý Ngụy cũng là người xài tiền không tiếc, dẫu sao thì cũng rất nhiều người tham gia bữa tiệc này.

Khi Lý Ngụy và dì Ba của anh ta đi lấy bánh ngọt trở về thì đồ ăn cũng được dọn đầy đủ trên bàn. Lý Ngụy mua một cái bánh sinh nhật rất hoành tráng và đẹp đẻ, đặt tại cái bàn chính giữa đặc biệt còn có cả lời chúc mừng sinh nhật.

Lúc này dì Ba của Lý Ngụy đứng lên vui vẻ nói: “Hôm nay mọi người đều tụ cùng một chỗ để chúc mừng sinh nhật mẹ, tôi hết sức vui vẻ, hơn nữa ngày hôm qua San San ở Canada gửi về một video clip chúc bà ngoại cùng ông ngoại sống lâu trăm tuổi, với lại còn gửi về một phong thư chúc mừng và một bưu phẩm, tôi đã nhận được và lấy ra ọi người đọc.”

Tiếp theo đó bà ta liền dạt dào tình cảm đọc bức thư mới được gửi về của đứa con gái và con rể mà bà ta vẫn luôn hãnh diện, nội dung bức thư vô cùng văn vẻ, ở tại đây ngoại trừ Hạ Chân Ngọc thì chỉ có Tống Quyên là không bị cảm động. Tống Quyên vốn là không hiểu được tình cảm mà người ta muốn bày tỏ, còn Hạ Chân Ngọc thì đúng là không có tình cảm sâu đậm đối với những người ở chỗ này như vậy, cho nên chỉ là tán thưởng tài văn chương còn những thứ khác thì không có cảm giác.

Sau khi đọc xong bức thư thì bản thân dì Ba cũng rơi nước mắt vì cảm động. Hạ Chân Ngọc thì cảm thấy bà ta khóc phần lớn là do bà ta nhớ tới con gái mình. Tiếp theo là mọi người bắt đầu tặng quà, trước tiên với tư cách là con gái cả Tống Quyên đưa cho bà một cái hồng bao, vừa nhìn cũng biết không có bao nhiêu phân lượng, bà cụ cũng không muốn nhận, nói là trong nhà con gái cả cũng không khá giả gì, nên cũng không cần phải tặng quà, kết quả là sắc mặt cha Lý Ngụy trở nên khó coi, vẫn là mọi người khuyên nhủ bà cụ mới miễn cưỡng nhận lấy

Đợi cho con gái thứ hai và con gái thứ ba đến, tiền lì xì đương nhiên không ít, hai người đều là một vạn đồng tiền mừng thọ, làm bà ngoại và ông ngoại của Lý Ngụy vui đến không thể khép miệng được, đến phiên mợ của Lý Ngụy thì sắc mặt khó coi, chỉ có 5 ngàn đồng

Tổng gia và mẹ Lý Ngụy đồng lứa, có tổng cộng ba người con gái nhưng chỉ có một đứa con trai, vẫn là ít nhất, cho nên ba bà cô và thêm một mẹ chồng, nghe Lý Ngụy kể người mợ này nhiều năm qua chịu không ít thiệt thòi từ bốn người phụ nữ này, cũng thật không dễ dàng gì, hơn nữa mỗi khi đến trường hợp này thì gần như không hề có cảm giác tồn tại

Khi các trưởng bối đưa xong quà tặng rồi, điều làm cho Hạ Chân Ngọc không ngờ tới là hai người con gái của dì Hai cùng dì Ba cũng đã sớm đem quà tặng gửi qua bưu điện đến đây. Con gái dì Hai tặng một khối

ngọc bội rất đẹp, nghe dì Hai giới thiệu thì giá của miếng ngọc này cũng gần hai vạn đồng. Ngay sau đó dì Ba cũng cầm quà tặng của con gái mình là San San đem ra, đó là một bộ trang sức bằng vàng, tuy rằng vàng rất thông thường, nhưng Hạ Chân Ngọc biết một bộ trang sức bằng vàng như vậy ở tại cửa hàng cũng có giá vài vạn. Mà ít nhất là con gái của cậu là Bình Bình cũng lấy ra món quà thủ công tự tay cô ấy làm đưa cho bà cụ, bà cụ đối với đứa cháu gái duy nhất này là cực kỳ quý mến.

Điều này cũng không phải làm cho Hạ Chân Ngọc cảm thấy nhất khó xử, bởi vì dì Hai của Lý Ngụy còn nói thêm: “Mẹ, bánh sinh nhật hôm nay là do hai vợ chồng Lý Ngụy đặt, xem như là tặng quà sinh nhật ẹ.”

Dì Ba lại theo sau nói: “Đúng rồi, khi San San ở Hongkong mua bộ trang sức bằng vàng này, bởi vì chi phí cao, cho nên cửa hàng vàng còn đưa một cái vòng có khảm viên kim cương nhỏ dù sao cũng không có người đeo vậy thì đưa cho Chân Ngọc đeo đi.”

Hạ Chân Ngọc đầu “Ông” một tiếng lập tức thiếu chút nữa nổ tung, rõ ràng đây là bị hai người em gái của Tống Quyên ngấm ngầm mưu tính, nếu trước đó nói tiêu chuẩn của quà tặng, thì dù cho cô không có tiền nhưng bỏ ra mấy ngàn đồng làm quà tặng cũng không thành vấn đề, vậy mà mấy người đó lại nói với Lý Ngụy là chỉ cần chuẩn bị bánh sinh nhật là được, khiến cho cô nghĩ là mọi người cũng không quá xem trọng việc tặng quà. Bây giờ lại bị đánh úp một cái khiến cho cô trở tay không kịp. Bọn họ đương nhiên sẽ không chê cười Lý Ngụy, bởi vì Lý Ngụy còn đang ở đó cười hềnh hếch mà, bản thân anh ta hoàn toàn không thêm để ý từ nhỏ đến lớn mấy người dì đó làm ra sao, như vậy việc này rõ ràng là làm cho cô cảm thấy xấu hổ.

Bà ngoại Lý Ngụy nghe hai con gái nói xong, có chút gật đầu còn nói thẳng là Lý Ngụy không nên đặt chiếc bánh ngọt lớn như vậy, lãng phí tiền, còn bảo dì Ba anh ta đưa tay ra nhìn đồng hồ. Hạ Chân Ngọc lấy cớ đi toilet để rời khỏi gian phòng đó, nán lại ở bên ngoài hồi lâu cũng không muốn quay trở lại, một lát sau thì Lý Ngụy đi ra tìm, thấy Hạ Chân Ngọc ngồi ở khu nghỉ ngơi tại đại sảnh, đi qua ôm lấy bả vai cô hỏi: “Làm sao lại không đi vào vậy?”

Hạ Chân Ngọc thấy dáng vẻ giống như cũng không có chuyện gì xảy ra của Lý Ngụy thì vừa tức giận lại vừa vừa bất đắc dĩ, đành phải nói: “Không khí bên trong không tốt lắm, em có chút buồn nôn, muốn ngồi ở đây nghỉ ngơi trong chốc lát.”

“Ừ, vậy anh ở đây chờ em, đợi em cảm thấy tốt hơn một chút thì hai chúng ta cùng nhau đi vào.”

“Không cần, em ngồi ở chỗ này một mình là được, anh cứ vào đi, hai người chúng ta hai đều ở bên ngoài thì không tốt lắm.” Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ muốn chỉ mình cô ở lại.

Lý Ngụy suy nghĩ một chút, liền hướng về phía nhân viên phục vụ muốn một cốc nước trà nóng đưa cho Hạ Chân Ngọc, rồi anh ta trở lại gian phòng đó.

Khoảng mười phút trôi qua, cô đành cam chịu số phận đứng dậy, cho dù cô không nguyện ý thì cũng không thể vẫn không đi vào, vừa mới đi tới trong đại sảnh thì đúng lúc nhìn thấy dì Ba và chồng bà ta cũng đi ra, chắc không phải là tới tìm cô chứ?

Cô còn đang suy nghĩ thì bọn họ đã nhìn thấy Hạ Chân Ngọc, hai người đã đi tới, dì Ba nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Nghe Lý Ngụy nói cháu không thoải mái, không có gì chuyện gì chứ? Bà ngoại không ngừng hỏi cháu đang ở đâu, nếu cháu cảm thấy đã có chút tốt hơn thì vào đi thôi.” Về mặt tràn đầy chế giễu.

Hạ Chân Ngọc giả vờ như không phát hiện ra, vừa định nói cô đang muốn đi vào, chợt nghe thấy tiếng ngạc nhiên của chồng dì Ba thốt lên: “Ồ! Các người nhìn xem đó có phải là Chu thị trưởng không?”

16. Chương 16: Tổ Rõ Thái Độ

Nghe xong lời chồng mình nói, dì Ba của Lý Ngụy nhìn nhìn xung quanh, sau đó rất hưng phấn nói: “Là anh ta, là anh ta, tuyệt đối đúng là Chu thị trưởng, không ngờ rằng hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy Chu

thị trưởng!” Nói xong hai người không bận tâm tới Hạ Chân Ngọc, mà nhìn chăm chăm vào hướng mà Chu Cẩm Vũ ở đó.

“Nhanh nhanh gọi hai chị ấy ra đây, nếu không thì tiến vào thuê chung một gian phòng đi, không biết mấy người bọn họ ở phòng nào nữa”. Dì Ba đẩy đẩy chồng của mình, ý bảo ông ta trở về gọi người trong nhà đi ra đây, không thể bỏ qua cơ hội nhìn thấy Chu Cẩm Vũ, nhưng chồng dì Ba lại không để ý.

Hạ Chân Ngọc nghe giọng điệu của chồng dì Ba Lý Ngụy khi vừa mới nhận ra Chu Cẩm Vũ, cô còn tưởng rằng bọn họ cùng với Chu Cẩm Vũ có qua lại chứ, kết quả chẳng qua là giống như người hâm mộ trông thấy thần tượng mà thôi, nhìn dáng vẻ của bọn họ là muốn chờ xem Chu Cẩm Vũ tiến vào gian phòng nào rồi mới rời đi. Hạ Chân Ngọc cũng xoay người lại, quả nhiên thấy Chu Cẩm Vũ bị một đám người rất đông đang vây quanh, ngoại trừ hai người ngoài nhìn lạ mặt, còn lại mọi người đều là thuộc hạ của Chu Cẩm Vũ, Đồ thư ký đang ở đó chỉ là không nhìn thấy Trương trưởng phòng đâu.

Chu Cẩm Vũ mỗi ngày đều phải tham gia những bữa tiệc như vậy không thấy mệt mỏi sao, cho dù khách sạn cao cấp tới đâu nhưng ăn nhiều cũng thấy mệt mỏi chứ. Hạ Chân Ngọc đang nhàm chán suy nghĩ, lại thấy Đồ thư ký hướng về phía cô nhìn nhìn. Cô liền phát hoảng, thấy Đồ thư ký nhìn cô cười cười, vì thế cũng thừa dịp người khác không chú ý cô hơi chút gật đầu chào. Sau đó chỉ thấy Đồ thư ký cùng Chu Cẩm Vũ nói gì đó, Chu Cẩm Vũ vừa nghe vừa xoay đầu lại hướng sang bên này nhìn thoáng qua. Hạ Chân Ngọc bị nhìn thấy liền đỏ mặt lạnh toát toàn thân, vị họ Chu này sẽ không định đến đây chào hỏi chứ.

Sợ cái gì thì cái đó đến, quả nhiên Chu Cẩm Vũ mang theo người đã đi tới, Hạ Chân Ngọc vội vàng cúi đầu, trong lòng còn ôm một tia may mắn, hy vọng Chu Cẩm Vũ chỉ là muốn đi tới gian phòng của anh mà thôi.

“Chân Ngọc, thật trùng hợp, em cũng ở trong này ăn cơm sao?” Giọng nói của Chu Cẩm Vũ mang theo ý cười vang lên ở trên đỉnh đầu của cô.

Hạ Chân Ngọc không cần nhìn cũng biết vẻ mặt hiện tại của hai người ở bên cạnh cô là như thế nào, đơn giản chính là há miệng, trợn mắt, vẻ mặt đông cứng lại. Cô ngẩng đầu lên cười nói: “Đúng vậy, thật trùng hợp ngẫu nhiên”.

“Hai vị này là.....? Chu Cẩm Vũ cũng không có ý định chào hỏi xong rồi đi, ngược lại còn muốn Hạ Chân Ngọc giới thiệu hai người đang thất thần đứng ở bên cạnh cô.

Hạ Chân Ngọc giới thiệu qua loa dì Ba cùng chồng dì Ba của Lý Ngụy cho anh, lúc này hai người kia dường như mới trở lại bình thường, nhưng cũng không dám bắt tay với Chu Cẩm Vũ chỉ là cúi đầu, không ngừng nói: “Xin chào Chu thị trưởng, xin chào Chu thị trưởng”. Hoàn toàn không có dáng vẻ khoa trương như ngày thường.

Chu Cẩm Vũ cười cười bảo bọn họ không cần khách sáo, lại thuận miệng hỏi một câu là có phải là bữa tiệc gia đình hay không, kết quả là dì Ba Lý Ngụy đem toàn bộ chuyện này nói ra giống như là đang báo cáo công việc. Chu Cẩm Vũ nghe xong nhìn bọn họ nói: “Hóa ra hôm nay là sinh nhật trưởng bối, tình cờ biết được, nếu không chê thì tôi cũng muốn đến gặp cụ bà, được chứ?”

Nhìn đôi vợ chồng kia đã kích động đến mức sắp quỳ xuống trước Chu Cẩm Vũ, trong lòng Hạ Chân Ngọc vốn là rất vui sướng lại vừa cảm thấy mất mặt thay cho bọn họ, đối với Chu Cẩm Vũ lễ phép nói: “Chuyện này chúng tôi làm sao dám đảm đương, Chu thị trưởng chắc hẳn còn có việc quan trọng, chúng tôi sẽ không làm chậm trễ việc của ngài.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc cười đến chân thành: “Không chậm trễ, hôm nay tôi cũng chỉ là cuộc tụ tập nhỏ với bạn bè mà thôi, bọn họ cũng muốn tham gia chúc mừng sinh nhật cụ bà.” Anh vừa dứt lời, những người bên cạnh đều nói vâng.

Hạ Chân Ngọc đành phải dẫn nhóm người này trở về gian phòng đó, đám người Tống gia đang vừa nói vừa cười bỗng chốc bị nhiều người như vậy tiến vào làm cho sững sốt, cậu của Lý Ngụy còn trách móc một câu: “Haizz, không phải là các người đi nhầm phòng đó chứ?”

Dì Ba của Lý Ngụy vội vàng quát ông ta dừng lại, rồi cực kỳ đặc ý nói với mọi người: “Hôm nay chúng ta đúng là có thể nở mày nở mặt rồi. Mẹ, mẹ xem Chu thị trưởng cũng đến chúc mừng sinh nhật mẹ.” Bà ta nói giống như là bà ta mời Chu Cẩm Vũ đến.

Những người có mặt ở chỗ này mặc dù có sững sốt một chút, nhưng lập tức liền “rào rào” một tiếng, tất cả đều đứng lên ngay tức khắc. Dì Hai và chồng dì Hai của Lý Ngụy thoáng cái đã xông tới đây, khiêm tốn hướng về phía Chu Cẩm Vũ tự giới thiệu, Hạ Chân Ngọc cảm thấy bọn họ đúng là đang đọc bản lý lịch.

Ông ngoại cùng bà ngoại lại kích động đến mức toàn thân run lên, còn Lý Ngụy thì lại có vẻ mặt sùng kính, muốn tiến tới phía trước để lại gần nhưng mà bước chân lại không dám di chuyển. Sau đó vẫn là Đỗ thư ký bảo tất cả mọi người ngồi xuống, để cho Chu Cẩm Vũ nói chuyện.

Mọi người nghe xong tuy rằng đều về đến chỗ ngồi, nhưng cũng không làm như thế nào được để kiềm chế niềm vui sướng, cũng may Bình Bình phản ứng khá nhanh, cầm lấy máy ảnh lên để chụp.

Không hề ngoài ý muốn Đỗ thư ký sắp xếp cho Chu Cẩm Vũ ngồi bên cạnh Hạ Chân Ngọc. Sau khi ngồi xuống Chu Cẩm Vũ thân thiết nói: “Hôm nay tuy là trùng hợp ngẫu nhiên nhưng cũng là duyên phận, nếu không phải là nhìn thấy Hạ Chân Ngọc, cũng không thể đến chúc mừng sinh nhật. Bà, vợ cháu ngoại bà là một người rất được, rất có khả năng. Trong công việc ở thành phố cô ấy là người có trách nhiệm, biểu hiện cực kỳ xuất sắc, tôi rất xem trọng cô ấy”.

Những người có mặt ở đó nghe xong cũng chỉ là gật đầu, anh có nói điều gì khác họ cũng không nói lên lời, Chu Cẩm Vũ còn nói: “Nếu hôm nay là sinh nhật bà, cháu liền kính bà một ly, chúc bà sống lâu trăm tuổi. Chân Ngọc, một ly này, em uống cùng tôi nhé.” Nói xong liền đem ly rượu đó uống cạn, Hạ Chân Ngọc cũng chỉ có thể nghe theo anh uống vào một ly, dù sao thì Chu Cẩm Vũ vì có quan hệ với cô nên mới tới, chủ liền thuận theo khách.

Hai người bọn họ uống xong, những người khác cũng đều lấy chén rượu của mình uống vào. Sau đó Chu Cẩm Vũ nói anh còn có việc liền dẫn người rời đi, đám người bọn anh vừa đi, bên trong gian phòng liền yên tĩnh trở lại, đồng thời tất cả đều quan sát Hạ Chân Ngọc, nhưng ánh mắt đã có sự thay đổi, dì Hai của Lý Ngụy thử dò hỏi cô: “Chân Ngọc, cháu quen biết với Chu thị trưởng?”

Hiện tại Hạ Chân Ngọc là thật lòng muốn cảm ơn Chu Cẩm Vũ, mặc kệ mục đích của anh là gì, nhưng cuối cùng cũng giúp cho cô xả giận trước mặt những người ở đây, vì thế cười cười nói: “Cháu sao có thể cùng Chu thị trưởng quen biết chứ! Chỉ có điều là cháu cũng đã có mấy lần đi theo mấy người chủ nhiệm chỗ cháu đi báo cáo công việc ở thành phố nên có gặp qua thôi.”

“Chỉ là gặp qua vài lần hử, nhưng mà thị trưởng rất có ấn tượng với cháu, rất sau sắc nha, khó trách chị gái dì thường xuyên khen cháu công tác xuất sắc đấy, hóa ra thật đúng là giỏi giang như vậy, phải biết rằng có thể để cho Chu thị trưởng lưu lại ấn tượng tốt thật sự là phải tu luyện mấy đời mới may mắn như thế, về sau cháu cần phải tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Giọng nói của dì Hai Lý Ngụy trở nên gần gũi hơn.

Dì Ba lại không có chuyển biến nhanh như dì Hai, con gái của dì ta lấy chồng cũng không kém, hơn nữa Chu thị trưởng chẳng qua là cảm thấy Hạ Chân Ngọc có khả năng thôi, dù thế nào đi nữa cô chẳng qua cũng chỉ là nhân viên ngoài biên chế, chẳng lẽ còn có thể phát triển được đến đâu? Hoàn toàn một chút cũng không có thể giúp được việc gì đối với con đường làm quan của người nhà bọn họ, thật không biết chị Hai ân cần như vậy làm cái gì.

Lý Ngụy và cha mẹ hắn ta cũng cực kỳ cao hứng, đặc biệt là Lý Ngụy và cha anh ta, đối với việc Hạ Chân Ngọc có thể được Chu Cẩm Vũ coi trọng như vậy thật sự là cảm thấy phi thường ngạc nhiên mừng rỡ. Mà Tống Quyên lại còn cảm thấy, trước mắt nhiều nhân viên công vụ cùng họ hàng thân thích như vậy, Chu thị trưởng lại đem đến thể diện cho con dâu bà ta, khiến cho chuyện quà tặng đơn giản vừa rồi của nhà bà ta lập tức được gạt bỏ yên ổn. Đây là lần đầu tiên bà ta với tư cách là chị cả lại có thể ở trước mặt cha mẹ và các em mình lại vượt trội hơn như thế, những người nhà Lý gia bọn họ có thể trở thành trung tâm trên bàn tiệc.

Những người khách lại hỏi một chút về chuyện liên quan đến Hạ Chân Ngọc và Chu Cẩm Vũ, nhưng Hạ Chân Ngọc chỉ trả lời “Không rõ ràng lắm”, “Không biết”, mọi người thấy cô quả thực không muốn nói, cũng không lại xoay quanh đề tài này nữa, chỉ là khi mọi người đang tán gẫu thì cửa phòng lại bị mở ra, người đi vào lại là Đỗ thư ký.

Mọi người nhìn thấy anh ta đi vào tuy có chút khó hiểu nhưng tất cả vẫn lại đứng lên, Đỗ thư ký mỉm cười bảo bọn họ ngồi xuống, và nói: “Mọi người nhanh chóng ngồi xuống đi, không cần phải khách khí như thế,

Chu thị trưởng bảo tôi đến đây tặng quà sinh nhật cho cụ nhà.” Nói xong liền đưa qua một cái thẻ, dì Ba Lý Ngụy vội vàng nhận lấy, cũng không dám ở ngay tại chỗ nhìn xem cái này là cái gì, nhưng mà không ngừng nói lời cảm ơn.”

Đỗ thư ký cười cười, lại quay sang nói với Hạ Chân Ngọc: “Nếu không ngại mọi người trong nhà cô, Chu thị trưởng muốn mời cô sang bên đó, ngài ấy có chút công việc muốn bàn bạc.”

Có kẻ ngốc mới tin tưởng những lý do này, Hạ Chân Ngọc vừa định cự tuyệt, thì những người khác đã gấp đến mức không thể chờ được, thay cô trả lời: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chúng tôi không ngại, Chu thị trưởng thật sự quá khách khí, còn tặng quà nữa! Chân Ngọc, cháu mau đi sang đó, công việc là quan trọng hơn.”

Hạ Chân Ngọc thực sự sắp bị áp lực của những người họ hàng thân thích này làm cho tức chết rồi, làm sao lại không chịu động não suy nghĩ một chút như vậy, Chu Cẩm Vũ là một lãnh đạo cấp cao, làm sao có thể có công việc cần thảo luận với cô, nhưng mà cô cũng không có biện pháp nào đành phải đứng dậy đi qua, lúc gần đi cô còn nhỏ giọng nói với Lý Ngụy bảo với anh ta hơn nửa giờ nữa thì đi sang bên đó tìm cô.

Lý Ngụy có chút không hiểu, nhưng cũng vẫn đồng ý với cô. Sau đó Hạ Chân Ngọc cùng Đỗ thư ký đi ra khỏi phòng, người nhà Tống gia lập tức ồn ào mở ra, tất cả đều vội vã nhìn xem quà tặng của Chu Cẩm Vũ là gì. Chồng của dì Ba Lý Ngụy nhìn thấy tám cái liền giật mình nói: “Đây là thẻ quà tặng ở Bác Văn Hiền, thật khó có thể tin được, cái này rất có giá trị”.

Những người có mặt liền hiểu rõ, nghe xong ngăn cả người ra, bà ngoại Lý Ngụy không biết Bác Văn Hiền là cái gì liền tiếp tục truy hỏi đến cùng, chồng của dì Hai Lý Ngụy nói: “Mẹ, Bác Văn Hiền là cửa hàng đồ cổ nổi tiếng, tất cả các vật phẩm bên trong đều có giá trị xa xỉ, Chu thị trưởng đưa tặng cái thẻ này là có thể trực tiếp mua đồ ở trong đó nhưng không cần trả tiền. Nhìn đến mặt sau của chiếc thẻ này không có đóng dấu, điều này có nghĩa là chúng ta có thể tùy ý mua đồ”.

Tiếp theo ông ta còn nói thêm: “Nhưng cái này cũng có chút khó khăn, tôi nghe thấy lãnh đạo đơn vị chúng tôi nói qua, đồ ở Bác Văn Hiền mấy chục vạn cũng tính là loại kém, Chu thị trưởng tặng quà cũng quá quý trọng, chúng ta không có khả năng nhận nổi đâu.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy có chút khó xử, cũng không biết làm như thế nào cho phải, dì Ba Lý Ngụy lại nhìn thông suốt: “Có cái gì mà khó xử, người ta là Chu thị trưởng, nếu đã tặng quà thì tất nhiên trước khi gửi phải cho là thích hợp thì mới cho người đưa tới, chúng ta cũng không cần ở đây nghĩ đông nghĩ tây, ngược lại bản thân tôi cho rằng như vậy cũng rất tốt, việc này được coi như là chúng ta thiếu người ta nhân tình, về sau nếu có cơ hội có thể hoàn lại cho Chu thị trưởng phần nhân tình này, lúc đó chẳng phải là chúng ta nhân cơ hội này để kết giao không tốt sao.”

Mọi người nghe xong phân tích của bà ta, cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý, cũng đã hiểu rõ để có thể có được cơ hội làm cho Chu Cẩm Vũ tặng quà bọn họ giống như vậy gần như là không có, vì thế cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ nói như thế nào thì hôm nay thật sự là thập phần hân diện, rồi lại ồn ào nói là cơm nước xong phải đem mấy tấm ảnh Bình Bình chụp đi rửa ra, mỗi nhà phát mấy tấm thật đẹp để mang đến cơ quan khoe khoang.

Hạ Chân Ngọc đi theo Đỗ thư ký vào gian phòng Chu Cẩm Vũ đang ngồi, đoán chừng bọn họ đã nói xong việc chính, bây giờ chắc là uống rượu nói chuyện phiếm, thấy cả hai đi vào bọn họ đều cười cười, Đỗ thư ký để cho Hạ Chân Ngọc ngồi cạnh bên người Chu Cẩm Vũ, còn anh ta thì trở về chỗ ngồi của mình. Hạ Chân Ngọc ngồi xuống, nhìn thấy bộ đồ ăn cũng đã chuẩn bị tốt cho cô, cô quay đầu nhìn sang thấy Chu Cẩm Vũ đang cười đến sáng lạn, cô liền tức giận nói: “Anh muốn làm cái gì?”

Về mặt của Chu Cẩm Vũ không thay đổi, anh gấp cho Hạ Chân Ngọc chút đồ ăn: “Trước tiên hãy ăn món này đi”.

Hạ Chân Ngọc không để ý đến anh, cô nói: “Tôi không ăn gì cả, mọi người nhà tôi đều đang ở đây, anh cho người gọi tôi đến chỗ anh làm cái gì, lần trước những lời tôi nói anh không có hiểu rõ sao, hay là cố ý chính tôi?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Yên tâm đi, bọn họ sẽ không quan tâm em đang làm cái gì, chỉ món quà kia cũng đủ làm cho bọn họ mơ mơ màng màng trong một khoảng thời gian.”

“Anh tặng cái gì? Không đúng, anh đưa cái gì là chuyện của anh, không liên quan tới tôi!” Hạ Chân Ngọc có thể khẳng định cái thể vừa rồi Đỗ thư ký đưa qua nhất định không tầm thường.

“Được, được. Là anh tự nguyện đưa, một chút liên quan tới em cũng không có. Thôi được rồi, nếu em không đối thì ngồi đây cùng với anh một lát”. Chu Cẩm Vũ thoải mái nói.

Hiện tại Hạ Chân Ngọc cảm thấy rất mệt mỏi, những lời này của Chu Cẩm Vũ là có lý lẽ sao, cô cũng không muốn tiếp tục cùng anh nói chuyện, chỉ chờ một lát nữa Lý Ngụy tìm đến là cô có thể rời khỏi chỗ này.

Ai ngờ đã qua nửa giờ, vẫn không thấy Lý Ngụy đến đây, cô có chút sốt ruột, thấy Chu Cẩm Vũ đang cùng người khác nói chuyện, cô liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Ngụy: “Này, Lý Ngụy, anh đang ở đâu? Không phải đã nói là anh tới tìm em sao?”

Giọng nói của Lý Ngụy có chút khó xử: “Chân Ngọc, em đừng có sốt ruột, anh cũng muốn đi tìm em, nhưng mà mẹ anh và các dì cũng không có cho anh tới làm phiền em và Chu thị trưởng, anh cũng cảm thấy, anh đi qua tìm em thì không được tốt lắm, hai người đang bàn bạc công việc, nếu anh đi qua lại làm cho người ta không vừa ý.”

Hạ Chân Ngọc cho rằng Lý Ngụy bị ảnh hưởng của những người họ hàng thân thích thật sự là không có thuốc nào cứu được. Cô tắt điện thoại, suy nghĩ một chút rồi nói với Chu Cẩm Vũ: “Tôi đi toilet”.

Chu Cẩm Vũ nhìn cô nói: “Được, anh đi cùng em.”

Hạ Chân Ngọc không thể tin, nói: “Tôi đi toilet anh đi theo tôi làm gì?”

“Đúng lúc anh cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí, đi thôi.” Nói xong liền đứng lên chờ Hạ Chân Ngọc.

Nhìn thấy những người khác đang nhìn cô và Chu Cẩm Vũ, cô đành phải đứng lên cùng Chu Cẩm Vũ đi ra ngoài gian phòng này. Trong lòng thầm mắng Chu Cẩm Vũ nhiều chuyện. Vốn là cô định lấy cớ đi toilet sau đó trực tiếp về nhà, về đến nhà sẽ gửi lại cho Chu Cẩm Vũ một tin nhắn liền xong việc, nhưng mà hiện tại thì không thể thực hiện được rồi.

Từ toilet đi ra thì thấy Chu Cẩm Vũ đang đứng ở chỗ ngoặt, cô đi tới và nói: “Thời gian đã hơi muộn, tôi về nhà trước.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Em vội vàng làm cái gì, chờ bữa tiệc kết thúc anh sẽ đưa em về.”

Hạ Chân Ngọc khéo léo từ chối: “Không dám làm phiền anh, hiện ở bên ngoài còn có rất nhiều người, rất an toàn, chờ tôi đến nhà lại gửi tin nhắn cho anh nhé.” Nói xong dĩ nhiên muốn trực tiếp vượt qua Chu Cẩm Vũ để rời đi.

Không nghĩ tới lại bị Chu Cẩm Vũ vươn tay kéo trở về, trực tiếp đem cô đặt ở trên tường, Chu Cẩm Vũ cười đến mức có chút nguy hiểm: “Chân Ngọc, hôm nay anh làm nhiều như vậy cũng không phải là vì chỉ làm cho em theo anh ngồi một chút, chẳng nhẽ ý của anh em còn không rõ sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong, giọng điệu lạnh lùng nói: “Đâu chỉ có hôm nay, tôi sớm đã biết ý tứ của anh, nhưng mà ý nghĩ của tôi, tôi nghĩ tôi cũng đã bày tỏ thật sự rõ ràng rồi.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc, chậm rãi thu lại nụ cười, Hạ Chân Ngọc chờ phản ứng của anh, ai ngờ hàm dưới của cô đột nhiên bị Chu Cẩm Vũ nâng lên, ngay sau đó môi của anh liền đè ép lên. Hạ Chân Ngọc ngây ngốc trong chốc lát mới phản ứng kịp giây dựa vùng vẫy, kết quả là hoàn toàn không có sức lực đánh lại Chu Cẩm Vũ, đành phải dùng lực lắc lắc đầu, né tránh nụ hôn của anh, đôi môi cũng khép chặt lại không cho Chu Cẩm Vũ hôn càng sâu.

Kết quả là Chu Cẩm Vũ vẫn rất kiên nhẫn tinh tế tỉ mỉ hôn, Hạ Chân Ngọc thật sự là không nín nhịn được tức giận, dùng hết sức lực toàn thân đẩy Chu Cẩm Vũ ra, miệng mở to ra để thở, ai ngờ vừa hít thở được một ngụm không khí trong lành, Chu Cẩm Vũ liền hôn tựa như hình với bóng theo sát đến đây, lại trực tiếp hôn lên môi cô, Hạ Chân Ngọc cảm giác mình bị miệng lưỡi của Chu Cẩm Vũ gât gao dây dưa, mặt tựa như phát sốt, trên người cũng không còn có chút khí lực.

Qua một hồi lâu, Chu Cẩm Vũ mới không đành lòng buông Hạ Chân Ngọc ra, đem cô ôm vào trong ngực anh, hôn hôn lên cái trán của cô, giọng nói có chút khàn khàn: “Chân Ngọc, anh biết em đối với anh cũng

là có cảm giác, không phải sao? Em yên tâm, nếu chúng ta ở cùng nhau, anh tuyệt đối sẽ không để ảnh hưởng gì đến cuộc hôn nhân của em cũng như là công việc của em, anh cam đoan.”

Hạ Chân Ngọc cũng không có nổi giận, cô biết vừa rồi bản thân cô cũng có chút say mê, nhưng chẳng qua cũng chỉ là phản ứng sinh lý bình thường mà thôi, người phụ nữ đối mặt với sự theo đuổi của người đàn ông có phong độ như Chu Cẩm Vũ, đều có chút động tâm, việc này rất có thể thỏa mãn lòng hư vinh của một người phụ nữ.

Nhưng cô thực sự cũng hiểu rõ, bản thân cô không muốn cùng Chu Cẩm Vũ chơi trò chơi tình ái này, từ nhỏ đến lớn trong quan niệm của cô không thể chấp nhận mối quan hệ như thế này, nếu thật sự cùng anh xảy ra chuyện gì, cô không biết phải đối xử với Lý Ngụy như thế nào.

Cảm thấy bản thân không phải mềm yếu như vậy, Hạ Chân Ngọc đẩy Chu Cẩm Vũ ra, đứng vững sau đó nói: “Chu Cẩm Vũ, tôi thật sự không thể tiếp nhận được mối quan hệ như thế này, anh có thể buông tha cho tôi được không?”

Chu Cẩm Vũ cười mà không đáp, vòng tay qua hông cô đi trở về phòng, mọi người nhìn thấy bọn thân mật đi vào như thế đều bày ra dáng vẻ không thèm để ý, như là tập mãi thành thói quen hoặc là nói là kết quả này đều nằm trong dự đoán rồi.

Lại ngồi trong chốc lát, Chu Cẩm Vũ đã kết thúc bữa ăn, Hạ Chân Ngọc ngồi trong xe của Chu Cẩm Vũ, tài xế bắt đầu cho xe rời đi chạy về hướng nhà cô. Chu Cẩm Vũ nhìn thấy vẻ mặt nặng nề tâm sự của Hạ Chân Ngọc, anh ôn nhu vỗ về mặt cô và nói: “Chân Ngọc, anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ, anh hứa với em là trước khi em chưa đồng ý, anh sẽ không làm khó dễ em, lại càng không bắt buộc em, em hiểu không?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong lời này, hơi chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà bởi vì Chu Cẩm Vũ không có buông tay nên cô vẫn cảm thấy bất an, phải làm như thế nào mới có thể để cho Chu Cẩm Vũ buông tha ý nghĩ muốn có cô đây. Cô không dám giống như trước kia cứng rắn cự tuyệt anh như vậy. Hôm nay anh có thể công khai đối mặt với mọi người bên nhà chồng cô, nếu như cô thực sự làm cho anh nổi nóng, ai biết được anh sẽ làm gì chuyện gì nữa.

Đến cửa tiểu khu, Hạ Chân Ngọc gọi điện thoại cho Lý Ngụy bảo anh ta xuống dưới nhà đón cô, chờ Lý Ngụy đến trước xe, Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc cùng nhảy xuống xe. Lý Ngụy không ngờ rằng Chu Cẩm Vũ lại đích thân đưa vợ anh ta về nhà, sững sờ một chút rồi bắt đầu kích động, lắp ba lắp bắp nói: “Chu, Chu, Chu thị trưởng, ngài chu đáo quá, làm phiền ngài phải đích thân đưa Chân Ngọc trở về.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Lý Ngụy cười có hàm ý khác: “Làm sao có thể phiền toái, đây là trách nhiệm của tôi, tôi muộn như vậy làm sao có thể để cho Chân Ngọc một mình tự đi về nhà được, tôi đúng là cực kỳ yêu thích Chân Ngọc.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nhìn thoáng qua Lý Ngụy, thấy hắn hoàn toàn không nghĩ nhiều đến những lời Chu Cẩm Vũ vừa nói, vẫn đang vừa cười vừa nói lời cảm ơn đối với Chu Cẩm Vũ, cô trừng mắt liếc nhìn Chu Cẩm Vũ một cái không cho anh nói thêm nữa.

Chu Cẩm Vũ nhìn vẻ mặt của Hạ Chân Ngọc, lại nhìn thấy Lý Ngụy đang ở trước mặt anh không ngừng cúi đầu nói lời cảm ơn, anh nở nụ cười khinh miệt, cuối cùng cũng không để ý tới hắn ta nữa xoay người lên xe rồi đi.

“Lý Ngụy, anh không cần xử sự tầm thường như vậy đâu”. Trong lòng Hạ Chân Ngọc có chút tức giận.

“Sẽ không đâu, đó là Chu Cẩm Vũ Chu thị trưởng, anh chẳng qua là khách khí một chút thôi, huống hồ người ta còn tự mình đưa em về.”

Bất kỳ một người đàn ông nào khi phải đối mặt với nhiều tình huống như hôm nay, ngay cả khi không nghĩ ngợi nhiều, cũng sẽ có những nghi ngờ chứ. Còn Lý Ngụy lại cứ cho rằng đây là do Chu Cẩm Vũ coi trọng cô, anh ta còn thật sự cao hứng. Hạ Chân Ngọc vốn đã bị Chu Cẩm Vũ làm cho nội tâm rất rối bời, bây giờ lại nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của Lý Ngụy như vậy cũng không nói thêm gì nữa, xoay người đi lên nhà.

Tác giả tâm sự: Vừa rồi trần trụi vừa nhìn thấy một tấm ảnh ma của nước Mỹ, hiện tại đã hoàn thành xong số chữ theo yêu cầu nhưng ngay cả WC cũng không dám đi, thật sự là tò mò hại chết người mà, phải gửi tới cho bạn bè xem tấm ảnh mới được, tôi phải so xem tôi và cô ấy ai đúng cảm hơn ai (^

17. Chương 17: Không Thể Thoát Khỏi Bó CỤC

Sau khi Quách Hoài nhận được điện thoại của Trương trưởng phòng, liền bắt đầu cẩn thận suy nghĩ chuyện kế tiếp, ít nhất một tuần hai lần phải báo cáo công việc trong thành phố. Hơn nữa nếu ông ta không đi được, thì có thể để cho trợ lý đi thay. Không cần nghĩ cũng biết, trợ lý này chắc chắn chỉ có thể là Tiểu Hạ. Ông ta cũng đã bàn bạc qua chuyện này với Trương trưởng phòng, cuối cùng hai người thống nhất ý kiến, đó chính là Chu Cẩm Vũ, Chu đại thị trưởng nhất định là quan tâm tới Hạ Chân Ngọc, như vậy bọn họ làm thuộc hạ thì phải phối hợp thật tốt với lãnh đạo chứ.

Vì để cho Hạ Chân Ngọc không cảm thấy quá đột ngột, ông ta cùng Trương trưởng phòng quyết định lúc đầu sẽ do ông ta và Hạ Chân Ngọc cùng nhau đi báo cáo, chờ đến lúc đi được khoảng hai lần ông ta sẽ tìm cơ để cho Hạ Chân Ngọc tự mình tới gặp Chu Cẩm Vũ để báo cáo công tác. Vì thế Trương trưởng phòng còn dương dương tự đắc nói, Chu thị trưởng có thể gọi cho ông ta để bảo ông ta truyền đạt lại chuyện này, cũng có nghĩa là Chu thị trưởng tín nhiệm ông ta và Quách Hoài, vì vậy nhất định phải đem chuyện này làm cho tốt.

Quách Hoài cũng từng nghĩ tới làm vậy quả thật có chút quá đáng, chỉ là ông ta nghĩ đến dù sao thì Tiểu Hạ cũng vừa mới kết hôn, chuyện này giữa nam và nữ thì cũng bình thường thôi, chỉ cần phá vỡ tầng ngăn cách mỏng manh đó, cũng không còn có gì đáng ngại, huống hồ Chu thị trưởng là người cực phẩm mà người khác dù mơ cũng muốn sắp đến gần.

Thứ Hai khi Hạ Chân Ngọc đi làm đã được thông báo lên lầu họp, nói là hội nghị Ban lãnh đạo, cô lập tức cảm thấy thông báo sai rồi, Ban lãnh đạo họp thì có liên quan gì đến cô, bản thân cô làm gì có tư cách tham gia hội nghị này.

Cô đi vào phòng họp thì mới biết thật đúng là cô phải tham dự hội nghị này, lại càng thêm kinh ngạc. Sau khi nghe xong nội dung chủ yếu của hội nghị thì choáng váng, Một tuần ít nhất hai lần phải đi báo cáo công việc với thành phố. Việc này là cần thiết sao, sẽ không phải là Chu Cẩm Vũ giả trò lừa gạt để đùa giỡn chứ, nhưng mà nghĩ lại thì thấy như thế nào đi nữa thì Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không vì những ham muốn cá nhân mà làm chuyện khác người như vậy, huống hồ còn có Quách chủ nhiệm đi cùng nữa mà.

Ai ngờ Quách chủ nhiệm chỉ đi có một lần, lần thứ hai ông ta liền nói trong khu còn có hội nghị khẩn cấp mà ông ta phải tham dự, bảo Hạ Chân Ngọc tự mình đến thành phố báo cáo. Mặc dù Hạ Chân Ngọc không muốn, nhưng đây là công việc cũng không thể không phục tùng sự sắp đặt của lãnh đạo.

Cô đến văn phòng của Trương trưởng phòng ở Tòa thị chính, dự định báo cáo tiến độ của công việc, nhưng Trương trưởng phòng nhiệt tình cười nói: “Ui chao, Tiểu Hạ, không cần vội vàng như vậy đâu, đến đây, uống nước đi. Hôm nay cô không cần báo cáo với tôi, Chu thị trưởng đang ở đây, một lát nữa tôi sẽ đưa cô qua.”

Hạ Chân Ngọc đau khổ không nói nên lời, cam chịu số phận cùng Trương trưởng phòng đi tới văn phòng của Chu Cẩm Vũ. Đỗ thư ký nhìn thấy bọn họ đi đến, liền cười chào hỏi rồi trực tiếp để cho bọn họ đi vào.

Chờ Hạ Chân Ngọc ngồi đối diện với Chu Cẩm Vũ thì Trương trưởng phòng đã vô thanh vô tức đi ra ngoài. Chu Cẩm Vũ đứng lên đi đến gần bên người Hạ Chân Ngọc, cúi đầu xuống bên tai cô, nói vô cùng thân thiết: “Ngồi đây chờ anh tan tầm nhé, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm chiều.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng đứng lên, sau đó cứ đứng như thế rồi nói: “Anh làm cái gì vậy, tôi đến đây là để báo cáo công việc.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười “Xì” một tiếng, giọng điệu giống như là dỗ dành trẻ nhỏ: “Được rồi, được rồi, em báo cáo đi, anh nghe đây.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy cô hoàn toàn là bị lừa gạt, dáng vẻ của Chu Cẩm Vũ đâu có giống như là muốn nghe báo cáo. Tuy có chút tức giận, nhưng mà dựa theo yêu cầu của ngày thường bắt đầu trình bày tiến độ công việc.

Chu Cẩm Vũ bảo Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa báo cáo, còn anh thì ngồi xuống ngay sát bên người cô, một chốc lại gầy gầy lộn tóc của cô, một hồi lại chạm chạm vào vòng eo của cô. Hạ Chân Ngọc bị những động tác mờ ám của anh khiến cho cả người không được tự nhiên, cũng không báo cáo nổi nữa.

“Anh có thể nghiêm chỉnh một chút được không, nếu việc báo cáo này căn bản là không quan trọng, thì từ nay về sau không cần phải làm cho người khác mất công.”

“Quan trọng, hơn nữa là cực kỳ quan trọng, không có việc báo cáo này thì làm sao anh có thể gặp được em.” Chu Cẩm Vũ trêu đùa nói.

Hạ Chân Ngọc rất tức giận vừa định đứng lên, thì bị Chu Cẩm Vũ đè lại, Chu Cẩm Vũ cười nói: “Em cũng quá dễ bị tức giận đấy, thật ra hoàn toàn không cần phải thường xuyên báo cáo như vậy, chẳng qua là anh muốn gặp em mà thôi, bình thường chúng ta làm gì có cơ hội ở cùng nhau.”

Hạ Chân Ngọc không thể nghĩ tới, Chu Cẩm Vũ thật đúng là lấy công việc để xuống tay, vì thế nói: “Tôi cũng chưa từng đáp ứng anh điều gì, anh đừng tự chủ trương không biết được công và tư như vậy được không?”

Chu Cẩm Vũ không đồng ý nói: “Anh cũng không nói là em đáp ứng anh điều gì, chỉ có điều là anh muốn gặp em mà thôi, nếu không lấy công việc để làm cớ cũng được, chẳng nhẽ bình thường em nguyện ý cùng anh đi ra ngoài gặp mặt.”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể nói: “Anh lấy công tác làm như thế nào cũng không liên quan đến tôi, tôi cũng không quản được việc này. Nhưng một lát nữa tôi sẽ không cùng anh đi ăn cơm, cũng sẽ không một mình gặp gỡ anh ngoài giờ làm việc.”

Chu Cẩm Vũ cũng không miễn cưỡng, anh nói: “Cũng được, nhưng mà em phải đồng ý với tôi là em sẽ không tìm cớ để không đến báo cáo công việc.”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ, chính là tôi không muốn đến, nhưng cũng không có khả năng tìm cớ để không đến. Vì thế cô cũng không có trả lời Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ cũng biết là còn có Quách Hoài và Trương trưởng phòng, Hạ Chân Ngọc sẽ không trốn thoát được, nên anh để cho Hạ Chân Ngọc tùy ý, còn anh thì trở lại trước bàn làm việc để xử lý công việc.

Sau mấy lần tiếp tục ở chung như vậy, Chu Cẩm Vũ ngoại trừ một ít động tác mờ ám và một vài lời nói trêu chọc đùa giỡn ra thì anh cũng không có hành động gì khác quá mức. Hạ Chân Ngọc mỗi lần đến hầu như là đều cùng Chu Cẩm Vũ làm việc, sau đó cô luôn cố gắng hết sức rời đi trước giờ tan tầm. Cô nghĩ rằng nếu luôn như vậy, thì thật ra cũng dễ xử lý, chẳng qua là cô rời đi để cho Chu Cẩm Vũ lại ở trong phòng ngăn người mà thôi, không biết chừng một thời gian nữa có lẽ Chu Cẩm Vũ sẽ cảm thấy phai nhạt dần.

Hôm nay Quách chủ nhiệm nói là có thời gian rảnh nên sẽ cùng cô đi báo cáo công việc. Kết quả là khi báo cáo xong đang định trở về thì Trương trưởng phòng lại truyền lời đến: “Hai người không cần phải trở về, cũng sắp đến giờ tan tầm rồi, đợi lát nữa sẽ cùng Chu thị trưởng đi ăn cơm.”

Bây giờ Hạ Chân Ngọc vừa nghe thấy nói đến ăn cơm liền cảm thấy nhức đầu, đến khách sạn rất tự giác ngồi ở vị trí bên cạnh Chu Cẩm Vũ, bởi nếu không thì người khác cũng sẽ không giữ lại vị trí khác cho cô, ngồi đâu cũng đều vô vị mà thôi.

Thật ra mấy ngày nay cô ra vào phòng làm việc của Chu Cẩm Vũ, lời đồn đại đã sớm truyền từ Tòa thị chính đến bộ phận lễ tân. Chẳng qua là trước mặt cô mọi người không biểu hiện ra mà thôi, nguyên nhân chủ yếu cũng là không ai dám công khai nói lời ous tiếng ve về Chu Cẩm Vũ.

Cho nên Hạ Chân Ngọc thực sự cũng nghĩ thông suốt, cô không nóng nảy, không tức giận, nếu Chu Cẩm Vũ muốn dựa vào những lời đồn đại đó để tạo thành sự thật, vậy thì cô chỉ có thể làm cho anh thất vọng rồi, cô cũng sẽ không phá hỏng ý tưởng này làm lộ ra chân tướng. Cô suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng, liền cảm thấy thoải mái rất nhiều, mặc kệ anh có trăm ngàn diệu kế, cô sẽ không thay đổi những quy tắc của mình.

Ăn cơm xong, lại có người đề ra ý tưởng đi hát Karaoke, tất cả mọi người đều đồng ý. Điều Hạ Chân Ngọc chán ghét nhất chính là đi KTV, không vì điều gì khác, chỉ đơn giản là bởi vì cô không có khả năng ca hát, đi thì cũng chỉ có thể làm khán giả, thật sự rất nhàm chán.

Chọn được một KTV xa hoa trong thành phố, một đám người ngồi trên chiếc ghế sofa lớn bắt đầu ca hát âm ỉ. Chu Cẩm Vũ mang theo Hạ Chân Ngọc ngồi trên ghế sofa đôi ở bên cạnh.

Vừa uống rất nhiều rượu, lại hát thêm mấy bài, không khí liền náo nhiệt hẳn lên, âm nhạc được mở đỉnh tai nhức óc, đã có người bắt đầu giành giật Microphone, cũng có người tham gia đổ xúc xắc uống rượu, hoàn toàn không có giống như lúc thường đứng đắn và nghiêm túc.

“Em có muốn hát một bài không?” Bởi vì tạp âm quá lớn, môi của Chu Cẩm Vũ gần như là dán sát vào tai Hạ Chân Ngọc để nói chuyện.

Hạ Chân Ngọc nghe xong vội vàng xua tay, ý bảo là cô không hát, Chu Cẩm Vũ một chút cũng không có ý muốn dịch chuyển, lại hỏi: “Vì sao không hát, em không thích sao?”

Hạ Chân Ngọc quay sang thiếu chút nữa thì chạm phải môi của Chu Cẩm Vũ, cô vội vàng lùi ra sau một chút rồi nói lớn: “Tôi không có khả năng hát theo giai điệu, cho nên không muốn hát.”

Nói xong cô dịch chuyển sang bên cạnh một chút, lại thấy Chu Cẩm Vũ cười cười vẻ thấu hiểu, lúc này có người đến đây mời rượu, Chu Cẩm Vũ liền cùng người nọ nói chuyện. Hạ Chân Ngọc liền lui lại phía sau vừa ăn một ít hoa quả khô vừa uống nước, uống xong cô cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, chỉ hy vọng bọn họ không nên chơi quá muộn.

Cô đang ăn chợt cảm thấy bên người có một luồng khí nóng phun tới, kết quả là vừa quay đầu lại thì phát hiện ra một nửa cơ thể của Chu Cẩm Vũ cũng đã sắp đè lên trên người cô, cô vội vàng muốn tách anh rời ra, lại phát hiện đã ở sát mép ghế sofa rồi, không còn chỗ nào để tránh nữa.

“Anh ngồi thẳng lên được không?” Hạ Chân Ngọc đưa tay đẩy đẩy Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ lại nhân cơ hội đó nắm lấy tay cô, đặt ở trên khuôn mặt anh vuốt qua vuốt lại, đôi mắt đen láy của anh chăm chú nhìn cô mang theo ý cười. Hạ Chân Ngọc nhìn thấy mấy người ở bên kia không có chú ý tới chỗ này, liền thấp giọng quát: “Anh làm cái gì vậy, buông ra”.

Lúc này Chu Cẩm Vũ đã thật sự áp vào trên người Hạ Chân Ngọc, môi của anh dán sát vào mặt cô, ôn nhu nói: “Chân Ngọc, anh uống nhiều quá, em để cho anh dựa vào em một lát như thế này, được không?”

Muốn mượn rượu giả điên sao? Anh là Chu đại thị trưởng, tửu lượng của anh Hạ Chân Ngọc cũng đã thấy qua rồi, vả lại hôm nay cũng không thấy anh uống quá nhiều, định giả bộ lừa gạt cô sao? Không để ý tới lời khẩn cầu của Chu Cẩm Vũ, cô không ngừng muốn đem anh đẩy ra.

Đẩy được hồi lâu mà anh vẫn không có chút nào xê dịch, còn cô thì toàn thân đầy mồ hôi, cô có chút thở dốc nói: “Chu Cẩm Vũ tôi không muốn cùng anh đùa giỡn, nếu anh không đứng dậy thì tôi sẽ đi.”

Chu Cẩm Vũ buồn bực nở nụ cười nhưng giọng điệu lại có chút mờ ám nói: “Chân Ngọc, làm sao em lại thở dốc như vậy, anh cũng chưa có làm cái gì mà.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền đỏ mặt, mở miệng nói: “Thật sự là già mà không nên nét”

Chu Cẩm Vũ cười hỏi: “Già? Em cảm thấy anh già sao?”

Hạ Chân Ngọc liếc nhìn anh một cái nói: “Sao lại không già, anh hơn tôi 10 tuổi đấy”. Mặc dù nhìn Chu Cẩm Vũ quả thực không già một chút nào, nhưng mà Hạ Chân Ngọc chính là không muốn là cho anh dễ chịu, vả lại tuổi của anh quả thực là như vậy mà.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Thật sự? Nhưng mà, Chân Ngọc à, cho dù nhỏ hơn em 10 tuổi đi nữa cũng chắc hẳn sẽ nguyện ý đi theo Chu Cẩm Vũ anh, em tin không?”

Hạ Chân Ngọc thấy thái độ thật sự không có nghiêm túc của anh với phụ nữ có chút tức giận nói: “Tin! Tôi đương nhiên tin! Chu thị trưởng ngài đúng là có sức hấp dẫn vô biên, vậy sao ngài lại không đi tìm nhĩ, có rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp còn đang ước ao được hầu hạ ngài kia.”

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc nói với vẻ chua xót, anh nhìn cô đầy cưng chiều rồi trực tiếp ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói: “Cô bé ngốc, em đang ghen tị? Anh nhìn thấy em liền yêu, làm sao có thể đi tìm người khác được, Chân Ngọc của anh cực kỳ đáng yêu mà”

Nói xong liền hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, vừa hôn vừa nói: “Còn chê anh già, hử? Nói, còn chê không?”

Hạ Chân Ngọc tức giận, hết sức né tránh anh, cô làm sao phải ghen tị! Nhiều người như vậy mà Chu Cẩm Vũ anh lại không sợ,

Hạ Chân Ngọc tức giận phi thường trốn tránh trước, mình vì cái gì phải ghen tị! Nhiều người như vậy Chu Cẩm Vũ hẳn không sợ, nhưng bản thân cô vẫn còn muốn làm người đó. Không muốn bị xấu mặt cô đành phải xin tha: “Tôi nói sai rồi, anh không già, được chưa? Anh mau buông tôi ra!”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc nói: “Xấu hổ rồi sao? Được, không trêu em nữa, chúng ta ngồi như vậy uống rượu đi.” Nói xong tuy là anh không tiếp tục hôn Hạ Chân Ngọc nữa, nhưng mà anh lại vẫn là muốn ôm cô uống rượu. Hạ Chân Ngọc sợ phức tạp, liền cầm lấy ly rượu đưa lên cái miệng nhỏ nhắn một ngụm lại một ngụm uống xuống.

Bên kia mọi người đang ca hát nhưng mắt bọn họ cũng chưa có mù, mặc dù có thân thể của Chu Cẩm Vũ che chắn nên không ai biết là hai người đang làm cái gì, nhưng mà nhìn thấy động tác kia cũng biết là có chuyện gì xảy ra. Trưởng phòng cùng Quách chủ nhiệm nở nụ cười, nhìn điệu bộ này của Chu thị trưởng hẳn là bọn họ đã làm đúng rồi, xem ra về sau còn phải tạo ra nhiều cơ hội như thế hơn nữa. Ừm, lần sau không cần mang theo nhiều người như vậy.

Bọn họ dặn dò mọi người tiếp tục uống, những người khác cũng đều rất thức thời đưa lưng về phía Chu Cẩm Vũ, giả bộ như không hề phát hiện ra điều gì, cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ cuốn lấy cũng không có nổi nóng, đẩy cũng không đẩy ra, trốn cũng không trốn được, trước mặt nhiều người như vậy cũng không thể để cho anh bị mất mặt mũi, đành chịu vậy. Cho nên cả đêm này không ít lần cô bị Chu Cẩm Vũ chiếm tiện nghi.

Mà Chu Cẩm Vũ đúng là rất hưởng thụ, gần như là ôm lấy Hạ Chân Ngọc không có buông tay, một chốc thì hôn nhẹ, một hồi thì sờ sờ, cuối cùng thì biến thành bản thân anh cũng dâng trào nhiệt huyết, kẻ sát vào Hạ Chân Ngọc mà cọ xát. Sau đó nhận thấy Hạ Chân Ngọc thật sự muốn nổi giận, lúc này mới buông tay ra, nhưng mà khuôn mặt anh lại cười đến mức cực kỳ đáng đánh đòn

Hạ Chân Ngọc có tâm tư muốn làm đả đảo để nghĩ là những người khác đều không chú ý đến tình huống bên này, cô cũng chỉ có thể suy nghĩ như vậy để tự an ủi bản thân mình, nhưng mà ngầm lại cũng là không có khả năng, trong mắt những người đó cô đã trở thành niềm vui mới của Chu Cẩm Vũ mà thôi.

Vừa rồi những lời nói của Chu Cẩm Vũ đúng là không sai, có rất nhiều người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp hơn cô muốn bám lấy Chu Cẩm Vũ để leo lên. Tuy rằng người đã thuộc vào hàng trung niên nhưng tướng tá và dung mạo đều xuất sắc, tuyệt đối là mặt hàng thượng phẩm, nên không ít ong bướm chung quanh, cô ở đơn vị cũng nghe rất nhiều tin đồn về anh, cực kỳ phấn khích, nhưng chưa từng nghĩ rằng người nổi danh đó lại có một ngày rơi xuống người mình.

Khi mọi người chơi đến gần 1 giờ sáng thì bắt đầu đi về. Chu Cẩm Vũ đưa Hạ Chân Ngọc về nhà. Hạ Chân Ngọc vốn định lôi kéo Quách chủ nhiệm đưa cô về, nhưng mà Quách chủ nhiệm mau chóng biến mất tựa như chuột trốn mèo. Không muốn làm cho Lý Ngụy trong lòng sinh nghi, Hạ Chân Ngọc bảo Chu Cẩm Vũ đem xe dừng lại ở chỗ cách xa cửa tiểu khu một chút, sau đó cô sẽ gọi điện thoại cho Lý Ngụy bảo anh ta xuống đón cô.

Nhưng Chu Cẩm Vũ tựa như không nghe thấy, anh không có lên tiếng, đương nhiên người tài xế vẫn tiếp tục lái xe chạy thẳng đến trước cửa tiểu khu, Chu Cẩm Vũ nói: “Em gọi điện thoại đi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi xuống xe, anh bảo người tài xế lái xe đi ra xa một chút”

Chu Cẩm Vũ hừ lạnh một tiếng nói: “Làm sao vậy, em sợ cái gì, hay là chợt dạ?”

Hạ Chân Ngọc biết không có cách nào khác để nói rõ phải trái với anh, cô nghĩ, một lát nữa khi Lý Ngụy xuống dưới cô sẽ thẳng thắn nói là đêm nay Chu thị trưởng mời cơm là được rồi. Bản thân cô đâu có làm cái gì mà không vững tâm, người chợt dạ cũng nên là Chu Cẩm Vũ, anh cảm dỗ người phụ nữ đã có chồng mà còn ra vẻ đúng lý hợp tình. Nghĩ vậy cô lại “Phi” một chút, cái gì mà mà cảm dỗ, nói như vậy thì ngay cả bản thân cô cũng đáng bị trách móc.

Cô bình tĩnh xuống xe, nói chuyện điện thoại xong thì đứng chờ Lý Ngụy, Chu Cẩm Vũ cũng xuống xe, đứng ở phía sau ôm lấy Hạ Chân Ngọc hỏi: Ban đêm trời có chút lạnh, hay là vào trong xe ngồi chờ được không?”

Hạ Chân Ngọc giật mình gạt tay Chu Cẩm Vũ ra, nghiêm khắc nói: “Chu Cẩm Vũ, bình thường lúc ở cơ quan hay là trên bàn rượu tôi không có cách nào khác nên mới dễ dàng bỏ qua cho anh, anh đừng có quá đáng.” Cô không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ ở ngay trong tình huống Lý Ngụy có khả năng xuất hiện bất cứ lúc nào, mà còn dám động tay động chân.

“Em bận tâm tới hân ta như vậy? Ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn rồi, vậy mà vừa đến cửa nhà em liền bắt đầu sa sầm mặt mũi đối với anh rồi.” Chu Cẩm Vũ có chút bất mãn nói.

Lý Ngụy cũng sắp xuống đến nơi rồi, cô cũng không thể lại cùng Chu Cẩm Vũ tiếp tục đề tài này, nên giọng điệu nói ra có chút mềm mại hơn: “Tôi không có tức giận anh, chỉ có điều là, không phải anh đã nói anh sẽ không miễn cưỡng tôi sao? Nhưng hiện tại anh đang làm tôi khó xử đấy.”

Chu Cẩm Vũ cũng không muốn làm cho Hạ Chân Ngọc phải khó xử, anh cầm tay cô nói: “Là anh quá nóng vội, Được, anh sẽ không làm cho em phải khó xử.”

Lúc này ở phía cổng chính truyền đến tiếng bước chân, Hạ Chân Ngọc vội vàng rút tay ra. Rất dễ nhận thấy vẻ mặt hết sức kinh hãi của Lý Ngụy bởi vì anh ta lại thấy Chu Cẩm Vũ đưa vợ mình về nhà. Lần trước còn có thể nói bởi vì tình cờ gặp gỡ, vậy lần này lại là chuyện gì xảy ra. Lý Ngụy đương nhiên không có ý khác, bởi vì anh ta nghĩ rất là bình thường, muốn nói Chu Cẩm Vũ có ý đồ gì đó với Hạ Chân Ngọc là không có khả năng.

Chu Cẩm Vũ thật sự tự nhiên: “Lại gặp mặt, hôm nay chúng tôi đi ăn cơm, sau đó lại đi KTV, cho nên về nhà có chút hơi muộn.”

Lời giải thích này thật không minh bạch, Hạ Chân Ngọc vội vàng tiếp lời: “Đúng vậy, hôm nay em cùng Quách chủ nhiệm và Chu thị trưởng còn có một vài đồng nghiệp trong thành phố đi ăn cơm, Chu thị trưởng tiện đường đưa em về. Thời gian cũng không còn sớm, Chu thị trưởng cảm ơn anh, chúng tôi đi về trước đây”.

Lúc này Lý Ngụy mới tỉnh táo lại một chút, vội vã nói: “Không có gì, không có gì, thật sự là làm phiền Chu thị trưởng rồi, ngài lên xe trước đi, một lát nữa chúng tôi sẽ lên nhà sau”. Vừa rồi Hạ Chân Ngọc nói chuyện quá thất lễ, làm sao bọn họ có thể lên lầu trước được, phải nhìn theo Chu thị trưởng rồi đi mới đúng chứ.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười: “Không cần khách sáo, cậu tên —— là gì? Đang công tác ở đơn vị nào?”

Lý Ngụy lập tức tỉnh táo tinh thần, đây là Chu thị trưởng đang hỏi lý lịch mình sao, anh ta hắng giọng một cái mới nói: “Chu thị trưởng, tôi tên là Lý Ngụy, hiện đang công tác tại bộ phận giám định, bây giờ là khoa viên.”

Ánh mắt Chu Cẩm Vũ hoàn toàn không đặt trên người Lý Ngụy, anh vẫn luôn nhìn Hạ Chân Ngọc cười cười. Hạ Chân Ngọc cảm thấy Chu Cẩm Vũ chính là đang cười nhạo Lý Ngụy, mà có lẽ là đang cười nhạo cô. Ai có năng lực so sánh được với người thiên chi kiêu tử như anh, có thể nói so sánh này hoàn toàn không công bằng.

Chờ Lý Ngụy nói xong, Chu Cẩm Vũ chỉ nói với Hạ Chân Ngọc một câu “Chân Ngọc, nghỉ ngơi cho tốt” liền lên xe rời đi.

Lý Ngụy có chút khấn trương liền hỏi Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, có phải vừa rồi anh nói quá nhiều hay không, nếu không làm sao Chu thị trưởng một câu cũng không nói?”

Hạ Chân Ngọc kéo cánh tay Lý Ngụy nói: “Chu thị trưởng đơn giản là tìm chút đề tài để nói thôi, làm sao có thể thực sự hỏi lý lịch của anh chứ, anh cũng quá thành thật rồi.”

Lý Ngụy nghe xong cũng cười, nói: “Ừ nhỉ, anh thật sự là một người vô danh, người ta đương nhiên là sẽ không để ý tới anh rồi.”

Cùng với Chu Cẩm Vũ, trong lúc đó cũng có rất nhiều lời đồn đại và phỏng đoán về Hạ Chân Ngọc. Thái độ của những người đồng nghiệp đối với Hạ Chân Ngọc đã thay đổi rất nhiều. Người khác không nói làm gì, chỉ là hiện tại Trần Tú Trần luôn có vẻ mặt nhiệt tình quá mức khi nhìn thấy cô, cô ta hỏi han ân cần,

thực sự thân thiết. Mặc dù những người khác đều thấy chướng mắt loại người tiểu nhân trước lạnh sau ấm như Trần Tú Trân, những cũng không ai nói ai, bởi vì không phải mọi người đều cố gắng nịnh bợ Hạ Chân Ngọc hay sao.

Hạ Chân Ngọc coi như không có hết thấy chuyện này, cô dự định so tính kiên nhẫn cùng với Chu Cẩm Vũ, cô rất là tự tin, chờ đến khi Chu Cẩm Vũ mất tính nhẫn nại trước sẽ tự động rút lui.

Rất nhanh đã đến cuối tháng Sáu, Quách chủ nhiệm nói bên thành phố chuẩn bị tổ chức một buổi đi du lịch, địa điểm là một khu nghỉ mát giải trí có tiếng. Xét thấy bình thường mọi người bộ phận lễ tân đảm nhiệm một hệ thống thông tin kỹ thuật số “Thực nghiệm hiện trường” đều làm việc hết sức vất vả. Lãnh đạo thành phố đặc biệt bỏ ra một khoản tiền, để toàn thể nhân viên trong bộ phận lễ tân được tham gia, hơn nữa có thể mang theo người nhà.

Mặc dù mọi người rất là vui mừng, nhưng cũng hiểu rõ là nhờ có ai mà được như thế, nên đối xử với Hạ Chân Ngọc tựa như gió xuân ấm áp. Ngoại trừ lúc vừa mới bắt đầu thì không kịp thích ứng, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều vui mừng khi việc thành. Dù sao thì ở đơn vị bọn họ có một người như Hạ Chân Ngọc, thì tất cả mọi người đều có lợi ích thực tế, huống chi ở cơ quan chuyện nam nữ như thế này cũng thường xuyên xảy ra.

Vì để cho không ảnh hưởng tới công việc hàng ngày của bộ phận lễ tân, lãnh đạo quyết định chia làm hai nhóm. Hạ Chân Ngọc đương nhiên là đi theo nhóm đầu, lúc ghi tên đăng ký Hạ Chân Ngọc cũng đăng ký luôn cả tên Lý Ngụy vào. Một là cô sợ Chu Cẩm Vũ giở trò, hai là cô cũng muốn cùng Lý Ngụy đi ra ngoài chơi, coi như là bù đắp cho tuần trăng mật của bọn họ, hơn nữa còn là miễn phí, dù sao thì cũng được phép mang theo người nhà.

Khi Quách chủ nhiệm nhìn thấy danh sách liền có chút lo lắng, tình huống này của Tiểu Hạ là tình huống gì vậy, rõ ràng đây là Trưởng trưởng phòng tạo ra cơ hội tốt, làm sao cô lại có thể mang chồng đi cùng, việc này còn diễn còn xướng cái quái gì được! Nếu như thật sự để cho Tiểu Hạ đi cùng với chồng, đoán chừng ông ta và Trưởng trưởng phòng cũng bị liên quan đến cùng rồi.

Vì thế liền gọi điện thoại cho Trưởng trưởng phòng. Trưởng trưởng phòng biết chuyện này cũng rất là khó khăn, liền cùng Quách Hoài nói: “Anh cả à, chuyện này cũng không dễ dàng xử lý đâu, anh có ý kiến gì hay không?”

Quách Hoài nói: “Tôi còn có thể có ý kiến gì hay, đã có quy định là được phép mang theo người nhà, tôi nghe Tiểu Hạ nói, ở bên đơn vị của chồng cô ấy xin phép nghỉ cũng dễ lắm, còn có thể làm sao bây giờ?”

“Đợi đã, chồng của Hạ Chân Ngọc làm ở đơn vị nào?” Trưởng trưởng phòng bắt được trọng điểm.

“Để tôi nhớ lại một chút, khi kết hôn có giới thiệu là làm ở cục gì đó, cụ thể là chức vụ gì thì tôi không biết. À, đúng rồi anh ta tên gọi là Lý Ngụy.”

Trưởng trưởng phòng cười nói: “Có đơn vị, có tên là cũng đã đủ dùng rồi, nếu như đơn vị không cho nghỉ anh ta cũng không đi được, như thế việc này không phải là sẽ xong sao, ha ha ha.”

18. Chương 18: Thay Đổi Hành Trình

Nhìn Lý Ngụy đang đứng trước mặt cúi đầu không nói, Hạ Chân Ngọc hỏi: “Không phải là đã xin nghỉ được rồi sao, làm sao lại đột nhiên nói là không thể nghỉ?”

Lý Ngụy liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc một cái rồi thấp giọng nói: “Là Lương cục trưởng đích thân nói, tuần này có một cuộc kiểm tra quan trọng, tất cả các ngành đều phải chuẩn bị để kiểm tra, đặc biệt ban kỹ thuật là trọng điểm kiểm tra, mấy ngày này không cho phép nghỉ.”

Hạ Chân Ngọc thở dài: “Haizz, được rồi. Ngày mai em đến cơ quan nói hủy bỏ tên của anh, cơ hội tốt như vậy đành phải lãng phí rồi.”

Lý Ngụy ôm vai Hạ Chân Ngọc nói: “Thực xin lỗi, Chân Ngọc, anh biết em vì gia đình này mà hao phí rất nhiều tâm tư. Anh cũng biết rõ bây giờ là anh làm liên lụy đến em. Nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ phối hợp trị liệu đem thân thể chữa khỏi bệnh, hơn nữa anh cũng sẽ cố gắng thay đổi bản thân mình, học cách đối nhân xử thế, có quan hệ tốt với lãnh đạo và cả đồng nghiệp nữa.”

Hạ Chân Ngọc nghe Lý Ngụy có thể nói như vậy vẫn là rất vui mừng, chỉ cần tâm lý Lý Ngụy ổn định, như vậy mấy vấn đề khác cũng không quá quan trọng, cô cười cười nói: “Trong mấy ngày em không có ở nhà, anh cũng đừng có chơi game quá muộn, cũng không nên uống rượu, chờ em đi về em sẽ mang quà về cho anh.”

Sau khi dọn dẹp xong một số việc, Lý Ngụy cũng đều đáp ứng từng việc một rồi, tâm tình Hạ Chân Ngọc mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Hôm nay cô xuất phát nên Lý Ngụy cũng sớm rời khỏi giường, sau đó gọi xe đưa Hạ Chân Ngọc ra sân bay. Thật ra trước đó Chu Cẩm Vũ cũng đã gọi điện cho Hạ Chân Ngọc nói là muốn tới đón cô đi, nhưng Hạ Chân Ngọc không đồng ý. Lần này đi du lịch Lý Ngụy không thể đi cùng, cho nên cô vẫn là nên cẩn thận một chút mới tốt.

Kỳ thực hành lý cũng không nhiều, chỉ cần mang theo một ít quần áo để thay, còn những thứ khác ở khu du lịch đều có, thực sự là rất nhẹ nhàng. Trong lúc chờ đồng nghiệp tụ tập đầy đủ, Lý Ngụy còn nói vài câu dặn dò cô chú ý an toàn... Nói xong liền chuẩn bị đi về.

“Tiểu Lý à, cậu đối với Chân Ngọc cũng thật là dụng tâm, tuy rằng thời gian xuất phát có chút hơi sớm, nhưng trời cũng đã là sáng rồi, cậu còn có lòng đưa tiễn vợ đến đây, thật đúng là tình cảm vợ chồng son rất tốt nha”. Trong đám người cũng không biết là ai đột nhiên nói một câu như vậy.

Những người khác nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều cười rộ lên, chỉ có điều khi ánh mắt nhìn Lý Ngụy có đồng tình, có thương hại cũng có cả vui sướng khi người gặp họa. Lý Ngụy không biết tình huống này là như thế nào, mặt đỏ bừng chào một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy bởi vì bản thân cô mà Lý Ngụy mới bị những người khác đối xử như thế, trong lòng cô cảm thấy rất áy náy, lúc ở trên máy bay tâm tình có chút sa sút. Những nhân viên đi nhóm đầu tiên này hoặc là có bối cảnh hoặc là do chủ ý của lãnh đạo, dù sao tất cả đều là nhân vật quan trọng trong đơn vị, bởi vậy chị Vương không thể vào được nhóm đầu tiên. Bản thân cô không muốn va chạm quá nhiều dẫn đến thị phi, vì vậy trên máy bay cô dự định ngủ bù.

Một lát sau chỗ bên cạnh cũng có người ngồi, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Trần Tú Trân, vì thế sau khi chào hỏi cô càng thêm xác định là chỉ ngủ chứ không có nói lời nào. Lúc Trần Tú Trân đến thấy có thể ngồi cùng Hạ Chân Ngọc thì rất cao hứng, dự định nhân cơ hội lần này đi du lịch sẽ tạo mối quan hệ tốt. Nhưng vừa thấy chính là Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại ngủ, cũng không biết là ngủ thật hay là giả vờ ngủ nữa, cô ta cảm thấy nhàm chán liền lấy một quyển tạp chí ra đọc để giết thời gian.

Lúc đến nơi, mọi người trong đơn vị bọn họ được bố trí ở tại khu C, nhưng mà nghe những người khác thăm dò được tin tức nói, khu D mới là khu vực chân chính xa hoa, đều là những biệt thự riêng biệt tựa như khách sạn năm sao. Nhưng mà khu C bọn họ ở cũng không kém, hai người một buồng được ngăn cách bởi phòng khách, tựa như một căn hộ nhỏ độc lập, mỗi người một gian phòng ngủ.

Tất cả mọi người đối với điều kiện nghỉ lại như vậy đều hết sức vừa lòng, hướng dẫn viên du lịch phát thẻ phòng, rồi lại giới thiệu các nhà hàng, thời gian ăn uống cùng các cơ sở vật chất, trang thiết bị vui chơi giải trí nghỉ dưỡng, sau đó để mọi người tự do hoạt động.

Hạ Chân Ngọc vẫn là ở cùng một phòng với Trần Tú Trân, nhưng mà may mắn là phòng ngủ độc lập nên thoải mái không ít, bằng không thật đúng là không biết làm như thế nào để ở chung với người phụ nữ có tính cách dễ dàng thay đổi như thế.

Chờ đến lúc thu xếp ổn thỏa thì cũng đã đến giữa trưa rồi, tất cả mọi người đều cùng đi đến phòng ăn, vào đến phòng ăn thì mắt mọi người đều sáng lên, cơm trưa là kiểu tự chọn, có đủ loại món ăn và đều được làm hết sức tinh xảo, hơn nữa cũng không ít những món ăn xa hoa cao cấp, vì thế mọi người lũ lượt đi tới chọn lấy chọn để.

Bởi vì lần này chủ yếu là đi nghỉ ngơi, giải trí, cho nên toàn bộ thời gian cơ bản đều là ở tại khu du lịch hưởng thụ các loại phục vụ. Buổi chiều Hạ Chân Ngọc cùng mấy người đồng nghiệp đi chăm sóc thân thể, rồi lại đến ôn tuyền ngâm mình, sau đó trở lại phòng ngủ nằm ở trên chiếc giường lớn rộng rãi thoải mái ngủ thiếp đi.

Hạ Chân Ngọc bị tiếng đập cửa làm cho tỉnh giấc, cô đứng lên còn có chút lơ mơ, qua một lát cô mới chợt nhớ tới bản thân mình đến đây để đi du lịch, lúc cô mở cửa thì thấy Trần Tú Trân đang đứng ở ngoài cửa, cô hỏi: “Chị Trần, có chuyện gì vậy?”

Trần Tú Trân cười nói: “Em thật đúng là có thể ngủ, bây giờ cũng sắp đến giờ cơm chiều rồi, mau mau sửa soạn một chút, một lát nữa đi xuống phòng ăn, buổi tối nay có tiệc rượu đón chào đấy.” Nói xong hình như là lại nghĩ tới điều gì đó liền bổ thêm một câu: “Nghe nói một giờ trước Chu thị trưởng cũng đã đến khu du lịch rồi.” Sau đó lại cười cười rồi mới trở về phòng.

Chu Cẩm Vũ đương nhiên sẽ đến, đây chính là đợt du lịch do bên thành phố tổ chức, sao chị ta lại cười đến mức kỳ dị như vậy, Hạ Chân Ngọc lắc lắc đầu bắt đầu rửa mặt thay quần áo, một lát nữa Trần Tú Trân sẽ tìm cô để lôi kéo đi đến phòng ăn.

Phòng ăn rất lớn, Chu Cẩm Vũ dùng micro để nói, sau khi phát biểu ngắn gọn xong liền bảo mọi người bắt đầu ăn uống, theo thường lệ sẽ lần lượt đến từng bàn mời rượu, sau đó sẽ cùng nhân viên trở về phòng ăn riêng biệt để dùng bữa.

Hạ Chân Ngọc cũng không phải là quá đói, hơn nữa trong phòng khách này có rất nhiều khói thuốc, mùi rượu cũng thật sự nồng nặc, cô nói với người ngồi cùng bàn một tiếng, rồi chuẩn bị về phòng xem tivi.

Ra đến cửa phòng ăn, cô gọi điện thoại cho Lý Ngụy để báo bình an, Lý Ngụy hiện giờ vẫn còn đang ở đơn vị làm việc, nói một hai câu xong Hạ Chân Ngọc liền cúp máy điện thoại. Cô đứng ở trên bậc cầu thang xác định phương hướng quay về, bả vai bỗng bị một người nào đó vỗ nhẹ, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Quách chủ nhiệm, liền nói: “Quách chủ nhiệm, ngài cũng ăn xong rồi à?”

Quách chủ nhiệm nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, ý tứ sâu xa nói: “Tiểu Hạ à, không phải là tôi đây làm lãnh đạo nên sĩ diện, thích giáo huấn người khác, nhưng cô cũng biết ngày thường lãnh đạo thành phố, đặc biệt là Chu thị trưởng đối với đơn vị chúng ta là cực kỳ chiều cô, đối với cô cũng có ấn tượng vô cùng tốt, đãi ngộ mà các cô được hưởng cũng là do Chu thị trưởng đưa ra. Trong trường hợp này nói thế nào thì cô cũng nên chủ động ngồi cùng một chút chứ, sao lại có thể một tiếng cũng coi như là không nhìn thấy người như vậy, haizzz.”

Nhìn dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Quách chủ nhiệm, Hạ Chân Ngọc cảm thấy rất khó xử, vốn là cô hoàn toàn không muốn đi bồi rượu, nhưng thần sắc Quách chủ nhiệm lại thể hiện là nếu cô không đi tuyệt đối không bỏ qua, ông ta còn mở miệng nói: “Bây giờ thật sự là không quản được những người trẻ tuổi”, “Bản thân thì bị kỷ luật lại còn phải chịu sự nổi giận của lãnh đạo”, vân vân và vân vân... khiến cho cô cũng là có chút ngượng ngùng, liền cùng Quách chủ nhiệm nói vài câu áy náy rồi đi theo ông ta đến gian phòng ăn riêng biệt.

Trong gian phòng đó không nhiều người lắm, chỉ có tất cả sáu người, Hạ Chân Ngọc ở vị trí cũ ngồi xuống, bưng ly rượu lên mời Chu Cẩm Vũ. Hôm nay Chu Cẩm Vũ vẫn có chút dáng vẻ của người lãnh đạo, vẻ mặt lẫn động tác đều rất quý tộc, ở trên bàn ăn trò chuyện rất vui vẻ cũng không có chú ý quá nhiều tới Hạ Chân Ngọc. Vì thế Hạ Chân Ngọc rất là ngạc nhiên, nhưng mà như vậy thật đúng là hợp ý cô.

Tiếp theo Hạ Chân Ngọc lại mời rượu mấy vị cán bộ khác ở Tòa thị chính, tất cả mọi người đều rất nể mặt uống cạn, những người này uống rượu xong cũng mời lại Hạ Chân Ngọc uống hết mấy ly. Tiếp theo Hạ Chân Ngọc lại phải mời rượu từng người một với Trưởng trưởng phòng, Đỗ thư ký còn có cả Quách chủ nhiệm. Sau đó Hạ Chân Ngọc cũng không dám di chuyển, cô ngồi ở đó nhưng cảm thấy cái bàn, sàn nhà tất cả đều không ngừng xoay tròn, cô biết bản thân mình đã uống say rồi.

Hai bàn tay ở dưới bàn ra sức vịn vào hai đầu ghế ngồi, cô chỉ sợ bản thân mình đột nhiên té xuống dưới bàn thì rất xấu hổ nhưng khả năng đó cũng rất lớn. Cảm giác choáng váng rất lâu cũng không có biến mất, cô không có biện pháp nào khác đành gắng gượng mở miệng nói muốn đi toilet, trước mắt liền giống như trên mây đi ra khỏi gian phòng. Cô muốn đi ra bên ngoài để đón một chút gió mát, ai ngờ vừa gặp có một

chút gió, đầu càng thấy choáng váng, cả người không đứng vững liền ngay sau đó bị ngã xuống, cũng không có cảm giác đau, tiếp đó trước mặt liền là một mảnh tối đen.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy bản thân mình rất không thoải mái, có cái gì đó đang đè nặng lên cô, hơn nữa cô cũng không thở nổi, miễn cưỡng mở đôi mắt ra thì phát hiện bốn phía cực kỳ tối, tiếp theo thì thấy khuôn mặt đang tươi cười của Chu Cẩm Vũ, theo bản năng cô hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

Chu Cẩm Vũ cười trầm thấp một tiếng không có trả lời, lại trực tiếp che môi Hạ Chân Ngọc lại. Hạ Chân Ngọc bị động tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng này của Chu Cẩm Vũ, cô có chút mơ mơ màng màng, hơn nữa bị Chu Cẩm Vũ phun ra khí nóng khiến cho cô càng muốn hôn mê.

Hạ Chân Ngọc cố sức suy nghĩ, tại sao cô lại ở cùng một chỗ với Chu Cẩm Vũ, lại đột nhiên cảm thấy một bàn tay ấm áp của Chu Cẩm Vũ đang cầm nắm khối mềm mại trước ngực cô. Cô hoảng sợ đồng thời cũng ý thức được trên người cô không có mặc quần áo chỉ được che đậy bằng một chiếc chăn mỏng. Điều càng khiến cho cô giật mình hơn là khi Chu Cẩm Vũ xóc chăn lên, dùng thân hình đè ép lên cô, lại cũng không có mặc quần áo.

Da thịt cực nóng tiếp xúc ở cùng một chỗ làm cho Chu Cẩm Vũ thở dài khoan khoái. Anh đương nhiên biết Hạ Chân Ngọc có chủ ý gì, đơn giản là anh đã nói qua là sẽ không miễn cưỡng cô, nhưng cô vẫn muốn tiếp tục kéo dài. Chu Cẩm Vũ anh vốn là không có kiên nhẫn cùng phụ nữ chơi trò chơi giằng co như vậy. Cho dù anh quả thật rất thích Hạ Chân Ngọc, nhưng cũng sẽ không để cho cô tiếp tục kéo dài như vậy. Anh đương nhiên sẽ không bắt buộc cô, nhưng nhất thiết cần phải sử dụng một chút thủ đoạn thích hợp. Hơn nữa, Hạ Chân Ngọc đối với anh không phải là không có cảm giác, về điểm này Chu Cẩm Vũ thực sự rõ ràng.

Hạ Chân Ngọc đã có chút tỉnh táo, cô không muốn biết tại sao cô lại cùng Chu Cẩm Vũ lẫn lộn ở trên một cái giường, cảm giác của cơ thể nói cho cô biết, cô cùng Chu Cẩm Vũ chưa có phát sinh chuyện gì. Cho nên hiện tại việc khẩn cấp nhất chính là làm cho Chu Cẩm Vũ dừng lại, bởi vì cô bị hôn môi, nên chỉ có thể mơ hồ phát ra chút thanh âm. Chu Cẩm Vũ nghe xong liền rời khỏi môi cô, Hạ Chân Ngọc thở hổn hển, cất giọng nói: “Anh buông ra, anh đã nói là không ép buộc tôi”.

Chu Cẩm Vũ nhìn khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của Hạ Chân Ngọc, bàn tay nắm ở nơi mềm mại của cô hơi chút dùng lực nhéo nhéo, lại cúi đầu xuống dán lên môi cô nói: “Bình thường nhìn em cũng không phải béo, không nghĩ tới đáng người em thật sự là không tẻ. Chân Ngọc, anh đương nhiên sẽ không bắt buộc em, hiện tại việc anh cần phải làm là làm cho em cam tâm tình nguyện cho anh”.

Nói xong anh không cho Hạ Chân Ngọc có cơ hội mở miệng nữa, trực tiếp dùng nụ hôn ngăn chặn cái miệng của cô, hung hăng dây dưa môi và lưỡi của cô, bàn tay cũng không ngừng dao động trên thân thể tuyết trắng non mềm của Hạ Chân Ngọc, cảm giác thật là tuyệt vời.

Cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng nhận thức được hôm nay Chu Cẩm Vũ thật sự không muốn buông tha cho cô, liền dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa ngồi dậy. Nhưng mà thân thể sau khi say rượu thực sự không còn chút khí lực nào, ngược lại còn có cảm giác như là ốm ở hùa theo Chu Cẩm Vũ. Nghe thấy thanh âm càng lúc càng thô dốc của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc rõ ràng vẫn không nhúc nhích chỉ im lặng kháng cự lại.

Phát giác Hạ Chân Ngọc tiêu cực chống đối, Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, giọng nói có chút mờ ám: “Cô bé ngoan, đàn ông cũng không dễ dàng buông tha như vậy đâu, một lát nữa hãy nói cho anh biết, anh và chồng em người nào tốt hơn. Hừm”. Nói xong nở nụ cười ha ha, sau đó lại hôn lên môi Hạ Chân Ngọc một chút, liền bắt đầu thay đổi vị trí, từ cổ Hạ Chân Ngọc dần dần đi xuống, hôn thẳng đến địa phương mềm mại nhô cao làm cho anh không rời ra được.

Hạ Chân Ngọc làm sao từng trải qua chuyện này, cho dù cô đã cùng Lý Ngụy rất nhiều lần thử qua, nhưng mà cho tới bây giờ Lý Ngụy cũng chưa từng làm qua những thủ đoạn như thế này, hơn nữa cũng không làm cho cô xuất hiện cảm giác khô nóng như vậy. Không biết có phải nguyên nhân là do cô uống quá nhiều rượu hay không, nhưng Hạ Chân Ngọc biết bản thân cô là có cảm giác, đây mới chính là điều làm cho cô cảm thấy sợ hãi, cô vẫn luôn cố gắng bình tĩnh tự kiềm chế, mà hiện tại cô lại không thể khống chế được bản thân mình.

Tại hai khối mềm mại mà anh lưu luyến hôn một thời gian dài, lại khẽ cắn vài cái. Chu Cẩm Vũ tiếp tục

hôn xuống phía dưới, Hạ Chân Ngọc rớt cục cũng không gắng gượng được nữa, cô nâng nửa người lên cuống cuồng hô: “Chu Cẩm Vũ, dừng lại ngay, có nghe thấy không, tôi không phải đùa với anh đâu, tôi thực sự tức giận.”

Cô hô to một tiếng xong đầu choáng váng mạnh liệt thân thể lại té ngã trở lại, Chu Cẩm Vũ không tiếp tục hôn nữa, lại nhớ tới Hạ Chân Ngọc bên cạnh, toàn bộ thân thể anh đều đang dính sát trên thân thể cô, anh không ngừng cọ xát, vô cùng thân thiết hôn hôn vào lỗ tai của cô rồi cười nói: “Được, anh không hôn, nhìn em nôn nóng kia, cũng là người đã kết hôn rồi mà vẫn còn thẹn thùng như vậy sao?”

Nói xong cũng không có ở yên một chỗ ôn nhu đụng chạm như vậy, lực đạo ở bàn tay anh cũng lớn dần lên, đầu Hạ Chân Ngọc choáng váng đến mức như não bị căng ra. Cô bị Chu Cẩm Vũ đùa nghịch khiến cho hô hấp dồn dập, thân thể nóng giống như là bị hỏa thiêu, cả người đều là mồ hôi, không thể nói rõ cảm giác khó chịu đó như thế nào. Cuối cùng tay của Chu Cẩm Vũ cũng đã hướng tới nụ hoa của cô, thử thăm dò vuốt ve xoa nhẹ, sau đó chậm rãi đâm vào.

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc có chút run rẩy: “Chu Cẩm Vũ, anh có thể buông tha cho tôi được không, tôi cầu xin anh, thật sự tôi không thể cùng anh phát sinh quan hệ, thật sự đó.” Ba chữ cuối cùng đang mang theo một chút giọng nghẹn ngào.

Toàn thân Chu Cẩm Vũ như bị kéo căng vì kiềm chế, anh sợ bản thân mình không khống chế được lực đạo sẽ làm tổn thương Hạ Chân Ngọc khi mà cô chưa có chuẩn bị tốt. Nhưng khi nghe thanh âm nhỏ bé cầu khẩn của Hạ Chân Ngọc, anh lại càng thêm hưng phấn, bàn tay còn đang ở phía dưới giúp Hạ Chân Ngọc thả lỏng thân thể, còn bàn tay kia nâng khuôn mặt của cô lên và nói:

“Bé ngoan, anh sẽ không làm tổn thương em, anh cam đoan!” Nói xong lại ôm Hạ Chân Ngọc không ngừng hôn lên môi cô.

Hạ Chân Ngọc ở trước mặt một người đàn ông kinh nghiệm đầy mình như Chu Cẩm Vũ, căn bản không có khả năng chống cự, tuyến phòng ngự cuối cùng cũng bị tan rã. Chu Cẩm Vũ biết Hạ Chân Ngọc đã hoàn toàn chuẩn bị tốt, anh nhẹ nhàng thả lưng của cô lên đem chính mình đâm vào, lại cảm thấy có sự khác thường, anh vội vàng hít sâu một hơi khống chế chính mình dừng lại.

Cảm giác được động tác của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc tuyệt vọng, khi Chu Cẩm Vũ chậm rãi lui về phía sau một chút, rồi lại dùng lực đâm tới, Hạ Chân Ngọc cảm thấy thân thể đau đớn vì bị xé rách, cô vừa khóc vừa hô: “Chu Cẩm Vũ, anh rút đi.”

Mặc dù Chu Cẩm Vũ kinh nghiệm phong phú nhưng mà cũng không chống đỡ được tình huống như thế này, trong nháy mắt anh cảm thấy hết sức kinh ngạc, không thể tin được đó lại có thể là lần đầu tiên của Hạ Chân Ngọc. Rất nhanh anh đã kịp phản ứng dừng lại động tác của mình, không dám cử động nữa, anh ôm Hạ Chân Ngọc và liên tục hôn lên môi cô, dỗ dành cô và nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Chân Ngọc, là anh không tốt, anh không biết em chưa từng —— Đừng sợ, ráng chịu một chút, lập tức sẽ không đau như vậy nữa, đừng sợ.”

Thời gian bao nhiêu lâu thì có thể không đau nữa, Chu Cẩm Vũ là một người đàn ông thì làm sao có thể biết được, nhưng mà cũng chỉ có thể nói như vậy, chính bản thân anh cũng còn có chút hoảng sợ.

Chu Cẩm Vũ một bên an ủi Hạ Chân Ngọc, một bên tiếp tục yêu thương nhẹ nhàng xoa nắn thân thể cô, để cho cô có thể tiếp tục thả lỏng người ra, bằng không chính anh cũng nhanh chóng không nhịn được. Chờ cho Hạ Chân Ngọc có chút mỗi một vì khóc, cũng có chút thích ứng với sự đau đớn này, Chu Cẩm Vũ liền không kiềm chế được bắt đầu chuyển động. Anh vừa động Hạ Chân Ngọc lại kêu đau, nhưng thật sự Chu Cẩm Vũ không có quản được nhiều như vậy, anh có thể chịu được đến lúc này là đã cực kỳ tự chủ rồi.

Ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc, lực đạo của Chu Cẩm Vũ không ngừng gia tăng, khoái cảm như muốn chết đi cũng không ngừng tích tụ, sau đó cuối cùng anh không khống chế được lực đạo ra sức giằng vò Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc đau đớn đã có chút chết lặng, người cũng đang ở trong trạng thái nửa hôn mê, nhưng mà vẫn nhỏ giọng nức nở: “Anh mau đứng lên đi, Chu Cẩm Vũ, tôi đau.”

Âm thanh mãnh mai rên rỉ này giống như là một loại dược làm cho hưng phấn đánh sâu vào thần kinh yếu ớt của Chu Cẩm Vũ. Anh gần như là ôm lấy Hạ Chân Ngọc mãnh liệt va chạm, cuối cùng anh cũng đã lên

đỉnh, khiến cho thể xác và tinh thần cực độ sung sướng trong khoái cảm, Chu Cẩm Vũ gầm nhẹ một tiếng rồi phun ra.

Qua một hồi lâu, Chu Cẩm Vũ buông Hạ Chân Ngọc đã ngủ mê mệt ra, lấy tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của cô, nhìn sắc mặt hồng hào của Hạ Chân Ngọc, khe khẽ cười một tiếng, rồi tự mình độc thoại: “Đây là tình huống gì, Hạ Chân Ngọc, em thật đúng là cho anh một kinh hỉ.”

Mặc dù anh đối với quan hệ nam nữ đã rất cởi mở, nhưng lần đầu tiên của Hạ Chân Ngọc lại là cho anh, Chu Cẩm Vũ vẫn là mang theo cảm giác thỏa mãn cùng vui sướng không thể không chế được, đây cũng là bệnh chung của đàn ông.

Anh đứng dậy dùng khăn giấy lau sạch thân thể hai người, rồi lại dùng khăn mặt ẩm lau thân thể cho Hạ Chân Ngọc. Sau đó anh bế Hạ Chân Ngọc lên đem drap giường tháo ra, lúc này mới ôm thân thể mềm mại của Hạ Chân Ngọc ngủ thiếp đi.

Ngày mai rất làm cho người ta chờ mong, anh chờ lời giải thích của Hạ Chân Ngọc, mà Hạ Chân Ngọc cũng có thể nhận rõ được một sự thực, Chu Cẩm Vũ anh mới là người đàn ông của cô, người đàn ông duy nhất.

19. Chương 19

Hạ Chân Ngọc nằm ở trên giường không muốn mở mắt ra, nhưng mà sự việc đã xảy ra như vậy rồi cô chỉ có đối mặt, cô không nghĩ được bước tiếp theo phải làm thế nào bây giờ. Mà ngay lúc này việc cô cần phải làm nhất là phải làm thế nào để rời khỏi chỗ ở của Chu Cẩm Vũ, nếu không một lát nữa trời sẽ sáng hẳn, bên ngoài có nhiều người thức dậy thì sẽ phiền toái lớn. Cô nín thở chậm rãi vươn tay, cầm lấy điện thoại di động nhìn xuống, đã gần 5 giờ rồi.

Cô nhẹ nhàng dịch chuyển cánh tay của Chu Cẩm Vũ đang vắt ngang trên ngực cô, xoay người xuống giường. Cô nhặt bộ quần áo rơi rải rác trên sàn nhà lên bắt đầu mặc vào trên người, vừa đem bộ đồ lót mặc vào thì phía sau truyền đến giọng nói còn hơi chút buồn ngủ của Chu Cẩm Vũ: “Dậy sớm như vậy, em định đi đâu?”

Cô nhanh chóng đem quần áo mặc vào và cài cúc cẩn thận, xoay người lại thì đã thấy Chu Cẩm Vũ ngồi dậy, cô nói: “Tôi trở về phòng của mình”.

Chu Cẩm Vũ nghe xong cũng xuống giường, Hạ Chân Ngọc vội vàng quay đầu đi nhắm mắt lại, một thoáng chốc thân thể ấm áp của Chu Cẩm Vũ đã kề sát bên cô rồi, anh vòng hai tay ôm eo Hạ Chân Ngọc, bàn tay lại còn khe khẽ mân mê eo cô, anh dán sát khuôn mặt mình vào mặt cô cười nói: “Anh còn cho rằng em sẽ khóc lóc ầm ĩ với anh cơ đấy.”

Hạ Chân Ngọc mở mắt ra, nhìn thấy anh đã mặc quần lót vào mới thả lỏng tâm tình, sau đó rất bình tĩnh nói:

“Khóc lóc ầm ĩ? Thế không phải là quá đạo đức giả sao, tôi cũng sẽ không khờ khạo tố cáo hành vi tối hôm qua của anh, tuy rằng hôm qua tôi say rượu, nhưng ý thức vẫn còn rõ ràng, cần gì phải tự làm mình mất mặt.”

Anh xoay người Hạ Chân Ngọc lại, cẩn thận nhìn sắc mặt của cô, quả thật không giống như giả vờ bình tĩnh, trong lòng có chút cảm xúc không đúng, anh nói: “Nhìn em có vẻ đã thông suốt, như vậy thì vội vã đi làm cái gì, ngủ thêm một lát nữa đi.” Nói xong anh liền muốn ôm Hạ Chân Ngọc quay trở về trên giường.

Hạ Chân Ngọc giãy giụa thoát ra khỏi tay của Chu Cẩm Vũ nói: “Bây giờ thời gian còn sớm, tôi nghĩ tốt nhất vẫn là đừng để cho người ta nhìn thấy tôi ở đây, tôi nên đi về trước.”

Chu Cẩm Vũ có chút mất hứng, cau mày lại nói: “Sợ cái gì, em không cần phải lo lắng nhiều như vậy.”

Hạ Chân Ngọc không muốn trì hoãn thời gian nữa, cũng không đáp lại lời nói của Chu Cẩm Vũ, liền đi tới mở cửa phòng ngủ, Chu Cẩm Vũ liền đưa tay kéo tay Hạ Chân Ngọc lại và nói: “Cũng không cần quan tâm tới chút thời gian này, không phải là em còn có chuyện nên giải thích với anh một chút hay sao?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy Chu Cẩm Vũ thật sự là đã chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ, không thể ngờ là anh còn chất vấn ngược lại cô, cô cũng không quay đầu lại nói: “Không có gì cần phải giải thích, sự thật chuyện này chính là như thế.”

Chu Cẩm Vũ lại buông lỏng tay ra, nở nụ cười tỏ vẻ không quan trọng: “Em không nói nhưng anh cũng có cách biết được.”

Rốt cuộc Hạ Chân Ngọc cũng mất đi sự bình tĩnh mà cô duy trì từ lúc đầu đến bây giờ, lập tức xoay người lớn tiếng nói: “Không cho phép anh bảo người đi điều tra Lý Ngụy, anh có nghe hay không?”

Lần này Chu Cẩm Vũ nói chuyện đã thoải mái hơn: “Được, vậy em nói cho anh là chuyện gì đã xảy ra đi, như vậy anh cũng đỡ phải mất công.”

Hạ Chân Ngọc cúi đầu không nói, Chu Cẩm Vũ tiến đến ôm lấy cô, ôn nhu nói: “Rất khó xử sao? Được rồi, để anh nói, nếu mà anh nói đúng thì em gật gật đầu được không?”

Hạ Chân Ngọc vẫn là không nói lời nào, nhưng mà cũng không có cự tuyệt, Chu Cẩm Vũ hôn lên đôi mắt của cô nói: “Có phải là thân thể của chồng em có vấn đề hay không?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong ngẩng đầu nhìn vào mắt Chu Cẩm Vũ cũng không hề phủ nhận, lần này không cần Hạ Chân Ngọc gật đầu, Chu Cẩm Vũ cũng đã khẳng định được bản thân anh nói đúng rồi, anh cười nói: “Chuyện này thật ra rất đơn giản, nếu không phải chức năng của thân thể hần có vấn đề, thì chính là định hướng tính cách của hần có vấn đề, nhưng mà anh nghĩ là chồng em còn chưa có kém cỏi đến mức nói rõ ràng tình hình thực tế là bản thân hần bị Gay, vẫn còn muốn cùng em kết hôn. Như vậy chỉ có thể là thân thể hần ta có vấn đề, chỉ có điều điểm này cũng khiến cho anh cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lúc hai người qua lại trước khi kết hôn, hoặc là lúc đã xác định rõ ràng là sẽ kết hôn, lại có thể không trải qua hành vi thân mật.”

Điểm này đúng là làm cho Chu Cẩm Vũ thật sự không thể ngờ tới được, thời đại này mà vẫn có nam nữ bảo thủ như vậy.

Đây là Chu Cẩm Vũ đang chê cười cô sống chung với một người cổ hủ không thích gần phụ nữ, hay là chê cô không có mị lực khiến cho chồng cô có hứng thú với cô sao? Hạ Chân Ngọc trầm tĩnh nghe giọng điệu có chút ngạc nhiên thú vị của Chu Cẩm Vũ, cô quyết định không tiếp tục nói chuyện với người đàn ông này nữa, trước tiên việc rời khỏi đây mới là quan trọng hơn.

Chu Cẩm Vũ lại ngăn cản Hạ Chân Ngọc, nói: “Đừng đi, lại theo giúp anh trong chốc lát.” Nói xong tay chân lại không thành thật đưa lên, một tay giữ chặt hai tay Hạ Chân Ngọc lại, còn một tay thì bắt đầu cởi cúc áo của cô ra, môi cũng sắp tới gần.

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Không được, tôi không thoải mái, anh dừng lại đi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong vẫn là hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, trần trọc dây dưa một hồi lâu, bàn tay cũng không có nhàn rồi mân mê sờ soạng trên người cô, đến tận lúc anh sắp không khống chế được bản thân mình mới buông Hạ Chân Ngọc ra, khẽ cười: “Đây là lần đầu tiên của em nhất định là không dễ chịu, trước hết hôm nay bỏ qua cho em, nhưng mà anh cũng không thể dễ dàng như vậy mà thả em ra.”

Nói xong anh trực tiếp kéo tay Hạ Chân Ngọc thẳng đến hạ thân của anh, Hạ Chân Ngọc chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng thì đã thấy Chu Cẩm Vũ dán sát trên người cô thở hổn hển về mặt đầy hưởng thụ, cô vội vàng đẩy anh ra, mở cửa chạy đi ra ngoài, còn thấp giọng nói một câu “Đê xôm”.

Bị đẩy ra Chu Cẩm Vũ liền vịn vào cánh cửa đã được mở rộng, cười ha hả, như hòa thượng đoạt được áo bào, chờ thân thể cô bé khôi phục lại anh sẽ lại thu thập cô. Bản thân anh không vội!

Hạ Chân Ngọc trốn tránh giống như kẻ trộm về tới chỗ ở của cô, vừa qua khỏi chỗ rẽ ở hành lang thì đúng lúc nhìn thấy cửa phòng cô và Trần Tú Trần được mở ra, cô vội vàng vàng lúi thân mình trở lại rồi liếc

trộm nhìn tình huống bên kia, kết quả liền nhìn thấy Chu chủ nhiệm rón ra rón rén đi ra, sau khi đóng cửa phòng liền hướng về phía bên này đi tới.

Cô cũng không rảnh để suy nghĩ đây là có chuyện gì xảy ra, Hạ Chân Ngọc vội vàng chạy đến cửa lớn trốn ở sau bức tường, chờ xác nhận Chu chủ nhiệm đã đi xa, cô cũng không dám sơ suất, đáng về lại giống như tên trộm đi đến cửa phòng mở cửa ra, cho đến khi vào được phòng mình rồi, cô mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, sáng sớm hôm nay cũng có quá nhiều mạo hiểm, hơn nữa cũng cảm giác được thân thể đau nhức từng cơn.

Tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường cô mới có thời gian suy nghĩ vãn vợ, cô nghĩ tới những hình ảnh cô được chứng kiến vừa rồi, chẳng trách mọi người đối với chuyện cực kì không minh bạch giữa cô và Chu Cẩm Vũ cũng không có để ý như vậy, thảo nào lần đi du lịch này cũng không có nhiều người mang theo người nhà cùng đi, hóa ra đều đã hiểu ở trong lòng mà không nói, vốn dĩ đều đã sớm vụng trộm mờ ám rồi.

Hạ Chân Ngọc cũng bắt đầu dâng lên hoài nghi, trong khoảng thời gian này Chu Cẩm Vũ nhìn thấy bộ dạng trốn tránh của cô, có phải cảm thấy đặc biệt buồn cười hay không, trong cái chảo nhuộm đủ màu như thế này, chỉ có mình ngây thơ xem mọi người đều trắng như tuyết?

Hạ Chân Ngọc cảm thấy sau khi cô cùng Chu Cẩm Vũ phát sinh quan hệ, lại nhìn thấy chuyện của Trần Tú Trân cùng Chu chủ nhiệm, cô liền đối với quan niệm từ trước đến nay của bản thân mình có chút dao động, có phải là cô cũng nên thích ứng với hoàn cảnh này hay không?

Suy nghĩ trong chốc lát, Hạ Chân Ngọc lắc đầu bác bỏ ý nghĩ này, tình huống của cô cùng Trần Tú Trân hoặc là cùng với bất kỳ người nào khác đều không hề giống nhau, bọn họ đang chơi trò chơi giữa những người phụ nữ và đàn ông đã lập gia đình, chơi đùa rất vui vẻ và cũng sẽ không ảnh hưởng tới gia đình hay công việc, thậm chí nói thẳng ra vẫn là có những trợ lực nhất định đối với công việc.

Nếu bây giờ cô là người chưa lập gia đình, như vậy có lẽ sẽ có khả năng cùng Chu Cẩm Vũ duy trì một đoạn quan hệ tình nhân, thế nhưng chẳng những bản thân cô đã kết hôn, mà còn có Lý gia và cha mẹ cô cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận loại quan hệ này giữa cô và Chu Cẩm Vũ, quan trọng hơn là bất luận kết quả có như thế nào thì người chịu thiệt cuối cùng vẫn luôn là cô, cũng làm tổn thương đến cha mẹ cô.

Lý gia có thể dùng lý do cô không trung thành với cuộc hôn nhân này để đề xuất ly hôn, Chu Cẩm Vũ thì càng không cần phải nói, hoặc là anh không ngại chuyện của cô gây phiền toái tiếp tục để cô làm tình nhân của anh, hoặc là nhất định bỏ mặc cô, làm như thế nào cũng đều không có kết quả tốt đẹp. Không được, cô không thể để mình lâm vào hoàn cảnh này, vì cha mẹ lại càng không thể. Hạ Chân Ngọc không ngừng suy nghĩ nên làm như thế nào để xử lý chuyện sau này. Nhưng tạm thời cũng không thật sự nghĩ ra được biện pháp tốt nào, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, cô nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh dậy, Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ còn lại hai ngày nữa, hai ngày này ngoại trừ đi đến phòng ăn thì bản thân cô sẽ không đi đâu hết, cứ làm tổ ở ngay trong phòng mình, nếu không khi cô đi ra đường với dáng vẻ mất tự nhiên, khẳng định người khác sẽ nhìn ra điều gì đó.

Cô mở cửa phòng ngủ ra chuẩn bị đi đến phòng ăn ăn cơm, liền nhìn thấy Trần Tú Trân đang ngồi ở trong phòng khách loay hoay làm cái gì đó. Trần Tú Trân nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đi ra, chị ta cười nói: “Hóa ra lần này em đi du lịch chính là ngủ nhĩ, cũng không có đi ra ngoài chơi đùa, em ngủ cũng nhiều thật đấy. Đúng rồi, tối hôm qua sau khi cơm nước xong như thế nào chị cũng không có nhìn thấy em, em trở về lúc nào vậy?” Trần Tú Trân có vẻ không lịch sự hỏi.

Hạ Chân Ngọc cũng cười nói: “Hôm qua em cũng không có đi đâu cả, tối qua có chút uống hơi nhiều, vẫn là nhân viên phục vụ phải đưa em trở về, nếu không em cũng không chấp nhận, em nằm ở trên giường liền ngủ thiếp đi, bây giờ mới tỉnh lại. Chị Trần, những thứ này là cái gì vậy?”

Trần Tú Trân nghe Hạ Chân Ngọc trả lời xong, hé miệng cười cười nói: “Vậy à? Chị thức dậy sớm, đi lòng vòng khắp nơi, phát hiện ra chỗ có bán đồ lưu niệm, liền mua một chút mang về, tặng cho người trong nhà, coi như là quà lại mặt. Em có muốn hay không? Chị mua cũng nhiều, nếu em muốn thì lấy mấy thứ đi.”

Hạ Chân Ngọc nhìn nét mặt có vẻ thật lòng muốn đưa đồ cho cô của Trần Tú Trân, cũng cảm thấy rất tốt, phù hợp với tâm ý của bản thân, thân thể cô không thoải mái, vốn không muốn đi chuyển, mấy món quà tặng này thật là đúng lúc, vì thế cô dựa vào số người trong nhà lựa chọn ra mấy thứ, đương nhiên chỉ lựa

chọn cho cha mẹ cô cùng cha mẹ Lý Ngụy, còn cô bảy, dì tám gì đó của anh ta, cô mới không rảnh quan tâm hết đâu.

Chọn xong quà tặng cô liền gửi tiền lại cho Trần Tú Trân, nhưng Trần Tú Trân lại kiên quyết không lấy, nói là căn bản không đáng giá, cũng chỉ có mấy đồng mà thôi, nếu Hạ Chân Ngọc muốn trả lại tiền cho chị ta vậy thì thật sự là khinh thường chị ta rồi. Hạ Chân Ngọc không có cách nào khác, cũng không thể không để cho Trần Tú Trân có chút mặt mũi, vì thế nói lời cảm ơn, nhận lấy những vật này nọ rồi hai người cùng nhau đi ăn cơm.

Hai buổi tối kế tiếp, Trần Tú Trân cũng không có trở về phòng, đoán chừng là đi tới chỗ của Chu chủ nhiệm, Hạ Chân Ngọc cũng giả bộ ngu ngơ tỏ vẻ cái gì cũng đều không biết. Ngay buổi chiều hôm đó Chu Cẩm Vũ phải trở về, nghe nói là thành phố có hội nghị khẩn cấp. Hạ Chân Ngọc dù sao cũng an tâm nhàn nhã vượt qua hai ngày nghỉ. Lý Ngụy cũng có vài lần gọi điện thoại tán gẫu với cô, nói là hiện tại cơ quan anh ta rất bận bịu, không ngờ nảy sinh ra một vụ án lớn, yêu cầu phải phá án và điều tra phá án có kỳ hạn.

Hạ Chân Ngọc hỏi thăm tình huống, dặn dò Lý Ngụy phải chú ý thân thể, Lý Ngụy cũng rất là hưng phấn, nói là nếu có thể phá án này, như vậy cuối năm đơn vị bọn họ nhất định sẽ được bình bầu loại ưu, ban kỹ thuật cũng có số người được bình bầu cá nhân tiên tiến, bản thân anh ta nhất định phải tranh thủ cơ hội. Trong điện thoại Hạ Chân Ngọc cũng cố vũ Lý Ngụy vài câu, bảo anh ta nên an tâm, nhưng cũng không nên quá mức tự mãn.

Khi đoàn người Hạ Chân Ngọc trở về đi làm thì nhóm nhân viên thứ hai cũng xuất phát, bên ngoài cho dù có thoải mái hơn nữa cũng thua kém sự dễ chịu khi ở nhà, Hạ Chân Ngọc cảm thấy vẫn là ở nhà là tốt nhất.

Bởi vì nhóm đồng nghiệp thứ hai đi du lịch, cho nên bộ phận lễ tân lập tức có vẻ có chút vắng vẻ, mọi người vừa mới trở về liền đi làm nên cũng có chút uể oải, thậm chí là phờ phạc. Hạ Chân Ngọc đang ngồi ngủ gật thì tiếng chuông điện thoại vang lên, cô háng giọng một cái rồi nhận điện thoại, là Chu chủ nhiệm tìm cô.

Tuy nói là đã phát hiện chuyện của Chu chủ nhiệm cùng Trần Tú Trân, nhưng mà Hạ Chân Ngọc cũng không có gì không được tự nhiên, cô vẫn thực hiện cách đối xử với người khác là bao dung nếu có thể. Lại nói chuyện này không có quan hệ gì đến cô, cho nên tiếp xúc với Chu chủ nhiệm cũng vẫn là giống như mọi ngày.

Chu chủ nhiệm nhiệt tình bảo Hạ Chân Ngọc ngồi xuống, sau đó liền nói: “Vừa trở về liền phải đi làm nên rất mệt nhỉ?”

Hạ Chân Ngọc cười cười nói tạm được, giọng điệu của Chu chủ nhiệm liền có vẻ thần bí: “Tiểu Hạ, tôi nghe nói chuyện này, cũng còn chưa biết là thật hay giả, cô nghe xong có thể hỏi thăm một chút.”

Nói xong cũng không chờ Hạ Chân Ngọc đáp lại, lập tức nói tiếp: “Tôi nghe nói dường như cấp trên muốn đem cô tạm thời điều đến thành phố công tác một thời gian ngắn.”

20. Chương 20

Từ sau khi nghe Chu chủ nhiệm nói về chuyện cô sắp được điều đến làm việc ở thành phố, cả ngày tâm tình của Hạ Chân Ngọc đều không yên, sợ việc này sẽ trở thành sự thật. Nếu như cô thật sự đi đến thành phố, thì chuyện này quả thật giống như trở thành trò cười rồi, một nhân viên ngoài biên chế lại có thể được tạm thời điều chuyển đến Tòa thị chính để hỗ trợ, Tòa thị chính thật sự là không còn ai sao?

Mặc dù Hạ Chân Ngọc cảm thấy việc này là rất hoang đường, nhưng chỉ e là với tính cách không quan tâm của Chu Cẩm Vũ, thật sự sẽ hành sự như thế, cô muốn gọi điện thoại cho Chu Cẩm Vũ, kết quả phát hiện ra là bản thân cô cũng không có lưu số điện thoại di động của anh, ngay cả số máy bàn ở phòng làm việc của anh cô cũng không nhớ, cũng không thể gọi điện thoại đến từng tầng của Tòa thị chính để hỏi, vả lại làm sao có thể dễ dàng tìm được Chu Cẩm Vũ chứ, hỏi Quách chủ nhiệm thì càng không có khả năng thực hiện

được, với lại cô cũng không thể mở miệng ra hỏi được, tuy rằng gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo lửa, nhưng cũng không biết làm thế nào.

Sau khi tan tầm cô mang côi lòng tràn đầy tâm sự trở về nhà, vừa mở cửa thì đã thấy Lý Ngụy đứng ở đó cười hề hề, Hạ Chân Ngọc tò mò hỏi: “Hôm nay anh làm sao vậy? Lại còn xếp thành hàng chào đón hả?”

Lý Ngụy nhận lấy chiếc túi của Hạ Chân Ngọc cất đi, lại còn giúp cô cởi áo khoác ngoài, nói: “Cơm chiều anh đã làm xong rồi.”

Hạ Chân Ngọc lại càng ngạc nhiên: “Anh nấu cơm rồi hả? Không phải là đang nói đùa đó chứ?”

Vào phòng, chỉ thấy trên bàn cơm ở trong phòng bếp nhỏ phía bên trái phòng khách đã bày biện đầy đủ, hóa ra là ăn lẩu. Hạ Chân Ngọc liền minh bạch, Lý Ngụy từ nhỏ đến lớn cũng không phải động tay động chân vào việc gì, làm sao có thể nấu cơm được, tất cả những thứ này đều là mua đồ ăn sẵn.

Lý Ngụy cười nói: “Có phải anh làm hay không đâu có gì quan trọng, quan trọng chính là tâm ý của anh, anh cũng đã cố gắng để khi vợ anh về đến cửa liền có bữa cơm nóng hổi để ăn.”

Hạ Chân Ngọc tạm thời thả lỏng tâm tình, nhìn nguyên liệu được chuẩn bị đầy bàn trông cũng có vẻ ngon miệng, cô rửa tay sạch sẽ cùng Lý Ngụy ngồi xuống và bắt đầu ăn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Lý Ngụy nói: “Chân Ngọc, hôm nay anh cũng được xem như là nở mày nở mặt, Khoa Kỹ thuật của bọn anh được Lương cục trưởng đến thăm, lại còn khen ngợi anh vài câu đấy.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Ồ, thật là tốt quá! Lý do vì sao thế?”

Lý Ngụy nói: “Bởi vì trong khoảng thời gian này anh có tăng ca làm thêm giờ, toàn bộ khoa của anh một ngày cũng không ngừng tăng ca, chuyện anh không đi du lịch cũng được nói ra, còn nói anh thật sự có trách nhiệm trong công việc, có thể lấy đại cục làm trọng!”

Nhìn Lý Ngụy cao hứng giống như một đứa trẻ, Hạ Chân Ngọc cảm thấy Lý Ngụy thật đúng là dễ dàng thỏa mãn, nhưng mà có thể được người khác tán thành đối với một người không có sở trường về giao tiếp như Lý Ngụy mà nói quả thật rất đáng để chúc mừng.

Hai người vô cùng cao hứng, ăn cơm xong, Lý Ngụy lại giành lấy phần rửa chén bát, Hạ Chân Ngọc không có việc gì để làm, đành phải đi vào thư phòng mở máy tính ra chơi game một chút, cô chơi liên tục đủ trò mà không thấy chán, cô đang lơ đãng chơi game thì bỗng nhiên bị Lý Ngụy đưa tay ôm lấy từ phía sau, Hạ Chân Ngọc hỏi: “Anh đã dọn dẹp xong rồi à?”

Lý Ngụy cúi đầu kề sát bên má Hạ Chân Ngọc nói: “Em yên tâm đi, anh dọn dẹp vô cùng sạch sẽ.” Sau đó liền nhẹ nhàng hôn lên mặt Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc mặc cho Lý Ngụy ôm hôn cô vô cùng thân mật như vậy, nhưng cũng không ngừng di chuyển con chuột trên màn hình. Lý Ngụy nhìn nhìn nói: “Trò này có cái gì hay mà anh thấy suốt ngày em vừa mở máy tính ra liền chơi trò này.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cười cười không lên tiếng, lúc này cô cảm giác được bàn tay của Lý Ngụy đang tìm kiếm xuống dưới, từ cổ áo ngủ trực tiếp thò vào bên trong, sau đó anh ta nắm lấy chỗ mềm mại của cô nhẹ nhàng xoa nắn. Hạ Chân Ngọc đã cố gắng thay đổi những cảm xúc của bản thân mình, nhưng đáng tiếc là tựa như ngày thường vẫn không có cảm giác. Đôi tay của Lý Ngụy vẫn luôn tạo cho cô cảm giác mềm mại nhẹ nhàng giống như tay phụ nữ, không gọi lên cho cô một chút gợn sóng kích thích nào.

Ngay sau đó môi Lý Ngụy cũng hôn qua hôn lại trên cổ Hạ Chân Ngọc, nơi nào cũng cọ xát thật lâu, cúc áo trên người Hạ Chân Ngọc đã hoàn toàn bị cởi bỏ, Lý Ngụy đứng ở phía sau Hạ Chân Ngọc, bàn tay cũng tiếp tục thăm dò xuống dưới, khuôn mặt anh ta cũng kề sát tới muốn hôn lên môi Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc có thể đối mặt với Lý Ngụy thật sự là đang khảo nghiệm chính bản thân mình, cô có chút bài xích cùng anh ta hôn môi, cũng không phải là chỉ nhằm vào Lý Ngụy, mà ngay cả Chu Cẩm Vũ cô cũng không muốn, có lẽ cô cảm thấy đối với phương thức thân mật này không hợp vệ sinh, nhưng mà sau này lại bị Chu Cẩm Vũ hôn thành quen, năng lực thích ứng của con người thật đúng là mạnh mẽ.

Vì không muốn nên cô quay đầu đi, nụ hôn của Lý Ngụy rơi vào khóe miệng của cô, Lý Ngụy cũng không quá để ý, tiếp tục hôn lên những chỗ khác. Hô hấp Lý Ngụy có chút dồn dập nói: “Chân Ngọc, hôm nay anh thực sự rất cao hứng, hơn nữa anh cũng có lòng tin. Em hãy chờ anh, anh nhất định sẽ cố gắng, khẳng định sẽ không để cho em đi theo anh chịu khổ!”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới chính thức hiểu rõ, hóa ra hôm nay Lý Ngụy hưng phấn như vậy vẫn là vì lãnh đạo đơn vị khen anh ta, đây thật sự làm cho người ta khóc không được mà cười cũng không xong, vậy nếu tương lai bị lãnh đạo phê bình một câu chắc là khó chịu đến chết.

Cuối cùng Lý Ngụy cũng ngừng tay, đối với Hạ Chân Ngọc nói; “Em chơi đi, anh đi nghiên cứu chứng cứ xem có phát hiện ra được điều gì hay không.”

Hạ Chân Ngọc hỏi: “Anh còn muốn đi đến cơ quan? Đã muộn thế này rồi, chừng nào thì anh trở về?”

Lý Ngụy suy nghĩ một chút rồi nói: “Ban ngày ầm ĩ nên anh không tĩnh tâm được, em không biết hôm nay bởi vì Lương cục trưởng khen ngợi anh hai câu, trong lòng bọn họ cũng không dễ chịu đâu, chưa nói đến, anh cũng không đi quan tâm tới bọn họ làm gì. Buổi tối không có người nên rất yên tĩnh anh mới có thể xem xét kỹ càng vật chứng. Em không cần chờ anh, nhớ khóa kỹ cửa vào, anh có mang theo chìa khóa.”

Đưa Lý Ngụy ra cửa, cô kiểm tra cửa hai ba lần rồi mới đi vào, cũng không có tâm tình chơi game nữa, ngồi ở trên ghế sofa pha trà ngắm người xem tivi, lúc này di động vang lên, cô nhìn vào cuộc gọi đến cảm giác như đây là số điện thoại của Chu Cẩm Vũ.

“Em đang làm gì đó?” Quả nhiên là giọng nói uể oải của Chu Cẩm Vũ.

“Xem tivi”. Hạ Chân Ngọc trả lời ngắn gọn.

“Vậy thì có cái gì hay, nếu không anh đến đón em, anh đưa em đi ra ngoài chơi.”

Nghe giọng nói của Chu Cẩm Vũ không giống như là đang nói đùa, Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Không được, đã muộn thế này rồi tôi không thể đi ra ngoài.”

“Em sợ chồng em?” Chu Cẩm Vũ khẽ cười hỏi.

“Đây không phải là sợ hay không sợ, dù sao tôi cũng sẽ không đi ra ngoài, anh đừng tới.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười ha ha, nói: “Vậy thì ngày mai nhé, ngày mai hết giờ làm việc em ở phố Nam Nguyên chờ anh, anh sẽ đến đón em.”

Hạ Chân Ngọc không có đáp lời, cô có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi: “Tôi muốn hỏi anh chuyện này, tôi nghe nói cấp trên muốn tạm thời điều tôi đến thành phố để hỗ trợ, chuyện này có phải là sự thật không?”

“Em nắm bắt thông tin nhanh nhỉ, là ai nhanh miệng như vậy, thật đúng là có chuyện như vậy.” Chu Cẩm Vũ trả lời.

Lúc này Hạ Chân Ngọc thật là nóng nảy: “Có phải là chủ ý của anh hay không? Tôi nói cho anh biết, tuyệt đối không thể làm như vậy, tôi không đồng ý!”

Chu Cẩm Vũ cười hì hì nói: “Em phản ứng kịch liệt nhỉ, như vậy đi, ngày mai gặp mặt rồi bàn lại.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Trong lòng Hạ Chân Ngọc thật sự rối loạn, suy nghĩ ngày mai gặp mặt nhất định phải xóa bỏ đi ý niệm trong đầu này của Chu Cẩm Vũ. Nhưng mà lúc này cũng không quên đem số điện thoại di động của Chu Cẩm Vũ lưu lại.

Buổi sáng hôm sau, Hạ Chân Ngọc rời khỏi giường, phát hiện ra Lý Ngụy đêm qua cũng không có trở về, cô thử dài thu dọn đồ đạc một chút rồi đi làm. Khi sắp đến giờ tan tầm, cô vẫn còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào với Lý Ngụy về chuyện buổi tối hôm nay cô sẽ về nhà muộn, thì trái lại Lý Ngụy đã gọi điện thoại đến trước, nói là buổi tối nay anh ta ăn cơm tại cơ quan, có lẽ đêm nay sẽ về, nhưng cũng chưa nói là mấy giờ, chỉ khẳng định là hôm nay có trở về, sẽ không giống như hôm qua không có trở về nhà.

Hạ Chân Ngọc bảo anh ta chú ý giữ gìn sức khỏe, không cần quá mức nôn nóng sau đó liền cúp máy. Cô nghĩ rằng dù sao án tử đó cũng không phải chỉ dựa vào năng lực của một người là có thể phá án được, Lý Ngụy có đôi khi chỉ vì cái lợi trước mắt.

Cô đi đến chỗ mà hôm qua Chu Cẩm Vũ bảo cô ở đó chờ, không lâu sau thì Chu Cẩm Vũ tự mình lái xe đi tới. Lúc ở trên xe, Hạ Chân Ngọc không đợi Chu Cẩm Vũ hành động, cô tự mình thắt dây an toàn. Chu Cẩm Vũ nhìn cô nở nụ cười, nghiêng người dùng sức hôn ở ngoài miệng Hạ Chân Ngọc một cái rồi nói: “Em tự mình thắt, nhưng chuyện anh cần làm thì anh vẫn phải làm?”

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nhìn anh, vừa định nói chuyện thì Chu Cẩm Vũ đã mở miệng nói trước: “Về đến nhà rồi nói”.

Hạ Chân Ngọc hỏi: “Nhà nào?”

Chu Cẩm Vũ thản nhiên nói: “Đương nhiên là nhà anh rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong không nói gì, thích đi đâu thì đi, dù sao thì đến nhà anh còn tốt hơn so với đến những chỗ khác, ở bên ngoài dễ dàng làm cho người khác nhìn thấy. Nhưng mà đi đến Thượng Lâm Uyển có chút quá xa, đến lúc đó thì mấy giờ cô mới có thể về đến nhà đây.

Kết quả là không tới 20 phút xe đã chạy vào tòa nhà Green Lake nổi tiếng ở trung tâm thành phố. Lúc này Hạ Chân Ngọc mới hiểu được nhà mà Chu Cẩm Vũ nói đến không phải là Thượng Lâm Uyển, lại thấy bản thân cô thật sự là không có kiến thức, Chu Cẩm Vũ đâu có thể nào mỗi ngày lại chạy xe đi tới đi lui xa như vậy, rồi cô lại cảm thán cuộc sống xa xỉ của những kẻ có tiền, tuy rằng không biết Chu Cẩm Vũ có bao nhiêu bất động sản ở các nơi, nhưng mà trong mắt Hạ Chân Ngọc đây đã là địa chủ, hơn nữa là địa chủ cực kỳ giàu có.

Bảo vệ khu chung cư cao cấp cũng đã nhận ra xe của Chu Cẩm Vũ, cung kính cúi chào liền lập tức cho xe đi, Hạ Chân Ngọc mới chỉ nghe danh của khu Green Lake, ngay cả cổng của khu này cũng chưa từng tới. Nghe nói trong khu này có một cái hồ nhân tạo khá là trắng lẹ, hơn nữa nơi này không phải có tiền là mua được, quan trọng nhất phải là người có quyền thế, những người sống ở nơi này đều là quan chức ở trong tỉnh, trong thành phố, thậm chí còn cả lãnh đạo ở trung ương lui đến. Đương nhiên những điều này đều là nghe nói, Green Lake đối với những người dân nhỏ bé như cô mà nói thật sự là rất thần bí.

Đi theo Chu Cẩm Vũ vào cửa đơn nguyên, tổng cộng có bốn thang máy, tầng sáu là cao nhất, đi ra thang máy cô mới biết được mỗi tầng chỉ có một hộ gia đình sinh sống. Hạ Chân Ngọc kinh ngạc cảm thán, đây là khu vực vàng của trung tâm thành phố nha, một khu lớn như vậy còn không phải là nhà cao tầng, hơn nữa một tòa nhà lại ít căn hộ như vậy, vậy thì để có được căn nhà này phải mất rất nhiều tiền đấy nhỉ.

Lúc vào phòng cô lại cảm thán một phen, căn phòng được trang hoàng sang trọng lại có phong cách, cô nghĩ coi như là mình được mở rộng tầm mắt. Chu Cẩm Vũ bảo Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa, còn anh thì đi thay quần áo, lúc trở lại anh ngồi ở trên ghế sofa hơi nghiêng người gối đầu ở trên đùi Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc hoảng sợ nói: “Anh ngồi thế không được hay cho lắm.”

Chu Cẩm Vũ nhắm đôi mắt nói: “Đừng làm rộn, để cho anh nằm một lát, hôm qua xã giao đến khuya, đến giờ vẫn chưa có được ngủ.”

Hạ Chân Ngọc nhớ tới tối qua, hóa ra anh nói muốn đón cô thật sự là lừa cô, lúc đó anh vẫn còn đang xã giao, mà cô còn khẩn trương như thế. Ngay sau đó cô đẩy đẩy anh ra và nói: “Nếu anh mệt thì phải đi nằm nghỉ ngơi cho tốt, anh nằm như thế một lát nữa chân tôi sẽ bị mỏi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền ngồi dậy, lúc này vốn là muốn ôm Hạ Chân Ngọc cùng nhau nằm xuống trên ghế sofa rộng lớn, anh nói: “Vậy hai chúng ta cùng nằm ở đây.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc cũng không đẩy anh ra, nhìn anh quả thật là có vẻ mệt mỏi, liền này: “Anh đợi một lát nữa rồi hãy ngủ tiếp, tôi muốn cùng anh nói tiếp chuyện hôm qua, anh quyết định như thế nào?”

Chu Cẩm Vũ hồi lâu cũng chưa có nói chuyện, Hạ Chân Ngọc lại hỏi một lần nữa mới dường như nghe được lời anh nói: “Em nói đến chuyện tạm thời điều chuyển à, đó là do Trương trưởng phòng đề cập, anh không đồng ý, như vậy không tốt đối với em.”

Hạ Chân Ngọc oán hận nghiêng rằng nghiêng lợ, chỉ có một câu vô cùng đơn giản như vậy, vậy mà hôm qua trong điện thoại anh không nói, hại cô phải suốt ngày lo lắng, vì thế cô muốn đẩy Chu Cẩm Vũ ra để đứng lên, lại hoàn toàn không đẩy được, thử lại vài lần vẫn là không thể, trái lại còn khiến cho Chu Cẩm Vũ mở mắt cười ha ha.

Hạ Chân Ngọc nhìn anh nói: “Cười cái gì mà cười, anh buông ra, tôi muốn về nhà.”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người đem Hạ Chân Ngọc đặt ở dưới thân, thấp giọng nói: “Thế nào? Nhận được thông tin chính xác rồi, liền thả lỏng tâm tình, muốn trở mặt, hừm?”

Hạ Chân Ngọc bị anh đè ép có chút không thở nổi nói: “Anh đứng lên trước đi, tối hôm qua trong điện thoại làm sao anh không nói cho tôi biết?”

Chu Cẩm Vũ hơi nghiêng người một chút nhưng vẫn còn đè nặng lên cô, cười nói: “Tối hôm qua anh nói thì em còn có thể ngoan ngoãn cùng anh gặp mặt sao? Cô bé ngốc, anh hiểu rõ em mà.”

“Chu Cẩm Vũ, anh chính là con hồ ly, ở trước mặt anh ai có thể không ngốc!” Hạ Chân Ngọc nghe Chu Cẩm Vũ bảo cô là cô bé ngốc nên không vừa ý.

“Làm sao mà cứ liên tục gọi cả họ cả tên anh như vậy, em gọi để nghe một chút anh liền buông em ra.” Chu Cẩm Vũ trêu đùa Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc không để ý đến anh, nhưng anh vẫn tiếp tục không buông tha cho cô, lại tăng thêm lực đạo, khuôn mặt Hạ Chân Ngọc có chút kìm nén đến hồng lên, cô nói: “Tôi sẽ không gọi.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ nói: “Để anh dạy cho em, gọi —— anh yêu đi.”

Hạ Chân Ngọc không nhịn được cười ra một tiếng, da mặt Chu Cẩm Vũ thật đúng là dày, cô nói: “Cũng không có sai biệt lắm gọi anh già còn nghe tạm được.”

Chu Cẩm Vũ cười cười có ý xấu, nói: Nếu không —— gọi là chú đi.”

Khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lúc này không phải là ghen hồng mà đúng là đỏ bừng, nói: “Anh đúng là biến thái!”

Chu Cẩm Vũ cười lớn hơn nữa: “Đây có là cái gì, chú so với cháu thật sự ít hơn nhiều, huống chi so với em anh còn lớn tuổi hơn, không thiệt thòi.”

Nói xong mở miệng cười quái dị nói: “Cực cực ngoan, ngoan chú thương nha”, rồi sau đó liền trực tiếp ngậm lấy môi Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc thật không nghĩ tới ngày thường vẻ mặt Chu Cẩm Vũ đứng đắn như thế, vậy mà lúc riêng tư cá nhân lại lớn mật như vậy, thật sự là cái chuyện buồn nôn thế mà cũng làm ra được, mấy lời ghê tởm đó mà cũng dám nói. Cùng lúc đó cô cũng bị anh hôn đến mơ mơ màng màng.

Chu Cẩm Vũ đặt cả người mình lên trên người Hạ Chân Ngọc, không để lại một chút khe hở nào, anh cực kỳ yêu thích tư thế cùng Hạ Chân Ngọc tiếp xúc thân mật như vậy, tâm lý cùng thân thể đều khiến cho anh cảm thấy thỏa mãn cũng dễ chịu.

Một tay của Chu Cẩm Vũ từ chỗ vạt áo của Hạ Chân Ngọc thò vào bên trong, cô bé này nhìn không quá mập, nhưng mà ngực cô lại rất no đủ. Chu Cẩm Vũ yêu thích không muốn buông tay, không ngừng qua lại vân vê nhào nặn ngực Hạ Chân Ngọc. Một tay xoa nắn khối tròn cao ngất phía trước ngực cô, còn tay kia thì cởi bỏ chiếc quần của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ khiến cho vừa nóng lại vừa thở gấp, cái gì cũng không quan tâm, chỉ có thể trầm mê trong những cơn bão táp mãnh liệt do đôi tay của Chu Cẩm Vũ tạo ra. Nhưng mà cũng cô cũng chắc chắn rằng cô đối với Lý Nguyên thật sự là không có cảm giác, hóa ra đúng là phụ nữ đều thích người đàn ông mạnh mẽ. Người đàn ông như vậy có thể thỏa mãn cực độ lòng hư vinh của phụ nữ.

Chu Cẩm Vũ buông môi Hạ Chân Ngọc ra, nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Hạ Chân Ngọc khi ý thức được việc này, anh cười tà khí, nói: “Bé ngoan, một chút nữa chú sẽ cho em ăn ngon, có muốn hay không? Hừm?”

Sau đó không đợi Hạ Chân Ngọc kịp phản ứng, anh lại hôn lên lỗ tai cô, rồi liền từ vạt áo đã rộng mở của cô hôn xuống, Hạ Chân Ngọc vẫn nhắm nghiền hai mắt, hiện tại cô cảm thấy Chu Cẩm Vũ đang ở chỗ cổ của cô cắn cắn lại liếm liếm, liền có chút động tình rên rỉ một tiếng, cuối cùng bản thân cô vẫn là hướng về phía Chu Cẩm Vũ khuất phục rồi.

Hạ Chân Ngọc đang cảm khái, thì cảm thấy sức nặng trên người mình lập tức nhẹ đi, lại đợi trong chốc lát cũng không thấy Chu Cẩm Vũ có động tác gì. Hạ Chân Ngọc có chút hoang mang mở mắt ra, thì thấy Chu Cẩm Vũ đã ngồi dậy, vẻ mặt âm trầm nhìn cô chằm chằm, không hiểu anh sao lại thế này.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc trong chốc lát, sau đó châm chọc bới móc mở miệng nói: “Hạ Chân Ngọc, cùng một lúc phải đối phó với hai người đàn ông em không thấy mệt mỏi sao?”

21. Chương 21

Chu Cẩm Vũ bất ngờ hỏi một câu, Hạ Chân Ngọc nghe xong liền sửng sốt sau đó mới kịp phản ứng, thấy Chu Cẩm Vũ nhìn chằm chằm vào cổ của mình, cô liền biết đó là dấu hôn mà tối hôm qua Lý Ngụy lưu lại. Hạ Chân Ngọc nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Chu Cẩm Vũ nhìn dấu hôn trên cổ Hạ Chân Ngọc, càng nhìn càng cảm thấy chói mắt, đột nhiên anh vươn tay kéo cái áo đã mở rộng của Hạ Chân Ngọc ra, tìm kiếm những ẩn ký khác. Sau khi không phát hiện ra dấu vết nào khác sắc mặt anh mới dịu đi một chút, anh còn nói thêm: “Như thế nào, em không định giải thích gì ‘xuân tiêu một khắc’ tối hôm qua sao?”

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ hỏi có chút chột dạ, lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp, nếu cô có chột dạ thì cũng chỉ có thể chột dạ ở trước mặt Lý Ngụy, trước mặt người nhà Lý gia, hoặc ở trước mặt cha mẹ của cô, nhưng tuyệt đối không tới phiên Chu Cẩm Vũ anh.

Vì thế khí thế liền lập tức trở lại, cô vung tay của Chu Cẩm Vũ ra lập tức đứng lên, cài lại toàn bộ cúc áo của mình, nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Giải thích cái gì? Anh đứng trên lập trường gì mà muốn tôi giải thích? Dựa vào cái gì mà nổi giận với tôi? Xảy ra chuyện gì không phải là chính anh đã nhìn thấy rồi sao? Anh có biết là thái độ này của anh rất buồn cười không?”

Chu Cẩm Vũ lập tức “Ồ” lên một tiếng rồi cũng đứng lên, kìm nén sự tức giận nói: “Dựa vào cái gì? Dựa vào việc anh là người đàn ông duy nhất của em!”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy cần phải nói lý lẽ rõ ràng với Chu Cẩm Vũ, cô phản bác lại: “Anh đương nhiên không phải là người đàn ông duy nhất của tôi, ít nhất là trên danh nghĩa không phải, tương lai thân thể của Lý Ngụy tốt hơn, anh lại càng không phải.”

Chu Cẩm Vũ nghe Hạ Chân Ngọc nói xong tâm tình lại lập tức tốt lên, bởi vì lời nói của Hạ Chân Ngọc đại biểu cho buổi tối hôm qua gã đàn ông vô dụng kia hoàn toàn không có hoàn thành chuyện đó. Nhưng mà lời nói của Hạ Chân Ngọc vẫn khiến cho anh cảm thấy không dễ chịu, vì thế anh nói: “Anh nói thế nào thì đúng là như vậy, chưa nói đến việc hấn ta hoàn toàn không thể làm được, mà cho dù hấn ta có thể được, anh cũng có thể khiến cho hấn bị phế bỏ!”

Hạ Chân Ngọc không muốn nhìn thấy Chu Cẩm Vũ ở trước mặt cô giở trò tàn nhẫn, liền cầm lấy cái túi đi ra cửa chính, khi cô chuẩn bị đổi giày ở gần cánh cửa chính thì nghe thấy giọng nói chậm rãi ở phía sau của Chu Cẩm Vũ: “Không có anh, em có thể đi ra khỏi cổng của khu nhà này sao?”

Hạ Chân Ngọc đứng nguyên một chỗ sửng sốt hồi lâu mới kịp phản ứng trở lại, vừa rồi lúc ở cổng người bảo vệ hoàn toàn không thấy được cô đi vào đây, nếu hiện tại cô một mình muốn đi ra khỏi khu nhà nhất định sẽ bị vặn hỏi, hơn nữa cho dù cô nói cô là khách của Chu Cẩm Vũ, người ta cũng chưa chắc sẽ tin, nhất thời cô không nghĩ ra biện pháp gì liền đứng ngay tại chỗ đó.

Chu Cẩm Vũ đi đến, ôm lấy Hạ Chân Ngọc từ phía sau nói: “Được rồi, đừng nóng giận nữa, vừa rồi là do anh phản ứng quá độ.”

Hạ Chân Ngọc xoay người, ngẩng đầu lên nhìn Chu Cẩm Vũ nghiêm túc nói: “Chu Cẩm Vũ, tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ ràng được một việc, thân phận hiện tại của tôi là phụ nữ đã có chồng, mối quan hệ bây giờ giữa anh và tôi là vô đạo đức, hơn nữa tôi càng hy vọng mối quan hệ này có thể được chấm dứt bất cứ lúc nào. Thêm nữa, tuy rằng nói như vậy có chút đạo đức giả, nhưng tôi còn muốn nói rằng, tôi là không có biện pháp cự tuyệt, bị bức bách và bắt đắ dĩ mới ở cùng một chỗ với anh.”

Cúi đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, sắc mặt Chu Cẩm Vũ tuy rằng bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa phần nộ. Lời nói của Hạ Chân Ngọc biểu đạt thật sự rõ ràng, nếu không phải anh là người quyền thế, thật sự cô không cần phải cúi đầu trước anh, như vậy là cô hoàn toàn không muốn ở cùng một chỗ với anh.

Thật sự đúng là một người phụ nữ thực tế. Mặc dù Chu Cẩm Vũ biết bối cảnh cùng chức vị của anh hấp dẫn rất nhiều phụ nữ, nhưng đối với mị lực của bản thân anh cũng vẫn là thập phần tin tưởng, bằng không nếu như anh hỏi đầu hoặc phì bụng thì tuy rằng những người phụ nữ kia có nguyện ý đi theo anh nhưng tuyệt đối sẽ không liều chết quần quýt lấy anh không rời.

Hai người yên lặng đối diện nhau, lần này Hạ Chân Ngọc không có lui bước, nếu như cô nói như vậy có thể làm cho Chu Cẩm Vũ chấm dứt đoạn quan hệ này thì đó chính là chuyện không còn gì tốt hơn, cho nên cô lấy hết dũng khí giằng co với Chu Cẩm Vũ.

Ai biết Chu Cẩm Vũ lại bỗng nhiên nở nụ cười, đối với Hạ Chân Ngọc nói: “Được, anh đã hiểu, từ nay về sau sẽ không nhắc lại chuyện này nữa, mối quan hệ giữa hai chúng ta anh cũng sẽ suy xét một chút, có được không? Em cũng không cần mất hứng.”

Hạ Chân Ngọc kinh ngạc với thái độ thật là tốt của Chu Cẩm Vũ, không nghĩ tới những lời nói đả thương người của cô như vậy mà nét mặt anh còn có thể cười chống đỡ, nhưng lại nói sẽ suy xét để chấm dứt đoạn quan hệ này, thật đúng là làm cho cô có chút không biết nên làm như thế nào cho phải.

Chu Cẩm Vũ lại càng cười đến ôn nhu, ôm Hạ Chân Ngọc trở về trên ghế sofa ngồi xuống, anh sờ sờ lên mái tóc của cô, rồi lại nghiêng người qua hôn cô. Thân mình Hạ Chân Ngọc rụt lùi lại phía sau, cô nói: “Anh còn muốn làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Việc này còn phải nói sao? Anh tưởng là anh đã biểu hiện thật sự rõ ràng rồi.”

Hạ Chân Ngọc không thể nghĩ tới sau một hồi tranh cãi như thế, hứng thú của Chu Cẩm Vũ cũng không giảm, vẫn còn muốn cùng cô lên giường, biết là không chạy khỏi cô liền nói: “Tôi phải về nhà trước 8 giờ.”

Chu Cẩm Vũ cắn cắn môi Hạ Chân Ngọc nói: “Được, em nói cái gì cũng được, ai bảo anh hôm nay đắc tội với em. Ngoan, đến đây, để cho chú yêu em nào.”

Sau đó anh lại giống như ‘mãnh hổ hạ sơn’ đè ép Hạ Chân Ngọc, trực tiếp hôn lên môi cô, đồng thời đưa tay nâng khe hàm dưới của Hạ Chân Ngọc lên, đem toàn bộ miệng của cô đều ngậm lại, sau đó đem đầu lưỡi của anh vươn vào bên trong khuấy động chơi đùa hết lần này đến lần khác, một hồi lại đem lưỡi của Hạ Chân Ngọc hút vào trong miệng của anh để mút. Bàn tay anh thì lại trực tiếp xé áo của cô ra, các khuy áo cũng bị rơi trên mặt đất. Chu Cẩm Vũ vội vã kéo áo ngực của Hạ Chân Ngọc lên, hai tay trực tiếp nắm lấy hai khối mềm mại trắng như tuyết đang đứng thẳng cao vút ra sức nhào nặn.

Hạ Chân Ngọc vốn đang muốn nhìn quần áo của cô bị xé hỏng nhưng lại bị cách thức hôn của Chu Cẩm Vũ khiến ê loạn dâng lên, trước ngực là một mảnh lửa nóng, do bị Chu Cẩm Vũ khơi gợi, theo bản năng liền ưỡn ngực đáp lại những nụ hôn của anh, lại đối lấy sự công kích càng thêm mãnh liệt của Chu Cẩm Vũ, cô gần như muốn hít thở không thông.

Khi Hạ Chân Ngọc cảm thấy bản thân mình sắp ngất đi, Chu Cẩm Vũ rút cục cũng buông môi của cô ra, nhưng anh lại ra sức hôn ở trên cổ của cô. Hạ Chân Ngọc không muốn đồng dạng tái phạm sai lầm, liền mau chóng đẩy đẩy Chu Cẩm Vũ ra, ý bảo anh không cần ở nơi đó trên người cô lưu lại dấu vết.

Chu Cẩm Vũ hiểu rõ được ý nghĩ của Hạ Chân Ngọc, cũng không muốn làm khó cho cô, đôi môi liền trượt xuống đến trước ngực của cô, anh há miệng ngậm lấy một bên, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm liếm trong chốc

lát, sau đó đột nhiên dùng một chút khí lực mút vào, thỉnh thoảng anh lại khẽ cắn lên đỉnh nhũ hoa đã muốn đứng thẳng kia, tiếp theo lại đổi sang bên kia và vẫn lặp như cũ.

Lúc này Hạ Chân Ngọc rút cuộc cũng không nhẫn nại chịu đựng nổi những kích thích như vậy liền nhỏ giọng rên rỉ, không tự giác ưỡn ngực hòa theo hành động của Chu Cẩm Vũ.

Một thoáng chốc, trước ngực của Hạ Chân Ngọc đã được che kín với những vết hồng hồng, Chu Cẩm Vũ tiếp tục hôn xuống phía dưới, anh đưa hai tay ra đem chiếc quần của Hạ Chân Ngọc tụt xuống, một bàn tay anh lại duỗi vào bên trong đáy quần lót của cô dịu dàng vuốt ve nụ hoa ở nơi đó.

Tiếp theo anh nhẹ nâng mông của Hạ Chân Ngọc lên, để cởi bỏ hoàn toàn chiếc quần cuối cùng kia của cô. Chu Cẩm Vũ hôn tới, vừa định cúi đầu vào giữa hai chân của Hạ Chân Ngọc, nhưng cô lại nâng người dậy ngăn cản hành động của Chu Cẩm Vũ, cô chịu không nổi hành động này, thật sự là không thể tiếp nhận được, rất là xấu hổ.

Chu Cẩm Vũ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Hạ Chân Ngọc cười đến áy muội nói: “Xấu hổ sao? Bé cứng cho là chú đối với ai cũng đều có thể làm như vậy sao? Bé cứng chính là người đầu tiên có thể hưởng thụ loại phục vụ này đó, ai bảo chú yêu bé cứng chứ.”

Hạ Chân Ngọc mặc anh trêu đùa, lại kiên trì không cho thực hiện hành động đó, Chu Cẩm Vũ cũng không miễn cưỡng cô, anh đứng lên vừa nhìn thân thể trắng nõn của Hạ Chân Ngọc, lại vừa chậm rãi cởi bỏ quần áo của chính anh. Hạ Chân Ngọc bị anh nhìn như vậy liền cảm thấy xấu hổ, muốn cầm quần áo lên che ở phía trước một chút, không ngờ Chu Cẩm Vũ lại dùng chân khều quần áo của cô ra vớt qua một bên, Hạ Chân Ngọc chỉ có thể ngồi dậy bao bọc lấy thân thể của mình mới che đi một ít.

Thân hình trần trụi của Chu Cẩm Vũ kề vào bên người Hạ Chân Ngọc, khoảnh khắc khi vừa mới chạm vào đó anh liền cảm thấy dễ chịu, thoải mái thở dài một hơi. Anh đặt Hạ Chân Ngọc nằm xuống, hai tay cô ôm lấy cổ anh, còn anh cả người dán sát vào trên người cô không có lấy một tia khe hở nào, anh nhẹ nhàng hôn lên môi Hạ Chân Ngọc và hỏi: “Nóng hay không nóng?”

Hạ Chân Ngọc nhắm nghiền đôi mắt hơi chút gật đầu, hiện tại cô giống như đang ở trong một lò lửa, cảm thấy nóng đến khó chịu, Chu Cẩm Vũ nở nụ cười nói: “Một lát nữa sẽ càng nóng hơn, không phải chú đã nói sẽ để cho bé cứng ăn ngon sao, hiện tại bé cứng có muốn hay không?”

“Anh có thể dừng nói nữa được không, anh mới không phải là chú của tôi!” Hạ Chân Ngọc nhỏ giọng kêu lên.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười một tiếng, mở hai chân của Hạ Chân Ngọc ra, để cho đôi chân cô vòng lấy thắt lưng anh, sau đó anh mới chậm rãi đem chính mình tiến vào trong cơ thể của Hạ Chân Ngọc. Bởi vì đây mới là lần thứ hai của Hạ Chân Ngọc nên vẫn có chút không thể thích ứng và đau đớn, cô không tự giác bĩu xịch trước vật đang tiến vào trong cơ thể cô.

Chu Cẩm Vũ hít sâu một hơi, rồi khống chế chính mình, tiếp tục đưa tay xuống dưới thân Hạ Chân Ngọc xoa nắn vỗ về, làm cho cô thả lỏng cơ thể, đôi môi anh thì vẫn như cũ không ngừng hôn lên môi và ngực của cô.

Đợi cho Hạ Chân Ngọc một lần nữa thích ứng, Chu Cẩm Vũ nhân cơ hội này dùng lực hoàn toàn đắm vào bên trong cô, Hạ Chân Ngọc yêu kiều thở gấp một tiếng, giữa hai người lại có thể thân mật như thế, loại cảm giác này vẫn làm cho cô cảm thấy rất rung động.

Chu Cẩm Vũ nhẹ nhàng vỗ về lên khuôn mặt của Hạ Chân Ngọc rồi từ từ chuyển động ra vào, anh cười hỏi: “Bé cứng thoải mái không?”

Những lời này vượt quá sức chịu đựng của Hạ Chân Ngọc nên cô quay đầu đi không có trả lời, anh muốn vô sỉ để ột mình anh vô sỉ là được rồi, bản thân cô không thêm để ý đến anh.

Chu Cẩm Vũ lật đầu cô lại đặt ở trước ngực anh, toàn bộ sức nặng của thân thể anh hoàn toàn đặt ở trên người Hạ Chân Ngọc, lực đạo cũng lớn dần lên. Toàn thân Hạ Chân Ngọc là mồ hôi, đồng thời cô cũng cảm thấy được có một loại cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngứa đang dần dần tích lũy ở trong cơ thể cô, hơn nữa dường như có một dòng nước nóng cũng được tuôn ra.

Phản ứng của Hạ Chân Ngọc đã kích thích Chu Cẩm Vũ, anh biết là cô đã bắt đầu cảm nhận được loại cảm giác này giữa nam và nữ, mà chính anh lại cảm thấy cho dù cả người Hạ Chân Ngọc bị anh ép chặt trong người thì cũng vẫn như cũ không thể làm cho anh cảm thấy thỏa mãn.

Vì thế Chu Cẩm Vũ càng muốn dùng lực đâm vào, đồng thời đưa tay ôm lấy Hạ Chân Ngọc ngồi dậy, còn anh thì nửa quỳ ở trên ghế sofa, mà cái đó của anh thì vẫn như cũ đang được đặt ở bên trong chỗ giữa hai chân của Hạ Chân Ngọc, kiểu này khiến cho anh thâm nhập càng thêm sâu, cảm giác này làm cho Hạ Chân Ngọc cảm thấy không thoải mái, cô muốn nâng thân thể của chính mình lên, lại bị Chu Cẩm Vũ gắt gao giữ chặt lại, cô chỉ có thể đưa đôi tay ôm lấy bờ vai anh để ổn định thân thể của chính mình.

Tư thế như vậy cuối cùng cũng làm cho Chu Cẩm Vũ cảm thấy có một chút xiu thỏa mãn, một tay anh ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc từ phía sau lưng, một tay kia thì chụp lấy trước ngực của Hạ Chân Ngọc mà âu yếm mơn trớn vỗ về, môi anh vẫn như cũ kịch liệt hôn thật sâu Hạ Chân Ngọc, không có một chút nào buông lơi, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc hô hấp có chút khó khăn anh mới hơi chút buông ra một ít, anh cúi thấp đầu thở gấp cười tà ác nói: “Bé cứng ngoan, cứ mãi như thế này cùng chú được không? Làm sao bé cứng lại chặt khít như vậy? Cái miệng của bé cứng sao lại ngọt ngào đến thế?”

Thân thể Hạ Chân Ngọc càng ngày càng căng cứng, cái cảm giác khó hiểu này cũng làm cho cô có chút sợ hãi, tựa như cô đang bồng bềnh ở trên bầu trời cao lại không tìm thấy chỗ để dựa vào. Cô hô hấp càng lúc càng nhanh, cuối cùng trong người cô truyền đến một cảm giác như điện giật, một luồng nhiệt phun ra, khoái cảm trong người ập đến. Cô không nghe thấy cũng không cảm giác được hết thấy xung quanh, miệng vô ý thức hét to lên một tiếng.

Qua một hồi lâu cô mới từ từ khôi phục lại tri giác, nghe thấy Chu Cẩm Vũ dán ở bên tai cô cười cười: “Cảm giác này thế nào? Việc này hẳn có làm cho bé cứng được không?”

Hạ Chân Ngọc cuối cùng đã thực sự được trải nghiệm cái gì được gọi là chết rồi lại sống giống như trong sách miêu tả, hoá ra loại cảm giác tuyệt vời này thực sự tồn tại, bản thân cô cũng không phải là bị lãnh đạm, mà là phải gặp đúng người mới có loại cảm nhận này. Nhưng cô cũng không muốn làm cho Chu Cẩm Vũ đắc ý, nên dùng giọng nói đã có chút run run hỏi: “Anh đã xong chưa?!”

Chu Cẩm Vũ hướng tới lỗ tai của Hạ Chân Ngọc thổi một luồng khí nóng, hạ thân của Hạ Chân Ngọc lập tức thít chặt lại, đổi lấy một tiếng rên trong yết hầu của Chu Cẩm Vũ. Sau đó anh đứng thẳng dậy, nâng Hạ Chân Ngọc lên trực tiếp đem cô đặt ở trong góc ghế sofa rồi tiếp tục ép buộc cô, động tác càng ngày càng nhanh chóng lên lên xuống xuống.

Sau khi Hạ Chân Ngọc tiếp tục lần thứ hai trải qua loại cảm giác này, cô đã không còn nửa phần khí lực, chỉ cảm thấy nếu Chu Cẩm Vũ không dừng lại, cô sẽ bị ngất xỉu mất, vì thế cô đành phải nhỏ giọng năn nỉ: “Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ anh đã xong chưa? Cầu xin anh hãy tha cho tôi đi, tôi không chịu được nữa rồi.”

Chu Cẩm Vũ cười khàn khàn nói: “Không thể cầu như thế được, anh đã dạy em như thế nào?”

Hạ Chân Ngọc liền đóng chặt miệng lại không nói, nhưng cô cũng chỉ gắng gượng được trong chốc lát, về sau thật sự là bị giày vò đến không chịu nổi, nếu thật sự là bởi vì chuyện này mà bị choáng váng thì cũng quá mất mặt, cô cân nhắc thiệt hơn, cắn cắn môi đã bị sưng lên, thấp giọng nói lên một tiếng giống như là muỗi kêu: “Chú!”

Toàn thân Chu Cẩm Vũ run lên, anh giống như là điên cuồng giữ chặt lấy Hạ Chân Ngọc rồi không ngừng đâm vào rút ra trong cơ thể cô. Anh dán môi mình lên môi Hạ Chân Ngọc cấp tốc nói: “Ng ngoan, nói lớn tiếng lên một chút, nếu không chú sẽ không để bé cứng yên!”

Hạ Chân Ngọc bị loại giày vò này làm cho sắp khóc, vì thế đành phải lớn tiếng hơn một chút nói: “Chú, xin chú buông tha cho tôi đi, xin chú đó.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong ngẩng đầu lên nhìn cô, liền cấp tốc chuyển động một hồi, cuối cùng cũng hét lên một tiếng rồi phóng thích chính mình ở trong cơ thể Hạ Chân Ngọc.

Một lúc lâu sau khi làm xong hai người vẫn không nhúc nhích cứ giữ nguyên tư thế này đứng ở đó, mãi cho đến khi Chu Cẩm Vũ than nhẹ một tiếng rồi mới dịch chuyển thân thể nhằm làm giảm bớt sức nặng

trên người Hạ Chân Ngọc, Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang choáng váng một trận, hữu khí vô lực nói: Anh còn không đứng dậy.”

Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc rồi xoay người một cái, hai người đổi ngược lại vị trí cho nhau, nhưng anh vẫn như cũ không có rời khỏi trong thân thể cô. Anh vuốt ve cái trán ẩm ướt mồ hôi của cô, nói: “Nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó anh mang em đi tắm rửa.”

Hạ Chân Ngọc mặc dù rất mệt mỏi nhưng cũng không dám ngủ, cô rất sợ nếu nhắm lại khi tỉnh dậy đoán chừng đã là buổi sáng ngày hôm sau, vì thế cô cố gắng làm cho bản thân mình tỉnh táo, nói: “Không thể, tôi đã nói phải về nhà trước 8 giờ, anh buông tôi ra đi.”

Tuy là Chu Cẩm Vũ không muốn thả cô đi, nhưng mà anh cũng biết thời điểm hiện tại không nên làm khó cho cô, anh từ từ rút ra, bế lấy Hạ Chân Ngọc đứng lên đi tắm rửa.

Phòng tắm rất lớn và có buồng vệ sinh riêng biệt, ngoại trừ tắm rửa còn có một cái bồn mát xa thật to, vừa nhìn đã biết Chu Cẩm Vũ là người cực kỳ biết hưởng thụ. Trước tiên anh mở nước ở trong bồn tắm lớn, sau đó giúp đỡ Hạ Chân Ngọc tắm sạch sẽ dưới vòi hoa sen, bản thân anh cũng vệ sinh qua loa, anh lại ôm cô vào trong bồn tắm lớn, sau đó ấn công tắc, một dòng nước phun ra. Hạ Chân Ngọc tận hưởng những tia nước ấm áp, cảm thấy thật dễ chịu nhưng cô đã mệt đến mức động cũng không muốn động rồi.

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc ngồi ở trong bồn tắm lớn, một khắc cũng không nhàn rỗi vẫn còn đang ăn đậu hũ của cô, tay anh đặt ở trên ngực Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn nói: “Một lát nữa anh sẽ đưa em về nhà, thật ra em không cần lo lắng nhiều như vậy. Ừm, anh sẽ nghĩ biện pháp, sẽ không làm cho em mệt như vậy ”

Anh suy nghĩ một chút lại cười nói: “Em mang một thân này đi, nếu hấn lại muốn làm một chút gì đó với em, em cũng không được đồng ý đâu đấy. Hửm?”

Chu Cẩm Vũ đã thay xong quần áo, cũng nhìn thấy bộ quần áo của cô trên mặt đất, nhưng anh một chút áy náy cũng không có, cầm lấy cái áo sơ mi của mình đưa cho Hạ Chân Ngọc nói: “Trước tiên em mặc cái áo này vào, bên ngoài khu này còn có cửa hàng quần áo, một lát nữa em ngồi ở trong xe để anh đi mua, trực tiếp thay xong liền trở về.”

Hạ Chân Ngọc mặc quần áo lót, lại mặc áo sơ mi của Chu Cẩm Vũ vào, cô nói: “Đều là tại anh, tôi mặc như thế này về nhà thì biết ăn nói như thế nào đây.”

Chu Cẩm Vũ cười cười nói: “Em nói là mới mua quần áo mới, chẳng lẽ hấn ta còn có thể chú ý xem bộ quần áo cũ của em ở đâu sao?”

Hạ Chân Ngọc cũng không có cách gì khác, chỉ hy vọng Lý Ngụy sẽ không để tâm tới điều nhỏ nhặt này. Trước lúc ra cửa cô đột nhiên chú ý tới một đồng hồ treo ở trên ghế sofa liền có chút đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi Chu Cẩm Vũ phải làm sao bây giờ. Chu Cẩm Vũ từ ánh mắt của Hạ Chân Ngọc mới biết được cô đang lo lắng cái gì, anh cười xấu xa rồi nói: “Không cần em phải bận tâm, tự khắc sẽ có người đến dọn dẹp.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không thèm để ý đến anh nữa, người đàn ông này da mặt quá dày, dù sao thì người phụ trách dọn dẹp cũng không biết người cùng Chu Cẩm Vũ hồ nháo là ai, bản thân cô có việc gì phải lo lắng.

Hai người lên xe đi ra khỏi cổng, may mắn là trên đường không có gặp người nào cả. Lúc đến cửa hàng quần áo Chu Cẩm Vũ hỏi cô về kích cỡ rồi bảo cô ở trong xe chờ anh, rất nhanh Chu Cẩm Vũ đã cầm mấy cái túi to đi ra, lên xe đưa cho Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc nhìn nhìn cái túi hỏi: “Làm sao lại mua nhiều như vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Thay đi, đây vẫn còn nhiều, về sau anh sẽ thường xuyên mua quần áo cho em.”

Hạ Chân Ngọc khinh thường nói một câu: “Tôi sẽ tự mình mua”, liền bắt đầu thay quần áo, Chu Cẩm Vũ nhìn thấy lại dán sát tới náo loạn một hồi, chờ đến lúc hoàn toàn mặc xong quần áo Hạ Chân Ngọc nhìn đồng hồ đã thấy sắp đến 9 giờ, cô sốt ruột nói: “Anh nhanh lên một chút lái xe đi, cũng đã trễ rồi đó!”

Chu Cẩm Vũ hừ nhẹ một tiếng lái xe rời đi, rồi lại đỗ lại trước cửa một nhà hàng, đi vào mua bữa tối cho Hạ Chân Ngọc để cô ăn ở trên xe, anh lại còn cố ý giảm tốc xe chậm lại, anh nói nếu Hạ Chân Ngọc không

ăn xong ngay tại trên đường thì sẽ cứ kéo dài thời gian như vậy, Hạ Chân Ngọc chỉ có thể tận lực cô gắng mau chóng ăn cho xong, Chu Cẩm Vũ cũng không ngừng nói anh cũng đói, nhất định phải bắt cô dứt cho anh ăn, cứ như vậy đến lúc ăn xong cũng đã gần đến trước cửa tiểu khu nhà Hạ Chân Ngọc.

Chu Cẩm Vũ đang muốn chạy qua, đột nhiên Hạ Chân Ngọc gấp giọng nói: “Dừng xe, mau dừng xe lại!”

Chu Cẩm Vũ nghi hoặc quay sang nhìn Hạ Chân Ngọc, kết quả là Hạ Chân Ngọc cầm quần áo, xách chiếc túi lên và nói: “Lý Ngụy ở phía trước đây, tôi xuống xe đây.” Nói xong trực tiếp xuống xe rời đi.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc xuống xe chạy chậm đi tới gọi Lý Ngụy, sau đó Lý Ngụy nhận lấy túi đồ trong tay Hạ Chân Ngọc, rồi hai người cùng nhau đi vào tiểu khu. Ánh mắt anh hơi chút trầm trầm, anh ngồi ở trong xe suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, quay đầu lái xe rời đi.

22. Chương 22

Lý Ngụy nghe thấy Hạ Chân Ngọc gọi mình từ phía sau liền xoay người chờ cô, đến lúc cô đi đến lại giúp cô xách đồ, anh ta hỏi: “Làm sao lại mua nhiều quần áo như vậy, mặc đến mấy ngày đây?”

Hạ Chân Ngọc cười cười nói: “Không có gì, anh nói buổi tối mới trở về, em liền cùng đồng nghiệp đi dạo phố, nhìn thấy giảm giá liền mua.”

Lý Ngụy nghe xong cũng không quan tâm đến chuyện này nữa, anh ta chuyển chủ đề nói: “Hai buổi tối nay anh ở cơ quan nghiên cứu cũng phát hiện ra được một chút, nhưng mà còn không biết nên nói như thế nào với khoa trưởng, anh sợ ông ta không thêm quan tâm, hơn nữa cho dù có thực sự lắng nghe, cũng sẽ không đem công lao tính cho anh.”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ rồi nói: “Lý Ngụy, thật ra có một số việc cần phải từ từ mới đến, để khiến cho những người khác tiếp nhận anh cần cả một quá trình, có khi đem công lao của anh tặng cho người khác cũng là một cách xã giao không thể thiếu.”

Lý Ngụy có chút không thể thừa nhận, nói: “Nếu là xã giao thì có thể mời bọn họ đi ăn cơm, uống rượu, ca hát, thậm chí là biểu diễn anh cũng đều đồng ý, thế nhưng nếu muốn đem thành quả mà anh vất vả cố gắng mới có được tặng cho bọn họ thì anh không hưởng lộc thì anh không làm được, nếu thật sự bọn họ làm như vậy, thì cùng lắm là anh đi tìm Lương cục trưởng.”

Đến lúc đó thì những người trong khoa anh ta cũng không khách khí nữa, trong lòng Hạ Chân Ngọc suy nghĩ như vậy, nhưng cũng không có phản bác lại anh ta, bởi cô biết tính cách của Lý Ngụy, tuy là bình thường có chút nhu nhược, nhưng mà một khi đã cố chấp thì cho dù đầu đụng phải bức tường gạch cũng nhất định không có thể tính ngộ, nhưng mà nếu thật sự bị một chèn ép một chút có lẽ lại có thể hiểu được một chút đạo lý cũng không biết chừng.

Hai người cũng không tiếp tục đàm luận đề tài này nữa, về đến nhà Hạ Chân Ngọc đã mệt đến mức không chịu được, cô nói với Lý Ngụy là cô đi ngủ trước, Lý Ngụy vẫn chưa buồn ngủ nên đi đến thư phòng mở máy tính ra chơi game.

Buổi sáng khi Hạ Chân Ngọc tỉnh dậy thì Lý Ngụy vẫn còn đang ngủ, cô uống một cốc sữa liền bắt đầu đi ra khỏi nhà để bắt xe bus đi làm. Hôm nay vận khí của cô cũng không tệ lắm, không ngờ lên xe lại có chỗ ngồi. Khi Hạ Chân Ngọc đang ngồi ở trên ghế ngủ gà ngủ gật thì di động vang lên, là Cao Mai Lệ gọi tới.

Vừa mới nhận điện thoại cô còn chưa kịp nói gì, thì giọng nói vội vàng và gấp gáp của Cao Mai Lệ đã vang lên: “Buổi trưa cậu có thời gian rảnh không, mình đến tìm cậu. Không được, vẫn nên là buổi chiều tối lúc tan tầm đi, hết giờ làm mình sẽ tới tìm cậu, hai đứa mình đi ăn cơm, 5h30 thì mình tới chỗ cậu.”

Hạ Chân Ngọc vừa nói một chữ ‘Được’ thì Cao Mai Lệ ở bên kia đã liền cúp máy, nha đầu kia thật sự là làm người khác phát điên, cô cũng không thêm để ý tới nữa lại dựa vào cửa kính xe ngủ gà ngủ gật.

Kết thúc một ngày làm việc, khi hết giờ làm Hạ Chân Ngọc ở lại cơ quan chờ Cao Mai Lệ đến. Trần Tú Trân thấy cô không về liền hỏi một câu, Hạ Chân Ngọc nói là đang đợi bạn, kết quả là Trần Tú Trân nhìn cô rồi cười đến áy muội, còn vỗ vỗ vai của cô, sau đó lắc hông rồi đi. Hạ Chân Ngọc biết chị ta nghĩ cái gì, nhưng cô cũng không muốn quan tâm, dù sao thì cô cũng không phải là người không có đầu óc, cũng không đến mức hẹn gặp Chu Cẩm Vũ ở cơ quan.

Cao Mai Lệ đến trễ mười phút nói là bị kẹt xe, sau đó đi đến nhà hàng mà hai cô thường xuyên đến, gọi rất nhiều đồ ăn, cũng không có cách nào khác bởi vì hai cô rất thích món ăn ở nơi này, cuối cùng vẫn là nhân viên phục vụ nhắc nhở các cô đã gọi đủ đồ ăn cho hai người, nếu thiếu thì chút nữa có thể gọi thêm, lúc này hai cô mới ngừng lại.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc thì đồ ăn đã được mang lên đủ cả, Cao Mai Lệ nói: “Thế nào? Không có chuyện gì muốn giải thích với mình à?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Cao Mai Lệ khẽ cười nói: “Mình có chuyện gì đâu, giải thích cái gì nhỉ?”

Cao Mai Lệ nói: “Lại còn giả bộ với mình! Hách Lượng nhà mình đã nói ỉn nghe rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ nói: “Không thể nào!” Hách Lượng chồng của Cao Mai Lệ quả thật đang công tác ở Tòa thị chính, nhưng mà làm ở bộ phận lưu trữ, vị trí ở trong Tòa thị chính tương đối giống như là khu vực miền núi xa xôi, chẳng lẽ tất cả mọi người trong Tòa thị chính đều biết đến chuyện giữa cô và Chu Cẩm Vũ, việc này rất dọa người rồi.

Cao Mai Lệ cười vui vẻ: “Ha ha! Thừa nhận đi, mau nói ỉn biết từ đầu đến cuối là có chuyện gì xảy ra đi.”

Hạ Chân Ngọc muốn Cao Mai Lệ trước tiên là nói về việc Hách Lượng đã biết được những gì rồi, Cao Mai Lệ cũng rất phối hợp nói ra, hóa ra là mọi người tuy đều bàn tán về chuyện Chu Cẩm Vũ coi trọng một nhân viên cấp dưới nho nhỏ, nhưng mà đều là nói vui vợ không có căn cứ, không có người nào biết chính xác nội tình, hơn nữa người phụ nữ bị loan truyền đó cũng không phải là nhân viên đang công tác trong Tòa thị chính, cho nên độ chú ý xem như cũng không cao.

Hách Lượng đương nhiên cũng nghe được những tin đồn này, nhưng mà cũng không để tâm đến, người lãnh đạo nào mà không có chút loại sự tình như thế này đâu, chuyện này là rất bình thường, nói trắng ra là nhiều lắm thì chính là chuyện phong lưu, trà dư tửu hậu mà thôi. Nhưng kết quả là có một ngày sau giờ làm việc, lúc đang ở phố Nam Nguyên anh ta lại trông thấy Hạ Chân Ngọc đứng ở ven đường chuẩn bị bước lên một chiếc xe ô tô, mà chiếc xe này lại là xe riêng của Chu Cẩm Vũ.

“Người ở Tòa thị chính còn nhớ được cả xe riêng của lãnh đạo sao?” Hạ Chân Ngọc khó hiểu hỏi.

“Cậu thật đúng là người quê mùa, chiếc xe kia rất đẹp, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ chiếc xe đó.” Cao Mai Lệ liếc mắt một cái nhìn Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc không ngờ hóa ra lại là do cái xe khoa trương đó, chuyện này là không thể chứ, bản thân cô đã giống như tèm tớm rồi, kết quả là ai nấy đều biết chủ nhân của chiếc xe đó là ai.

Hạ Chân Ngọc đang nghĩ về sau tuyệt đối sẽ không ngồi lên xe của Chu Cẩm Vũ thì Cao Mai Lệ lại đẩy đẩy cô một chút, nói: “Cậu ngăn người cái gì đó, nhanh một chút kể ra đi, đừng nghĩ đến việc nói dối để qua được, mình đã tò mò sắp chết rồi đấy.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ với tính cách nóng nảy của Cao Mai Lệ, có thể kiên trì đến lúc này thật đúng là không dễ dàng gì, lại lo lắng chuyện này sớm muộn gì cũng không thể giấu được cô ấy, hơn nữa bản thân cô quả thật cũng muốn tìm một người để bộc lộ tâm sự một chút, cũng muốn có người đưa ra chủ ý cho cô, nếu không trong lòng cô cũng quá mệt mỏi rồi.

Vì thế cô quyết định đem chuyện của mình và Chu Cẩm Vũ nói ra toàn bộ, Cao Mai Lệ nghe xong tròn mắt nhìn Hạ Chân Ngọc, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Hạ Chân Ngọc, làm sao mà bình thường mình lại không nhận ra cậu có mị lực lớn đến như vậy nhỉ? Đó không phải là một người bình thường, đó là Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ đấy, ôi ông trời của tôi ơi, con mẹ nó, cậu đúng là may mắn mà.”

Hạ Chân Ngọc thật hết chỗ nói rồi, nhìn biểu hiện này của Cao Mai Lệ thật giống như là cô ấy trúng xổ số, liếc mắt nhìn cô ấy một cái Hạ Chân Ngọc lại tiếp tục dùng bữa.

“Cậu trợn mắt với mình làm gì? Cậu vẫn còn cảm thấy cậu chịu thiệt rồi sao? Hạ Chân Ngọc, em không cần ở trước mặt chị mà giả bộ thanh cao, giả trò thêm nữa. Hôm nay chị sẽ nói cho em biết, em đâu có thua thiệt gì, tiện nghi em đã chiếm hết rồi đó thôi.”

Sau đó cũng có chút bình tĩnh lại bắt đầu mãnh liệt gấp thức ăn để ăn, nhưng mà miệng cũng không nhàn rỗi: “Ngày trước mình cũng đã từng nói qua bối cảnh của Chu Cẩm Vũ cho cậu biết rồi mà, vóc dáng, diện mạo, khí chất, quyền thế đều đặt trên người anh ta! Chu Cẩm Vũ trừ bỏ tuổi tác không còn nhỏ, điểm ấy không sánh bằng cậu, còn những cái khác cậu có cái gì có thể so sánh bằng chứ.”

Cao Mai Lệ đang hưng phấn nói chuyện, lại đột nhiên dừng lại, nghiêm túc nhìn Hạ Chân Ngọc chăm chú nói: “Không đúng! Không đúng! Cậu hãy nói thật ỉn biết, có phải là giữa cậu và Lý Ngụy có vấn đề gì hay không? Nếu không tuyệt đối cậu sẽ không làm như vậy. Người có tư tưởng truyền thống như cậu làm sao lại có thể để xảy ra chuyện ngoại tình đó chứ.”

Suýt chút nữa thì nước mắt Hạ Chân Ngọc chảy ra, cuối cùng vẫn còn có một người hiểu rõ cô như vậy. Thật ra cô đã nói với Cao Mai Lệ về chuyện của Chu Cẩm Vũ thì cũng sẽ không giấu diếm chuyện của Lý Ngụy nữa, chỉ là cô đợi xem đến lúc nào thì Cao Mai Lệ mới có thể kịp phản ứng hỏi cô chuyện đó,

Cô chậm rãi điều chỉnh lại cảm xúc sau đó bình tĩnh nói về việc thân thể Lý Ngụy có vấn đề, càng nói về sau giọng cô càng có chút run run. Cao Mai Lệ cực kỳ nghiêm túc nghe Hạ Chân Ngọc nói, từ đầu đến cuối đều không nói xen vào một câu, cho đến lúc Hạ Chân Ngọc nói xong, cô ấy cũng không có lên tiếng.

Hai người ngồi đối diện nhìn nhau trong chốc lát, sau đó Cao Mai Lệ nói: “Bây giờ mình cùng cậu đi đến nhà của Lý Ngụy, gái già này sẽ tiêu diệt cả nhà bọn họ. Cậu sẽ tin lời hấn ta nói sao? Hấn ta nói không có kinh nghiệm là không có kinh nghiệm thế nào? Ai biết được trước kia hấn đã từng thử qua chưa, hấn quả là vô đạo đức, thật đúng là đồ tuyệt tử tuyệt tôn.” Nói xong cô liền muốn tính tiền.

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn lại nói: “Cậu không muốn tốt ỉn có phải hay không vậy? Mình nói với cậu về chuyện của Lý Ngụy không phải là vì muốn cậu đi đánh nhau.”

Cao Mai Lệ tức giận nói: “Lúc ấy mình đã bảo cậu đừng có kết hôn, cậu xem nhà bọn họ ngay từ lúc đó đã thật bạc bẽo rồi. Hiện tại thì hay rồi, hấn ta thật đúng là một kẻ bất lực, một kẻ vô dụng. Cậu vẫn còn định tiếp tục sống cùng hấn ta sao?”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói: “Thật ra nếu không có chuyện gì với Chu Cẩm Vũ, mình cũng muốn giúp đỡ anh ta chữa khỏi bệnh, nếu như thật sự không chữa trị được, cứ như vậy sống tiếp cũng được, mình đối với nhu cầu sinh lý cũng không có cảm giác gì, hơn nữa mình cũng đã nghĩ qua, nếu quả thật là Lý Ngụy vẫn không thể sẵn sàng, mình sẽ để tùy anh ta muốn làm thế nào thì làm.”

“Thúi lắm! Một người thông minh như cậu, sao đầu óc lại nghĩ gì thế này, không lúc nào nghĩ chuyện nghiêm túc gì cả, nếu người đàn ông mà phương diện đó không được, sớm muộn gì cũng sẽ thay đổi, sinh lý không thay đổi thì tâm lý cũng sẽ thay đổi thôi, cậu nói xem tình trạng bây giờ của cậu được tính là cái gì.”

Hạ Chân Ngọc nói tiếp: “Nhưng mà mình không nghĩ tới sẽ đột nhiên xuất hiện một Chu Cẩm Vũ, chính việc này đã làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của mình, lúc trước mình vẫn nghĩ là theo giúp Lý Ngụy khám bệnh, chờ đến lúc có kết quả, có thể chữa khỏi được hay không, mình cũng sẽ nói thật cùng với anh ta, đến lúc đó là ly hôn, hay là gì đi nữa cũng không quan trọng. Về phần quan hệ giữa mình và Chu Cẩm Vũ, bất luận là tiếp tục hay là tách ra, cũng không liên quan đến việc mình đã kết hôn hay là ly hôn rồi, mình cũng không muốn công khai chuyện này, người khác phỏng đoán như thế nào mình không quan tâm, nhưng mình sẽ tự mình chấm dứt.”

Cao Mai Lệ có chút đau lòng cho Hạ Chân Ngọc, liền nói: “Tính tới tính lui chẳng phải cậu là người chịu thiệt nhất hay sao, cậu đâu có làm cái gì sai, là do Lý Ngụy bất lực không thể cho cậu một cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa, là do Chu Cẩm Vũ dựa vào thân phận sử dụng thủ đoạn bức bách cậu, nếu như cậu thật sự ly hôn, vậy sẽ phải giải thích như thế nào với cha mẹ cậu?”

“Đây là mới là điều làm ỉn lo lắng nhất, Lý Ngụy cũng được, Chu Cẩm Vũ cũng được, như thế nào thì bản thân mình cũng có thể chịu đựng được, duy chỉ có chỗ cha mẹ mình là không thể, mình không muốn hai người phải chịu bất cứ thương tổn gì, cho nên mình phải nghĩ một biện pháp, để làm thế nào ở trước mặt cha mẹ mình đem chuyện này giải quyết cho tốt.”

Hai người suy nghĩ hồi lâu, nhưng cũng không có tìm ra được biện pháp tốt nào, trước tiên cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Hạ Chân Ngọc nghĩ, bệnh của Lý Ngụy có thể chữa khỏi hay không vẫn còn là một ẩn số, Chu Cẩm Vũ bên kia cũng sẽ bất cứ lúc nào cắt đứt mối quan hệ này với cô. Vốn là mọi chuyện trước khi kết cô đều nắm chắc ở trong tay mình, kết quả hiện tại lại chỉ có thể tùy theo ý người khác mà làm, thật đúng là châm chọc.

Lại ngồi yên trong chốc lát, đến lúc thanh toán xong đi ra khỏi nhà hàng thì đã có chút muộn rồi, trên đường cũng không có nhiều người lắm, Hạ Chân Ngọc chưa muốn về nhà, cô vẫn còn muốn đi trên đường một lát, Cao Mai Lệ kiên quyết đi cùng cô, đi được một đoạn Cao Mai Lệ nói: “Chân Ngọc, mình biết cậu từ đầu đến cuối đều đem cha mẹ đặt ở vị trí hàng đầu, cho nên nếu có chuyện gì khó xử, nhất định cậu phải nói với mình, nếu thực sự có một ngày người nhà Lý gia gây khó dễ với cậu, mình sẽ thay cậu ra mặt, tuy là nhà bọn họ có nhiều người, nhưng cậu đừng sợ, mình nhất định mắng cho bọn họ không ngẩng đầu lên được.”

Nước mắt Hạ Chân Ngọc nhịn cả buổi tối nay cuối cùng cũng rơi xuống, cô ôm lấy Cao Mai Lệ im lặng mà khóc, từ lúc bắt đầu chuẩn bị kết hôn với Lý Ngụy, mãi cho đến những chuyện phát sinh sau khi kết hôn tất cả đều là một mình cô âm thầm chịu đựng, hiện tại rốt cục cũng có thể thổ lộ hết với một người, hơn nữa người đó không có ý đồ riêng mà hết lòng vì cô mà suy nghĩ.

Hạ Chân Ngọc vừa khóc, Cao Mai Lệ cũng lớn tiếng khóc theo, cô cảm thấy Hạ Chân Ngọc không đáng bị như vậy, ông trời cũng quá bất công, việc này làm sao lại rơi hết vào Hạ Chân Ngọc, cô có một người chồng không tốt, đã thế lại còn bị bắt lực.

Cuối cùng vẫn là Hạ Chân Ngọc cảm thấy ngượng ngùng bởi vì Cao Mai Lệ khóc, cô ấy khóc to đến mức đã có người bắt đầu vây xem, nhìn dáng vẻ cô ấy còn thương tâm hơn so với cô. Hạ Chân Ngọc đỡ khóc đỡ cười dỗ dành Cao Mai Lệ, trong lòng cô cũng dịu nhẹ đi không ít, chuẩn bị đón xe đi về nhà. Cao Mai Lệ còn muốn phải nhìn thấy Hạ Chân Ngọc lên xe trước, chờ đến lúc Hạ Chân Ngọc lên xe, cô ấy xoa đôi mắt có chút sưng đỏ vì đã khóc nói một câu: “Lúc nào ‘chiến tranh’ thì tìm mình”. Sau đó đóng cửa xe lại bảo lái xe rời đi, còn cô ấy thì đón một chiếc xe khác.

Ngồi ở trong xe Hạ Chân Ngọc thầm biết ơn trước tấm lòng của Cao Mai Lệ, cũng cảm thấy may mắn vì cô còn có một người bạn để cô có thể thổ lộ tâm tình như vậy, giúp cho cô có thêm sức mạnh. Đến trước cửa tiểu khu thì cô xuống xe, ở trong hành lang cô lấy chiếc gương ra để trang điểm lại, mãi đến lúc không nhìn ra dấu vết của việc đã khóc cô mới tiến vào thang máy, vừa vào đến cửa chính cô liền nhìn thấy mẹ chồng là Tống Quyên đã trẻ như thế này rồi mà vẫn còn đang ở trong nhà cô, bà ta đang bận rộn thu dọn đồ đạc, nhưng mà cô cũng không nhìn thấy Lý Ngụy đâu.

Tống Quyên nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đi đến, giọng điệu vô cùng không vui nói: “Tôi nói này Chân Ngọc, không phải vì tôi là mẹ chồng nên thấy không vừa ý, nhưng mà mấy ngày nay, lần nào tôi đến đây cũng không thấy cô có ở nhà, hôm nay coi như may mắn, cứ nhiên còn có thể trông thấy bóng dáng cô. Cô thử nói xem, cô và Lý Ngụy kết hôn đã được bao nhiêu lâu, cô đã từng nấu một bữa cơm nào chưa, nào có người vợ nào không biết nấu cơm như cô không? Lý Ngụy bận rộn cả ngày ngay cả bữa cơm nghiêm chính cũng không được ăn. Còn cô rốt cuộc là bận rộn cái gì vậy hả? Cô cũng đừng nói với tôi là ngày đó Chu thị trưởng tìm cô bàn công việc nhà, cho dù tôi chưa từng thấy các mặt của đời sống xã hội, nhưng cũng không đến mức để cho cô lừa gạt.”

Hạ Chân Ngọc cũng không tức giận, xem ra cho dù cô nói thật cũng không có người nào tin đâu, liền cười nói: “Mẹ, con biết là về phương diện việc nhà con còn kém rất nhiều, nhưng mà con chắc chắn sẽ nghiêm túc học, trong khoảng thời gian này thật sự là đơn vị con có chút việc, về sau con sẽ chú ý, nhất định sẽ thay đổi, mẹ yên tâm đi.”

Tống Quyên bị thái độ của Hạ Chân Ngọc làm cho sững sốt, bà ta cho là khi mình nói như vậy thì nhất định Hạ Chân Ngọc sẽ biện bạch vài câu, không ngờ rằng thái độ của cô lại tốt như vậy, khiến cho những lời nói khó nghe mà bà ta đã suy nghĩ cả đêm cũng không có cách nào nói ra. Tuy nhiên bà ta còn có một chuyện đặc ý có thể khoe ra: “Cô còn biết bản thân mình sai ở đâu là được rồi, cuộc sống này là của cô, cô nói với tôi cho dù có nghe thấy tốt cũng vô dụng, còn phải xem biểu hiện sau này của cô thế nào. Nhưng mà hôm nay thật sự cô cũng không nên trở về trễ như vậy, dù thế nào thì cô cũng phải giúp Lý Ngụy sắp xếp một chút đồ dùng này nọ để nó đi công tác chứ.”

Lúc này đến phiên Hạ Chân Ngọc sững sờ, đi công tác, sao cô không có nghe Lý Ngụy nói qua, cô liền hỏi: “Lý Ngụy đi công tác cái gì ạ, con chưa nghe thấy anh ấy nói qua, đi ở chỗ nào ạ?”

Tổng Quyên lại càng đắc ý: “Cô xem cô làm vợ kiểu gì vậy? Ngay cả chồng mình cũng không quan tâm một chút nào. Tối mai Lý Ngụy phải đi công tác, đi ra ngoại thành, nếu không làm xong còn phải đi đến tỉnh, việc này là đích thân lãnh đạo nói ra, ông ta còn nói là phải cử một người giỏi có năng lực cùng kỹ thuật đi cùng với Phòng điều tra hình sự, liên quan đến một vụ án lớn, không ngờ Lý Ngụy nhà chúng ta đã được cử đi. Tôi đã nói con trai tôi bình thường chính là không suy tính cẩn thận, đến lúc nó suy tính cẩn thận rồi thì so với người khác còn mạnh hơn gấp trăm lần.”

Hạ Chân Ngọc nghe Tổng Quyên nói xong vẫn là thấy không hiểu, làm sao mà thoảng cái Lý Ngụy đã được đơn vị xem trọng, chẳng lẽ Lý Ngụy thực sự thay đổi tính tình? Vì thế cô lại hỏi Tổng Quyên là Lý Ngụy đi đâu. Tổng Quyên nói là Lý Ngụy chỉ trở về có một lát, nói là phải đi công tác, bảo bà ta giúp đỡ thu dọn đồ đạc, sau đó liền quay trở lại đơn vị để họp, cơm chiều cũng chưa ăn.

Hạ Chân Ngọc đi đến giúp Tổng Quyên thu dọn đồ dùng để Lý Ngụy đi công tác. Thật ra hoàn toàn không cần thu thập cái gì nhiều, đây là Lý Ngụy đi làm việc hơn nửa lại là điều tra phá án, chỉ cần đem một chút quần áo đi để tắm rửa thay đồ là được, những cái khác Sở Công an địa phương cũng có thể thu xếp. Nhưng Tổng Quyên này đã sớm tách rời khỏi sự phát triển của xã hội thế nên còn thiếu chút nữa là đem cả chăn đệm đều đóng gói. Hạ Chân Ngọc cũng không có cản bà ta, dù sao thì ngày mai Lý Ngụy cũng sẽ không mang những thứ đó đi.

Thật không dễ dàng gì làm cho Tổng Quyên hài lòng, bà ta còn lăm nhăm một phen về Lý Ngụy ưu tú như thế nào, có năng lực ra sao, đến lúc này nói xong mới trở về nhà. Hạ Chân Ngọc phát sầu nhìn mấy bọc hành lý trên sàn nhà, đến lúc Lý Ngụy đi rồi thì cô lại phải dọn dẹp lại đồng hành lý này về chỗ cũ rồi. Sau đó Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa chờ Lý Ngụy về.

Lúc gần đến 2 giờ Lý Ngụy mới trở về, anh ta rất có tinh thần, trông thấy Hạ Chân Ngọc chưa ngủ đang ngồi chờ anh ta, lại càng cao hứng, đi đến ôm lấy Hạ Chân Ngọc hôn một cái nói: “Chân Ngọc, rất cuộc anh cũng đã được xem trọng, vụ án lần này thật là khó khăn vô cùng, nếu phá được án chính là lập công, nếu không phá được cũng sẽ không bị truy cứu, em nói xem chuyện này thật là tốt mà, chỉ có lợi chứ không có hại. Hôm nay Lương cục trưởng còn đặc biệt đến tìm khoa trưởng của bọn anh để nói chuyện, bảo khoa trưởng cử người đi, lại còn nói là nhất định phải cử anh đi cùng với Phòng điều tra hình sự, ông ta nói tin tưởng năng lực cùng kỹ thuật của anh, bây giờ anh không thể nào ngủ được, chỉ mong mau chóng xuất phát, lúc này sao thời gian lại trôi qua chậm như vậy.”

Hạ Chân Ngọc cũng cảm thấy vui thay cho anh ta, nhưng mà cô cũng có thắc mắc: “Thật tốt quá, lần này anh phải cố gắng biểu hiện thật tốt, sau này sẽ nâng cao được trình độ và kinh nghiệm. Nhưng mà, làm sao Lương cục trưởng của bọn anh lại đột nhiên đối tốt với anh như vậy hả?”

Lý Ngụy nói: “Làm sao lại nói là đột nhiên hả, không phải là thời gian trước anh đã nói với em sao? Chính là lần trước khi cơ quan em tổ chức đi du lịch, anh không đi cùng em mà vẫn ở nhà tăng ca không ngừng nghỉ, nhất định chính là lần đó Lương cục trưởng đã tán thưởng, toàn cục chỉ có một mình anh chịu khó làm việc như vậy, đương nhiên là làm ông ta cảm động rồi.”

Một người lãnh đạo lớn như vậy không có chuyện gì lại sẽ đi chú ý đến một khoa viên sao? Hạ Chân Ngọc không muốn đả kích tự tin của Lý Ngụy, huống hồ cô cũng không biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, lần đi công tác này thực sự là một cơ hội tốt đối với Lý Ngụy, nếu như lập công, như thế cuộc đời của Lý Ngụy sẽ có một bước khởi đầu mới.

Một đêm qua Lý Ngụy cũng không có thật sự ngủ, vừa mới sáng sớm anh ta đã vội vàng đi đến đơn vị, Hạ Chân Ngọc chờ đến gần tới giờ đi làm thì gọi điện thoại đến đơn vị xin phép nghỉ một ngày, buổi tối hôm nay Lý Ngụy xuất phát, cô vẫn nên ở nhà thì tốt hơn, nhớ ra lại có việc gì cần thì sao. Buổi chiều Lý Ngụy gọi điện thoại về nói là xuất phát trước thời hạn, bảo Hạ Chân Ngọc đem quần áo đưa đến đơn vị của anh ta.

Hạ Chân Ngọc cầm túi hành lý nhỏ đi đến đơn vị của Lý Ngụy, lúc đi đến gần cổng phân cục đã nhìn thấy ba chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở đó rồi. Lý Ngụy cùng những người đồng nghiệp đang đứng xếp thành hàng nghiêm trang ở đó, còn có cả lãnh đạo đang phát biểu, vì thế cô liền đứng ở xa xa chờ.

Vị lãnh đạo kia phát biểu rất ngắn, một lát liền giải tán, Lý Ngụy đi qua chỗ cô cầm túi hành lý, lại ôm Hạ Chân Ngọc một chút nói: “Anh không có ở nhà, nếu em sợ ở nhà một mình thì có thể sang ở nhà mẹ anh hoặc là trở về bên nhà mẹ em. Nhưng mà anh cũng đã nói chuyện với mẹ anh rồi, tốt nhất là để cho em trở về bên nhà mẹ em, đoán chừng là mẹ anh cũng sợ không được tự nhiên nên đã thoải mái đồng ý rồi, bà xã em thấy anh đối với em thế nào?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Tốt, đương nhiên là tốt rồi. Bây giờ các anh đi đâu? Lần này đi bao nhiêu lâu thì mới trở về?”

Lý Ngụy thần bí cười nói: “Không thể nói được, đây là việc cơ mật. Nhưng mà hôm nay là đi trong nội thành, chắc cũng mất vài ngày, nếu công việc không thuận lợi còn phải đi ra tỉnh, tối đa không vượt quá hai tuần lễ đâu.”

Phải đi thời gian dài như vậy hả, Hạ Chân Ngọc thật là có chút lo lắng cho Lý Ngụy, nhưng mà cũng không có biện pháp, ngẫm lại cô có thể hàng ngày ở nhà mẹ mình ở tâm tình cũng trở nên tốt hơn, ít nhất là trong khoảng thời gian này cô không cần mỗi ngày phải dậy từ sáng sớm tinh mơ để đón xe bus.

Vì thế cô dặn dò Lý Ngụy chú ý một số việc, muốn anh ta phải xử sự nhã nhặn điềm đạm, ngàn vạn lần đừng có tranh chấp với đồng nghiệp, lấy công việc làm chủ, phá án mới là quan trọng nhất, Lý Ngụy cũng hiểu rõ tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này, cũng cam đoan bản thân anh ta sẽ không nổi nóng lên xe rồi đi.

Nhìn chiếc xe từ từ rời đi, Hạ Chân Ngọc có chút đa cảm. Từ khi kết hôn tới nay, cô và Lý Ngụy cũng chưa từng xa nhau một khoảng thời gian dài như vậy. Chờ đến khi chiếc xe đã đi xa rồi Hạ Chân Ngọc cũng bắt đầu quay trở về nhà, cô nghĩ mình cố gắng ở lại nốt đêm nay, ngày mai là có thể trở về nhà cha mẹ để ở rồi. Nhưng mà cô còn chưa có đi xa, chợt nghe thấy phía sau có tiếng còi xe kêu không ngừng, Hạ Chân Ngọc đi dịch sang ven đường, vậy mà chiếc xe đó cũng không để yên mà vẫn tiếp tục bấm còi. Cô quay đầu nhìn lại, kết quả là nhìn thấy một chiếc xe màu đen nhãn hiệu Land Rover đặc biệt khoa trương đang chậm rãi dừng lại, Chu Cẩm Vũ đang ngồi ở chỗ tay lái nhìn cô mỉm cười.

23. Chương 23

Thấy xe của Chu Cẩm Vũ dừng lại ở đó, Hạ Chân Ngọc khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh, may mắn là trên đường không có một ai, cô bước nhanh chạy qua rồi ngồi lên xe, sau đó trực tiếp hỏi Chu Cẩm Vũ: “Làm sao anh lại đến đây?”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người hôn Hạ Chân Ngọc một chút rồi mới nói: “Nhìn vẻ mặt em lúc vừa rồi thật là có chút lưu luyến không rời nhỉ?”

Bị Chu Cẩm Vũ lái câu chuyện sang một hướng khác, Hạ Chân Ngọc liền quên mất câu hỏi vừa rồi, cô nói: “Đây là điều đương nhiên, sống chung một thời gian dài tự nhiên là có tình cảm.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ càng thêm nhẹ nhàng: “Đúng vậy, cho dù là nuôi dưỡng một con chó, thì sống một thời gian dài cũng có tình cảm.”

Hạ Chân Ngọc cực kỳ tức giận liếc mắt nhìn anh, anh có cần phải nói những lời làm tổn thương người khác như thế không?

Cô bảo Chu Cẩm Vũ mau chóng lái xe, nơi này cách nhà họ Lý gần như vậy, lại còn là ở trước cổng cơ quan Lý Ngụy, cho dù là trong lòng cô đã có những tính toán nhưng cũng không muốn làm phức tạp hơn nữa.

Chu Cẩm Vũ lái xe rời đi, Hạ Chân Ngọc hỏi anh: “Công việc của anh sao lại nhàn hạ như vậy? Thị trưởng hẳn là phải bề bộn nhiều việc chứ? Hiện tại vẫn còn đang trong giờ làm việc đó.” Đừng nói là giờ làm việc, cho dù là sau khi tan tầm Chu Cẩm Vũ cũng có thể phải đi xã giao rất nhiều, thời gian trước mỗi lần cô trông thấy anh không phải đều là đang ăn cơm uống rượu sao?

“Có Phó thị trưởng, còn có vị thị trưởng họ Triệu nữa, không phải là em không biết chứ? Đúng là công việc rất bận rộn, nhưng mà vì bé cưng ngoan của chúng ta, chút thời gian ấy vẫn cần phải có.” Nói xong tay phải của anh liền với qua đặt lên trên đùi Hạ Chân Ngọc nhéo nhéo hai cái.

Vì cô sao? Cô lại không bảo anh đến đây, Hạ Chân Ngọc hất tay anh ra nói: “Anh chú ý lái xe đi, đừng làm loạn nữa, tôi đương nhiên biết thị trưởng là ai. Đúng rồi, từ nay về sau anh có thể không lái chiếc xe này tới tìm tôi được không? Vừa nhìn chiếc xe này liền biết là ai rồi.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười: “Giờ em mới biết được điều này sao, không có chuyện gì! Tất cả đều biết là xe của anh, nhưng lại không biết em là ai thì em sợ cái gì.”

Hạ Chân Ngọc nói: “VẬY NGỘ NHỜ TÌNH CỜ GẶP NGƯỜI QUEN THÌ SAO, DÙ SAO NẾU ANH CÒN TIẾP TỤC LÁI CHIẾC XE NÀY NỮA THÌ TÔI SẼ KHÔNG NGỒI.”

Chu Cẩm Vũ ở trong đầu nghĩ đến những chiếc xe của mình, đều là những chiếc xe có thương hiệu rất dễ làm người khác chú ý, chỉ có một chiếc Audi là nhãn hiệu rất bình thường, vì thế đáp ứng với Hạ Chân Ngọc là sẽ đổi xe, tiếp theo lại bắt đầu nói đùa: “Việc này khiến cho anh giống như là kim ốc tàng kiều thế nhỉ.”

Anh đúng là tiểu tam mà, tiểu tam hàng thật giá thật! Hạ Chân Ngọc không nói, nhưng trong lòng nghĩ đến thân phận của Chu Cẩm Vũ liền cười trộm một chút.

Chu Cẩm Vũ quét mắt liếc nhìn cô, thừa dịp lúc dừng lại ở đèn đỏ anh liền ghé người sang áp sát vào Hạ Chân Ngọc hỏi: “Bé cưng ở chỗ này hé miệng cười trộm vui vẻ cái gì đấy?”

Hạ Chân Ngọc cười cười không trả lời, Chu Cẩm Vũ không nói hai lời liền hôn cô, đến khi tín hiệu đèn thay đổi, phía sau có chiếc ô tô bấm còi inh ỏi, Chu Cẩm Vũ mới thong dong điềm tỉnh lái xe rời đi. Hạ Chân Ngọc bị anh hôn có chút hụt hơi, cũng có chút ngượng ngùng liền im lặng ngồi đó không nói gì nữa.

Ngồi trong chốc lát cô mới nhớ đến Chu Cẩm Vũ còn chưa có trả lời câu hỏi vừa rồi của cô, vừa định hỏi lại thì thấy chiếc xe chạy vào trong khuôn viên một tòa nhà, cô có chút tò mò, chẳng lẽ Chu Cẩm Vũ là mang cô đi đến một chỗ ở khác của anh? Đây là tật xấu gì của anh vậy, mỗi lần đến đều đổi một căn nhà, anh định khoe khoang bản thân mình có tiền sao?

Cảnh vật xung quanh tiểu khu tương đối tốt, có cây xanh bãi cỏ, còn có cả một cây cầu nhỏ cực kỳ tao nhã lịch sự. Tòa nhà là một cao ốc nhỏ, hai hộ chung một cầu thang máy, bên trong nhà rất đẹp và tinh tế, phong cách cực kỳ ấm áp, chỉ có điều là không có quá nhiều tầng như Green Lake.

Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa hỏi Chu Cẩm Vũ: “Rốt cuộc là anh có bao nhiêu căn nhà vậy, mỗi lần đều không giống nhau.”

Chu Cẩm Vũ đứng ở bên cạnh nói: “Em thấy căn nhà này thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nhìn nhìn bốn phía rồi trả lời: “Đẹp, đương nhiên là đẹp, tuy là phong cách thay đổi rất nhiều nhưng mà quả thật cũng không tệ.” Có tiền đúng là tốt, có thể mua được đủ loại căn hộ lại có thể tha hồ trang hoàng. Hạ Chân Ngọc lại nghĩ tới căn nhà Lý Ngụy mua, chỉ có 100 mét vuông mà còn phải vay tiền mới mua được, nhưng mà như thế cũng tốt, dù sao còn có thể mượn tiền, bây giờ mặc kệ là thân thích hay bạn bè có mấy ai muốn cho người khác vay tiền đâu.

Lúc này Chu Cẩm Vũ còn nói thêm: “Đến đây, anh đưa em đi xem các phòng khác.”

Hạ Chân Ngọc không nhúc nhích, vẫn đứng nguyên một chỗ nói: “Không cần đi đâu, nhà của anh tôi đi thăm quan làm cái gì hử?”

Chu Cẩm Vũ cười thần bí nói: “Đây cũng không phải là nhà của anh, em mới là chủ ngôi nhà này, nếu không em dẫn anh đi thăm đi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong “Ồ” lên một tiếng, rồi từ trên ghế sofa đứng lên, trừng mắt nhìn Chu Cẩm Vũ hỏi: “Anh nói cái gì vậy? Nhà ai?”

Chu Cẩm Vũ không có trả lời xoay người sang chỗ khác đi đến bên cạnh cái bàn cầm lấy một tập giấy đưa tới cho Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc nhận lấy, vừa nhìn thấy màu sắc bên ngoài liền biết là ‘Giấy chứng

nhận quyền sở hữu nhà', cô vội vàng mở ra, liếc mắt nhìn liền trông thấy ở cột quyền sở hữu tài sản ghi tên của cô. Cô có chút không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Anh có ý tứ gì?”

Chu Cẩm Vũ ôm lấy hai vai Hạ Chân Ngọc, anh hơi chút cúi đầu xuống, ôn nhu nói: “Anh biết, bất luận anh giải thích như thế nào, em đều sẽ không muốn đến chỗ này, nhưng mà anh không thể kiềm chế được việc này. Bất quá anh chỉ muốn để cho em biết, lần trước anh đã từng nói với em là sẽ không để cho em tiếp tục mệt mỏi như vậy nữa, căn nhà này cách đơn vị em không xa, cũng có vẻ gần với nhà cha mẹ em, nếu em ở tại nơi này thì sẽ không cần đi tới đi lui quãng đường xa như vậy nữa.”

Đúng vậy, tất cả đều rất gần chỉ có nhà họ Lý là xa nhất, nhưng mà không cần nói đến khoảng cách xa hay gần dù thế nào đi nữa thì cô cũng không thể ở lại nơi này được. Ý nghĩ này của Chu Cẩm Vũ thật đúng là rất kỳ quặc. Hạ Chân Ngọc lại có chút ngẩn người mở miệng nói: “Không phải lần trước anh đã nói sẽ suy xét về việc chấm dứt quan hệ giữa hai chúng ta sao?”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc, vẻ mặt anh như là cực kỳ bất đắc dĩ nói: “Chân Ngọc, lần trước anh nói sẽ suy xét về mối quan hệ giữa chúng ta, ý là làm gì mới có thể không để cho em bị dằn vặt, ngay cả lúc ngủ cũng không an tâm, cho tới bây giờ anh chưa từng nói qua hai chữ chấm dứt này.”

Hạ Chân Ngọc vẫn là không kịp phản ứng, cô như là độc thoại lại tựa như là nhỏ giọng nói: “A, đó là do tôi hiểu sai sao? Nhưng mà tôi cũng không có khả năng ở lại nơi này, tôi phải ở cùng một chỗ với Lý Ngụy.”

Nét mặt Chu Cẩm Vũ trở nên khó lường, giọng nói càng thêm ôn nhu: “Không phải là hấn ta đi công tác rồi sao, trong khoảng thời gian này em có thể ở lại đây, những chuyện khác về sau hãy nói.”

Đầu óc Hạ Chân Ngọc trống rỗng một chút, cô nhìn chằm chằm vào Chu Cẩm Vũ, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ gơ ngón tay chỉ vào Chu Cẩm Vũ lớn tiếng nói: “Đúng là anh! Vừa rồi lúc ở trước cổng phân cục tôi đã nghĩ tới muốn hỏi anh, hóa ra đúng là bởi vì anh mà Lý Ngụy mới bị phái đi công tác! Vậy, lần Lý Ngụy đi du lịch bất thành đó, cũng là do anh có đúng hay không? Chính là từ khi đó lãnh đạo đơn vị Lý Ngụy mới bắt đầu chú ý đến anh ta, anh đúng là điên rồi!”

Chu Cẩm Vũ anh cho rằng hiện tại là xã hội hoàng quyền sao? Lạm dụng chức quyền muốn làm gì thì làm như thế, anh thật cho là có thể một tay che trời, coi nhẹ pháp luật và kỷ luật, coi khinh luân lý đạo đức, anh không sợ sự nghiệp chính trị của anh từ nay về sau sụp đổ sao?

Chu Cẩm Vũ cười cười muốn ôm lấy Hạ Chân Ngọc đang bị kích động, nhưng Hạ Chân Ngọc đẩy anh ra và nói: “Anh đừng đụng vào tôi! Chu Cẩm Vũ, tôi nói cho anh biết, tôi không có khả năng ở lại nơi này, căn nhà này tôi cũng không cần, anh muốn đổi tên hay là bán đi tôi cũng sẽ không có ý kiến, như thế nào cũng đều trực tiếp ký tên! Còn nữa, anh không cần tiếp tục lợi dụng chức quyền cố ý đem Lý Ngụy điều đi, chẳng lẽ cả đời anh ta lại không thể thành công?”

Chu Cẩm Vũ hơi chút dùng lực ôm lấy Hạ Chân Ngọc nói: “Đương nhiên là có thể, chờ đến khi hấn ta trở về anh trực tiếp điều hấn đến ngoại thành không được sao?”

Hạ Chân Ngọc không thoát ra được chỉ có thể cố gắng hết sức giãy dụa kéo dài khoảng cách lớn tiếng hô: “Anh có nghe thấy những điều tôi nói hay không, tôi không ở nơi này được, căn nhà này tôi cũng không cần, còn có nếu anh thật sự dám đem Lý Ngụy điều đến ngoại thành, tôi sẽ đi cùng anh ta, hơn nữa tôi còn có thể đi đến các ngành liên quan để phản ánh về vấn đề này.”

“Có thể, em đi đi, anh sẽ không ngăn cản em, Ban Tổ chức, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, Thanh tra bất cứ cơ quan nào cũng được, anh còn có thể đưa cho em số điện thoại của người phụ trách ngành đó, đỡ cho em phải mệt nhọc chạy tới chạy lui, còn chuyện em muốn đi cùng với hấn ta, nhà bọn họ có thể đồng ý cho em từ chức sao?” Chu Cẩm Vũ vẻ mặt buồn cười nói.

Hạ Chân Ngọc nghe xong suýt chút nữa thì tức giận đến mức gần như ngất đi, người đàn ông này cũng quá là kiêu ngạo, chẳng lẽ thật không thể nói rõ lý lẽ được sao? Nhưng mà ngấm lại một chút, cô đi tố cáo anh về cái gì đây, cô là người đã có gia đình, còn Chu Cẩm Vũ lại là người độc thân, nếu nói ra thì ai tin Chu Cẩm Vũ sẽ vì một người phụ nữ như cô mà lạm dụng chức quyền, cô cũng đâu phải là thiên tiên (người đẹp), với lại hiện tại còn không thể sánh bằng với trước kia, quan hệ nam nữ này hoàn toàn không được tính là chuyện gì rồi.

Hơn nữa, nếu thật sự Lý Ngụy bị điều đến ngoại thành, người nhà họ Lý cũng sẽ không để cho cô từ chức. Hiện tại tuy rằng bản thân cô là nhân viên ngoài biên chế, nhưng thực tế đãi ngộ lại tương đối ngang bằng với nhân viên chính thức, có khi thậm chí còn muốn nhiều hơn một chút. Mẹ Lý Ngụy làm sao có thể dễ mặc kệ cho cô đi làm thuê ở bên ngoài làm tăng thêm gánh nặng trong nhà chứ. Huống hồ Lý Ngụy bị điều đến địa phương đó cũng sẽ không phải là một địa phương tốt gì, nói không chừng chính là cái huyện cấp tỉnh hoặc là một thị trấn nhỏ muốn liên quan đến ngành cũng không có khả năng.

Đây là sự thật, bản thân cô lại không có năng lực, mỗi bước đi đều phải tính trước nghĩ sau, thất nghiệp không có tiền thì cuộc sống không có cách nào khác trôi qua vì thế Hạ Chân Ngọc gian nan mở miệng nói: “Anh muốn như thế nào?”

Chu Cẩm Vũ đỡ Hạ Chân Ngọc ngồi lại trên ghế sofa, sau đó anh cũng ngồi ở bên cạnh cô, để cho cô dựa vào trước ngực anh, nói: “Chân Ngọc, hôm nay chúng ta sẽ đem mọi chuyện ra đều nói cho rõ ràng, như vậy em cũng sẽ dễ chịu hơn một chút. Anh biết em hiện giờ rất khó mà tiếp nhận được, lúc trước anh đã nói rồi, anh sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của em, nhưng đó là do lúc trước anh không biết hẳn ta là một phế nhân, hiện tại giữa anh và em mới thật sự là vợ chồng chân chính, nếu đã là tình huống này, như vậy anh sẽ không cho phép em cùng hẳn ta lại tiếp tục phát sinh quan hệ gì nữa, thử nghiệm cũng không thể.”

Hạ Chân Ngọc im lặng dựa vào trước ngực Chu Cẩm Vũ nở nụ cười một tiếng nói: “Thực sự anh không cho phép? Tôi và Lý Ngụy là hôn nhân hợp pháp, hơn nữa tôi cũng muốn giúp Lý Ngụy chữa khỏi bệnh, bất luận tính từ góc độ nào tôi đều hẳn là phải làm như vậy. Tôi thật sự không thể ở tại nơi này, anh có thể đặt mình vào hoàn cảnh của tôi để suy nghĩ cho tôi được không? Dù thế nào thì anh cũng đều không sao cả, còn tôi, tôi phải làm sao bây giờ?”

Chu Cẩm Vũ nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng Hạ Chân Ngọc cất giọng trầm thấp nói: “Chân Ngọc, anh không phủ nhận anh rất thích em, nếu không anh cũng sẽ không làm được bước này, nhưng anh cũng không thể hứa hẹn được với em bất cứ điều gì. Trong khoảng thời gian này em hãy cứ ở đây, căn nhà này anh mua cho em và anh nên anh sẽ không lấy lại nữa. Anh đồng ý với em là sẽ không chuyển hẳn ta đi, nhưng mà em cũng phải đáp ứng với anh, không thể để cho hẳn ta đụng chạm vào em nữa. Anh biết mình làm như vậy là rất ích kỷ, tuy rằng anh không thể hứa hẹn cái gì, nhưng anh cam đoan cho dù sau này chúng ta không ở cùng nhau, anh cũng sẽ cho em một cuộc sống không phải lo lắng, có được không em?”

Hạ Chân Ngọc đã cực kỳ minh bạch rồi. Đây rõ ràng là Chu Cẩm Vũ muốn cùng với cô yêu đương vụng trộm, còn muốn cô phải thủ tiết vì anh, lại không muốn khiến cho cô ly hôn quần lấy anh, chẳng lẽ là bởi vì lần đầu tiên của cô là cho anh? Ý nghĩ của người đàn ông này thật sự là tự phụ và kì quái, nhưng mà anh cũng thật là quá hào phóng, căn nhà lớn như vậy nói cho cô là liền cho.

Đầu óc Hạ Chân Ngọc nhanh chóng suy nghĩ biện pháp trả lời, cô biết nếu cô không đồng ý, khi Lý Ngụy trở về sẽ bị điều đi nơi khác, nhưng nếu cô đồng ý sống ở nơi này, làm như thế nào mới có thể không bị mẹ chồng và cả cha mẹ cô phát hiện ra. Nếu như Chu Cẩm Vũ chỉ là tham luyện cá nước thân mật (quan hệ tình dục), thế thì cô phải vì bản thân mình mà tính toán cho tốt, nếu như thế mới có thể vì Lý Ngụy mà làm một chút gì đó, tuy rằng trước đây thân thể Lý Ngụy còn có khuyết điểm, nhưng mà sau đó cô cũng đã làm chuyện thật có lỗi với anh ta không phải sao?

Hai người cứ lặng lẽ ngồi dựa sát vào nhau như vậy, cuối cùng Chu Cẩm Vũ cũng cảm giác được Hạ Chân Ngọc đang ở trong ngực anh hơi chút gật đầu, nhất thời nụ cười giống như ánh sáng mặt trời xuất hiện ở trên mặt anh, Chu Cẩm Vũ cúi đầu hôn lên môi Hạ Chân Ngọc nói: “Bé cưng ngoan, từ nay về sau đây là nhà của hai chúng ta.”

24. Chương 24

Nghe xong những lời Chu Cẩm Vũ nói, trong lòng Hạ Chân Ngọc tự an ủi chính mình, đành coi như mình là kim ốc tàng kiều vậy. Cảm giác được đầu lưỡi của anh đang tiến vào, Hạ Chân Ngọc khép hờ đôi mắt để

mặc cho anh hôn lên môi cô. Thân mình của Chu Cẩm Vũ cũng chậm rãi đè ép lên người cô, bàn tay anh đã bắt đầu muốn chui vào trong quần áo của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc lôi tay anh ra nói: “Đừng ở chỗ này.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười nói: “Làm sao vậy? Em không muốn ở trên ghế sofa sao? Vậy chúng ta đổi sang chỗ khác nhé?”

Nói xong anh liền bế cô lên, Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Là tôi sợ làm dơ ghế sofa, ai giống như anh có nhiều hứng thú như vậy.”

Chu Cẩm Vũ ôm cô đi vào phòng ngủ, nói: “Để anh tìm cho em một người giúp việc theo giờ.”

Đây thật sự chẳng phải là đến phiên cô mất mặt hay sao, hơn nữa bản thân cô cũng không muốn được cưng chiều đến mức dùng người giúp việc theo giờ, thế nên cô không đồng ý với Chu Cẩm Vũ, cô nói: “Không cần đâu, tự tôi dọn dẹp là được rồi, anh trăm ngàn lần đừng có thuê người giúp việc.”

“Vậy em muốn ăn cơm thì làm sao bây giờ, em cũng không biết nấu cơm.” Chu Cẩm Vũ muốn biết chính là chuyện này.

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ cẩn thận mọi mặt về câu hỏi của anh, cô không biết nấu cơm việc này cũng đã biết, nhưng mà nơi này cách cơ quan cô rất gần, sau khi tan tầm cô có thể mua thức ăn về để luyện tập một chút, hơn nữa ban này cô cũng vừa mới nghĩ ra một biện pháp để giấu diếm nhà họ Lý và cả cha mẹ cô nữa, vì thế liền nói với Chu Cẩm Vũ là cô sẽ học nấu ăn.

Chu Cẩm Vũ đang đứng ở bên giường cởi quần áo của Hạ Chân Ngọc, nghe xong lời cô nói anh cẩn thận vào lỗ tai cô cười nói: “Vậy anh sẽ chờ đến lúc được về nhà ăn cơm em nấu.”

Nhìn Chu Cẩm Vũ tươi cười giống như là chiếm được tiện nghi lớn, Hạ Chân Ngọc thật sự có chút không hiểu cô làm cơm thì anh đặc ý như vậy làm cái gì, chẳng lẽ cô làm cơm rồi, anh đến đây cô còn có thể không cho anh ăn sao?

Nhưng mà, kế tiếp cô cũng không có thời gian rảnh để suy nghĩ về chuyện này nữa, bởi Chu Cẩm Vũ đã đưa tay nắm lấy ngực cô, anh cúi người thấp xuống rồi há mồm ngậm lấy một bên ngực của cô, anh hơi dùng lực mút mút một chút. Hạ Chân Ngọc lập tức nghĩ đến cảm giác lần đó khi ở nhà Chu Cẩm Vũ, trong lòng cô có chút sợ hãi lại có chút chờ mong.

Cô có chút sợ hãi vì sự mạnh mẽ cùng kịch liệt của Chu Cẩm Vũ, chỉ có điều là nếu chưa bao giờ trải qua tư vị khi ở trên đỉnh vu sơn thì cũng sẽ không để ý đến điều đó, nhưng nếu đã được nếm thử tư vị tuyệt vời đó rồi lại sẽ khiến cho con người ta trầm luân cùng mong đợi. Hiện tại thân thể Hạ Chân Ngọc đã có chút mất cảm, không lâu sau liền đã động tình, nhưng thật ra lần này Chu Cẩm Vũ lại rất ôn nhu, anh đem Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng đặt ở trên giường, tự mình cởi quần áo ra, rồi nằm đè lên bao phủ khắp người cô.

Hô hấp của Chu Cẩm Vũ có chút gấp gáp: “Có phải bé cưng có chút sợ hãi hay không? Lần này chú sẽ nhẹ nhàng với bé nha.” Nói xong anh nở nụ cười, rồi hôn lên đôi môi hồng nhuận của Hạ Chân Ngọc, anh dùng răng nhẹ nhàng cắn vào bờ môi cô, rồi dùng lưỡi vẽ những vòng tròn tinh tế ở bên ngoài, tiếp đó anh dùng miệng mình ngậm lấy môi cô ra sức mút, khi đôi môi cô hé mở anh đưa đầu lưỡi của mình tiến vào, tấn công mọi góc ngách trong khoang miệng cô, khiến cho Hạ Chân Ngọc cảm thấy run rẩy và tê dại.

Tay của Chu Cẩm Vũ cũng hướng xuống dưới thân của Hạ Chân Ngọc dò xét đi vào, đồng thời anh dùng ngón tay vân vê ấn vào hạt trân châu mất cảm của cô. Hạ Chân Ngọc run rẩy muốn né tránh tay anh, lại bị cánh tay kia của Chu Cẩm Vũ cố định lại, cô muốn ngậm khế một tiếng lại bị ngăn chặn bởi nụ hôn gắt gao của anh, mà tay của Chu Cẩm Vũ ra vào càng lúc càng nhanh.

Thân thể Hạ Chân Ngọc cũng dần co cứng lại, tiếp đó Chu Cẩm Vũ đưa ngón tay thứ hai của anh cùng gia nhập vào, rất nhanh có một cảm giác tê dại tràn đến, khiến cho cô không chống đỡ được liền hòa theo, một dòng nước ấm cũng từ trong cơ thể cô tuôn trào ra ngoài, cô có thể cảm giác được trong cơ thể mình vẫn còn đang không ngừng co rút lại.

Không thể chờ đợi cho cô hoàn toàn khôi phục lại tri giác, Chu Cẩm Vũ lại rút ngón tay anh ra, đưa cực đại của chính mình tiến vào bên trong. Thân thể Hạ Chân Ngọc đã cực kỳ mất cảm lại bị anh mạnh mẽ tiến

vào như thế, khiến cho Hạ Chân Ngọc bị kích thích rất muốn hét to lên, nhưng mà lưỡi cô lại vẫn như cũ bị Chu Cẩm Vũ gắt gao ngậm ở trong miệng, hoàn toàn không thể phát ra tiếng, hô hấp cũng hết sức khó khăn.

Chu Cẩm Vũ đang ở trong thân thể Hạ Chân Ngọc, anh cảm giác được cơ thể cô đang thắt chặt lại, một trận lại một trận co rút, anh rời khỏi đôi môi Hạ Chân Ngọc ra, khoan khoái hít vào một hơi, rồi anh nói: “Bé cứng ngoan, thật chặt! Bé và chú cùng tận hưởng cảm giác tuyệt vời này nhé, Hửm?” Nói xong liền bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Lần này Chu Cẩm Vũ thật sự rất ôn nhu, anh dán sát vào người Hạ Chân Ngọc, động tác rất dịu dàng. Hạ Chân Ngọc được anh mơn trớn khiêu gợi như vậy làm cho cô cảm thấy cảm động. Cảm giác được anh quý trọng cùng nâng niu như vậy khiến cho cô muốn khóc, đây mới thực sự là điều mà người phụ nữ mong muốn, vậy mà tất cả những điều này lại không phải là của chồng cô cho cô.

Chu Cẩm Vũ cũng giống như cô cảm giác được sự rung động và kích thích, anh nâng khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lên, hôn vào đôi mắt cô, chóp mũi và cả đôi môi. Tuy rằng động tác anh dịu dàng nhưng một lần so với một lần lại càng xâm nhập sâu thêm. Hạ Chân Ngọc lại bắt đầu có chút bứt rứt khó chịu, bởi vì trong cơ thể cô lại dâng lên cảm giác tê dại và kích thích đó. Dường như Chu Cẩm Vũ biết được Hạ Chân Ngọc mong muốn điều gì, động tác của anh càng lúc càng nhanh hơn, làm cho Hạ Chân Ngọc thêm một lần nữa như đặt mình vào trong vụn dăm của bầu trời rồi rơi xuống giữa không trung, khi Hạ Chân Ngọc đạt tới đỉnh cao của cảm giác thì Chu Cẩm Vũ trầm thấp cười một tiếng.

Hạ Chân Ngọc cực kỳ xấu hổ vì biết bản thân mình vô dụng, lại thấy Chu Cẩm Vũ cười như thế khiến cho cô lại càng cảm thấy không còn mặt mũi, cô cử động thân thể có chút tê mỏi nói: “Đừng cười nữa, anh đã xong chưa?”

Chu Cẩm Vũ đề người cô lại rồi nói: “Đừng nhúc nhích, bé cứng đang ngậm chặt chú đó, nếu không chú sẽ động đấy.”

Hạ Chân Ngọc thật sự cảm thấy từ ngữ và lời nói của Chu Cẩm Vũ đã đạt tới đỉnh cao của cảnh giới vô sỉ, hết lần này đến lần khác anh nói ra những lời ghê tởm, nhưng những lời nói đó từ trong miệng anh đi ra lại có tác dụng tán tỉnh không thể tốt hơn, đây cũng là thiên phú của anh sao?

Chờ cảm giác run rẩy kia của Hạ Chân Ngọc hồi phục trở lại, Chu Cẩm Vũ rốt cục cũng cởi bỏ đi mặt nạ ôn hòa, thay vào đó là vẻ tà ác lần nữa: “Để chú dạy cho bé cứng một kiểu mới nhé!”

Phản ứng đầu tiên của Hạ Chân Ngọc là cự tuyệt, nhưng mà động tác của Chu Cẩm Vũ lại nhanh hơn, anh trực tiếp rút ra rồi xoay người Hạ Chân Ngọc lại, hai tay anh giữ chặt lấy eo cô, rồi liền từ phía sau đâm vào bên trong cô. Có thể nói các động tác liên tiếp của anh rất nhanh chóng và trôi chảy, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc bị anh áp trụ từ phía sau lưng mới hiểu được kiểu mới mà anh nói nhưng cô chưa kịp phản ứng thì anh đã bắt đầu tiến vào rồi.

Hạ Chân Ngọc bị đặt ở trong tư thế này thật sự là vừa thấy xấu hổ lại vừa tức giận, cô vừa quay đầu lại định nói với anh, vừa lúc Chu Cẩm Vũ trông thấy anh liền trực tiếp hôn cô, tay anh cũng từ dưới nách của cô đưa qua xoa nắn hai luồng đầy đặn mềm mại, lực đạo dưới thân cũng bắt đầu mạnh dần lên.

Ở trên chiếc giường lớn, Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ gắt gao ôm từ phía sau, thân thể bởi vì bị một lực mạnh ở phía sau không ngừng húc vào khiến cho dần dần tiến về phía trước. Cuối cùng Chu Cẩm Vũ dứt khoát trực tiếp áp sát toàn bộ cơ thể anh lên trên lưng Hạ Chân Ngọc không còn một chút khe hở nào, anh đem cô cố định lại rồi bắt đầu điên cuồng kích thích ra vào.

Hiện tại cho dù Hạ Chân Ngọc muốn cầu xin cũng không được, cô hoàn toàn không thể phát ra tiếng, cái cảm giác tê dại kích thích cùng co rút chặt chẽ đó chưa hề có dấu hiệu ngừng lại, lúc này cô thật sự là muốn ngất đi thôi, nhưng cuối cùng vẫn có một chút ý thức còn sót lại làm cho cô biết được cảm giác hiện tại.

Chu Cẩm Vũ không ngừng hôn lên trên tấm lưng nhẵn bóng mịn màng của cô, anh nghĩ mình sắp điên lên rồi, cái cảm giác hạ thân anh được bốn phía vây bọc cực nóng cùng khoái cảm vì bị cô không ngừng hút vào chặt chẽ khiến cho anh hoàn toàn không muốn dừng lại.

Anh biết Hạ Chân Ngọc ở dưới thân anh đã sắp không chịu nổi, anh không muốn cô bị thương, vì thế anh

rút một cánh tay ở trước ngực cô ra, lại xoay đầu cô lại, dùng sức nắm chặt hàm dưới của cô, khiến cho Hạ Chân Ngọc phải mở miệng ra, trực tiếp đem lưỡi của anh tiến vào trong khoang miệng cô, theo bản năng Hạ Chân Ngọc nuốt lấy vật thể ẩm áp ở trong miệng, hoàn toàn không biết đó là cái gì.

Chu Cẩm Vũ bị động tác của Hạ Chân Ngọc kích thích triệt để, gắt gao cùng lưỡi của cô dây dưa mút vào, lực đạo dưới thân gần như muốn đem hai người đều bị đâm cho ngã xuống dưới giường, mãi cho đến khi Chu Cẩm Vũ cảm thấy một dòng khoái cảm từ phần eo dần dần lan tràn tới toàn thân rồi bùng nổ một cái, vì thế anh càng thêm gắt gao áp trụ Hạ Chân Ngọc, ra sức chạt nước rút vài lần, cuối cùng cũng phóng thích chính mình.

Ý thức của Hạ Chân Ngọc đã mơ hồ, cũng không có thanh âm, Chu Cẩm Vũ buông môi Hạ Chân Ngọc ra, thử thăm dò hô hấp của cô, có phần hơi yếu, biết cô không bị hôn mê, anh liền nghiêng người ôm Hạ Chân Ngọc, đưa tay túm lấy một cái gối để cô gối đầu, rồi từ phía sau bao bọc lấy cô ngủ thiếp đi.

Lúc Hạ Chân Ngọc tỉnh lại thì đã muốn tìm di động để xem thời gian, vừa nhẹ nhàng cử động chân, lập tức hít một ngụm khí lạnh, chân cô đã tê dại đến mức không thể cử động được, cô liên tục hít sâu thở lỏng, cũng không dám cử động nữa. Cô nhìn xung quanh, thấy bên trong không có ánh sáng, cũng không biết rốt cuộc bây giờ là mấy giờ. Sau đó cô mới muộn màng cảm thấy được phía sau lưng mình có người, đương nhiên người đó là Chu Cẩm Vũ, lúc này cô cũng thấy rõ được tình huống trên giường.

Cô nằm ngủ ở bên mép giường thiếu chút nữa thì sẽ bị ngã xuống, Chu Cẩm Vũ ở sau lưng kê sát vào người cô, một nửa cơ thể anh hoàn toàn đặt ở trên eo và trên đùi cô, khó trách cô lại bị tê mỗi như vậy, người này rất quá đáng, làm sao lại có thể ngủ như vậy chứ. Cô hơi đẩy người Chu Cẩm Vũ ra, còn cầm lấy tay của anh đang đặt ở trên ngực cô, nhưng mà cánh tay cô cũng bị tê mỗi như thế cô từ từ àng nâng lên một chút lại một chút song lại bị rơi xuống, cô liền lấy khẩu tây của mình đẩy Chu Cẩm Vũ ở phía sau ra.

Chu Cẩm Vũ rất nhanh liền tỉnh lại, anh dùng giọng nói thập phần buồn ngủ lên tiếng hỏi cô: “Em làm sao vậy, có phải là đói bụng không?”

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc đầy oán giận: “Chân tôi tê muốn chết rồi, anh mau đứng lên đi!”

Lúc này Chu Cẩm Vũ mới hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, vội vàng đem thân mình dịch chuyển. Hạ Chân Ngọc có cảm giác khi mà Chu Cẩm Vũ rời khỏi, có cái quái gì đó cũng từ trong thân thể cô trượt đi ra ngoài, suy nghĩ một chút cô mới hiểu rõ cái đó là cái gì, cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh thật đúng không phải là người, lại còn có thể làm ra cái loại chuyện này.”

Chu Cẩm Vũ không một chút để ý bị cô mắng, anh ngồi dậy chậm rãi mát xa hai chân cho Hạ Chân Ngọc, lần này là do bản thân anh hơi quá đáng, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc kêu đau, Chu Cẩm Vũ mới áy náy nói: “Thật xin lỗi, lần này là do anh không tốt. Haizz, tại anh mà bé cưng phải chịu khổ sở, anh xin lỗi mà, tha lỗi cho anh nhé, có được không?” Miệng anh liên tục nói lời xin lỗi, còn tay anh cũng không ngừng mát xa cho Hạ Chân Ngọc, anh xoa bóp đến gần nửa giờ cô mới có cảm giác tốt hơn một chút.

Cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng có thể nhúc nhích được, cô hất tay của Chu Cẩm Vũ ra, cô lau mồ hôi trên trán rồi đứng lên, cũng không thèm nhìn tới Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ thấy thế liền nhích lại gần cô, nói: “Em đừng vội vã đứng lên như thế, để anh tiếp tục xoa bóp cho em thêm một lát nữa.” Miệng nói xong, tay anh lại vươn tới, từ chân Hạ Chân Ngọc ấn xuống, kết quả là một lúc sau tay anh đã tiến đến chỗ không nên đến.

Hạ Chân Ngọc vội vàng đứng dậy tìm quần áo, cô nói: “Anh đừng có không dứt mãi như vậy, hiện tại tôi đang khó chịu muốn chết đây.”

Thái độ lúc này của Chu Cẩm Vũ tựa như nô tài hầu hạ Thái hậu, anh lấy khăn trải giường choàng lên người Hạ Chân Ngọc, dõ dảnh nói: “Anh cũng đã nhận sai rồi còn không được sao? Đến đây, vợ yêu, chúng ta cùng nhau đi tắm, để anh tắm cho em, em không cần cử động dù chỉ một chút đâu.”

Hạ Chân Ngọc giật mình liếc nhìn anh một cái nói: “Anh gọi lung tung cái gì vậy? Ai là vợ của anh?”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười: “Không gọi em là vợ yêu thì gọi em là gì, chẳng lẽ thật sự là em muốn cho anh làm chú của em?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Dù sao tôi cũng không phải là vợ anh, anh đừng hồ đồ.”

Chu Cẩm Vũ để trán mình kề sát trán cô nói: “Ồ trong căn phòng này anh gọi em như thế cũng không được sao? Nếu không, về sau em gọi anh là chú nhé.”

Hạ Chân Ngọc không muốn cùng anh nói những lời vô nghĩa, anh thích thế nào thì liền thế đi, sau đó cô quần chiếc khăn trải giường đi vào trong phòng tắm, vào bên trong cô liền chốt cửa lại đem Chu Cẩm Vũ nhốt ở bên ngoài, cô tắm qua loa dưới vòi hoa sen liền đi ra. Tiếp đó Chu Cẩm Vũ cũng đi vào tắm rửa sạch sẽ.

Khi Chu Cẩm Vũ tắm xong đi ra thì thấy Hạ Chân Ngọc đã mặc quần áo cẩn thận, đang chuẩn bị đi ra ngoài phòng ngủ, anh cũng chẳng quan tâm là bản thân anh chưa có mặc quần áo liền giữ chặt cô lại hỏi: “Em định đi đâu vậy?”

Hạ Chân Ngọc nhìn anh một cái liền đem tầm mắt đặt vào chiếc đèn trên bàn nói: “Đêm nay tôi sẽ về nhà.”

Chu Cẩm Vũ hỏi: “Không phải đã nói là em ở lại đây sao? Làm sao lại còn muốn trở về?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Tối qua mẹ Lý Ngụy sắp xếp một đồng hành lý lớn cho anh ta, hiện tại đã chất thành đống ở trên sàn nhà rồi, tôi phải trở về để thu dọn lại. Hơn nữa nếu muốn tôi ở lại nơi này, thì cũng phải cho tôi thời gian để tìm lý do chứ không phải sao, nếu không tôi làm thế nào để giải thích với mọi người.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền ngăn Hạ Chân Ngọc lại bảo cô chờ anh một lát, anh sẽ đưa cô về. Hạ Chân Ngọc cũng không phản đối, chờ đến lúc hai người đều thu thập xong liền đi ra cửa. Lúc ở trên xe Chu Cẩm Vũ nói với Hạ Chân Ngọc: “Một lát nữa em lên trên lầu thu dọn đồ đạc, anh ở trong xe chờ em.”

25. Chương 25

Hạ Chân Ngọc không hiểu được ý tứ của Chu Cẩm Vũ, cô liền hỏi lại: “Anh nói cái gì?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Anh nói, em lên nhà thu dọn đồ đạc đi, anh ở lại đây chờ em thu dọn xong.”

Hạ Chân Ngọc có chút sửng sốt: “Anh không có hiểu được những lời vừa rồi tôi mới nói hay sao? Chờ đến lúc tôi đã thu xếp xong mọi chuyện tôi sẽ chuyển qua bên đó.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Hôm nay em liền theo anh trở về.”

Hạ Chân Ngọc chăm chú nhìn sắc mặt của Chu Cẩm Vũ, biết rằng hiện tại không phải là anh nói giỡn, cũng sẽ không thỏa hiệp, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, nhưng mà sau này anh không thể cứ như vậy mà can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tôi.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười nói: “Anh chỉ can thiệp vào một việc này thôi, những cái khác anh không quản, đều nghe theo em.”

Hạ Chân Ngọc xuống xe về nhà, cô nhanh chóng đem túi hành lý trên sàn nhà dỡ ra và sắp xếp lại rồi dọn dẹp sạch sẽ. Khi cô thu dọn xong xuôi thì đã một thân đầy mồ hôi, cô nhìn đồng hồ thấy sắp đến 10 giờ rồi, đã khuya như vậy rồi vẫn là không cần gọi điện thoại cho Tống Quyên, cha mẹ Lý Ngụy đều có vẻ như là hay đi ngủ sớm, sáng sớm ngày mai cô gọi điện cho bà ta là được rồi. Tiếp theo cô gọi điện thoại cho Cao Mai Lệ, cùng Cao Mai Lệ nói qua loa mấy chuyện đã xảy ra, và muốn cô ấy giúp cô che giấu trong khoảng thời gian Lý Ngụy đi công tác này.

Trong điện thoại Cao Mai Lệ cười hì hì nói: “Hình như hôm qua còn có người khóc lóc cái gì ấy nhỉ? Vậy mà hôm nay đã trở thành bà chủ nhà, cậu có biết hay không, đó chính là tòa nhà Nhã Phong mới được xây dựng ở trong nội thành, thoáng cái cậu đã có trên dưới trăm vạn đến tay rồi. Hạ Chân Ngọc, cậu nói một chút xem cậu còn có thiếu cái gì nữa, chẳng những có một người đàn ông chất lượng tốt ngủ cùng, hơn nữa người ta lại còn tặng cậu một căn nhà, lúc này không cần phải lo lắng nữa, vạn nhất có chuyện gì không hay xảy ra, căn nhà đó có thể bán, mua một hai căn nhà nhỏ hơn để cho thuê, hết sức tuyệt vời.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn lại những lời nói của Cao Mai Lệ: “Chuyện mà mình nói với cậu là nghiêm chỉnh đấy, cậu nhớ kỹ chưa?”

Cao Mai Lệ lớn tiếng nói: “Mình còn có thể phạm sai lầm sao, mình liền nói với cha mẹ cậu là Hách Lượng nhà mình phải đi công tác một thời gian ngắn, đúng lúc Lý Ngụy nhà cậu cũng đi công tác, xin phép cha mẹ cậu cho cậu đến ở cùng mình mấy ngày, vậy là không sao rồi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Được, được, được, có người chị em như cậu thì mình còn phải lo lắng gì nữa. Chỉ có điều là còn không biết sau khi Lý Ngụy đi công tác trở về thì việc này phải làm sao bây giờ đây, mình không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ sẽ như vậy.”

Cao Mai Lệ cũng rất nghi hoặc: “Cậu nói rõ cuộc Chu Cẩm Vũ muốn làm cái gì, làm sao lại có thể muốn một quan hệ ngoài hôn nhân như vậy? Người như anh ta thế nào cũng có những phụ nữ quần lấy anh ta nha, vậy mà trái lại anh ta còn muốn dây dưa với người phụ nữ đã có gia đình đang hoàng như cậu. Hơn nữa mình không thể hiểu rõ là, anh ta còn không cho vợ chồng cậu chân chính ở cùng một chỗ, anh ta suy nghĩ cái quái gì vậy hả? Chẳng lẽ anh ta muốn để cho cậu ly hôn, sau đó cưới cậu nha!”

“So với việc này thì khả năng để ỉnh làm thị trưởng còn lớn hơn một chút. Cậu đừng đoán mò, có lẽ qua một thời gian ngắn nữa, khi mà cảm giác mới mẻ qua đi mọi việc cũng sẽ kết thúc.” Hạ Chân Ngọc lại cùng Cao Mai Lệ hàn huyên hai câu rồi cúp điện thoại. Trước khi đi cô cẩn thận kiểm tra lại xem đã đem các cửa đã khóa kỹ hay chưa rồi mới vào thang máy đi xuống lầu.

Trở lại trong xe Chu Cẩm Vũ, cô liền nói: “Tôi có chút đói bụng, chúng ta mua chút đồ ăn đã rồi hãy trở về.”

Chu Cẩm Vũ cười gật đầu, lái xe rời đi. Ở trên đường hai người mua chút đồ ăn rồi mới trở về Nhà Phong. Về đến nhà cơm nước xong xuôi Hạ Chân Ngọc có chút mệt mỏi liền trở về phòng nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ tới một việc liền nói với Chu Cẩm Vũ: “Không được rồi, quần áo của tôi cái gì cũng chưa mang đến, ngày mai làm sao có thể đi làm đây?”

Chu Cẩm Vũ đi tới, nói: “Trong tủ quần áo đều chuẩn bị sẵn rồi, cũng mới mua xong, em thử nhìn xem một chút đi.”

Hạ Chân Ngọc đi vào phòng ngủ kéo cửa tủ quần áo ra xem, bên trong tràn đầy quần áo mới tất cả đều là chưa có gờ mác. Lúc này Chu Cẩm Vũ cũng đứng ở phía sau lưng cô, anh vòng tay qua ôm lấy thắt lưng cô nói: “Em có thích không?”

Một người phụ nữ có thể được người đàn ông, hơn nữa lại là người đàn ông có quyền thế cùng đáng dấp không tệ đối xử tốt với mình như thế, dù thế nào cũng sẽ cảm động một chút. Ngày thường Hạ Chân Ngọc rất tỉnh táo cùng lạnh nhạt, nhưng hiện tại cô cũng có chút mềm lòng, nhẹ nhàng gật đầu. Chu Cẩm Vũ buông tay ra nói: “Anh đi rửa mặt một chút, em nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong anh liền đi toilet.

Hạ Chân Ngọc cảm động thì vẫn là cảm động, nhưng nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đi ra khỏi phòng ngủ, cô vội vàng lấy ra một vỉ thuốc tránh thai vừa rồi vẫn giấu ở trong tay. Thật ra sau lần đi du lịch đó, cô liền mua thuốc tránh thai khẩn cấp để uống, hiện tại xem ra sẽ phải thay đổi, nếu không rất tổn hại đến thân thể. Hơn nữa, nhìn thái độ của Chu Cẩm Vũ cũng không có ý định dùng bao cao su, nếu không với kinh nghiệm phong phú như vậy làm sao anh có thể không nghĩ ra chuyện này được.

Uống thuốc xong Hạ Chân Ngọc liền lên giường nằm xuống, một lát sau Chu Cẩm Vũ cũng đi vào nằm xuống bên cạnh cô. Anh từ phía sau ôm lấy Hạ Chân Ngọc, bàn tay trực tiếp vào vào trong áo ngủ của cô nắm lấy một khối căng tròn mềm mại. Hạ Chân Ngọc hoảng sợ, vội vàng nói: “Anh nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai còn phải đi làm đấy.”

Bàn tay Chu Cẩm Vũ bắt đầu xoa nắn ngực cô, lại hôn vào bên tai Hạ Chân Ngọc, cười nói: “Anh muốn sờ nó để đi ngủ, những cái khác anh cũng không có làm.”

Vậy còn cô phải làm như thế nào để ngủ, Hạ Chân Ngọc chỉ cảm thấy Chu Cẩm Vũ lớn tuổi như vậy rồi, mà thế nào còn giống như chưa bao giờ thấy qua phụ nữ. Cô bắt buộc bản thân mình phải nhắm mắt lại, cũng cố gắng không để ý tới trước ngực còn có một bàn tay và sau lưng có một thân thể đang kề sát vào người cô, tiếp đó thực sự là một thoáng chốc cô liền ngủ thiếp đi.

Buổi sáng lúc thức dậy, Chu Cẩm Vũ muốn đưa Hạ Chân Ngọc đi làm, Hạ Chân Ngọc không đồng ý, cô bảo anh đi làm trước. Chu Cẩm Vũ cũng không có phản đối, anh rời nhà đi làm trước cô. Hạ Chân Ngọc nhìn thời gian thấy không sai biệt lắm mới đi ra ngoài. Cô mua bữa sáng ở gần cơ quan, rồi lại gọi điện thoại về cho cha mẹ cô, dựa vào những lời đã nói hôm qua với Cao Mai Lệ, cô giải thích lý do với mẹ cô một chút. Bà Hạ than phiền một trận về việc Lý Ngụy đi công tác, rồi lại lo lắng là không biết có nguy hiểm hay không, cuối cùng dặn đi dặn lại cô và Cao Mai Lệ phải chú ý an toàn. Hạ Chân Ngọc rất kiên nhẫn nghe xong, cô cũng đáp ứng với những lời mẹ cô nói, trong thâm tâm cô nghĩ, chắc là do bản thân mình chột dạ đi, đổi lại là bình thường cô đã sớm không để ẹ cô cảm râm thêm nữa rồi.

Sau đó cô lại gọi điện thoại ẹ Lý Ngụy, tuy rằng ngữ khí của Tống Quyên không tốt, nhưng mà bà ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với con dâu, cho nên cũng chỉ nói một hai câu dặn dò cô chú ý an toàn, những việc khác cũng không có hỏi nhiều.

Một ngày này cũng không có việc gì để làm, lúc tan tầm cô cùng chị Vương đi đến khu chợ ở gần đó mua đồ ăn, cũng thuận tiện nhờ chị Vương chỉ bảo cách làm đồ ăn như thế nào. Từ nhỏ đến lớn số lần Hạ Chân Ngọc bước chân vào bếp cũng rất ít, đoán chừng ngay cả vị trí chai nước tương trong nhà cũng phải nghĩ trong chốc lát. Chị Vương hoàn toàn không thể nào chỉ bảo được, Hạ Chân Ngọc có chút nhụt chí, nhưng vẫn là học theo chị Vương mua một đồng thức ăn.

Chị Vương nhìn nhìn có chút do dự hỏi: “Chân Ngọc, nhà em xa như vậy, nếu muốn mua đồ ăn thì cũng phải là mua ở gần khu nhà em chứ, nếu không làm thế nào để cầm về nha!”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Đó là em mang đến nhà mẹ em, Lý Ngụy đi công tác, em đến nhà mẹ em ở, nhân dịp này cũng học nấu ăn luôn thể.”

Chị Vương cười nói: “Cũng đúng, một mình ở nhà cũng không an toàn, nếu có thể được ở với mẹ thì là tốt hơn cả, mà em cũng có thể học làm việc nhà, nếu không sớm muộn gì cũng là một vấn đề đấy.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy về sau mình cũng không cần phân rõ là nói thật hay là nói dối. Cô đi bộ xách theo thức ăn trở về Phong Nhã, nơi này cách cơ quan cô hai trạm xe bus, cô cũng không muốn ngồi xe, đi bộ để đi làm như vậy cũng rất tốt.

Về nhà cô đem toàn bộ thức ăn đặt ở trong phòng bếp, nhìn nhìn tất cả dụng cụ làm bếp, lại nhìn đến những thức ăn này, sớm không còn hứng thú để thử nấu cơm một lần, cô bắt đầu làm biếng, thật sự không muốn chạm vào những món chứa đầy dầu mỡ thế này, vì thế lại đi xuống dưới lầu mua đồ ăn ở bên ngoài.

Chu Cẩm Vũ trở về tương đối trễ, toàn thân đầy mùi khói thuốc cùng mùi rượu. Hạ Chân Ngọc tránh xa anh một chút, bảo anh đi tắm rửa thay quần áo. Chu Cẩm Vũ lại vẫn khăng khăng đi đến dựa vào trên người cô, anh nâng khuôn mặt của cô lên vừa hôn vừa nói: “Nào có người vợ nào lại chê chồng mình đâu, đi, hai chúng ta cùng nhau tắm rửa nhé.”

Hạ Chân Ngọc vừa nghe Chu Cẩm Vũ xưng hô như vậy, bản thân cô liền cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, rõ ràng là bất chính mà anh thản nhiên nói ra như vậy nghe xong liền thấy chột dạ. Cô bị anh kéo vào trong phòng tắm, tránh không được lại bị ép buộc một phen, chờ đến lúc lau khô người đi ra, Hạ Chân Ngọc đã vô cùng mệt mỏi. Lúc nằm ở trên giường, Chu Cẩm Vũ vẫn cứ ôm cô đi ngủ như trước.

Cứ như vậy Hạ Chân Ngọc cùng Chu Cẩm Vũ trải qua mấy ngày giả vợ chồng. Tuy rằng Hạ Chân Ngọc vẫn có cảm giác không được tự nhiên cho lắm nhưng mà cũng cố gắng thích ứng hết mức có thể. Hôm nay lúc đang ở cơ quan thì cô nhận được điện thoại của mẹ chồng là bà Tống Quyên gọi tới, than thở là mấy ngày nay Lý Ngụy đi công tác ở bên ngoài khiến cho bà ta lo lắng không yên tâm, nhưng bà ta cũng không có quan tâm nhiều đến Hạ Chân Ngọc, sau cùng bà ta bảo cô tối về nhà ăn cơm rồi ngủ lại một đêm.

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền đáp ứng, cô dự định khi tan tầm sẽ đi mua một ít hoa quả hoặc là một hộp sữa chẳng hạn để mang đến biếu bố mẹ chồng. Chu Cẩm Vũ gọi điện báo đêm nay không thể về nhà, nói là ngày mai ở ngoại thành có một buổi hội chợ, buổi chiều phải xuất phát, như vậy khi đến chỗ đó là buổi tối còn có thể có chút thời gian để nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi tan tầm cô bắt xe bus về nhà, lúc ngồi trên xe Hạ Chân Ngọc cảm thấy giống như mình đã rời khỏi nhà Lý gia lâu lắm rồi, trong lòng cô nổi lên một cảm giác xa lạ, có lẽ là do từ trước đến nay cô cũng chưa có cảm giác thuộc về nơi đó.

Về đến nhà cha mẹ Lý Ngụy cô đem túi quà đặt ở trên bàn, mẹ Lý Ngụy nhìn thấy những đồ mà Hạ Chân Ngọc vừa mới mang tới liền nói: “Đều là người trong nhà, còn phải tốn tiền mua những thứ đó làm gì? Hơn nữa trong nhà cũng không thiếu. Mà cái loại sữa có vị táo đỏ đó tôi không thích uống, tôi không chịu nổi mùi vị đó, một lát nữa hãy mang sang tặng cho dì Hai đi, dì ấy thích uống cái này.”

Hạ Chân Ngọc thực sự không hiểu nổi mẹ Lý Ngụy nghĩ như thế nào nữa, bà ta không thích uống, chẳng nhẽ cha Lý Ngụy cũng không thích uống sao? Kể cả hai người đó đều không thích uống thì để cho cô và Lý Ngụy uống không được mà, bà ta nhất định phải đem những đồ đó tặng cho người nhà mẹ đẻ ư? Nhưng cô cũng không muốn tức giận với bà ta làm gì, dù sao đồ cô mua cho bà ta, bà thích cho ai thì cho đi.

Lúc ăn cơm Tống Quyên còn nói: “Lý Ngụy không có ở nhà, cô cũng đừng trách tôi không có quan tâm nhiều đến cô, dù sao thì mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu cũng có một tầng xa cách, nếu thật sự có bảo cô ở lại đây, đoán chừng cô cũng cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng mà cũng không thể để Lý Ngụy vừa mới đi thì đối với cô người trong nhà tựa như người xa lạ được. Cô ở cùng với bạn cô cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều là cô cũng phải trở về thăm hỏi tôi và bố chồng cô chứ, nếu không đến lúc Lý Ngụy trở về lại không nói là cô không thích về nhà, mà ngược lại còn bảo chúng tôi cố ý gây bất hòa với cô, thôi mặc kệ cô vậy, với lại để cho cha mẹ cùng bạn bè cô nhìn vào cũng không ra thể thống gì.”

Hóa ra là bà ta sợ bị người khác để ý soi mói, cũng lại sợ con trai mình khi về sẽ trách móc. Hạ Chân Ngọc còn nghĩ làm sao Tống Quyên lại đột nhiên quan tâm tới cô như vậy, thì ra là vì chuyện như thế, cô nghe xong chỉ cười cười đáp ứng. Cha Lý Ngụy cũng không để cho Tống Quyên nói thêm gì nữa, chỉ bảo Hạ Chân Ngọc ở bên ngoài cần chú ý nhiều đến sức khỏe gì gì đó.

Hạ Chân Ngọc không muốn ở cùng một chỗ với Tống Quyên, cơm nước xong cô liền đi rửa chén bát, sau đó cô nói thấy hơi mệt và xin phép về phòng, cô đi đến căn phòng lúc trước của Lý Ngụy để nghỉ ngơi. Ở trong phòng cũng không có TV để xem, cô chỉ có thể lấy điện thoại di động ra để đọc tiểu thuyết giết thời gian.

Xem được một lúc cô liền ngủ thiếp đi, cô đang ngủ say thì chợt nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa “bang bang”, nhìn xuống đồng hồ ở trên tay thì thấy gần 11 giờ rồi, cô đứng dậy mở cửa liền nhìn thấy Tống Quyên đang đứng ở bên ngoài, sắc mặt bà ta trầm xuống, cô có chút kinh ngạc hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Tống Quyên trừng mắt liếc nhìn cô một cái rồi nói: “Sao cô ngủ say như chết vậy? Cô có biết là sức khỏe của cha Lý Ngụy không tốt lắm, bình thường đều đi ngủ sớm, điện thoại di động của cô cứ vang lên hồi lâu như vậy, nếu cô không muốn nghe điện thoại thì tắt máy đi, cứ để nó kêu không dứt như thế, làm ảnh hưởng đến người khác, cô cũng thật quá không có ý tứ rồi.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng xin lỗi, thật sự là cô không có nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu. Tống Quyên hừ một tiếng rồi trở về phòng ngủ. Hạ Chân Ngọc đóng cửa lại đi đến bên giường cầm lấy điện thoại di động lên xem, tất cả đều là cuộc gọi nhỡ của Chu Cẩm Vũ. Cô vừa định gọi lại cho anh thì di động lại vang lên, Hạ Chân Ngọc nhanh chóng tiếp máy: “Alo, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Giọng nói trầm thấp của Chu Cẩm Vũ liền truyền tới: “Làm sao em lại không nghe điện thoại, đang ngủ à?”

Hạ Chân Ngọc lí nhí trong cổ họng nói: “Bây giờ cũng đã mấy giờ rồi, làm gì còn có ai chưa đi ngủ. Tôi ngủ say quá nên không có nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Rốt cuộc là có chuyện gì mà anh gọi cho tôi nhiều cuộc điện thoại như vậy?”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười rồi nói: “Đang ngủ à, em ở nhà sao?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy Chu Cẩm Vũ đúng là cực kỳ nhàm chán, gần nửa đêm rồi không chịu đi ngủ lại còn quấy nhiễu giấc ngủ của cô, giọng nói của cô có chút không vui: “Đương nhiên là ở nhà rồi, nếu anh không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi đang ngủ say rồi lại còn bị anh đánh thức.”

Chu Cẩm Vũ ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, sau đó dùng giọng nói có chút kiềm chế, lại có chút như rít qua kẽ răng nói: “Phải không, ở nhà hả? Hạ Chân Ngọc, mẹ kiếp, chỗ đó mà là nhà sao?!”

26. Chương 26

Hạ Chân Ngọc nghe thấy Chu Cẩm Vũ đột nhiên nói một câu như vậy, trái tim lập tức “Lộp bộp” rơi xuống, làm sao anh lại biết cô không ở Nhà Phong, chẳng lẽ anh không đi họp? Vì thế nhỏ giọng hỏi: “Anh đang ở đây vậy, làm sao biết tôi không có trở về?”

“Em nói tôi đang ở đâu được? Không phải là do tôi lo lắng em ở nhà một mình sẽ sợ hãi ư, nếu không làm sao tôi lại nguyện ý 4 giờ sáng ngày mai phải dậy để đi đến đó? Kết quả thì sao? Em giỏi thật nhỉ, nếu không phải là tôi đã về nhà, thì còn không biết em nóng lòng muốn trở lại đến mức lao về nhà đó như một mũi tên đầu.” Giọng nói của Chu Cẩm Vũ càng lúc càng thêm âm trầm.

Hạ Chân Ngọc thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, trừ bỏ ở trong lòng cảm thán một phen, còn lại thật sự là không ngờ lại trùng hợp ngẫu nhiên như thế. Điều làm cho cô không nghĩ đến nhất chính là Chu Cẩm Vũ lại lo lắng cô phải ở nhà một mình, nên anh thà phải dậy sớm để đi đến đó, chứ cũng không đi đến trước thời gian.

Lúc này Chu Cẩm Vũ lại mở miệng, giọng nói lớn hơn một chút: “Nói chuyện đi, có phải là không còn gì để nói hay không? Em mau trở về cho anh.”

Một câu nói này ngay lập tức làm cho Hạ Chân Ngọc đang cảm thán trong lòng liền tỉnh táo trở lại, cô càng nhỏ giọng nói: “Không thể được, bây giờ tôi đang ở nhà cha mẹ của Lý Ngụy mà, đã trễ như thế này tôi không làm thế nào để đi ra ngoài được.”

“Sao thế, anh vừa mới nói một câu không ở nhà em liền bỏ chạy đến đây để thúc đẩy mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu sao? Hạ Chân Ngọc, anh cho em mười phút, mười phút sau anh sẽ lại gọi điện thoại cho em, còn nữa anh đang ở bên ngoài tiểu khu đó, em tự mình xem xét và xử lý đi.” Nói xong anh hoàn toàn không cho Hạ Chân Ngọc cơ hội giải thích, trực tiếp ngắt điện thoại.

Hạ Chân Ngọc ở trong phòng gấp đến độ không ngừng dậm chân, không vì cái gì khác, chính là cô sợ Chu Cẩm Vũ sẽ làm ra chuyện gì đó, chỉ có thể gọi điện thoại cho Cao Mai Lệ.

“Hạ Chân Ngọc, cậu làm cái gì vậy hả? Tối muộn như vậy rồi mà còn gọi điện thoại ỉnh, mình đang ngủ đấy cậu có biết hay không?” Ở bên kia điện thoại Cao Mai Lệ khá là không vui.

Hạ Chân Ngọc nói: “Ngủ ư, làm sao cậu lại đi ngủ sớm như vậy?” Bình thường Cao Mai Lệ nếu chưa đến rạng sáng thì sẽ chưa đi ngủ.

“Cậu muốn quản lý mình à, mình buồn ngủ, muốn đi ngủ sớm một chút liền đi ngủ thôi, cậu có chuyện gì à?” Cao Mai Lệ thăm nghĩ nhanh nhanh còn đi ngủ.

Hạ Chân Ngọc ngắn gọn rõ ràng nhanh chóng kể ra tình huống khẩn cấp hiện tại của cô. Cao Mai Lệ nghe xong mặc dù luôn miệng oán trách Chu Cẩm Vũ không bình thường, nhưng mà vẫn là giúp Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy may mắn vì lúc vừa rồi khi nằm xem tiểu thuyết cô không có thay quần áo nếu không thì thời gian thật đúng là quá gấp, cô điều chỉnh tâm trạng rồi đi đến cửa phòng cha mẹ Lý Ngụy khe khẽ gõ cửa.

Tuy là tiếng gõ cửa rất nhẹ, nhưng mà Tống Quyên vẫn là mạnh mẽ mở cửa phòng ra, gần như là đã muốn tức giận: “Lại có chuyện gì nữa?”

Hạ Chân Ngọc hơi cười, nói: “Mẹ, thật xin lỗi con lại đánh thức cha mẹ dậy, bạn của con là Cao Mai Lệ, chính là người mà hiện tại con đang đến ở cùng nhà, đêm nay nay cô ấy phải tặng ca, lúc trở về nhà mới phát hiện không có mang theo chìa khóa, cho nên đành phải gọi điện thoại cho con, bây giờ con phải mang chìa khóa đến mở cửa cho cô ấy.”

Tống Quyên cau mày nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Lúc này rồi mà còn không để cho người ta nghỉ ngơi, đi ra ngoài không mang theo chìa khóa lại còn về nhà trễ như vậy, làm sao lại không suy nghĩ cho người khác vậy?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng đem di động đưa tới nói: “Không đâu ạ, cô ấy vẫn còn đang chờ, nếu không hãy để cho cô ấy nói với mẹ một hai câu.”

Cô đem di động mạnh mẽ bỏ vào trong tay Tống Quyên, Tống Quyên không có cách nào khác đành phải nghe máy, ở bên kia điện thoại giọng nói của Cao Mai Lệ cũng không nhỏ. Cô ấy dùng giọng điệu cực kỳ áy náy cũng hơi hơi khóc nức nở nói: “Dì, cháu là Cao Mai Lệ, thực xin lỗi vì đã trễ như thế này rồi mà vẫn còn quấy rầy đến dì, hôm nay Vương trưởng khu bảo nhóm cháu tạm thời ở lại tầng ca, không nghĩ tới lại sẽ trễ như vậy, hơn nữa trước đó cháu cũng không biết hôm nay Hạ Chân Ngọc về bên nhà dì và ở lại đó, cho nên cháu cũng không có mang theo chìa khóa. Cháu muốn ở lại khách sạn nhưng mà lãnh đạo chỗ cháu lại không yên tâm, nhất quyết cho người đưa cháu về nhà, nếu không thì để cháu chuyển điện thoại cho khu trưởng của chúng cháu nói với dì mấy câu được không?”

Tống Quyên hoảng sợ, lập tức xua tay cũng không nghĩ tới người khác hoàn toàn không nhìn thấy được động tác này, sau đó mới kích động nói: “Không cần, không cần, nhà chúng tôi luôn luôn ủng hộ công tác của chính phủ, việc đó cũng không cần đâu, Tiểu Cao à, cô cũng nên để cho lãnh đạo cử người đưa cô về nhà, tôi sẽ bảo Chân Ngọc đón xe đi đến nhà cô.”

Nói xong bà ta vội vàng đưa trả lại điện thoại di động cho Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc trực tiếp ngắt điện thoại di động, khó xử nhìn Tống Quyên, Tống Quyên thấy cô nhìn bà ta thì oán trách nói: “Cô cũng không nói cho rõ ràng, vừa rồi cứ để mặc cho tôi nói, khiến cho khu trưởng của bọn họ tưởng là tôi là người không thấu tình đạt lý chứ. Cô mau mau đến đó đi, gọi điện thoại đến hãng xe taxi để đón xe đi cho an toàn, nếu không, tôi và cô cùng nhau xuống lầu chờ xe đi.” Miệng thì nói nhưng bà ta lại không hề có ý định di chuyển thân mình.

Khu trưởng ở đâu ra, Cao Mai Lệ cũng đủ quá thái, nhưng mà mẹ Lý Ngụy lại cũng tin tưởng thập phần, vì thế nói: “Làm sao con lại có thể để mẹ phải đi xuống dưới lầu cùng con được, lúc này cũng chưa có vấn đề gì, trên đường vẫn còn người, hơn nữa trong tiểu khu cũng có đèn đường, con đi trước.”

Tống Quyên suy nghĩ một chút vẫn là nói: “Cô tới nơi thì hãy gọi điện thoại về cho tôi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Thôi không cần ạ, đến lúc đó lại đánh thức cha mẹ dậy.”

Tống Quyên tức giận nói: “Lúc này cũng đã đánh thức đến vài lần rồi, tôi còn có thể ngủ được sao, cô không cần phải quan tâm, tôi bảo cô gọi thì cô cứ gọi về đi.”

Hạ Chân Ngọc đành phải đáp ứng, lúc này điện thoại di động lại vang lên, chắc chắn là Chu Cẩm Vũ, cô nhanh chóng đi giày vào rồi ra khỏi cửa, đem cửa đóng lại cẩn thận rồi mới nghe điện thoại: “Tôi đang đi ra, đang chuẩn bị vào thang máy rồi, không có tín hiệu đâu, tôi cúp máy đây.” Nói xong cô tắt điện thoại đi vào thang máy.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, điện thoại lại liền được gọi tới, cô nhận điện thoại nói: “Anh đừng gọi nữa, tôi gần tới nơi rồi.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ ở đầu dây bên kia cũng khá là vội vã: “Đừng ngắt máy, em cứ để mở như vậy đi, chờ đến khi ra tới nơi rồi hãy ngắt.”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc vừa mới oán thầm Chu Cẩm Vũ có tật xấu, hiện tại lại có một chút hiểu rõ, đây là do anh lo lắng tới an toàn của cô nên mới làm như vậy. Trong lòng cũng không biết đây là cái tư vị gì, rõ ràng vừa rồi còn phiền chán suy nghĩ, sao anh không biến ra xa cô một chút, hiện tại lại cảm thấy anh quan tâm tới cô như vậy thì cũng có chút áy náy.

Cô cầm điện thoại di động vẫn đang được kết nối đi ra cửa tiểu khu, đến nơi liền thấy ở ven đường có một chiếc Audi đang đỗ ở đó, Chu Cẩm Vũ ngồi ở bên cửa lái xe đang hút thuốc, thấy cô đi ra liền đem điều thuốc dập đi, rồi lại ấn tắt điện thoại di động.

Hạ Chân Ngọc cất điện thoại di động, lúc ở trên xe cô thấy sắc mặt của Chu Cẩm Vũ không tốt, muốn làm dịu bầu không khí: “Anh mới đổi xe à?”

Chu Cẩm Vũ hừ nhẹ một tiếng nói: “Anh dám không đổi sao, chẳng phải là nếu không đổi thì em không ngồi lên xe anh sao?”

Hạ Chân Ngọc bị ghen hờn một chút cũng không dám lên tiếng, sợ càng nói Chu Cẩm Vũ càng tức giận, hai người cũng không nói thêm lời nào nữa, trong xe yên tĩnh đến mức làm cho cô cảm thấy áp lực, thật không dễ dàng gì mới đến được Nhã Phong. Chu Cẩm Vũ đỗ xe lại, xuống xe bước nhanh về phía trước

cũng không có nhìn đến Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc nhân cơ hội này gọi điện thoại cho Tống Quyên nói là cô đã đến nơi an toàn, bảo bà ta đi nghỉ.

Đoán chừng là Tống Quyên bị cuộc điện thoại vừa rồi làm cho tinh thần thấp thỏm, nên bà ta còn lải nhải cái gì gì đó về Chân Ngọc và Cao Mai Lệ, còn bảo cô nói với Cao Mai Lệ nhớ giải thích một chút với lãnh đạo, ý là vừa rồi trong điện thoại bà ta không biết rõ tình huống mới oán giận mấy câu như thế, trăm ngàn lần đừng làm ấy người lãnh đạo đó để vào trong lòng.

Hạ Chân Ngọc bắt đầu dĩ nghĩ, cho dù thật sự có khu trường, ông ta có làm thêm giờ hay không thì cũng có liên quan gì đến một người phụ nữ đã về hưu như bà ta, chẳng nhẽ ông ta còn có thể không phát tiền lương hưu cho bà ta sao? Nhưng cô cũng từng cái từng cái đáp ứng lời nhắc nhở của Tống Quyên, thế này mới coi như là xong việc.

Vừa để điện thoại xuống cô liền thấy Chu Cẩm Vũ đang xụ mặt đứng ở trong thang máy nhìn cô, cô vội vã chạy nhanh vào trong thang máy, hướng về phía anh nở nụ cười một chút, kết quả là anh trực tiếp quay đầu không để ý đến cô.

Ra khỏi thang máy Chu Cẩm Vũ vẫn bước nhanh cũ đi về phía trước mở cửa phòng, tiếng chuông tin nhắn của Hạ Chân Ngọc lại vang lên, có lẽ là của Cao Mai Lệ, cô cầm lấy di động nhìn lướt qua, Hạ Chân Ngọc lập tức cảm thấy hôm nay mọi việc không thuận, là Lý Ngụy gửi tin nhắn đến, theo bản năng cô nhìn về phía Chu Cẩm Vũ cũng không có mở ra xem liền đi vào cửa.

Cô cởi giày xong đang định đi vào phòng ngủ thì Chu Cẩm Vũ nói: “Vừa rồi làm sao lại không xem tin nhắn, nhìn anh làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc mất tự nhiên nở nụ cười: “Không có, chỉ là tin nhắn rác thôi không có gì phải xem, một lát nữa sẽ xóa đi.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Phải không, vậy một lát nữa nhớ xóa đi đấy. Hạ Chân Ngọc nếu để cho anh nhìn thấy em nhắn tin trả lời, anh liền đem di động của em ném ra ngoài cửa sổ.”

Thật sự Hạ Chân Ngọc rất muốn nổi cáu, nhưng mà lại nghĩ đến mấy giờ nữa Chu Cẩm Vũ phải thức dậy để đi ra ngoại thành khai mạc hội chợ, hơn nữa nói cho cùng anh cũng là vì lo nghĩ cho cô nên mới không đi đến đó trước, thế nên cô liền nhịn, thấp giọng nói: “Là Lý Ngụy gửi tin nhắn đến, nếu không thì để tôi xem xong thì sẽ đưa cho anh đọc.”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh một tiếng nói: “Em muốn đọc thì đọc, muốn xóa thì xóa, đưa cho anh xem để làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc thấy Chu Cẩm Vũ cứ như thế hoàn toàn không có biện pháp khơi thông, cô đã liên tục nhận sai cùng lấy lòng mà cũng vô dụng, cũng không muốn lại nín nhịn sự cáu gắt của anh nữa, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Mặt Chu Cẩm Vũ trầm xuống nhìn Hạ Chân Ngọc đi vào phòng ngủ, anh cũng không muốn khiến ọi việc bế tắc như vậy. Nhưng đêm nay anh một lòng muốn tạo cho Hạ Chân Ngọc một kinh hỉ, vốn là anh không định đi đến đó trước. Mấy ngày nay anh rất thích ở cùng với Hạ Chân Ngọc như vậy, anh thích cái cảm giác được sống cùng cô. Cho nên anh cũng không muốn buổi tối phải cách xa Hạ Chân Ngọc, cũng quả thật lo lắng cô ở nhà một mình sẽ không an toàn, thế nên anh mới thà rằng để cho bản thân mình mệt mỏi một chút sáng sớm đi đến đó, cũng không muốn cùng cô tách ra một đêm.

Không ngờ rằng khi anh về nhà chẳng những kinh hỉ không có, còn làm cho anh vừa sợ vừa tức. Anh về đến nhà thì thấy Hạ Chân Ngọc không có ở nhà đã có chút khó chịu, đợi mãi đến gần 10 giờ cũng vẫn không thấy cô trở về. Anh vẫn do dự nghĩ có nên gọi điện thoại cho cô hay không, anh nghĩ có khi nào thì Chu Cẩm Vũ anh sẽ phải đi tra tìm hành tung của một người phụ nữ. Càng nghĩ càng không nhịn được cuối cùng anh gọi điện thoại cho cô, kết quả là người ta hoàn toàn không nghe máy.

Lúc đó anh còn có chút thiếu kiên nhẫn, trong lòng nghĩ có lẽ cô sợ ở nhà một mình nên đã trở về nhà mẹ đẻ, nhưng điều mà anh không muốn nghĩ nhất chính là Hạ Chân Ngọc lại trở về nhà Lý Ngụy ở bên kia. Anh cũng không quản lúc đó là mấy giờ, nghĩ cùng không nghĩ liền gọi điện thoại cho Trương trưởng phòng bảo ông ta hỏi thăm tin tức ở phân cục xem người ở tổ trọng án đi công tác đã trở về chưa.

Không nghĩ tới Trương trưởng phòng suy một ra ba, chẳng những hỏi thăm tình huống phân cục bên kia, còn thuận tiện nghe được hôm nay lúc tan tầm Hạ Chân Ngọc đúng là giống như ngày thường bắt xe bus về nhà. Lúc ấy anh liền cảm thấy một cổ khó chịu đánh vào trong ngực đến không thở được, chẳng qua là tin tức Lý Ngụy đi công tác còn chưa có trở về mới hơi chút trấn an tâm tình của anh.

Hạ Chân Ngọc nằm ở trên giường nhưng cũng không ngủ được, chuyện này là như thế nào, nhà của cô, nhà chồng chính đáng của cô mà cô lại không thể trở về sao? Đây là do tinh thần Chu Cẩm Vũ không tốt, hay là tâm lý của anh có vấn đề, điểm này phải nói cho rõ ràng mới được. Lần đầu tiên của cô là cho anh, nhưng không có nghĩa là từ đó về sau anh có thể kiểm soát cuộc sống của cô.

Cô đang suy nghĩ để tìm cách giải quyết mọi việc, thì Chu Cẩm Vũ đã đi vào, Hạ Chân Ngọc trở mình không thèm nhìn tới anh, một lát sau cô có cảm giác Chu Cẩm Vũ cũng đã nằm xuống, hai người cũng không ai nói với ai câu nào. Đúng lúc Hạ Chân Ngọc cũng muốn như vậy, đỡ phải tức giận. Nhưng chỉ được một lúc thì tay Chu Cẩm Vũ lại giống như thường ngày, vươn tới bên người cô trực tiếp sờ vào trước ngực cô, thân mình cũng đồng thời sát lại gần.

Hạ Chân Ngọc túm lấy tay Chu Cẩm Vũ đẩy ra, thân mình cũng xê dịch sang bên kia giường, không thèm để ý đến anh, không ngờ tới lúc này Chu Cẩm Vũ cũng xê dịch theo, hơn nữa thân mình anh đặt ở trên người Hạ Chân Ngọc, tay anh vẫn là ngang bướng không biết xấu hổ với vào trước ngực của cô nhẹ nhàng xoa nắn, miệng anh dần đến lỗ tai Hạ Chân Ngọc ôn nhu nói: “Thật sự giận anh rồi hả? Anh biết hôm nay anh không nên nổi cáu với em, anh nhận sai rồi vẫn còn không được sao? Chẳng phải là do lúc đó anh lo lắng cho em sao? Nếu không làm sao anh lại không quản mệt mỗi sáng sớm tinh mơ liền dậy để đi như vậy. Hơn nữa, buổi tối không được ôm vợ yêu anh cũng không ngủ yên, bây giờ anh vuốt vuốt nó mới an tâm, nếu không được sờ nghĩ đến đã thấy hoảng.” Nói xong anh lại dùng lực nhéo nhéo hai khối mềm mại ở trong tay, còn tay kia thì lần xuống dò xét dưới thân Hạ Chân Ngọc, rồi anh lại hôn lên miệng Hạ Chân Ngọc.

Lưu manh! Hạ Chân Ngọc nghĩ đây mà là thị trưởng nho nhã vang danh toàn tỉnh, toàn thành phố sao? Người này hoàn toàn là một gã già không nên nét, một con sói già háo sắc. Lúc trước cô bởi vì được nâng cao đài ngộ mà đối với anh thiên ân vạn tạ, còn ca ngợi tác phong nhanh nhẹn của anh. Kết quả là hiện tại cô cả ngày bị anh dính lấy làm những việc không chính đáng, ghê tởm chết đi được.

Chịu đựng để cho lưỡi của Chu Cẩm Vũ ở trong miệng cô khuấy động từng góc ngách trong chốc lát, Hạ Chân Ngọc đẩy anh ra và nói: “Anh không cần phải dùng cách ‘củ cà rốt và cây gậy’ đối với tôi, cũng không cần phải một hồi gió một hồi mưa như thế. Anh sai là vì đã tức giận với tôi hả? Anh chính là hoàn toàn lẫn lộn đầu đuôi. Tôi hỏi anh, tôi quay về đâu anh quản được sao, anh dùng thân phận gì, đứng trên lập trường gì để quản tôi? Khi tôi ở cùng một chỗ với anh tại nơi này mới chính là sai lầm, cần này gọi là quan hệ ngoài hôn nhân, anh là kẻ thứ ba, còn tôi là kẻ ngoại tình, anh có hiểu được không?”

* Củ cà rốt và cây gậy (tiếng Anh: carrot and stick) là một loại chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được dùng bởi các nước lớn mạnh nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. ‘Cây gậy’ tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, ‘củ cà rốt’ tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng.

Chu Cẩm Vũ nghe xong trong nháy mắt ánh mắt anh liền trầm xuống, nhưng lại vẫn như cũ cười nói: “Không phải là anh đã nhận sai rồi sao? Vợ yêu, từ nay về sau anh sẽ không như thế nữa, em thích thế nào thì liên như thế, còn bây giờ hãy để ông xã yêu thương em.”

Hạ Chân Ngọc hồ nghi nhìn Chu Cẩm Vũ, anh dễ dàng đồng ý như vậy ư? Những lời nói của đàn ông khi ở trên giường là không thể tin, nhưng mà cô vẫn muốn ôm chút hy vọng. Lúc này Chu Cẩm Vũ đã đem người cô xoay lại về phía đối diện anh, anh cởi bỏ áo ngủ của cô ra, cúi đầu liếm liếm cắn cắn hai khối mềm mại non mịn.

Hạ Chân Ngọc ôm đầu của anh nói: “Làm sao anh có thể cả ngày nghĩ đến chuyện này vậy?”

Chu Cẩm Vũ mập mờ không rõ nói: “Ai bảo toàn thân của bé cưng làm cho chú yêu thích không thôi cơ chứ, chú còn ước gì có thể giấu bé vào trong ngực. Bé cưng nhìn xem, chú mới hảo hảo hôn nhẹ, nó cũng có thể lớn lên rồi này.”

Sắc mặt Hạ Chân Ngọc đỏ ửng, cô quyết định sẽ không cùng anh nói chuyện, càng nói càng xấu hổ thêm.

Chu Cẩn Vũ một mặt hết lần này đến lần khác lưu luyến hai khối căng tròn trước ngực Hạ Chân Ngọc, một mặt đưa tay vân vê ẩn ẩn địa phương ẩm áp dưới thân Hạ Chân Ngọc, chờ đến khi Hạ Chân Ngọc không nhìn được khe rên lên một tiếng ở trong cổ họng, anh liền ôm cô tiến vào.

Hạ Chân Ngọc ôm lấy bả vai của Chu Cẩn Vũ để ổn định thân mình, cô nhắm mắt lại, thỉnh thoảng lại bị lực đạo của Chu Cẩn Vũ ép buộc nhỏ giọng rên lên một tiếng. Chu Cẩn Vũ lại đột nhiên ngừng lại cúi đầu thở gấp nói: “Bé cứng ngoan, ngày mai cùng anh đi họp có được không?”

Hạ Chân Ngọc mê mang mở mắt ra, ngây ngốc một hồi mới nghe rõ lời Chu Cẩn Vũ nói, cô trực tiếp cự tuyệt: “Không được, tôi sao có thể đi cùng anh được, việc này không thể được, đến lúc đó để cho người khác nhìn thấy thì làm thế nào?”

Lực đạo của Chu Cẩn Vũ càng tăng nhanh, anh ôm Hạ Chân Ngọc nói: “Không có chuyện gì, buổi sáng ngày mai tài xế riêng của anh sẽ tới đón chúng ta, không phải ở đơn vị, ai cũng không biết, đến lúc đó anh sẽ bố trí chỗ ở cho em, chờ anh khai mạc hội chợ xong, chúng ta sẽ ở đó vui chơi vài ngày rồi trở về.”

Hạ Chân Ngọc vẫn là muốn cự tuyệt, kết quả lại khiến cho Chu Cẩn Vũ ở trên đỉnh đầu cô uy hiếp nói: “Em có đi hay không, nếu em không đi, hai chúng ta hôm nay liền cứ lăn qua lăn lại như vậy, dậy đưa đến tận khi trời sáng, anh cũng không cần đến khai mạc hội chợ, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm đến nơi này.” Nói xong anh cũng không để cho Hạ Chân Ngọc có thời gian nghĩ xả hơi lại bắt đầu ra sức ép buộc.

Bản thân Hạ Chân Ngọc không muốn đi, nhưng cuối cùng lại bị Chu Cẩn Vũ thay đổi cách thức để ép buộc nên cũng không thể thoát được, rốt cuộc đành phải thỏa hiệp, cô hết sức rầu rĩ gật đầu đáp ứng. Hạ Chân Ngọc không thể không thừa nhận người phụ nữ khi ở trên giường cũng bị nam sắc làm mê muội.

Chu Cẩn Vũ mãn nguyện nhận được sự đồng ý của Hạ Chân Ngọc, khoe miệng hơi vênh lên một chút không lộ rõ ý cười, anh đè lên người Hạ Chân Ngọc ra sức va chạm một hồi, lại qua một hồi lâu anh mới một bên thở dài, một bên ra sức đâm vào rồi lên đỉnh.

Trời còn chưa sáng, khi Hạ Chân Ngọc tỉnh lại thì phát hiện cô lại bị Chu Cẩn Vũ ôm ở trong ngực anh, cô đẩy đẩy anh ra nói: “Tỉnh tỉnh, anh xem mấy giờ rồi.”

Chu Cẩn Vũ lơ mơ nói thầm một tiếng, bàn tay ở dưới hạ thân của Hạ Chân Ngọc xoa nhẹ hai cái rồi lại ngủ.

Tên sắc phơi này, Hạ Chân Ngọc dùng chút khí lực đẩy Chu Cẩn Vũ ra, cũng kéo tay anh ra, Chu Cẩn Vũ bất mãn mở mắt nói: “Vợ yêu, em không ngủ được đẩy anh làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn chặn bàn tay của Chu Cẩn Vũ đang sờ mó trên người mình, cô ngồi dậy cầm lấy điện thoại di động nhìn nhìn, nói: “Đã 4 giờ 10 rồi, anh còn không thức dậy.”

Chu Cẩn Vũ nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, lập tức lại đưa tay ôm lấy người cô, liền gặm gặm cắn cắn ăn một chút đầu hũ của cô rồi mới chịu đứng lên, anh vừa mặc quần áo vừa cười nói: “Một lát nữa tài xế mang bữa sáng đến, chúng ta ăn ngay tại trên xe là được rồi, chờ gần đến giờ đi làm thì em gọi điện ấy người ở cơ quan em xin phép nghỉ mấy ngày.”

Hạ Chân Ngọc vốn còn ôm chút hy vọng, Chu Cẩn Vũ có thể buông tha cho ý tưởng này, không ngờ rằng anh vẫn nhớ rõ trong đầu, nhưng cô cũng chợt nhớ tới một việc: “Được, nhưng anh cũng đừng quên những gì anh nói ngày hôm qua, không được phép can thiệp vào việc tôi đi đâu làm gì.”

Chu Cẩn Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc gật gật đầu: “Không có vấn đề gì, anh nhớ kỹ mà, anh chắc chắn sẽ không can thiệp vào việc em đi đâu.”

So với chuyện có thể làm cho Chu Cẩn Vũ đồng ý, Hạ Chân Ngọc cảm thấy cùng anh đi họp cũng không có vấn đề gì, dù sao thì cô cũng không cần phải tiếp xúc với những người đó, cô chỉ cần làm đả điều là được rồi.

Một lát sau thì người tài xế gọi điện thoại báo đã đến đây, hai người cùng đi xuống dưới tòa nhà, ăn xong bữa sáng ở trên xe, Chu Cẩn Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc, bảo cô nằm xuống gối đầu lên chân anh để ngủ bù, còn anh cũng tựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lòng Hạ Chân Ngọc còn có điều phải suy nghĩ nên cô cũng không có ngủ thoải mái, trong chốc lát liền tỉnh, cuối cùng chờ được đến 8 giờ 30 liền gọi điện thoại cho Lý trưởng khoa ở trung tâm thông tin. Kết quả Lý trưởng khoa một câu cũng không hỏi nhiều, chỉ nghe Hạ Chân Ngọc nói một câu “Muốn xin nghỉ mấy ngày” liền trực tiếp cho nghỉ.

Hạ Chân Ngọc buồn bực khi nào thì Lý trưởng khoa lại nói chuyện thoải mái như vậy, đột nhiên cô thấy trên điện thoại di động nhấp nháy báo có tin nhắn chưa đọc, vì thế cô nằm ở trên đùi Chu Cẩm Vũ cẩn thận mở ra.

Xem xong tin nhắn Lý Ngụy gửi đến, sắc mặt Hạ Chân Ngọc liền thay đổi, sau đó liền lập tức ngồi dậy, Chu Cẩm Vũ mở mắt quay đầu sang nhìn Hạ Chân Ngọc, trong mắt anh có chút nghi vấn.

Hạ Chân Ngọc nhìn chằm chằm như muốn liều chết với Chu Cẩm Vũ, cũng không quản phía trước còn có người tài xế, cô hướng về phía Chu Cẩm Vũ hô: “Chu Cẩm Vũ, anh là tên khốn khiếp, có phải là anh đã sớm biết rằng hôm nay mấy người Lý Ngụy trở về hay không?”

27. Chương 27

Chu Cẩm Vũ rất bình tĩnh đối mặt trước sự chất vấn của Hạ Chân Ngọc, anh nhìn cô chậm rãi nói: “Ở trong mắt em, anh chính là người như thế à? Bề ngoài thì đáp ứng sẽ không can thiệp vào chuyện của em, sau đó lại vụng trộm sử dụng một chút mảnh lời để lừa gạt em, có đúng hay không?”

Hạ Chân Ngọc vốn tràn đầy lửa giận, lại bị thái độ của Chu Cẩm Vũ khiến cho có chút không biết phải làm sao, cô ngẩn người nhìn Chu Cẩm Vũ không biết nên trả lời câu hỏi của anh thế nào.

Chu Cẩm Vũ khẽ vuốt những sợi tóc có chút lộn xộn trên vai Hạ Chân Ngọc, giọng nói tràn ngập cảm giác vô lực: “Chân Ngọc, em thấy anh có cần thiết phải làm như vậy không? Anh không biết trên tin nhắn đó nói như thế nào, nhưng em không nên nhận định là anh đã can thiệp vào việc của Bộ Công an, anh thật không còn lời nào để nói. Nếu hiện tại em muốn trở về, chờ một lát nữa đến nơi, anh sẽ bảo tài xế đưa em trở về, em xem có được không?”

Hạ Chân Ngọc xấu hổ cắn cắn môi, vừa rồi trực giác cho cô biết chính là Chu Cẩm Vũ đang giở trò quỷ, bởi vì trên tin nhắn của Lý Ngụy có viết: “Chân Ngọc, anh vừa nhận được thông báo ngày mai anh có thể trở về rồi!” Hơn nữa hôm qua Chu Cẩm Vũ có thái độ bài xích với tin nhắn này, anh còn không muốn cô mở tin nhắn ra nếu không anh sẽ ném đi, vì thế cô cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hiện tại nhìn thấy biểu hiện của Chu Cẩm Vũ từ lúc cô phát câu đến bây giờ, cô lại không thể khẳng định, suy nghĩ một chút lại cho là, tối hôm qua lúc Lý Ngụy nhắn tin cho cô mới biết được thời gian trở về, Chu Cẩm Vũ căn bản không thể nắm chắc được nghiệp vụ của Bộ Công an, hơn nữa một vụ án lớn như vậy thì còn có Bộ chủ quản giám sát trực tiếp chứ, anh cũng không có khả năng chỉ vì muốn ngăn cản cô và Lý Ngụy gặp nhau mà đi dò la hành tung của Tổ trọng án, hơn nữa ngăn cản có mấy ngày thì cũng không tác dụng gì, có lẽ thực sự là một trùng hợp ngẫu nhiên.

Khuôn mặt Hạ Chân Ngọc có chút nóng rần lên, vừa rồi cô còn mắng anh là tên khốn khiếp, mà người tài xế cũng vẫn còn ở đây, thật đúng là làm cho Chu Cẩm Vũ một chút thể diện cũng không còn, cô cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi rất sốt ruột, tôi đã hiểu lầm anh, tôi xin lỗi.”

Chu Cẩm Vũ cũng không để tâm cười cười nâng khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lên, anh thở dài rồi lại ôm Hạ Chân Ngọc để cô gối đầu lên đùi anh, lấy tay vuốt ve khuôn mặt cô, nói: “Không sao, chỉ cần em không có tức giận là được rồi, lại nằm một lát nữa đi, cũng sắp đến nơi rồi.”

Hạ Chân Ngọc kéo kéo ống tay áo của Chu Cẩm Vũ hỏi: “Vậy một lát nữa có thật sự là anh bảo người đưa tôi về không?”

Chu Cẩm Vũ còn chưa nói gì, thì người tài xế ngồi phía trước đã có chút khó xử nói: “Chu thị trưởng, lúc trước tôi đã xin phép ngài, vừa vặn nơi tổ chức hội chợ rất gần với quê nhà của tôi, tôi phải về nhìn xem một chút. Nếu vị tiểu thư này không quá sốt ruột, có thể để cho tôi về nhà trước nhìn xem một chút rồi tôi sẽ đưa cô ấy về có được hay không? Tôi đã lấy ẹ tôi một ít thuốc cùng thuốc bổ.”

Lần này lại làm cho Hạ Chân Ngọc cảm thấy xấu hổ, cô tự biết bản thân mình thất lễ, không biết ngại mà đi yêu cầu, trước đó người ta cũng đã đều sắp xếp tốt mọi chuyện, cũng không thể bởi vì cô mà không được về nhà. Cô cũng không muốn làm cho người tài xế khó xử, nhưng quả thật cô cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn xin sự giúp đỡ của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ thấy vẻ mặt này của Hạ Chân Ngọc, tâm tư liền thay đổi, anh cúi đầu hôn xuống thái dương Hạ Chân Ngọc, cười nói: “Em thật đúng là gây khó dễ cho người khác, anh đã bị em mắng lại còn phải thay em bận tâm lo nghĩ, mà em lại sốt ruột cũng không phải vì anh.”

Hạ Chân Ngọc không nói lời nào, chỉ là túm lấy ống tay áo phía trước của anh, Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Em xem như thế này có được hay không, Chí Cường đã sớm nói cùng anh là lần này vừa lúc thuận tiện trở về quê một chuyến, nếu không anh cũng đã đi cùng người tài xế của đơn vị. Cha mẹ cậu ta thân thể không tốt, cũng khó có dịp trở về nhà thăm, vẫn là không nên làm chậm trễ việc của cậu ta.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong gật gật đầu, Chu Cẩm Vũ lại nói tiếp: “Em hãy cứ cùng anh dựa theo kế hoạch ban đầu mà ở lại chỗ này mấy ngày, anh bảo người gọi điện thoại cho Quách chủ nhiệm ở đơn vị của em để thu xếp việc này, nói là em cùng người ở trung tâm thông tin đến đơn vị bạn truyền đạt kinh nghiệm báo cáo, em thấy thế có được không? Đừng nói là em phải đi về nhé, anh cũng không yên tâm, hơn nữa đường cao tốc còn đang sửa, nếu không sao anh lại phải đi sớm như vậy.”

Hạ Chân Ngọc khó xử, nếu làm như vậy, không khác gì nói cho Quách chủ nhiệm biết cô ở sau lưng chồng mình vụng trộm với người khác, nhưng nếu không làm như vậy đợi đến khi đến nơi tổ chức hội chợ thì cô không biết phải làm sao, không những là cô không biết đường, bởi ở đây giao thông phát triển, mà cô còn không phân biệt được các tuyến đường, rồi lại phải đón xe lửa, nói không chừng đi đến mấy giờ cũng chưa về được đến nhà ấy chứ, hơn nữa bản thân cô cũng thật sự không dám đi một mình.

Cô muốn Chu Cẩm Vũ ngày mai liền đưa cô trở về, nhưng mà khách sạn gì gì đó cũng đã đặt xong rồi, hơn nữa vừa rồi cô còn trách lầm anh, anh chẳng những không tức giận mà còn thay cô đưa ra biện pháp, cô cũng không thể rất vô tâm vô phẩy dể thương người một lần nữa được.

Chu Cẩm Vũ giống như biết hiện tại tại Hạ Chân Ngọc đang khó xử điều gì, lại nhẹ giọng dỗ dành: “Em sợ Quách Hoài biết thì sẽ cảm thấy xấu hổ có phải không? Cô bé ngốc, lão già kia rất tinh mắt, chẳng những hần mà cả Trương trưởng phòng cũng đều đã biết. Được rồi, em đừng lo lắng nữa, em xem nếu Lý Ngụy trở lại, em và anh cũng không thể ở cùng nhau được nữa, vẫn là phải chuyển về rồi, vậy mà mấy ngày nay ở cùng với anh em cũng không chịu sao?”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên biết Trương trưởng phòng, Quách Hoài, còn có Chu chủ nhiệm, Trần Tú Trân, bọn họ đều đã sớm cho rằng cô là tình nhân của Chu Cẩm Vũ, nếu không bọn họ có thể đối xử tốt với cô như vậy sao? Nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Chu Cẩm Vũ, lại nghe anh nói để cho cô trở về nhà, không ép buộc cô ở lại Nhã Phong nữa, thật đúng là không đành lòng cự tuyệt, đành nhẹ nhàng hơi gật đầu đáp ứng.

Chu Cẩm Vũ nói một tiếng “Bé ngoan” liền lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Trương trưởng phòng, thật ra cũng chỉ nói một câu, chính là bảo ông ta gọi điện thoại cho Quách chủ nhiệm. Trương trưởng phòng đó năng lực linh hội rất cao thâm lại phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, lập tức trả lời đã biết nên làm thế nào. Chu Cẩm Vũ vừa lòng ngắt điện thoại di động. Hạ Chân Ngọc lại có chút trợn tròn mắt, không ngờ Trương trưởng phòng biết rõ ràng quan hệ của cô và Chu Cẩm Vũ như vậy, vậy thì Quách chủ nhiệm cũng không cần phải nói, thế mà lúc này cô còn đang muốn bịt tai trộm chuông chứ.

Trước tiên người tài xế đưa Chu Cẩm Vũ đến nơi diễn ra hội chợ, sau đó lại đưa Hạ Chân Ngọc về khách sạn, rồi lại trở về đón Chu Cẩm Vũ. Hạ Chân Ngọc chỉ mang theo một túi hành lý nhỏ đựng quần áo, cũng không cần nhân viên phục vụ trợ giúp cô liền trực tiếp đi về phòng. Vừa mới bước vào phòng thì tiếng điện thoại di động liền vang lên, là Lý Ngụy gọi tới, tìm cô liền đáp nhanh hơn, đợi trong chốc lát mới nghe máy: “Lý Ngụy, thật xin lỗi, hôm qua em không thấy được tin nhắn ——.”

Ở đầu dây điện thoại bên kia Lý Ngụy hoàn toàn không để tâm, trực tiếp ngắt lời Hạ Chân Ngọc giải thích: “Anh cũng nghĩ là em đang ngủ, chỉ là không ngờ tới lúc anh về đến nhà thì em đã đi rồi, hiện tại em đang ở đâu vậy?”

“Ồ khách sạn.” Nói xong ba chữ này Hạ Chân Ngọc liền hối hận, làm sao lại nói thật ra như vậy được chứ.

“Vậy à, thật không tồi nhỉ, đẳng cấp thế nào? Bọn họ cũng thật là coi trọng các em đấy còn bố trí cho các em ở khách sạn.” Giọng nói của Lý Ngụy rất nhẹ nhàng thoải mái.

Hạ Chân Ngọc thấy mình đúng là có tật giật mình, cười cười nói: “Chỗ ở cũng tạm được, giống như những nơi khác. Bọn em cũng không nghĩ là có thể được ở trong khách sạn, lúc đầu còn cho rằng bọn họ để cho bọn em ở nhà khách đấy.”

Lý Ngụy cũng cười, sau đó giọng nói lại trở lên hưng phấn hơn: “Chân Ngọc, vụ án đã được phá! Thật ra hai ngày trước đã phá được án, nhưng mà vẫn yêu cầu giữ bí mật, vì còn phải báo cáo với cấp trên, lại còn phải thông báo với giới truyền thông nên liền nán lại. Ngày kia sẽ mở hội nghị biểu dương toàn thành phố, em đoán xem phân cục bọn anh được thưởng bao nhiêu tiền?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng cảm thấy vui mừng cho Lý Ngụy, nói là cô không đoán được, để cho Lý Ngụy nhanh nhanh nói cho cô biết. Lý Ngụy cười to nói: “50 vạn, đây là thưởng cho tập thể 50 vạn, có 4 cá nhân tiên tiến, mỗi người được thưởng 10 vạn, tiền thưởng cao như vậy thật đúng là chưa từng có xảy ra, nghe nói còn muốn báo cáo lên Bộ Công an, với lại còn muốn diễn thuyết thành một vụ án điển hình để noi theo.”

Không thể ngờ lại có tiền thưởng cao như vậy, nhất thời Hạ Chân Ngọc cũng không nói được điều gì, ở bên kia giọng nói của Lý Ngụy đã kích động đến độ có chút lạc giọng: “Chân Ngọc, nếu chỉ là bình bầu một cá nhân tiên tiến thì anh cũng thật sự cũng không có ý nghĩ gì khác, bởi cũng không có khả năng đến lượt anh, nhưng hiện tại lại được bình bầu đến bốn người, như vậy thế nào cũng có phần của anh, trong khoa của bọn anh chỉ có một mình anh đi, em nói xem đây không phải là ông trời cho anh cơ hội sao, anh cũng đã đến thời chuyển vận rồi. Chân Ngọc, anh thật sự rất là cao hứng, đáng tiếc là ngày kia em cũng chưa có trở về, nếu không hai chúng ta và cha mẹ anh cùng nhau đi chúc mừng thì thật tốt quá!”

Tâm tình Hạ Chân Ngọc cũng theo đó mà kích động hơn, như thế thật tốt biết bao, lần này xem như là Lý Ngụy thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt), tiền đồ của anh ta đã có lối ra, như vậy nếu tương lai cô đem chuyện của mình nói cho anh ta biết, anh ta cũng sẽ không bị dìm kích lớn như vậy. Hơn nữa, lần thay đổi này, nói không chừng sẽ có tác dụng tích cực đối với bệnh của anh ta, người đàn ông có tự tin hẳn là sẽ không như vậy chứ.

Hai người nói chuyện rất là nhiệt tình, sau đó vẫn là Hạ Chân Ngọc nhắc nhở anh ta cần phải chuẩn bị tốt những lời cảm tạ gì gì đó lúc được lĩnh thưởng, lúc này Lý Ngụy lại kích động trở lại, nói là anh ta không biết nên nói cái gì cho phải, lại sợ đến lúc đó khấn trương nói không được tốt. Hạ Chân Ngọc an ủi anh ta, cô nói: “Không cần phải nói nhiều lắm, chủ yếu là cảm tạ lãnh đạo thôi, cuối cùng là cảm tạ đồng nghiệp liên kết thúc là được. Đúng rồi, số tiền thưởng anh được nhận cũng không thể không chú ý đến việc về sau, nên tiêu thì phải tiêu đó.”

Lý Ngụy cười nói: “Là do anh khấn trương quá, chẳng lẽ cách đối nhân xử thế anh cũng không biết, chính là 10 vạn đồng cũng không có gì khó kiếm, cái khó có được chính là vinh dự, anh nghĩ được rồi, khi nào nhận được tiền thì mời mọi người ăn cơm uống rượu là chuyện nhỏ, còn phải mua một ít quà biếu cho lãnh đạo, tiền để biếu cho trưởng khoa thì nhất định phải nhiều hơn một chút, còn các đồng nghiệp khác thì anh chia đều là được rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong luôn miệng nói cũng được, còn nói Lý Ngụy làm thực tốt. Lý Ngụy có chút đắc ý nói: “Đây không phải là do vợ anh chỉ bảo tốt sao. Chân Ngọc này, hai ngày tới anh lại đến gặp bác sỹ để kiểm tra xem, chờ em trở về anh nhất định sẽ cho em trở thành người vợ chân chính của Lý Ngụy anh.”

Tuy rằng trong lòng Hạ Chân Ngọc có chút không tin tưởng, nhưng miệng vẫn là đáp ứng trước, buông điện thoại xuống cô lại có chút lo lắng không yên. Nếu mà Lý Ngụy có thể khỏi được vậy chuyện cô không còn toàn vẹn khẳng định sẽ bị lộ ra, nhưng nếu không cho anh ta thử thì làm sao có thể biết được anh ta đã tốt

hay chưa. Còn nếu như cô nói ra trước, có thể làm cho Lý Ngụy vốn có kết quả tốt rồi lại bị cô kích thích liền trở lại như cũ hay không

Hiện tại ngẫm lại vẫn còn có mấy ngày để đối phó, nếu không cô thật sự không biết phải xử lý như thế nào. Haizzz, chờ đến khi trở về rồi nói sau vậy. Hạ Chân Ngọc đem quần áo thay ra rồi nằm lên trên giường đi ngủ.

Cô mơ mơ màng màng cũng không biết ngủ đến khi nào, liền cảm thấy có chút nóng, muốn đem chiếc chăn mỏng đá văng ra, ai ngờ lại nghe thấy có tiếng buồn bực trong cổ họng phát ra của một người nào đó, cô sợ tới mức giật mình lập tức mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt Chu Cẩm Vũ đang gần sát vào mặt cô. Cô tức giận đẩy anh ra một phen rồi nói: “Anh làm tôi sợ muốn chết, sao không lên tiếng hả, thật giống như tên trộm vậy!”

Về mặt Chu Cẩm Vũ có chút khó hiểu, nhưng vẫn là dùng giọng nói có chút khàn khàn hỏi: “Đã dọa đến bé cưng ngoan của anh rồi hả? Để ông xoa xoa cho em.” Nói xong tay liền trực tiếp nắm lấy khối mềm mại trước ngực Hạ Chân Ngọc, vừa hôn vừa vờn về.

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới phát hiện quần áo của cô đã bị cởi ra, áo ngực cũng bị đẩy lên, dưới hai đùi cũng đã trống trơn, hơn nữa Chu Cẩm Vũ cũng vậy, cô nói: “Chu Cẩm Vũ, anh ——, nào có ai không biết xấu hổ như anh vậy chứ.”

Mặt Chu Cẩm Vũ chôn ở trước ngực Hạ Chân Ngọc, anh ngậm lấy một bên nhũ hoa không ngừng run rẩy của cô, cười vui vẻ nói: “Bây giờ em mới kịp phản ứng sao? Anh cũng đã ở trong này một hồi lâu rồi.” Nói xong anh ngẩng đầu hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, hai tay nâng thắt lưng cô lên rồi bắt đầu chuyển động.

Cái này mà gọi là ở bên ngoài chơi mấy ngày sao? Hạ Chân Ngọc nhìn sắc trời đã sắp tối ở bên ngoài, cảm thấy cô chính là bị Chu Cẩm Vũ lừa gạt đến đây để đạt được ham muốn của anh. Lão già không nên nét này bình thường đã phải nhịn sao, nếu không làm sao lại có thể giống như con sói đói khát vậy chứ.

Chu Cẩm Vũ mỗi ngày đều phải đến hội chợ, rốt cuộc cũng đã đến ngày thứ ba, bọn họ ngay cả cửa khách sạn cũng còn chưa đi ra, mỗi ngày anh đều nghĩ đến chuyện đó, cô muốn di dời lực chú ý của anh liền nói ra chuyện vụ án đã được phá xong rồi, kết quả là anh tức giận nói một câu: “Em và anh ở cùng một chỗ, mà vẫn còn nhắc đến hắn ta làm cái gì?” Sau đó liền hôn cô để bịt mồm cô lại, có trời mới biết cô mới chỉ nói có một câu, tên người còn chưa có đề cập đến thế mà cũng không được.

Nhưng mà may mắn là cuối cùng Chu Cẩm Vũ cũng bảo ngày mai sẽ đưa cô đi leo núi, đi dạo hồ, đêm nay nên nghỉ ngơi một chút không thể để cho anh muốn làm gì thì làm. Thừa dịp Chu Cẩm Vũ đi nghe điện thoại, Hạ Chân Ngọc cũng lấy di động ra vùng trộm gọi điện thoại cho Lý Ngụy.

Sau khi điện thoại được kết nối, vẫn là không có người nghe máy giống như ngày hôm qua, ngày hôm qua là ngày anh ta được biểu dương, Hạ Chân Ngọc dĩ nhiên muốn gọi điện thoại chúc mừng anh ta một chút, kết quả là vẫn không có người nghe máy, cô đoán có lẽ là cùng nhóm đồng nghiệp đi chúc mừng rồi.

Nhưng hôm nay cũng đã gọi vài lần, vẫn là không có người nghe máy, Hạ Chân Ngọc có chút lo lắng, Lý Ngụy là quá cao hứng, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi. Tuy rằng đúng là cảm hứng dâng cao, nhưng mà cũng phải có chừng mực chứ, nếu không người khác thấy không vừa mắt không nói làm gì, nếu không tốt lại còn mượn cớ hội này để châm ngòi thị phi.

Ngắt điện thoại đi rồi cô cũng nghĩ không ra có thể tìm ai để nhờ hỏi giúp một chút tình huống, đến lúc Chu Cẩm Vũ quay lại, Hạ Chân Ngọc liền hỏi khi nào thì trở về. Chu Cẩm Vũ nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc cười nói: “Em sốt ruột sao? Ngày mai chúng ta đi chơi một ngày, ngày kia sẽ trở về, đi ngủ sớm đi.”

Hạ Chân Ngọc đã biết chính xác thời gian trở về liền thả lỏng tâm tình, lại bị Chu Cẩm Vũ ôm vào trong ngực vờn vờn xoa nắn một hồi, lúc này hai người mới ôm nhau mà ngủ.

Ngày hôm sau Chu Cẩm Vũ đưa Hạ Chân Ngọc đi chơi cả một ngày vui vẻ thoải mái, ăn chơi tẹt tẹt như không cần quan tâm đến tiền, lại còn một cả một đồng hồ lớn, buổi tối anh còn muốn đưa cô đi dạo trung tâm thương mại, nhưng Hạ Chân Ngọc trực tiếp từ chối, chân, xương sống, thắt lưng chỗ nào cũng đau một chút cũng không muốn động.

Chu Cẩm Vũ đặt bữa tối, rồi ôm Hạ Chân Ngọc đi tắm uyên ương, lại ôm cô trở về trên giường, giúp cô lau khô người, tiếp theo lại sấy tóc cho cô, Hạ Chân Ngọc được chăm sóc thật thoải mái dễ chịu.

Chờ bữa tối được đưa đến, Chu Cẩm Vũ để cho Hạ Chân Ngọc ngồi lên chân anh, nhất định phải bón cho cô ăn, Hạ Chân Ngọc không chịu, kết quả là Chu Cẩm Vũ thật không biết xấu hổ mà nheo quấy rầy cô, nói là anh đã phải vất vả như thế nào để hầu hạ cô.

Hạ Chân Ngọc bị làm phiền quá xá, cũng ăn không ngon, đành phải cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn bón cho anh, vẻ mặt Chu Cẩm Vũ ái muội vô cùng: “Bà xã, không phải bón như vậy.”

Vậy phải bón như thế nào, chẳng nhẽ là dùng tay để cầm hả? Chu Cẩm Vũ nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hạ Chân Ngọc, anh không đứng đắn nói: “Anh muốn ăn miệng em.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong trực tiếp ném đôi đũa xuống định đứng lên không nữa, lại bị Chu Cẩm Vũ một phen giữ lại, anh cười nói: “Cũng đã bao nhiêu lâu rồi mà em còn thẹn thùng sao, cái này gọi là tình thú, có cái gì mà phải ngượng ngùng.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Tôi không biết cái gì gọi là tình thú, ai biết thì anh đi tìm người đó đi.”

Chu Cẩm Vũ hung hăng hôn cô một ngụm nói: “Haizz, ai bảo anh vừa nhìn thấy em liền yêu như thế chứ. Bà xã anh thật sự là càng ngày càng đáng yêu mà. Khuôn mặt bé cưng của chú hồng hồng giống như là bén lửa rồi, để chú giảm nhiệt cho bé cưng nhé!”

Nói xong anh cầm lấy cái chén của mình uống một ngụm rượu vang lớn, sau đó liền miệng đối miệng bón qua cho Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc bị anh giữ chặt hai má cuối cùng vẫn là phải uống vào, đây chưa hồi lâu Chu Cẩm Vũ mới hơi buông Hạ Chân Ngọc ra, nói: “Ngày mai em phải trở về ở cùng hần ta rồi, hiện tại trong lòng anh thật sự là rất khó chịu, em cũng không thương xót anh sao? Tâm can bảo bối của anh, buổi tối anh còn có thể làm như thế nào với em đây.”

Sau đó anh lại cởi quần áo của Hạ Chân Ngọc ra. Hạ Chân Ngọc cảm thấy đêm nay tâm tình của Chu Cẩm Vũ có chút gì đó là lạ, từ lúc trở về thì vẫn quán quýt lấy cô, chẳng nhẽ thật sự là vì ngày mai phải cùng cô tách ra sao, đây thật đúng là có phần khó đoán ra được, sau đó cô lại lập tức phủ nhận ý nghĩ của mình.

Mãi cho đến quá nửa đêm Chu Cẩm Vũ cũng không buông Hạ Chân Ngọc ra. Khiến cho Hạ Chân Ngọc chỉ có thể cầu xin tha thứ. Chu Cẩm Vũ ôm chặt Hạ Chân Ngọc thở hổn hển nói: “Không ép buộc em nữa, ngủ đi.”

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc có chút khàn khàn, cô nhỏ giọng nói: “Vậy anh đi ra nha.”

Chu Cẩm Vũ cắn cắn môi Hạ Chân Ngọc nói: “Cứ ở lại trong đó như vậy đi, bằng không nếu như em đáp ứng với anh ngày mai sẽ không chuyển về thì anh liền đi ra.”

Hạ Chân Ngọc quyết tâm chịu khổ chờ đến sáng ngày mai là tốt rồi, liền nhắm mắt lại không nói lời nào. Chu Cẩm Vũ lại ở trong chỗ sâu của Hạ Chân Ngọc mà đâm đâm, bàn tay anh thì xoa nắn bộ ngực no đủ của Hạ Chân Ngọc, anh chăm chú nhìn khuôn mặt của cô hồi lâu rồi cũng đi ngủ.

Buổi sáng lúc Hạ Chân Ngọc tỉnh dậy, Chu Cẩm Vũ đã đem đồ đạc thu dọn xong xuôi rồi, anh bảo Hạ Chân Ngọc trước tiên hãy ăn bữa sáng đi, lái xe lập tức đến. Sau khi ăn bữa sáng xong, nhân viên phục vụ liền đem đồ đạc chuyển xuống, chờ lái xe đến đây, hai người liền xuống lầu rồi lên xe trở về.

Về đến thành phố Chu Cẩm Vũ bảo người tài xế lái xe về Nhà Phong trước, sau khi đem đồ đạc lên nhà, anh tự mình lái chiếc xe Audi đưa Hạ Chân Ngọc về nhà. Về đến cửa tiểu khu, Chu Cẩm Vũ hôn hôn Hạ Chân Ngọc, nói: “Chân Ngọc, anh vẫn nói câu đó, em có thể trở về, nhưng không thể để cho hần ta chạm vào người em, nếu không hậu quả anh cũng không nói nhiều đâu.”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể gật đầu, Chu Cẩm Vũ lại đây đưa trong chốc lát mới thả Hạ Chân Ngọc ra để cô xuống xe, nhìn thấy cô đi vào rồi anh mới lái xe rời khỏi đó. Hạ Chân Ngọc nhìn ngôi nhà có chút xa cách từ lâu, tâm tình phức tạp mở cửa, vừa mới vào nhà thì suýt chút nữa bị ngạt thở mà ói ra. Đây là làm sao vậy?

Trong nhà, từ phòng khách đến phòng ăn trên mặt đất là một đồng hồ đồng, lon bia, cà phê lon, hộp mì ăn liền, còn có cả ở trên bàn trà, trên bàn ăn thì có cơm thừa đồ ăn thừa, trên mặt ghế sofa cũng không biết

là vật gì bị rơi vãi lung tung. Hạ Chân Ngọc cũng không cởi giày trực tiếp đi vào bên trong, trong phòng ngủ không có người, khi cô đi vào thư phòng thì hoàn toàn bị choáng váng.

Lý Ngụy ngồi ở trước máy tính cũng không biết đã mấy ngày, mặt cũng không có rửa, râu cũng đã mọc đầy cằm rồi, quần áo cũng thật bẩn, trên mặt đất bày đầy rác rưởi, trên bàn máy tính cũng bày rất nhiều lon bia trống rỗng.

Hạ Chân Ngọc thật cẩn thận nhẹ nhàng đi tới, khẽ gọi tên của Lý Ngụy: “Lý Ngụy, Lý Ngụy, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại không đi làm vậy?”

Gọi vài tiếng, Lý Ngụy mới tựa như là nghe thấy chậm rãi xoay đầu lại, nhìn hồi lâu mới nhận ra người trước mắt là Hạ Chân Ngọc, trên mặt cũng không có biểu tình gì nói: “Đi làm? Anh còn có thể đi làm sao? Mẹ kiếp, anh chính là trò cười của thiện hạ, anh còn đi làm làm cái gì, cái gã chết tiệt khốn khiếp đó đã đem công lao mà anh vất vả cực nhọc mới có được chiếm hết toàn bộ về hắc rồi! Chân Ngọc, em nói anh còn là đàn ông sao, anh còn có một chút tác dụng gì sao?”

Nhìn Lý Ngụy ở trước mặt, hai mắt đỏ bừng, bộ dạng giống như là vừa mới từ trong đồng rác đi ra, khuôn mặt tràn ngập tuyệt vọng cùng phẫn hận, Hạ Chân Ngọc đứng nguyên ở đó sững sờ thật lâu một câu cũng không nói ra được.

Chu Cẩm Vũ đưa Hạ Chân Ngọc về nhà xong đang chuẩn bị lái xe trở về Green Lake. Khi anh dừng lại chờ tín hiệu giao thông trên đường thì tiếng điện thoại di động vang lên, anh đeo tai nghe và ấn kết nối, liền nghe thấy giọng Trương trưởng phòng cười nói truyền tới: “Chu thị trưởng, Đinh cục trưởng nói, lễ mít - tinh biểu dương thành tích ngài đã không đi, lễ chúc mừng ngài cũng không thể lại chối từ, nhưng lại để cho tôi hướng về ngài bày tỏ thái độ, ông ta đúng là không phụ sự phó thác đâu!”

Chu Cẩm Vũ nói một tiếng ‘đã biết’ rồi tắt máy điện thoại, tay anh gõ gõ nhẹ lên tay lái, cười lạnh nghĩ, một người đàn ông về phương diện kia đã không hoàn hảo, trên sự nghiệp lại thất bại thảm hại, chỉ sợ muốn tốt cũng khó rồi!

28. Chương 28

Hạ Chân Ngọc nghe Lý Ngụy nói xong, hồi lâu cũng không có kịp phản ứng, điều này sao có thể? Việc Lý Ngụy được bình bầu là cá nhân tiên tiến không phải là chuyện vắn đã đóng thuyền rồi sao, làm sao lại có thể không có phần của Lý Ngụy? Phòng điều tra hình sự bên kia thì không tính làm gì, nhưng mà bên khoa kỹ thuật chỉ có một mình Lý Ngụy đi mà thôi, hơn nữa lại còn là do bên sở tiết lộ, làm sao lại có thể giống như Lý Ngụy nói là cái gì cũng không có chứ?

Nhìn thấy Lý Ngụy đang chuẩn bị mở ra một lon bia khác, Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn cản lại: “Đừng uống nữa, Lý Ngụy! Rốt cuộc sao lại thế này? Anh hãy nói cho rõ ràng xem nào, anh không thể uống thêm nữa!”

Rốt cuộc Lý Ngụy cũng vẫn mở lon bia ra dồn sức uống vào một ngụm lớn, sau đó mới mở miệng nói với giọng mơ hồ: “Sao lại thế này? Ha ha, Chân Ngọc, em có biết hay không? Hội nghị biểu dương ngày đó, cha mẹ anh, dì Hai, dì Ba bọn họ đều đi đủ cả, cũng vì chuyện này mà mẹ anh cao hứng mãi không thôi, còn cố ý đi ra phố mua quần áo mới, kết quả thì sao? Mẹ kiếp, Lý Ngụy anh thật không tốt, chỉ khiến cho bọn họ bị mọi người chế giễu. Em cũng không biết khi công bố danh sách các nhân tiên tiến anh đã liên chết tâm rồi.”

Hạ Chân Ngọc hỏi: “Vậy ai được danh hiệu cá nhân tiên tiến?”

“Bốp” một tiếng Lý Ngụy trực tiếp đem lon bia ném xuống sàn nhà, bia bắn tung tóe vào người Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc cũng chẳng quan tâm tới quần áo của mình, thậm chí phải nhanh chóng làm rõ ràng mọi việc xem đây là có chuyện gì xảy ra. Lý Ngụy loạng choạng đứng lên nói: “Ai được? Chân Ngọc, bí thư, cục trưởng, đại đội trưởng được bình bầu thêm vào ở phía trên anh thì một chút cũng không có lời gì

để nói. Nhưng mà cuối cùng người có tên ở trong danh sách đó lại không thể ngờ được là Khoa trưởng của bọn anh, Trâu Chí Toàn. Hắn dựa vào cái gì, anh mới là người chân chính lập công, anh mới là người không quản ngày đêm ở lại đơn vị tra tìm chứng cứ của vụ án này. Hắn ta dựa vào cái gì mà dương dương tự đắc đứng ở trên bục phát biểu? Hắn dựa vào cái gì hả?”

Lý Ngụy hét to xong liền ngồi xuống, ôm đầu không nói lời nào. Hạ Chân Ngọc đi tới ngồi xuống bên cạnh, kéo tay Lý Ngụy ra nhẹ nhàng nói: “VẬY Cục trưởng của các anh không đi qua tìm anh nói chuyện hay giải thích một chút gì sao?”

Lý Ngụy ngẩng đầu nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Tìm anh? Vì sao lại phải tìm anh? Ai là cá nhân tiên tiến Cục trưởng còn cần phải giải thích với anh sao?”

Hạ Chân Ngọc nghi hoặc nói: “Không thể nào, chẳng lẽ lãnh đạo các anh cứ làm việc như thế? Bọn họ thay đổi người được nhận danh hiệu cá nhân tiên tiến, sau đó ngay cả một câu giải thích với anh cũng không có ư?”

Hạ Chân Ngọc cũng có chút tức giận, loại chuyện nhất thời thay đổi nhân vật chính cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng tối thiểu lãnh đạo cũng phải làm việc trước với người có liên quan chứ, sau đó phải mở một cuộc họp để thông báo một chút, để tránh cho người bị thay thế xuống đài không được (bị bẽ mặt), thậm chí cũng phải cấp đãi ngộ giống nhau đối với người không được bình bầu, chẳng qua là chỉ không có cái giấy chứng nhận kia mà thôi. Nhưng mà đối với đơn vị như thế này thường thường là kiên quyết cần phải bỏ mấy đồng tiền để lấy giấy khen, cũng không nguyện ý chỉ là lấy tiền.

Lý Ngụy có chút hoang mang nhìn Hạ Chân Ngọc, giống như không hiểu Hạ Chân Ngọc đang nói cái gì: “Chân Ngọc, em đang nói cái gì vậy, cái gì mà thay đổi người được nhận danh hiệu cá nhân tiên tiến? Oh, em nói cũng đúng, quả thật anh bị bọn họ lén đổi rồi.”

Cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng nghe ra có điểm không thích hợp, chân cô vì ngồi xuống cũng đã có chút tê rần, vì thế cô kéo Lý Ngụy đứng lên ngồi xuống ghế, cẩn thận hỏi: “Lý Ngụy, em hỏi anh, khi các anh trở về, có lãnh đạo nào thông báo với anh là anh được chọn để biểu dương là cá nhân tiên tiến hay không?”

Lý Ngụy mê mang lắc đầu nói: “Không có, nhưng mà việc này còn cần phải nói sao? Còn lại một người thì nhất định là trong khoa của bọn anh, vậy ngoại trừ anh ra còn có khả năng cấp cho người khác sao?”

Hạ Chân Ngọc vụn vụn lần không nghĩ tới Lý Ngụy lại có thể ngây thơ như thế, hoặc là tự cho là đúng đến mức độ này. Rõ ràng lãnh đạo không thông báo tình hình xuống dưới liền tự nhận mình là cá nhân tiên tiến. Ngày đó ở trong điện thoại cô nghe Lý Ngụy kể xong cũng tưởng là lãnh đạo đơn vị anh ta đã quyết định, hơn nữa còn đã nói cho anh ta biết rồi.

Kết quả hoàn toàn chính là bản thân Lý Ngụy tự mình ảo tưởng đến điều đó, loại sai lầm này quá mức thấp kém rồi. Hạ Chân Ngọc thật sự là muốn lớn tiếng trách cứ Lý Ngụy, rõ ràng chính là sai lầm của bản thân anh ta, lại còn có thể bày ra một bộ dáng cực kỳ uất ức, ở nhà uống say mềm, ngay cả đi làm cũng không đi.

Hạ Chân Ngọc nhin lại nhin, hít sâu vài lần mới có chút kìm nén được, cô đứng lên đi ra ngoài, cô cần phải yên tĩnh một chút, hiện tại cô không muốn nghĩ nhiều, cô liếc mắt nhìn bộ dạng của Lý Ngụy một cái, anh ta khiến cho cô thấy cực kỳ thất vọng rồi. Cô vừa đứng dậy thì chợt nghe thấy tiếng di động của Lý Ngụy vang lên, cô nhìn thấy Lý Ngụy hoàn toàn không có ý định nghe máy, liền cầm lấy chiếc điện thoại di động ở trên bàn nhìn thoáng qua, trên màn hình có hai chữ “Khoa trưởng.”

Hạ Chân Ngọc cầm di động đi ra ban công, sau đó nghe máy: “Alo, xin chào. Là Trâu khoa trưởng sao? Tôi là vợ của Lý Ngụy, tên là Hạ Chân Ngọc.”

Trâu khoa trưởng hiển nhiên không thể ngờ rằng lại có người nhận điện thoại, hắn ta đã gọi tới rất nhiều lần, Lý Ngụy cũng không nghe, vì thế ngây người một chút rồi mới nói: “A, là vợ của Tiểu Lý sao? Hôn lễ của hai người tôi cũng có tham gia, vừa lúc tôi đang muốn tìm Tiểu Lý nhà cô để nói chuyện một chút, dù có tâm tình cùng suy nghĩ gì thì cũng không thể không đi làm chứ!”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói lời xin lỗi, sau đó hẹn với Trâu khoa trưởng là ngay bây giờ cô sẽ đến văn phòng tìm hắn. Hạ Chân Ngọc cũng thực sự là tức giận với Lý Ngụy, thế cho nên cô cũng không nói cho anh ta

biết liền đi ra cửa đến phân cục tìm Trâu khoa trưởng.

Trâu khoa trưởng rất nhiệt tình tiếp đón Hạ Chân Ngọc, hoàn toàn không thấy có dấu hiện phát hỏa, rất hòa nhã nói: “Tôi gọi cô là Tiểu Hạ nhé! Tiểu Hạ à, cô nói xem, mọi người trong khoa chúng tôi cũng chưa hiểu rõ đây là Lý Ngụy muốn náo loạn thể nào nữa. Cậu ta là có ý kiến đối với quyết định của lãnh đạo, hay là có ý kiến đối với người khoa trưởng là tôi đây, nếu có thì đều có thể nói ra. Đây là chúng ta làm việc trong cơ quan nhà nước, tại sao lại có thể giống như những đứa con nít đi nhà trẻ, nói không đi làm thì liền không đi làm sao? Hay là cậu ta có dự tính gì khác, vậy thì nói ra càng sớm càng tốt, tránh để cho công việc bị chậm trễ.”

Hạ Chân Ngọc thật sự không biết phải nói như thế nào về chuyện của Lý Ngụy, rất mất mặt, chỉ có thể cười trừ và xin Trâu khoa trưởng lượng thứ, còn bày tỏ nhất định sẽ làm cho Lý Ngụy đến nhận lỗi.

Trâu khoa trưởng cũng không làm khó cô, thở dài nói: “Kỳ thật tôi cũng hiểu được Tiểu Lý thực sự suy nghĩ điều gì, nhưng mà chuyện này tôi cũng thật không biết phải nói như thế nào với cậu ta. Nếu cô đã đến đây tôi cũng liền nói cho cô biết ngọn nguồn sự thật. Ở trong khoa chúng tôi Lý Ngụy là đồng chí có tính cách khá là hướng nội, bình thường cơ bản không có cảm giác là tồn tại, cũng không thấy cậu ta thân thiết với ai cả. Cho nên Tiểu Hạ, cô cũng là người đã làm việc ở cơ quan nhà nước vài năm, cô nghĩ một chút liền sẽ thấy vụ án lần này có khả năng để cho Lý Ngụy đi sao?”

Hạ Chân Ngọc chỉ là trầm mặc nghe chứ không có nói gì, Trâu khoa trưởng lại tiếp tục nói: “Về việc chọn người tham gia điều tra phá án lần này tôi cũng có chút không hiểu, không biết rõ ý tứ của lãnh đạo là gì, chính là Lương cục trưởng tìm tôi nói chuyện bảo là để cho Lý Ngụy đi, bằng không loại chuyện tốt này làm sao có thể đến lượt người không có công lao như vậy, không phải là tôi nói chuyện khó nghe, mà là như thế nào đi nữa cũng sẽ không tới phiên Tiểu Lý. Tôi chỉ là không nghĩ tới Lý Ngụy lại không chín chắn suy đoán sự việc sẽ như thế chẳng. Tôi chỉ có thể nói rằng không có bất luận người nào ám chỉ qua rằng trong danh sách những người được bình bầu sẽ có cậu ta.”

Hạ Chân Ngọc lại càng hết sức xấu hổ, cùng Trâu khoa trưởng nói lời tạ lỗi. Trâu khoa trưởng lại nói với Hạ Chân Ngọc là chuyện của Lý Ngụy trừ bỏ một vài đồng nghiệp trong khoa, còn những người khác bao gồm cả lãnh đạo cấp trên cũng đều không có biết, cho nên bảo cô nhanh chóng làm tốt công tác tư tưởng cho Lý Ngụy để hấn ta đi làm bình thường, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể giấu giếm được, cuối cùng còn đem một cái phong thư giao cho Hạ Chân Ngọc nói là lần này Lý Ngụy lập công nên được 1 vạn tiền thưởng.

Hạ Chân Ngọc cũng không từ chối, số tiền này vẫn là nên nhận lấy, dù sao Trâu khoa trưởng chiếm được nhiều lợi ích thực tế như vậy, hơn nữa cũng không có khả năng là chỉ cấp ột mình Lý Ngụy, nhất định là mỗi người trong khoa đều có phần. Cô nhận lấy tiền lại nói lời cảm ơn rồi mới rời khỏi.

Đi ra cổng chính của phân cục, Hạ Chân Ngọc ỉu xiu trở về nhà, ngay từ đầu khi nghe Lý Ngụy nói anh ta không được bình bầu phần ứng đầu tiên của cô chính là cho rằng Chu Cẩm Vũ ra tay, may mắn là cô đã có một lần kinh nghiệm nên không có trực tiếp gọi điện thoại chất vấn anh, bằng không cô lại trách lầm anh rồi.

Chu Cẩm Vũ đúng là sử dụng thủ đoạn làm cho Lý Ngụy phải đi công tác, nhưng mà việc này cũng đâu kém gì một công việc tốt đẹp béo bở, chẳng phải lúc đó bản thân cô còn cao hứng thay cho Lý Ngụy sao, nhưng lại không nghĩ tới với lai lịch cùng quan hệ xã giao của Lý Ngụy cho dù là đi theo phá án, thì chuyện luận công ban thưởng cũng là không có khả năng rơi xuống trên đầu anh ta rồi.

Hạ Chân Ngọc đi chậm chậm, cước bộ cũng thông thả, cô không biết làm thế nào để đi khuyên giải Lý Ngụy, chân tướng rất đả thương người, đoán chừng với những dây thần kinh trong đầu Lý Ngụy cũng sẽ không tin tưởng, lại nghĩ đến khắp phòng đều là rác rưởi thì đầu cô lại càng thấy đau nhức.

Trở về nhà Hạ Chân Ngọc trước tiên cũng không có đi xem Lý Ngụy thế nào, chỉ là đi thay sang bộ quần áo mặc ở nhà rồi bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, cô mở toàn bộ cửa sổ ra, bất kể là đồ ăn chưa ăn đến cô cũng trực tiếp ném vào trong túi đựng rác. Cô bận rộn dọn dẹp xong thì trời cũng đã gần tối rồi, vừa mệt vừa đói cô ngồi ở trên ghế sofa suy nghĩ, chiếc ghế sofa này chỉ có thể tìm một người chuyên nghiệp mới tẩy sạch được, không hiểu Lý Ngụy đã làm gì mà khiến cho cái ghế này biến thành như vậy.

Nghỉ ngơi trong chốc lát cô mới đi tới thư phòng, thấy Lý Ngụy đã ngồi trở lại ở trên sàn nhà rồi, anh ta vùi đầu ở trên gối đáng vẻ như là đang ngủ, thế là Hạ Chân Ngọc lại đành phải đi dọn dẹp căn phòng này trước, sau đó chịu đựng eo mỗi lưng đau đi đến kéo Lý Ngụy đứng dậy.

Lý Ngụy cũng không có giấy dựa, chống tay xuống dưới sàn rồi đứng lên, Hạ Chân Ngọc nói: “Em đi nấu chút mì ăn liền để hai chúng ta ăn tạm.”

Lý Ngụy hơi hơi gật đầu, Hạ Chân Ngọc bảo anh ta ngồi xuống bàn ăn đằng kia, còn cô thì đi nấu mì. Chờ đến khi mì được nấu xong thì Hạ Chân Ngọc ngồi xuống phía đối diện với Lý Ngụy.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy cô có thể kiềm chế sự nóng giận của chính mình nên mới mở miệng: “Lý Ngụy, em biết anh lần này phải chịu đả kích rất lớn, anh có thể nói chuyện với em một chút được chứ, hiện tại anh có tính toán gì không?”

Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc một chút lại cúi đầu, trong mắt đã không còn sự phấn nỡ giống như lúc ban chiều, hiện tại đã khôi phục lại sự yếu đuối như trước kia, anh ta nói: “Anh cũng không biết phải làm sao bây giờ, Khoa trưởng đã gọi vài cuộc điện thoại nhưng anh cũng chưa có nghe máy, đoán chừng ông ta cũng rất tức giận. Chân Ngọc, kỳ thật điều anh lo lắng nhất lúc này là anh không có cách nào để đối mặt với cha mẹ anh, bọn họ thật không dễ dàng gì mới có thể hãnh diện trước mặt đồng nghiệp và họ hàng thân thích, kết quả là anh chẳng những không làm cho bọn họ được vẻ vang mà trái lại còn làm cho bọn họ bị mất mặt hơn, lại càng không thể ngẩng đầu lên được, vậy mà em còn có thể trách anh đã phát cáu sao?”

Hạ Chân Ngọc cố gắng hết sức dùng giọng điệu xoa dịu nói: “Lý Ngụy, em hỏi anh một vấn đề nhưng anh đừng có tức giận đấy nhé, đây cũng là vì em muốn tốt cho anh mà thôi.” Thấy Lý Ngụy hơi chút gật đầu cô mới tiếp tục nói: “Anh hãy nói cho em biết lúc anh có thể được bình bầu là các nhân tiên tiến, lãnh đạo có thông báo cho anh biết hay không? Có nói là lần này trong danh sách biểu dương có tên anh không?”

Lý Ngụy lắc đầu, Hạ Chân Ngọc càng cẩn thận hỏi: “Vậy tại sao anh lại nói với mọi người xung quanh anh là anh được bình bầu rồi? Chuyện này bất luận trước đó trong lòng anh nghĩ bản thân mình có đủ tư cách hay là thế nào đi chăng nữa, nhưng anh có cảm thấy rằng anh có chỗ không đúng hay không?”

Về mặt Lý Ngụy có chút đại ra, thì thảo mở miệng hỏi: “Khoa bọn anh chỉ có một mình anh đi, chẳng nhẽ danh hiệu cá nhân tiên tiến không phải là cho anh sao?”

Hạ Chân Ngọc thấy anh ta như thế lại phân tích đạo lý cho anh ta một lần, Lý Ngụy nghe xong cũng không nói lời nào. Hạ Chân Ngọc biết anh ta không có nghe vào trong đầu, nhưng cũng may anh ta đã đáp ứng là ngày mai sẽ đi làm trở lại.

Hai người lại đi sang nhà cha mẹ Lý Ngụy ở bên kia, thần thái Tống Quyên uể oải, mở cửa cũng không nói chuyện, xem ra cũng là có chút thâm oán đứa con trai này. Cha Lý Ngụy cau mày nói: “Lý Ngụy, anh cũng không còn nhỏ, làm sao một chút đúng mực cũng không có, về sau nên động não nhiều để mà suy nghĩ, lần này đánh mất hết bao nhiêu mặt mũi rồi. Lại có thể không chịu đi làm, tôi nói cho anh biết nếu bây giờ cơ quan anh có quyết định xử phạt anh, tôi cũng không có khả năng tìm quan hệ cho anh đâu.”

Lý Ngụy mặt đỏ bừng nhưng cũng không dám phản bác lại, chỉ là thân mình có chút run run. Rốt cuộc Tống Quyên vẫn là đau lòng cho con trai nói: “Ông còn nói nó làm gì, chuyện này cũng đã đủ để cho nó khó chịu rồi. Con trai, lần tới chúng ta nhất định sẽ đem sự việc hỏi thăm cho rõ ràng.”

Cha Lý Ngụy tức giận lớn tiếng nói: “Còn có lần tới sao, bà nhìn bộ dạng nó kia, chẳng biết tự kiểm điểm bản thân mình, thì còn có thể có chuyện gì tốt đến phiên nó. Lúc này bà vẫn còn đau lòng cho nó, mấy ngày nay sầu lo không nói làm gì, nhưng nó thì thế nào? Nó lại còn không chịu đi làm, tôi cũng đã phải gắng gượng để đi đến cơ quan, mọi người thấy đều hỏi tại sao lại thế này, tôi đành phải mau chóng viện cớ để né tránh, sớm đã không còn mặt mũi rồi!”

Rốt cuộc Lý Ngụy không nghe nổi nữa, trực tiếp xỏ giấy rồi mở cửa đi ra khỏi nhà. Hạ Chân Ngọc vội vàng đi ra ngoài đuổi theo, phía sau cha mẹ Lý Ngụy đã muốn cãi nhau rồi, nhưng cô cũng không còn tâm tư nào mà đi trông nom chuyện đó nữa.

Ở trong cái sân nhỏ cô đã kéo được Lý Ngụy lại, Hạ Chân Ngọc nói: “Lý Ngụy, chuyện này anh định bỏ qua, không bao giờ cố gắng thực hiện nữa hả? Cũng bởi vì một chuyện như vậy anh liền muốn quên hết

toàn bộ những lời hứa hẹn trước kia sao? Anh còn có chút chí khí nào hay không, hay là anh định những năm sau này anh cũng đều hồ đồ như vậy?”

Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, em cảm thấy anh còn có hy vọng sao? Anh cảm thấy bản thân mình cực kỳ bị uất ức.”

Hạ Chân Ngọc ôn nhu nói: “Anh đương nhiên là có hy vọng, Lý Ngụy em biết anh là người rất có chí hướng, hơn nữa anh cũng có năng lực mà không phải sao? Chuyện lần này qua một khoảng thời gian nữa mọi người sẽ không còn nhớ rõ, chỉ cần anh tiếp tục cố gắng, tuyệt đối sẽ có cơ hội.”

Rốt cục Lý Ngụy cũng khôi phục lại chút tự tin, nhưng mà vẫn nói: “Thế nhưng Tiệc mừng công anh không muốn đi, vừa nghĩ đến ánh mắt của mọi người tại đại hội nghị biểu dương ngày đó anh liền không chịu nổi rồi.”

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười nói: “Tiệc mừng công là chuyện tốt, khẳng định những người ở đó cấp bậc không thấp, họ cho cho đưa người nhà đi cùng không, nếu có thì anh hãy đưa em đi cùng đi.”

Lý Ngụy cũng cười nói: “Có ang, vậy đi, đến lúc đó cùng ta cùng nhau tới, cảm ơn em, Chân Ngọc, cảm ơn em không có vứt bỏ anh.”

Chu Cẩm Vũ ngồi ở trong nhà có chút phiền lòng, hôm nay sau khi đưa Hạ Chân Ngọc về, anh cũng không có đi làm mà lái xe trở về Green Lake. Vào nhà anh liền cảm thấy nhìn thế nào cũng không vừa mắt, vì thế cũng không có thay quần áo ra mà ngồi mãi ở trên ghế sofa từ lúc đó cho đến bây giờ. Anh lấy di động ra muốn gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc, nhưng rồi lại nghĩ đoán chừng lúc này cô đang đi ăn ủi cái gã đàn ông vô dụng đó nên liền nhịn xuống không gọi.

Anh lại ngồi trong chốc lát rồi trực tiếp cầm chìa khóa xe lái xe trở về Nhã Phong, nhìn trên sàn nhà thấy một đồng đồ mà anh cùng Hạ Chân Ngọc mua, trong lòng lại tăng thêm một tầng buồn bực khó chịu. Đi vào trong phòng ngủ của anh và Hạ Chân Ngọc, lại thấy ở trên giường có một đồng chăn chưa được gấp gọn gàng lúc hai người rời đi ngày đó. Sắc mặt Chu Cẩm Vũ càng thêm u ám, anh cầm lấy di động gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc đang nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, nghe thấy tiếng điện thoại di động vang, vừa nhìn thì thấy là Chu Cẩm Vũ gọi tới, cô ấn nghe máy và nhỏ giọng nói: “Có việc gì vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Em đang làm gì đó?”

Hạ Chân Ngọc đáp: “Tôi đang chuẩn bị đi ngủ.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ có chút trầm thấp: “Hắn ta thì sao?”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên biết người Chu Cẩm Vũ hỏi là ai: “Đang chơi game thôi.”

Chu Cẩm Vũ còn thật sự muốn biết là Hạ Chân Ngọc có bản lĩnh khuyên giải Lý Ngụy được hay chưa, không ngờ là cái gã vô dụng đó một chút lòng cầu tiến cũng không có, anh nói: “Anh nghe Trưởng trưởng phòng nói về chuyện biểu dương rồi.”

Hạ Chân Ngọc trực tiếp đánh gãy lời anh: “Tôi không muốn nói đến chuyện này, anh gọi điện thoại liền nói tới chuyện này là muốn chế giễu hay sao?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Là anh lo lắng em bị ức hiếp, anh đến đón em nhé!”

Hạ Chân Ngọc lập tức ngồi dậy, gấp giọng nói: “Anh dám? Không phải là anh nói để cho tôi trở về nhà sao?”

Chu Cẩm Vũ cũng không thềm để ý đến ngữ khí của Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Anh đang ở Nhã Phong, vợ yêu, anh nhớ em phải làm sao bây giờ, anh đi đến dưới lầu nhà em, em đi ra gặp anh một chút có được hay không?”

Hạ Chân Ngọc thật đúng là không nghĩ tới tình cảm của Chu Cẩm Vũ lại lớn như vậy, cô vội vàng ngăn cản: “Không thể, anh đừng náo loạn có được không, tôi sẽ tức giận đó.”

Chu Cẩm Vũ ở đầu dây bên kia thở dài: “Haizzz, không được ôm em anh ngủ không ngon, nếu không hai chúng ta cứ tán gẫu như vậy đi.”

Hạ Chân Ngọc không nói gì, Chu Cẩm Vũ còn nói: “Nhưng mà anh cũng không thể để cho bé cưng ngoan ngoãn nhà anh nghỉ ngơi không tốt nhỉ? Chân Ngọc, ngày mai em trở về đây đi, ở một đêm thôi có được không?”

Hạ Chân Ngọc không biết phải làm sao, cô nói: “Ngày mai không thể được, toàn thể nhân viên đơn vị Lý Ngụy đều phải tham gia Tiệc mừng công do phân cục và thành phố tổ chức, tôi phải đi cùng anh ta. Hơn nữa không chỉ ngày mai, mà chính là về sau tôi cũng không mượn cớ để ra bên ngoài ở, anh không cần làm khó cho tôi.”

Chu Cẩm Vũ không nói thêm gì nữa, anh muốn Hạ Chân Ngọc ở trong điện thoại phải hôn nhẹ anh. Hạ Chân Ngọc không có biện pháp đành phải hôn vào điện thoại di động. Chu Cẩm Vũ thấp giọng cười nói: “Thật ngoan, được rồi, em ngủ đi, chỉ có điều là em không được tắt điện thoại.”

Cái gì? Hạ Chân Ngọc nghe xong yêu cầu của Hạ Chân Vũ liền cảm thấy anh cũng hơi quá đáng, Chu Cẩm Vũ lại nói: “Cứ để máy như vậy không cho phép em ngắt máy, biết đâu em lại còn muốn cùng hân ta thực nghiệm cái gì đó để chữa khỏi bệnh. Bé cưng, em nhớ kỹ nếu tắt điện thoại di động, tự gánh lấy hậu quả.”

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói: “Chu Cẩm Vũ, anh biến thái quá đi, ngay cả một chút riêng tư tôi cũng không có sao?”

Chu Cẩm Vũ căn bản là không có để ý đến lời cô nói nhưng mà vẫn giải thích với cô: “Nếu không như vậy anh có thể yên tâm sao? Nhưng mà anh sẽ không có mỗi ngày đều làm như vậy. Đây không phải là do em vừa mới cùng anh cách xa nhau sao? Ngoan, nghe lời anh!”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút rồi đáp ứng, đem di động đặt ở trên tủ đầu giường, cầm hai kiện quần áo trực tiếp bịt lại microphone của điện thoại, sau đó an tâm ngủ, dù sao thì tiền cược điện thoại cũng không phải do cô trả, để tùy ý anh là được rồi.

Chu Cẩm Vũ nghe thấy bên kia quá mức yên tĩnh không có chút tiếng động, cũng biết là trò xiếc nhỏ của Hạ Chân Ngọc, nhưng mà anh cũng không có ngắt máy, anh biết dù thế nào đi nữa Hạ Chân Ngọc cũng không dám cùng Lý Ngụy thân cận ở dưới tình huống như vậy.

Mà ngày mai yến tiệc của Tiệc mừng công mới là đáng để chờ mong, anh hy vọng Lý Ngụy tốt nhất có thể nhận thấy và hiểu được một chút sự tình. Chu Cẩm Vũ anh có thể cho hân ta một khởi đầu, nhưng cũng sẽ không dễ dàng lại cho hân ta một cái kết cục tốt đẹp. Nếu hân ta dự đoán được và một lòng chờ đợi điều gì đó, vậy thì tốt nhất nên thông minh ra một chút!

29. Chương 29

Buổi sáng lúc Hạ Chân Ngọc rời giường thì không thấy Lý Ngụy đâu, cô thay bộ quần áo ngủ đi tới thư phòng gõ cửa, kết quả chỉ thấy Lý Ngụy đang nằm ngủ ở trên ghế bên cạnh giá sách, trên người còn đắp một chiếc chăn đơn không biết là lấy từ đâu ra. Cô thở dài tiến đến nhẹ nhàng lay tỉnh Lý Ngụy nói: “Sao lại ngủ ở đây vậy, anh mau trở về giường nằm đi, em dọn dẹp một chút rồi cũng chuẩn bị đi làm, anh vẫn còn có thể ngủ thêm một lát nữa đây.”

Lý Ngụy xoa xoa đôi mắt đứng lên, vô lực nói: “Anh nghĩ đến Tiệc mừng công buổi tối nay liền ngủ không ngon, nếu không thì anh giả bộ bị bệnh để xin nghỉ là được rồi.”

Hạ Chân Ngọc đẩy Lý Ngụy đi trở về phòng ngủ, vừa đi vừa cười nói: “Anh nói ngốc nghếch cái gì vậy? Trường hợp này có thể tùy tiện nói không đi liền không đi được sao? Phân cục các anh chính là nhân vật chính, hơn nữa anh cũng là người có liên quan đấy, nếu anh không đi thì người khác sẽ nghĩ thế nào? Nếu biết, họ sẽ cảm thấy anh là người không biết chịu trách nhiệm, một chút năng lực thừa nhận đều không có.”

Nếu không biết, khẳng định họ sẽ nói anh lòng dạ hẹp hòi, không được bình bầu là cá nhân tiên tiến liền gặt dãi, đến lúc đó những người lãnh đạo trong phân cục của anh sẽ bị mất mặt rất nhiều.”

Lý Ngụy nghe xong không cam tâm tình nguyện nói: “Anh biết, anh chỉ nói một chút vậy thôi. Haizz, có khó chịu hơn nữa thì anh cũng vẫn phải đi mà, chiều nay em tan làm sớm một chút về nhà, chúng ta cùng nhau đi, anh cũng không muốn một mình tham gia ở cùng một chỗ với những người đó.”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Yên tâm đi, 6g30 mới bắt đầu đúng không, em tan làm sẽ trực tiếp đón xe về nhà, thời gian cũng khá gấp.”

Sau đó lại đem 1 vạn đồng hôm qua Trâu khoa trưởng đưa cho cô giao lại cho Lý Ngụy, bảo hẩn mua cho cha mẹ hẩn ta một chút quà biếu. Lý Ngụy lại đưa cho Hạ Chân Ngọc một nửa, Hạ Chân Ngọc không cầm và bảo hẩn giữ lại, còn cô thì đi ra khỏi cửa đón xe bus đi làm.

Đi đến cơ quan, những người đồng nghiệp ở trung tâm thông tin đều hỏi Hạ Chân Ngọc mấy ngày nay không có đi làm có phải là cùng chồng đi nhận thưởng không? Hạ Chân Ngọc cười cười dời đi đề tài câu chuyện, nói với mọi người là Lý Ngụy hoàn toàn không có được trao tặng hay khen thưởng gì gì đó. Những người khác nghe xong vừa là cao hứng lại vừa là cảm thán, cao hứng là vì chồng của cô bận rộn một hồi vô ích, Hạ Chân Ngọc là một nhân viên ngoài biên chế lại được nâng cao đãi ngộ, hơn nữa ở cơ quan lại được lãnh đạo coi trọng như vậy, nếu như lần này chồng của cô lại được khen thưởng, trong lòng bọn họ nói gì cũng sẽ không thấy dễ chịu.

Nhưng mà cũng lại cảm thán một phen bởi vì giới quan trường hắc ám, không có tiền không có thế không có người làm chỗ dựa thì chỉ có an tâm chờ đến lúc về hưu thôi, những cái khác đều sẽ không có, vì thế nửa thật nửa giả an ủi Hạ Chân Ngọc trong chốc lát liền tản ra chỗ khác.

Hạ Chân Ngọc chỉ cần người khác không truy vấn hành tung mấy ngày hôm nay của cô là được, những cái khác cô cũng không hề quan tâm. Rất nhanh đã đến giờ tan làm, Quách chủ nhiệm gọi điện thoại hỏi cô có muốn đi cùng tới Tiệc mừng công hay không? Hạ Chân Ngọc hỏi lại Quách chủ nhiệm: “Chủ nhiệm, đây không phải là chuyện của Bộ Công an sao, như thế nào mà ngài cũng đi?”

Quách chủ nhiệm ở bên kia điện thoại vừa cười vừa nói: “Hiện tại đã được tổ chức khuếch trương hơn, không chỉ là chuyện riêng của Bộ Công an hay thành phố nữa. Đêm nay các đơn vị Đảng và chính quyền có uy tín danh dự cũng đều tham gia. Triệu thị trưởng cũng có tham dự đấy, nếu cô cũng đi thì tôi đưa cô đi cùng một đoạn đường.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Cảm ơn chủ nhiệm, nhưng mà tôi đã hẹn với chồng tôi là cùng nhau đi đến đó, liền không phiền toái đến ngài rồi.”

Quách chủ nhiệm nghe xong nói: “À, đúng rồi, chồng cô chính là người của phân cục lập công lần này, vậy cô về sớm một chút đi thôi, đừng để trạm trễ.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc vui vẻ mừng rỡ vì được đi về trước thời gian, như vậy có thể tránh được tình trạng giao thông giờ cao điểm, đón xe cũng dễ dàng, cô liền đi tới chỗ trưởng phòng nói một tiếng rồi ra cổng đón xe về nhà.

Về đến nhà, Lý Ngụy đã ở nhà ăn mặc quần áo xong rồi, một bộ tây trang mới tinh, cô liền hỏi: “Anh về nhà sớm như vậy à, làm sao lại không mặc cảnh phục, bộ quần áo này mới mua sao?”

Lý Ngụy cười nói: “Ngoại trừ lãnh đạo cao cấp và người được biểu dương thì những người khác đều có thể mặc thường phục. Hôm nay mọi người ở cơ quan anh đã sớm không có tâm trạng để làm việc, cho nên lãnh đạo cho phép những người không có nhiệm vụ được về sớm một chút. Bộ quần áo này là anh mua từ mấy ngày trước, tuy rằng không được bình bầu, nhưng mà hôm nay mặc bộ này cũng phù hợp, em thấy thế nào?”

Hạ Chân Ngọc cũng cười nói: “Giống như trở thành một người khác, rất được. Đợi chút em đi thay quần áo, sau đó chúng ta liền xuất phát.”

Hạ Chân Ngọc thay sang một bộ váy có màu sắc tươi sáng, trong những trường hợp như thế này vẫn là nên mặc trang phục trang nhã lịch sự mới tốt. Hai người đón xe đi đến khách sạn là nơi tổ chức yến tiệc, vào cửa liền cảm thấy có chút đến hơi sớm, vẫn còn chưa tới 6 giờ. Kết quả là đi vào phòng khách VIP thì liền

thấy bên trong đã có một biển người tấp nập, Lý Ngụy nhìn hồi lâu cũng không có nhận ra đồng nghiệp cơ quan anh ta đứng ở chỗ nào.

Khó khăn lắm Hạ Chân Ngọc mới kéo được Lý Ngụy về phía sau tìm một chỗ để ngồi xuống, chợt nghe thấy có người gọi: “Lý Ngụy, ở bên này nè.”

Lý Ngụy quay đầu lại thì nhìn thấy, đó là một người đồng nghiệp ở cùng khoa của hắn ta, liền mang theo Hạ Chân Ngọc chuyển qua bàn đó ngồi. Những người ngồi ở bàn này đều là đồng nghiệp ở cơ quan anh ta, chỉ có điều là không phải là ở cùng một bộ phận

Người đồng nghiệp mà vừa gọi Lý Ngụy tới, nói: “Đây là có chuyện gì vậy, đơn vị chúng ta mới là nhân vật chính đúng không, kết quả anh xem, tôi đã có ý đến sớm trước 40 phút, vậy mà cũng không giành được bàn ăn phía trước. Tuy là phía trước là bàn tiệc của lãnh đạo chúng ta không cần mơ tưởng đến, nhưng ít ra là phải có được cái bàn ở gần đó một chút, vậy mà không biết người ở đơn vị nào đã đến chiếm mất, thật là bực mình mà.”

Những người khác cũng đều rất buồn bực, nhưng cũng có người khuyên giải: “Chuyện này có đáng gì mà phải tức giận, hôm nay yến tiệc này được tổ chức rất có quy củ bởi những gương mặt lãnh đạo trong khu vực và trong thành phố đều đến đây, một lát nữa Triệu thị trưởng cũng sẽ đến, nếu không những người này sao lại có thể đến sớm như vậy? Anh cũng đừng tức giận làm gì, 20 bàn phía trước không có người ngồi bởi nào ai dám đắc tội, tất cả những chỗ đó đều là dành cho chức vụ từ cấp lãnh đạo trở lên đấy.”

Người nọ nghe xong mới hiểu rõ được việc này, than thở nói: “Là do tôi không biết mà thôi, ai ngờ được hôm nay lại tổ chức lớn như vậy.”

Những người khác cũng đều không có nói chuyện, Lý Ngụy thấy người khác hoàn toàn không chú ý đến hắn ta, cũng không có người nào nói đến chuyện biểu dương lập tức liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Hắn ta rót cho Hạ Chân Ngọc một chén nước trà rồi cùng cô nói chuyện phiếm.

Lúc này có người nhìn thấy liền bảo Lý Ngụy giới thiệu. Lý Ngụy cười nói đây là vợ của hắn ta, mọi người đều nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc rồi bắt chuyện hỏi thăm cũng khen Lý Ngụy tốt số, cưới được một người vợ xinh đẹp. Lý Ngụy nghe xong liền cười toe toét, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý cùng kiêu ngạo.

Mọi người nói chuyện phiếm ăn hạt dưa nên cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, tuy nói là 6 giờ 30 chính thức bắt đầu nhưng Hạ Chân Ngọc biết phải 7 giờ mới có thể chính thức bắt đầu, sẽ không thể sai được. Tuy 6 giờ 30 là mốc thời gian do những người này quy định, nhưng phải chờ khi nào các cấp lãnh đạo đến đây thì mới có thể chính thức khai tiệc được.

Rốt cục khi gần đến 7 giờ thì phía cửa đã có động tĩnh, đầu tiên là những phóng viên, cầm camera, cầm máy ảnh chạy tiến vào, sau đó quay về phía cửa ra sức chụp, tiếp theo là một đám người đi đến.

Căn bản cũng không thấy rõ ai với ai, dù sao cũng đều ngồi vào vị trí. Tiếp theo người chủ trì liền bước lên bục tuyên bố chương trình làm việc của buổi Tiệc mừng công. Trước tiên là mời Đinh cục trưởng của thành phố lên phát biểu, tiếp theo là lãnh đạo phân cục, tiếp theo nữa là một đại diện những người được nhận danh hiệu cá nhân tiên tiến, cuối cùng là lãnh đạo cấp cao chính là thị trưởng Triệu Hải Hưng lên phát biểu. Khi thị trưởng phát biểu thì mọi người ở phía sau đều đang cổ vũ cổ vũ về phía trước để nhìn một chút xem lãnh đạo cao cấp nhất thành phố thực tế là người như thế nào. Lý Ngụy cũng không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Triệu thị trưởng nói xong, toàn thể mọi người trong hội trường vỗ tay không ngừng, người chủ trì đi lên mời Triệu thị trưởng nâng chén mở rượu, sau khi các bước đã hoàn thành liền tuyên bố khai tiệc. Hiệu suất phục vụ của khách sạn rất cao, đồ ăn cũng đã được chuẩn bị tốt, tốc độ bày biện đồ ăn cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong một lát mỗi bàn đều đã được bày biện đầy đủ.

Trong lúc đang ăn mọi người cũng không mấy khi nhìn về mấy người lãnh đạo ở bên kia. Chỉ thấy Triệu thị trưởng ngồi được một lát liền lập tức đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, mấy chục quan chức lớn nhỏ còn lại cũng ngay lập tức đứng dậy đưa tiễn, phóng viên cũng đều đi theo đi ra ngoài.

Lúc này liền có người cười nói: “Thật đúng là lãnh đạo cấp cao nhỉ, cũng không ở lại lâu mà chỉ ngồi trong chốc lát, những vị quan chức đó cũng đã đợi gần hai tiếng đồng hồ nhưng mà đã bị thất vọng rồi.”

Người này còn chưa nói xong, thì phía cửa lại có một trận xô xao, những người lãnh đạo vừa mới ngồi xuống lại ‘rào rào’ đứng lên vội vã bối rối đi về phía cửa chính, mọi người ngồi phía sau ngỡ ngàng không hiểu đây là có chuyện gì xảy ra. Hạ Chân Ngọc cũng thực sự ngạc nhiên, đợi một hồi lâu, chỉ thấy Đinh cục trưởng thành phố tự mình đi trước dẫn đường, theo sau là mấy chục người đang chen chúc vây quanh một người. Chu Cẩm Vũ mang theo vẻ mặt ôn hòa khẽ cười, bước đi trầm ổn tiến vào bên trong.

Ngay lúc đó Hạ Chân Ngọc liền bị ngậy người, cùng lúc đó đã có người lấy điện thoại di động ra để chụp ảnh, lại có người hưng phấn thảo luận không biết một lát nữa có thể có cơ hội xin chữ ký của Chu Cẩm Vũ hay không, thậm chí là chụp chung một tấm ảnh gì đó.

Hạ Chân Ngọc lập tức kinh hãi, nhưng trong thực tế Chu Cẩm Vũ tham dự trường hợp này là hết sức bình thường. Chỉ có điều là nếu hôm qua ở trong điện thoại cô không nói cho Chu Cẩm Vũ biết cô sẽ đi cùng Lý Ngụy đến đây thì không nói làm gì, dù sao thì Chu Cẩm Vũ cũng không có khả năng chú ý tới cô ở giữa đám đông như vậy. Nhưng hiện tại điều mấu chốt chính là Chu Cẩm Vũ đã biết cô đang ở đây, Hạ Chân Ngọc lo sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!

Cô lo lắng không yên ngồi ăn những đồ ăn được Lý Ngụy gấp tới. Khẩn trương một hồi lâu thấy phía trước cũng không có động tĩnh gì, Hạ Chân Ngọc đoán chừng Chu Cẩm Vũ đã bị đám người kia vây quanh nên làm gì còn có lòng dạ thanh thoi nào mà nghĩ rồi đến cô, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắt đầu nhấm nháp những món ăn thanh đạm, cô cũng đã uống với đồng nghiệp của Lý Ngụy mấy chén nên muốn đi ra toilet.

Bên này Hạ Chân Ngọc vừa rời khỏi thì không bao lâu sau Lương cục trưởng của phân cục đã đi đến đây, vỗ vai Lý Ngụy nói: “Tiểu Lý, lần này biểu hiện của cậu có thể nói là cực kỳ xuất sắc nha, cậu còn trẻ tuổi không cần quá mức để ý đến lợi ích trước mắt, chủ yếu là phải nhìn về lâu về dài.”

Lý Ngụy lập tức đứng lên, gật đầu chào hỏi, Lương cục trưởng ở trước mặt nhiều người như vậy đặc biệt nói chuyện cùng với hắn ta, khiến cho cảm giác mất mát của hắn ta biến mất hơn phân nửa. Lương cục trưởng lại còn nói tiếp: “Tiểu Lý, hôm nay cậu thật đúng là được nở mày nở mặt thật nhiều rồi. Vừa này có nhìn thấy thị trưởng Chu Cẩm Vũ tiến vào không? Chu thị trưởng có ý muốn gặp đồng chí tham gia điều tra phá án lần này, cậu cùng tôi qua đó đi.”

Đầu óc Lý Ngụy đã không kịp phản ứng, Lương cục trưởng đang nói cái gì vậy? Chu thị trưởng muốn gặp hắn ta! Theo bản năng hắn ta nhìn đến ánh mắt của những người khác ở trên bàn, thấy tràn ngập ghen tị cùng hâm mộ, trong lòng Lý Ngụy cảm thấy thật đắc chí, hắn ta nghĩ, không được bình bầu tiên tiến thì sao, không phải là bản thân hắn ta cũng đã được lãnh đạo lớn tán thưởng ư, vinh dự có thể bị cướp đi, nhưng năng lực của hắn ta thì ai cũng không đoạt được.

Hắn ta vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn đi theo sau Lương cục trưởng đến bàn tiệc của lãnh đạo, dọc đường đi đã nhận được những ánh mắt kinh ngạc cùng khó hiểu của những người xung quanh. Tất cả lòng tự tin của Lý Ngụy cũng đã trở lại, hắn ta phải biểu hiện thật tốt trước mặt Chu thị trưởng, khiến cho bọn nhìn hắn với một ánh mắt khác, Lý Ngụy hẳn không phải là một cây gỗ mục ngu ngốc hiển lành mặc do người khác khi dễ, hôm nay hắn phải thay đổi quan niệm của bọn họ.

Đến chỗ bàn tiệc của Chu Cẩm Vũ, Lương cục trưởng mang theo Lý Ngụy đứng ở bên cạnh chiếc bàn, lúc này Đinh cục trưởng của thành phố đang mặt mày hớn hở nịnh hót Chu Cẩm Vũ: “Làm sao Chu thị trưởng lại không đến cùng Triệu thị trưởng? Ngài xem ngài có muốn lên bục phát biểu một hai câu hay là đưa ra chỉ thị gì đó hay không?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Tài chính bên cục kia có chút việc không thể chậm trễ, Triệu thị trưởng cũng không thể ở lại lâu liền chỉ có thể bảo tôi trợ giúp đến đây thay thế, tôi sẽ không giọng khách át giọng chủ để nói cái gì đâu, mọi người đều an tâm mà ăn đi.”

Thấy bọn họ đến đây liền ngừng lại, Lương cục trưởng cười nói: “Chu thị trưởng có thể đến đây khiến cho chúng tôi thực sự rất phấn khởi, Đinh cục trưởng còn sợ ngài không hân diện sao, lúc này ngài đã đến thật là tốt quá, ngài xem nét mặt Đinh cục trưởng cũng đã tỏa sáng rồi.” Mọi người nở nụ cười, Đinh cục trưởng cũng vừa lòng nhìn Lương cục trưởng, người này thật là biết cách vỗ mông ngựa (nịnh hót).

Lương cục trưởng còn nói thêm: “Chu thị trưởng, vừa rồi ngài có hỏi thăm đến cá nhân tiên tiến, hiện tại

tôi đã đem người anh hùng phía sau hậu trường đến đây rồi. Đây là Lý Ngụy, là nhân viên công tác ở Khoa kỹ thuật của phân cục chúng tôi. Vụ án lần này cậu ta chính là người hợp tác trong toàn bộ quá trình.”

Chu Cẩm Vũ bưng cốc nước lên uống một ngụm rồi mới nhìn tới Lý Ngụy, người khác cũng không có nói chuyện. Chu Cẩm Vũ ôn hòa nói: “Hóa ra là một đồng chí trẻ tuổi như vậy, thật sự là không đơn giản nha.”

Lý Ngụy đứng ở chỗ ấy có chút khấn trương nói: “Cảm ơn Chu thị trưởng đã khích lệ, tôi còn cần phải cố gắng nhiều hơn.” Lý Ngụy đột nhiên nhớ tới Chu thị trưởng đã từng đưa Hạ Chân Ngọc về nhà, hơn nữa còn là đưa về tận hai lần, hẳn ta có thể dùng chuyện này để làm đề tài nói chuyện một chút hay không, có lẽ Chu thị trưởng lại càng có thể khắc sâu ấn tượng thêm một ít về hắn. Nhưng mà nếu hắn nói ra có thể làm cho người ta cảm thấy hắn là chuyện bé xé ra to hay không đây? Nghĩ tới nghĩ lui liền đem những lời nói đã đến bên miệng nuốt trở vào.

Chu Cẩm Vũ lại nói: “Làm sao lại để cho người ta đứng như vậy, Lương cục trưởng mau bảo đồng chí Lý Ngụy ngồi xuống đi.”

Lý Ngụy lại không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ sẽ cho phép hắn ta ngồi vào bàn tiệc, toàn thân trở lên căng thẳng, đây quả thật là cơ hội không dễ gì có được trong số vài trăm người ở đây. Hơn nữa lại còn có toàn bộ lãnh đạo cấp cao của thành phố và các bộ ngành đang ở chỗ này, chính vì thế khi biết hắn có thể ngồi ăn cơm cùng Chu thị trưởng, Lý Ngụy cảm thấy mình giống như là đang nằm mơ.

Lý Ngụy được Lương cục trưởng sắp xếp ngồi ở cuối bàn tiệc, còn ông ta trở lại vị trí cũ của mình ngồi xuống. Hôm nay có thể ngồi cùng bàn tiệc với Chu thị trưởng quả thật là một may mắn đối với hắn ta. Tại bàn tiệc này ngoại trừ Chu Cẩm Vũ là một vị khách quan trọng thì còn lại chính là chủ trì của bữa tiệc, đó là những người lãnh đạo của thành phố, bộ và phân cục.

Lý Ngụy vừa ngồi vào vị trí thì nhân viên phục vụ liền đem đồ ăn đưa lên, lại còn rót rượu cho hắn ta. Tay Lý Ngụy cầm đôi đũa nhưng cũng không dám gấp thức ăn, lúc này Lương cục trưởng lại đem chuyện của Lý Ngụy khoa trương thêm một lần, những người bên cạnh vừa nghe vừa cười.

Chu Cẩm Vũ nghe xong nói với Đinh cục trưởng: “Lão Đinh à, đồng chí Lý Ngụy của các anh biểu hiện thật là tốt, năng lực cũng rất khá, anh cũng không thể làm mai một đi một nhân tài nha.”

Đinh cục trưởng cũng cười nói: “Làm sao tôi có thể làm mai một đi được, ngài thị trưởng nói rất đúng, nên là như thế, năng lực của cậu ta đúng là hạng nhất, chuyện này tôi thấy Lương cục trưởng nên quan tâm nhiều hơn.”

Mọi người nghe xong ha ha cười lớn, đều nói Lương cục trưởng mới là lãnh đạo chủ quản của Lý Ngụy. Đương nhiên là Lương cục trưởng lại nâng cao Lý Ngụy thêm nữa. Lý Ngụy ngồi yên lặng nghe mọi người khen mình, tay nắm chặt đôi đũa để kiềm chế những cảm xúc đang dâng trào trong lòng. Đây không phải có nghĩa là hắn ta bị đối xử không công bằng nên cuối cùng cũng được đền bù hay sao?

Lúc này lại nghe Lương cục trưởng nói: “Chu thị trưởng nói rất đúng, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối không làm mai một đi một nhân tài, không làm cho Đảng cùng quốc gia còn có cả người dân bị hao tổn đi mất một nhân tài. Lý Ngụy cậu còn không nhanh kính rượu Chu thị trưởng. Thật không dễ dàng gì mới được Chu thị trưởng khen đâu.”

Lý Ngụy nhanh chóng đứng lên mời rượu Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ ngồi nhìn Lý Ngụy uống liền ba cốc, cũng không có động một tý nào đến chén rượu ở trước mặt anh, cho dù trong chén là nước anh cũng không uống một chút để tượng trưng.

Lý Ngụy uống có phần nôn nóng, liền một lúc ba chén nên có chút bị đẩy ngược trở lại, vội vàng ăn một miếng đồ ăn trước mặt mới có cảm giác đỡ hơn rất nhiều, hắn cũng không thể để bị xấu mặt. Lúc này những người khác cũng không còn chú ý đến đề tài kia nữa, ngược lại đi bàn luận sang chuyện khác. Lý Ngụy hoàn toàn không thể chen vào chỗ trống để nói, bởi vì hắn ta từ đầu đến cuối đều nghe không hiểu những người lãnh đạo này đang nói đến chuyện gì, chỉ có thể yên lặng ngồi ở một bên thỉnh thoảng mới ăn một hai miếng đồ ăn.

30. Chương 30

Hạ Chân Ngọc từ toilet trở về thì không thấy Lý Ngụy đâu, cô cho rằng hắn ta cũng đi ra toilet nên tiếp tục ngồi xuống dùng bữa. Nhưng mà đợi hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng của anh ta đâu, cô liền hỏi người ngồi bên cạnh. Người đó mở miệng nói: “Ồ! Cô còn chưa biết gì sao? Lúc này Lý Ngụy nhà cô có thể được hành diện đó, Lương cục trưởng dẫn anh ta đi gặp Chu thị trưởng rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nhịp tim gần như ngừng lại, Chu Cẩm Vũ bảo Lý Ngụy đi qua đó, anh muốn làm cái gì vậy? Cô đứng lên ngay lập tức, muốn đi qua đó tìm Lý Ngụy. Nhưng vừa mới đi được hai bước thì cô liền ý thức được, hiện tại cô căn bản không thể đi qua đó được, cô lấy thân phận gì mà đi đến bàn tiệc của Chu Cẩm Vũ đây? Cô chỉ có thể quay trở lại chỗ ngồi lo lắng suy nghĩ cho Lý Ngụy.

Đang lo lắng nhìn xung quanh, Hạ Chân Ngọc liền nhìn thấy Trương trưởng phòng đang hướng về chỗ cô. Thấy Trương trưởng phòng, Hạ Chân Ngọc liền có cảm giác là nhất định Chu Cẩm Vũ đang muốn giở trò gì đó. Trương trưởng phòng đi tới và cười nói với Hạ Chân Ngọc: “Tiểu Hạ, chồng của cô hiện tại đang ngồi với Chu thị trưởng ở bên kia đấy, cô cũng đi qua đi.”

Hạ Chân Ngọc không muốn qua, nhưng cũng không thể để Lý Ngụy một mình ngồi ở bên đó, cô đành gắng gượng nở nụ cười rồi đi theo Trương trưởng phòng. Người khác nhìn thấy liền nói: “Mọi người xem Lý Ngụy này đúng là có bản lĩnh lớn nha, đoán chừng đã tăng bốc khiến cho lãnh đạo cảm thấy rất cao hứng, ngay cả vợ của anh ta cũng được thơm lây mà có thể đi qua đó ngồi cùng một bàn với Chu thị trưởng.”

Trương trưởng phòng đưa Hạ Chân Ngọc đến bàn của Chu Cẩm Vũ ở bên này, ông ta đứng cạnh Chu Cẩm Vũ cười nói: “Chu thị trưởng, ngài nói xem đây có phải là trùng hợp không? Ngài có thể đoán được vợ của Lý Ngụy là ai không? Là Tiểu Hạ đó, tôi vừa mới biết được liền đưa Tiểu Hạ đến đây.”

Ông ta nói xong liền bảo nhân viên phục vụ lấy thêm một chiếc ghế đặt ở ngay bên cạnh chỗ ngồi của Chu Cẩm Vũ, sau đó bảo Hạ Chân Ngọc ngồi xuống chỗ đó, rồi ông ta mới trở lại vị trí cũ của mình.

Chu Cẩm Vũ hơi hơi nhướn mày nói: “Ồ! Thật là trùng hợp, Chân Ngọc, hóa ra Lý Ngụy là chồng của cô sao?”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể cười cười nói theo là ‘vâng’. Trái lại Lý Ngụy thực sự vô cùng cao hứng, lần này không cần hắn ta nói ra, thì Chu thị trưởng cũng có thể từ Hạ Chân Ngọc mà ấn tượng đối với hắn càng thêm sâu sắc. Hắn ta nhớ rõ Chu Cẩm Vũ giống như là đánh giá cao năng lực công tác của Hạ Chân Ngọc.

Quả nhiên Chu Cẩm Vũ cười cười: “Chân Ngọc, sao cô không nói sớm, mọi người cũng đều là quen biết.”

Quá là giả bộ mà, cô mà phải sớm nói ra sao, anh ta đã sớm biết rồi còn gì. Hạ Chân Ngọc ngồi nhìn Chu Cẩm Vũ diễn trò cũng không có nói nhiều, nói nhiều thì càng sai nhiều mà thôi, có thể an ổn vượt qua đêm nay là cô đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Chu Cẩm Vũ lại tiếp tục nói với người khác: “Chắc là mọi người không biết, Chân Ngọc là trợ lý của Quách Hoài ở Trung tâm Thông tin, cô ấy đặc biệt có khả năng, mấy lần báo cáo công việc ở thành phố đều là do cô ấy làm. Tôi cũng có chút không thể thiếu được cô ấy, tôi đã từng nói với Quách Hoài, bảo ông ta cho tôi mượn Hạ Chân Ngọc, kết quả là ông ta không chịu.”

Hạ Chân Ngọc nhìn mấy lão cáo già ở trên bàn tiệc đang cười cười ngấm hiểu, gật đầu tán thành. Cô thầm nghĩ rằng những người này thật đúng là đều là tâm phúc của Chu Cẩm Vũ, không một ai không biết chuyện của cô và Chu Cẩm Vũ. Như vậy cũng tốt cô đỡ phải cảm thấy lúng túng, chỉ là không biết Chu Cẩm Vũ muốn làm gì.

Chu Cẩm Vũ nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì của Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, khó có được cơ hội có thể gặp mặt ở trong này, cô liền không mời tôi một ly sao?”

Trương trưởng phòng vội vàng bảo nhân viên phục vụ rót rượu, Hạ Chân Ngọc nhìn cái chén nhưng không nói gì, Lý Ngụy ở bên cạnh có chút nôn nóng, Chân Ngọc làm sao vậy, hắn ta hiếm có được cơ hội được Chu Cẩm Vũ chú ý đến, cô ấy cũng không thể phá hỏng nha, vì thế vụng trộm nháy mắt với Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc sớm đã nhìn thấy dáng vẻ nóng vội của Lý Ngụy, trong lòng thở dài một hơi, Lý Ngụy thật sự là rất u mê mà. Ngay sau đó cô bưng chén rượu đứng lên nói: “Cảm ơn Chu thị trưởng đối với —— nhà

tôi, đối với Lý Ngụy đầy ưu ái như vậy, tôi kính ngài một ly.” Cô vốn muốn nói là “Lý Ngụy nhà tôi”, kết quả là ánh mắt của Chu Cẩm Vũ trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, liền khiến cho cô phải sửa lại lời nói.

Không để cho Hạ Chân Ngọc kịp uống vào, Chu Cẩm Vũ liền kéo tay cô làm cho cô ngồi xuống, anh mỉm cười nói: “Mau ngồi xuống đi, tôi có thể để cho cô uống sao, chỉ cần cô có tâm là được rồi.” Nói xong anh nhận lấy chén rượu từ trong tay Hạ Chân Ngọc, tự mình uống một hơi cạn hết.

Mọi người ở bên cạnh nhìn thấy đều trầm trồ tán thưởng, họ nói là Hạ Chân Ngọc có thể diện thật lớn. Trương trưởng phòng lại cười đến vui vẻ: “Vẫn là Chu thị trưởng của chúng ta rất chu đáo, cũng không đành lòng để cho Tiểu Hạ phải uống rượu mà.” Sau đó ông ta lại cùng Lý Ngụy nói chuyện, nói là ở trong mắt Chu Cẩm Vũ Hạ Chân Ngọc có bao nhiêu xuất sắc, rồi lại được coi trọng đến cỡ nào, còn muốn hắt ta một lát nữa phải thay Tiểu Hạ mời Chu thị trưởng mấy chén.

Chu Cẩm Vũ uống xong đưa chén trả lại cho Hạ Chân Ngọc, rồi lại bảo nhân viên phục vụ rót cho cô một ly nước trái cây. Anh cười cười bắt đầu gấp thức ăn cho cô, Hạ Chân Ngọc tức giận không chịu được, thừa dịp Lý Ngụy bị Trương trưởng phòng cuốn lấy liền nói: “Anh làm cái gì vậy, đừng có gấp.”

Tay của Chu Cẩm Vũ vẫn tiếp tục không ngừng gấp đồ ăn cho cô, thân mình anh dịch chuyển về phía Hạ Chân Ngọc nói: “Anh gấp thức ăn cho vợ yêu thì có làm sao, em không nghĩ tới anh à, ngay cả một nụ cười cũng không có.” Nói xong tay trái của anh lại đặt lên trên đùi Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc lập tức muốn né tránh, nhưng Chu Cẩm Vũ đã sớm có phòng bị nhanh chóng ấn đùi cô nói: “Đừng nhúc nhích, em không sợ sẽ bị bọn họ nhìn ra sao?”

Tên đáng ghét này, Hạ Chân Ngọc oán hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không dám cử động nữa, cô hỏi: “Vì sao anh lại gọi Lý Ngụy đến đây, anh muốn làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ đưa mặt mình dán sát bên tai Hạ Chân Ngọc, giọng nói có chút vô tội: “Làm sao anh gọi hắt ta tới được? Trong trường hợp này, với thân phận của anh có thể nhớ tới hắt ta sao? Là Lương cục trưởng của phân cục hắt đưa tới, nói hắt ta là người anh hùng thầm lặng lại còn có chút khen ngợi, khiến cho anh cũng không hiểu ra sao cả.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nếu không phải là anh làm cho Lý Ngụy phải đi công tác để điều tra phá án, thì Lương cục trưởng sẽ dẫn Lý Ngụy đến trước mặt anh để chào hỏi sao? Điều này cũng không tính là cái gì, hiện tại đáng giận nhất chính là bàn tay kia của Chu Cẩm Vũ đã hơi chút quá đáng, cô cũng thầm oán bản thân sao lại mặc cái váy này làm gì. Cô lặng lẽ đưa tay mình xuống dưới gầm bàn để ngăn cản bàn tay của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, thấp giọng nói: Vợ yêu, để cho anh sờ một chút, sao mà phải sợ, nếu không của anh cũng để cho em sờ còn không được sao?” Nói xong anh rút tay ra, kéo tay Hạ Chân Ngọc đặt vào cái đó ở giữa hai chân mình, anh giữ chặt tay cô cọ xát qua lại.

Khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lúc trắng lúc hồng, cô dùng lực muốn rút tay mình về, kết quả là tay của Chu Cẩm Vũ lại trực tiếp mò mẫm vào trong váy của cô. Hạ Chân Ngọc cũng không dám lại đưa tay ra ngăn cản anh, nhưng Chu Cẩm Vũ được một tác lại muốn tiến thêm một bước đem chiếc quần lót của cô khiêu sang một bên, bàn tay trực tiếp xoa nắn vuốt ve nơi mềm mại non nớt của cô.

Hạ Chân Ngọc đã muốn chết tâm rồi, cô nhỏ giọng nói: “Anh đừng như vậy có được không, rút tay ra đi.”

Chu Cẩm Vũ trên mặt thì bày ra vẻ chững chạc đàng hoàng, còn miệng thì lại khê nói: “Anh nghĩ là không thể, anh chỉ muốn sờ sờ một chút cho đỡ thèm mà em cũng quản, nếu không bây giờ chúng ta liền đi ra ngoài, vào trong xe của anh, anh sẽ hầu hạ em.”

Hạ Chân Ngọc không thèm nói chuyện, cô tận lực di chuyển thân mình sang bên cạnh để cách xa Chu Cẩm Vũ một chút, cô bình tĩnh cầm đôi đũa nhưng cũng không có gấp thức ăn. Chu Cẩm Vũ dụ dằng vuốt ve trong chốc lát, lại đem một ngón tay đâm vào bên trong, khe khẽ gầy gầy rồi chuyển động ra vào. Hạ Chân Ngọc hút một ngụm khí, chịu đựng từng trận tê dại truyền đến, có chút ngồi không yên.

Lúc này Lý Ngụy ở bên kia cũng đang cùng Trương trưởng phòng trò chuyện, hắt ta cũng không còn khẩn trương như lúc trước, lại bưng một chén rượu đứng lên nói với Chu Cẩm Vũ: “Chu thị trưởng, cảm ơn ngài

hôm nay đã quan tâm cùng khích lệ tôi, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng. Hơn nữa tôi càng muốn cảm ơn ngài ngày thường đối với Chân Ngọc đã có nhiều chiếu cố và coi trọng. Một lần nữa tôi kính ngài một ly.” Nói xong liền trực tiếp uống cạn chén rượu.

Chu Cẩm Vũ hài lòng nở nụ cười hết sức thâm sâu, nhưng một câu cũng chưa nói, chỉ là anh gia tăng thêm lực đạo trong tay, đồng thời chân anh cũng cuốn lấy chân của Hạ Chân Ngọc không cho cô vùng vẫy né tránh. Sắc mặt Hạ Chân Ngọc càng lúc càng không thích hợp, loại cảm giác trí mạng này tích lũy ngày càng cao, cô muốn tách ra lại bị Chu Cẩm Vũ cố tình áp chế không cho cử động, chỉ có thể cúi đầu cắn chặt môi dưới chịu đựng, cô sợ mình không khống chế được sẽ phát ra âm thanh, cũng không còn tâm tư nào đi để ý đến bọn họ nói gì đó.

Lúc này Chu Cẩm Vũ đã mở miệng, thanh âm có chút nhanh: “Lương cục trưởng, xem ra Lý Ngụy là một đồng chí xuất sắc, nếu cần thiết, có phải hay không nên cân nhắc một chút?”

Lương cục trưởng lập tức nói: “Vâng, nên là như thế, nhưng mà hiện tại vẫn còn tồn tại một ít khó khăn khách quan. Trong cục cũng có nhiều đồng chí làm lâu năm, biên chế của cục cũng là có hạn. Chỉ có điều là nếu Chu thị trưởng ngài muốn đề bạt, thì cho dù có khó nữa tôi cũng nhất định làm được.”

Lý Ngụy nghe xong cuộc đối thoại này thì hoàn toàn bị choáng váng, Chu thị trưởng đang nói cái gì, cất nhắc sao? Chẳng lẽ là bọn họ đang nói đến chuyện sẽ cất nhắc hắn ta, chuyện này thật đúng là không thể tin được. Có những người cả đời cũng không được cất nhắc tới nửa bậc, nhưng dựa vào tình hình hiện tại thì xem ra, người khác có cố gắng cả đời cũng không làm nên chuyện, nhưng mà chỉ cần Chu Cẩm Vũ nói một câu thôi là có thể thực hiện được.

Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, Chu thị trưởng là đang nói đùa, hay là thực sự có ý tứ này? Lý Ngụy cảm thấy hắn ta phải làm cho rõ ràng, hơn nữa hiện tại cần phải xác nhận, nếu không qua đêm nay hắn ta nào có khả năng gặp lại Chu Cẩm Vũ, mà Chu Cẩm Vũ cũng hoàn toàn không có khả năng nhớ rõ hắn ta là ai.

Lúc này trên bàn tiệc ngoại trừ Trương trưởng phòng, Đinh cục trưởng còn có Lương cục trưởng thì những người khác đều đã viện cớ rời đi. Lý Ngụy cho rằng đây là thời cơ không thể tốt hơn, ở trong lòng sắp xếp từ ngữ hồi lâu, vừa định mở miệng thì bị Lương cục trưởng ngăn cản: “Tiểu Lý à, một lát nữa tôi lại anh nói đến chuyện này, trước tiên hãy ăn chút gì đi, cũng đã uống nhiều rồi.”

Lý Ngụy miễn cưỡng ngồi lại đằng đó uống rượu cùng với Lương cục trưởng. Chu Cẩm Vũ lại đột nhiên đứng lên nói: “Vừa rồi uống chén rượu kia xong thấy có chút đau đầu, tôi đi ra ngoài giải tỏa một chút. Chân ngọc đi mua giúp tôi ít thuốc giảm đau đi.” Sau đó anh kéo Hạ Chân Ngọc đang có chút mềm nhũn đứng dậy đi ra ngoài theo đường dành cho khách quý.

Đây là cái cơ thoắt nát gì vậy, có nhiều người như thế, chẳng lẽ thế nào cũng phải bắt cô đi mua thuốc hay sao, Lý Ngụy vẫn còn đang ngồi ở chỗ đó. Bị Chu Cẩm Vũ cấp bách kéo đi Hạ Chân Ngọc vô cùng phiền muộn.

Chu Cẩm Vũ trực tiếp kéo Hạ Chân Ngọc vào bãi đỗ xe, anh mở cửa sau xe ra trực tiếp đem cô nhét vào bên trong và đè cô ngã xuống. Anh cởi váy cùng quần lót của cô ra, rồi lại cởi bỏ thắt lưng của mình, ôm lấy eo của Hạ Chân Ngọc trực tiếp đâm vào bên trong.

Thân thể Hạ Chân Ngọc vốn là mẫn cảm lập tức bị động tác của Chu Cẩm Vũ kích thích liền co rút một chút. Chu Cẩm Vũ điều chỉnh tốt vị trí, dưới thân không ngừng ra sức chuyển động rút ra rồi lại đâm vào. Anh vừa thở hổn hển vừa nói: “Bảo bối của chú, có thoải mái không? Để chú hầu hạ bé cưng nhé!”

Hạ Chân Ngọc ôm chặt lấy vai của Chu Cẩm Vũ nhỏ giọng rên rỉ, cảm giác lửa nóng trí mạng như vậy làm cho cô không tự giác được mà trầm luân dưới thân Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ duỗi tay cởi bỏ chiếc áo của Hạ Chân Ngọc, anh nôn nóng ngậm lấy một bên ngực mềm mại trắng mịn của cô mà mút mút lại cắn cắn. Sau đó dường như anh còn cảm thấy không đủ liền nâng hai chân Hạ Chân Ngọc lên, càng thêm điên cuồng mãnh liệt va chạm.

Lương cục trưởng từ sau khi Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc rời khỏi, liền cùng Đinh cục trưởng trao đổi với nhau một ánh mắt, Đinh cục trưởng cũng đứng dậy rời khỏi bàn tiệc, cả một cái bàn to chỉ còn có Trương trưởng phòng, Lương cục trưởng và Lý Ngụy.

Lúc này Lương cục trưởng mới cười rồi nói với Lý Ngụy: “Tiểu Lý à, vừa rồi những lời Chu thị trưởng nói cậu cũng đã nghe thấy, lãnh đạo cấp trên vẫn là thực coi trọng cậu. Nhưng mà kỳ thật người cậu cần phải cảm ơn nhất chính là Tiểu Hạ vợ của cậu. Hôm nay Trương trưởng phòng cũng đang ở đây, có một số việc ông ấy sẽ nói rõ ràng cho cậu hiểu, bây giờ Trương trưởng phòng sẽ nói chuyện một chút nhé!”

Trương trưởng phòng ngồi đối mặt với Lý Ngụy, đỡ lấy lời của Lương cục trưởng nói tiếp: “Tiểu Lý, tuy rằng hôm nay chúng ta mới là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ngày thường tôi cũng đã được nghe Tiểu Hạ nói ít nhiều về chuyện của cậu. Cậu có biết là Chu thị trưởng của chúng tôi rất quý trọng nhân tài không? Trong mắt Chu thị trưởng Tiểu Hạ là một nhân viên thật sự có tài của Trung tâm thông tin, Chu thị trưởng quý trọng cùng quan tâm tới Tiểu Hạ chúng tôi cũng đều trông thấy rõ. Cho nên lần đi điều tra phá án này là do Chu thị trưởng đặc biệt có lòng nhắc đến cậu với Đinh cục trưởng, chuyện này cậu đã hiểu rõ rồi chứ?”

Lý Ngụy nghe xong liền có chút mơ hồ, làm sao lại đột nhiên kéo Chân Ngọc vào chuyện này được. Chẳng nhẽ là hẳn có thể tham dự vụ án lần này là do Chân Ngọc đề cập với Chu thị trưởng. Nhưng mà Chân Ngọc không thể có khả năng và thể diện lớn như vậy được, làm sao cô ấy có thể ở trước mặt Chu thị trưởng mà nói ra việc này.

Thấy Lý Ngụy vẫn không hiểu được như cũ, Lương cục trưởng nói thẳng: “Tiểu Lý, cậu vẫn còn chưa hiểu rõ sao? Cậu có thể tham gia vụ án lần này, là do Chu thị trưởng chỉ đích danh tên cậu, hơn nữa cậu có thể được nhắc đến hay không cũng hoàn toàn là Chu thị trưởng nói ra một câu. Chu thị trưởng làm như vậy cũng hoàn toàn là xuất phát từ lý do ngài ấy yêu quý Tiểu Hạ, cậu đã hiểu chưa?”

Lý Ngụy có ngốc thì cũng nghe và hiểu được rõ ràng ý tứ của những lời nói này. Nhưng mà hẳn vẫn không tin được, Chu Cẩm Vũ lại coi trọng vợ của hẳn như thế, mà còn vì lý do này ưu đãi hẳn, lại muốn đề bạt hẳn. Lý Ngụy cảm thấy đầu óc hẳn đang kêu ‘ông ông’. Bọn họ coi hẳn là người như thế nào vậy? Có phải bọn họ cho rằng chỉ cần hơi chút cho hẳn ít lợi lộc thì Lý Ngụy hẳn sẽ ngoan ngoãn dâng vợ của mình lên, rồi tiếp đó sẽ đội một cái nón xanh (bị cấm sừng) mà dương dương tự đắc hay không?

Không! Hẳn tuyệt đối sẽ không vì việc này mà bán đứng tôn nghiêm của bản thân mình, lại càng không làm cho Chân Ngọc bị tổn thương. Lý Ngụy hẳn còn chưa có nghèo túng cùng đề tiện đến mức phải dựa vào việc bán đứng vợ mình để cứu vớt tiền đồ được. Hẳn sẽ không đem Chân Ngọc tặng cho Chu Cẩm Vũ, tuyệt đối không!

31. Chương 31

Chu Cẩm Vũ gắt gao ôm lấy Hạ Chân Ngọc chuyển động ra vào mãnh liệt một hồi, sau đó âm thanh kìm nén ở trong cổ họng được phát ra một tiếng rồi anh phóng ra chính mình, anh đè nặng cô trong chốc lát mới trở lại bình thường rồi buông cô ra. Anh đứng dậy, cầm lấy chiếc khăn giấy ở phía cuối xe lau sạch cho cô, sau đó nâng Hạ Chân Ngọc dậy giúp cô sửa sang lại quần áo và cái lại cúc áo nghiêm chỉnh, anh vuốt lại tóc cho cô rồi hôn hôn một chút mới nói: “Chân Ngọc ở cùng một chỗ với anh đi, anh muốn nói là em hãy chuyển về sống cùng với anh, em mới rời đi có một buổi tối mà anh đã ngủ không yên rồi.”

Vừa rồi từ lúc Chu Cẩm Vũ giúp cô lau sạch đến lúc giúp cô sửa sang lại quần áo thật tốt, Hạ Chân Ngọc từ đầu đến cuối không nói một lời nào, lúc này nghe Chu Cẩm Vũ nói như vậy, cô mới chậm rãi nói: “Tại sao ở trước mặt Lý Ngụy, trước mặt nhiều người như vậy, anh lại kéo tôi đi ra ngoài? Anh cho rằng tôi còn có thể làm người sao? Lý Ngụy cái gì cũng không biết, anh nhục nhã anh ta như vậy, không biết là rất quá đáng sao? Anh gọi Lý Ngụy đến đây rốt cuộc là vì mục đích gì, là muốn anh ta thấy rõ ý đồ của anh, hay thuần túy chỉ muốn chế giễu anh ta?”

Chu Cẩm Vũ nâng mặt Hạ Chân Ngọc lên nói: “Anh không có ý đồ gì cả, hẳn là chồng của em, có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với em. Mà anh, mặc dù đang quyền cao chức trọng cũng chỉ có thể lén tìm cơ hội để gặp em. Là do trong lòng anh cảm thấy bất bình mà thôi, thứ lỗi cho anh vì anh đã nhất thời xúc động có được không? Em lạnh nhạt đối với anh thì tim anh liền thấy đau. Bảo bối ngoan, là anh không tốt!”

Cuối cùng cô vẫn không phải là đối thủ của lão cáo già này, nhìn vẻ mặt khẩn cầu của anh, Hạ Chân Ngọc biết cô không có cách nào để nổi cẩu với anh nữa, hơn nữa cô cũng không có bất được nhược điểm gì của anh. Cảm giác của phụ nữ đối với người đàn ông đầu tiên của mình chung quy lại vẫn là có sự khác biệt, cô đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng mà anh có mục đích gì đối với Lý Ngụy cô cần phải biết rõ ràng.

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc dịu đi một chút: “Tôi có thể không để ý đến hành vi vừa rồi của anh, nhưng Chu Cẩm Vũ, anh phải nói cho tôi biết anh muốn làm gì với Lý Ngụy, đừng xem tôi như một đứa ngốc rồi nói linh tinh gì đó, tôi cũng không có ngây thơ đến mức độ như vậy.”

Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười, anh trực tiếp ôm Hạ Chân Ngọc vào trong ngực nói: “Thật sự không có mục đích gì, anh chỉ là muốn nhìn một chút xem thái độ và cách xử sự của hân mà thôi. Anh thật sự muốn cái gì được, chẳng nhẽ anh còn có thể gọi hân đến trước mặt mình, sau đó làm cho em trở mặt với anh? Như thế không phải là anh không có việc gì lại đi gây chuyện hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe anh nói như vậy cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể trước tiên thả lỏng những hoài nghi trong lòng, nhưng mà cô cũng suy nghĩ, Lý Ngụy không có khả năng lại cùng xuất hiện với Chu Cẩm Vũ thêm một lần nữa cũng coi như là yên tâm. Cô đẩy đẩy Chu Cẩm Vũ nói: “Một lát nữa chúng ta đừng đi vào cùng nhau, còn nữa vừa rồi anh kéo tôi lên xe có thể bị camera ghi lại được hay không?”

Chu Cẩm Vũ vỗ nhẹ vào lưng Hạ Chân Ngọc nói; “Anh đưa em đến cửa, sẽ không đi vào, anh cũng không có đủ kiên nhẫn nhìn những người đó mời tới mời lui. Có bị camera ghi lại được hay không thì em không cần phải lo lắng, ngay cả họ quay được hình ảnh em cùng anh ở trên xe, cũng sẽ trực tiếp bị tiêu hủy, khách sạn này là một đơn vị cấp dưới của thành phố chuyên dùng để chiêu đãi, không có việc gì.”

Hóa ra người này trước đó đều đã suy nghĩ tốt hết rồi, chẳng trách anh dám khoa trương như thế. Cô vừa định xuống xe đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, có chút khó xử nói: “Anh có thể dùng —— biện pháp tránh thai được hay không?”

Mặc dù thanh âm rất nhỏ nhưng mà Chu Cẩm Vũ vẫn nghe thấy rõ ràng, nhìn Hạ Chân Ngọc đang ở trong ngực mình ánh mắt Chu Cẩm Vũ như đang nghĩ tới điều gì đó, vấn đề này thật sự đúng là anh đã quên mất, xem bản thân anh quả thật là có chút quá mức tham hoan, tuy rằng trong lòng có một chút biến hóa, nhưng giọng nói vẫn là rất ôn nhu: “Em —— không phòng bị trước?”

Hạ Chân Ngọc thực sự là cảm thấy có chút xấu hổ khi cô cùng Chu Cẩm Vũ nói chuyện về đề tài này, thấp giọng trả lời: “Tôi có uống thuốc.”

Khóe mắt Chu Cẩm Vũ hơi giật giật một chút, thần sắc rõ ràng là thả lỏng, nhưng trong lòng lại trào lên một cỗ phiền muộn không hiểu được, anh cũng không để ý tới, chỉ cười nói: “Là do anh sơ sót, em đúng là đứa bé ngoan, nhưng mà anh sẽ bảo người ta làm cho em một chút thuốc khác, không ảnh hưởng đến thân thể. Còn cái kia anh không dùng, anh muốn phải được ở trong vợ yêu của anh kẻ sát chặt chẽ.” Nói xong anh lại ôm lấy Hạ Chân Ngọc xoa nắn một phen.

Khó khăn lắm Hạ Chân Ngọc mới tách rời được khỏi anh để xuống xe, Chu Cẩm Vũ cũng xuống xe cùng cô, đưa cô đi tới con đường dành cho khách VIP, nhìn cô đi vào bên trong rồi anh mới rời khỏi.

Hạ Chân Ngọc lại đi tới chỗ vừa rồi để tìm Lý Ngụy, kết quả chỉ thấy chỉ còn lại một mình Lý Ngụy ngồi ở đằng kia, toàn bộ những người khác đều không thấy đâu. Hạ Chân Ngọc đi tới liền nhìn thấy Lý Ngụy biểu tình ngơ ngác không biết là đang suy nghĩ điều gì. Cô liền đẩy đẩy vào người hân ta nói: “Lý Ngụy, làm sao anh lại ngồi một mình ở chỗ này, chúng ta quay về chỗ cũ ngồi đi thôi.”

Lý Ngụy nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, đột nhiên đứng lên kéo Hạ Chân Ngọc hỏi: “Vừa rồi Chu...Chu thị trưởng gọi em đi ra ngoài làm cái gì vậy?”

Hạ Chân Ngọc ở trong lòng nói một tiếng thực xin lỗi, rồi mới cười nói: “Vừa rồi anh không nghe thấy à, ngài ấy bảo em đi mua thuốc giảm đau cho ngài ấy, Chu thị trưởng vừa mới uống vào chén rượu kia mà đã bị đau đầu rồi.”

Lý Ngụy còn có chút lo lắng, nói; “Chỉ bảo em đi mua thuốc, chưa có nói điều gì khác?”

Hạ Chân Ngọc lắc lắc đầu, Lý Ngụy thấy thế mới nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng thật may là Hạ Chân Ngọc không biết ý đồ của Chu Cẩm Vũ đối với cô, hân cũng không thể nói với cô những lời mà Trương trưởng

phòng và Lương cục trưởng vừa mới nói, bằng không với tình tính của Chân Ngọc sẽ dễ xảy ra chuyện không tốt, chỉ cần về sau hấn chú ý nhiều hơn, phòng bị nhiều hơn, Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không có biện pháp rồi.

Hai người trở lại chỗ cũ ngồi một lát thì thấy có người đã lục tục muốn rời khỏi cũng liền đứng lên đi theo rồi trở về. Về đến nhà Lý Ngụy quyết định vẫn là không nên nói rõ ràng quá mức để tránh cho cô khỏi sinh nghi trong lòng, chỉ cần nói một chút ít sự việc để cho Hạ Chân Ngọc cẩn thận hơn mà thôi.

Hạ Chân Ngọc cảm giác mấy ngày nay Lý Ngụy đối với cô đặc biệt ân cần. Một ngày gọi ít nhất ba cuộc điện thoại cũng còn chưa nói, mà hấn ta còn thường xuyên hỏi cô có phải tăng ca không, nếu phải tăng ca hấn còn muốn đích thân tới đón cô, khiến cho Hạ Chân Ngọc có chút không hiểu, nhưng mà vẫn thuận theo hấn.

Hôm nay Quách chủ nhiệm cho người tới thông báo cho Hạ Chân Ngọc biết phải đi họp trong thành phố. Hôm nay Hạ Chân Ngọc cũng lại đã hẹn với Lý Ngụy là hết giờ làm hấn sẽ đến đón cô, buổi tối nay hai người sẽ trở về nhà cha mẹ Chân Ngọc ăn cơm. Nhận được thông báo Hạ Chân Ngọc liền gọi điện thoại cho Lý Ngụy báo là buổi chiều nay cô phải đi họp trong thành phố, bảo hấn sau khi tan làm thì về thẳng nhà cha mẹ cô luôn.

Lý Ngụy nghe Hạ Chân Ngọc nói như vậy, lập tức khẩn trương, nói: “Không có chuyện gì, chúng ta vẫn là cùng nhau đi đi, khoảng mấy giờ thì em sẽ báo cáo xong, anh đi đón em.”

Ngoài miệng thì Lý Ngụy nói không có gì, nhưng trong lòng đã có chút lo lắng, nhưng mà lại nghĩ là cô đi họp ở Tòa thị chính, ở nơi đông người như vậy chắc cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra, hấn ta dự định sẽ về sớm trước 20 phút để có thể mau chóng đi đến đó đón Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc cùng Quách chủ nhiệm đi đến Tòa thị chính để báo cáo. Lúc họp cũng không trông thấy Chu Cẩm Vũ đâu liền cảm thấy rất hài lòng, khi họp xong cũng đã gần đến giờ tan tầm, những người khác đều đã rời khỏi phòng họp, Trương trưởng phòng đi tới, giống như ngày thường nói với Quách Hoài: “Ông anh, lâu rồi chúng ta không có tụ tập, hôm nay vừa đúng dịp, chúng ta cùng nhau đi uống một hai chén đi, dù sao ngày mai cũng là thứ Bảy vừa vặn có thể nghỉ ngơi thư giãn.”

Quách Hoài nghe Trương trưởng phòng nói xong, cười hề hề gật đầu đáp ứng, cửa phòng họp bị mở ra, Đỗ thư ký đang mời Chu Cẩm Vũ bước vào. Trương trưởng phòng trông thấy ngay lập tức liền bước đến gần cười nói: “À, Chu thị trưởng! Không phải là ngài đi tham dự cuộc họp trong tỉnh sao? Sao lại trở về gấp như vậy? Tôi còn đang nói chuyện mời Quách chủ nhiệm còn cả Tiểu Hạ đi ăn cơm đấy. Ngài đã tới rồi, đây thật đúng là trùng hợp.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc cười nói: “Là tôi cố ý trở về gấp để tham dự bữa cơm này mà.”

Trương trưởng phòng nghe xong ha ha cười lớn: “Ngài có thể để cho tôi mời ngài ăn cơm, đây là việc vui cầu còn không được, khuynh gia bại sản tôi cũng nguyện ý!”

Hạ Chân Ngọc nghe không nổi nữa, ăn bữa cơm gì mà cũng có thể khiến người ta khuynh gia bại sản, ông ta biểu lộ lòng trung thành cũng có chút quá mức rồi, vì thế trên mặt bất động thanh sắc, mỉm cười nói với Trương trưởng phòng: “Thật ngại quá, Trương trưởng phòng. Hôm nay tôi đã hẹn với chồng tôi là sẽ cùng nhau trở về nhà cha mẹ tôi ăn cơm. Hết giờ làm anh ấy liền đến đây để đón tôi, đoán chừng là cũng sắp đến rồi, tôi không đi cùng mọi người được, mọi người ăn cơm vui vẻ nha.”

Khuôn mặt đang tươi cười của Trương trưởng phòng liền ngay lập tức bị đông cứng lại, có chút mờ mịt khó hiểu liếc nhìn Quách Hoài. Quách Hoài lập tức nói: “Tiểu Hạ à, khó có được cơ hội hân hạnh cùng Chu thị trưởng ăn cơm. Cô nói với chồng của cô là lần khác hãy về nhà mẹ đẻ đi, không cần làm mọi người mất hứng.”

Cái gì mà mọi người mất hứng, không phải là rõ ràng lại muốn đẩy cô vào trong lòng của Chu Cẩm Vũ sao? Vì thế Hạ Chân Ngọc vẫn mỉm cười như cũ nhưng kiên quyết từ chối: “Quách chủ nhiệm, chuyện quay về nhà cha mẹ tôi đã sớm được bàn bạc xong rồi Tôi cũng đã lâu rồi không có về thăm cha mẹ, cũng đã nghĩ hôm nay là cuối tuần có thể ở lại nhà cha mẹ tôi ngủ một đêm. Cho nên cảm ơn ý tốt của mọi người, tôi đi trước.” Nói xong cô lướt qua người Chu Cẩm Vũ trực tiếp đi về phía cửa phòng.

Chu Cẩm Vũ âm trầm nhìn lướt qua Trương trưởng phòng. Trương trưởng phòng nhất thời cảm thấy toàn

thân mình rét run cầm cập lập tức cúi đầu không dám nhìn lại Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ đi theo Hạ Chân Ngọc ra khỏi phòng họp.

Đỗ thư ký ở lại nói: “Trưởng trưởng phòng, chuyện này là làm sao? Không phải là ngài đã cùng Quách chủ nhiệm thương lượng tốt rồi hả?”

Trưởng trưởng phòng cười khổ nói: “Haizz, thương lượng thì có ích lợi gì, chúng ta còn có thể cột lấy chân người ta không cho đi sao? Anh Quách à, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp nha!”

Quách chủ nhiệm cũng khó xử nói: “Tôi còn có thể nghĩ ra biện pháp gì, mặc dù tôi là lãnh đạo trực tiếp của Tiểu Hạ, mà còn hạn chế hành động của Tiểu Hạ không được. Tôi cũng chỉ có thể dẫn cô ấy cùng đi tới đây, đến đây rồi thì đã không còn ở trong phạm vi năng lực của tôi nữa.”

Trưởng trưởng phòng nghĩ nghĩ nói: “Chu thị trưởng, Chu đại nhân ơi, rốt cuộc là ngài muốn như thế nào đây? Không rõ ngọn nguồn sự việc thì tôi cũng thật không biết phải xử lý ra sao. Được rồi, để tôi thương lượng với Lương cục trưởng một chút, nhưng mà tôi nghe người ta nói dường như gần đây Triệu thị trưởng có hỏi thăm về chuyện này, mọi người cũng cần cẩn thận hơn nữa.”

Đỗ thư ký không có phản ứng gì, còn Quách chủ nhiệm lại hoảng sợ, chẳng lẽ chuyện này Triệu thị trưởng cũng đã nghe nói tới rồi, sẽ không đi tìm ông ta để nói chuyện chứ, liền vội vàng bảo Trưởng trưởng phòng kể lại tình hình.

Chu Cẩm Vũ đuổi theo Hạ Chân Ngọc kéo cô đi đến phòng làm việc của anh. Hạ Chân Ngọc thấy hành động này của anh vội vàng nói: “Anh đừng kéo tôi, tôi tự mình đi.” Bên trong hành lang đều có camera, cô cũng không muốn chuyện này được sáng tỏ.

Chu Cẩm Vũ biết bản khoản của cô cũng không sót ruột, anh nói: “Đi đến phòng làm việc của anh.”

Hạ Chân Ngọc và Chu Cẩm Vũ bước vào phòng làm việc của anh, vừa đóng cửa lại Chu Cẩm Vũ liền trực tiếp đẩy Hạ Chân Ngọc ép sát vào trên tường nói: “Cùng hấn ước hẹn xong rồi liền muốn quăng anh đi có phải hay không? Nói cho em biết, em đừng có mơ, hôm nay em phải ở cùng anh. Em gọi điện thoại cho hấn ta, bảo hấn ta đi đi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không được, hôm nay tôi đã hẹn đi đến nhà mẹ tôi rồi, anh không nên phá đám, tôi chắc chắn không thể ở cùng một chỗ với anh được!”

Chu Cẩm Vũ thấp giọng cười nói: “Anh làm sao không tin chứ, nhưng mà em cứ thử bước ra khỏi cánh cửa này xem, xem anh có dám ở trước mặt hấn mà mang em đi hay không?”

Đây vĩnh viễn là nhược điểm của Hạ Chân Ngọc, vì thế Hạ Chân Ngọc đau khổ cầu xin: “Hôm nay thật sự là không thể được, xin anh, dạo này không biết Lý Ngụy bị làm sao vậy, lúc nào cũng hỏi hành tung của tôi, tôi không biết có phải là hấn đã nghe được điều gì đó nên mới như vậy hay không nữa.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong điều này lại càng cười đến thoải mái, anh nói: “Hấn đã biết thì cũng sợ cái gì. Chính hấn không thể được còn muốn quần lấy người khác sao?”

Hạ Chân Ngọc không để ý tới anh, nhưng mà biểu lộ rõ thái độ cự tuyệt, anh mắt Chu Cẩm Vũ chợt lóe sáng, anh nói: “Được rồi, anh không làm khó cho em, những em chờ một lát nữa rồi hãy xuống đi tìm hấn.”

Hạ Chân Ngọc không hiểu vì sao phải bắt cô chờ một lát rồi mới được xuống dưới lầu, có cái gì khác nhau sao? Chẳng nhẽ là Cẩm Vũ chỉ muốn để cho Lý Ngụy ở bên ngoài ngây ngốc chờ cô, như thế anh liền vui vẻ sao?

Chu Cẩm Vũ cười cười bí hiểm dán lên trên môi Hạ Chân Ngọc nói: “Cô bé ngốc của chú, là chú muốn bé cứng, trước tiên bé cứng hãy yêu thương ông xã đi, rồi sau đó hãy xuống gặp cái tên hữu danh vô thực đó.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới kịp phản ứng biết được Chu Cẩm Vũ là có chủ ý gì, cô lấy tay ra sức muốn đẩy Chu Cẩm Vũ ra rồi trực tiếp mở cửa rời khỏi nơi này. Nhưng cô làm sao là đối thủ của anh, ngược lại còn bị Chu Cẩm Vũ dùng một tay nắm lấy hai cổ tay của cô giơ cao qua đầu, hai chân cũng bị Chu Cẩm Vũ kẹp lấy.

Cả người Chu Cẩn Vũ áp vào trên người Hạ Chân Ngọc, anh khẽ cắn môi dưới của cô nói: “Không muốn gặp anh như thế sao? Bảo bối của anh, em muốn tra tấn anh đến chết hay sao, mấy ngày em không gặp anh rồi. Hôm nay anh muốn cùng em nói cho rõ ràng, nếu em không cho anh thì em cũng đừng mong ra khỏi được cánh cửa này.”

Hạ Chân Ngọc không muốn lại cùng anh tiêu hao thời gian vào lúc này, đến lúc đó làm cho Lý Ngụy biết thì xong rồi, cô tức giận nói: “Anh muốn làm thì cũng phải nhanh lên đó!”

Chu Cẩn Vũ lập tức nở nụ cười, cắn một ngụm vào môi Hạ Chân Ngọc nói: “Nếu anh làm nhanh, em sẽ khóc đó!”

Sau đó cũng không cho Hạ Chân Ngọc nói nữa, trực tiếp đem đầu lưỡi của anh tiến vào trong miệng Hạ Chân Ngọc dây dưa, anh cũng bắt đầu đưa tay cởi quần áo của cô ra. Hạ Chân Ngọc không dám giãy dụa sợ khiến cho quần áo bị xé rách, chỉ có thể để anh tùy ý hành động.

Chu Cẩn Vũ cởi xong cúc áo của Hạ Chân Ngọc, liền đem chiếc áo ngực trực tiếp cởi bỏ. Nhìn hai bầu ngực trắng nõn của Hạ Chân Ngọc đôi mắt anh dường như tỏa sáng, nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo sơ mi của chính mình sau đó đem lồng ngực trần trụi không che đậy của anh dán sát vào ngực Hạ Chân Ngọc. Một bàn tay của anh cũng chen vào giữa hai người nắm lấy một khối non mềm mà vân vê nhào nặn. Anh nói: “Bao lâu rồi chú không có được xoa nắn nó, một lát nữa chú sẽ lại hôn nó. Bé cứng ngoan, chú nhớ bé cứng đến muốn chết rồi.”

Tiếp theo anh liền vội vã không thể chờ được cúi đầu xuống rồi há mồm ngậm lấy một bên ngực của Hạ Chân Ngọc, anh liếm mút ngực cô tạo ra âm thanh ‘chục chục’. Hạ Chân Ngọc cũng bị anh làm càng lúc càng thở hổn hển, cô dựa vào tường đưa hai tay xoa nhẹ đầu Chu Cẩn Vũ, thân mình dần dần mềm nhũn. Trong mắt Chu Cẩn Vũ xẹt qua một tia hài lòng, sau đó anh cởi chiếc quần lót của Hạ Chân Ngọc ra, một bàn tay của anh trực tiếp luồn vào bên dưới hạ thân của cô đâm đâm dò xét, một thoáng chốc anh liền cười ha ha: “Bé cứng, em nhìn xem, em cũng muốn anh có phải hay không?”

Hạ Chân Ngọc bị anh làm cho cả người mềm nhũn nhưng mà vẫn nhớ rõ Lý Ngụy sắp đến đây rồi, cô thở gấp nói: “Anh không nên nhiều lời như vậy, đừng nói nữa có được không?”

Chu Cẩn Vũ nghe xong, mới buông chiếc lưỡi mềm mại trong miệng Hạ Chân Ngọc ra, anh đứng thẳng người cắn vào vành tai cô cười nói: “Được, chú không nói nữa, bây giờ chú liền cho bé cứng ăn ngon nhé!” Nói xong anh cởi thắt lưng của mình, tụt quần xuống rồi nâng một chân Hạ Chân Ngọc lên liền trực tiếp đâm vào bên trong.

Cả người Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩn Vũ gắt gao áp sát vào tường, một chân khác cũng bị Chu Cẩn Vũ ép buộc vòng qua thắt lưng anh. Chu Cẩn Vũ say sưa chuyển động ra vào, thỉnh thoảng lại cắn một ngụm lên bầu ngực trắng mịn đang đung đưa ở trước mặt anh.

Mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc nhỏ giọng hừ lên một tiếng, Chu Cẩn Vũ mới ngừng lại được để hỏi Hạ Chân Ngọc: “Bé cứng ngoan, không thoải mái sao, chúng ta đổi sang chỗ khác nhé!”

Nói xong anh cũng không rút ra mà trực tiếp ôm lấy Hạ Chân Ngọc đi về phía bàn làm việc, kích thích như vậy khiến cho Hạ Chân Ngọc chỉ có thể ôm lấy cổ Chu Cẩn Vũ cắn răng chịu đựng mới có thể không phát ra tiếng. Gã đàn ông khốn kiếp này đúng là thay đổi phương pháp để tra tấn cô mà.

Đem đặt Hạ Chân Ngọc ở trên bàn làm việc, Chu Cẩn Vũ hoàn toàn tự do hoạt động, anh mạnh mẽ tấn công khuấy động trong khoang miệng cô. Lúc này di động ở trong túi của Hạ Chân Ngọc vang lên, hai người cũng chưa có để ý tới. Hạ Chân Ngọc bị mãnh liệt va chạm một hồi khiến cả người tê dại, sau khi cảm giác mê muội đi qua cô mới kịp phản ứng lại, đây chính là tiếng điện thoại di động của cô, vội vàng vịn vào vai Chu Cẩn Vũ thở hổn hển nói: “Trước hết anh để cho tôi nghe điện thoại đã, nhất định là Lý Ngụy gọi tới.”

Chu Cẩn Vũ trực tiếp ấn Hạ Chân Ngọc nằm xuống bàn làm việc, giọng nói tựa như có áp lực: “Em dám nghe? Nếu như em không sợ hấn ta biết được chuyện này thì nghe đi, anh ôm em qua đó để nghe.” Anh nói còn chưa có dứt lời liền muốn trực tiếp bế Hạ Chân Ngọc lên.

Hạ Chân Ngọc nói: “Tôi không nghe, không nghe là được rồi chứ.”

Chu Cẩm Vũ cười hôn cô một ngụm cũng không có di chuyển nói: ‘Chân Ngọc, em có biết là anh rất thích em ở cùng một chỗ với anh như vậy không, anh hoàn toàn không muốn đi ra.’

Trong lòng Hạ Chân Ngọc gấp đến độ không thể không lo lắng, nhưng thân thể cô lại bị biến thành mềm mại vô lực, chỉ đành phải nói: “Anh đã xong chưa, hãy mau rút ra ngoài đi được không?”

Chu Cẩm Vũ cười xấu xa: “Lại đã quên anh dạy em như thế nào rồi sao?”

Hạ Chân Ngọc thật muốn cho con sói già háo sắc Chu Cẩm Vũ này một cái tát, cô ghen đỏ mặt nói: “Chú, cầu xin chú buông tha cho tôi đi, tôi không chịu được nữa rồi.”

Chu Cẩm Vũ dán lên môi Hạ Chân Ngọc, giọng khàn khàn nói: “Hai chúng ta liền chết ở cùng một chỗ như vậy đi, em đúng là tiểu yêu tinh mà.”

Sau đó anh nâng Hạ Chân Ngọc dậy kê sát ở trước ngực anh. Chu Cẩm Vũ điên cuồng đâm vào rút ra, hô hấp càng lúc càng nặng, cuối cùng anh gần như là mất đi lý trí cắn lên môi Hạ Chân Ngọc, tiếp đó là một trận cấp tốc mãnh liệt ra vào, cuối cùng khoái cảm bùng nổ anh phun trào trong người Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc cố nén cảm giác tuyệt vời khiến cho con người ta mê muội đó, bình ổn hô hấp của bản thân, nhẹ nhàng đẩy Chu Cẩm Vũ vẫn đang ôm chặt cô như cũ ra. Chu Cẩm Vũ ngẩng đầu nhìn Hạ Chân Ngọc thấp giọng cười, lại đè nặng lên Hạ Chân Ngọc cọ xát vài cái rồi mới rời khỏi.

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nhìn anh, chống hai chân đang run run đứng dậy tìm khăn giấy. Chu Cẩm Vũ mặc quần vào, rồi bế Hạ Chân Ngọc ngồi lên trên ghế sofa, giúp cô đem quần áo cảm đến đây, lại tìm khăn giấy giúp cô lau sạch. Hạ Chân Ngọc vài lần cướp lấy khăn giấy muốn tự mình làm nhưng mà không thành công, chỉ có thể nhắm mắt lại không quan tâm đến anh.

Sau khi khôi phục lại gần giống như cũ, Hạ Chân Ngọc mới vung tay đẩy Chu Cẩm Vũ ra đứng lên mặc quần áo. Chu Cẩm Vũ chỉ là chăm chú nhìn cô không ngừng cười cười. Anh cười đến mức khiến cho Hạ Chân Ngọc cảm thấy có chút sợ hãi liền hỏi: “Anh cười cái gì vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Vợ yêu, đêm nay em có lẽ ngay cả áo ngủ em cũng không dám thay nhỉ?”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới phản ứng kịp, cô nhìn xuống thân mình thấy khắp nơi bị Chu Cẩm Vũ mút mút cắn cắn khiến áu bị ứ đọng nổi lên những vết xanh tím cùng sưng đỏ. Nhưng mà may mắn là anh không có lưu lại dấu vết trên cổ cô. Cô không thêm để ý đến anh nữa, sau khi chỉnh đốn xong liền chuẩn bị rời đi.

Lần này Chu Cẩm Vũ cũng không có ngăn cản cô, nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đi ra cửa khuôn mặt anh liền trầm xuống giống như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Hạ Chân Ngọc đi ra khỏi phòng làm việc của Chu Cẩm Vũ liền vội vàng lấy điện thoại di động ra, hiện tại đã cách giờ tan tầm khoảng một giờ rồi, đồng thời cũng nhìn thấy đến bảy, tám cuộc gọi nhỡ. Cô trực tiếp gọi lại, rất nhanh Lý Ngụy liền nghe máy: “Chân Ngọc, em đang ở đâu vậy, anh đã đợi ở cổng Tòa thị chính rất lâu rồi, gọi điện thoại di động em cũng không nghe.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Thực sự xin lỗi, ban nãy lúc chưa có họp xong em để chế độ im lặng, em lập tức đi xuống ngay đây.”

Cúp điện thoại cô đi nhanh tới cổng Tòa thị chính, khi còn cách một chút liền nhìn thấy Lý Ngụy đang đứng ở cổng không ngừng hướng về phía bên này nhìn xung quanh. Cô vẫy vẫy tay để cho Lý Ngụy nhìn thấy cô, đến khi đứng trước mặt hắn ta cô vừa thở phò phò vừa nói: “Thực sự xin lỗi anh, không nghĩ tới những người này lại nói nhiều như vậy, em cũng cực kỳ sốt ruột, khiến cho anh phải đứng ở đây hồi lâu là làm khó anh rồi.”

Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc có chút do dự hỏi: “Bọn em họp đến tận bây giờ sao? Vậy những người kia đâu?”

Hạ Chân Ngọc sững sốt một chút nói: “Em đi ra trước, bọn họ còn ở bên trong, có lẽ vẫn còn muốn đi uống rượu một hồi nữa.”

Lý Ngụy chậm rãi cup mắt xuống, thấp giọng nói: “Chân Ngọc, em đừng gạt anh có được không

32. Chương 32

Lý Ngụy hỏi một câu làm cho Hạ Chân Ngọc vô cùng lo sợ, chẳng lẽ Lý Ngụy thật sự đã biết cái gì, lại theo bản năng sờ sờ bờ môi có chút sưng, có lẽ là nhìn thấy ở chỗ khác có dấu vết để lại?

Hạ Chân Ngọc đứng nguyên tại chỗ, trong đầu thật sự không nghĩ ra Lý Ngụy làm thế nào để phát hiện, cô miễn cưỡng nở nụ cười hỏi: “Lý Ngụy, anh nói cái gì vậy, em không hiểu?”

Vừa dứt lời Lý Ngụy đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Vừa rồi anh nhìn thấy Quách chủ nhiệm ở đơn vị em đi ra, đi cùng với Trưởng trưởng phòng, bọn họ không nhìn thấy anh.”

Thật ra bản thân Hạ Chân Ngọc có thể tìm một lý do tùy tiện qua loa để giải thích, nhưng làm như vậy rất gượng ép cũng quá vũ nhục Lý Ngụy, vì thế nhẹ nhàng nói: “Lý Ngụy, anh muốn nói cái gì?”

Giọng nói của Lý Ngụy rất gấp: “Chân Ngọc, có một số việc anh đã biết đến rồi, nhưng mà em không cần phải lo lắng, anh nhất định sẽ bảo vệ em, quyết sẽ không thỏa hiệp với bọn họ, em yên tâm!”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới hiểu được quả thật là Lý Ngụy đã biết một ít sự tình, nhưng hẳn là anh ta vẫn còn chưa biết cô cùng Chu Cẩm Vũ đã xảy ra quan hệ rồi. Cô nóng lòng muốn biết rốt cuộc Lý Ngụy đã biết được những chuyện gì, liền gọi điện thoại về nhà nói với cha mẹ cô là hôm nay không thể trở về được, hẹn cuối tuần rồi đến sau.

Ở bên kia điện thoại bà Hạ than phiền vài câu “Đồ ăn đều đã chuẩn bị xong hết rồi” gì gì đó, cũng liền ngắt điện thoại.

Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy đón xe trở về nhà, vừa vào cô cửa cũng chẳng quan tâm đến những cái khác, trực tiếp kéo Lý Ngụy hỏi hẳn rốt cuộc là biết được những gì.

Lý Ngụy có chút ấp a ấp úng nói: “Kỳ thật anh cũng không muốn nói cho em, sợ trong lòng em có gánh nặng, nhưng mà xem ra tình huống hôm nay đoán chừng là có khả năng em cũng đã biết. Ngày đó trong buổi Tiệc mừng công, Trưởng trưởng phòng cùng Lương cục trưởng đã nói với anh một số chuyện, ý tứ là lần này anh có thể được tham gia phá án chính là do —— Chu thị trưởng cố ý chỉ thị. Hơn nữa, tương lai anh có thể phát triển được hay không cũng bất quá chỉ là một câu nói của Chu thị trưởng. Nhưng mà Chu thị trưởng làm như vậy hoàn toàn là vì trân trọng em.”

Hạ Chân Ngọc tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, tay cũng có chút run run, Chu Cẩm Vũ lại có thể để cho Trưởng trưởng phòng và Lương cục trưởng uy hiếp cùng dụ dỗ Lý Ngụy như thế, chẳng trách ngày đó lúc quay trở lại bàn tiệc cô thấy Lý Ngụy ngồi một mình ngẩn người, nguyên lai đều là đã sớm mưu tính từ trước rồi, khi đó bản thân cô đang làm cái gì? Lúc Lý Ngụy bị bọn họ ám chỉ cùng nhục nhã, bản thân cô đang làm cái gì? Lúc đó cô đang cùng Chu Cẩm Vũ mây mưa thất thường, chính cô mới khiến cho Lý Ngụy bị người khác sỉ nhục rất lớn!

Lý Ngụy thấy vẻ mặt Hạ Chân Ngọc không đúng lắm, lập tức kéo tay cô khuyên nhủ: “Chân Ngọc, em không cần tức giận, anh không đáp ứng, anh đã cự tuyệt, Lý Ngụy anh không làm được việc cũng không thể dựa vào việc bán đứng vợ mình, dựa vào phụ nữ để thăng chức như vậy! Em đừng kích động, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, anh tin tưởng bọn họ có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng là vô dụng, cùng lắm thì anh chỉ coi như là một khoa viên, bọn họ còn có thể đem anh đuổi đi hay sao?”

Hạ Chân Ngọc cảm động nhìn Lý Ngụy, cô không ngờ rằng tính cách Lý Ngụy yếu đuối như vậy lại có thể kháng cự lại những lời diễn thuyết dụ hoặc của Trưởng trưởng phòng cùng người lãnh đạo trực tiếp của anh ta là Lương cục trưởng, càng không thể ngờ rằng Lý Ngụy sẽ bảo hộ cùng quan tâm cô như thế, nước mắt cuối cùng không nhịn được liền chảy xuống.

Việc này ngược lại lại khiến cho Lý Ngụy luống cuống, từ lúc anh ta cùng Hạ Chân Ngọc qua lại đến khi kết hôn cho tới bây giờ còn chưa thấy Hạ Chân Ngọc khóc bao giờ, anh ta biết cô vẫn là người cực kỳ lý trí và bình tĩnh, xem ra lúc này thật đúng là đã bị hoảng sợ, trong lòng nổi lên sự thương tiếc, anh ta đem Hạ Chân Ngọc ôm vào trong ngực an ủi nói: “Chân Ngọc, có phải là hôm nay em phải chịu ủy khuất cái

gì không? Đừng sợ, từ nay về sau anh sẽ luôn luôn bảo vệ em, mỗi ngày anh sẽ đi đón em tan làm có được không, đừng khóc nữa. Đúng rồi, em cũng không cần phải làm ầm lên, dù sao không dựa vào bọn họ thì cũng không nên để lộ ra ngoài, người chịu ảnh hưởng, chịu liên lụy vẫn là chúng ta.”

Hạ Chân Ngọc khóc trong chốc lát mới cảm giác đỡ hơn nhiều, cô đau lòng như thế phần lớn nguyên nhân vẫn là cô cảm thấy bản thân mình thực sự có lỗi với Lý Ngụy, tuy rằng cô không đặt quá nhiều tình cảm đối với anh ta nhưng nếu đã kết hôn thì tình cảm vẫn phải có.

Hôm nay thấy Lý Ngụy biểu hiện như thế, cô không những cảm thấy bản thân mình không đúng mà còn càng thêm chán ghét cùng oán hận Chu Cẩm Vũ ảm hiểm và ti tiện. Lý Ngụy dừng cảm làm cho Hạ Chân Ngọc xúc động rất nhiều, cũng khiến cho trong lòng cô đưa ra một quyết định.

Lau nước mắt, Hạ Chân Ngọc cười nói: “Em không khóc nữa, em không sao. Lý Ngụy, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã bảo vệ em, từ nay về sau chúng ta sẽ sống tốt cuộc sống của mình!”

Lý Ngụy cũng cười nói: “Em xem, em vừa khóc vừa cười, anh còn chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ em như vậy, thật thú vị.”

Hạ Chân Ngọc đập vào người anh ta một chút nói: “Anh còn có thể nói giỡn được à, mấy ngày trước là ai có bộ dáng thất hồn lạc phách, ngay cả đi làm cũng không đi?”

Lý Ngụy ngưỡng chừng gãi đầu nói: “Là do anh nhất thời nghĩ luẩn quẩn trong lòng thôi. Chân Ngọc, hiện tại thân thể anh tuy rằng còn chưa có tốt, nhưng Lý Ngụy anh như thế nào đi nữa cũng là một người đàn ông, bán vợ cầu vinh là chuyện anh sẽ không làm.”

Hạ Chân Ngọc ôn nhu nói: “Em biết, anh là một người tốt, cũng là một người chồng tốt. Lý Ngụy, hiện tại em đói bụng, chúng ta đi ăn một bữa thật ngon đi?”

Lý Ngụy gật đầu đáp ứng đi tới gần cửa xỏ giày, Hạ Chân Ngọc nhìn bóng lưng Lý Ngụy về mặt cô dần kiên định hơn.

Hôm nay khi đang trong giờ làm việc, Hạ Chân Ngọc đang ghi số liệu thì di động vang lên, vừa nhìn đến liền thấy lại là cuộc gọi đến của Chu Cẩm Vũ, cô trực tiếp lơ đi mặc cho điện thoại vẫn vang lên như trước. Hai ngày này đối với điện thoại của Chu Cẩm Vũ cô đều áp dụng loại phương pháp này, cô không nghe cũng không ấn tắt đi, khi nào không vang lên nữa cũng mặc kệ. Cô cũng đã nghĩ đến việc đổi số điện thoại, nhưng làm như vậy thì rất phiền toái, người thân bạn bè đồng nghiệp đều phải thông báo một lần, vậy thì hãy để cho Chu Cẩm Vũ thấy khó mà lui là tốt rồi.

Chị Vương đang đứng bên cạnh Hạ Chân Ngọc nói chuyện phiếm thấy vậy liền nói: “Chân Ngọc, làm sao em lại không nghe điện thoại vậy, đồ chuông một thời gian dài như thế rồi, cứ một lát lại có điện thoại.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Em không muốn nghe, là ngân hàng gọi điện đến, nếu nghe liền không dứt được.”

Chị Vương nghe xong liền nói: “Đúng vậy, loại điện thoại này thật đúng là làm cho người ta phiền lòng, vậy em hãy đem số điện thoại đó cho vào sổ đen đi, như thế thuận tiện hơn rất nhiều.”

Hạ Chân Ngọc vỗ vỗ đầu mình nói: “Haizz, chị không nói thì em cũng thật không nghĩ tới, cảm ơn chị Vương nha.” Sau đó trực tiếp cầm lấy điện thoại đem số điện thoại đó cho vào sổ đen, lần này rốt cục cũng được thanh tĩnh rồi.

Hạ Chân Ngọc đã quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Chu Cẩm Vũ. Lý Ngụy đã tỏ rõ thái độ khiến cô không chấm dứt đoạn quan hệ sai lầm này, cô cũng không thể tiếp tục làm cho Lý Ngụy hổ thẹn thêm nữa.

Quả nhiên di động không hề vang lên nữa, Hạ Chân Ngọc hy vọng Chu Cẩm Vũ nhân việc này có thể hiểu được rõ ràng thái độ của cô. Hôm nay cơ quan Lý Ngụy có vụ án nên phải tăng ca không thể tới đón cô. Bắt đầu từ ngày đó Lý Ngụy đều là đến đây đón Hạ Chân Ngọc tan làm, mà Hạ Chân Ngọc cũng luôn ở lại cơ quan lúc tan tầm chờ Lý Ngụy đến, sau đó hai người ở bên ngoài giải quyết bữa cơm chiều rồi cùng nhau về nhà, tình cảm thân mật hơn rất nhiều.

Lúc tan làm Hạ Chân Ngọc cầm túi xách đi về phía nhà ga, lúc này di động lại vang lên, Hạ Chân Ngọc thấy đó là một số lạ liền nghe nghe mấy, giọng nói không có cảm xúc của Chu Cẩm Vũ truyền tới: “Vì sao không nghe điện thoại?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ bản thân cô đúng là suy tính không chu đáo, nhưng mà vẫn bình tĩnh nói: “Không muốn nghe!”

Chu Cẩm Vũ nói: “Anh ở góc phố phía trước chờ em.”

Hạ Chân Ngọc đáp: “Không cần chờ, tôi sẽ không đến gặp anh đâu.”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh một tiếng nói: “Chân Ngọc, cho dù em có ý nghĩ gì hay không thì cũng phải gặp mặt anh nói chuyện cho rõ ràng chứ, cứ không nghe điện thoại như vậy liên tính là kết thúc sao? Hay là về sau chỉ cần là một số điện thoại lạ em cũng không nghe?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nếu như Chu Cẩm Vũ không ngừng đổi số điện thoại để gọi cho cô, như vậy thật đúng là không chịu nổi và cũng rất rắc rối, vẫn là nên nói rõ ràng thì tốt hơn. Cô biết rõ chỉ một câu nói cũng không có cắt đứt quan hệ được, hơn nữa Chu Cẩm Vũ cũng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cô suy nghĩ một chút liền đáp ứng là sẽ qua đó.

Trên xe Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc nói: “ Anh không cần phải lái xe đến chỗ nào cả, chúng ta ở ngay trong xe nói cho rõ ràng là được rồi.”

Chu Cẩm Vũ ngay cả một cái liếc mắt cũng chưa nhìn đến Hạ Chân Ngọc, anh trực tiếp lái xe về Nhã Phong. Hạ Chân Ngọc thấy vậy cũng không nói gì, đến Nhã Phong cũng tốt, đó là một nơi khá kín đáo, có thể nói rõ ràng mọi chuyện mà không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy hay nghe được.

Đến Nhã Phong, Chu Cẩm Vũ dừng xe lại, hai người vẫn trầm mặc như trước đi lên lầu vào phòng. Hạ Chân Ngọc thuận tiện đứng ở ngay cửa ra vào, cô cũng không có tiếp tục đi vào bên trong. Cô nói: “Tôi nói xong sẽ đi luôn, Chu Cẩm Vũ tôi không muốn tiếp tục mối quan hệ này với anh, chúng ta có thể dễ dàng đến với nhau thì hãy cũng chia tay nhau như thế.”

Chu Cẩm Vũ rất bình tĩnh, trước tiên đem áo khoác cởi ra ném lên trên chiếc ghế sofa rồi mới xoay người nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Lý do là gì?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Chuyện này còn cần phải có lý do sao? Kết thúc một đoạn quan hệ ngoài hôn nhân là chuyện hai năm rõ mười nhất đời. Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy, tôi muốn sống tốt cuộc sống của chính bản thân mình.”

Chu Cẩm Vũ cười cười: “Sống tốt cuộc sống của chính mình, cùng một gã vô dụng như thế mà em có thể sống một cuộc sống bình thường được sao?”

Hạ Chân Ngọc có chút tức giận nói: “Còn nữa, cũng xin anh từ nay về sau không cần tiếp tục nói những lời vũ nhục Lý Ngụy như thế nữa, thân thể anh ta có vấn đề không phải là lỗi của anh ta, những lời xấu xa như vậy anh cứ giữ lại trong miệng thì tốt hơn.”

Chu Cẩm Vũ nheo mắt lại hỏi cô: “Hắn cho em uống loại thuốc quái quỷ gì vậy hả, mà khiến cho em một lòng hướng về hắn như thế? Hôm nay nếu không đưa ra cho anh một lý do khiến anh hài lòng, thì hy vọng chấm dứt mối quan hệ này của em chính là nằm mơ đi.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy thực đúng là may mắn vì đã tới nơi này nói chuyện, nếu không còn chưa nói xong hai câu đã bị anh làm hỏng rồi. Dù sao thì cô cũng đã dự định tốt mọi việc rồi, cái gì cũng không sợ, liền hỏi đáp: “Khỏi cần Lý Ngụy cho tôi uống thuốc gì gì đó, anh ta là người chồng hợp pháp của tôi, là tôi không muốn gặp lại anh, không có lý do gì có thể làm cho anh vừa lòng, cũng không nhất thiết cần anh vừa lòng!”

Chu Cẩm Vũ bước nhanh đến định kéo Hạ Chân Ngọc vào lòng, Hạ Chân Ngọc vội vàng lui lại phía sau, nói: “Anh ngoại trừ việc cưỡng ép kéo tôi lên giường còn có thể làm cái gì? Chu Cẩm Vũ, bên ngoài có rất nhiều người phụ nữ trẻ tuổi, xinh đẹp anh không cần phải tiếp tục quẩn quýt lấy tôi!”

Chu Cẩm Vũ dừng cước bộ lại, nói: “Oh, như vậy là do lúc ban đầu anh mạnh mẽ cưỡng ép em đúng không? Nói, rốt cuộc bởi vì sao, nói rõ ràng anh sẽ không miễn cưỡng em nữa.”

Hạ Chân Ngọc cho rằng Chu Cẩm Vũ vẫn là tự tôn thân phận, nếu người phụ nữ không muốn thì như thế nào đi nữa anh cũng sẽ không quá mức dây dưa, vì thế nghĩ nghĩ nói: “Tiệc mừng công ngày đó anh bảo Trương trưởng phòng và Lương cục trưởng nói với Lý Ngụy cái gì đó? Làm sao anh có thể làm ra việc bỉ ổi như vậy, anh bảo người ta đi uy hiếp cùng dụ dỗ Lý Ngụy! Anh muốn làm cái gì? Muốn cho Lý Ngụy vì

danh lợi mà cam tâm tình nguyện dâng tặng vợ mình ra hay sao, muốn anh ta từ này về sau không hề gây trở ngại đến ham muốn cá nhân của anh, đúng hay không?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong vừa định nói chuyện, Hạ Chân Ngọc lại chưa cho anh cơ hội, cô nhanh chóng nói tiếp: “Anh không cần nói không phải là do anh sai khiến. Nhưng mà cũng đúng, anh không cần sai khiến, một câu anh cũng không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt của anh là đủ rồi, những người này là thân tín của anh liền biết phải xử lý như thế nào, không có sự ngầm đồng ý của anh bọn họ làm sao lại có thể làm ra những việc như vậy! Nhưng mà, đáng tiếc, Lý Ngụy không đáp ứng, tính toán của anh thất bại rồi! Như thế nào? Không ngờ rằng người mà anh luôn miệng nói là đồ bỏ đi lại cứ nhiên không để ý tới tiền đồ tươi sáng mà anh cấp cho chứ?”

Chu Cẩm Vũ chậm rãi nở nụ cười: “Anh nói mà, làm sao cùng anh nói trở mặt liền trở mặt ngay như thế, hóa ra là có người hiên ngang liệng làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng mà Chân Ngọc, anh không phủ nhận chuyện lần này là có ý đồ của anh bên trong, nhưng em cũng phải hiểu cho anh, anh làm như vậy là do nhất thời nóng vội thôi, về sau khẳng định sẽ không làm như vậy nữa, nếu không thì như thế này đi, anh sẽ đề cập cất nhắc Lý Ngụy em xem có được không?”

Hạ Chân Ngọc thật không ngờ rằng Chu Cẩm Vũ đến bây giờ còn có thể chuyển ngược trở lại dụ dỗ cô. Đúng vậy a, nếu đem Lý Ngụy ra cất nhắc lên trên, như vậy sẽ đem cô Lý Ngụy và anh buộc cùng một chỗ, đầu óc Chu Cẩm Vũ rất cuộc suy nghĩ cái gì, bản thân cô biểu đạt còn không có rõ ràng sao?

Hít sâu một hơi, Hạ Chân Ngọc tận lực bình tĩnh nói: “Anh vẫn còn chưa có rõ ràng sao? Lý Ngụy và tôi đều không cần thăng chức cái gì gì đó, chúng tôi chỉ muốn một cuộc sống yên ổn, cho nên anh cũng không cần tiếp tục nói đến chuyện đó.”

Lúc này Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc trầm giọng nói: “Em s không sợ hãi biết mối quan hệ của chúng ta, đến lúc đó nếu anh còn có thể nghĩ như vậy, anh liền chấp nhận.”

Hạ Chân Ngọc lại nở nụ cười: “Không cần anh phải đi nói ra. Chu Cẩm Vũ, hiện tại việc tôi phải làm là, thứ nhất cùng anh chấm dứt quan hệ, thứ hai là giúp Lý Ngụy chữa khỏi thân thể, việc cuối cùng chính là nói cho anh ta biết chân tướng sự việc trong khoảng thời gian này, về phần kết quả là cái gì cũng không cần anh phải quan tâm.”

Một lát sau, Hạ Chân Ngọc thấy Chu Cẩm Vũ không nói cái gì nữa, nghĩ rằng như vậy là đã xong rồi, cô liếc nhìn Chu Cẩm Vũ rồi xoay người chuẩn bị rời khỏi, ai ngờ còn chưa có đụng tới tay nắm cửa, liền trực tiếp bị Chu Cẩm Vũ đột nhiên ôm lấy từ phía sau. Chu Cẩm Vũ đặt cằm lên trên vai Hạ Chân Ngọc, miệng dán vào lỗ tai của cô, giọng nói thập phần sa sút: “Chân Ngọc, em không thể tha thứ cho anh một lần sao? Anh cam đoan sẽ không hề sử dụng thủ đoạn gì, cũng không cần cầu em thường xuyên ở cùng một chỗ với anh, chúng ta thỉnh thoảng gặp mặt một lần có được hay không?”

Nói xong liền hôn vào tai Hạ Chân Ngọc, tay cũng từ khe hở của bộ quần áo Hạ Chân Ngọc với vào bên trong, dịu dàng vuốt ve hai luồng cao ngất, thấy Hạ Chân Ngọc không có cự tuyệt, trong thâm tâm lập tức cảm thấy vui vẻ, anh xoay người cô lại liền hôn lên môi cô.

Hạ Chân Ngọc không ra tay ngăn cản, chẳng qua là cô áp chế cảm giác làm cho cô có chút run rẩy đó, lạnh giọng nói: “Chu Cẩm Vũ, với thân phận và bối cảnh như vậy của anh, chẳng lẽ anh thật sự làm ra loại chuyện tình không được chấp nhận này sao?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong lời này, ngừng tay lại cũng chậm rãi từ trong quần áo của Hạ Chân Ngọc rút ra, lùi lại phía sau một bước nói: “Em quyết tâm muốn rời khỏi anh?”

Hạ Chân Ngọc lặng im ngầm thừa nhận, Chu Cẩm Vũ ôn nhu nở nụ cười, nói: “Được, anh thành toàn (giúp đỡ để người khác đạt được mục đích) cho em, Chân Ngọc.”

Hạ Chân Ngọc có chút bất ngờ, cô nhìn ánh mắt của Chu Cẩm Vũ, xác nhận anh thật sự không có đang nói mát mới nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh. Còn nữa, căn nhà này anh vẫn là nhận lại đi, tôi không muốn.” Nói xong liền mở cửa rời đi.

Chu Cẩm Vũ đứng tại chỗ nhìn Hạ Chân Ngọc rời đi, ánh mắt đã trở nên một mảnh âm u, thấp giọng nói: “Chân Ngọc, anh toàn toàn cho em, hôm nay anh tạm thành toàn cho em.”

33. Chương 33

Từ sau khi đưa ra lời cắt đứt quan hệ với Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc liền bắt đầu chuyên tâm giúp đỡ Lý Ngụy chữa bệnh. Chỉ có điều là bệnh này thật đúng là khó mà nói, bác sỹ cũng chỉ có thể đưa ra lời khuyên là cố gắng không sử dụng đến các loại thuốc để trị liệu, mà vẫn là nên sử dụng liệu pháp tâm lý là việc chính. Kỳ thật Hạ Chân Ngọc cũng không biết được trọng điểm của việc trị liệu bằng tâm lý là ở đâu, bác sỹ nói là phải củng cố lòng tin, tăng cường cảm giác đối với vấn đề tình dục bệnh nhân....

Hạ Chân Ngọc lại lên mạng sưu tầm rất nhiều tư liệu để chuyên tâm nghiên cứu một chút, có khi thừa dịp giữa giờ nghỉ trưa cô vụng trộm mượn máy tính của chị Vương để tra cứu thông tin, bởi vì máy tính trong phòng làm việc có thể kết nối với mạng ngoài, mà bình thường trong giờ nghỉ trưa chị Vương thường hay đi đánh bài tú lơ khơ.

Đang chuyên tâm tra cứu tài liệu thì cô nhận được điện thoại của Lý Ngụy. Ở bên kia điện thoại Lý Ngụy vô cùng cao hứng nói: “Chân Ngọc, có chuyện vui đó! Buổi tối hôm nay chúng ta đến nhà cha mẹ anh ăn cơm, mẹ anh đã là rất nhiều đồ ăn.”

Chân Ngọc cười hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Ngụy nói: “Hôm nay Khoa trưởng tìm anh nói chuyện, ông ta nói việc bình bầu danh hiệu trong đơn vị, lần này đúng là có tên anh trong danh sách.”

Hạ Chân Ngọc còn có chút không tin: “Lần này anh đã hỏi rõ ràng rồi chứ?”

Lý Ngụy cười nói: “Giấy tờ anh đều đã điền xong hết rồi, còn có thể là giả được sao? Ngày mai trong cuộc họp là có thể lên bục nhận thưởng rồi, đó là một cái máy tính xách tay, anh sẽ đưa cho em.”

Hạ Chân Ngọc cũng cao hứng: “Vậy thì tốt quá, nếu thế thì em có thể nằm ở trên giường để làm việc hoặc chơi game rồi.” Lúc trước cô và Lý Ngụy mua hai cái máy tính để bàn, sau đó lại cảm thấy thật bất tiện nhưng cũng lười đi thay đổi.

Tan tầm Hạ Chân Ngọc cùng Lý Ngụy trực tiếp đi đến nhà mẹ của anh ta. Tống Quyên đã khôi phục lại từ lần bị đá kích lúc trước, mà ngay cả cha của Lý Ngụy trên mặt cũng là ý cười. Tống Quyên nói: “Mẹ đã nói mà, lần trước là nhầm làm việc, xem ra lúc này bọn họ đã chột dạ dĩ nhiên là muốn bù lại. Mau đến đây mẹ làm rất nhiều đồ ăn, một lát nữa mang sang cho ông ngoại bà ngoại một chút.”

Cha Lý Ngụy nói với anh ta: “Có như vậy thì con cũng không thể quá khoa trương, khiêm tốn một chút thì tốt hơn, lần khen thưởng này không đáng kể chút nào, còn phải cố gắng phấn đấu đạt thêm nhiều vinh dự, như vậy mới có tiền đồ tốt.”

Lý Ngụy liên tục đáp ứng, miệng không ngừng nói danh hiệu cá nhân tiến tiến trong đơn vị không có gì đáng kể, nhưng mà khoe miệng luôn nở nụ cười như thế nào cũng không khép lại được.

Một nhà bốn người vô cùng cao hứng ăn cơm, Lý Ngụy cùng cha anh ta còn uống vài chén rượu. Tống Quyên hôm nay cũng không có nói gì Hạ Chân Ngọc, bà ta chỉ dặn dò cô vài câu về chuyện nên sớm có con. Hạ Chân Ngọc chỉ nói ‘vâng’, ánh mắt cô nhìn nhìn về phía Lý Ngụy ở bên kia. Lý Ngụy giống như đã miễn dịch với đề tài này của mẹ anh ta, vẻ mặt vẫn bình tĩnh ung dung.

Cơm nước xong lại ngồi trong chốc lát, hai người liền chuẩn bị về nhà, từ trong tiểu khu đi ra, hai người tản bộ dọc theo con đường lát đá vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Lý Ngụy nói: “Chân Ngọc, thông qua chuyện lần này anh đã có những cảm nhận rất sâu sắc, trong hội nghị biểu dương khen thưởng lần trước những người đó đối xử lạnh nhạt và càng thêm khinh thường anh. Nhưng trong Tiệc mừng công, Lương cục trưởng đưa anh tới bàn tiệc của Chu thị trưởng, hơn nữa lần này bình bầu danh hiệu cá nhân tiến tiến trong đơn vị có tên của anh, em có biết không, những người khác không nói làm gì, còn những người trong khoa của anh thì đã thay phiên nhau mời anh ăn cơm đây. Hừ, hiện tại bọn họ muốn kết giao tình với anh, sao không nghĩ đến lúc trước sắc mặt của bọn họ như thế nào với anh!”

Hạ Chân Ngọc khuyên nhủ: “Dù sao chúng ta cùng Chu Cẩm Vũ cũng không có cơ hội giao tiếp nữa, đoán chừng bọn họ cũng chính là nhìn thấy lãnh đạo trong cục coi trọng anh, cho rằng anh có bối cảnh cùng quan hệ gì đó nên mới như vậy thôi.”

Lý Ngụy cười nói: “Đó là sai lầm của bọn họ, anh là dựa vào thực lực của bản thân để được tuyển chọn, nếu bọn họ đã cho rằng anh cùng Chu Cẩm Vũ có quan hệ gì đó, vậy thì thật đúng là buồn cười. Nhưng anh đoán chừng cũng không phải như vậy, nói không chừng có lẽ chỉ là bọn họ cho rằng anh cùng Lương cục trưởng có quan hệ. Mặc kệ bọn họ như thế nào, bọn họ đã mời anh ăn cơm thì anh phải đi, nếu không lại nói là anh giả vờ thanh cao.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Việc đó đương nhiên là phải đi, trên bàn rượu rất dễ dàng tạo mối quan hệ tốt, hơn nữa chờ bọn họ mời anh xong, anh lại mời lại bọn họ một bữa, cứ như vậy quan hệ giữa hai bên liền hòa hợp.”

Lý Ngụy gật gật đầu, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Kỳ thật còn có chuyện này anh cũng đã nghe khoa trưởng nói, mấy ngày nay trong cục có thể phân xuống dưới hai chức danh phó phòng. Mặc dù cạnh tranh rất khốc liệt nhưng mà anh cũng muốn tham gia cạnh tranh. Anh vừa mới được cử đi điều tra và phá án một vụ án lớn, với lại có thể thừa dịp nhận được danh hiệu bình bầu cá nhân tiên tiến trong đơn vị còn đang nóng hổi để tham gia cạnh tranh, nếu không về sau ai còn quan tâm đến anh có danh hiệu cá nhân tiên tiến gì hay không chứ, em nghĩ thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ, hai chuyện này của Lý Ngụy thật đúng là hiện tại có chút nóng hổi, cố gắng thử một lần cũng không có vấn đề gì, cùng lắm thì vẫn là khoa viện, khó có được lúc anh ta khôi phục lại sau khi bị đá kích, lại còn có thể ra sức thực hiện, nói như thế nào thì cũng nên cổ vũ anh ta. Vì thế liền nói: “Em hoàn toàn ủng hộ, anh muốn làm việc lớn thì hãy cứ làm, em và mọi người trong gia đình không có ý kiến gì.”

Lý Ngụy kéo tay Hạ Chân Ngọc nói: “Yên tâm đi, lần này anh đã sớm điều chỉnh tâm lý thật tốt rồi, nếu tham gia cạnh tranh mà không được anh liền coi như là rèn luyện.”

Lý Ngụy có thể nghĩ thông suốt như vậy, Hạ Chân Ngọc cũng thấy an tâm, hai người trở về nhà, Lý Ngụy liền bắt đầu đi chuẩn bị lời cảm ở trong buổi lễ thưởng ngày mai cùng bài diễn thuyết để cạnh tranh chức vụ phó phòng.

Hạ Chân Ngọc không thích xem ti vi, cô nằm ở trên giường đọc tiểu thuyết, lúc cô đang vừa đọc vừa ngủ gà ngủ gật thì có tiếng di động vang lên, cô bị làm cho giật mình vội vàng nghe máy: “Alo?”

Ở bên kia điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp làm cho Hạ Chân Ngọc nghe xong liền thấy da đầu run lên, theo bản năng thấp giọng hỏi: “Làm sao anh còn gọi điện thoại đến đây?”

Chu Cẩm Vũ lại cười nói: “Anh còn không nghĩ tới là em sẽ nhận điện thoại của anh đấy. Thế nào? Không còn cho tên anh vào trong sổ đen nữa rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Tôi cho rằng tôi đã nói với anh rất rõ ràng, còn nữa, tôi đã xóa số điện thoại của anh rồi, nếu không tôi mới không có khả năng nghe máy đâu.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Chân Ngọc, em đúng là đã thương lòng anh, anh còn cho rằng em đã tha thứ cho anh rồi đấy.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Cái gì mà tha thứ hay không tha thứ, anh đừng tự cho là đúng, tôi còn muốn anh biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của tôi, tôi cúp máy đây!”

Chu Cẩm Vũ ngăn cản nói: “Đợi đã, Chân Ngọc, chúng ta ngay cả làm bạn bè cũng không được sao? Anh chỉ là rất nhớ em, muốn gọi điện tâm sự cùng em cũng không thể sao? Em cũng quá nhẫn tâm rồi.”

Lại tiếp tục như vậy rồi! Hạ Chân Ngọc không quan tâm, cô mở miệng nói: “Không thể, hai chúng ta không còn cái gì để nói, cũng không thể trở thành bạn bè, anh đừng có tiếp tục quấy rầy tới cuộc sống của hai chúng tôi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong những lời này, bắt đầu chuyển giọng: “Anh quấy rầy hấn cái gì chứ, hấn ta có là cái quái gì nhỉ? Anh chỉ quấy rầy em thôi! Bé cưng ngoan, em và hấn chỉ là vợ chồng hư danh mà thôi, hai

chúng ta mới là đồng giường cộng chằm, ân ái vợ chồng, em liền không nghĩ tới anh sao? Buổi tối không được nắm lấy hai bảo bối đáng yêu anh liền không ngủ được, đã bao lâu rồi anh không hôn nhẹ chúng nó, cũng không biết có bị nhỏ đi hay không?”

Đây là quấy rối qua điện thoại mà, Hạ Chân Ngọc trực tiếp cúp máy, tắt điện thoại, xoay người thở phì phì rồi đi ngủ.

Lúc Hạ Chân Ngọc nhận được thông báo của Chu chủ nhiệm nói muốn đi công tác ở thành phố lân cận, suýt chút nữa là cô muốn báo cảnh sát rồi, đây là Quách chủ nhiệm lại đào hố để cho nhảy vào sao, ông ta thật đúng là bền bỉ giúp đỡ không biết mệt nha.

Kìm nén cơn tức giận Hạ Chân Ngọc đi lên lầu gõ cửa phòng Quách chủ nhiệm, vừa đi vào ngồi ở phía đối diện bàn làm việc của Quách chủ nhiệm cô liền hỏi: “Quách chủ nhiệm, vì sao đi công tác lại muốn cử tôi đi, tôi chỉ là nhân viên hợp đồng ngoài biên chế, bố trí đi công tác như vậy có phải hay không là có chút vượt quá phạm vi, hơn nữa tôi là phụ nữ làm sao có thể đi một mình được đây?”

Quách chủ nhiệm cười đến hiền lành, ôn hòa nói: “Tiểu Hạ à, trước tiên cô không cần kích động như vậy, cử cô đi cũng là bởi vì cô vẫn tham gia hạng mục của trung tâm thông tin, với lại cô cũng là người có khả năng, nếu không cử cô đi thì mấy người nòng cốt trong trung tâm thông tin cũng phải đi, bên đó cũng có không ít cán bộ nữ đâu. Hơn nữa lần này đơn vị bạn dự định tổ chức một buổi hội nghị trao đổi kinh nghiệm với quy mô rất lớn, các đơn vị liên quan khác trong thành phố cũng tham gia, huống hồ chỉ là đi có một ngày, cô xem có phải hay không có thể phối hợp một chút.”

Rốt cuộc cũng bởi vì Quách Hoài là lãnh đạo quản lý trực tiếp cao nhất, Hạ Chân Ngọc vài lần định mở miệng cũng chưa đem được những lời châm chọc nói ra miệng, cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy chị Vương có đi không?”

Quách chủ nhiệm sững sốt, lại suy nghĩ một lúc mới hiểu rõ người Hạ Chân Ngọc hỏi là ai: “À, cô nói Vương Văn Hoa sao, đi, đi chứ, cô ta là nhân viên chủ quản của văn phòng đương nhiên là phải đi, lần này nhân viên cần phải đảm bảo làm tốt công tác hậu cần.” Trong lòng ông ta lại nghĩ, một lát nữa phải nói với lão Chu một tiếng là có thêm một người.

Dưới loại tình huống này, Hạ Chân Ngọc chỉ có thể đáp ứng, đến lúc đó cô sẽ kéo chị Vương ở cùng một chỗ, như thế cũng không thể xảy ra vấn đề gì quá lớn. Bởi vì ngày mai phải đi công tác, Chu chủ nhiệm liền cho phép người đi công tác được tan làm sớm.

Lúc Hạ Chân Ngọc về nhà thì thấy Lý Ngụy vẫn chưa có trở về liền đi ra ngoài mua cơm chiều, sau đó gọi điện thoại cho Lý Ngụy. Ở bên kia điện thoại thanh âm rất ồn ào, giống như là công việc đang rất bận rộn, Lý Ngụy lớn tiếng nói: “Chân Ngọc, bọn anh bên này có một vụ án khẩn, người nhà người bị hại rất là bất mãn đối với kết quả giám định, hiện giờ đang làm âm ỉ, em ăn cơm trước đi, anh phải một chốc lát nữa mới có thể trở về.”

Hạ Chân Ngọc đành phải cúp điện thoại, rất nhanh đến 9 giờ Lý Ngụy mới trở về, vẻ mặt rất mệt mỏi. Hạ Chân Ngọc hỏi anh ta đã ăn cơm chưa, Lý Ngụy nói đã ăn một chút rồi, nói xong liền đi tới ghế sofa ngồi yên không nhúc nhích.

Hạ Chân Ngọc nói với Lý Ngụy chuyện ngày mai cô phải đi công tác, Lý Ngụy vội vàng đứng lên rồi lại ngồi xuống hỏi Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, em có cảm thấy đây là do bọn họ sắp xếp không, nếu cảm thấy không ổn thì đừng đi.”

Hạ Chân Ngọc lại đem những lời Quách chủ nhiệm nói một lần cho hắn ta nghe, Lý Ngụy nghe xong nói: “Nếu như là hội nghị có quy mô lớn hẳn là không có vấn đề gì, hơn nữa đơn vị bọn em cũng có nhiều người đi, chẳng phải lúc đó chị Vương cũng đi cùng em sao? Sau khi hội nghị xong chỉ cần em cùng chị ấy không tách nhau ra đoán chừng cũng không có việc gì. Haizz, anh bên này thật sự cùn không thoát thân ra được, làm một cá nhân tiên tiến trong đơn vị lập tức áp lực đã tới rồi, chuyện gì cũng đè nặng lên người anh, anh còn muốn tham gia cạnh tranh chức phó phòng, nếu không phải việc lần này rất quan trọng thì anh đã xin nghỉ để đi cùng em rồi.”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Nào có tới tệ đến mức còn phải có người nhà cùng đi chứ.”

Lý Ngụy cũng hiểu được đi một ngày thì không thể có chuyện gì xảy ra, hơn nữa Chu Cẩm Vũ cũng không nhất định đi, sau đó lại tựa như nhớ tới điều gì đó, anh ta vui vẻ nói: “Chân Ngọc, hôm nay anh tìm khoa trưởng để thảo luận chuyện đề bạt phó phòng, khoa trưởng đã phân tích giúp anh, mặc dù anh còn trẻ tuổi, số năm công tác chưa đủ, nhưng mà đây là lần thứ hai lập công cùng khen thưởng nên cũng có thể thêm chút ít phân lượng, hơn nữa ông ta nói mọi người trong cục cũng đánh giá cao khả năng của anh.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Trâu khoa trưởng thật đúng là thành tâm hỗ trợ nha, anh có dự định gì không?”

Lý Ngụy nói: “Đương nhiên là có, anh đã tặng quà rồi, nếu không làm sao ông ta có thể tốt bụng như vậy chứ.”

Hạ Chân Ngọc cười nói Lý Ngụy thật sự là lại có bản lĩnh, cô hỏi đưa cho ông ta bao nhiêu tiền, Lý Ngụy nói đưa trước một vạn, nếu việc thành đưa thêm hai vạn nữa là được rồi, anh ta còn nói chuyện này được làm cực kỳ thoải mái, sau đó lại cực kỳ hào hứng đi mở máy tính ra bắt đầu chuẩn bị tài liệu.

Ngày hôm sau mới sáng sớm tinh mơ Hạ Chân Ngọc đã tỉnh dậy, cô đi tới thư phòng liền trông thấy Lý Ngụy cứ nhiên vẫn còn đang làm việc trên máy vi tính, cô hỏi: “Anh ở đây cả đêm không ngủ hay là thức dậy sớm vậy?”

Tinh thần Lý Ngụy có chút không tốt nói: “Anh không ngủ. Anh đang nghiên cứu lại vụ án hôm qua, nếu có thể có bước đột phá trong vụ án này thì xem như được gia tăng thêm chút điểm số, cũng như gia tăng thêm trọng lượng trong cuộc cạnh tranh chức phó phòng.”

Thật đúng là dốc hết sức lực mà, sau khi dặn dò Lý Ngụy phải chú ý một chút đến thân thể, Hạ Chân Ngọc liền đón xe đi tới đơn vị để tập trung ngồi cùng mọi người đi tới thành phố lân cận. Lúc đến đơn vị cô phát hiện ra là mình tới trễ, những người khác đã vào trong xe giành mất hàng ghế phía trước rồi, khi Hạ Chân Ngọc lên xe thì chỉ có thể ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, lúc này Chu chủ nhiệm nói: “Tiểu Vương, cậu ra phía sau ngồi đi, thanh niên trẻ tuổi mà còn tranh chỗ ngồi với mấy người lớn tuổi và phụ nữ thì còn ra cái gì nữa.”

Trong tiếng cười của tất cả mọi người Tiểu Vương bị chỉ tên liền lẩm bẩm một câu rồi đi xuống hàng ghế phía sau, Hạ Chân Ngọc có chút không được tự nhiên nhưng cũng không thể không để cho Chu chủ nhiệm chút sĩ diện, cô đành phải ngồi vào chỗ của Tiểu Vương vừa rời đi.

May mắn thay lần này đều là người của trung tâm thông tin, ngày thường chỉ chuyên tâm vào nghiệp vụ hoàn toàn không tham gia vào chuyện của bộ phận lễ tân, chuyện gì cũng không để ý.

Sau khi đến nhà khách mà địa phương an bài, mọi người liền đi đến tòa nhà diễn ra hội nghị ở ngay bên cạnh, quả nhiên Chu Cẩm Vũ cũng đến đây, anh rất dễ tìm, chỉ cần nhìn tới chỗ có nhiều người nhất là tìm được. Khi hội nghị bắt đầu Chu Cẩm Vũ được mời phát biểu trước tiên, sau đó người chủ trì lại ca ngợi một hồi về năng lực cùng chủ trương của Chu Cẩm Vũ nên đã giành được hạng mục này, tiếp đó liền bắt đầu tọa đàm.

Hạ Chân Ngọc vừa ngồi nghe vừa buồn ngủ, lại bị người ngồi bên cạnh hút thuốc khiến cho cô cảm thấy ngạt thở không chịu nổi, liền đứng dậy đi toilet tiện thể ra bên ngoài hít thở không khí, đoán chừng toàn bộ nhà khách đã được hội nghị lần này bao trọn gói, trên đường đi ra toilet một người cũng không có. Lúc Hạ Chân Ngọc từ toilet đi ra, liền thấy Chu Cẩm Vũ đang đứng ở chỗ rẽ.

Cô lập tức dừng lại không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt, suy nghĩ một chút thấy vẫn là nên giả bộ như không biết, cô có chút khẩn trương tiếp tục bước đi tới, lúc gần đến trước mặt Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc bước nhanh hơn bởi cô muốn mau chóng lướt qua Chu Cẩm Vũ, lại bị Chu Cẩm Vũ một phen túm lấy cánh tay kéo vào một căn phòng khác ở bên cạnh.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại Hạ Chân Ngọc mới thấy rõ đây là một phòng họp nhỏ, còn chưa kịp có phản ứng gì, môi cô đã bị Chu Cẩm Vũ che lại. Hạ Chân Ngọc lập tức giãy dụa, nhưng cô căn bản không đánh lại khí lực của anh, quần áo đã nhanh chóng bị đẩy lên trên, một tay Chu Cẩm Vũ đã gấp đến mức không chờ đợi được liền với vào bên trong, còn một tay khác cũng trực tiếp cởi bỏ quần của Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng xoa nắn chỗ mềm mại ẩm ướt kia.

Hạ Chân Ngọc đành phải nhắm mắt cắn vào đầu lưỡi của Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ bị đau liền buông ra,

nhưng động tác ở tay vẫn còn tiếp tục, anh thở gấp nói: “Đã gấp đến như vậy, ngay cả cần cũng dùng rồi hả? Bé cưng ngoan, có muốn cái này hay không?” Không đợi nói xong anh liền ép móng Hạ Chân Ngọc kề sát vào hạ thân của chính mình mà cạo xát.

Hạ Chân Ngọc thực sự nổi nóng, hốc mắt hồng hồng nói: “Thế nào, Chu đại thị trưởng đã suy đồi đến mức muốn cưỡng bách một người phụ nữ sao?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nhúu mày: “Nói cái gì đó, em cũng không thích sao, Chân Ngọc không cần nói lung tung.”

Hạ Chân Ngọc dùng sức đẩy Chu Cẩm Vũ ra thấp giọng quát: “Tôi đã nói rồi, đừng lại đến quấy rầy tôi, tôi và anh đã không còn quan hệ nữa, anh là điếc hay là nghe không hiểu tiếng người?”

Rốt cục Chu Cẩm Vũ trầm mặt nói: “Em nói lại một lần nữa cho anh!”

Hạ Chân Ngọc cũng không đếm xỉa đến lớn tiếng nói: “Nói mấy lần đều được, anh cút đi cho tôi, cút nhanh lên, đừng để cho tôi gặp lại anh nữa.”

Khóe mắt Chu Cẩm Vũ giật giật, đôi môi gắt gao mím lại như muốn kiềm chế cơn phẫn nộ cực đại, anh nhìn chằm chằm Hạ Chân Ngọc, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Được, xem như em lợi hại, Hạ Chân Ngọc, tôi đây liền cút đi, em cũng không cần lo lắng lại bị tôi quấy rầy!”

Nói xong anh đẩy người Hạ Chân Ngọc ra, mở cửa bước đi ra ngoài, sau đó “Phanh” một tiếng cực lớn, cánh cửa đóng sầm lại.

Hạ Chân Ngọc giống như là đã tiêu hao hết sức lực, cô ngồi ở trên ghế trong chốc lát mới ưu tư quay trở lại. Đến giờ nghỉ trưa cô và chị Vương cùng nhau đến nhà ăn ăn cơm, sau đó buổi chiều lại tiếp tục tọa đàm, đem mọi người nói đến không còn hơi sức. Sau khi hội nghị kết thúc mọi người đều đến nhà ăn ăn bữa tối rồi trực tiếp trở về phòng ngủ.

Sau khi ăn cơm tối xong, chị Vương lại chuẩn bị đi sang phòng khác đánh bài, Hạ Chân Ngọc đành phải trở về một mình, đi đến cửa nhà khách thấy có mấy quán hàng rong nhỏ bán đặc sản liền định dừng lại mua một chút để đem về làm quà. Nhưng vừa mới đi đến cửa đã bị một người kéo lại, cô ngẩng đầu lên nhìn cư nhiên lại là Chu Cẩm Vũ, anh làm sao lại còn đến đây? Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc, anh không nói tiếng nào liền túm cô tiến vào ghế ngồi phía sau ở trong xe, sau khi đóng cửa xe anh trực tiếp ấn Hạ Chân Ngọc ngã xuống, còn anh trực tiếp đè thân mình lên trên người cô.

Hạ Chân Ngọc có chút mờ mịt, nói: “Sao anh vẫn còn ở đây, không phải anh đã nói là sẽ rời đi, sẽ không tiếp tục quấy rầy tôi nữa sao?”

Chu Cẩm Vũ hôn môi Hạ Chân Ngọc, nói: “Bé cưng ngoan, hôm nay chú sẽ dạy cưng chuyện này —— đó là vĩnh viễn không nên dễ dàng tin tưởng lời nói của đàn ông!”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc muốn một ngụm cắn chết Chu Cẩm Vũ, anh là kẻ vô lại sao, cư nhiên lại có thể không da không mặt mũi như vậy. Trong nháy mắt huyết khí dâng lên, cô hung hăng trừng mắt nhìn Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ lại hôn cô một cái rồi cười nói: “Đừng tức giận, chú sẽ rất đau lòng. Bé cưng ngoan, chú không làm khác có được không, chú thật sự muốn cưng, cưng liền coi như là làm việc thiện đi.”

Thúi lắm, còn có thể đem việc ngủ cùng là làm việc thiện hay sao, Hạ Chân Ngọc tức giận đến mức một câu cũng không nói ra được, chỉ là vẫn trừng mắt nhìn Chu Cẩm Vũ như cũ.

Hô hấp của Chu Cẩm Vũ có chút dồn dập, nói: “Chân Ngọc, bảo bối của anh, em càng trừng mắt nhìn anh, của anh càng cứng rắn, em sờ sờ thử xem.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy diễn viên diễn trên TV hơi một tý liên học máu, có lẽ cảnh tượng đó có lẽ không phải là nói đùa, bởi vì hiện tại cô cảm giác chính mình có thể phun ra máu, giọng nói gần như là rít qua kẽ răng, cô quát: “Anh đứng lên cho tôi, Chu Cẩm Vũ, anh muốn cưỡng bạo tôi phải không?”

Chu Cẩm Vũ lại nở nụ cười, thấp giọng nói: “Anh sao có thể làm ra loại chuyện này được, bé cưng ngoan, anh chính là rất nhớ em, em sờ sờ của anh là được, thật sự cái gì khác anh cũng không làm.”

Nói xong Chu Cẩm Vũ cởi bỏ chiếc quần, kéo tay Hạ Chân Ngọc ẩn vào ‘cây gậy’ đang nổi lên giữa hai chân của anh. Hạ Chân Ngọc nhắm chặt mắt lại, cô nói: “Chu Cẩm Vũ, anh là tên vô sỉ, biến thái!”

Chu Cẩm Vũ đã cởi nốt một tầng che cuối cùng của chính mình ra, áp chế bàn tay Hạ Chân Ngọc cầm lấy khối lửa nóng cực đại kia, thở hổn hển nói: “Anh nói thật, chỉ cần như vậy là được, bé cưng ngoan, giúp chú đi, được không?” Cũng không chờ Hạ Chân Ngọc trả lời, anh liền kéo tay cô di chuyển lên xuống.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ ép buộc nắm lấy ‘cây gậy’ vuốt ve, cô nhắm mắt lại không nói gì nữa, ép buộc yêu như thế nào nào thì liền làm theo ép buộc như thế đi, chỉ cần không phải cùng anh phát sinh quan hệ là được.

Hô hấp của Chu Cẩm Vũ càng ngày càng nặng, một bàn tay trực tiếp đem áo của Hạ Chân Ngọc đẩy lên trên, há mồm ngậm lấy một bên ngực trắng nõn của cô, ra sức mút vào, lưỡi anh liếm qua lại vòng quanh núm hồng của cô, thỉnh thoảng lại khẽ cắn một cái, bàn tay anh nắm tay Hạ Chân Ngọc càng ngày càng chặt, di chuyển càng lúc càng nhanh, một lúc sau tay Hạ Chân Ngọc cũng đã tê rần.

Chu Cẩm Vũ lại đột ngột buông khối mềm mại trên ngực Hạ Chân Ngọc ra, anh nắm lấy hai gò má của cô, buộc cô phải mở miệng, anh đem đầu lưỡi mình thăm dò tiến vào bên trong mà khuấy đảo mọi góc ngách trong miệng cô, cuối cùng anh mút lấy lưỡi của Hạ Chân Ngọc, còn dưới hạ thân thì phun ra chồng chất trên tay cô.

Chu Cẩm Vũ buông tay Hạ Chân Ngọc ra, lại với tới trước ngực Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng xoa nắn, thấp giọng nói: “Anh cũng đã chịu ủy khuất như vậy, em còn không chịu gặp anh, Chân Ngọc, đừng không để ý tới anh có được hay không?”

Hạ Chân Ngọc đẩy đẩy Chu Cẩm Vũ ra ý bảo anh đứng lên, sau đó cô bình tĩnh sửa sang lại quần áo thật tốt, nhìn cũng không nhìn Chu Cẩm Vũ lấy một cái liếc mắt, trực tiếp mở cửa xe quay trở về nhà khách.

Trở về phòng cô rửa sạch tay năm sáu lần mới dừng lại, trở lại trên giường cô sinh ra phiền muộn, thôi hãy coi như là bị ngốc tử sở soạn đi.

Chị Vương đánh bài ở phòng khác rồi trực tiếp ngủ tại phòng đó, ngày hôm sau trở về thực sớm, Hạ Chân Ngọc cũng không nói gì, hai người thu thập đồ đạc này nọ định bụng đi ăn xong liền đi tập trung.

Lúc trở lại đơn vị đã là buổi chiều, mọi người đều thực sự mệt mỏi, ngay cả khi Quách chủ nhiệm nói cho phép nghỉ nửa ngày mà cũng không có ai muốn nhúc nhích, tất cả mọi người dựa vào ghế ngồi phía trước để nghỉ ngơi. Hạ Chân Ngọc cũng cực kỳ mệt mỏi, thân mệt tâm cũng mệt, đối mặt với hành vi hiện tại của Chu Cẩm Vũ cô một chút biện pháp cũng không có, thực sự là phiền muộn.

Tiếng điện thoại di động vang lên, cô ử rử nhận điện thoại “Alo!”

“Chân Ngọc à? Là tôi!” Giọng nói có vẻ rất sốt ruột.

Hạ Chân Ngọc nghe giọng nói có chút quen tai, cô suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới, cư nhiên đó là giọng nói của mẹ Lý Ngụy, cô cũng không biết là mẹ Lý Ngụy còn có điện thoại di động, vì thế ngồi thẳng người dậy, nói: “Mẹ! Có việc gì mà mẹ lại gọi cho con vậy?”

Giọng nói của Tống Quyên có vẻ rất khẩn cấp: “Cô đã đi công tác trở về chưa, nếu chưa về thì mau chóng xin phép trở về đi, Lý Ngụy nó lại xảy ra chuyện rồi!”

34. Chương 34

Hạ Chân Ngọc nghe điện thoại của mẹ Lý Ngụy xong bất chấp mệt nhọc xách túi liền vội vàng trở về nhà, vào đến tiểu khu cô trực tiếp đến nhà mẹ Lý Ngụy. Tống Quyên mở cửa thấy Hạ Chân Ngọc liền khóc, nói: “Chân Ngọc, cô mau đi xem một chút đi, vừa rồi Phó cục trưởng của Lý Ngụy gọi điện thoại đến, nói là Lý Ngụy trong quá trình thực hiện nhiệm vụ đã có những lời nói và hành động quá khích, ông ta bảo người

nhà đi đến hỗ trợ trấn an một chút. Những việc này tôi đây cái gì cũng đều không hiểu, cũng không dám nói với cha Lý Ngụy. Nhưng việc này là như thế nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Chân Ngọc trong lòng cũng thấy rất sốt ruột, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, trước mắt chỉ có thể trấn an Tống Quyên, cô nói: “Mẹ, mẹ đừng vội, bây giờ con đi đến đơn vị của Lý Ngụy. Trước tiên việc này mẹ cũng đừng nói với cha, chờ con biết rõ ràng rồi sẽ nói lại.” Sau đó cô cũng không tiếp tục nghe Tống Quyên than vãn nữa mà đi vào thang máy rồi đi đến phân cục của Lý Ngụy.

Đến phân cục, Hạ Chân Ngọc muốn đi tìm Trâu khoa trưởng trước để hỏi thăm tình hình của Lý Ngụy, dù sao anh ta cùng Trâu khoa trưởng đã tạo mối quan hệ qua lại, hơn nữa còn đã tặng quà biếu. Cô đi đến khoa kỹ thuật thì lại không nhìn thấu Trâu khoa trưởng, hỏi thăm những người khác trong khoa, liền thấy trên khuôn mặt của những người kia thể hiện vẻ sốt ruột, nhưng ánh mắt lại tỏ ra hưng phấn tựa như muốn xem náo nhiệt. Một trong những người đó nói: “Cô không nên đi tìm Trâu khoa trưởng, khoa trưởng đang ở trong văn phòng của Cục trưởng. Lý Ngụy nhà cô chính là trở mặt cùng khoa trưởng, cô còn tìm khoa trưởng làm cái gì?”

Sau đó người nọ lại chỉ vẽ cho Hạ Chân Ngọc đi tới văn phòng của Lưu phó cục trưởng. Tìm được tới nơi cô gõ cửa rồi đi vào văn phòng, vào trong Hạ Chân Ngọc lập tức liền cảm thấy không khí vô cùng áp lực. Lý Ngụy đang ngồi ở trên ghế sofa bên cạnh cúi đầu không nói, Lưu phó cục trưởng ngồi ở phía sau bàn làm việc vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Hạ Chân Ngọc chào Lưu phó cục trưởng, Lưu phó cục trưởng nói: “Cô là vợ của Tiểu Lý? Trước tiên hãy ngồi xuống đi.”

Hạ Chân Ngọc vừa ngồi xuống, không đợi cô kịp nói gì, Lưu phó cục trưởng liền vào thẳng nội dung chính: “Hôm nay Lý Ngụy tại văn phòng của Trâu khoa trưởng Khoa kỹ thuật có tranh cãi, tuy rằng chúng tôi đã đứng lúc ngăn lại, nhưng mà dù sao trong khoa còn có những đồng nghiệp khác, ảnh hưởng vẫn là rất không tốt, hơn nữa tính chất sự việc bọn họ tranh chấp cũng rất nghiêm trọng.”

Tính chất nghiêm trọng? Trong lòng Hạ Chân Ngọc lo lắng không yên, để bị nói thành tính chất nghiêm trọng cũng chỉ có thể là chuyện Lý Ngụy biếu cho Trâu khoa trưởng 1 vạn đồng. Là do bị người khác báo cáo với cấp trên, hay là do việc cạnh tranh vào vị trí phó phòng không thành, Lý Ngụy muốn Trâu khoa trưởng trả lại tiền, nếu như là về sau vậy thì Lý Ngụy thật là quá ngu xuẩn rồi.

Bởi vì trong lời nói của Lưu phó cục trưởng có ý không tốt, Hạ Chân Ngọc liền không nói lời nào, quả nhiên Lưu phó cục trưởng tiếp tục nói: “Xét thấy tính nghiêm trọng của vấn đề theo như lời Lý Ngụy nói, chúng tôi mời cô đến đây một là muốn tìm hiểu sự việc đã diễn ra, hai là cũng muốn cho người trong nhà giúp trấn an cảm xúc cá nhân của Lý Ngụy, bất cứ vấn đề gì cũng đều có thể giải quyết. Hôm nay Lý Ngụy tranh cãi âm ỉ, vi phạm kỷ luật của đơn vị là không nên.”

Đầu tiên là Hạ Chân Ngọc nói những lời xin lỗi cùng áy náy với Lưu phó cục trưởng, sau đó liền bày tỏ nhất định phối hợp công tác. Lưu phó cục trưởng thấy Hạ Chân Ngọc coi như là người hiểu lý lẽ, sắc mặt ông ta mới hơi chút dịu đi một ít, nói: “Vừa rồi tôi nghe Lý Ngụy nói nên cũng đã hiểu biết đại khái tình hình, hiện tại tôi muốn hỏi cô một chút, việc Lý Ngụy muốn cạnh tranh vào vị trí phó phòng cô có biết hay không?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, cô đoán thật đúng là chuyện này mà, lúc này trong lòng dâng lên cảnh báo, cô nhắc nhở bản thân mình mỗi vấn đề đều phải trả lời đặc biệt cẩn thận, cô liền gật gật đầu nói biết.

Lưu phó cục trưởng thấy Hạ Chân Ngọc gật đầu trả lời, liền nói tiếp: “Hôm nay sở dĩ Lý Ngụy cùng Trâu Chí Toàn xảy ra tranh chấp, căn cứ vào lời giải thích của Lý Ngụy, thì là do anh ta đã đưa cho Trâu Chí Toàn 10 vạn tiền trà nước dùng để giúp cho anh ta tham gia cạnh tranh vào vị trí phó phòng. Kết quả Trâu Chí Toàn nhận tiền nhưng lại không xử lý chuyện gì, mà hiện tại Trâu Chí Toàn từ đầu đến cuối đều không thừa nhận là có chuyện này. Về việc 10 vạn tiền trà nước này cô có biết không?”

Hạ Chân Ngọc sững sờ nhìn Lưu phó cục trưởng, vẻ mặt của ông ta cực kỳ nghiêm túc, cô mấp má môi mấy lần mà cũng chưa nói ra được lời nào. Mười vạn ư? Không phải là chỉ đưa trước cho 1 vạn, nếu việc thành thì lại đưa tiếp cho 3 vạn sao? Làm sao lại trở thành 10 vạn rồi? Cô quay đầu nhìn Lý Ngụy, chỉ

thấy hai vai Lý Ngụy run lẩy bẩy, anh ta vẫn cúi đầu không nói lời nào. Cô quay lại đối mặt với Lưu phó cục trưởng, nhưng thực sự là một lời Hạ Chân Ngọc cũng không nói ra được.

Lưu phó cục trưởng là một người lọc lõi, thẩm tra các vụ án nhiều năm như vậy, vừa nhìn thần sắc Hạ Chân Ngọc liền biết rằng cô căn bản là không biết việc này, vì thế giọng điệu đầy khảng định: “Cô không biết việc này sao, như vậy vấn đề sẽ rất khó xử lý, đều là những đồng chí công an công tác trên mặt trận an ninh, làm sao có thể ngay cả điểm thông thường ấy cũng đều không có chút, nếu không có chứng cứ liên sẽ bị coi là vu khống đồng chí của mình. Hơn nữa mũi nhọn lại nhắm thẳng vào đồng chí lãnh đạo trực tiếp của mình, may mắn là chuyện này chưa bị lan rộng, nếu bị lan rộng ra ngoài không phải việc này sẽ trở thành chuyện cười hay sao!”

Rốt cục Lý Ngụy đã ngẩng đầu lên, anh ta vẫn còn có chút kích động nhìn Lưu phó cục trưởng nói: “Phó cục trưởng, tôi không tùy tiện vu tội cho ông ta, tôi thực sự có cầm 10 vạn đồng đưa cho Trâu Chí Toàn, là ông ta nói nhất định có thể làm cho tôi được tuyển chọn đề cử lên cấp trên, kết quả là hôm nay ông ta lại nói với tôi rằng, người được chọn là người mà lãnh đạo muốn điều động nội bộ, hơn nữa tiền cũng không lấy trở lại được, hần.....”

“Anh im ngay cho tôi! Lý Ngụy anh có biết là bản thân mình đang nói bậy bạ cái gì đó không? Anh có chứng cứ là đã đưa cho Trâu Chí Toàn 10 vạn sao? Đây là một vụ án phức tạp, thứ nhất không có người làm chứng, thứ hai không có vật chứng, còn nữa, anh nói vị trí phó phòng là điều động nội bộ, ai là người được điều động nội bộ anh nói rõ ràng cho tôi xem nào. Cạnh tranh vào vị trí phó phòng còn chưa có bắt đầu, lãnh đạo cục còn chưa có quyết định cụ thể mà anh liền đã biết hay sao? Có phải toàn bộ lãnh đạo cục của chúng ta đều bị người khác hối lộ hay không?” Lưu phó cục trưởng trực tiếp đánh gãy lời nói của Lý Ngụy, sắc mặt và lời nói đều thập phần nghiêm khắc hỏi.

Lý Ngụy nghe xong ngập ngừng nói: “Không phải là tôi nói điều động nội bộ, là do Trâu Chí Toàn nói.”

Lưu phó cục trưởng nói: “Tôi chỉ nghe thấy những lời này từ miệng anh nói ra, những người khác cũng chưa từng nói.”

Lý Ngụy liền không hé răng nói lời nào nữa lại tiếp tục cúi đầu, từ đầu đến cuối không thấy Hạ Chân Ngọc liếc mắt một cái. Hạ Chân Ngọc biết chính mình phải tỏ thái độ, cô hắng giọng nói: “Lưu phó cục trưởng, chuyện xảy ra hôm nay của Lý Ngụy tuy rằng tôi không có tư cách tham gia nhưng mà vẫn muốn thay mặt cho Lý Ngụy xin lỗi ngài, Lý Ngụy đã làm cho các vị lãnh đạo trong cục thêm phiền toái. Tôi biết loại chuyện này ảnh hưởng cực kỳ không tốt, cũng mong ngài nhiều thông cảm. Sau khi về nhà tôi nhất định sẽ làm tốt công tác tư tưởng cho Lý Ngụy.”

Nói đến đây cô tạm dừng một chút mới lại tiếp tục mở miệng: “Về phần Lý Ngụy và Trâu khoa trưởng trong lúc đó có sự hiểu nhầm, chúng tôi cũng sẽ tự mình đến nhà của Trâu khoa trưởng nói lời xin lỗi, nhất định sẽ thỉnh cầu Trâu khoa trưởng thứ lỗi, về điểm này xin lãnh đạo cứ yên tâm. Lưu phó cục trưởng, mong ngài hãy xem xét những cố gắng trong công tác ngày thường của Lý Ngụy mà tha thứ cho anh ta lần này, chúng tôi vô cùng cảm kích.”

“Chân Ngọc!” Lý Ngụy nghe xong Hạ Chân Ngọc nói lập tức ngẩng đầu hô một tiếng, kết quả bị Hạ Chân Ngọc hung hăng quét mắt liếc nhìn Lý Ngụy một cái, muốn anh ta đừng nói bậy bạ gì nữa để thêm phiền toái.

Lý Ngụy bị ánh mắt đầy tức giận của Hạ Chân Ngọc làm cho hoảng sợ, cũng biết này này cô thực sự tức giận, cũng không dám nói gì thêm nữa, lập tức quay đầu nhìn về nơi khác.

Lưu phó cục trưởng thấy Hạ Chân Ngọc biểu lộ thái độ rõ ràng, rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Nếu Lý Ngụy có một phần hiểu lý lẽ giống như cô thì sẽ không kích động như vậy, nhưng mà có một người vợ hiền đức như cô cũng là phúc khí của anh ta. Trâu khoa trưởng có thể thứ lỗi cho Lý Ngụy hay không đó là việc mà các người phải tự mình làm, lãnh đạo chúng tôi cũng sẽ nói chuyện với Trâu khoa trưởng, để làm tốt công việc của mình, ông ta cũng cần phải lấy đoàn kết nội bộ làm trọng. Nhưng là, hôm nay lời nói và việc làm của Lý Ngụy cần phải có những xử lý nhất định không thể cho qua được, còn về phần xử lý như thế nào thì lãnh đạo cục chúng tôi phải họp bàn nghiên cứu một chút, có muốn hay không mở cuộc thông báo phê bình tôi cũng không làm chủ được.”

Hạ Chân Ngọc biết lúc này không thích hợp để nói đến chuyện giảm nhẹ vấn đề xử lý, cô đứng lên hết lần này đến lần khác cúi đầu nói lời xin lỗi và cảm tạ, sau đó mới cùng Lý Ngụy đi ra khỏi văn phòng Lương cục trưởng.

Cánh cửa văn phòng vừa đóng lại Hạ Chân Ngọc liền nhanh chóng bước nhanh về phía trước, hoàn toàn không để ý đến Lý Ngụy ở phía sau. Lý Ngụy cũng tự biết bản thân mình đã giấu diếm cô chuyện tiền bạc, đành phải đi theo phía sau Hạ Chân Ngọc về nhà.

Sau khi hai người trở về nhà, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đem túi xách vứt ở trên ghế sofa, rồi xoay người chất vấn Lý Ngụy: “Mười vạn! Không phải anh nói với em là chỉ đưa trước 1 vạn sao, nếu việc thành thì lại đưa tiếp 3 vạn sao? Anh nói đi! Mười vạn này là xảy ra chuyện gì?”

Lý Ngụy do dự hồi lâu cũng không nói lời nào, Hạ Chân Ngọc tức giận đến mức muốn chết, la lớn: “Em đang nói chuyện với anh đó! Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn giả câm giả điếc!”

Lý Ngụy nhìn vào mắt Hạ Chân Ngọc, hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Là đưa 10 vạn, những lời lúc trước anh nói với em đều là lừa gạt em. Chuyện cạnh tranh vào vị trí trưởng phòng này trước đó anh đã nói với mẹ anh, mẹ anh cùng bà ngoại, ông ngoại đã bàn bạc qua sau đó nói là sợ đưa thiếu sẽ không xong việc, liền nghĩ đến việc chuẩn bị thêm tiền, sau đó liền mượn trước của dì Hai anh 6 vạn, đến lúc anh muốn đi tìm Trâu khoa trưởng thì mẹ anh nói nhất định phải đem chuyện này làm thành, liền lại bắt anh đưa cho ông ta thêm 4 vạn, anh cũng nghĩ 10 vạn này như thế nào cũng là tuyệt đối không có sai sót, liền đưa hết cho Trâu Chí Toàn.”

Ngu xuẩn! Lời này Hạ Chân Ngọc không nói ra khỏi miệng. Cô nghĩ, chuyện trong cơ quan đơn vị Lý Ngụy đi bàn bạc với mẹ anh ta thì có tác dụng gì, mẹ anh ta cả đời rú rú tại một tập thể công xã nhân dân nhỏ làm sao có thể hiểu được những cách thức làm việc như thế này trong đơn vị. Nhưng đáng tức giận nhất chính là lại còn đi tìm hai ông già, bà già để bàn bạc, chuyện này cho dù là anh ta có cùng dì Hai của mình bàn bạc qua một chút thì cũng không có khả năng làm ra sự việc rối loạn đến như vậy.

Vì thế cô kìm nén sự tức giận hỏi: “Lúc vay tiền, dì Hai anh không hỏi là để dùng vào việc gì à?”

Lý Ngụy nhỏ giọng nói: “Có hỏi, mẹ anh nói là để dùng vào việc giúp anh cạnh tranh vào vị trí phó phòng, dì Hai anh liền không nói thêm gì nữa.”

Đúng vậy! Chả trách dì Hai của Lý Ngụy không hỏi nhiều, bình thường cạnh tranh ở trong nội bộ đơn vị nếu có quan hệ thì chỉ cần đưa khoảng 5 vạn là cũng đủ rồi, kết quả là Lý Ngụy cầm 10 vạn đi đưa ột mình Trâu khoa trưởng. Mười vạn nha, nếu trực tiếp đặt lên bàn của Lương cục trưởng, đoán chừng là ông ta cũng có thể trực tiếp giúp đỡ. Hiện tại chẳng những lại vay thêm tiền mà còn lấy thêm cả tiền trong nhà gộp vào để đưa, bây giờ Trâu Chí Toàn thể hiện rõ là bị Lý Ngụy hãm hại.

Hiện tại thì hay rồi, chẳng những mất tiền, lại còn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, phải đi đến nhà người ta cúi đầu nhận lỗi, mà xin lỗi có thể đi đến tay không hay sao? Đáng giận nhất chính là Lý Ngụy còn có thể hùng hồn nói rõ ra, rồi còn tìm Trâu Chí Toàn tính sổ, đây là chuyện có thể làm sáng tỏ ọi người biết hay sao?

Hạ Chân Ngọc thật sự muốn mắng cho Lý Ngụy một trận, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Lý Ngụy vẫn còn lộ ra vẻ kiên cường, cô thầm nghĩ sẽ không mắng anh ta, mà cô muốn một cước đá lên trên mặt anh ta, làm cho cái loại biểu tình này ở trước mắt mình biến mất.

Hạ Chân Ngọc cắn răng nhẹ giọng hỏi: “Lúc trước không phải anh nói Trâu khoa trưởng có khả năng giúp đỡ được việc này sao? Ông ta có thể tìm được mối quan hệ nào anh không có hỏi?”

Nhắc tới việc này về mặt Lý Ngụy lại là tức giận: “Lúc ấy ông ta nói có thể nhờ người tìm Lương cục trưởng giúp đỡ, anh vừa nghe nhắc tới Lương cục trưởng thì còn có ý kiến gì. Kết quả hôm nay ông ta nói với anh là không được, nói là bởi vì mối quan hệ của lãnh đạo cục và thành phố nên sớm cũng đã điều động nội bộ xong rồi, nói mối quan hệ của hai người kia so với anh còn vững vàng hơn, ngay cả Lương cục trưởng cũng không có biện pháp khác. Anh liền hỏi Trâu Chí Toàn 10 vạn tiền trả nước anh đưa ông ta thì làm sao bây giờ, ông ta nói bởi vì phải đi đi lại lại nhờ người tặng quà đãi khách nên chi tiêu cũng nhiều, chỉ có thể đưa trở lại 2 vạn, còn bảo với anh là hãy bỏ qua chuyện tiền nong coi như là để tạo mối quan hệ kết giao bằng hữu, có lẽ về sau còn phải nhờ vả đến người ta đấy. Anh vừa nghe được những lời này liền tức giận, sau đó

liền cùng ông ta tranh cãi ở trong văn phòng, những người khác trong khoa nghe thấy có động tĩnh liền tiến vào khuyên can, có người đi đến chỗ Lưu phó cục trưởng thông báo, sự việc phía sau thì em cũng đã biết rồi đó.”

Hạ Chân Ngọc không còn lời gì để nói, vốn là làm chuyện ám muội, Lý Ngụy lại hết lần này đến lần khác hùng hồn nói ra, hiện tại còn dính dáng đến người được chọn điều động nội bộ của lãnh đạo thành phố, anh ta thật còn có thể đi theo con đường làm nhân viên công vụ này hay sao, vẫn là nên tĩnh tâm yên ổn làm việc mấy mươi năm rồi nghỉ hưu thì có vẻ bớt lo hơn một chút.

Hạ Chân Ngọc hữu khí vô lực (uể oải) hỏi Lý Ngụy: “Vậy hiện tại anh định làm như thế nào?”

Lý Ngụy nói: “Đương nhiên là anh còn phải tìm lãnh đạo để nói chuyện, Lưu phó cục trưởng nói không rõ ràng anh liền tìm Lương cục trưởng. Cho dù anh không truy cứu chuyện 10 vạn kia, nhưng mà đối với chuyện cạnh tranh vào vị trí phó phòng thì anh không thể cứ bỏ qua như vậy được. Công lao cùng thành tích của anh đều đặt hết vào việc này, những người khác có phải là điều động nội bộ hay không anh mặc kệ, nhưng nếu tuyển chọn người không bằng anh, anh sẽ không chịu từ bỏ ý đồ, cho dù là đến gặp Đinh cục trưởng ở thành phố anh cũng sẽ nói.”

Anh ta triệt để bị hồ đồ hay sao? Hiện tại lãnh đạo phân cục còn chưa thông báo phê bình anh ta, chỉ ghi tội xử lý cũng đã là cảm ơn trời đất lắm rồi, anh ta vẫn còn tâm trí nhắc đến chuyện thăng chức nữa.

Hạ Chân Ngọc lắc lắc đầu nói: “Lý Ngụy, như thế nào mà anh còn không nhìn rõ sự việc vậy hả? Trâu Chí Toàn căn bản là không nhờ người nào đó tìm đến Lương cục trưởng, nếu vị trí đó thực sự là điều động nội bộ, vậy khẳng định là người kia có lai lịch không nhỏ, ngay cả Đinh cục trưởng ở thành phố cũng không cưỡng lại được mối quan hệ riêng đó, thì vai vế của người kia có thể là nhỏ sao? Chắc chắn là có mối quan hệ trực tiếp với lãnh đạo quan trọng trong thành phố, nếu như vậy thì anh có đưa bao nhiêu tiền hối lộ cũng đều là vô dụng, bởi vì đây không phải là chuyện tiền bạc, mối quan hệ của người ta vẫn còn ở chỗ đó, ai cũng không tranh đấu được.”

Lý Ngụy lòng đầy căm phẫn nói: “Anh biết mối quan hệ là quan trọng, nhưng mà anh đã tham gia toàn bộ quá trình hợp tác phá vụ án kia, lại còn được Bộ Công an xem như là vụ án điển hình, lãnh đạo thành phố cũng đã biết, việc này ai có thể gạt bỏ? Lại còn có đơn vị tiên tiến nữa, mọi người trong đơn vị đều bình bầu cho anh danh hiệu cá nhân tiến tiến, công trạng anh chói lọi như vậy, cho dù thế nào đi chăng nữa bọn họ cũng không thể chẳng kiêng nể gì mà lướt qua anh như vậy.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy nếu Lý Ngụy muốn tự hủy đi tương lai của mình, thì thật đúng là không ai có thể ngăn cản được, mặc kệ anh ta vậy, không bị sa thải đuổi việc thì đã là vô cùng may mắn lắm rồi. Nhưng mà việc bản thân cô nên làm thì vẫn phải làm, vì thế cô tất nhiên cũng không thể tức giận, dịu đi ngữ khí hỏi Lý Ngụy: “Vậy việc chỗ Trâu khoa trưởng thì làm sao bây giờ, dù sao thì anh cũng không bằng không chúng, bây giờ còn phải đi xoa dịu ông ta, bằng không người khác sẽ nhìn anh như thế nào?”

Cuối cùng Lý Ngụy cũng hiểu rõ được một ít, gật đầu nói: “Trước tiên anh sẽ đi trấn an ông ta, nếu không chắc chắn là ông ta tại thời điểm anh tham gia cạnh tranh vào vị trí phó phòng sẽ làm ra mấy chuyện xấu, tối thiểu là khi bộ điều tra của tổ chức đi tìm hiểu ông ta sẽ không nói tốt cho anh. Như vậy đi, anh lại nhờ mẹ anh vay dì Hai hoặc dì Ba một ít tiền, em giúp anh đưa cho Trâu Chí Toàn, anh sẽ không đi.”

Hạ Chân Ngọc cười khổ, hiện tại Lý gia được coi là cái gì đây, gia đình vay tiền chuyên nghiệp sao? Tiền mua nhà còn không biết đến khi nào thì mới có thể trả xong, giờ lại mượn tiền nhiều như vậy, cho dù dì Hai, hay dì Ba Lý Ngụy có nhiều tiền, lại chiếu cố đến mẹ Lý Ngụy đã vất vả khổ cực cả đời cũng không có khả năng không ngừng lấy tiền trong nhà đưa ra để cho vay. Huống hồ lần này có thể thấy được lòng tham của Trâu Chí Toàn, xem ra số tiền mang đến để xin lỗi cũng không thể nhỏ được, về phần người ta cầm tiền rồi có thể hay không lại làm những việc khác nữa thì không thể nào biết được.

Sau đó Lý Ngụy lại đi đến nhà của mẹ mình để bàn bạc, kết quả chính là lại mượn của dì Ba thêm 5 vạn. Hạ Chân Ngọc cũng không trì hoãn, buổi tối ngày hôm sau cô liền mua chút hoa quả đi đến nhà của Trâu Chí Toàn. Cô mỉm cười nói lời xin lỗi về việc xảy ra của Lý Ngụy, lại biểu ông ta một cái phong bì, Trâu Chí Toàn nói tạm thời sẽ bỏ xuống việc này, vẫn là lấy công việc làm việc chính.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy bản thân mình xử lý xong việc này thì coi như là hoàn thành nhiệm vụ, về phần có

xử phạt Lý Ngụy hay không, vậy thì ai cũng không có biện pháp để giải quyết, bắt quá người có liên quan là Trâu Chí Toàn cũng không hề phản ứng ngược lại, đoàn chừng tình huống cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Có thể nói từ sau sự kiện tranh chấp với Trâu Chí Toàn lần đó, Hạ Chân Ngọc cảm thấy Lý Ngụy trở nên trầm mặc hơn so với ngày xưa, mấy ngày nay đều là đã khuya mới về nhà, hơn nữa lúc trở về nhà cũng là đi vào thư phòng chơi trò chơi trên máy tính, cũng không hề nói đến công việc, cô bắt đầu có chút lo lắng.

Hôm nay Hạ Chân Ngọc thừa dịp Lý Ngụy còn chưa có đi vào thư phòng liền ngăn anh ta lại hỏi: “Anh làm sao vậy, có phải có tâm sự gì hay không? Mấy ngày hôm nay em thấy anh rầu rĩ không vui.”

Lý Ngụy vẫn bày ra biểu tình đáng vẻ như không có vấn đề gì, nói “Anh có thể có tâm sự gì chứ, mọi việc đều đã được giải quyết, anh toàn thân vô sự.” Nói xong liền bỏ qua Hạ Chân Ngọc đi vào thư phòng đóng cửa lại chơi trò chơi điện tử.

Hạ Chân Ngọc biết bởi vì chuyện của Trâu Chí Toàn, chắc chắn Lý Ngụy ở đơn vị không được dễ chịu, nhưng việc này cũng chỉ có thể tiêu hao thời gian, chờ thời gian dài trôi qua mọi người không để ý đến chuyện này nữa là tốt rồi, hoặc là tìm mối quan hệ để điều anh ta đến phân cục khác, nhưng làm như vậy thì cũng phải qua rất nhiều cửa, nghĩ đi nghĩ lại cũng là không biết nên làm như thế nào, chỉ hy vọng Lý Ngụy có thể tự mình nhìn thông suốt.

Lại hai ngày trôi qua, Lý Ngụy cũng gần chín giờ mới trở về nhà, đầu tóc có chút rối loạn, thần sắc trên mặt cũng là sầu lo ngổn ngang trầm mồi. Hạ Chân Ngọc đang ngồi ở trong phòng khách xem tivi, thấy dáng vẻ của anh ta như vậy thì cũng lo lắng đứng lên, nhưng không đợi cô đi tới hỏi, Lý Ngụy đã đi vào thư phòng đóng chặt cửa lại.

Hạ Chân Ngọc không đi vào theo, chỉ có thể lo lắng không yên ngồi xem tivi một lát rồi đi vào phòng chuẩn bị đi ngủ. Cũng không biết qua bao lâu thời gian, khi cô đang mơ mơ màng màng liền cảm giác có một cái bóng người đang đứng ở ngay đầu giường của mình. Cô sợ tới mức nhỏ giọng kêu một tiếng rồi ngồi bật dậy, chợt nghe thấy giọng nói của Lý Ngụy truyền đến: “Chân Ngọc, đừng sợ, là anh.”

Hạ Chân Ngọc lập tức bật bóng đèn ở đầu giường, vừa nhìn thì thấy thật sự là Lý Ngụy đang đứng ở đó, cô vừa sợ vừa tức giận, vỗ vỗ ngực hỏi: “Anh làm cái gì mà đứng nguyên một chỗ không nói một tiếng, làm em sợ muốn chết!” Nói xong cô liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức thì thấy đã hơn 3 giờ sáng rồi.

Lý Ngụy nói: “Thực xin lỗi, đã dọa đến em rồi, anh không định đánh thức em đâu, em tiếp tục ngủ đi.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, nếu không có chuyện gì lại có thể cứ đứng trước đầu giường cô như vậy sao, cô liền truy hỏi: “Lý Ngụy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, anh nói thật với em được không? Không phải chúng ta đã nói nếu có khó khăn gì thì đều cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết hay sao?”

Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc trong mắt tràn ngập bất lực, thấp giọng nói: “Lần này không ai có thể giúp được anh. Chân Ngọc, hai ngày trước Lưu phó cục trưởng đã tìm anh nói chuyện, nói anh lần này đã có hành vi bôi nhọ lãnh đạo, có ảnh hưởng cực kỳ không tốt, thứ Hai tuần sau sẽ mở một cuộc họp toàn thể đơn vị thông báo phê bình anh, hơn nữa anh còn phải làm bản kiểm điểm cá nhân, lại còn hủy bỏ toàn bộ danh hiệu cá nhân tiên tiến. Em nói xem anh còn có thể tiếp ở lại đơn vị nữa hay sao, nếu cuộc họp mở ra, anh coi như là kết thúc tất cả.”

Hạ Chân Ngọc không ngờ rằng phân cục vẫn là muốn xử phạt Lý Ngụy nặng như vậy, Lý Ngụy là một người trọng sĩ diện một lòng hướng lên trên, làm sao có thể chịu đựng được loại đả kích này, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu không chúng ta đi nhờ dì Hai và dì Ba nghĩ biện pháp đi, chí ít các dì ấy công tác trong ngành tư pháp ở thành phố như thế nào cũng có thể tìm được một chút quan hệ chứ, hơn nữa còn có chồng dì Hai và chồng dì Ba nữa mà.”

Lý Ngụy cười khổ lắc đầu nói: “Hiện tại anh mới biết được sai lầm lớn nhất của ngày đó là ở đâu, không phải là chuyện anh nói anh đưa cho Trâu Chí Toàn 10 vạn, mà là anh nói đến chuyện chọn người để điều động nội bộ vào vị trí phó phòng, vì thế cho nên bọn họ để rửa sạch ỉn liền lấy anh ra khai đao.”

Đúng vậy, hiện tại mới biết đúng là có chút chậm, Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên giường cúi đầu không nói.

Hai người một ngồi một đứng trầm mặc rất lâu, rốt cục Lý Ngụy có chút không lưu loát gian nan mở miệng: “Chân Ngọc, gần đây em có phải đi lên thành phố báo cáo công việc không?”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu, vô cùng bình tĩnh nhìn Lý Ngụy, không có trả lời.

Lý Ngụy nhìn bóng đèn ở đầu giường chậm rãi nói: “Nếu như em đi, lúc gặp mặt Chu thị trưởng, có thể nói giúp anh vài câu lời hay và cầu xin giúp đỡ được không?”

35. Chương 35

Sau khi Hạ Chân Ngọc nghe xong những lời Lý Ngụy nói, cô cảm giác bản thân mình cứ nhiên lại có thể không một chút nào giật mình hoảng hốt, lại càng không cần nói đến sự tức giận hay phẫn nộ. Cô vẫn là bình tĩnh hỏi: “Anh muốn em đi cầu xin anh ta như thế nào?”

Lý Ngụy rất nhanh liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc một cái, liền lập tức chuyển ánh nhìn sang chỗ khác, thấp giọng nói: “Anh không có ý tứ gì khác. Chân Ngọc, anh biết anh ta đối với em không có ý tốt, nhưng em xem, anh ta nếu chỉ vì để lấy lòng em cũng có thể chỉ đích danh để cho anh đi tham gia điều tra phá án vụ án kia, thì anh nghĩ chỉ cần em thay anh nói một hai câu lời hay ý đẹp, Chu thị trưởng cũng sẽ đáp ứng thôi. Hơn nữa, em cũng không cần thực sự cùng anh ta làm cái gì đó, chỉ cần qua được cửa này, anh cam đoan về sau nhất định sẽ không làm việc lỗ mãng như vậy nữa. Chân Ngọc, em xem có được hay không? Anh thật sự không thể để bị thông báo phê bình ở cuộc họp toàn thể đơn vị, bị như vậy không bằng muốn lấy mạng anh rồi.”

Nói xong lời cuối cùng hẳn ta cũng không còn có cảm giác xấu hổ như vừa rồi, chỉ là một mặt lo lắng chờ Hạ Chân Ngọc trả lời, lúc này trên khuôn mặt hẳn ta đã thể hiện rõ về Hạ Chân Ngọc nhất định phải đáp ứng. (Tang Du: Từ giờ trở đi mình sẽ để Lý Ngụy là hẳn nhé. Vì giờ bản chất xấu xa của hẳn ta đã bộc lộ ra rồi.)

Hạ Chân Ngọc nhấp nháy môi nói: “Em —— em sẽ thử xem sao.”

Lý Ngụy cao hứng, nói: “Cảm ơn em Chân Ngọc, anh biết em nhất định có thể thành công, được rồi, anh không quấy rầy em nữa, em ngủ đi.” Nói xong liền bước đi ra khỏi phòng ngủ.

Hạ Chân Ngọc hỏi một câu: “Anh không đi ngủ sao?”

Lý Ngụy xấu hổ cười cười nói: “Anh chưa có ngủ được, em nhanh chóng ngủ đi, một lát nữa anh sẽ ngủ sau.”

Hạ Chân Ngọc tắt đèn, lại nằm một hồi trên giường, nhưng cũng là không ngủ được, cô không biết bản thân mình có thể làm được hay không việc đi cầu xin Chu Cẩm Vũ, nhưng để có thể đền bù cho Lý Ngụy, cô cũng muốn bất cứ giá nào đi gặp Chu Cẩm Vũ một lần. Nhưng sau khi cô đối xử với anh như vậy, không biết thái độ của Chu Cẩm Vũ sẽ như thế nào đây?

Thực ra Hạ Chân Ngọc hiểu rõ đền bù cho Lý Ngụy chỉ là một phần trong suy nghĩ của cô, ngay từ lúc Lý Ngụy đưa ra đề nghị muốn cô đi cầu xin Chu Cẩm Vũ thì cảm giác áy náy của cô lập tức đã giảm đi ít nhiều, điều mà cô quan tâm hơn chính là nếu cô không đồng ý giúp Lý Ngụy giải quyết chuyện lần này, thì cuộc hôn nhân của cô cũng vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, hoặc là cuộc hôn nhân này sẽ đi đến kết thúc, đây tuyệt đối không phải là điều cô muốn, ít nhất hiện tại là không thể được.

Mới kết hôn được ba tháng liền ly hôn, cô làm sao có thể đối mặt với cha mẹ, bạn bè, còn cả đồng nghiệp ở trong cơ quan nữa. Trong mắt của Quách chủ nhiệm và những người đó cô chính là vì muốn ở cùng một chỗ với Chu Cẩm Vũ nên mới ly hôn. Đến lúc đó lý do ly hôn cũng sẽ bị bẻ cong, gia đình Lý Ngụy tuyệt đối sẽ không thừa nhận thân thể Lý Ngụy có vấn đề. Huống hồ, loại chuyện như thế này cũng không thể nói rõ ràng, người khác cũng sẽ không tin tưởng, lại càng không thể nói đến lúc đó chuyện của cô và Chu Cẩm Vũ bị truyền ra sẽ thành tình huống gì nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có phương pháp nào tốt, cô mơ mơ màng màng một chút thì cảm giác trời đã sáng. Cô buộc bản thân mình phải giữ vững tinh thần và rời giường, cửa thư phòng vẫn đóng chặt như cũ, nhưng không có âm thanh đánh bàn phím, đoán chừng là Lý Ngụy lại nằm ngủ trên ghế. Bắt đầu từ khi nào thì Lý Ngụy đã không trở về phòng ngủ để ngủ nhỉ, Hạ Chân Ngọc cũng là nghĩ không ra rồi.

Đến đơn vị, bởi vì nghĩ đến chuyện của Lý Ngụy nên Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không có lòng dạ nào để làm việc, vừa may là Chu chủ nhiệm đã đem cơ hội đưa tới, ông ta bảo hai giờ chiều ngày mai cô phải đi đến Tòa thị chính tìm Trưởng phòng báo cáo tiến độ công việc.

Sau khi Hạ Chân Ngọc đồng ý, trong lòng cô lại bắt đầu dâng lên sự lo âu sợ hãi, cô thật sự phải va chạm với Chu Cẩm Vũ sao, hơn nữa cô có chút không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của anh.

Tan tầm trở về nhà, Lý Ngụy đã đi làm về, nhìn thấy Hạ Chân Ngọc bước vào cửa liền hỏi có tin tức gì hay không? Hạ Chân Ngọc buồn bực nói: “Ngày kia có một cuộc họp trong Tòa thị chính.” Cô cố ý đem thời gian họp nói sang ngày kia, trong lòng thầm nghĩ tạo ình một cơ hội để nghỉ ngơi.

Lý Ngụy có chút sốt ruột: “Ngày kia? Có phải là có chút chậm hay không? Chân Ngọc, nếu không em tìm đến Lương phó cục trưởng được không? Chuyện này ông ta cũng hiểu rõ, có lẽ em đi ông ta sẽ phải nể mặt Chu thị trưởng mà đáp ứng thì sao, nếu như vậy thì em cũng không cần sợ bị chiếm tiện nghi nữa.”

Hạ Chân Ngọc không nhúc nhích, cô chỉ nói sẽ nghĩ cách để giải quyết, bảo Lý Ngụy không cần nhắc lại chuyện đi tìm Lương phó cục trưởng. Lý Ngụy thấy vậy cũng không dám thực giục Hạ Chân Ngọc nữa, chỉ có thể tự mình lo lắng suông.

Ngày hôm sau đi làm, Hạ Chân Ngọc mấy lần nhận được điện thoại của Lý Ngụy gọi tới, nói đến nói đi cũng chỉ là lải nhải lặp lại chuyện này, Hạ Chân Ngọc thật sự muốn tắt máy.

Buổi chiều cô đi đến Tòa thị chính gặp Trưởng phòng phòng. Trưởng phòng phòng vẫn cười đến thân thiết như cũ, ông ta nói: “Tiểu Hạ, chỉ có một mình cô đến sao? Quách chủ nhiệm đâu?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Quách chủ nhiệm có một cuộc họp khẩn cấp khác, ông ấy nói rằng hôm nay chỉ đơn giản là báo cáo tiến độ công việc, không có chuyện đặc biệt trọng yếu khác, cho nên liền để cho tôi tự mình đi đến đây.”

Trưởng phòng phòng cười cười nói: “Uh, đúng là như vậy, đó cũng là làm việc theo thông lệ, cô đem tài liệu này đưa đây cho tôi là được, cũng không cần phải báo cáo cái gì đâu.”

Hạ Chân Ngọc nhìn Trưởng phòng phòng không kịp phản ứng đến lời nói của ông ta, Trưởng phòng phòng lại hỏi: “Tiểu Hạ, cô còn có việc gì sao? Nếu không thì có thể đi về rồi, trực tiếp về nhà cũng được, tôi sẽ không nói ra đâu.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc đã chắc chắn ý tứ của Trưởng phòng phòng, chẳng nhẽ hôm nay cô tới nơi này không phải là do ông ta cùng Quách chủ nhiệm lại một lần nữa sắp đặt? Chẳng lẽ thật sự chỉ là bảo cô đi báo cáo tiến độ công việc? Nhưng có điều có thể khẳng định được rằng Chu Cẩm Vũ không có ở Tòa thị chính, bằng không Trưởng phòng phòng sẽ không dễ dàng để cô đi về như thế.

Nhưng mà, nếu hôm nay cô không gặp được Chu Cẩm Vũ, vậy hoàn toàn không có cơ hội nói ra chuyện của Lý Ngụy, vậy thì phải làm sao bây giờ? Hạ Chân Ngọc không muốn đi cầu xin Chu Cẩm Vũ, thế nhưng thực sự khi không có cơ hội gặp anh cô lại thấy lo lắng. Tuy rằng trong lòng rất cấp bách, nhưng trước tiên cô cũng chỉ có thể rời đi. Ra khỏi văn phòng của Trưởng phòng phòng, Hạ Chân Ngọc đứng ở hành lang phân vân do dự xem có nên đi lên trên tầng xem tình hình hay không.

Suy nghĩ một chút vẫn là quyết định đi lên tầng trên đến văn phòng của Chu Cẩm Vũ nhìn xem, trước tiên cô có thể tìm Đỗ thư ký hỏi thăm một chút. Lên đến tầng trên vào trong phòng thư ký thì lại không thấy bóng dáng ai cả, văn phòng của Chu Cẩm Vũ cũng là đóng cửa, như vậy xem ra là thật sự đi vắng rồi. Đúng khi cô cảm thấy có chút nản lòng thì cánh cửa ở hành lang phía đối diện mở ra, Chu Cẩm Vũ dẫn đầu bước đi ra, phía sau anh là Đỗ thư ký và khoảng mười người khác nữa.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy bản thân mình thực sự là mất mặt, cô đứng ở chỗ này làm cái gì cơ chứ? Trong khi cô đang tự trách mình lỗ mãng thì Chu Cẩm Vũ đã nhìn thấy cô, rồi bước đến trước mặt cô cười nói: “Chân Ngọc, tại sao em lại ở chỗ này?”

Trước mặt nhiều người như thế Hạ Chân Ngọc không biết phải làm sao để mở miệng, Chu Cẩm Vũ ôn hòa nói: “Có phải là có chuyện gì hay không? Nếu không đi đến văn phòng tôi rồi nói.”

Không đợi Hạ Chân Ngọc trả lời, thì một giọng nói lạnh lạnh đã vang lên: “Chu thị trưởng, không phải ngài còn muốn đi đến kiểm tra khảo sát trực tiếp nơi sản xuất sao? Vẫn là không nên làm chậm trễ thời gian đâu, Triệu thị trưởng đã xuất phát rồi.”

Hạ Chân Ngọc đưa mắt nhìn lại, đứng bên cạnh Đỗ thư ký là một cô gái, hẳn là còn rất trẻ, mặc dù trang phục khá là già dặn, nhưng mà tuổi trẻ cùng sự năng động làm như thế nào cũng không che dấu được, khuôn mặt hết sức xinh đẹp, nếu không phải là do bộ đồ công sở khô khan kia, Hạ Chân Ngọc tin rằng cô ta nhất định là càng thêm kiều mỵ động lòng người.

Chu Cẩm Vũ nghe xong, cười nói: “Đã biết, cả ngày em cũng chỉ biết ở bên tai tôi thúc giục họp, thúc giục ăn cơm.”

Cô bé kia cũng không để bụng, nở nụ cười càng thêm ngọt ngào: “Em đây không phải là lo lắng cho sức khỏe ngài sao? Nếu không ăn cơm đúng giờ, dạ dày sẽ bị đói đấy.”

Những người khác nghe xong đoạn đối thoại của bọn họ đều nói rất đúng và nở nụ cười ha ha, ánh mắt mờ ám đó Hạ Chân Ngọc quen thuộc rồi.

Hạ Chân Ngọc không hề di chuyển, cô vẫn đứng yên như cũ, hiện tại cô không biết mình phải làm thế nào, Chu Cẩm Vũ lại nói thêm: “Mọi người cứ xuống lầu trước đi, mười phút sau tôi sẽ xuống.”

Mọi người nghe xong đều lục tục rời khỏi, chỉ có cô gái kia lúc đi qua bên người Hạ Chân Ngọc thì quét mắt nhìn cô một lần từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường, sau đó nói với Chu Cẩm Vũ: “Chu thị trưởng, mười phút sau ngài không xuống dưới là em sẽ gọi điện thoại nhắc ngài đấy.” Sau đó mới đi theo mọi người rời khỏi chỗ này.

Khi chỉ còn lại Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc đứng ở đó, Chu Cẩm Vũ mới nói: “Em không cần để ý, Tân Kiệt là người mới được điều động đến đây, được bổ trí làm trợ lý cho Đỗ thư ký, tính cách của cô ấy chính là nóng nảy hấp tấp như thế. Chân Ngọc, có chuyện gì em cứ nói đi.”

Bây giờ còn có điều gì không rõ ràng sao, chẳng qua đó là niềm vui mới của Chu Cẩm Vũ mà thôi, Hạ Chân Ngọc mở miệng có chút khó khăn, nhưng vẫn là thấp giọng nói: “Là do tôi muốn hỏi một chút chuyện của Lý Ngụy, anh.....”

Chu Cẩm Vũ trực tiếp đánh gãy lời nói của Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, nếu như em tới tìm anh là để hỏi xem chuyện của Lý Ngụy có liên quan tới anh hay không, thì anh chỉ có thể nói, Chân Ngọc, anh không có bày mưu tính kế cũng như không có ra chỉ thị ngầm, ngày đó anh đã tỏ rõ thái độ sẽ không tiếp tục làm bất cứ chuyện gì với Lý Ngụy nữa. Nhưng anh phải thừa nhận, anh có biết về tình huống hiện tại của hắn ta, không phải là anh muốn dò la tin tức, mà là tự nhiên sẽ có người ở trước mặt anh báo cáo, em hiểu chưa?”

Đúng vậy a, anh đã có niềm vui mới xinh đẹp ngày ngày ở bên, làm sao còn có thể có thời gian nghĩ tới việc đối phó với Lý Ngụy chứ. Hạ Chân Ngọc biết bản thân cô lần này thực sự là tự rước lấy nhục, cứ nhiên còn tưởng rằng mình có thể được Chu Cẩm Vũ khoan dung và thông cảm.

Vì thế cô cười cười nói: “Thực xin lỗi, là tôi suy nghĩ nhiều, tôi không có việc gì, không làm chậm trễ thời gian của ngài nữa.” Nói xong liền xoay người đi vào cầu thang bên kia rồi đi.

Mới ra khỏi cửa của Tòa thị chính, Hạ Chân Ngọc liền nhận được điện thoại của Cao Mai Lệ. Cao Mai Lệ vừa mở miệng ra liền hỏi: “Cậu cùng Chu Cẩm Vũ thế nào rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Cái gì thế nào rồi hả?”

Cao Mai Lệ nói: “Chính là dạo này hai người còn có liên lạc không? Mình có nghe Hách Lượng nói, hiện tại trong đơn vị anh ấy đều loan truyền là Chu Cẩm Vũ cùng với một trợ lý thư ký mới tới có quan hệ không rõ ràng đấy, con bé kia thực sự dính lấy Chu Cẩm Vũ.”

Hạ Chân Ngọc trầm nghĩ rằng bản thân cô thật đúng là trò cười, vì thế nói: “Mình và anh ra đã không còn quan hệ gì rồi.”

Cao Mai Lệ vội vàng nói: “Không quan hệ cũng tốt, dù sao vẫn còn có một căn nhà mà, hiện tại cậu nên suy xét về mối quan hệ với Lý Ngụy, cũng không thể kéo dài mãi như vậy được, đến lúc đó làm lỡ cơ hội của bản thân đấy.”

Nghe Cao Mai Lệ cảm râm, Hạ Chân Ngọc cười bất đắc dĩ, khó khăn lắm mới làm cho cô ấy cúp điện thoại. Hạ Chân Ngọc đứng ở trên đường thật không biết bản thân mình nên đi con đường nào.

Nhà là không thể trở về, nếu không Lý Ngụy nhất định sẽ truy hỏi không dứt, hơn nữa kết quả hẳn ta muốn cũng đã trở thành bọt nước, bản thân cô cũng không còn có sức lực nào để tiếp tục đối mặt với sự phẫn nộ của hắn ta, cô thầm nghĩ muốn một mình yên lặng một chút. Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ của Chu Cẩm Vũ cùng cô gái kia, Hạ Chân Ngọc không thể phủ nhận trong trái tim cô có chút đau xót, hơn nữa hiện tại cũng chưa có chấm dứt. Thời điểm Chu Cẩm Vũ theo đuổi cô, cô cảm thấy phiền muộn chết, mà khi Chu Cẩm Vũ không còn quan tâm tới cô nữa, thì cô lại thấy rất là khó chịu.

Tìm một chỗ trong quảng trường, Hạ Chân Ngọc ngồi xuống băng ghế dài, cô ngồi lặng im không nhúc nhích, cái gì cũng không muốn làm. Cô cứ ngồi như vậy, cho đến khi quảng trường đã lên đèn, người cũng đã dần dần nhiều hơn, nhìn những người già tập dưỡng sinh, những đôi vợ chồng trẻ đưa con ra ngoài vui chơi, đôi mắt Hạ Chân Ngọc đã ướt ướt.

Cô quyết định vẫn là không quay về nhà đối mặt với Lý Ngụy, cô gọi điện thoại cho Lý khoa trưởng xin nghỉ hai ngày, trong lòng nghĩ chờ Chủ nhật này đi qua, cũng chính là ngày Lý Ngụy nhận được thông báo phê bình, đến thứ Ba cô sẽ về nhà. Đến lúc đó Lý Ngụy muốn làm ầm ĩ như thế nào thì cứ làm như thế đi, dù cho đó có thể là lý do mà trở mặt, như vậy cũng tốt, chỉ là cha mẹ cô vì thế mà sẽ rất đau lòng.

Hạ Chân Ngọc hít một hơi thật sâu kìm nén những giọt nước mắt gọi điện thoại về nhà ẹ, cô nói là cô phải đi huấn luyện tập trung, tuần sau mới có thể trở về nhà, Lý Ngụy đang phá án nên đi động tắt máy, nếu trong nhà có gọi điện thoại đến hỏi, thì bà nói giúp cô và Lý Ngụy.

Mặc dù bà Hạ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng từ nhỏ Hạ Chân Ngọc đã rất tự lập, không làm cho cha mẹ phải một chút phiền lòng, có việc cũng là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, bản thân luôn tự chịu trách nhiệm. Tuy là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà Hạ vẫn đồng ý với cô, trong lòng bà thầm nghĩ có lẽ là cô dâu mới có chút mâu thuẫn nên giận dỗi, chắc là Chân Ngọc sẽ đến nhà Cao Mai Lệ ở, chờ Lý Ngụy gọi điện thoại về bà sẽ khuyên bảo một chút, vợ chồng trẻ vừa mới kết hôn khó tránh khỏi lời nói có lúc va chạm, người chồng vẫn là nên quan tâm quan tâm tới vợ mình một chút.

Ngắt điện thoại, Hạ Chân Ngọc trực tiếp tắt máy, cho dù Lý Ngụy có gọi điện thoại đến nhà cha mẹ cô, nếu xác định cô không trở về nhà, cũng sẽ không tìm cha mẹ cô để nói tình hình thực tế. Rời khỏi quảng trường cô lập tức quyết định đến Nhà Phong lấy hai bộ quần áo, rồi tìm một chỗ ở để ở qua Chủ nhật.

Trở lại Nhà Phong, cô cầm hai bộ quần áo, lại tìm một chiếc túi nhỏ để xếp vào, sau đó Hạ Chân Ngọc bắt đầu nghĩ đến chuyện chỗ ở. Cô không muốn ở lại nơi này, thà rằng cô bỏ ra một ít tiền thuê phòng ở khách sạn còn tốt hơn, cũng may là cô có đem theo thẻ tín dụng.

Đón xe đi đến một khách sạn có vẻ nổi danh, cô đặt một phòng để ở. Ngồi một mình ở trên giường xem tivi, rốt cục Hạ Chân Ngọc nhận không được mà thất thanh khóc rống lên, làm sao cuộc sống của cô lại có thể rơi vào đến tình trạng này, hiện tại cô thật sự không có biện pháp nào có thể suy nghĩ, cô khóc một hồi liền ngủ thiếp đi.

Hạ Chân Ngọc ở trong khách sạn cả một ngày, tâm trạng cũng khôi phục không ít, cô cảm thấy cũng rất tốt, ít nhất có thể có được mấy ngày thanh tĩnh, để cho cô có sức lực đi đối mặt với phong ba bão táp sắp đến. Đến thứ Sáu trừ bỏ ăn cơm ra cô cũng không bước ra khỏi phòng khách sạn, buổi tối cô lại tiếp tục nằm ở trên giường xem tivi.

“Phanh! Phanh! Phanh!” Có người ở bên ngoài ra sức gõ cửa phòng, Hạ Chân Ngọc hoảng sợ, đây chắc chắn không phải là nhân viên phục vụ của khách sạn, bởi vì bọn họ nhất định sẽ nhấn chuông cửa mà không phải là gõ cửa không lễ phép như vậy. Có thể là người tìm nhầm phòng hay không, nếu không phải thì chính là một kẻ háo sắc nào đó chăng? Trong đầu Hạ Chân Ngọc hiện lên đủ loại tình huống không tốt, cô định bụng nếu là một người xấu liền nhanh chóng gọi điện cho nhân viên phục vụ trong khách sạn.

Cô vừa xỏ dép lê vào chân chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng hô: “Hạ Chân Ngọc, em mở cửa mau!”

Chu Cẩn Vũ! Không thể ngờ lại là giọng nói của Chu Cẩn Vũ. Hạ Chân Ngọc sợ anh nếu kêu nữa sẽ bị người khác nghe được, cô vội vàng chạy nhanh ra ngoài mở cửa phòng. Cửa vừa mở ra liền thấy Chu Cẩn Vũ đứng ở bên ngoài, vẻ mặt đầy tức giận, đôi mắt cũng có chút xanh xao, như là đáng về không được nghỉ ngơi tốt.

Sau khi Hạ Chân Ngọc mở cửa ra, Chu Cẩn Vũ đứng ở ngoài cửa, đầu tiên là rất nhanh đánh giá cô một phen, sau đó mới hung dữ nhìn Hạ Chân Ngọc, anh đẩy cô bước vào phòng rồi trực tiếp đóng sầm cửa lại.

Vào phòng, Chu Cẩn Vũ một khắc cũng không thả lỏng nhìn chằm chằm Hạ Chân Ngọc nói: “Được đấy, bản lĩnh lớn nhỉ, còn có thể bỏ nhà đi ra ngoài, còn có thể mắt tích không thấy bóng dáng! Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi cái trò này hả?”

Hạ Chân Ngọc không nói chuyện, cô không biết làm sao Chu Cẩn Vũ lại có thể tìm được đến nơi này, cũng không biết biểu hiện hiện tại của anh tính là cái gì.

Chu Cẩn Vũ thấy Hạ Chân Ngọc không lên tiếng, cơn tức giận lại dâng lên cao: “Nói chuyện đi, em nói xem em rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, tự mình lên lút chạy đến đây ở! Em có biết anh đã đi tìm em thời gian bao lâu rồi không? Con mẹ nó, anh đã một thời gian dài không ngủ, em có biết hay không?”

Chu Cẩn Vũ nén giận nghiêm mặt nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Hạ Chân Ngọc. Ngày đó Hạ Chân Ngọc đến tìm anh, anh liền đoán được vì sao cô đến. Chu Cẩn Vũ cho rằng đó là Lý Ngụy tự làm tự chịu, chỉ bằng một chút tư cách và sự từng trải như vậy mà hấn đòi được cất nhắc lên vị trí cao hơn sao? Lại còn gây ra âm ỉ như vậy, Lương phó cục trưởng cũng chỉ là mượn cơ hội để chèn ép hấn ta mà thôi, anh hoàn toàn không có động tay động chân vào chuyện đó.

Nhưng khi anh nhìn thấy dáng vẻ ủy khuất cầu xin của Hạ Chân Ngọc, vì một gã vô dụng mà vứt bỏ đi thể diện đến tìm anh, anh cảm thấy một cổ tức giận dâng lên. Lưu Tân Kiệt là người mới được điều động đến làm trợ lý thư ký, từ trước đến nay cô ta luôn luôn biểu lộ thái độ đối với anh, anh cũng không phủ nhận đó là một vưu vật hiếm có, nhưng mà chỉ là mặc cho những lời đồn thổi truyền ra chứ anh cũng không có một ý nghĩ nào khác. Kết quả là ngay cả Trương trưởng phòng cũng cho rằng anh chuyển hướng gió mới, thế nên ngày đó Hạ Chân Ngọc đến Tòa thị chính ông ta cũng không thông báo cho anh biết.

Sau đó vốn định lợi dụng tình hình của anh và Lưu Tân Kiệt lúc ấy kích thích Hạ Chân Ngọc, làm cho cô ăn dấm chua gì gì đó. Kết quả là người ta xoay người một cái nói đi là đi, bản thân anh sau khi họp xong liền gọi điện thoại cho cô thì thấy báo tắt máy, lại bảo Trương trưởng phòng hỏi Quách chủ nhiệm, thì chỉ biết là Hạ Chân Ngọc xin nghỉ hai ngày. Tiếp tục hỏi thăm tin tức lại làm cho anh càng ngày càng kinh hãi, cô không về Lý gia, không về nhà mẹ đẻ, không đến nhà bạn bè, anh lái xe vội vàng trở về Nhã Phong lại phát hiện ra quần áo của cô bị cầm đi vài bộ, lúc ấy trái tim anh liền phát hoảng.

Anh lo lắng đến mức lái xe chạy khắp nơi để tìm kiếm cô, tựa như mò kim đáy bể làm sao có thể tìm được người. Tối hôm qua cả một đêm anh không ngủ, ban ngày cũng không đến Tòa thị chính mà tiếp tục đi tìm, thỉnh thoảng còn chạy về Nhã Phong xem cô có quay lại đó không. Cuối cùng cũng vẫn là Trương trưởng phòng nhanh trí bảo người ta điều tra qua chứng minh thư thì mới biết được cô chạy đến ở trong khách sạn này.

Anh lòng như lửa đốt chạy đến đây, hiện tại lại thấy Hạ Chân Ngọc bày ra dáng vẻ tựa như không có chuyện gì xảy ra. Sau khi Chu Cẩn Vũ thả lỏng tâm tình, chỉ cảm thấy từng luồng lửa giận đang dâng lên.

Hạ Chân Ngọc rót cục mở miệng: “Anh tìm tôi làm gì?”

Chu Cẩn Vũ hỏi: “Vì sao em không về nhà?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Tôi không muốn trở về, tôi muốn ở bên ngoài một mình cho thanh tĩnh một chút, có liên quan gì đến anh?”

Chu Cẩn Vũ lại hỏi: “Em không muốn trở về Lý gia, vậy làm sao lại không đến Nhã Phong ở?”

Hạ Chân Ngọc trả lời rất thẳng: “Như vậy thì quay về Lý gia còn tốt hơn.” Câu trả lời đó khiến Chu Cẩn Vũ tức giận đầy mình, anh một phen tóm lấy cổ kéo đi ra bên ngoài.

Hạ Chân Ngọc vội vàng tránh thoát, nói: “Anh làm cái gì vậy, tôi muốn ở đâu liền ở đó, anh ít quản tôi đi!”

Chu Cẩm Vũ áp chế lửa giận trong lòng nhẹ giọng nói: “Chân Ngọc, anh biết vì sao em không muốn trở về, em có chuyện gì khó khăn có thể mở miệng trực tiếp nói với anh không được sao? Sao lại kìm nén làm cho bản thân mình khó chịu? Trước tiên em hãy cùng anh trở về Nhã Phong, trở về nhà của chúng ta có được không?”

Nói xong anh lại vươn tay kéo Hạ Chân Ngọc, Hạ Chân Ngọc lại lập tức giẫy ra, lạnh giọng hỏi: “Anh tìm đến tôi làm cái gì? Tôi còn chưa đủ mất mặt sao? Có niềm vui mới còn bận tâm đến người cũ, tôi đây phải cảm tạ Chu đại thị trưởng đã ban ơn sao? Nếu như anh nói chuyện của Lý Ngụy không có liên quan gì đến anh, vậy thì tôi cũng không muốn tiếp tục nói thêm điều gì nữa, chuyện đó tôi sẽ tự mình nghĩ cách để giải quyết.”

Chu Cẩm Vũ lại nở nụ cười, nói: “Anh nói mà, đây là ghen tuông! Bé ngoan, anh và không cô ta bắt kể cái gì cũng không có. Có em rồi anh cũng không còn muốn người khác nữa. Em đó, sức mạnh ăn dấm chua cũng quá lớn nha, anh đây già rồi xương cốt cũng không còn dẻo dai, bị giầy vò như vậy làm sao dậy nổi.”

Hạ Chân Ngọc cũng không thêm để ý tới anh, cuối cùng Chu Cẩm Vũ đành thở dài không tiếp tục nói gì nữa. Anh tiến lên ôm Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang muốn giẫy dụa nói: “Chân Ngọc, anh thật sự không muốn để cho em bị khó chịu, là do anh nhất thời ấu trĩ. Em tìm đến anh anh liền biết, nhất định là do tên họ Lý kia làm khó dễ em, em vì hấn mà làm như vậy có đáng giá không?”

Nói đến đây anh khẽ hôn lên trán của Hạ Chân Ngọc rồi lại nói tiếp: “Bé ngoan của anh, em tự mình chạy ra ngoài ở, khiến cho trái tim của anh cũng bị giầy vò đến không chịu nổi. Em không cảm thấy gì sao? Không cảm thấy là anh đau lòng đến mức nào sao? Bé ngoan, anh không tức giận nữa, chuyện gì anh cũng đều làm cho em, có được không?”

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ ôm vào trong ngực không tiếng động khóc lên, việc này cũng thật khiến cho Chu Cẩm Vũ đau lòng đến chết đi được, anh cũng tự oán trách mình không nên nghĩ ra cái ý tưởng tồi tệ đó, làm cho Hạ Chân Ngọc phải chịu ủy khuất. Anh một bên dỗ dành cô, một bên nhận sai với cô. Anh lau lau nước mắt rồi lại hôn lên khuôn mặt cô, chờ cô nín khóc liền đem quần áo cùng túi xách thu dọn lại mang cô trở về Nhã Phong.

Vào phòng Chu Cẩm Vũ đem bữa tối vừa mới mua trên đường bày biện ra trước mặt Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc nói không muốn ăn, Chu Cẩm Vũ dỗ dành nói: “Cục cưng ngoan, không ăn cơm sao có thể đi đâu được, vừa rồi em khóc lâu như vậy, không ăn cơm không tốt cho đôi mắt của em đâu.”

Hạ Chân Ngọc không nhận được “Phốc xích” bật cười, không ăn cơm cùng đôi mắt có liên quan gì đến nhau, người này thật sự là không biết gì cả mà. Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc nở nụ cười, tâm tình cũng tốt lên: “Bé cưng đúng là yêu tinh, cả ngày chỉ biết giầy vò chú của cưng, cưng không nói tiếng nào liền bỏ chạy, cưng muốn chọc giận chết chú sao? Nói cho cưng biết chuyện này không có lần sau đâu!”

Hạ Chân Ngọc đang ăn cơm cũng không trả lời, chờ cô ăn xong Chu Cẩm Vũ trực tiếp đem đồ còn lại quăng vào trong thùng rác, sau đó quay trở lại đem Hạ Chân Ngọc ôm vào trong lòng, đặt cô ngồi lên đùi của mình. Anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng của cô, nghiêm nghị nói: “Chân Ngọc, lần này anh có thể giúp anh ta, nhưng mà em xác định hẳn có thể dừng lại không? Giúp lúc này đây, vậy tiếp theo thì sao? Nếu hẳn vẫn muốn được cất nhắc đưa lên thì thế nào? Em đã từng nghĩ qua chưa, hẳn sẽ lại để cho em đến tìm anh lần nữa, nếu hẳn đã biết được tình cảm của anh đối với em, em cho rằng một người đàn ông đối mặt với cơ hội được đề bạt lên cao hơn lại có thể buông tha sao? Còn nếu cho hẳn thỏa mãn với vị trí phó phòng thì sao, đến lúc đó em phải làm sao bây giờ?”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Vũ, lắc lắc đầu nói: “Em biết, khẳng định là Lý Ngụy sẽ không chỉ thỏa mãn với một chuyện này, khi hẳn ta bảo em đi cầu xin anh, em cũng đã hiểu rõ rồi, ham muốn của hẳn ta là vô tận. Lý Ngụy rất muốn thành công, em muốn giúp hẳn chẳng những là xuất phát từ sự áy náy, mà cũng là còn cảm thấy hẳn rất đáng thương. Còn về phần những cái khác em không có nghĩ nhiều như vậy.” Nói xong cô lại càng cúi thấp đầu xuống dưới.

Chu Cẩm Vũ nhìn vẻ mặt đầy u buồn của Hạ Chân Ngọc, anh nâng khuôn mặt của cô lên và nói: “Ly hôn đi!”

36. Chương 36

Ba chữ “Ly hôn đi” vừa được Chu Cẩm Vũ nói ra khỏi miệng, liền khiến cho Hạ Chân Ngọc kinh ngạc nhìn anh, cô không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ sẽ đưa ra đề xuất bảo cô ly hôn, đây hẳn là chuyện do anh không kịp suy nghĩ mà nói ra.

Chu Cẩm Vũ nhìn biểu tình của Hạ Chân Ngọc cười nói: “Choáng váng? Thân thể của hần ta có vấn đề, em đưa ra đề nghị ly hôn cũng thật là bình thường, chỉ có điều là trong thời gian ngắn như vậy, vừa mới kết hôn lại ly hôn thì quả thật em sẽ bị chịu áp lực rất lớn. Nhưng mà việc này còn tốt hơn so với việc ở cùng một chỗ với hần để bị giày vò. Bé cưng ngoan, ly hôn đi, nếu không em suốt ngày đều cảm thấy có lỗi với hần, ly hôn rồi mọi việc liền tốt lên.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong, nhẹ giọng hỏi Chu Cẩm Vũ: “Vậy sau khi ly hôn xong sẽ thế nào?”

Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Em đừng sợ, em ly hôn rồi chúng ta cũng có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ. Đương nhiên những lời nói linh tinh của vài kẻ dối hơi vẫn là sẽ có, đến lúc đó anh sẽ giúp em chuyển sang đơn vị khác, như vậy cũng sẽ không sao nữa rồi. Chân Ngọc, anh nói rồi, anh không thể hứa hẹn giữa chúng ta sẽ đi đến một bước kia, nhưng ít nhất anh vẫn có thể tạo cho em một cuộc sống an ổn, quyết không làm cho em chịu ủy khuất.”

Hạ Chân Ngọc cười cười, cô biết một khi bản thân cô ly hôn, sẽ chính thức được Chu Cẩm Vũ bao dưỡng như vậy, đến lúc đó công việc không phải lo, tiền sinh hoạt phí lại càng không thiếu được, chờ anh hứng thú lên thì lại vứt cho cô ít tiền hoặc là lại mua cho cô một căn nhà, mà cũng có thể là trực tiếp kết thúc, Chu Cẩm Vũ thật đúng là biết tính toán mà.

Chỉ có điều là Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không cho phép cuộc sống sau này của mình lại sai lầm thêm một bước nữa, lại tiếp tục đắm chìm vào trong một vũng lầy khác. Nhưng Chu Cẩm Vũ nói đúng, cô cần phải đề xuất việc ly hôn, bởi vì nếu cô không ly hôn cuộc sống của cô cũng không yên ổn gì.

Ngẫm lại trước kia cô và Lý Ngụy đã từng nói sẽ đồng cam cộng khổ, thật sự là muôn vàn xúc động. Vậy mà giờ đây mọi chuyện lại đi đến bước đường cùng này. Cô nghĩ lần này sau khi giúp Lý Ngụy xong sẽ đề nghị ly hôn, còn về phần ý tưởng của Chu Cẩm Vũ chỉ sợ là sẽ thất bại mà thôi. Hạ Chân Ngọc nở nụ cười u ám, hiện tại cô cũng phải mau chóng nghĩ kỹ đường lui, lại còn cả cha mẹ cô nữa, đến lúc đó phải làm như thế nào để trấn an cha mẹ mới là vấn đề khó khăn.

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc không nói lời nào, liền ôn nhu hỏi: “Chẳng lẽ em vẫn còn không lờ bỏ hần ta? Chân Ngọc, em phải biết rằng lần này sau khi hần cho em đi đến cầu xin sự giúp đỡ của anh, thì tình cảm vợ chồng giữa hai người cũng đã kết thúc rồi, em lại càng không cần vì những chuyện trước kia mà cảm thấy áy náy. Nghe lời anh, hãy ly hôn với hần, có được không?”

Nói xong liền phủ lên trên môi Hạ Chân Ngọc tầng tế hôn, anh vừa hôn vừa hỏi: “Được không?”

Trong đầu Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang sắp xếp lại những suy nghĩ của bản thân, cô cố gắng để toàn bộ kế hoạch được an bài xong. Nhưng mà lưỡi của Chu Cẩm Vũ đã đưa tới, quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn của Hạ Chân Ngọc mà mút qua lại. Bàn tay anh cũng với vào trong áo cô, nắm lấy khối mềm mại trước ngực cô mà nhẹ nhàng vuốt ve. Mặc dù Hạ Chân Ngọc đã thở gấp cũng hết sức động tình, nhưng mà trong đầu cô vẫn còn chưa có suy nghĩ cẩn thận một việc.

Chu Cẩm Vũ buông môi Hạ Chân Ngọc ra, tay lại dời xuống phía dưới, cởi bỏ chiếc quần dài của Hạ Chân Ngọc, chậm rãi trượt tay vào trong quần lót của cô trực tiếp đâm vào bên trong, anh nói: “Bé cưng ngoan, làm sao lại không chuyên tâm vậy hả? Như thế là không được, hãy để cho chú yêu cưng nhiều nhiều nào.” Nói xong tay anh liền thuận theo vào nhào nặn hạ thân của Hạ Chân Ngọc.

Lúc này Hạ Chân Ngọc liền thực sự đỏ mặt, làm sao cô lại có thể quên người đàn ông già không nên nét này hôm nay hoàn toàn sẽ không bỏ qua cho cô chứ. Hạ Chân Ngọc muốn tách rời khỏi Chu Cẩm Vũ một chút bởi ngón tay anh có phần đi sâu vào quá mức. Cô không có cách nào khác đành phải ngồi lên trên đùi của anh, hạ thân được anh vỗ về trở nên miễn cưỡng và siết chặt, cô bị ép buộc chỉ có thể mở rộng hai chân ra một chút.

Chu Cẩm Vũ một tay đem Hạ Chân Ngọc ôm chặt ở trong lòng anh, cùng miệng lưỡi của cô dây dưa quấn quýt, còn tay kia thì cởi chiếc quần lót của cô ra sau đó lại tiếp tục dò xét đi vào bên trong mà vẫn vờ khuấy lộng. Anh hôn thẳng đến khi Hạ Chân Ngọc thực sự khó thở mới buông ra, tiếp đó môi anh rời đến hai bầu ngực tuyết trắng mà anh yêu nhất, anh ngậm lấy một nụ hồng vào trong miệng, đầu tiên là nhẹ nhàng cắn cắn, cho đến khi nó chuyển sang màu đỏ tươi, anh liền đột nhiên há miệng cắn một ngụm lớn.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy trước ngực nhói đau, còn dưới thân lại tê dại ngứa ngứa rất khó chịu, trong lúc nhất thời cô rối cuộc không nhớ nổi kế hoạch của mình, cô túm lấy cánh tay của Chu Cẩm Vũ đang ma xát dưới thân mình, sắc mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp.

Lúc này Chu Cẩm Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy dáng vẻ kiều mỵ của Hạ Chân Ngọc cũng có chút không ngừng được, anh ôm lấy Hạ Chân Ngọc đi vào trong phòng ngủ, giúp cô cởi quần áo và đặt cô ở trên giường, anh cũng vội vàng cởi quần áo của mình ra, sau đó trực tiếp đè lên trên người Hạ Chân Ngọc, một tay nâng đùi cô lên vọt đi vào.

Hạ Chân Ngọc vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, bị Chu Cẩm Vũ đi vào lỗ mông như vậy, lập tức có chút đau đớn căng thẳng thân mình, Chu Cẩm Vũ thở dốc nói: “Bé cưng, hãy thả lỏng một chút, ngoan!” Nói xong anh hơi rút ra một ít liền mạnh mẽ đâm vào.

Hạ Chân Ngọc ôm cổ Chu Cẩm Vũ nhú mày nói: “Anh nhẹ chút!”

Chu Cẩm Vũ cười ha ha, nói: “Chú vẫn còn chưa có động đâu, mà cưng đã kêu nhẹ một chút, chờ lát nữa chú sẽ yêu cưng đến chết nhé.”

Nói xong không đợi Hạ Chân Ngọc lấy lại tinh thần, anh trực tiếp nâng thân mình lên ra sức đâm vào bên trong, Hạ Chân Ngọc bị những chuyển động ra vào của anh làm ột chút sức lực nhỏ nhoi của cô thiếu chút nữa cũng không còn, cô thở hổn hển, hô hấp cũng có chút không thuận.

Chu Cẩm Vũ thấy thế liền chuyển động chậm lại, cúi người hôn lên môi Hạ Chân Ngọc cười nói: “Bé cưng ngoan, để chú hô hấp nhân tạo giúp cưng nha!” Sau đó trực tiếp ngậm lấy lưỡi của Hạ Chân Ngọc mà dây dưa.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ trêu đùa khiến toàn thân nóng bừng, bên trong thân thể vừa căng trướng lại vừa đau nhức, cô nhìn hồi lâu lại thấy Chu Cẩm Vũ vẫn không có ý định buông tha cho cô, cũng có chút không chống đỡ được, nhỏ giọng nói: “Anh nhanh một chút!”

Chu Cẩm Vũ cũng không để ý tới, vẫn cứ làm như cũ, rốt cuộc Hạ Chân Ngọc không chống đỡ nổi cảm giác trướng đau cùng tê dại bên trong cơ thể, mở miệng rên rỉ một tiếng, thân thể liền co rút lại rồi nhanh chóng lên đỉnh.

Chu Cẩm Vũ cảm thụ được cảm giác tuyệt vời kia, càng thêm phóng đảng kích thích, trong người dâng lên từng đợt từng đợt khoái cảm như có luồng điện chạy qua, rốt cuộc cơ thể cũng giật giật và phun trào.

Chờ đến khi tinh thần Hạ Chân Ngọc trở lại bình thường thì thấy Chu Cẩm Vũ vẫn đè nặng lên trên người mình như cũ, cô đẩy đẩy anh ra và nói: “Anh đứng lên đi.”

Chu Cẩm Vũ vươn tay vuốt ve bầu ngực tuyết trắng, còn tay kia xoa nhẹ mái tóc ẩm ướt mồ hôi của Hạ Chân Ngọc nói: “Em vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của anh đâu, ly hôn đi, được không em?”

Hạ Chân Ngọc dùng ánh mắt có chút mê mang nhìn Chu Cẩm Vũ, thân thể vẫn còn đang hưởng thụ dư vị sau cuộc ân ái, nhưng đầu óc đã thanh tỉnh trở lại. Hai người nhìn nhau hồi lâu, Hạ Chân Ngọc bỗng nhiên nở nụ cười, gật gật đầu liền nhẹ giọng nói: “Được, em sẽ đề nghị ly hôn.”

Khóe miệng Chu Cẩm Vũ chậm rãi vểnh lên, trong mắt anh lộ rõ vẻ hài lòng cùng hưng phấn, anh ra sức hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, sau đó dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: “Thực ngoan, em yên tâm, vì anh và em, anh sẽ đi xử lý tốt chuyện này.” Sau đó anh lại nở nụ cười ái muội, nói: “Cưng thật sự là tâm can bảo bối của chú mà, ngoan như vậy khiến chú muốn yêu thương cưng nhiều hơn, liền cứ đè nặng như thế có được hay không, hửm?”

Hạ Chân Ngọc chỉ mỉm cười cũng không đáp lời, Chu Cẩm Vũ chưa bao giờ từng thấy qua vẻ mặt này của Hạ Chân Ngọc khi hai người ở chung một chỗ, nhất thời hai mắt lại bốc hỏa, dưới tư thế này hạ thân của

anh lại căng cứng, anh liền lập tức hành động, chỉ có điều là động tác so với lúc vừa rồi lại càng thêm điên cuồng hơn, anh không ngừng hôn lên môi Hạ Chân Ngọc và nói: “Bé cưng, cưng thật là dụ người mà, chú lại muốn yêu cưng rồi.”

Hai người lại tiếp tục lấn qua lấn lại cả buổi, đến cuối cùng Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc có chút khóc nức nở cầu xin anh mới dừng lại. Sau đó anh tắm rửa qua cho hai người, rồi ôm Hạ Chân Ngọc chìm vào giấc ngủ. Hạ Chân Ngọc mệt mỏi nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Chu Cẩm Vũ, sắc mặt cô cũng dần dần lạnh lùng xuống, cô suy nghĩ một chút chuyện liền cũng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc muốn trở về nhà, Chu Cẩm Vũ lại sống chết không chịu để cô đi, anh nói dù sao cô cũng đã muốn trốn tránh hắn ta, không bằng ở lại đây đến Chủ nhật. Anh giống như một tên vô lại si mê quẩn quýt lấy cô, Hạ Chân Ngọc cũng thực sự chịu không nổi, chỉ có thể đồng ý ở lại. Trong thời gian này, Chu Cẩm Vũ cũng đã gọi vài cuộc điện thoại, Hạ Chân Ngọc biết anh đang giải quyết việc Lý Ngụy bị thông báo phê bình ở đơn vị.

Gọi xong mấy cuộc điện thoại, Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc cười nói: “Anh phải mất rất nhiều sức lực mới giải quyết xong vụ này, em phải thưởng cho anh đấy!”

Gọi mấy cuộc điện thoại mà đã kêu là mất rất nhiều sức lực ư? Anh thật sự đúng là rất khiêm tốn mà, nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, Hạ Chân Ngọc nói: “Cũng sắp đến bảy giờ rồi, anh còn không đưa em trở về?”

Chu Cẩm Vũ cảm thấy không nỡ, nhưng mà cũng chỉ có thể lại tiếp tục dây dưa quẩn lấy Hạ Chân Ngọc một trận rồi sau đó mới đưa cô quay trở lại Lý gia. Lúc gần đến cổng tiểu khu anh dừng xe lại, quay sang nhìn Hạ Chân Ngọc, vẻ mặt Chu Cẩm Vũ có phần nghiêm túc: “Chân Ngọc, chuyện em đã đồng ý rồi thì sẽ không thể đổi ý, không thể mềm lòng, hiểu không?”

Hạ Chân Ngọc mỉm cười nói: “Em biết, em sẽ xử lý tốt.”

Lúc này Chu Cẩm Vũ mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, anh hôn hôn Hạ Chân Ngọc, nhìn cô xuống xe đi vào tiểu khu, sau đó anh mới lái xe rời đi.

Hạ Chân Ngọc đi vào cửa chính, liền nhìn thấy một cảnh tượng rất quen thuộc, chỉ có điều so với việc Lý Ngụy không được bình bầu là cá nhân tiên tiến lần trước thì lần này căn phòng càng thêm bừa bộn và lộn xộn. Cô trực tiếp bước qua đồng rác, đi vào thư phòng tìm Lý Ngụy.

Lý Ngụy uống rượu say, ngồi bệt trên sàn nhà, vẻ mặt hoảng hốt nhìn vào Hạ Chân Ngọc, hơn nữa còn phải mất hồi lâu mới kịp phản ứng lại. Đến lúc hắn ta ý thức được là Hạ Chân Ngọc đã trở về, liền vội vàng muốn đứng lên, nhưng mà bởi vì cơ thể chống đỡ không nổi nên lại bị ngồi bệt trở xuống. Hắn cũng đành phải vậy, ngồi ở đằng đó lo lắng hỏi Hạ Chân Ngọc: “Chân Ngọc, em đi đâu vậy, làm sao cũng không mở máy, em có biết anh có bao nhiêu sốt ruột hay không? Chuyện anh nhờ rồi cuộc em làm đến đâu rồi? Có phải là em muốn anh vội đến chết hay không?”

Hạ Chân Ngọc ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Lý Ngụy nói: “Không có việc gì, Chu Cẩm Vũ đã đồng ý giúp anh rồi.”

Lý Ngụy đầu tiên là cao hứng, nhưng sau đó lại có chút không dám tin hỏi: “Ngài ấy đồng ý khi nào, bây giờ cũng đã là tối Chủ nhật rồi, ngày mai sẽ họp, có thể giải quyết kịp sao?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Giải quyết kịp, ba ngày trước em cũng đã cầu xin ông ta giúp đỡ rồi.”

Lý Ngụy nghe xong có chút mất hứng nói: “Vậy tại sao em lại không nói sớm cho anh biết, mấy ngày nay em đã chạy đi đâu vậy?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Em chỉ là có một số việc còn luẩn quẩn trong lòng, hiện tại cũng đã suy nghĩ tốt rồi.”

Lúc này Lý Ngụy mới có chút áy náy nói: “Chân Ngọc, anh biết lần này là anh không tốt, làm cho em phải khó xử, anh là kẻ không có tiền đồ. Nhưng mà, anh cam đoan chờ sau này anh được đề bạt, nhất định anh sẽ không để cho em bị ủy khuất.”

Hạ Chân Ngọc lơ đãng gật gật đầu, vươn tay đem Lý Ngụy kéo lên, dìu hắn ta trở về phòng ngủ, đỡ hắn nằm lên giường, lại đắp chăn cho hắn xong mới quay ra thu dọn bãi chiến trường trong phòng khách.

Rất nhanh đã đến giữa trưa ngày thứ Hai, khi Lý Ngụy gọi điện tới cho Hạ Chân Ngọc, giọng nói của anh ta vừa dặc ý lại vừa hưng phấn: “Chân Ngọc, em đoán kết quả hôm nay sẽ như thế nào? Lương phó cục trưởng đã tự mình tìm anh, bảo anh đi đến văn phòng của ông ta, chẳng những ông ta không nhắc đến chuyện xử phạt, còn nói với anh rằng, trong khoảng thời gian này đã để cho anh chịu ủy khuất, khen anh có thể lấy đại cục làm trọng không so đo thiệt hơn cá nhân, nói anh đã trải qua được lần khảo nghiệm này. Ông ta còn nói sẽ cân nhắc anh nhiều hơn khi việc cạnh tranh vào vị trí phó phòng được tổ chức. Em nói xem anh đúng là vì họa được phúc có phải hay không? Em không được nhìn về mặt của Trâu Chí Toàn lúc đó. Hừ! Tưởng anh dễ bị khi dễ sao, chuyện kia anh sẽ không cứ như vậy mà quên đi đâu.”

Thường thì mọi người đúng là vết thương lành liền quên đau, nhưng mà Lý Ngụy có phải hay không là quá nhanh đã khôi phục lại. Hạ Chân Ngọc rất là bội phục khả năng phục hồi của Lý Ngụy, lại nghe Lý Ngụy nói chuyện một hồi, Hạ Chân Ngọc mới lấy cớ có người tìm cô để cúp điện thoại. Sau đó cô lại gọi điện cho Cao Mai Lệ hẹn buổi tối đi ra ngoài gặp mặt.

Vừa mới gặp, Cao Mai Lệ liền nôn nóng trực tiếp hỏi: “Cậu và Chu Cẩm Vũ thật sự đã chấm dứt?”

Hạ Chân Ngọc lắc lắc đầu nói: “Không có, anh ta lại tìm mình rồi.”

Cao Mai Lệ ngạc nhiên nói: “Chẳng nhẽ anh ta muốn hưởng ‘tề nhân chi phúc’, vậy tiểu yêu tinh kia làm sao bây giờ?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Cậu đừng nói người ta như vậy, nói như thế nào thì người ta cũng là thân thể trong sạch, lại còn mạnh hơn mình gấp trăm lần. Hơn nữa, anh ta yêu ai thì yêu, ở cùng một chỗ với ai thì ở, không có liên quan tới mình. Chỉ có điều là Chu Cẩm Vũ cũng đã nói với mình, anh ta với cô gái kia thật sự không phát sinh bất cứ chuyện gì, còn muốn mình mau chóng ly hôn.”

Cao Mai Lệ giật mình: “Anh ta bảo cậu ly hôn? Vậy anh ta có tính toán gì không? Có cưới cậu không?”

Hạ Chân Ngọc buồn cười nhìn Cao Mai Lệ nói: “Chị yêu quý, lúc nào thì chị trở nên ngây thơ khờ khạo như vậy hả?”

Cao Mai Lệ kịp phản ứng lại, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp, tên khốn đó là muốn bao nuôi cậu sao? Con mẹ nó, anh ta đúng không phải là người, đem thu cậu tới tay còn không tính, lại còn muốn một mình độc chiếm cậu. Cậu nghĩ như thế nào?”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh nói: “Mình cũng muốn ly hôn, chỉ có điều là còn chưa có thời cơ thích hợp, hiện tại Lý Ngụy đang dốc lòng dốc sức muốn được thăng chức. Đúng rồi, hẳn ta đã biết được chuyện Chu Cẩm Vũ có cảm tình với mình, nhưng còn chưa biết mình và anh ta đã ở cùng nhau, cho nên mình đoán là Lý Ngụy sẽ không từ bỏ cơ hội như thế đâu. Vì vậy nếu mình muốn thu xếp ổn thỏa chuyện ly hôn, thật sự cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Chu Cẩm Vũ, chờ ly hôn xong rồi, bà cô này sẽ trực tiếp quăng anh ta đi.”

Cao Mai Lệ cười nói: “Giỏi ha, như vậy mới đúng là Hạ Chân Ngọc chứ. Đúng rồi, trước tiên là cậu ly hôn với tên phế vật kia, tiếp đó tốt nhất là phải kiếm của Chu Cẩm Vũ một ít, như vậy cũng không uổng công cậu chịu khổ rồi. Những gã đàn ông đó chỉ biết tính kế với phụ nữ để thỏa mãn dục vọng của bản thân, xem ra lần này không gặp hạn thì cũng gần đau.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói: “Loại chuyện như thế này mình sẽ không làm, mình chỉ mong có thể thuận lợi ly hôn, sau đó lại rời khỏi Chu Cẩm Vũ. Hiện tại ngoại trừ cha mẹ mình ra, ai mình cũng không cố kỵ, đến lúc đó mọi người trong đơn vị muốn nói như thế nào thì nói, thật sự là sẽ rất khó chịu nhưng mà mình mặc kệ, có ra sao thì ra. Giống như cậu nói, tốt xấu gì mình vẫn có một căn nhà mà.”

Cao Mai Lệ gật đầu, cũng nói kết cục như vậy đã là tốt nhất, lại hỏi Hạ Chân Ngọc, Lý Ngụy có thể đồng ý ly hôn sao?

Hạ Chân Ngọc nói: “Điều này còn phụ thuộc vào việc đưa ra lý do gì, nếu lấy lý do là thân thể hẳn ta có vấn đề thì đoán chừng hẳn sẽ không đồng ý, hơn nữa lý do đó cũng quá đả thương người, mình cũng không muốn thất đức như vậy đem chuyện của hẳn ta nói rõ ọi người biết, trước tiên phải xem tình hình đã.”

Cao Mai Lệ lại nghĩ nếu Hạ Chân Ngọc cần cô ra tay thì cô nhất định sẽ trợ giúp. Hạ Chân Ngọc cảm ơn Cao Mai Lệ, sau đó quay trở về Lý gia.

Kỳ thật Hạ Chân Ngọc đang đợi, đợi Lý Ngụy nói đến việc cạnh tranh vào vị trí phó phòng, dám chắc là Lý Ngụy sẽ đề nghị muốn cô lần thứ hai đi cầu xin sự hỗ trợ của Chu Cẩm Vũ, đã hưởng qua một lần lợi lộc như thế làm sao còn có khả năng dễ dàng buông tay.

Đến lúc đó cô sẽ coi đây là điều kiện để đề nghị ly hôn, Chu Cẩm Vũ nhất định sẽ giúp đỡ, dám chắc là đến lúc đó Lý Ngụy mặc dù không tình nguyện nhưng cũng sẽ vì tiền đồ rộng mở mà đồng ý ly hôn. Sau đó cô lại bịa ra một lý do gì đó mà không làm ảnh hưởng đến toàn cục thì việc thỏa thuận ly hôn cũng dễ làm mà thôi. Chỉ là bên phía cha mẹ cô sẽ không được tốt cho lắm, nhưng mà trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Lý Ngụy từ sau khi thoát khỏi thông báo phê bình, cả người sống lại, trong công việc lại bắt đầu hăng hái, nhiệt tình và rất cố gắng. Nhưng mà Hạ Chân Ngọc chỉ không hiểu rõ một điều, vì sao Lý Ngụy không ngủ ở trong phòng ngủ, ngoại trừ mấy ngày hôm trước hần uống rượu say cô dìu hần quay về trên giường nghỉ ngơi, còn lại thì trong khoảng thời gian này Lý Ngụy luôn luôn nằm ngủ ở trên ghế dài trong thư phòng.

Dù sao cũng đã có ý định ly hôn nên Hạ Chân Ngọc cũng không muốn lại đi tìm tòi nghiên cứu về chuyện này. Lý Ngụy cả ngày bận rộn chuyện công việc, hầu như mỗi ngày đều nói với Hạ Chân Ngọc một phen về lý do tại sao hần ta lại lôi kéo đồng nghiệp trong khoa, rồi lại nói tới việc hần ta biểu hiện như thế nào trước mặt Lương phó cục trưởng, hần ta thực sự rất vui vẻ.

Một hôm, Lý Ngụy hẹn Hạ Chân Ngọc tan tầm cùng nhau ăn cơm, lúc gặp nhau Lý Ngụy đưa Hạ Chân Ngọc đến một nhà hàng cơm tây có vẻ rất lịch sự và tao nhã. Hần ta cắt thịt bò cho cô, rất ôn nhu săn sóc chăm sóc cô, lại còn cười cười nói nói nhắc đến chuyện của đơn vị hần ta.

Cơm nước xong hai người trở về nhà, sau khi rửa mặt Hạ Chân Ngọc liền đi vào phòng ngủ trải giường chiếu. Mặc dù Lý Ngụy không trở về phòng ngủ, nhưng Hạ Chân Ngọc từ trước cho đến bây giờ vẫn đều đem cái gối của hần chuẩn bị cẩn thận. Trải xong ga giường, cô đang định đi kéo rèm cửa sổ xuống, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng được mở ra, Hạ Chân Ngọc không quay đầu lại vẫn tiếp tục kéo rèm cửa sổ vào.

Lý Ngụy đứng ở cửa phòng nhìn Hạ Chân Ngọc thu dọn phòng, hần ta có vẻ ngập ngừng muốn nói điều gì đó, cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng: “Chân Ngọc, anh có thể cầu xin em một việc cuối cùng được không? Anh cam đoan, sau chuyện này anh sẽ không cầu xin em bất cứ việc gì nữa, tất cả sẽ đều dựa vào bản thân và ý trời.”

Hạ Chân Ngọc liền ngừng lại không làm nữa, cô đưa lưng về phía hần ta không nói chuyện.

Lý Ngụy có chút nóng nảy, nói: “Chân Ngọc, em không cần nghĩ nhiều, thật sự là anh không muốn bảo em đi làm loại chuyện này đâu, chỉ cần em có thể lại tiếp tục trì hoãn một lần cuối cùng, không cho ông ta thực hiện được ý đồ, giống như lần trước vậy, còn nếu không thì cùng lắm để cho ông ta hưởng chút ít ngon ngọt. Anh sẽ không để ý, thật sự! Anh sẽ càng thêm yêu thương em, tôn trọng em, hơn nữa cũng sẽ không để cho em lại chịu bất kỳ ủy khuất gì, ngay cả sau này ở trước mặt mẹ anh, anh cũng sẽ chỉ đứng về phía em. Em giúp anh một lần cuối cùng đi, được không?”

Hạ Chân Ngọc xuyên qua khe hở nhìn ra muôn vàn ánh đèn ở bên ngoài trong chốc lát, sau đó đem chiếc rèm cửa sổ khép lại hoàn toàn, đồng thời cũng thu hồi ý cười nhợt nhạt trên mặt, chậm rãi xoay người đối mặt với Lý Ngụy, trong mắt đã có chút rưng rưng, cô run giọng hỏi: “Lý Ngụy, làm sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?”

Lời của tác giả: Tình tiết này thật đúng là khó mà nói nha, khó mà nói rồi!

37. Chương 37

Lý Ngụy có chút bối rối nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, Chân Ngọc, em đừng khóc, anh không có ý tứ gì khác, nếu như em không muốn thì thôi vậy, coi như là anh tùy tiện nói.”

Hạ Chân Ngọc vẫn thực sự không thể kiềm chế cảm xúc của mình, giọng nói của cô mang theo cả tiếng khóc: “Lý Ngụy, không phải anh đã nói sẽ không để cho tôi phải chịu thương tổn sao? Hiện tại anh lại muốn tôi đi làm loại chuyện này, tôi có khả năng toàn thân trở ra hay sao? Làm sao anh có thể đưa ra yêu cầu như vậy chứ?”

Lý Ngụy bị Hạ Chân Ngọc hỏi không ngừng đầu lên nổi, chỉ thấp giọng nói một câu: “Không muốn thì thôi vậy.” Sau đó hắn ta liền trực tiếp đi ra khỏi phòng ngủ quay về thư phòng.

Hạ Chân Ngọc đứng ở bên giường trong lòng nghĩ đến: Lý Ngụy lần này tôi sẽ giúp anh, coi như bồi hoàn lại những áy náy trước kia của tôi đối với anh.

Hạ Chân Ngọc biết với tính cách của Lý Ngụy thì việc này khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy. Quả nhiên, chưa đến hai ngày Lý Ngụy lại liền bắt đầu ở nhà bày ra dáng vẻ tiêu cực, khó chịu, buổi tối thì uống rượu chơi game, hơn nữa lại còn cố tình dùng sức đem bàn phím gõ thật mạnh tạo ra những tiếng động lớn, thỉnh thoảng còn nhìn vào màn hình máy tính mắng to vài tiếng. Mặc dù Hạ Chân Ngọc đã dự liệu được Lý Ngụy có thể sẽ bị kích thích, nhưng không nghĩ tới hắn ta lại ấu trĩ như thế này.

Chỉ có điều mặc dù ấu trĩ nhưng quả thật là có hiệu quả, hai ngày nay cuộc sống của Hạ Chân Ngọc cũng thực bị khuấy đảo, hoàn toàn không thể ngủ ngon. Điều khiến cho Hạ Chân Ngọc không thể chấp nhận được là Lý Ngụy lại bắt đầu quay về phòng ngủ ngủ, nhưng mỗi ngày đều là khoảng hơn 3 giờ sáng mới mở cửa vào phòng, động tác mở cửa cực kỳ mạnh, hơn nữa cho dù lên giường vẫn còn dùng chân đập đập vài cái, khiến cho Hạ Chân Ngọc bắt đầu hoài nghi, không phải tinh thần hắn ta không bình thường chứ?

Đến buổi tối ngày thứ ba, Hạ Chân Ngọc không muốn lại tiếp tục chịu loại tra tấn này nữa, vì thế cầm chần đi đến sofa trong phòng khách, Lý Ngụy thích gây sức ép như thế nào thì cứ để hắn ta làm như thế đi. Hạ Chân Ngọc vừa nằm xuống ghế sofa liền ngủ thiếp đi, nằm đây còn yên ổn hơn so với việc nằm ở trên giường ngủ.

Đang mơ màng ngủ Hạ Chân Ngọc bị tiếng tivi làm cho tỉnh giấc, cô mở mắt chỉ thấy Lý Ngụy đang ngồi ở bên cạnh trên ghế sofa tay cầm điều khiển từ xa chăm chú nhìn tivi, âm lượng của tivi cực kỳ lớn.

Hạ Chân Ngọc ngồi dậy, cầm lấy chiếc điện thoại di động đặt ở trên bàn trà, cô nhìn vào màn hình, bây giờ mới là 2 giờ 30, cô thở dài nói: “Lý Ngụy, anh cho tiếng tivi nhỏ đi một chút, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến hàng xóm.”

Lý Ngụy không để ý vẫn dán mắt vào chiếc tivi như cũ, Hạ Chân Ngọc trầm mặc một hồi, sau đó đứng lên đi lấy điều khiển từ xa trực tiếp giảm âm lượng tivi xuống. Cô vừa buông điều khiển từ xa xuống chuẩn bị nằm trở lại, Lý Ngụy đột nhiên mở miệng, ánh mắt vẫn không nhìn Hạ Chân Ngọc như cũ, hắn ta hỏi: “Làm sao em lại không trở về phòng ngủ để ngủ?”

Hạ Chân Ngọc thực bình tĩnh nói: “Anh cảm thấy ở trong phòng ngủ tôi có thể ngủ ngon sao?”

Lý Ngụy nở nụ cười, quay đầu nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Thế nào? Em đã được nếm thử cảm giác cả đêm ngủ không được rồi hả? Chân Ngọc, em có biết hay không, từ khi kết hôn tới nay anh gần như mỗi ngày đều là trôi qua như vậy?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy không nói lời nào, cô thật đúng là không rõ Lý Ngụy rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Lý Ngụy tự giễu nói: “Em có biết hay không, từ lúc anh bắt đầu hoài nghi thân thể mình có vấn đề, cho đến khi bác sỹ chuẩn đoán chính xác, mỗi khi buổi tối trở lại ngôi nhà này, nhìn thấy em trải ga giường, chuẩn bị gối cho anh, trong lòng anh liền cảm thấy sợ hãi.”

Hạ Chân Ngọc nhẹ giọng hỏi: “Anh sợ hãi cái gì?”

Lý Ngụy nói: “Anh sợ em có đòi hỏi đối với anh, mặc dù anh biết em sẽ không đưa ra đòi hỏi gì, nhưng mà anh vẫn thấy sợ hãi. Anh vừa nhìn thấy cái giường trong phòng ngủ kia đã cảm thấy có lỗi với em, cho nên anh chỉ có thể mỗi ngày tra tư liệu, hoặc là chơi game cho đến tận khuya, muộn đến mức em đã ngủ say, anh mới có thể an tâm đi ngủ.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới hiểu được vì sao Lý Ngụy vừa về đến nhà thì suốt ngày liền mở máy vi tính ra hơn nữa còn không trở về phòng ngủ. Là do cô sợ hãi sao? Dù làm thế nào thì người đàn ông bình thường cũng không có khả năng đối mặt với bệnh trạng về sinh lý của mình, cho dù cô có cố vũ nhiều hơn nữa thì đối với Lý Ngụy mà nói cũng không hề có chút tác dụng

Lý Ngụy tiếp tục nói: “Cho nên khi anh được cử đi tham gia phá án thì anh đã vô cùng cao hứng, bởi vì anh cho là bản thân mình rất cực cũng có thể một lần đạt được thành tựu trong công việc, cho dù hiện tại anh không thể cùng em trở thành vợ chồng chân chính, nhưng anh cũng có thể khiến cho em vui vẻ hạnh phúc vì được người khác hâm mộ, ít nhất ở phương diện này anh có thể làm được một chút gì đó để bù đắp cho em. Cũng không nghĩ đến là, ngay cả chút nguyện vọng như vậy cũng là nhờ bóng của em.”

Hạ Chân Ngọc mở miệng nói: “Lý ngụy, anh muốn nói cái gì?”

Lý Ngụy nghe xong câu hỏi của Hạ Chân Ngọc, tâm tình có chút kích động: “Anh muốn nói cái gì? Anh muốn nói, vào thời điểm anh mất đi tự tin về tình trạng sinh lý bản thân, vốn tưởng rằng trong sự nghiệp có thể có chút khởi sắc, không nghĩ tới bởi vì em anh lại một lần nữa bị đả kích triệt để đến một chút hy vọng cũng không còn.”

Hạ Chân Ngọc hỏi: “Cho nên hiện tại, bao gồm cả chuyện mở cuộc họp thông báo phê bình lần trước, anh đều cảm thấy tôi có nghĩa vụ cùng trách nhiệm đi giúp anh giải quyết, đúng không? Anh cho rằng là do tôi làm chậm trễ mất tiền đồ của anh, nếu không lãnh đạo sẽ không chèn ép anh, sẽ không đánh giá cao anh, có phải hay không?”

Lý Ngụy lặng đi một chút mới khôi phục lại biểu tình nói: “Anh không nghĩ nhiều như vậy, chỉ có điều là nếu Chu Cẩm Vũ có ý đồ đối với em, cho dù bản thân anh rất cố gắng, rất xuất sắc, thì Lương phó cục trưởng cũng sẽ không cho anh cơ hội, điều này chúng ta đều không phủ nhận được, không phải sao? Cho nên, Chân Ngọc, em có thể hay không lại giúp anh thêm một lần nữa, anh sẽ không yêu cầu quá cao, cũng sẽ không đòi hỏi không ngừng muốn em đi cầu xin ông ta.”

Hạ Chân Ngọc vẫn thực là bình tĩnh, nói: “Anh để cho tôi có thời gian suy nghĩ được không?”

Lý Ngụy cúi đầu xuống nói: “Chân Ngọc, Lương phó cục trưởng đã ám chỉ với anh, ông ta có thể vì anh mà đi nói chuyện, nhưng số người trong danh sách điều động nội bộ thật sự là có lâu rồi, nếu anh không nghĩ được biện pháp thì anh có làm như thế nào cũng lại là vô dụng. Cho nên, Chân Ngọc, em đồng ý với anh đi, chỉ có nhờ mối quan hệ của Chu Cẩm Vũ, anh mới có thể được xếp vào danh sách những người được tuyển chọn điều động nội bộ. Hơn nữa, anh sẽ không bao giờ bởi vì chuyện này mà trong lòng tồn tại khúc mắc đối với em. Anh có thể thề, em cần anh viết giấy cam đoan anh cũng sẽ viết cho em!”

Hạ Chân Ngọc vẫn như cũ nói: “Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ, anh cho tôi chút thời gian.”

Ngay sau đó Lý Ngụy nói: “Được, anh cho em thời gian, nhưng em muốn bao lâu?”

Hạ Chân Ngọc không trả lời, Lý Ngụy thấy vậy đứng lên, xoay người nói: “Chân Ngọc, anh hy vọng ngày mai em có thể cho anh một câu trả lời thuyết phục. Em quay về phòng ngủ đi, anh không quấy rầy em nữa.”

Nói xong Lý Ngụy liền đi về phía thư phòng, lúc đang chuẩn bị đóng cửa thư phòng thì hắn ta còn nói thêm: “Chân Ngọc, anh đang suy nghĩ, mấy ngày trước hôm anh bị mở cuộc họp thông báo phê bình em ở đâu?” Sau đó liền trực tiếp đóng cửa lại.

Hạ Chân Ngọc ôm chăn trở lại phòng ngủ, cô nằm trên giường nở nụ cười châm biếm, cô nghĩ: trong lòng sẽ không tồn tại khúc mắc? Lý Ngụy, anh có biết mình nói một câu buồn cười biết bao nhiêu không? Haizzz, rốt cục anh đã muốn khai chiến rồi phải không ?

Sáng ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc đi tới thư phòng nói cho Lý Ngụy biết tối nay cô sẽ cho hắn đáp án, sau đó liền đi làm. Lúc nghỉ trưa cô nhận được điện thoại của Chu Cẩm Vũ gọi tới: “Bé cưng ngoan, chuyện lý hôn giải quyết thế nào rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc cầm di động đi ra ngoài cửa phòng mới nói chuyện: “Cái gì làm được thế nào rồi hả? Tôi còn chưa nói ra đâu.”

Chu Cẩm Vũ có chút mất hứng nói: “Cũng đã mấy ngày rồi, vì sao em còn chưa nói ra chuyện này, là không muốn, hay là như thế nào?”

Hạ Chân Ngọc không kiên nhẫn nói: “Là do tôi chưa có cơ hội nói ra chứ sao nữa, dù sao đến lúc đó người gặp rắc rối không phải là anh, người bị chê cười cũng không phải là anh, tôi còn phải chú ý đến cảm xúc của cha mẹ tôi nữa, anh ít làm phiền tôi đi! Chuyện của tôi tôi sẽ tự mình giải quyết!”

Chu Cẩm Vũ ngay lập tức chuyển giọng, nói: “Được, được, được, là anh không đúng, em có nghĩ đến chuyện này là tốt rồi.” Sau đó anh lại nói: “Bảo bối, chú rất nhớ cưng, cưng có muốn chú hay không, hửm?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Anh còn thiếu phụ nữ sao? Anh cũng không cần lừa gạt tôi, không phải mỗi ngày anh đều có người thúc giục ăn cơm, thúc giục đi họp sao?”

Chu Cẩm Vũ cười trầm thấp một tiếng: “Bảo bối ngoan của anh, vẫn còn ghen sao? Không phải anh đã nói rồi ư, có em, ai anh cũng không cần nữa, anh còn thiếu chút nữa là chết trên người em rồi, nếu không đêm nay anh đi đón em nhé.”

Hạ Chân Ngọc không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ lại nói những lời đùa giỡn lưu manh như vậy, cô vội vàng nói: “Anh đừng đến, bây giờ tôi vẫn còn đang có việc phải giải quyết đây. Thôi sắp đến giờ làm việc rồi, tôi cúp máy đây.”

Chu Cẩm Vũ ở bên kia điện thoại hôn hôn Hạ Chân Ngọc, lại dặn dò cô nhanh chóng đề cập đến chuyện ly hôn một chút, nếu có chuyện gì nhất định phải tìm anh... Sau đó anh mới để cho cô cúp máy.

Đương nhiên là sẽ tìm anh rồi, chuyện ly hôn lần này không có anh làm sao mà thành được, Hạ Chân Ngọc cúp điện thoại nở nụ cười nghĩ đến điều đó.

Buổi tối trở về nhà, Lý Ngụy đã chuẩn bị tốt bữa cơm chiều, hắn ta cười hề hề nói: “Chân Ngọc, ăn cơm trước đi, anh đặt ở bên ngoài, đều là món em thích ăn.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Lý Ngụy, hiện tại tôi không có tâm trạng để ăn cơm, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về lời đề nghị của anh, tôi có thể đi tìm Chu Cẩm Vũ nhờ ông ta giúp đỡ anh trong việc tham gia cạnh tranh vào vị trí phó phòng.”

Lý Ngụy ngạc nhiên và mừng rỡ nói: “Chân Ngọc, cảm ơn em, thật sự cảm ơn em! Anh biết anh mắc nợ em nhiều lắm, nhưng mà anh nhất định sẽ đổi tốt với em. Em không nên suy nghĩ nhiều, em muốn ăn cơm hay là ăn gì?”

Hạ Chân Ngọc đánh gãy lời nói của Lý Ngụy: “Mặc dù tôi đã đồng ý với anh, nhưng mà tôi có điều kiện.”

Lý Ngụy cười nói: “Vẫn còn muốn anh phải viết giấy cam đoan sao? Được rồi, cơm nước xong anh liền viết, đừng nói là viết giấy cam đoan, ngay cả bắt anh quỳ gối giặt quần áo cũng đều được, bà xã em muốn phạt anh như thế nào anh cũng đều chấp nhận hết.”

“Tôi muốn ly hôn!” Hạ Chân Ngọc nói thẳng ra điều kiện.

Khuôn mặt đang tươi cười của Lý Ngụy liền cứng đờ ngay lập tức, có chút không dám tin Hạ Chân Ngọc lại nói như thế, hắn ta nhỏ giọng hỏi: “Chân Ngọc, em nói cái gì? Không phải là anh nghe lầm rồi chứ?”

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười châm biếm, nói: “Anh không có nghe lầm, tôi nói lần này tôi có thể giúp anh, nhưng điều kiện là anh đồng ý ly hôn.”

Lý Ngụy hét lên: “Ly hôn? Vì sao muốn ly hôn, chẳng nhẽ cũng bởi vì anh muốn em đi cầu xin sự giúp đỡ của Chu Cẩm Vũ cho nên em muốn ly hôn? Chân Ngọc, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, anh sẽ không để ý, sau này lại càng không vì chuyện xảy ra mà gây phiền toái cho em, em vẫn là vợ của Lý Ngụy anh, huống chi người khác cũng đều không biết.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Tôi muốn ly hôn không phải bởi vì lo lắng anh sẽ làm như thế nào, chỉ là tôi không muốn tiếp tục sống như thế này nữa, anh có đồng ý hay không?”

Lý Ngụy nhìn vẻ mặt kiên quyết của Hạ Chân Ngọc, trầm tư trong chốc lát nói: “Ly hôn, anh khẳng định sẽ không đồng ý, em muốn lấy cái lý do gì để ly hôn, nói là sinh lý của anh có vấn đề, hay nói là do anh muốn em đi tìm Chu Cẩm Vũ để kết thân? Em nghĩ làm như vậy để anh bị mất mặt?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Cả hai lý do này tôi đều không nghĩ tới cái nào, chúng ta có thể nghĩ ra một lý do chung chung nào đó, ví dụ như là tình cảm bất hòa. Dù sao tôi cũng đã đem điều kiện của mình nói ra, có đồng ý hay không là ở anh, anh tự mình nghĩ và quyết định đi.”

Lý Ngụy vẻ mặt âm trầm nhìn Hạ Chân Ngọc đi vào phòng ngủ, sau đó cũng đi theo vào, cười lạnh nói: “Chân Ngọc, việc cô muốn ly hôn với tôi có phải là cô đã sớm suy nghĩ kỹ rồi hay không? Có phải là bởi vì nguyên nhân là do thân thể tôi có vấn đề? Mặc dù trong miệng cô nói rằng chúng ta cùng nhau cố gắng gì đó, nhưng thật ra từ lâu cô đã muốn thoát khỏi tôi, đúng hay không?”

Hạ Chân Ngọc chán nản nói: “Lời như thế mà anh cũng nói ra được? Lý do vì sao tôi muốn ly hôn chẳng nhẽ anh lại không biết? Tôi bị chồng của mình buộc phải đi cầu xin sự giúp đỡ của người đàn ông khác, tôi chỉ là không muốn tiếp tục sống như thế này nữa, tôi cũng không còn cách nào khác bởi vì anh là chồng của tôi. Được rồi, tôi cũng không muốn nói thêm điều gì nữa, tùy anh nghĩ như thế nào thì nghĩ.”

Lý Ngụy lại cười lạnh nói: “Đây mới là lý do chân chính sao, ly hôn với cô là tôi có thể được đề bạt lên chức cao hơn, là có thể bám vào cây đại thụ Chu Cẩm Vũ, hai người các người đã ở cùng nhau ngay từ lúc tôi sắp bị mở cuộc họp thông báo phê bình, phải không? Cho nên, đã muốn nhân cơ hội này mà ném tôi đi đúng hay không?”

Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không muốn lại tiếp tục nghe Lý Ngụy nói những lời như thế, cô nói: “Không cần phải nói đến những việc khác, có đồng ý ly hôn hay không thì tùy anh.”

Ánh mắt Lý Ngụy đảo qua đảo lại lóe lên tia gian xảo, hắn ta nói: “Được, tôi đồng ý, tôi cũng không muốn đội cái nón xanh trên đầu làm kẻ bị cấm sừng, chờ sự việc xong xuôi, chúng ta trực tiếp đi đến Cục Dân chính.”

Hạ Chân Ngọc nhìn Lý Ngụy cười khê: “Lý Ngụy, anh cho tôi là kẻ ngốc phải không? Chờ sự việc xong xuôi, anh còn có thể ly hôn sao, đã là vợ chồng một thời gian, anh vẫn là không nên dùng đến tâm kế đâu.”

Lý Ngụy hoàn toàn bị chọc giận, rống lớn nói: “Được, tôi ly hôn! Hạ Chân Ngọc, tôi thật sự là đã xem nhẹ cô, không ngờ cô lại có thể xấu xa như thế, thiết kế một cái bẫy để cho tôi chui vào bên trong. Loại người như cô thật là không biết xấu hổ, phụ nữ như thế Lý Ngụy tôi cũng không hưởng thụ nổi. Chờ ly hôn xong tôi cũng muốn nhìn xem Chu Cẩm Vũ có thể đem cô sủng lên tận trời, muốn cưới cô về làm vợ, hay là chỉ bao nuôi không danh không phận thôi. Hừ!” Nói xong hắn ta thở phì phì xoay người đi ra ngoài, đi đến cửa chính miệng hắn ta vẫn lải nhải như cũ, chờ đến lúc đi xong giấy liền trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Hạ Chân Ngọc nhắm chặt mắt lại, cố nén những giọt nước mắt đang chực rơi xuống, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Lý Ngụy gây âm ỉ, nhưng không nghĩ tới hắn ta lại trở mặt nói ra những lời như thế, xem ra ly hôn thật sự là lựa chọn cực kỳ chính xác.

Sau khi điều hòa lại cảm xúc, Hạ Chân Ngọc mới gọi điện thoại cho Chu Cẩm Vũ: “Lý Ngụy muốn được đề bạt vào vị trí phó phòng trước, sau đó mới đồng ý ly hôn.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong cười nói: “Chuyện đó có gì là khó, em đồng ý với hắn ta đi.”

Hạ Chân Ngọc “Ừm” một tiếng đang muốn cúp điện thoại thì lại nghe thấy Chu Cẩm Vũ nói: “Chân Ngọc, em không sao chứ? Hắn ta có gây khó dễ cho em hay là nói linh tinh gì đó không? Bảo bối ngoan, có chuyện gì cũng không phải sợ, anh sẽ đều gánh vác hết cho em. Nếu hắn gây sự với em, chờ ly hôn xong, cho dù hắn lên rồi anh cũng có thể làm cho hắn rớt xuống dưới.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ Chu Cẩm Vũ là một người vô sỉ, nhưng ít nhất anh còn biết bảo vệ cô, cô hít sâu một hơi nói: “Không có chuyện gì, hiện tại bản thân hắn cũng không quá dễ chịu, trước tiên anh hãy giúp hắn đi, bây giờ tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình.”

Chu Cẩm Vũ lại an ủi Hạ Chân Ngọc vài câu rồi mới cúp điện thoại, sau đó anh lập tức gọi điện thoại cho Đinh cục trưởng của Cục Công an.

Hạ Chân Ngọc một mực chờ tin tức của Lý Ngụy, cô nghĩ tới làm như thế nào cũng phải đem chuyện ly hôn giải quyết xong trước khi có kết quả cạnh tranh vào vị trí phó phòng, bằng không đêm dài lắm mộng. Bây giờ mỗi lần Lý Ngụy trở về nhà đều đã khuya, Hạ Chân Ngọc nhìn thấy hắn thì có hơi thăm sự tình thế

nào rồi, hắn cũng là vẻ mặt lạnh lùng nói: “Gấp cái gì, để cho tuần lễ cá nhân tham gia cạnh tranh diễn thuyết về bản thân xong xuôi, tôi đương nhiên sẽ ly hôn. Làm sao, tình nhân không kịp chờ rồi hả?”

Đến lúc này Hạ Chân Ngọc cũng không hỏi lại hắn, chỉ cần chờ đợi cho đến khi cuộc cạnh tranh chấm dứt thì mọi việc sẽ xong. Thật không dễ dàng gì đợi đến ngày này, hôm nay cô liền trở về nhà sớm để đợi Lý Ngụy quay về. Lý Ngụy vẫn trở về nhà trễ như mọi ngày, chỉ có điều sắc mặt cũng là vui sướng. Vào nhà nhìn thấy Hạ Chân Ngọc hắn liền lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy nói: “Chân Ngọc, tin tốt nha, buổi diễn thuyết hôm nay đã kết thúc, Lương phó cục trưởng có tìm anh, nói anh nhất định có thể được đề bạt.”

Hạ Chân Ngọc thật không biết nói cái gì cho phải, nếu không có Chu Cẩm Vũ giúp đỡ, Lý Ngụy muốn được đề bạt cũng thật khó khăn, vậy mà Lý Ngụy lại có thể biểu hiện ra vẻ đắc ý giống như kết quả này là do bản thân hắn cố gắng đạt được. Hiện tại cô chỉ quan tâm đến chuyện ly hôn, vì thế cô chỉ nghe Lý Ngụy lải nhải chứ không hề nói một lời nào.

Lý Ngụy thấy Hạ Chân Ngọc không nói gì, liền nhẹ nhàng nắm tay cô nói: “Chân Ngọc, anh đã được tham gia cạnh tranh, em xem chúng ta vẫn tiếp tục hòa thuận sống chung được không? Anh không đòi hỏi những chuyện khác nữa, anh cũng biết rõ em vẫn luôn luôn đối xử tốt với anh. Những chuyện trước kia liền quên đi, chúng ta không cần nhắc lại, chuyện ly hôn cũng không cần nhắc lại, được không?”

Hạ Chân Ngọc cắn môi nói: “Lý Ngụy, chẳng lẽ anh muốn đổi ý?”

Lý Ngụy cười nói: “Cái gì mà đổi ý hay không đổi ý, anh và em là vợ chồng, chẳng nhẽ còn trở mặt thành thù? Anh biết anh đã nói những lời quá đáng đối với em, nhưng mà cũng là vô ý mà thôi, em hãy tha thứ cho anh đi, nếu không anh để cho em đánh anh?” Nói xong hắn ta liền lôi kéo tay Hạ Chân Ngọc đánh lên trên người mình.

Hạ Chân Ngọc không kiên nhẫn rút tay về nói: “Lý Ngụy, tôi không phải đang nói giỡn với anh, tôi đã nói giúp anh lần này sau đó muốn ly hôn, liền sẽ không có chỗ để đổi ý. Anh không cần lại tiếp tục âm ỉ, tỉnh táo lại một chút đi có được không?”

Lý Ngụy nghe xong chậm rãi buông tay Hạ Chân Ngọc ra, nói: “Chân Ngọc, tôi hạ mình như vậy đơn giản là muốn tạo cho nhau một nấc thang để bước xuống mà thôi, từ nay về sau chúng ta sẽ tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách) hòa thuận sống chung. Không nghĩ tới cô lại chẳng hề cảm kích như thế. Nếu như vậy, tôi cũng nói rõ cho cô biết, ly hôn ư, cô đừng có mà mơ, tôi quyết sẽ không đồng ý, việc này cô hãy chết tâm đi!”

Hạ Chân Ngọc giật mình nhìn Lý Ngụy, không biết tự tin của hắn từ đâu mà đến, cứ nhiên lại dám lật lọng.

Lý Ngụy đầu tiên là cười đắc ý, sau đó lại u ám nói: “Thế nào, có phải hay không đang suy nghĩ vì sao Lý Ngụy tôi lại dám lớn mật như thế cự tuyệt điều kiện của cô mà không sợ bị Chu đại thị trưởng trả đũa sao? Hạ Chân Ngọc, cô hiện tại thấy tôi đang cười, lại không biết được hôm nay tôi làm như thế nào để trở về. Cô và Chu Cẩm Vũ đã sớm ngủ với nhau rồi, ngay tại lúc chúng ta kết hôn không bao lâu sau. Từ lâu cô đã ngoại tình sống ở bên ngoài cùng với hắn, chỉ có tôi là thằng ngu nên mới tin tưởng cô, cô đã sớm đội nón xanh lên đầu tôi lại còn tỏ ra quan tâm chăm sóc đối với tôi, cô xứng đáng với tôi sao? Nói cho cô biết, cô nợ tôi, cô vẫn còn nợ tôi, trừ khi tôi vừa lòng nếu không cô và tên họ Chu kia chờ mà bị mất mặt đi!”

Hạ Chân Ngọc trăm triệu lần không nghĩ tới, Lý Ngụy sẽ biết chuyện trước kia của cô và Chu Cẩm Vũ, áp chế những hoảng loạn trong lòng, cô cưỡng ép bản thân mình phải bình tĩnh, cô hỏi: “Anh nghe ai nói?”

Lý Ngụy cười lạnh nói: “Còn có thể là ai? Đương nhiên là lão già Trâu Chí Toàn nói rồi. Hôm nay lão thấy Lương phó cục trưởng tìm tôi, chờ tôi quay về văn phòng, lão liền nói tôi hắn là được đề bạt làm phó phòng, lão nói không ai có mối quan hệ mạnh như của tôi. Lão nói đó là do tôi được vợ mình bỏ lên trên giường của Chu thị trưởng ở bên gối thổi gió. Lão còn nói tôi thật đúng là chiếm được tiện nghi, có thể đem vợ mình đưa lên giường của Chu thị trưởng thì sẽ không thiệt thòi gì. Con mẹ nó, lão còn cười cười chúc mừng tôi.”

Nói tới đây Lý Ngụy thở hổn hển một hơi, sau đó mới tiếp tục nói, giọng đầy căm hận: “À, tôi quên chưa nói với cô, Trâu Chí Toàn có anh rể làm việc ở Tòa thị chính, đúng lúc ông ta cũng có căn hộ ở Nhã Phong, còn thực khéo nhìn thấy cô và Chu Cẩm Vũ đi ra đi vào. Hơn nữa ở Tòa thị chính cũng đã sớm có tin đồn Chu Cẩm Vũ cùng một nữ nhân viên ở cơ sở có quan hệ không minh bạch. Nhưng mà tôi nằm mơ cũng

không nghĩ đến, vợ của Lý Ngụy tôi cứ nhiên có bản lãnh lớn như vậy, cô nói xem tôi thật là ngu ngốc mà, trước kia Chu Cẩm Vũ đưa cô về nhà, tôi còn nói lời cảm ơn với hân, hân cử tôi đi công tác tôi còn vô cùng cảm kích hân nữa. Hạ Chân Ngọc, cô giấu giếm giỏi lắm.”

Chuyện tới nước như thế này, Hạ Chân Ngọc cũng biết bản thân mình nói cái gì đi nữa cũng là vô dụng, cô chỉ có thể hỏi Lý Ngụy: “Vậy anh muốn thế nào? Chẳng nhẽ đã được đề bạt làm phó phòng anh còn chưa thấy đủ? Anh nói đi, rốt cuộc như thế nào anh mới đồng ý ly hôn.”

Lý Ngụy cười ha ha nói: “Ly hôn? Chân Ngọc, tôi vừa mới nói rồi, cô không nghe thấy sao? Ly hôn đó là vọng tưởng! Hai người ở sau lưng tôi vụng trộm yêu đương, nhục nhã tôi, còn muốn tôi bỏ qua cho các người sao? Để cho các người làm đôi uyên ương tự do thoải mái sao? Không có cửa đâu! Phó phòng thì tính là cái gì, còn có trưởng khoa, cục phó, cục trưởng nữa. Vợ yêu của tôi, tiền đồ của tôi đều trông cậy ở hết trên người cô rồi!” (Quá bỉ ổi, **ta chém, ta chém**)

Hạ Chân Ngọc nghe xong thì tức giận đến phát run, cô nói: “Lý Ngụy, anh có biết, anh không đồng ý thì tôi cũng có thể đưa ra tòa, đến lúc đó cũng thế, tòa sẽ phán quyết ly hôn.”

Lý Ngụy cười nói: “Cô đi đi, bản thân tôi sẽ chờ xem xem cô lấy cái lý do gì, nói tôi không có năng lực? Tốt lắm, đến lúc đó tôi phải hỏi cô một chút, cô vẫn là xử nữ sao? Nếu không phải thì dựa vào cái gì mà nói thân thể tôi có vấn đề, đương nhiên cô có thể nói cô ở bên ngoài vụng trộm yêu đương. Còn nữa, nếu đến ngày nào đó, đừng nói tôi không quan tâm đến tình cảm, đến lúc đó tôi không chỉ muốn đi tìm các lãnh đạo đơn vị của cô, mà tôi còn muốn đến Tòa thị chính tìm thị trưởng để nói. Mặc cho quyền thế của Chu Cẩm Vũ có lớn đến đâu đi chẳng nữa cũng trốn không thoát chữ lý. Cùng lắm thì đồng quy vu tận, tôi cũng không thể để cho các người sống dễ chịu.”

Nói đến đây hân trầm mặc một hồi, sau đó lại chậm rãi nói: “Chân Ngọc, tại sao cô không nghĩ thoáng một chút, tôi không can thiệp vào chuyện của hai người, tôi chỉ muốn có tiền đồ, tôi sẽ làm lá chắn thật tốt cho hai người, đến một lúc nào đó, cho dù gã họ Chu kia không cần cô, cô cũng vẫn có danh có phận như cũ, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Rốt cuộc Hạ Chân Ngọc cũng nghe không vào những lời nói vô liêm sỉ của Lý Ngụy, cô cầm lấy túi xách ở trên ghế sofa trực tiếp xỏ giày đi ra khỏi cửa. Vào đến thang máy cô không nhịn được mà khóc lên, cô phải làm sao bây giờ, vốn là toàn bộ kế hoạch đã chuẩn bị tốt rồi giờ lại một lần nữa bị làm cho rối loạn. Hơn nữa cô có cảm giác cuối cùng bản thân cô cũng không trốn thoát được khỏi sự dây dưa của Lý Ngụy rồi.

Bước nhanh ra khỏi cổng tiểu khu, cô mờ mịt nhìn ngọn đèn chiếu sáng trên mặt đường, đứng ngây ngốc hồi lâu, mới cầm lấy di động bấm một dãy số, cô nói: “Chu Cẩm Vũ, anh có thể tới đón tôi được không?”

38. Chương 38

Nhận được điện thoại của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ liền tới rất nhanh. Sau khi lên xe Hạ Chân Ngọc không nói một tiếng, Chu Cẩm Vũ cũng không nói điều gì, chỉ hỏi một câu: “Ăn cơm chưa?” Hạ Chân Ngọc lắc đầu, Chu Cẩm Vũ liền đem xe dừng lại ở trước cửa một nhà hàng, anh đi vào mua đồ ăn mang về cho Hạ Chân Ngọc, sau đó mới lái xe trở về Nhã Phong.

Hai người đi vào phòng, mặc cho Chu Cẩm Vũ dỗ dành như thế nào, dứt cho ăn như thế nào, Hạ Chân Ngọc đều nói ăn cái gì cũng không thấy ngon. Chu Cẩm Vũ để đĩa xuống, ôm lấy Hạ Chân Ngọc hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Bé cưng ngoan nhà ta làm sao lại không nghe lời như vậy rồi hả? Bé cưng ăn nhiều nhiều một chút mới tốt, biết không?”

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói: “Không muốn ăn, ăn không vô.”

Chu Cẩm Vũ vỗ về lưng Hạ Chân Ngọc hỏi: “Có phải em đã đề cập đến chuyện ly hôn rồi hay không? Hân gây khó dễ với em rồi hả?”

Nghe xong câu hỏi của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc cũng chỉ ngơ ngác nhìn hộp cơm ở trước mặt mà không nói lời nào. Chu Cẩm Vũ hôn hôn lên trán của cô, ôn nhu nói: “Chân Ngọc, hãy nói với anh có được không?”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Hắn không chịu ly hôn, chẳng những không đồng ý mà hắn còn nói nếu em nhất định đòi ly hôn, hắn sẽ đem cả chuyện xảy ra giữa hai chúng ta làm âm ỉ một trận lớn. Hắn muốn đi tìm lãnh đạo của đơn vị em, lại còn muốn đi đến Tòa thị chính tìm thị trưởng. Em thật không biết nên làm thế nào bây giờ, có lẽ cả đời này em sẽ bị hắn quán lấy cũng không biết chừng.”

Khi Hạ Chân Ngọc nói những lời này thì nét mặt cũng không có bộc lộ cảm xúc gì nhiều, chỉ là trong đôi mắt to tròn đã tràn ngập u buồn. Chu Cẩm Vũ nhìn thấy được trong đáy mắt Hạ Chân Ngọc chính là sự tuyệt vọng cùng bất lực, trong phút chốc trái tim anh liền co thắt lại, cái cảm giác đau đớn đột nhiên xuất hiện khiến cho anh phải nhíu mày.

Hạ Chân Ngọc nhìn sắc mặt của Chu Cẩm Vũ càng ngày càng âm trầm, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh như băng, cô có chút lo lắng hỏi: “Anh muốn làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc cười lạnh nói: “Không nghĩ tới tên phế vật vô dụng kia cư nhiên còn có chút can đảm. Đúng rồi, nghe em nói thì ý tứ của hắn hình như là đã biết chuyện trước kia của chúng ta, nếu không làm sao hắn dám to mồm kêu gào như thế? Nhưng hắn làm sao mà biết được chuyện này?”

Hạ Chân Ngọc do dự không biết có nên nói sự thật hay không, cô sợ nói thật lại sẽ gây tổn hại đến người khác. Chu Cẩm Vũ nhìn thấy nét mặt này của Hạ Chân Ngọc liền hiểu rõ, anh nói: “Em không nói, cũng không quan trọng, anh đương nhiên có biện pháp. Em yên tâm, hắn không chịu ly hôn cũng không sao, nhất định anh sẽ thu thập hắn.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Không được! Nếu như anh thực sự trả thù hắn, chắc chắn hắn sẽ bị kích thích, đến lúc đó chuyện của em không tốt lên còn chưa tính, nếu cha mẹ em biết chuyện thì phải làm sao bây giờ? Em nhất quyết không đồng ý. Chu Cẩm Vũ, anh có nghe hay không, không cho anh đi xử lý Lý Ngụy!”

Chu Cẩm Vũ hỏi: “Em trước tiên đừng có kích động nha, anh không đi, anh bỏ qua cho hắn còn không được sao? Chẳng lẽ em có biện pháp gì?”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: “Em nghĩ ra một cách.”

Chu Cẩm Vũ cảm thấy hứng thú nói: “Bà xã của anh đúng là rất thông minh, em nói đi, nói xem là biện pháp gì, nếu có thể làm, ông xã em sẽ nhất định sẽ làm theo.”

Nghe thấy hai từ ‘bà xã’ về mặt của Hạ Chân Ngọc có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn là nhỏ giọng nói: “Cái đó, em nghĩ là hai người chúng ta có phải hay không nên tách ra, như vậy Lý Ngụy thấy anh và em không có quan hệ gì, tự nhiên sẽ không còn muốn gây rối hay làm âm ỉ gì nữa, đến lúc đó hắn thấy không còn lợi lộc hay khả năng lợi dụng gì nữa nói không chừng liền buông tay rồi.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, lấy tay cốc lên đầu Hạ Chân Ngọc nói: “Uổng công vừa rồi anh còn khen em đó, làm sao em lại ngốc nghếch như vậy? Hắn nắm trong tay điểm yếu của chuyện này, còn có thể quán xem em và anh có còn ở cùng với nhau nữa không hay sao? Hắn chính là có ý định nắm lấy chuyện này để làm họ giả đảm bảo cho cả đời của hắn. Bé cưng ngốc của anh, em thấy anh nói như thế có đúng không?”

Hạ Chân Ngọc cũng biết phương pháp kia là có chút ngu xuẩn, nhưng hiện tại cô chính là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, chung quy lại là nghĩ được biện pháp gì cũng muốn thử một lần, nhờ đâu có tác dụng thì sao?

Chu Cẩm Vũ nhìn thấy dáng vẻ ảo não của Hạ Chân Ngọc thì lại vui vẻ, anh nâng cằm Hạ Chân Ngọc, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, cười nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa, đây cũng không phải là chuyện nhất thời có thể thành, anh sẽ nghĩ cách, có được không?” Nói xong anh lại tiếp tục hôn cô.

Hạ Chân Ngọc đẩy anh ra để né tránh, cô nói: “Trong lòng em đang thấy rất khó chịu. Nếu không phải thật sự không thể tìm được ai, anh cho là em sẽ tìm đến anh sao? Nghĩ cách? Anh có thể nghĩ đến biện pháp làm cho hắn không nói trắng mọi chuyện ra? Anh chỉ biết lừa em thôi, anh đừng có chạm vào em.”

Chu Cẩn Vũ kéo Hạ Chân Ngọc lại ôm vào trong lòng, nói: “Bé cưng ngoan, nếu không kiêng dè lo lắng chỗ cha mẹ em, ngay tối hôm nay anh có thể làm cho hân đồng ý ký vào đơn ly hôn. Chẳng qua là hiện tại chỉ ngại ‘ném chuột sợ vỡ đồ’ thì có chút phiền toái. Hân không phải là muốn bán vợ cầu vinh sao, anh sẽ thành toàn cho hân.”

“Thúi lắm! Chu Cẩn Vũ anh nói cái gì vậy? Anh đem em trở thành cái gì rồi hả?” Hạ Chân Ngọc tức giận hỏi.

Chu Cẩn Vũ lập tức ý thức được mình đã nói sai, vội vàng cười, dỗ dành nói: “Là anh nói sai, hân không muốn bán, anh cũng không đoạt lấy, được chưa? Bảo bối đáng yêu như vậy thật khiến cho chú yêu thích không thôi. Bảo bối đang tức giận mà không có giải tỏa sao, đến đây để cho chú yêu nào, sẽ không tức giận nữa.”

Nói xong anh liền mặt dày mà dán sát vào bên người Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc để mặc cho anh si mê quần quýt, trong chốc lát liền có chút thở gấp, cô hỏi: “Rốt cuộc anh định làm như thế nào? Em chỉ có thể nói, anh trăm ngàn lần không cần chọc tức hân, không thể để cho hân phá bình đập vỡ.”

Chu Cẩn Vũ cắn cắn môi Hạ Chân Ngọc, bàn tay cũng không thành thật, thấp giọng nói: “Cưng đừng lo lắng, chú sẽ có cách xử lý. Bé cưng ngoan, chỗ này của cưng lại lớn không ít rồi, vẫn là chú cần phải sờ sờ thật nhiều cho cưng mới được.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, nếu Chu Cẩn Vũ đã nói như vậy, đoán chừng là anh nhất định có biện pháp. Nhìn dáng vẻ háo sắc và cấp bách của anh cô cũng không còn cách nào khác, ngay từ lúc cô gọi điện thoại cho anh, cũng sớm nghĩ đến kết quả sẽ là gì. Nhưng cô không nghĩ tới, người đàn ông già không nên nét này một ngày cũng không muốn buông tha cho cô, tâm tình cô vốn đang uể oải chán nản bị anh náo loạn một hồi liền giảm đi vài phần.

Quần áo Hạ Chân Ngọc rất nhanh bị cởi ra, Chu Cẩn Vũ buông môi cô ra, trực tiếp lui xuống phía dưới ngậm lấy một bên ngực mềm mại của cô mà liếm mút, sau đó dường như còn chê chưa đủ thú vị anh liền cắn cắn lên ngực cô, Hạ Chân Ngọc nhíu mày nói: “Đau!”

Chu Cẩn Vũ vẫn ngậm lấy như cũ không nhả ra, cười nói: “Ngọt!” Sau đó lại đổi sang bên kia và tiếp tục lặp lại như thế.

Hạ Chân Ngọc bị những động tác của anh làm cho xấu hổ, khuôn mặt của cô đỏ bừng, nhưng mà cũng đã động tình, cô rên lên và vịn vào vai của anh. Chu Cẩn Vũ nghe thấy lại nhớ tới đôi môi của cô liền trườn lên hôn vào môi cô, đầu lưỡi của anh tiến vào trong khoang miệng cô mà khuấy động. Anh vừa hôn vừa cởi quần áo của chính mình ra, khi toàn thân không còn che đậy anh trực tiếp dán sát lồng ngực của mình vào bộ ngực tuyết trắng mềm mại ấm áp của Hạ Chân Ngọc mà cọ cọ. Cảm giác da thịt tiếp xúc thật tuyệt vời làm cho Chu Cẩn Vũ càng thêm ôm sát Hạ Chân Ngọc không muốn buông tay.

Anh duỗi tay đi xuống bên dưới sờ soạng, Chu Cẩn Vũ biết Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị tốt rồi, liền nhanh chóng cởi quần lót của cô ra, đem Hạ Chân Ngọc nhấc lên trên, để cho Hạ Chân Ngọc dạng chân ngồi vắt ngang qua ở trên đùi của anh, lại điều chỉnh vị trí cho phù hợp rồi trực tiếp đem cây gậy to lớn của mình đâm vào bên trong cô.

Hạ Chân Ngọc không nghĩ tới Chu Cẩn Vũ sẽ làm như vậy, bị anh thâm nhập như thế khiến cho cô cảm thấy kích thích không ngừng thở hổn hển, cô xấu hổ đến mức khuôn mặt đỏ bừng giống như có thể nở ra máu. Chu Cẩn Vũ đưa tay bấm chặt vào hai bên hông Hạ Chân Ngọc, cắn răng nói: “Cũng đã mấy lần rồi, làm sao cưng vẫn còn chặt như vậy? Bé cưng ngoan của chú, cưng siết chặt thật đó nha, cái mạng này của chú cũng sắp rơi trên người cưng rồi.” Nói xong cũng không để cho Hạ Chân Ngọc có thời gian tạm nghỉ, anh liền nâng mông của cô lên ra sức mãnh liệt đâm vào bên trong, chuyển động không ngừng, đồng thời anh lại hôn lên bộ ngực sữa của cô.

Thẳng cho đến khi Hạ Chân Ngọc cảm thấy căng trướng không thôi, Chu Cẩn Vũ cũng không có dấu hiệu định dừng lại. Hạ Chân Ngọc có chút mê mang vòng tay ôm lấy cổ của Chu Cẩn Vũ ý thức mơ hồ, cô rên rỉ: “Anh nhẹ một chút, chậm một chút đi!”

Chu Cẩn Vũ nghe xong liền buông cái miệng mềm mại mà anh vẫn liên tục mút cắn từ nãy giờ, tiếng cười khàn khàn, anh nói: “Bé cưng ngoan của chú, chú chỉ yêu cưng, một mình cưng thôi, cưng nhịn thêm chút

nữa nha!” Sau đó trực tiếp đem Hạ Chân Ngọc ngã vào trên ghế sofa và càng thêm điên cuồng không dứt.

Lúc Hạ Chân Ngọc khôi phục được ý thức, chỉ nghe thấy ở một người ở bên tai mình cười nhẹ: “Vợ yêu, tỉnh?”

Thấy Chu Cẩm Vũ vẫn đè nặng mình như cũ, Hạ Chân Ngọc xấu hổ nói: “Anh còn không đứng lên!”

Chu Cẩm Vũ đè nặng trên người Hạ Chân Ngọc cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, anh nói: “Chỉ một lát nữa thôi.”

Hạ Chân Ngọc vẫn là bị Chu Cẩm Vũ vừa đè nặng vừa cọ sát lên người thêm một khoảng thời gian nữa, sau đó hai người mới đứng lên tắm rửa sạch sẽ quay về phòng ngủ. Nằm ở trên giường Chu Cẩm Vũ nghiêng người ôm lấy Hạ Chân Ngọc hỏi: “Em vẫn còn định đi về sao?”

Hạ Chân Ngọc thực sự mệt mỏi và buồn ngủ, nhưng mà vẫn nói: “Vâng, em vẫn phải trở về để xem tình hình mấy ngày tới như thế nào. Về nhà em sẽ lại cùng hân thưởng lượng qua một chút, biết đâu hân có thể thay đổi chủ ý thì sao.”

Chu Cẩm Vũ thở dài ôm chặt Hạ Chân Ngọc nói: “Em đó! Thôi được rồi, em trở về xem tình hình thế nào, nếu không em cũng không biết cái gì gọi là hết hy vọng.” Nói xong liền xoa nhẹ vào lưng Hạ Chân Ngọc bảo cô đi ngủ.

Sau khi Lý Ngụy nhận được cuộc điện thoại của một người tự xưng là thư ký của Chu Cẩm Vũ, hân vẫn còn có chút hoài nghi không biết bản thân mình có nghe nhầm hay không, hân không thể tin được Chu Cẩm Vũ lại muốn đích thân đi gặp hân, chẳng lẽ Chu Cẩm Vũ thực sự coi trọng Hạ Chân Ngọc như vậy? Nếu thật sự là như thế, thì cho dù có tốt hân cũng thấy không thoải mái gì.

Lý Ngụy mang theo còi lòng tràn đầy bất an đi đến chỗ hẹn. Hân đến quán trà từ rất sớm, nơi này hân đã từng nghe đồng nghiệp trong đơn vị nói qua, ngay cả Lương phó cục trưởng của bọn họ cũng không dám tùy tiện đến đây, bởi ở đây tiêu tốn hết một, hai vạn đồng đều là chuyện nhỏ. Lúc hân ta đi vào, nhìn thấy gian phòng được trang hoàng xa hoa theo phong cách cổ xưa lại càng cảm thấy không được tự nhiên.

Lý Ngụy nhìn nhìn đồng hồ, cũng đã hơn nửa giờ trôi qua, mà Chu Cẩm Vũ vẫn không thấy đến. Lý Ngụy bắt đầu hoài nghi có phải hân ta bị người khác lừa dối hay không? Trong quán trà này, cho dù hân ta không uống bất kỳ loại đồ uống nào, chỉ ngồi không ở chỗ này, thì phí dịch vụ phòng vẫn thu như thường, nếu không có đủ 1800 đồng thì sượng mặt.

Hân nhớ là trên người mình có mang theo chi phiếu cho dù bị người khác lừa bịp đến đây thì cũng có thể trả được tiền, nghĩ thế trong lòng hân liền an ổn không ít. Lại khoảng mười phút nữa trôi qua, rốt cục cánh cửa phòng cũng được mở ra. Lý Ngụy lập tức đứng lên, liền thấy Chu Cẩm Vũ dặn dò thư ký ở phía sau vài câu rồi mới tiến vào.

Sau khi tiến vào, Chu Cẩm Vũ vừa ngồi xuống thì Trà nhân (người pha chế trà) liền lập tức tiến vào chuẩn bị, Chu Cẩm Vũ khoát tay chặn lại nói: “Không cần làm những thứ này, trực tiếp pha một ấm trà thượng hạng là được.”

Trà nhân cung kính ‘Vâng’ một tiếng rồi lui ra ngoài, không đến một hồi lại quay trở vào, bưng một ấm trà đi lên, châm hai chén trà xong nhẹ giọng nói: “Đây là trà Phổ Nhị *, mời ngài nếm thử.” Nói xong liền tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

* Trà Phổ Nhị được sản xuất tại Vân Nam có hai dạng: trà Phổ Nhị xanh (Thanh Bính) và loại Phổ Nhị chín (Thục Bính). Nó được làm tương tự như mít, ngoại trừ việc phải kiểm soát nhiệt độ và độ ẩm rất cẩn thận. Trà sau đó thường được nén thành nhiều hình dạng khác nhau như: hình bánh, hình đĩa hay có đỉnh tròn. Phổ Nhị được coi như trà thuốc ở Trung Quốc.

Chờ cánh cửa đóng lại, lúc này Chu Cẩm Vũ mới quét mắt nhìn Lý Ngụy vẫn còn đang đứng ở đằng kia nói một câu: “Ngồi đi.”

Lúc này Lý Ngụy mới cẩn thận ngồi xuống, cũng không biết nói cái gì, chỉ là cúi đầu chờ Chu Cẩm Vũ mở miệng.

Chu Cẩm Vũ đầu tiên là nâng chén trà lên uống một ngụm nhỏ, sau đó thông dong bụng cái chén xuống, mới chậm rãi nói: “Cậu không chịu ly hôn?”

Bả vai Lý Ngụy co lại, giọng nói có chút run rẩy: “Chu, Chu thị trưởng, không phải tôi không chịu ly hôn, chẳng qua là tôi thật sự không muốn ly hôn. Tôi, tôi cũng chỉ là có điều khó nói, tôi ——”

Chu Cẩm Vũ trực tiếp ngắt lời nói của Lý Ngụy, anh nở nụ cười, nói: “Tôi biết điều khó nói của cậu là cái gì. Không phải Chân Ngọc đã nói rồi sao, cậu còn băn khoăn cái gì nữa?”

Tuy là Lý Ngụy e ngại Chu Cẩm Vũ, nhưng nghĩ đến bản thân hắn ta là người chồng hợp pháp lại bị tình nhân của vợ mình chất vấn như thế, đây cũng quá là khó chịu rồi. Hơn nữa cũng không phải hắn làm sai điều gì, cho nên mặc dù vẫn không dám đối diện với Chu Cẩm Vũ, nhưng hắn đã ngẩng đầu lên, hắng giọng một cái nói: “Chu thị trưởng, tuy rằng chức quan của ngài lớn hơn rất nhiều so với tôi, nhưng, nhưng dù sao Chân Ngọc cũng là vợ của tôi. Tôi, tôi dù sao cũng là người bị hại, cũng mong ngài thay tôi suy nghĩ một chút.”

Chu Cẩm Vũ có chút cảm thấy hứng thú hỏi: “Ồ? Nói một chút về quyết định của cậu đi.”

Trí óc của Lý Ngụy chuyển động rất nhanh, hôm nay rốt cuộc Chu Cẩm Vũ tìm hắn là có mục đích gì, hiện tại hắn còn không rõ ràng, là muốn giải quyết một lần sao? Vậy thì nhất quyết không thể được, cho dù Chu Cẩm Vũ đồng ý đề bạt hắn lên làm khoa trưởng cũng không được, chỉ là một chức vụ trong khoa làm sao có thể bù đắp được sự sỉ nhục cùng thương tổn mà hắn trải qua đâu, hắn chỉ có thể kéo dài.

Nghĩ như vậy Lý Ngụy cười cười có chút lấy lòng nói: “Chu thị trưởng, tôi thật sự không có tính toán điều gì. Ngài biết đó, Chân Ngọc là một người vợ tốt, tuy rằng thân thể tôi xảy ra chút vấn đề, nhưng cô ấy vẫn không bỏ rơi tôi, hơn nữa còn luôn luôn động viên tôi, giúp tôi trị liệu. Một người đàn ông như tôi, gặp được một người vợ biết chăm sóc như Chân Ngọc, bất luận như thế nào tôi cũng không muốn để cho cô ấy rời đi. Nhưng tôi cũng biết rõ bản thân mình thực có lỗi với cô ấy, cho nên tôi cũng không muốn can thiệp vào chuyện thỏa mãn nhu cầu sinh lý của cô ấy.”

Tuy rằng miệng nói xong có chút khô, nhưng Lý Ngụy cũng vẫn không dám cầm lấy chén trà trước mắt uống một ngụm, hắn ta nuốt nuốt nước miếng tiếp tục nói: “Cho nên ngài có thể cũng thành toàn cho tôi được hay không? Tôi chỉ là muốn có một người vợ danh chính ngôn thuận, như vậy tôi mới có thể đối mặt với người thân, họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp v.v... Làm như vậy đối với Chân Ngọc cũng có chỗ tốt không phải sao? Bất luận tương lai thế nào thì cô ấy cũng là người phụ nữ có gia đình đàng hoàng.”

Chu Cẩm Vũ rất kiên nhẫn nghe xong những lời Lý Ngụy nói, tình hình vẫn rất hòa nhã nói: “Nhưng mà, hiện tại Chân Ngọc không muốn sống cùng cậu nữa, cậu nói ra những gì cậu muốn đi.”

Trong lòng Lý Ngụy dâng lên sự do dự, hắn vừa không muốn đắc tội với Chu Cẩm Vũ, nhưng cũng không có khả năng đồng ý ly hôn, cho nên hắn chỉ là buồn bực không lên tiếng.

Chu Cẩm Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của hắn thì đã hiểu rõ rồi, khóe miệng hơi nhếch lên nở một nụ cười, nói: “Lý Ngụy, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi gặp cậu, cậu nên biết quý trọng cơ hội này nha.”

Điều này có nghĩa là gì? Lý Ngụy thật sự không hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Chu Cẩm Vũ, vì vậy lại càng không dám nhiều lời nói một câu.

Chu Cẩm Vũ còn nói thêm: “Thái độ hôm nay của cậu tôi cũng đã hiểu rõ rồi, cậu muốn gì tôi cũng sẽ cho cậu, về phần Chân Ngọc đưa ra yêu cầu ly hôn, tôi sẽ cho cậu một thời gian để suy nghĩ.”

Nói xong anh cũng không thèm quan tâm đến Lý Ngụy nữa trực tiếp đứng dậy đi tới mở cửa. Đỗ thư ký đứng ở bên ngoài cửa ngay lập tức đi đến đứng ở bên cạnh anh, anh ta nói với nhân viên phục vụ: “Mang hóa đơn đến đây.”

Nhân viên phục vụ lập tức cười nói: “Không cần ạ, tổng cộng là 5300 đồng, đã chiết khấu giảm giá rồi đấy ạ.”

Đỗ thư ký gật gật đầu rồi quay sang nói với Chu Cẩm Vũ: “Chu thị trưởng, ngài còn có một cuộc họp nữa, chúng ta đi trước thôi.”

Chu Cẩn Vũ nghe xong “Ừ” một tiếng rồi đi xuống dưới lầu, còn lại một mình Lý Ngụy đứng ở trước cửa phòng, trong lòng hắn ta nghĩ: có quyền thế vẫn là tốt nhất, tổng cộng không đến vài ngậm nước trà mà có thể hết hơn 5000 đồng, hơn nữa lại còn là đã chiết khấu. Người ta uống đây mới gọi là nước nha, nếu so sánh với thứ nước này thì đồ uống của hắn được coi là rác rưởi rồi, bất quá đã có pho tượng phật to lớn Chu Cẩn Vũ này, một ngày nào đó Lý Ngụy hắn cũng sẽ tiêu sái phóng khoáng như thế!

Chu Cẩn Vũ vừa mới nói cái gì nhỉ? Sẽ ỉn thứ mình muốn, thật là quá tốt rồi, một người phụ nữ có thể đổi lấy tiền đồ chính trị, cái nón xanh này có tính là gì đâu, chỉ có thể nói chính mình có bản lĩnh, người khác muốn đưa đàn bà tới trước mặt Chu Cẩn Vũ mà còn không đưa được đấy chứ!

Lý Ngụy đắc ý nghĩ, nói cho cùng Chu Cẩn Vũ vẫn là muốn giữ lấy thể diện, chỉ cần nắm chắc lấy Hạ Chân Ngọc, thì cả đời này của Lý Ngụy hắn sẽ mở mày mở mặt.

Chu Cẩn Vũ vừa trở lại Tòa thị chính thì đã có người lại đây báo cho anh biết Triệu thị trưởng tìm anh. Chu Cẩn Vũ nghe xong cũng không tiếp tục quay về văn phòng mà trực tiếp đi gặp Thị trưởng Triệu Hải Hưng luôn.

Triệu Hải Hưng thấy Chu Cẩn Vũ bước vào, cười cười và nói: “Cẩn Vũ đến đây, mau ngồi.”

Chu Cẩn Vũ cũng cười nói: “Thị trưởng, ngài tìm cháu?”

Triệu Hải Hưng nghe xong nói: “Cũng không còn chuyện gì, chú chỉ muốn tìm cháu nói chuyện phiếm một chút thôi.”

Chu Cẩn Vũ nghe xong thì cũng không nói thêm điều gì, Triệu thị trưởng suy nghĩ một chút rồi nói: “Cẩn Vũ à, không bàn đến chức vụ, thì nói như thế nào chú cũng được coi như là trưởng bối của cháu, cha của cháu lại chính là lãnh đạo cũ của chú, cho nên có chút chuyện chú cũng muốn nói thẳng với cháu.”

Chu Cẩn Vũ chỉ mỉm cười mời Triệu thị trưởng có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng. Lúc này Triệu Hải Hưng mới nói ra trọng tâm câu chuyện: “Đạo gần đây chú nghe được một ít lời đồn đại, nói cháu cùng với trợ lý thư ký mới được điều động đến có chút qua lại, mặt khác còn nghe nói cháu cùng với một nhân viên ở cơ sở có quan hệ không minh bạch, hơn nữa đối phương lại đã kết hôn rồi. Chú cũng không rõ ràng lắm rốt cuộc là có những chuyện này hay không, nhưng tóm lại để truyền ra những lời này đúng là không tốt.”

Chu Cẩn Vũ vẫn nở nụ cười như cũ nói: “Chú Triệu, những lời đồn đại về cháu còn thiếu sao? Trợ lý thư ký Lưu Tân Kiệt là em gái của Lưu Tân Đình, chuyện cháu và chị gái cô ấy có qua lại một thời ngắn chú cũng biết mà. Về phần nữ nhân viên ở cơ sở kia thì thực sự đúng là có chuyện như vậy, nhưng mà cô ấy đang chuẩn bị làm thủ tục ly hôn với chồng, cũng không có việc gì.”

Triệu thị trưởng thiếu chút nữa bị sặc nước trà, nói: “Đây còn nói là không có việc gì sao, người ta đã kết hôn rồi, bây giờ lại còn vì cháu mà ly hôn, đến lúc đó cháu định xử lý như thế nào, dù sao cũng phải có biện pháp để giải quyết chứ? Hơn nữa, chú cũng đã bảo người ta nghe ngóng tin tức, trước đó cháu cũng có chút ý tứ cường ép người ta, đám người Trưởng phòng cũng chỉ là nhìn ánh mắt cháu mà làm việc, phần việc của bọn họ cũng chỉ có châm ngòi thổi gió, lửa cháy đổ thêm dầu, phát cỡ hò reo, còn có thể ngăn cản cháu sao?”

Chu Cẩn Vũ nói: “Chú Triệu, chuyện này chú không cần quan tâm, dù sao chắc chắn là không có chuyện gì.”

Triệu Hải Hưng cười khổ nói: “Cẩn Vũ à, cháu cũng biết chú sắp nghỉ hưu rồi, vị trí thị trưởng này còn không phải là của cháu sao? Cho nên hiện tại cháu vẫn là nên cẩn thận chút đi, nếu không bị nắm điểm yếu gì gì đó cũng sẽ không tốt, đến lúc đó chú cũng không biết giải thích sao với thủ trưởng cũ.”

Chu Cẩn Vũ không quan tâm, nói: Chú Triệu, bên chỗ cha cháu chú không cần lo, cha cháu cũng không xen vào đâu. Hơn nữa vị trí thị trưởng kia cháu cũng đã suy xét, chỉ có điều là cháu cũng đã quyết định rõ ràng rồi. Chú yên tâm, người nào muốn phá rối thừa nước đục thả câu thì cháu là người đầu tiên sung quân hắn! Muốn lấy chuyện phụ nữ để uy hiếp Chu Cẩn Vũ cháu, hắn cũng không khỏi quá ngày thơ rồi!”

Triệu Hải Hưng nghe xong nói: “Chú cũng chỉ muốn dặn cháu vài câu, vẫn là cố gắng hết sức giảm đi chút phiền toái mới tốt, dù sao thì tâm kế và phương thức làm việc của cháu chú vẫn là thực yên tâm. Vị trí thị trưởng cháu không cần lo lắng, trừ cháu ra người khác cũng không có đủ năng lực đó, hơn nữa cho dù cháu

thật không muốn làm, đến lúc đó người khác đi lên, có một Phó thị trưởng như cháu ở chỗ này trấn giữ, thì vị trí thị trưởng đó cũng không còn thật sự hứng thú.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong cũng không nói thêm điều gì về việc này nữa, chỉ là lại cùng Triệu Hải Hưng hàn huyên trong chốc lát rồi mới quay về phòng làm việc của bản thân. Anh nghĩ tới biểu hiện hôm nay của Lý Ngụy, hẳn ta rõ ràng là bị quyền thế làm ờ mắt mà đánh mất đi nhân cách của mình, người như vậy vừa không dễ đối phó, lại thực dễ dàng đối phó, bất quá hẳn cũng chỉ là một gã hung ác nhưng ngu xuẩn mà thôi. Chu Cẩm Vũ lại nghĩ đến Hạ Chân Ngọc còn muốn trở về khuyên nhủ Lý Ngụy nữa, anh liền ở trong lòng cười nói: “Bé cưng ngốc nghếch của chú, cưng hãy nhìn xem thủ đoạn của chú nhé!

39. Chương 39

Hạ Chân Ngọc đã ở lại Nhã Phong khoảng 3-4 ngày rồi, cô cũng không còn suy nghĩ đến vấn đề có muốn hay không sẽ trở về nhà gặp Lý Ngụy một lần, bởi cô biết cho dù có được khơi thông cũng không có tác dụng. Nhưng mà chung quy lại trong lòng cô vẫn còn tồn tại một chút hy vọng nhỏ nhoi như thế. Mấy ngày nay Chu Cẩm Vũ đều đi làm về sớm, anh còn luôn luôn đặt bữa tối của nhà hàng để họ đưa tới tận nhà.

Cô và Chu Cẩm Vũ hai người mỗi ngày ngoài việc xem tivi, nói chuyện phiếm thì đương nhiên phần thời gian là Hạ Chân Ngọc luôn bị ôm lên giường, ngay cả không có làm gì thì Chu Cẩm Vũ cũng phải đem cô vào vùi vào một phen, khiến cho hiện tại thời gian nghỉ ngơi của Hạ Chân Ngọc tuân theo quy luật rất nhiều.

Hôm nay, lúc Hạ Chân Ngọc đang ngồi ngắm người đối diện với máy vi tính ở đơn vị thì chị Vương đã đi tới, hỏi: “Chân Ngọc à, sao mà mấy ngày hôm nay lúc tan tầm chị cũng không nhìn thấy em đi tới trạm xe bus?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong câu hỏi của chị Vương, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chị Vương cũng không chờ Hạ Chân Ngọc đáp lời, lại tiếp tục hỏi: “Có phải là em cãi nhau với chồng hay không? Hai người mới kết hôn không lâu, xảy ra tranh cãi cũng là điều khó tránh khỏi. Em không cần quá chăm chỉ như thế, cũng không thể tùy tiện không trở về nhà, nếu việc này được dưỡng thành thói quen thì cũng sẽ không tốt.”

Hạ Chân Ngọc đành phải nói: “Bọn em không cãi nhau, chị Vương, chị không cần lo lắng, là do em có chút việc nên mới không về nhà, mấy ngày nữa là em trở về rồi.”

Chị Vương nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, thở dài nói: “Chân Ngọc, chị Vương vẫn luôn xem em như em gái, dù sao chị cũng sắp về hưu, không có việc gì phải lo lắng. Nhưng còn em, em có biết là hiện tại mọi người trong đơn vị đang bàn tán chuyện em —— em và Chu thị trưởng hay không? Chân Ngọc à, em đừng trách chị Vương lắm miệng, hình thức của Chu thị trưởng có thể khiến cho rất nhiều người phụ nữ yêu thích, huống chi là được anh ta nhìn trúng, việc này đối với vợ chồng mới cưới như bọn em mà nói có thể vượt qua được thử thách hay không hoặc là sẽ dễ xảy ra chuyện gì, chị cũng không rõ ràng lắm. Nhưng em nên biết, Chu Cẩm Vũ không phải là người mà dân thường như chúng ta có thể bám vào.”

Hóa ra thật sự mọi người đều biết, đúng là cô và Chu Cẩm Vũ có chút mập mờ không rõ, hơn nữa hiện tại còn có người quyết tâm theo dõi, hiển nhiên là sẽ biết mấy ngày nay cô không về nhà, thật đúng là chạy không khỏi ánh mắt người khác rồi.

Hạ Chân Ngọc cười cười nói: “Chị Vương, cảm ơn chị đã quan tâm tới em như vậy, em thật sự không có việc gì, chị yên tâm, em biết mình là thân phận gì.”

Chị Vương nghe xong chỉ nói một câu: “Vậy là tốt rồi, chị biết em là người cực kỳ có chừng mực mà.” Sau đó lại bắt đầu tán gẫu sang các đề tài khác.

Chờ chị Vương rời khỏi, Hạ Chân Ngọc cũng không thể nói rõ cảm giác của cô là cái gì. Bình thường không có người đề cập đến, cô coi như ai cũng không biết, còn có thể sống dễ chịu một chút. Hiện tại nghe những

lời chị Vương vừa nói, cô không thể lại tiếp tục bịt tai trộm chuông, tự dối gạt bản thân mình nữa. Nhưng mà đã biết rồi thì cô phải làm sao bây giờ, cô không thể chỉ có ngồi ở đây nghĩ xem người khác bàn luận về cô như thế nào, cảm thấy như thế nào về cô, nếu như có thể vô cảm thì tốt biết bao. Hiện tại Hạ Chân Ngọc cho là bản thân mình càng ngày càng vô cảm rồi, bây giờ cô chỉ mong muốn đem sự việc giải quyết từng cái từng cái một.

Giữa trưa Lý Ngụy gọi điện thoại tới, Hạ Chân Ngọc do dự trong chốc lát mới nghe máy: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Ngụy ở bên kia cười cười, nói: “Chân Ngọc, cho dù tôi thật sự không quan tâm đến chuyện cô và Chu Cẩm Vũ ở cùng với nhau, nhưng dù thế nào cô cũng phải trở về nhà ở vài ngày giống như bình thường chứ. Tôi vì cô mà thậm chí ngay cả chìa khóa nhà của chúng ta cũng đã kiếm có để lấy về từ trong chỗ mẹ tôi, bà ngoại tôi rồi. Vì để tạo điều kiện cho cô, tôi còn bảo mẹ tôi không có việc gì thì đừng tùy tiện đến nhà chúng ta, quấy rầy cuộc sống vợ chồng son của chúng ta, mẹ tôi cũng đã không ngừng mắng tôi một trận rồi. Thế nào, tôi không làm cho cô thất vọng chứ hả?”

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi mới nói: “Rất cuộc anh muốn nói chuyện gì?”

Lý Ngụy nói: “Cô trở về nhà ở vài ngày đi, mẹ tôi và các dì đều hỏi cô đang ở đâu, làm sao mà mấy ngày nay họ cũng không nhìn thấy cô đâu, còn nói cô không thèm đến thăm ông ngoại, bà ngoại và bậc trưởng bối. Tôi cũng không biết nói thế nào với họ, tốt hơn hết là tối nay cô trở về đi, trong nhà có buổi tụ họp ở An Hoa Các, chồng của dì Ba tôi hình như sắp thăng chức Tổng biên tập rồi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Chồng dì Ba của anh không phải vẫn đang làm Tổng biên tập sao, còn thăng chức cái gì nữa?”

Lý Ngụy trả lời: “Chú ấy vẫn là Phó tổng biên tập, bình thường sợ không xuôi tai nên vẫn luôn nói là Tổng biên tập, cô nhớ phải trở về đây.”

Hạ Chân Ngọc thật sự không muốn đối mặt với đám người họ hàng thân thích trong nhà Lý Ngụy. Mỗi lần gặp mặt, bọn họ nếu không phải là cao giọng mở miệng chê bai giễu cợt thì chính là lộ ra vẻ mặt của một cán bộ cấp cao sĩ diện bày đặt giàu có. Huống chi vì chuyện của Lý Ngụy, lại thêm chuyện vay tiền lần này, bọn họ nhất định lại càng phải nói cái gì đó khó nghe rồi.

Đang có chút do dự, Lý Ngụy còn nói thêm: “Chân Ngọc, cô không thể không đến, cô cũng biết dì và dượng tôi bọn họ đều đang làm trong cơ quan hành chính sự nghiệp thành phố, đến lúc đó có cái tin đồn gì truyền đến tai bọn họ, nếu để cho cha mẹ tôi biết được, việc này sẽ thành to chuyện, cô cũng không muốn âm ỉ thành như vậy chứ, phải không?”

Dĩ nhiên Hạ Chân Ngọc biết rõ thực sự không thể để cho những người khác trong nhà Lý Ngụy biết tình hình hiện tại của cô và Lý Ngụy, vì thế liền đồng ý là sẽ trở về. Sau khi cúp điện thoại, Hạ Chân Ngọc lại gọi điện thoại di động cho Chu Cẩm Vũ, kết quả tạm thời không thể nói mấy được, đoán chừng là đang họp. Lúc gần tan tầm cô gọi lại thì vẫn là như thế, nên chỉ có thể đón xe quay về Lý gia trước rồi nói sau.

Nhìn thấy Lý Ngụy, Hạ Chân Ngọc trực tiếp hỏi: “Lý Ngụy, chuyện tôi nói mấy ngày hôm trước anh suy nghĩ thế nào rồi?”

Lý Ngụy nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Chuyện gì? Mấy ngày hôm nay cô cũng không có trở về nhà nha, còn có thể nói với tôi chuyện gì?”

Hạ Chân Ngọc vội la lên: “Tôi muốn nói đến chuyện ly hôn, anh đã suy nghĩ xong chưa, hay là anh có ý định muốn kéo dài chuyện này? Lý Ngụy, không bằng chúng ta nên dễ hợp thì dễ tan, cho dù trong tương lai anh thực có việc gì cần tôi giúp đỡ, nếu tôi còn có khả năng giúp được anh tôi nhất định sẽ giúp.”

Lý Ngụy nở nụ cười, nói: “Chân Ngọc, cô đừng lại coi tôi như thằng ngốc có được không? Nếu hai chúng ta ly hôn, tôi mới là thật sự không biết trông cậy vào ai rồi đó. Ly hôn, cô và Chu Cẩm Vũ sẽ sống cùng nhau, cô cho là hẳn có thể bao nuôi cô được bao nhiêu lâu, cô cùng lắm cũng là có chút mới mẻ mà thôi, đến một ngày nào đó cô không còn thỏa mãn được những gì hẳn muốn, lúc đó còn có thể giúp được gì cho tôi? Không bằng cứ như bây giờ, nhược điểm của hẳn đang nằm ở trong tay hai chúng ta, đến lúc tôi muốn

được đề bạt thì nhất định sẽ là một đường đi bằng phẳng, cô cũng không cần lo lắng bị vứt bỏ, dù sao đối với đàn ông mà nói, càng không chiếm được lại càng không buông tay được.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Lý Ngụy, tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, anh có đồng ý ly hôn hay không?”

Lý Ngụy không thêm để ý liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc một cái: “Tôi cũng trả lời cô một lần cuối cùng, tôi không ly hôn! Nếu cô không suy nghĩ cho tốt, muốn đem chuyện này làm ầm ĩ lên, tôi cũng không quan tâm, tự cô xem mà làm đi.”

Một chút hy vọng nhỏ nhoi về Lý Ngụy đang tồn tại trong lòng Hạ Chân Ngọc được cô vứt bỏ hoàn toàn, cô cảm thấy tức giận đến cực điểm, nhưng cũng không có biện pháp để giải tỏa, chỉ có thể oán giận nhìn Lý Ngụy đang ngậm nga khe há đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Lúc này tiếng điện thoại di động vang lên, vừa nhìn thấy cuộc gọi đến là số điện thoại đối ngoại của Chu Cẩm Vũ, cô liền nghe máy: “Alo”

Ở bên kia điện thoại là Đỗ thư ký, anh ta rất lễ phép rất đúng mực nói với Hạ Chân Ngọc: “Hạ tiểu thư, tôi là Đỗ thư ký, Chu thị trưởng bảo tôi hỏi một chút xem có phải là cô đang có chuyện gì hay không, ngài ấy hiện còn đang có một cuộc họp ở nhà máy, đoán chừng là còn phải chờ một lúc nữa mới kết thúc.”

Hạ Chân Ngọc xấu hổ trong chốc lát mới nói: “Ồ, không có chuyện gì đâu, chỉ là tôi, buổi tối tôi phải đi đến An Hoa Các ăn cơm.” Chu Cẩm Vũ đã bảo anh ta gọi điện thoại cho cô, như vậy về sau cô hoàn toàn không cần phải kiêng dè Đỗ thư ký nữa rồi.

Đỗ thư ký rất là khéo hiểu lòng người, cười nói: “Được, tôi sẽ truyền đạt lại, có cần dùng xe đưa cô đi qua đó không?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng cự tuyệt: “Không cần, không cần, đó là việc riêng trong nhà tôi.”

Nói xong lời cảm ơn với Đỗ thư ký cô liền vội vàng cúp điện thoại, đúng lúc Lý Ngụy đi ra từ phòng ngủ, hắn ta nhìn Hạ Chân Ngọc cười không ngừng: “Được đó, Chân Ngọc, xem ra Chu Cẩm Vũ kiểm soát cô rất chặt chẽ, về trễ còn phải báo cáo.”

Hạ Chân Ngọc không thêm để ý đến hắn ta, cô lạnh lùng nói: “Chuyện của tôi về sau anh tốt nhất đừng động đến, rốt cuộc là hẹn mấy giờ, sao còn không đi?”

Lý Ngụy cũng không tức giận nói: “Được, tôi mặc kệ, tôi chỉ quan tâm đến tiền đồ của tôi là được, cô thích làm cái gì thì làm đi. Bấy giờ đến khách sạn là vừa, trước tiên cô hãy cứ ngồi nghỉ một lát đi.”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể tiêu tốn thời gian bằng cách mở tivi ra xem, cô hoàn toàn không để ý tới Lý Ngụy đang làm cái gì. Lý Ngụy liên tục gọi điện thoại, một lúc sau mới cúp máy đi đến trước mặt Hạ Chân Ngọc dương dương tự đắc nói: “Chân Ngọc, chắc cô còn nhớ rõ Trâu Chí Toàn chứ, ông ta bị điều đến đồn công an rồi. Ha ha ha! Hắn cũng có ngày hôm nay, cho đáng đời, ai bảo hắn dám chọc đến tôi.”

Hạ Chân Ngọc cau mày hỏi: “Trâu khoa trưởng? Vì sao mà ông ấy lại bị điều đi tới đó?”

Lý Ngụy thần bí nói: “Đương nhiên là bởi vì ông ta đã đắc tội với tôi nên Lương phó cục trưởng mới điều ông ta đi chỗ khác.”

Hạ Chân Ngọc vừa nghe lời này, lập tức có chút nghi ngờ, không phải là Lý Ngụy đã nói ra điều kiện gì đó với Chu Cẩm Vũ đấy chứ, nếu thực sự là như thế này thì hắn ta cũng đã đòi hỏi quá mức rồi.

Lý Ngụy nhìn vẻ mặt của Hạ Chân Ngọc cười nói: “Cô cũng đừng hiểu sai, quyền lợi mà Chu đại thị trưởng dành cho tôi cũng không phải để dùng vào những việc như vậy. Tôi chỉ nói với Lương phó cục trưởng là Trâu Chí Toàn đang đi khắp nơi rêu rao nói cô và Chu thị trưởng có quan hệ thối. Kết quả là không quá ba ngày Lương phó cục trưởng liền đem ông ta điều đi chỗ khác. Thật sự là quá đã mà.”

Hạ Chân Ngọc phẫn nộ nhìn Lý Ngụy nói: “Anh dựa vào cái gì mà dám lấy chuyện của tôi ra để tính kế với người khác? Anh không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm chút nào sao? Loại chuyện hại người để làm lợi thế mình mà anh cũng làm được ư?”

Lý Ngụy trào phúng nói: “Làm cũng đã làm rồi còn nói gì đến hổ thẹn lương tâm, chỉ có điều là tấm bằng hiệu Chu Cẩm Vũ này sử dụng thật quá tốt, cô không biết những người khác trong khoa nhìn tôi với anh

mất như thế nào đâu, xế chiều hôm nay cứ nhiên còn có người đưa cho tôi đồ này nọ, nói là có họ hàng mang từ bên Mỹ về. Hừ, hiện tại đã biết năng lực của Lý Ngụy tôi, biết nịnh bợ tôi rồi hả? Sớm đã liên quan đến ông ta, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Hạ Chân Ngọc biết nếu cô không thể mau chóng thoát khỏi Lý Ngụy, như vậy tương lai còn không biết sẽ xảy ra những chuyện gì đâu. Có vẻ như Lý Ngụy càng ngày càng có những ý nghĩ cực đoan, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn, đến lúc đó bản thân cô cũng có thể bị hất kéo vào vòng xoáy này.

Cô ngồi miên man suy nghĩ một lúc thì cũng sắp đến giờ đã hẹn, cô đành phải đứng dậy đi cùng với Lý Ngụy xuống dưới lầu. Lần này những người họ hàng thân thích đó không có ai đợi cô và Lý Ngụy, cho nên chỉ có thể đón xe tự đi đến đó.

Đến nơi, sau khi thanh toán xong tiền xe, Lý Ngụy và Hạ Chân Ngọc người trước người sau bước xuống đi về phía cửa nhà hàng, vẫn còn chưa đi tới cửa đã bị một người ngăn lại. Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu lên, quan sát người đàn ông có thân hình to lớn ở trước mặt, sau khi xác nhận là bản thân cô không biết người này, cô lại quay sang nhìn Lý Ngụy, thấy vẻ mặt của Lý Ngụy cũng là mờ mịt.

Vẫn là Lý Ngụy kịp phản ứng trước, hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

Người nọ cũng không nhìn Lý Ngụy, chỉ là đối diện với Hạ Chân Ngọc lễ phép cười cười, nói: “Hạ tiểu thư, mời đi sang bên này.”

Anh ta là ai mà lại bảo cô đi theo anh ta nhỉ? Hạ Chân Ngọc hơi sợ, cô lặng lẽ đưa tay vào trong túi quần muốn lấy điện thoại di động ra, nhằm phòng bị ngộ nhỡ có chuyện gì đó. Lý Ngụy cũng lớn tiếng nói: “Anh là ai? Dựa vào cái gì mà bảo vợ tôi đi theo anh?”

Người đàn ông kia vẫn không để ý tới Lý Ngụy như cũ, chỉ nhìn Hạ Chân Ngọc và nói: “Hạ tiểu thư, Chu thị trưởng đang chờ cô ở bên kia đấy.”

Theo hướng người đàn ông này chỉ, Hạ Chân Ngọc nhìn sang, liền thấy ở bên kia đường, Chu Cẩm Vũ đang mỉm cười đứng tựa vào xe, bên cạnh anh còn có hai người khác nữa.

Hạ Chân Ngọc có chút mờ mịt, không phải là Chu Cẩm Vũ đang hợp ư, sao lại đến đây rồi? Cô đứng im nhìn người đàn ông ở trước mặt không biết nên làm thế nào cho phải, ngay lúc cô đang bối rối không biết làm sao thì Chu Cẩm Vũ đã di chuyển đến đây.

Bước chân của Chu Cẩm Vũ thong dong trầm ổn, anh chậm rãi đi về phía bên này, khi đi đến bên người Hạ Chân Ngọc thì anh trực tiếp ôm lấy vai cô nói: “Làm sao tan tâm lại không trở về nhà, em chạy đến đây làm cái gì vậy?”

Hạ Chân Ngọc vừa mới nói từ “Em” thì đã bị Chu Cẩm Vũ ngắt lời. Chu Cẩm Vũ nói: “Chỉ lần này thôi nhé, lần sau không cho phép em chạy loạn như vậy nữa. Anh đã đặt chỗ ở Hills rồi, về sau vẫn là nên ít đến những chỗ như thế này, thực không vệ sinh.” Nói xong anh hơi dùng sức dắt Hạ Chân Ngọc rời đi.

Hạ Chân Ngọc thụ động đi theo Chu Cẩm Vũ, cô thật sự là phản ứng không kịp với những gì đang xảy ra. Lý Ngụy đứng ở phía sau muốn đuổi theo Hạ Chân Ngọc lại bị một trong hai người đi theo Chu Cẩm Vũ ngăn cản, người còn lại thì tiếp tục đi theo đằng sau Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc như cũ.

Lý Ngụy vội la lên: “Chu thị trưởng, ngài làm cái gì vậy, hôm nay chúng tôi có buổi gặp mặt gia đình, ngài thật sự không thể mang Chân Ngọc đi được.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền dừng bước lại, xoay người nhìn Lý Ngụy khẽ cười nói: “Lý Ngụy, cậu hẳn là phải biết rõ một điều, đây chính là sự lựa chọn của cậu, vì thế Chân Ngọc không còn là người mà cậu có thể tùy tiện nói muốn gặp là gặp được. Cậu đem Chu Cẩm Vũ tôi đặt ở chỗ nào? Người phụ nữ của Chu Cẩm Vũ tôi, cậu tốt nhất là nên kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không thể gần gũi), có như vậy cậu mới còn có thể tiếp tục sống những tháng ngày an lành.” Lần này nói xong anh cũng không thèm để ý tới Lý Ngụy nữa trực tiếp ôm Hạ Chân Ngọc lên xe.

Hạ Chân Ngọc xuyên qua cửa kính xe ô tô nhìn về phía cửa nhà hàng, khi chiếc xe rời đi Lý Ngụy vẫn còn đứng nguyên ở chỗ đó nhìn theo. Cô quay đầu sang hỏi Chu Cẩm Vũ: “Anh làm cái gì vậy, xã hội đen sao?”

Chu Cẩm Vũ hôn Hạ Chân Ngọc một cái rồi nói: “Nói bậy nào, đó là nhân viên bảo vệ phụ trách công tác an ninh đó, chẳng qua bình thường em không trông thấy được thôi.”

Hạ Chân Ngọc nhìn người ngồi ở chỗ tay lái phụ, nhỏ giọng hỏi Chu Cẩm Vũ: “Bình thường cũng không thấy bên cạnh anh có những người này mà, những lúc đó hai người này đi đâu vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Còn có một chiếc xe, anh bảo bọn họ đi về trước. Bình thường anh cũng không cần phô trương như thế này. Hôm nay là vì để cho hấn ta biết rõ tình thế hiện tại nên mới bảo người đi cùng tới đây.”

Hạ Chân Ngọc lại hỏi: “Hôm nay anh làm cái gì vậy hả? Nếu em không đi ứng phó với những người nhà Lý gia, đến lúc đó sợ là sẽ có phiền toái đấy.”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Em có cái gì phiền toái? Nếu hấn ta đã quyết định lựa chọn như vậy, thì mọi phiền toái hấn chỉ có thể tự mình giải quyết thôi. Mặc dù em và hấn vẫn còn là danh nghĩa vợ chồng, nhưng thực sự em mới là vợ của Chu Cẩm Vũ anh, về sau em ít đi gặp hấn đi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không nói thêm gì nữa. Chu Cẩm Vũ đưa Hạ Chân Ngọc đến nhà hàng Hills, nơi này quả nhiên là xa hoa. Hạ Chân Ngọc sợ nhất là ăn cơm Tây, nếu đồ ăn giống như Fastfood thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nhà hàng cao cấp này thực sang trọng, món ăn cũng đa dạng, hương vị rất tuyệt vời, song tất cả những thứ đó lại khiến cho cô không được tự nhiên.

Ăn uống qua loa xong cô muốn mau chóng trở về nhà, Chu Cẩm Vũ thấy thế cũng không nhiều lời, chỉ là cười cười rồi đưa Hạ Chân Ngọc trở về Nhà Phong. Về đến nhà, Hạ Chân Ngọc đi tắm rửa rồi nằm ở trên giường nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô cũng không thể lại tiếp tục đi con đường cũ, khiến cho Chu Cẩm Vũ kiểm soát cô.

Một lát sau Chu Cẩm Vũ cũng nằm lên giường, thân thể anh dán sát vào sau lưng Hạ Chân Ngọc, một tay vòng qua hông cô rồi từ phía bụng tiến vào trong quần ngủ của Hạ Chân Ngọc bắt đầu xoa nắn.

Hạ Chân Ngọc buồn bực nói: “Anh đừng náo loạn nữa, em không muốn.”

Chu Cẩm Vũ xoay người Hạ Chân Ngọc lại để cho cô nằm ngửa ra, ngón tay cũng đã đâm vào bên trong, nhẹ nhàng di chuyển xuyên qua xuyên lại, anh nhẹ giọng cười nói: “Biết em đang phiền muộn trong lòng, đêm nay anh sẽ không quán lấy em, chỉ ôm như vậy thôi. Bé cứng ngạo, về sau anh không đếm xỉa tới hấn ta nữa, chúng ta cùng nhau sống vui vẻ có được không?”

Hạ Chân Ngọc bị ngón tay của Chu Cẩm Vũ khuấy lộn khiến cho có chút thở gấp, cô nói: “Việc này chỉ sợ là không được, cha mẹ em sẽ hỏi em đấy, hỏi em vì sao một thời gian dài như vậy cũng không tới thăm bọn họ. Cho nên, em sẽ phải bảo với Lý Ngụy đi cùng em về nhà thăm cha mẹ em một chuyến, nếu không cha mẹ em sẽ nghi ngờ.”

Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút mới nói: “Cũng có thể, nhưng mà đến lúc đó anh sẽ bảo người của anh đi đón em.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Anh có thể không cần quản lý em chặt chẽ như vậy có được không? Em và Lý Ngụy đã náo loạn thành ra như thế rồi, anh còn lo lắng cái gì nữa?”

Chu Cẩm Vũ từ chỗ áo ngủ thoáng rộng mở của Hạ Chân Ngọc hôn lên bộ ngực tuyết trắng của cô, anh nói: “Anh không trông nom em có thể yên tâm được không, anh sợ em mềm lòng. Mặc dù hiện tại thái độ của em rất cương quyết, nhưng khi bị những người đó cầu xin vài lần thì lại thay đổi. Chờ em ly hôn xong anh sẽ không trông nom em như vậy nữa, đến lúc đó em muốn đi đâu thì đi, thế nào có được không?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền nhắm mắt lại không thèm để ý tới Chu Cẩm Vũ nữa, vốn tưởng rằng bị bàn tay của Chu Cẩm Vũ quấy rối sẽ không ngủ được, vậy mà không nghĩ tới cô vừa khép mắt lại ngay lập tức liền ngủ say.

Lúc Hạ Chân Ngọc tỉnh lại thì đã thấy Chu Cẩm Vũ đang nhìn cô chăm chú, vì thế cô dụi dụi đôi mắt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Hơn năm giờ.”

Vậy là vẫn còn sớm nha, Hạ Chân Ngọc chuẩn bị ngủ tiếp thêm một lát nữa, cô nói: “Sao anh dậy sớm vậy? Ngủ thêm một lát nữa đi.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nở nụ cười rồi dán sát vào người cô nói: “Anh không ngủ được.”

Hạ Chân Ngọc cũng không quan tâm xem Chu Cẩm Vũ đang nói cái gì, cô mơ mơ màng màng lại muốn ngủ tiếp. Bỗng nhiên cô cảm thấy người mình bị Chu Cẩm Vũ xoay lại, biến thành mặt đối mặt với anh. Cô vừa định hỏi anh muốn làm cái gì, kết quả chính là một chân của cô đã bị nâng lên, Chu Cẩm Vũ trực tiếp vọt vào bên trong.

Hạ Chân Ngọc lập tức bừng tỉnh, buồn bực nói: “Anh làm cái gì vậy hả? Mới sáng sớm mà đã muốn giày vò người khác rồi, em còn đang rất buồn ngủ đó.”

Chu Cẩm Vũ lộ ra vẻ mặt vô sỉ, anh cười nói: “Vợ yêu, cả đêm anh cũng chưa từng ngủ ngon, chỉ sợ ngày hôm qua tâm tình của em không được tốt nên vẫn cố gắng chịu đựng. Em có thể thương xót anh được không, ngoan nào, một lát là tốt rồi.” Nói xong anh liền gấp gấp di chuyển ra vào trên người Hạ Chân Ngọc.

Mặc dù Hạ Chân Ngọc cảm thấy buồn bực, nhưng mà vẫn bị Chu Cẩm Vũ lấn qua lấn lại khiến cho cô thở hổn hển, một thân toàn mồ hôi. Chờ đến lúc Chu Cẩm Vũ chịu buông tha cho cô thì cũng đến giờ rời giường đi làm. Nghỉ ngơi trong chốc lát Hạ Chân Ngọc mới có sức lực để đứng dậy, cô nói: “Lần tới không cho phép anh làm như vậy nữa, em còn phải đi làm đấy.”

Chu Cẩm Vũ vẻ mặt đầy thỏa mãn nằm ở trên giường nhìn Hạ Chân Ngọc, ha ha cười nói: “Năng lực của ông xã em không tồi đó chứ? Đây mới là hạnh phúc của em, em là bà xã của anh, anh không tìm em thì tìm ai?”

Hạ Chân Ngọc tức giận nói: “Anh thích tìm ai thì đi mà tìm.”

Khóe miệng Chu Cẩm Vũ hơi vểnh lên, anh cười nói: “Nếu anh thật sự đi tìm người khác, em sẽ khóc nhè đó.”

Hạ Chân Ngọc ‘Hừ’ một tiếng rồi đi tắm, chỉ cần có thể giúp cho cô thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn hiện tại, Chu Cẩm Vũ có tìm ai cô cũng không quan tâm.

Vừa đến đơn vị Hạ Chân Ngọc liền nhận được điện thoại của Lý Ngụy: “Chân Ngọc, hôm qua cô có phần hơi quá đáng rồi đó. Ngày hôm qua tôi bị mẹ và các dì mắng cho té tát, lại còn phải suy nghĩ tìm lý do để biện minh cho cô, lần tới còn như vậy tôi cũng sẽ không tiếp tục giải vây cho cô đâu.”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh nói: “Ngày hôm qua tôi còn có cách nào khác, tình huống xảy ra chính anh cũng nhìn thấy, anh hẳn là nên đi chất vấn Chu Cẩm Vũ mới đúng chứ nhỉ? Hơn nữa đây chẳng phải là kết quả anh hy vọng sao?”

Lý Ngụy bị Hạ Chân Ngọc nói cho cứng họng không phản bác được câu nào. Mỗi một lúc sau anh ta mới nói: “Mặc dù tôi không thể hỏi qua Chu Cẩm Vũ, nhưng tốt xấu gì cô cũng phải giữ lại cho tôi chút mặt mũi chứ. Chân Ngọc à, cô có thể nói với Chu thị trưởng châm chọc một chút ở phương diện này được hay không?”

Chuyện của vợ mình lại phải đi nhờ một người đàn ông khác châm chọc, Hạ Chân Ngọc nghĩ Lý Ngụy đúng là đã sớm quăng đi hết thể diện rồi. Vì thế cô cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bảo Lý Ngụy bớt chút thời gian về nhà cha mẹ cùng cô một chuyến, Lý Ngụy nghe xong cũng đồng ý rồi cúp điện thoại.

Buổi chiều Hạ Chân Ngọc phải đi phân phát tài liệu trong khu, đi ra tới cổng đơn vị cô mới nhớ tới là mình quên chưa nói cho đồng nghiệp biết sau khi đi đưa tài liệu xong cô sẽ không quay trở lại đơn vị nữa. Vì thế cô liền quay lại định báo với họ một tiếng, kết quả vừa mới đi tới gần cánh cửa phòng làm việc đang hé mở thì phát hiện ra bên trong đang rất ồn ào.

“Cô ta đi đâu rồi hả ?”

“Đi đưa tài liệu trong khu rồi, đoán chừng không quay trở lại nữa đâu, túi cũng đã xách đi rồi.”

“Ồ, vậy là tốt rồi. Các chị nói là cô ta thực sự đã sống chung với Chu thị trưởng rồi hả ?”

“Chuyện đó còn là giả sao? Đã có vài người nhìn thấy cô ta và Chu thị trưởng đi ra đi vào khu —— khu, à khu đô thị mới Nhã Phong. Đúng, chính là Nhã Phong!”

“Wow, thật hả, căn hộ ở Nhã Phong rất xa hoa, đó là một tiểu khu cao cấp, thực sự rất nổi danh. Mọi người nói xem vì sao Hạ Chân Ngọc lại tốt số như vậy? Cô ta cũng không phải đặc biệt xinh đẹp, làm sao người như Chu thị trưởng lại nhìn trúng cô ta chứ?”

Lúc này lại có người nói: “Cô ta có thể làm cho đàn ông mê muội thì còn có lý do nào khác ngoài chuyện kia chứ, không cần nói tỉ mỉ mọi người cũng biết mà.”

Một đám phụ nữ nở nụ cười châm biếm, có người còn nói thêm: “Không biết chồng của cô ta thì thế nào nhỉ, nếu như phát hiện ra thì đúng là chuyện lớn rồi.”

Lại có người nói tiếp: “Cô ngốc à, cô ta sống chung với Chu thị trưởng, chẳng nhẽ chồng cô ta còn có thể không biết được sao? Chắc chắn là anh ta cam tâm tình nguyện đội cái nón xanh này ở trên đầu, Chu thị trưởng còn có thể bạc đãi anh ta sao? Nhưng mà Hạ Chân Ngọc cũng coi như là khiêm tốn, nếu là người khác thì đã sớm không biết ngừng cuồng thành cái dạng gì rồi. Bây giờ chúng ta lên bàn luận về chuyện này, nếu như để cho Hạ Chân Ngọc nghe thấy được, lại đi tìm vị lãnh đạo kia tố khổ, thì tiếp theo chúng ta cũng không hay ho rồi.”

Tất cả mọi người đều nói rằng đã biết, làm gì có ai dám đi trêu chọc vào cô tình nhân nhỏ bé của Chu thị trưởng chứ.

Hạ Chân Ngọc nghe thấy thế sợ có người phát hiện ra mình liền lặng lẽ đi ra ngoài cổng đơn vị. Đứng dưới ánh mặt trời chói chang nhưng cô cũng không cảm thấy được không khí nóng hầm hập, cô không đón xe mà tiếp tục đi bộ từng bước từng bước nặng trĩu về phía khu chính phủ. Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, cô nhìn vào màn hình thì thấy là Lý Ngụy gọi tới, cô lạnh nhạt thờ ơ nghe điện thoại: “Chuyện gì?”

Lý Ngụy cười nói: “Chân Ngọc, ban nãy tôi gọi điện thoại cho cô nói năng có chút linh tinh, cô đừng để ở trong lòng nhé, là do tôi bị mẹ và các dì mắng cho nên có phần nóng nảy, tôi xin lỗi cô.”

Hạ Chân Ngọc không kiên nhẫn nghe Lý Ngụy nói những lời vô nghĩa đó, cô chỉ nói: “Rất cuộc anh lại muốn làm cái gì, nói thẳng ra đi, không cần vòng vo loanh quanh như thế.”

Lý Ngụy không hề tức giận, vẫn cười cười nói tiếp: “Tôi thật sự cảm thấy áy náy thôi, không có chuyện gì đâu.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

Lý Ngụy nói: “Được, được, tôi không quấy rầy cô nữa. Nhưng mà, cô thay tôi cảm ơn Chu thị trưởng nhé!”

Hạ Chân Ngọc không hiểu được, hỏi: “Vì sao phải cảm ơn anh ta?”

Lý Ngụy có chút kỳ quái, nói: “Cảm ơn ngài ấy đã điều tôi đến đội giám sát mà. Sao vậy, chuyện này không phải là hai người đã thương lượng tốt rồi sao?”

40. Chương 40

Hạ Chân Ngọc lại một lần nữa cúp điện thoại của Lý Ngụy, trong lòng thầm nghĩ: đội giám sát? Đây chính là một nơi màu mỡ, Chu Cẩm Vũ đem Lý Ngụy điều đến đây là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự đúng là dự tính đề bạt hắn?

Hôm nay phải trải qua rất nhiều chuyện, Hạ Chân Ngọc đành phải đem tài liệu đưa đi trước, sau đó dưới tình huống bị làm cho tâm phiền ý loạn cô gọi điện thoại cho Cao Mai Lệ, hẹn cô ấy ra ngoài gặp mặt.

Đến lúc gặp mặt Cao Mai Lệ liền hỏi ngay: “Cậu làm cái gì mà thời gian lâu như vậy mới tìm mình hả? Chuyện của cậu và Lý Ngụy thế nào rồi?”

Hạ Chân Ngọc liền đem chuyện vừa mới xảy ra gần đây nói vắn tắt một chút, ngay cả chuyện ngày hôm nay cô ở đơn vị nghe được những lời ong tiếng ve lẫn chuyện Lý Ngụy được điều động công tác cũng nói ra hết.

Cao Mai Lệ tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng: “Tên khốn kiếp Lý Ngụy này, hắn đã không phải là đàn ông, lại còn muốn làm con rùa bị cấm sừng. Con mẹ nó, hắn không phải là người. Nhưng mà, chuyện này cũng thật sự là không dễ dàng gì, hắn muốn làm âm ỉ chuyện này, Chu Cẩm Vũ khẳng định là không có chuyện gì, nhưng còn cậu thì làm sao bây giờ? Những người ở trong đơn vị cậu không cần phải để ý tới, có chuyện xảy ra như vậy, người ta chỉ lên nghị luận cũng đã là tốt lắm rồi, nếu tình cờ gặp phải thì cậu hãy coi như đui mù, còn nếu gặp mặt trực tiếp mà họ không để cho cậu chút mặt mũi thì cậu cũng phải gắng gượng.”

Cô suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Chu Cẩm Vũ đem Lý Ngụy điều đến chỗ tốt như vậy, đoán chừng vẫn là có dự định gì đó, nếu không buổi tối về nhà cậu hỏi anh ta một chút, như vậy cậu cũng có cái mà tính toán. Phi! Mình thực không chịu nổi đồ rác rưởi Lý Ngụy. Hắn đúng là ngu ngốc mà còn có thể nghĩ ra được một chiêu gây tổn hại như vậy.”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói: “Kỳ thật, chuyện lần này mình cũng đã nghĩ thông suốt từ buổi trưa rồi, người khác nói gì cũng là điều khó tránh khỏi, chỉ là trong lòng mình có chút không dễ chịu mà thôi. Mình nghĩ Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không thể dễ dàng cho Lý Ngụy dây dưa mãi như vậy, nhưng mà hy vọng anh ta đừng đem sự việc làm ra lớn chuyện là tốt rồi. Hiện tại mình cũng chỉ mong Chu Cẩm Vũ có thể giải quyết việc này nhanh một chút, đến lúc đó mình sẽ mau chóng tìm ra một hướng đi cho bản thân.”

Cao Mai Lệ lại nói: “Chu Cẩm Vũ đã mất rất nhiều tâm tư ở trên người cậu như vậy, đến lúc cậu thực sự ly hôn với Lý Ngụy, anh ta có thể dễ dàng thả cậu đi sao? Mình thấy khi đó cũng sẽ là một chuyện phiền toái lớn, so với Lý Ngụy anh ta sẽ không dễ đuổi hơn đâu.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Có lẽ trước mắt cứ nghĩ chuyện hiện tại đi, đợi cho đến khi mọi việc được giải quyết xong xuôi rồi, anh ta không buông tha mình thì thế nào, chẳng nhẽ cứ quẩn lấy mình sao? Chỉ có điều mình đoán rằng chờ đến khi mọi việc xong xuôi, anh ta cũng sẽ thay đổi mục tiêu thôi, người đàn ông nào mà chẳng như vậy, đợi đến khi rảnh tay thì cũng không còn cảm thấy mới mẻ rồi.”

Cao Mai Lệ nở nụ cười, nói: “Cũng được, không cần phải nói chuyện sau này, chỉ là hiện tại mình nghe Hách Lượng nhà mình nói, cái cô Lưu Tân Kiệt kia thật đúng là có chút quan hệ với Chu Cẩm Vũ, chị gái của cô ta là Phó Ủy viên trước kia cũng có quan hệ với Chu Cẩm Vũ. Anh ta thật sự là có phúc khí tốt mà.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền áp chế sự tức giận trong lòng, cũng cười nói: “Chu Cẩm Vũ cũng không dễ dàng gì nhỉ, phải ứng phó với nhiều phụ nữ như vậy. Mặc kệ anh ta như thế nào, hiện tại mình chỉ nghĩ đến việc ly hôn, nếu không phải bây giờ mình còn đang nhờ vả anh ta, mình đã sớm tách ra khỏi anh ta rồi. Chỉ có điều, mình không thể trở mặt nhưng cũng sẽ không để cho gã đàn ông già không nên nét đó tiêu dao tự tại như vậy được. Mình đang tính, nếu đã muốn náo loạn thì hãy để ọi người cùng nhau náo loạn đi, vừa vặn mình cũng xả hết giận!”

Cao Mai Lệ vỗ vỗ bả vai Hạ Chân Ngọc nói: “Đồng chí Hạ Chân Ngọc, đồng chí cực khổ rồi. Nhưng mà Chu đại thị trưởng bản lãnh cũng không tồi đâu, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn này của cậu còn rất dễ chịu. Tuy nhiên mình sẽ giúp cậu hành hạ đến chết anh ta, ha ha ha!”

Hạ Chân Ngọc cùng Cao Mai Lệ cười đùa trong chốc lát, tâm tình tốt lên không ít, sau khi chia tay liền trực tiếp trở về Nhà Phong. Cô về nhà không bao lâu thì nhân viên giao đồ ăn của nhà hàng cũng đã tới, trong khoảng thời gian này Chu Cẩm Vũ vẫn luôn luôn đúng giờ đặt đồ ăn ở nhà hàng, anh cứ đặt đồ qua đổi lại mấy nhà hàng này.

Đem đồ ăn đặt ở trên bàn trà, Hạ Chân Ngọc cũng không có tâm tình để ăn uống, nghĩ đến chuyện của Lý Ngụy, nghĩ đến đám hoa lá của Chu Cẩm Vũ, lại cả chuyện hôm nay đồng nghiệp bàn tán ở cơ quan. Cô thậm chí nghĩ tại sao mình lại xui xẻo như vậy gặp phải hai người đàn ông này, thật sự là càng nghĩ càng giận, cô dứt khoát không nghĩ nữa đi vào phòng ngủ leo lên giường nằm.

Hơn chín giờ tối Chu Cẩm Vũ mới trở về, nhìn thấy đồng đồ ăn trên bàn trà không hề được động vào, liền trực tiếp đi vào phòng ngủ tìm Hạ Chân Ngọc, anh cũng không thay quần áo đi đến bên giường gọi Hạ Chân Ngọc tỉnh dậy.

Hạ Chân Ngọc còn chưa có ngủ say thì đã bị Chu Cẩm Vũ đánh thức, cô ngồi dậy tức giận nói: “Anh về thì cứ về, đánh thức em dậy làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Là do anh nhìn thấy em chưa ăn cơm tối mà, bé cưng ngoan, hãy dậy ăn cơm trước rồi sau đó ngủ tiếp nha.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Em không ăn, mỗi ngày đều ăn những món đầy dầu mỡ này ai chịu nổi.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không để anh mời một dì giúp việc đến nhé, chỉ để nấu cơm thôi, mỗi ngày làm xong cơm chiều thì sẽ trở về, như vậy có được hay không?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong ‘hừ’ một tiếng, nói: “Em là người như thế nào chứ, còn muốn mời một người chuyên môn nấu cơm cho sao? Em chỉ là không có cảm giác ngon miệng mà thôi.”

Chu Cẩm Vũ lại hỏi Hạ Chân Ngọc là có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, giọng nói của Hạ Chân Ngọc lại càng không tốt, cô nói: “Em còn có thể xảy ra chuyện gì, chỉ có điều là cả ngày phải nghe những người rồi việc đàm tiếu linh tinh, hiện tại ánh mắt mọi người nhìn em cũng không thấy thoải mái, em còn có thể ăn hết cơm sao?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nói: “Sự tình này là khó tránh khỏi, làm cho em phải chịu ủy khuất rồi, nếu không để anh bảo Trương trưởng phòng tìm Quách Hoài nói chuyện.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn cản anh, cô nói: “Anh đừng có tìm, còn chê em chưa đủ mất mặt hay sao? Mình làm ra loại chuyện như thế này, lại còn không cho người khác nói.”

Chu Cẩm Vũ nhún mày, dỗ dành cô nói: “Được, đều tại anh. Bảo bối, anh không tức giận được không? Ăn chút cơm đi.”

Hạ Chân Ngọc vẫn giống như trước nói không ăn, sau đó lại hỏi Chu Cẩm Vũ: “Lý Ngụy nói hẳn ta được điều đến đội giám sát, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Anh muốn làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ hỏi ngược lại: “Làm sao em vẫn còn liên hệ với hẳn ta?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không phải em đã nói còn phải cùng hẳn ta quay về nhà cha mẹ em sao, gặp em hẳn liền nói cho biết thôi.”

Lúc này Chu Cẩm Vũ mới đáp: “Không phải hẳn muốn có tiền đồ sao? Anh thành toàn cho hẳn! Chỉ cần hẳn có thể làm tốt, đạt được yêu cầu anh không ngại đề bạt hẳn. Nhưng mà nếu hẳn nổi lên tâm tư khác, thì hẳn cũng không thể đổ lỗi được cho ai, đến lúc đó sẽ là thời điểm tốt để nói chuyện.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong vội vàng hỏi lại: “Ý của anh là Lý Ngụy sẽ phạm sai lầm sao? Làm việc ở chỗ đó nhận hối lộ là điều khó tránh khỏi, anh muốn cho hẳn ta xảy ra chuyện, sau đó sẽ buộc hẳn phải ly hôn với em? Việc đó không tốt đâu, em làm gì cũng không muốn hại người như vậy!”

Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc nói: “Nhìn em lo lắng chưa kìa! Ý của anh là nếu Lý Ngụy có đủ kiên cường để vượt qua được khảo nghiệm lần này, như vậy việc anh đề bạt hẳn cũng coi như hợp lý. Nếu như hẳn ta làm tốt công việc được giao anh cũng sẽ không nhỏ mọn mà tiếp tục kéo hẳn lên một phen, chỉ có điều là nếu hẳn còn không biết chừng mực, vậy thì đừng trách Chu Cẩm Vũ anh tàn nhẫn.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong dự tính của Chu Cẩm Vũ cảm thấy mặc dù có chút quá mức, nhưng đối với người như Lý Ngụy thì cũng chỉ có thể như vậy, chỉ hy vọng Lý Ngụy có thể mau chóng thông suốt, có lẽ tương lai còn có tiền đồ tốt hơn.

Hơi chút yên lòng, Hạ Chân Ngọc lại ngửi thấy trên người Chu Cẩm Vũ có mùi nước hoa và mùi khói thuốc, cô đẩy anh ra, hỏi: “Tại sao hôm nay anh lại trở về nhà trẻ như vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Có một cuộc xã giao cần phải đi, em ngủ đi, anh đi tắm đây, ngày mai không cho phép em nhịn ăn.”

Nói xong anh buông Hạ Chân Ngọc ra chuẩn bị đi tắm rửa. Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ bước ra khỏi phòng ngủ, thầm nghĩ: thật đúng là coi cô là kẻ ngốc sao, niềm vui mới chắc chắn là có, xem ra Cao Mai Lệ nói không sai, cô cũng không thể để bị Chu Cẩm Vũ chơi đùa như vậy được.

Chu Cẩm Vũ tắm rửa xong trở về phòng, anh lên giường ôm Hạ Chân Ngọc ngủ như mọi hôm, một lát sau cũng ngủ thiếp đi, vô ý thức anh đưa tay vói vào trong áo ngủ của Hạ Chân Ngọc nắm lấy khối mềm mại trước ngực cô mà nhéo nhéo.

Hạ Chân Ngọc không nhúc nhích, chỉ là cổ lửa giận trong lòng đang dâng lên cực kỳ khó chịu, tình cảnh của cô như bây giờ còn không phải là do Chu Cẩm Vũ tạo thành sao, vậy mà anh còn có thể tiêu diêu tự tại tại chơi đùa phụ nữ ở bên ngoài, còn cô thì lại phải chịu sự phân biệt đối xử, cô suy nghĩ và đưa ra quyết định cho bản thân rồi sau đó cũng chìm vào giấc ngủ.

Liên tiếp hai ngày sau đó Chu Cẩm Vũ cũng đều trở về nhà rất trễ, hơn nữa lại còn càng ngày càng trễ hơn. Đến buổi tối ngày thứ ba, Hạ Chân Ngọc ở nhà gọi điện thoại vào số cá nhân của Chu Cẩm Vũ, bên kia được tiếp máy rất nhanh: “Alo, Chân Ngọc, làm sao vậy?”

Hạ Chân Ngọc tỏ ra như không có việc gì nói: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi một chút xem mấy giờ anh về?”

Chu Cẩm Vũ cười cười, nói: “Sao vậy, nhớ tới anh rồi hả? Hôm nay chỉ sợ là anh sẽ về rất khuya, em cứ ngủ trước đi.”

Hạ Chân Ngọc nghe thấy ở bên kia điện thoại rất náo nhiệt còn có tiếng cười nói ầm ĩ, cô không tiếng động nở nụ cười rồi nói với Chu Cẩm Vũ: “Ừm, được rồi, em cúp máy trước.”

Chu Cẩm Vũ chỉ nói ‘được’ một tiếng liền để điện thoại di động xuống, nhưng mà không nghĩ tới lần này Hạ Chân Ngọc không có gác điện thoại trước, bình thường đều là Hạ Chân Ngọc vội vàng gác điện thoại.

Hạ Chân Ngọc vẫn giữ điện thoại ở bên tai, cô nghe thấy bên kia có tiếng nói chuyện.

Một giọng nữ nũng nịu quyến rũ nói: “Chu thị trưởng, ai gọi điện thoại tới cho ngài vậy?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Không có gì. Như thế nào, bây giờ vẫn còn muốn trút rượu tôi sao, em rốt cuộc là trợ lý của ai ah?”

Người phụ nữ kia cười khúc khích và nói: “Ai bảo ngày thường ngài không thèm để ý tới em, em đành phải tự mình đưa đến đây. Chẳng lẽ ngài thực sự chỉ thích chị gái em, không thích em sao, ngài không uống em cũng không đồng ý đâu.”

Chu Cẩm Vũ dùng giọng nói trầm thấp có từ tính trên đầu cô ta: “Tôi và chị em không có chuyện gì đâu, không nghĩ tới người này còn có một cô em gái nhỏ phong lưu như vậy.” Nói xong anh liền nở nụ cười tà khí.

Hạ Chân Ngọc đã thực sự không còn nghe vô những lời nói hờn dỗi kế tiếp của người phụ nữ kia, cô dứt khoát cúp máy. Con mẹ nó, thật đúng là quá ghê tởm, quả nhiên người phụ nữ kia là trợ lý Lưu Tân Kiệt, cũng không biết cô ta và Chu Cẩm Vũ đã tới mức độ nào rồi.

Hạ Chân Ngọc ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, quyết tâm chờ Chu Cẩm Vũ trở về. Khi sắp đến 12 giờ thì Chu Cẩm Vũ mới mở cửa bước vào nhà, thấy Hạ Chân Ngọc vẫn còn chưa ngủ, có chút kinh ngạc liền đi tới gần cô, hỏi: “Làm sao vẫn còn chưa ngủ? Không phải là em thức chờ anh đấy chứ?”

Hạ Chân Ngọc cũng không có ngược nhìn Chu Cẩm Vũ, cô nói: “Không ngủ được, muốn ngồi xem tivi một lát.”

Chu Cẩm Vũ cười cười ngồi xuống bên cạnh cô, nói: “Có phải là không có anh nằm cùng nên không ngủ được, đúng không? Thật là một cô bé khờ mà, chờ hai ngày nữa hết bận là anh có thể về nhà sớm với em rồi.” Nói xong anh muốn hôn lên khuôn mặt Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc một phen đẩy Chu Cẩm Vũ ra, nói: “Anh đừng chạm vào em, trước tiên hãy đem mùi nước hoa trên người anh tẩy sạch đi rồi nói sau.”

Chu Cẩm Vũ lặng đi một chút, cũng không để ý, vẫn cười nói: “Ghen tuông? Bé cưng ngoan, anh thật sự không có làm cái gì, chẳng qua là mấy ngày nay có đoàn cấp trên đến kiểm tra, anh phải đi tiếp đón thôi.”

Hạ Chân Ngọc không để cho anh nói xong, trực tiếp đánh gãy: “Anh đừng có tự dất vàng lên mặt mình, em còn lâu mới ăn dấm chua, chỉ có điều là em ghét cái mùi nồng nặc ở trên người anh, anh thích làm cái gì thì làm cái đó, miễn là anh chắc chắn bản thân mình không bị bệnh là được!”

Chu Cẩm Vũ mặt trầm xuống, nói: “Hôm nay em làm sao vậy hả, nói chuyện sắc mùi khó chịu như vậy?”

Rốt cục Hạ Chân Ngọc cũng ngược mắt nhìn thẳng Chu Cẩm Vũ, từng chữ từng câu nói: “Em mới nói một câu như vậy, đã khiến anh khó chịu rồi sao? Em đây mỗi ngày đều phải chịu đựng ánh mắt soi mói cùng những lời đàm tiếu của người khác, có phải hay không cũng sống không nổi nữa? Em làm sao ư, em đương nhiên là tức giận, dựa vào cái gì mà em phải chịu tội, còn anh lại có thể ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt như không có chuyện gì xảy ra!”

Chu Cẩm Vũ cũng có chút nổi nóng nói: “Chân Ngọc, em rốt cuộc là làm sao vậy? Là bởi vì hai ngày nay anh về nhà trễ sao? Để cho em nghĩ thấy trên người anh có mùi nước hoa, em liền cứ như vậy mà khẳng khái có chấp áp đặt cho anh sao?”

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ngài đừng để ý, tôi thật sự không phải là ngại ngài trở về nhà trễ, là tôi lo lắng cho ngài đã lớn tuổi như vậy rồi vẫn còn phải ứng phó với ‘cô em gái nhỏ phong lưu’, sợ thân thể già yếu của ngài không chịu đựng nổi mà thôi, nếu không để ngày mai tôi chuẩn bị chút thuốc bổ cho ngài bồi bổ?”

Sắc mặt Chu Cẩm Vũ lập tức liền thay đổi, còn có chút hồng hồng, cũng không biết là do lo lắng hay là do tức giận, hồi lâu sau mới nói: “Làm sao em lại nghe được? Lúc đó là... là anh nói đùa với cô ta thôi... những trường hợp như thế này là khó tránh khỏi.” Hiếm thấy anh lại có lúc nói một câu cà lăm như vậy.

Hạ Chân Ngọc tiếp tục cười, nói: “Không cần giải thích, tôi có thể hiểu được, đều là vui đùa, ngài đi ngủ đi, tôi xem tivi thêm một lát nữa.”

Chân mày Chu Cẩm Vũ cau lại, giọng nói có chút sát chặt: “Chân Ngọc, em thật muốn vì chuyện này mà làm ầm ĩ với anh vậy sao? Em vẫn luôn luôn là người biết đúng mực cơ mà.”

Hạ Chân Ngọc lập tức đứng lên, nói: “Thế nào, lúc này lấy đúng mực ra mà nói chuyện này rồi hả? Đúng mực thật đúng là đồ tốt nhỉ? Nếu lúc trước chỉ cần anh biết đúng mực một xíu thôi, tôi có thể gặp phải tình trạng ngày hôm nay không? Đúng mực từ trong miệng anh nói ra, thật sự là có chút mực cười.”

Chu Cẩm Vũ cũng thực sự tức giận, anh đứng lên nói: “Anh đã nói là anh với cô ta không có chuyện gì, chỉ là cười cợt trên đùa một hai câu, em còn muốn náo loạn tới khi nào?”

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc cũng đã có phần lớn hơn, cô nói: “Anh làm cái gì không phải bản thân anh rất rõ ràng hay sao? Hiện tại tôi bây giờ trong ngoài đều không được lòng người, còn anh không phải vẫn chơi đùa với phụ nữ như thường ư? Nếu như đến cùng thật sự có chuyện này anh chỉ cần nói một tiếng, tôi sẽ thành toàn cho anh, anh không cần phải coi tôi như kẻ ngốc để mà lừa gạt, tôi còn ngại bản đồ!”

Gân xanh trên trán Chu Cẩm Vũ nổi lên, anh lạnh giọng nói: “Nếu cứ tiếp tục ầm ĩ như vậy, thật đúng là sắp điên đầu lên rồi, em hãy cẩn thận suy nghĩ đi, anh về bên Greene.” Nói xong trực tiếp đổi giày đi ra khỏi cửa.

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ rời đi, cô hơi hơi nhếch miệng không thêm để ý, trực tiếp trở về phòng ngủ thu thập hành lý.

Thu thập xong đồ đạc, Hạ Chân Ngọc nằm ở trên giường ngủ thiếp đi. Đến ngày hôm sau, cô gọi điện thoại cho Lý Ngụy, bảo anh ta về nhà cha mẹ cùng mình một chuyến, sau đó lấy cớ nói hẳn phải đi công tác, để cho cô ở lại nhà mẹ đẻ vài ngày.

Lý Ngụy nghe xong có chút sốt ruột nói: “Không phải đã nói là chỉ cần cùng nhau về nhà ăn bữa cơm sao? Vì sao cô còn muốn ở lại, đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô và Chu thị trưởng cãi nhau rồi hả? Chân Ngọc, không phải tôi đã nói với cô rồi sao, tính khí của cô có phải hay không cũng nên sửa đổi một chút, Chu thị trưởng không phải là kiểu người hay dễ dàng, cô cứ như vậy làm sao còn có cuộc sống tốt đẹp?”

Hạ Chân Ngọc nói thẳng: “Lý Ngụy, anh vẫn còn không biết xấu hổ ư, nói không được tiếng người thì đừng nói, tôi bảo anh làm như thế nào thì anh cứ làm như vậy đi.”

Lý Ngụy vẫn là lo lắng do dự về tiền đồ của mình, tuy rằng sốt ruột nhưng mà chỉ có thể đồng ý với Hạ Chân Ngọc.

Trở về nhà mẹ đẻ, Hạ Chân Ngọc và Lý Ngụy sau khi cơm nước xong xuôi đã nói đến chuyện đi công tác của hẳn ta. Bà Hạ nghe xong vui vẻ nói ‘được’, vì khó có dịp con gái về nhà ở. Ngay sau đó Lý Ngụy nán lại trong chốc lát liền cáo từ, Hạ Chân Ngọc đem đồ đạc đặt vào trong phòng ngủ của mình, rồi quay lại phòng khách hàn huyên với cha mẹ thêm một lát nữa, mãi đến tận khuya mới trở về phòng ngủ.

Cứ như vậy vài ngày trôi qua, Chu Cẩm Vũ ở bên kia cũng không có tin tức gì, Hạ Chân Ngọc nghĩ như vậy cũng tốt, nói không chừng Lý Ngụy thấy cô và Chu Cẩm Vũ trở mặt cũng hết hy vọng rồi.

Chu Cẩm Vũ cực kỳ buồn bực, anh không nghĩ tới Hạ Chân Ngọc sẽ náo loạn với anh như vậy, anh cho rằng là do anh đã quá nuông chiều cô, có lẽ phải làm ra vẻ lạnh nhạt vài ngày mới tốt. Lúc này Đỗ thư ký tiến vào báo cáo chương trình làm việc ngày hôm nay, báo cáo xong rồi, anh ta nhìn nhìn Chu Cẩm Vũ một chút mới nói: “Chu thị trưởng, nhà hàng mà ngài vẫn đặt đồ ăn có gọi điện thoại đến nói mấy ngày hôm nay không có ai ở nhà, vì vậy đồ ăn cũng không giao được, họ muốn hỏi có phải ngài đã thay đổi địa chỉ hay không?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong lập tức ngẩng đầu nhìn Đỗ thư ký, hỏi: “Không có người?”

Đỗ thư ký gật gật đầu, nói: “Vâng, tổng cộng là có ba nhà hàng gọi tới, đều nói là không có người.”

Chu Cẩm Vũ có chút bồn chồn lo lắng, anh bảo Đỗ thư ký đi ra ngoài trước, sau đó ngay lập tức gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc cũng tiếp máy luôn không từ chối: “Alo, tìm tôi có việc gì?”

Chu Cẩm Vũ lập tức hỏi: “Mấy ngày hôm nay em không về nhà, em ở chỗ nào vậy?”

Hạ Chân Ngọc trả lời: “Anh không cần phải quan tâm xem tôi đang ở chỗ nào.” Nói xong cô trực tiếp cúp điện thoại.

Chu Cẩm Vũ nhìn di động, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, cô sẽ không lại chạy về Lý gia chứ? Nếu quả thực là như vậy, thì anh thật đúng là muốn chính chết Lý Ngụy cho xong hết mọi chuyện.

Sau khi tan làm, lúc Hạ Chân Ngọc về gần đến nhà thì bị Chu Cẩm Vũ bắt lấy, cô bị anh túm lên xe trực tiếp trở về Nhã Phong. Vào trong phòng Hạ Chân Ngọc thở phì phì nói: “Anh kéo tôi trở về cũng vô dụng, trong chốc lát nữa tôi sẽ rời đi.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Mấy ngày hôm nay em đều trở về nhà mẹ đẻ ở chứ? Em và anh cãi nhau, anh cũng đã rời đi, em còn chạy ra ngoài làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc trào phúng nói: “Tôi không muốn ở đây, tôi ngại bản!”

Chu Cẩm Vũ quát: “Không được nói linh tinh! Sao em cứ mãi không dứt như vậy, anh cũng đã cúi đầu, em còn muốn thế nào? Hạ Chân Ngọc, sự nhẫn nhịn của anh cũng chỉ có một giới hạn nhất định, không thể lúc nào cũng dễ dàng tha thứ vô cùng tận cho những hành động càn quấy của em!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong, nhìn chằm chằm vào Chu Cẩm Vũ, đột nhiên bật khóc, cô hét lên: “Tôi như thế nào? Tôi không muốn ở cùng một chỗ với anh cũng không được sao? Là anh lôi kéo tôi trở về, tôi có gọi anh sao? Cục hạn của anh là gì? Tôi đâu có bắt anh phải dễ dàng tha thứ cho tôi! Chu Cẩm Vũ, hôm nay hãy đem mọi chuyện nói cho rõ ràng càng sớm càng tốt đi. Tôi cũng không cần anh phải cúi đầu chịu ủy khuất, hai chúng ta hãy mau chóng tách ra, tôi không muốn chịu đựng những đau khổ này nữa!” Nói xong một hơi, cô vừa khóc vừa muốn chạy đi.

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc khóc lớn như vậy, liền triệt để bị tiếng khóc của cô làm ông muội, anh vội vàng ngăn cô lại, đem cô ôm vào trong ngực dỗ dành, nói: “Haizz, em đừng bỏ đi nữa nha, thật đúng là... làm sao em lại khóc cơ chứ. Anh sai rồi, được không? Anh bắt em nhận lỗi, là Chu Cẩm Vũ anh sai rồi. Chân Ngọc, em ngoan nha, đừng khóc nữa, là anh không tốt, làm sao anh lại nỡ bắt em chịu ủy khuất lớn như vậy chứ? Bảo bố ngoan, ngày mai anh sẽ đổi công tác của Lưu Tân Kiệt, anh điều cô ta đến bộ phận khác, được không?”

Hạ Chân Ngọc nắm tay thành thịch vào ngực của Chu Cẩm Vũ, nhưng mà Chu Cẩm Vũ vẫn ôm chặt lấy cô, giờ ngón tay lên thề và nói lời xin lỗi. Khó khăn lắm Hạ Chân Ngọc mới dịu đi, Chu Cẩm Vũ còn nói thêm:

“Bảo bối, đừng làm rộn, xương cốt già cỗi của chú sắp bị cứng giầy vò đến vỡ vụn rồi, đừng nhìn xem cánh tay cũng bị tím lên rồi đây này.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới chịu thu binh, cô nức nở nói: “Vây về sau anh còn mắng mỗ em nữa không? Anh có còn cùng người phụ nữ khác làm điều xằng bậy nữa không hả?”

Chu Cẩm Vũ cười khổ nói: “Có khi nào anh trách mắng em chứ, được, được, không mắng. Anh và cô ta thật sự không có phát sinh chuyện gì, chỉ là trêu đùa vài câu, anh cũng đã nói sẽ điều cô ta đi rồi, như vậy vẫn còn không được sao?”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc đã thấy dễ chịu hơn, cơn tức giận mấy ngày nay cuối cùng cũng được xả ra một ít, xem ra về sau thật đúng là vẫn cần phải gây sức ép với Chu Cẩm Vũ như vậy mới tốt. Vì vậy cô liền lau lau nước mắt và mỉm cười, nói: “Được rồi, tạm thời em sẽ tin anh một lần.”

Chu Cẩm Vũ vừa nhìn thấy cô cười, thì trên người cũng có chút nóng lên, anh nghiêng đầu cúi xuống hôn lên khuôn mặt Hạ Chân Ngọc, nói: “Bé cưng hư đốn, chỉ toàn bắt nạt chú của cưng thôi, thấy chú sốt ruột lo lắng cưng cao hứng lắm có phải hay không?”

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nhìn anh không nói lời nào, Chu Cẩm Vũ lại hưng phấn, trực tiếp kéo tay cô xuống phía dưới ấn vào hạ thân của anh, anh thở hổn hển nói: “Em sờ đi, nó rất muốn em rồi đó.” Nói xong anh trực tiếp cởi áo của Hạ Chân Ngọc ra, đưa tay vân vê nhào nặn hai luồng phần nộn mê người của cô.

Hạ Chân Ngọc rút tay về, đẩy Chu Cẩm Vũ ra, nói: “Anh chỉ biết nghĩ đến những chuyện này, em vẫn còn đang tức giận đấy.”

Chu Cẩm Vũ thấp giọng cười nói: “Tiểu bại hoại, anh đã vài ngày ăn không vô, ngủ không được, còn không phải là vì em sao? Ngoan, để cho chú xoa nào.” Sau đó anh cởi khóa quần ra, rồi lại kéo bàn tay của Hạ Chân Ngọc trở về chỗ đó để tiếp tục xoa bóp.

Hạ Chân Ngọc thụ động để mặc cho bàn tay của mình bị Chu Cẩm Vũ di chuyển kéo qua kéo lại, cô thầm nghĩ: đàn ông vẫn luôn như vậy, chờ sau khi Chu Cẩm Vũ giúp cô thoát khỏi Lý Ngụy, cô nhất định sẽ rời bỏ anh.

Chu Cẩm Vũ ngậm lấy đầu lưỡi của Hạ Chân Ngọc mà nhấm nháp và mút vào, cho đến khi Hạ Chân Ngọc hít thở không thông mới buông cô ra. Anh cấp bách đến mức không thể chờ thêm được nữa mà cởi quần dài của cô ra, sau đó tay anh trực tiếp xoa nắn hạ thân của cô, anh vừa hôn môi cô vừa mơ hồ không rõ nói: “Bảo bối ngoan, thực sự là yêu chết đi được.”

Nói xong anh liền cởi nốt chiếc quần lót của Hạ Chân Ngọc, rồi nâng cây gậy của mình đâm vào bên trong cô, lúc anh tiến vào hai người đều ‘ưm’ một tiếng, sau đó Hạ Chân Ngọc thấp giọng kêu lên: “Anh nhẹ một chút!”

Chu Cẩm Vũ càng làm càng hưng phấn, anh tách hai chân Hạ Chân Ngọc ra một chút, rồi vươn tay nắn bóp bầu vú trắng mịn non mềm của cô, sau đó lại vuốt tay rờ rờ lên bụng Hạ Chân Ngọc, ha ha cười nói: “Em có cảm nhận được không, nó đang ở chỗ này đấy.” Sau đó liền ra sức đâm vào rút ra.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ lấn qua lấn lại không ngừng đổ mồ hôi, toàn thân cũng là bủn rủn vô lực, đành phải bảo Chu Cẩm Vũ làm chậm lại một chút.

Chu Cẩm Vũ thở gấp nói: “Bảo bối, em hôn anh đi, anh sẽ tha cho em.”

Hạ Chân Ngọc vô lực nhìn Chu Cẩm Vũ, sau đó buộc lòng phải đưa môi mình tới gần, cô vươn đầu lưỡi liếm liếm quanh miệng Chu Cẩm Vũ, khiến cho Chu Cẩm Vũ cả người run lên, anh lại khế cắn đầu lưỡi của Hạ Chân Ngọc một lần nữa, nói: “Bé cưng hư đốn, anh chơi chết em nè!”

Sau đó anh cũng không còn quan tâm đến điều gì nữa, bắt đầu nâng chân Hạ Chân Ngọc lên mạnh mẽ đâm vào. Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ ma sát làm cho có chút đau đớn, chỉ có thể đứt quãng nói: “Anh chậm một chút, nhẹ một chút được không?”

Chu Cẩm Vũ chỉ cảm thấy bị kích thích đến sắp điên rồi, anh ôm Hạ Chân Ngọc gắt gao đặt ở dưới thân, cắn răng điều hòa lại tốc độ di chuyển, nói: “Chú vò nát cưng ra được không? Nếu không hai chúng ta cứ dính lấy nhau mãi như vậy đi, có được không, hửm?”

Hạ Chân Ngọc bị căng trương khó chịu, vừa chua xót vừa tê dại đến không chịu nổi, mãi cho đến khi có một luồng khoái cảm như điện giật đánh úp lại, rốt cục cô hét lên một tiếng, ý thức cũng mất đi hơn phân nửa.

Thấy Hạ Chân Ngọc như vậy, Chu Cẩm Vũ nâng cơ thể mềm mại vô lực của cô cười nhẹ một tiếng, nói: “Thích không?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại không để ý tới anh, chỉ run giọng nói: “Anh mau ra đi.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ hơi chút khàn khàn: “Bảo bối của anh, nhịn thêm chút nữa, ngoan, thả lỏng một chút nào.” Tiếp đó anh lại áp chặt lên trên người Hạ Chân Ngọc không ngừng xuyên qua xuyên lại dưới hạ thân cô. Hạ Chân Ngọc cảm thấy ngực cũng đã có chút đau nhức khó chịu. Cũng trong khoảng thời gian này, Chu Cẩm Vũ gần như là ôm trọn lấy Hạ Chân Ngọc mà cấp tốc chuyển động, sau đó anh chợt thét lên một tiếng rồi gắt gao ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc nằm bất động trên người cô.

Chờ đến lúc hai người đều khôi phục chút ý thức, Chu Cẩm Vũ vẫn dính sát vào Hạ Chân Ngọc như cũ, anh nói: “Về sau không cho phép em lại giận anh như vậy, bằng không sẽ dùng gia pháp hầu hạ.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Anh đề em tới khó chịu muốn chết rồi, còn không mau đứng lên?”

Chu Cẩm Vũ hôn hôn cô, cười nói: “Không muốn đứng lên, chỉ muốn nằm mãi như vậy thôi. Bé cưng ngoan, để cho chú nghỉ một lát nhé!”

Ở dưới sự thúc giục không ngừng của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ lúc này mới chịu buông Hạ Chân Ngọc ra, ôm cô đi vào trong phòng tắm tắm uyên ương. Lúc trở lại trên giường, Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc thở dài nói: “Vẫn là được ôm vợ mới ngủ ngon nha.” Ngay sau đó anh lại tiếp tục thân mật một phen mới coi như là xong xuôi.

Sáng ngày hôm sau, hạ Chân Ngọc vội vàng gọi điện thoại về nhà cha mẹ, kết quả là bị bà Hạ phàn nàn, nói: “Chân Ngọc, con đã lớn như vậy rồi, làm sao vẫn còn hồ đồ như thế chứ. Nếu không phải mẹ gọi điện thoại cho Lý Ngụy, thì con đã làm cho cha và mẹ lo muốn chết rồi. Lý Ngụy về nhà rồi mà con cũng không nói với mẹ một tiếng.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói lời xin lỗi, lại bị bà Hạ ca thán trong chốc lát mới kết thúc. Chu Cẩm Vũ quay sang ôm lấy Hạ Chân Ngọc nói: “Hôm nay là thứ Bảy, nếu không anh cùng em đi dạo phố mua chút quần áo nhé?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Em hẹn với Cao Mai Lệ rồi, cô ấy muốn đến trung tâm thương mại. Với lại em nào dám cùng anh đi dạo phố! Anh cũng không phải miễn cưỡng đi với em làm gì.”

Chu Cẩm Vũ cười cười, nói: “Cũng được, để anh đưa em đến đó, vừa vặn anh cũng muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút rồi đồng ý, dù sao trời cũng đã nóng, cô nên đi nhờ xe của Chu Cẩm Vũ cho đỡ mệt. Đi đến nơi, Chu Cẩm Vũ ngừng xe lại, Hạ Chân Ngọc vừa định mở cửa xe ra, Chu Cẩm Vũ đã nói: “Em cầm lấy cái thẻ này, muốn mua cái gì thì mua đi.”

Hạ Chân Ngọc nhìn nhìn, nói: “Em chỉ tới đây xem một chút thôi, cũng không có ý định mua gì. Hơn nữa, đây cũng không phải là nơi em có đủ khả năng chi trả, mà cho dù có mua cũng mặc không hợp.”

Chu Cẩm Vũ cũng không muốn làm cho cô khó xử, anh nói: “Em không mua, vậy thì chờ anh có chút thời gian rảnh anh sẽ đi mua cho em, nhất định phải để cho bà xã của anh ăn mặc thật xinh đẹp mới được.” Nói xong anh nâng khuôn mặt của cô lên hôn vào đôi môi mềm mại trơn bóng của cô.

Hạ Chân Ngọc xuống xe, nhìn theo xe của Chu Cẩm Vũ rời đi mới định bụng tìm một chỗ mát mẻ để ngồi chờ Cao Mai Lệ.

Kết quả là vừa quay người lại cô liền nhìn thấy dì Hai cùng dì Ba của Lý Ngụy đang trốn mắt há mồm đứng ở đằng kia.

41. Chương 41

Thấy dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy đang đứng ngây người ở trước cửa trung tâm thương mại nhìn mình, trong lòng Hạ Chân Ngọc cảm thấy bối rối cực độ sau đó cô dần bình tĩnh lại. Như vậy cũng tốt, nếu như cô thực sự ly hôn với Lý Ngụy, trước sau gì cũng không giấu diếm được người của Lý gia và Tống gia, chuyện xảy ra ngoài ý muốn hôm nay cũng coi như là để xem thái độ của bọn họ rốt cuộc là gì.

Cuối cùng dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy cũng kịp phản ứng lại, hai người bước nhanh đến trước mặt Hạ Chân Ngọc. Dì Ba mở miệng trước tiên: “Chân Ngọc, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Người kia có phải là Chu thị trưởng hay không, hả?” Bà ta vốn là nói cái gì cũng không dám tin Hạ Chân Ngọc sẽ ở cùng một chỗ với Chu Cẩm Vũ, bởi vì Hạ Chân Ngọc không xứng nha! Nhìn vào dáng dấp của đứa cháu dâu này, nào có khả năng được Chu Cẩm Vũ coi trọng chứ, nhưng vừa rồi nhìn thấy hành động thân mật của hai người ở trong xe, lại khiến cho bà ta không thể phủ nhận cái sự thật này.

Lúc này dì Hai của Lý Ngụy cũng lên tiếng chất vấn: “Đúng vậy nha, đây rốt cuộc là làm sao hả, cô phải giải thích cho rõ ràng, nếu không phải hôm nay hai người chúng tôi nhìn thấy, chuyện này còn bị cô lừa gạt giấu diếm đến khi nào, chúng tôi thật sự là quá coi thường cô rồi!”

Hạ Chân Ngọc nhìn vẻ mặt đầy phần nộ của hai người phụ nữ ở trước mắt, cô bình tĩnh nói: “Hai dì thật muốn đứng ở trên đường cái tra xét về vấn đề này?”

Nghe Hạ Chân Ngọc nói xong, dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy vẫn là ngừng lại, theo bản năng liền nhìn sang hai bên một chút. Cũng đúng, việc này thực sự là không thể tranh luận ở đây, không nói đến chuyện đây là việc xấu ở trong nhà, mà quan trọng hơn cả đương sự lại là Chu Cẩm Vũ, việc này đâu có thể công khai tranh luận được chứ.

Dì ba Lý Ngụy suy nghĩ một chút rồi nói: “Hừ, coi như cô còn biết cảm thấy hổ thẹn. Đi thôi, ngay bây giờ hãy theo chúng tôi trở về nhà, để xem đến lúc đó cô còn có cái gì để nói!”

“Quay về nhà làm cái gì? Chân Ngọc sẽ không cùng hai người trở về đâu!” Cao Mai Lệ đột nhiên từ phía sau đi tới và nói.

Dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy nhất thời phản ứng không kịp, nhìn Cao Mai Lệ hỏi: “Chuyện này liên quan gì đến cô, đây là việc nhà chúng tôi, không cần phải có người ngoài như cô tham gia!”

Cao Mai Lệ đứng ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc, cười lạnh nói: “Chuyện này không cần phải hỏi Chân Ngọc, hãy trở về hỏi trực tiếp Lý Ngụy nhà các người là được! Trong chuyện này Lý Ngụy nhà các người đúng là biết rõ đến từng chi tiết, hơn nữa chẳng những biết rõ mà còn vui vẻ chịu đựng. Vả lại Chân Ngọc căn bản là không muốn tiếp tục chung sống với Lý Ngụy nhà các người nữa, bởi hần chính là một gã bất ——”

Cô vừa mới nói đến chỗ này đã bị Hạ Chân Ngọc ngắt lời: “Mai Lệ nói không sai, hai người cũng không cần ngạc nhiên, có chuyện gì thì cứ hỏi Lý Ngụy đi, chờ hỏi Lý Ngụy xong chúng ta sẽ lại tiếp tục thảo luận!” Nói xong liền lôi kéo Cao Mai Lệ rời đi.

Hạ Chân Ngọc và Cao Mai Lệ đón xe taxi trở về Nhà Phong, Cao Mai Lệ đi thăm ngôi nhà một vòng rồi trở về ngồi ở trên ghế sofa, nói: “Đúng là quá tốt, Chu Cẩm Vũ rất chịu chơi đối với cậu. Ôi, lần này thực sự là rắc rối lớn rồi, không bằng trực tiếp trở mặt đi, không cần lại cố kị kiêng dè nữa.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Nói cho cùng không nên trở mặt, còn phải xem người nhà hần lúc này có thái độ gì, cậu cho rằng hai người phụ nữ kia là hạng người tốt đẹp gì? Mẹ Lý Ngụy là người không có tri thức, còn hai người phụ này lại không như thế, cậu cứ chờ xem, hai bà ta nhất định sẽ xúi bẩy kích động Lý gia làm ra những chủ ý ôi thiu gì đó ấy chứ!”

Cao Mai Lệ gật gật đầu, còn nói thêm: “Lúc này làm sao mà cậu lại không ình nói ra chuyện của Lý Ngụy, đây chính là điểm yếu tốt nhất mà chúng ta nắm trong tay, có điều này rồi còn sợ bọn họ làm gì được chứ, còn nữa nếu bọn họ thật sự không định buông tha cho cậu thì làm sao bây giờ?”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh một tiếng nói: “Mình có thể làm sao bây giờ, đương nhiên là gây sức ép với Chu Cẩm Vũ rồi. Mai Lệ, mình cũng đã nghĩ thông suốt, nếu như người nhà Lý gia thật sự nghe theo lời của hai người phụ nữ kia mà làm ầm ĩ chuyện này lên, thế thì ai cũng đừng có mong được yên ổn.”

Cao Mai Lệ ngạc nhiên nói: “Cậu chắc chắn là Chu Cẩm Vũ sẽ giúp cậu?”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Vốn là không nắm chắc điều gì, nhưng mà sau khi náo loạn một hồi cũng đã có phần nắm chắc. Chu Cẩm Vũ không phải người tốt, nhưng mà mức độ khoan nhượng đối với mình thì vẫn là rất cao, tối thiểu là mình có thể cam đoan chuyện này anh ta sẽ quản tới cùng.”

Cao Mai Lệ nghe xong nói ‘Vậy là tốt rồi’ sau đó lại truy vấn Hạ Chân Ngọc lý do vì sao lại náo loạn với Chu Cẩm Vũ. Hạ Chân Ngọc liền nói ra chuyện Lưu Tân Kiệt, khiến cho Cao Mai Lệ cười ha ha vui vẻ, còn nói là rất thống khoái. Hai người cười cười nói nói âm ỉ một thoáng đã đến buổi trưa.

Bên phía Lý gia cũng đã phi thường náo nhiệt, dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy về đến nhà liền trực tiếp gọi điện thoại kêu chồng của mình về, sau đó lại gọi cho chị cả Tống Quyên bảo đến đây, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng quyết định kêu cả em trai đến, chờ đám người tụ tập đông đủ mới cùng nhau đi đến nhà của Lý Ngụy và Hạ Chân Ngọc.

Lý Ngụy xem chừng là vừa mới ngủ dậy không bao lâu, nhìn thấy ở cửa có một loạt các vị trưởng bối thì cảm thấy khó hiểu không biết đã xảy ra chuyện gì. Dì Ba dẫn đầu đẩy Lý Ngụy ra, một đám người đi vào nhà, vào đến phòng khách bọn họ đều tự tìm vị trí ngồi xuống.

Tống Quyên vội vàng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại vội vã gọi tất cả mọi người đến đây?”

Dì Ba cao giọng nói: “Còn làm sao được nữa? Chị cả của em ơi, con dâu nhà chị có mối quan hệ bất chính ở bên ngoài, hôm nay đã bị em và chị Hai bắt gặp, chị nói việc này còn có thể không vội sao?”

Mọi người ở đây ngoại trừ dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy đã biết chuyện thì những người khác đều có chút choáng váng, Hạ Chân Ngọc ngoại tình, chuyện này không thể chứ, mặc dù Hạ Chân Ngọc không thích qua lại với họ hàng nhưng mà nhân phẩm cũng không tệ lắm.

Ngay cả lúc dì Ba tiếp tục nói ra đối tượng ngoại tình của Hạ Chân Ngọc là Chu Cẩm Vũ thì mọi người ngoại trừ cảm thấy việc này quá vô lý cũng không dám tin đây là sự thật. Mãi cho đến khi Lý Ngụy trầm mặc hồi lâu nói mình cũng biết chuyện này, thì lúc này mọi người mới có chút cảm giác chân thật.

Tống Quyên thiếu chút nữa ngất đi, mãi hồi lâu mới trở lại bình thường thì lại vừa khóc vừa nói: “Con ngốc à, con đã biết chuyện này làm sao còn không nói ra, lại còn thay cô ta lừa dối mọi người, không muốn ly hôn với cô ta sao? Con nghĩ cái gì vậy, chẳng nhẽ con nguyện ý đội nón xanh lên đầu?”

Lý Ngụy nghe xong cũng không nói lời nào, chỉ cúi đầu để ẹ tùy ý mắng chửi mình, chờ Tống Quyên mắng một hồi, chồng dì Ba của Lý Ngụy mới mở miệng nói: “Chị cả, chị đừng mắng Lý Ngụy nữa.”

Sau đó lại quay đầu hỏi Lý Ngụy: “Lý Ngụy, đừng Ba hỏi cháu vài chuyện cháu xem có đúng hay không? Chúng ta cũng có nghe thấy một ít lời đồn đại về Chu thị trưởng, nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới sẽ là Chân Ngọc, chuyện đã trải qua chúng ta cũng không muốn hỏi lại nữa. Chuyện này cháu cũng đã biết rồi, hơn nữa hiện tại Chân Ngọc còn có thể táo báo trắng trợn ở cùng với Chu thị trưởng, nói vậy là cháu cam chịu rồi hả? Lại còn chuyện cháu được đề bạt vào vị trí phó trưởng phòng rồi được điều đến đội giám sát, có phải cũng có liên quan đến chuyện này hay không? Cuối cùng đừng Ba muốn hỏi cháu là rốt cuộc cháu đang tính toán cái gì?”

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy rất có lý, đều nhìn về phía Lý Ngụy. Lý Ngụy cảm thấy không có việc gì phải giấu diếm liền đem quyết định của mình nói ra toàn bộ. Hắn vừa nói xong, dì Hai cùng dì Ba đều nở nụ cười, không ngừng nói Lý Ngụy đã trưởng thành trong suy nghĩ, cũng nói biện pháp này của hắn là rất tốt, sau này xem ra tiền đồ của hắn không cần phải lo lắng rồi.

Kết quả lại bị chồng của bọn họ nghiêm khắc ngăn lại, chồng của dì Hai quát: “Đừng nói lung tung! Mọi người phải biết rằng việc này nói lớn là lớn mà nói nhỏ là nhỏ. Theo như tôi thấy, đến tận cùng Lý Ngụy muốn được giữ chức vụ nào trong đơn vị vẫn là phải suy nghĩ cẩn thận mới tốt, với năng lực của Chu Cẩm Vũ thì một cái việc nhỏ như thế này cũng không làm khó được anh ta. Trước tiên là phải nhanh chóng suy nghĩ kỹ điều kiện, thừa dịp Chu thị trưởng và Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang nóng nhiệt thì anh ta sẽ đáp ứng với đòi hỏi của chúng ta, sau đó sẽ trực tiếp ly hôn, đừng trì hoãn lâu hơn nữa.”

Dì Hai và dì Ba tuy rằng không muốn, nhưng mà không thể không nghe theo lời của chồng, vì thế đều hiền kè để cho Lý Ngụy nói điều kiện với Chu Cẩm Vũ, đương nhiên cũng thêm vào trong đó tiền đồ của mình và

của chồng mình. Đối với điều này, trái lại dưỡng Hai và dưỡng Ba của Lý Ngụy cũng không phản đối, chỉ mỉm cười không nói, chỉ có cậu của Lý Ngụy bày tỏ bản thân mình không có yêu cầu gì cũng không hiến kế cho Lý Ngụy liền bị hai chị mắng ột chút, nhưng vẫn kiên trì giữ nguyên ý nghĩ của mình như cũ.

Lúc này Tống Quyên đã choáng váng, tất cả mọi chuyện đều nghe theo em gái và chồng của bọn họ, hơn nữa mọi người cũng không ngừng dăn dò bà ta đừng nói chuyện này với anh rể, nếu không nhất định sẽ hỏng việc, hơn nữa gia đình cũng không thể được yên tĩnh, Tống Quyên không có chủ kiến gì chỉ biết gật gật đầu.

Trong lòng Lý Ngụy vốn là không đồng ý với đề xuất của dưỡng Hai và dưỡng Ba, nhưng trong nhà có nhiều trưởng bối như vậy buộc hẳn trước tiên chỉ có thể đồng ý mà thôi. Suy nghĩ một chút, thấy mọi người đã bình tĩnh trở lại, hẳn hăng hăng giọng nói ra một chuyện....

Ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc liền nhận được điện thoại của Lý Ngụy, hẳn nói hẹn cô tối thứ hai trở về nhà, những người lớn trong nhà đã biết hết rồi, mọi người muốn nói chuyện với cô. Hạ Chân Ngọc nhanh chóng đồng ý, sau khi cúp điện thoại cô liền hẹn Cao Mai Lệ đi cùng với mình.

Hạ Chân Ngọc chờ Chu Cẩm Vũ trở về liền nói chuyện này với anh. Chu Cẩm Vũ nghe xong nói: “Như vậy cũng tốt, để xem người nhà hẳn ta sẽ nói ra điều kiện gì. Em chỉ cần đến đó để nghe xem thế nào thôi, không nên để phát sinh xung đột với bọn họ, em và bạn của em chỉ có hai người, cho dù khi nói chuyện có bị thất thế cũng không cần phải lo lắng, chờ chuyện này kết thúc anh sẽ giúp em trả lại toàn bộ.”

Hạ Chân Ngọc gật đầu đồng ý, Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ một chút rồi nói thêm: “Còn nữa, anh sẽ đi đón em, khi nào nói chuyện xong thì em hãy gọi điện thoại cho anh.”

Hạ Chân Ngọc cười cười nói: “Anh không cần phải khẩn trương như vậy đâu, nhà bọn họ còn có thể ăn tươi nuốt sống em được hay sao?”

Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc cười nói: “Không phải là do anh lo lắng cho em sao? Đến lúc đó nhất định là không dễ chịu gì, bảo bối ngoan của anh, thật sự là anh không muốn để em đi đến đó chịu sự ức hiếp của bọn họ đâu.”

(Tang Du: Yêu bác Chu ghê ^__^)

Hai người vừa cười vừa nô đùa một trận liền đi ngủ.

Tối ngày thứ hai, Hạ Chân Ngọc cùng với Cao Mai Lệ trở về Lý gia, vừa vào cửa thì thấy ngoại trừ cha Lý Ngụy và cậu của hẳn ta không có tới thì còn lại mọi người đều ở đây.

Dì Hai của Lý Ngụy trông thấy Cao Mai Lệ liền nói: “Đây là việc riêng của nhà chúng tôi, cô cũng không phải là thành viên trong gia đình, tới đây làm cái gì, mau đi đi!”

Cao Mai Lệ vừa nghe xong liền lớn tiếng nói: “Việc riêng ư? Nếu như đó là việc riêng của nhà Lý Ngụy thì cũng có quan hệ gì đến bà? Tôi được Chân Ngọc mời đến, không mượn bà phải xen vào, hơn nữa đây cũng không phải là đưa vào lò hỏa thiêu, làm sao cần phải có sự có mặt của người nhà làm cái gì?”

Hạ Chân Ngọc thiếu chút nữa bị những lời nói ác độc của Cao Mai Lệ làm cho tức cười, cô kìm nén ý cười, nói: “Mai Lệ là bạn của tôi, tôi mời cô ấy đến, nếu mọi người không muốn nói chuyện thì chúng tôi đi.”

Dì Hai thấy không còn cách nào khác đành phải để cho các cô đi vào, vừa mới ngồi xuống dì Ba đã bắt đầu gây khó dễ: “Chân Ngọc, chúng tôi thật sự không ngờ được cô sẽ làm ra loại chuyện như thế này, rất dọa người mà. Cô nói xem, từ lúc cô kết hôn với Lý Ngụy đến nay, cô đã được cái việc gì cho gia đình này? Cơm cũng chưa từng nấu một bữa, suốt ngày chỉ bắt mẹ chồng đi theo sau dọn dẹp cho vợ chồng cô, ngày thường cô có thăm hỏi các bậc bề trên sao? Cô đã từng mua cho Lý Ngụy một đôi giày, hay một bộ quần áo nào chưa? Cô cái gì cũng không làm được, vậy mà còn dám ở bên ngoài làm ra chuyện xằng bậy, cô nói xem cô xứng đáng với gia đình chúng tôi sao?”

Không đợi Hạ Chân Ngọc lên tiếng, Cao Mai Lệ lập tức phản kích, nói: “Bà là vị trưởng bối nào của Lý Ngụy tôi không cần biết, nhưng cũng đừng ở đó mà nói lung tung! Cái gì bà cũng nói đến, vậy tại sao bà không nói ngoại trừ căn nhà này thì những thứ khác đều là do nhà Chân Ngọc bỏ tiền ra mua nhỉ, ngay cả tiền tiệc cưới cũng là do Chân Ngọc chi trả. Chân Ngọc cũng không nhận được từ nhà các người một phân tiền mừng nào, các người ăn của Chân Ngọc, uống của Chân Ngọc, vậy mà còn ở đó nói mát, ai trong các

người xứng đáng hả? Đây là do Chân Ngọc hiền lành mà thôi, nếu là tôi thì tôi đã sớm làm âm ỉ lên ọi người đều biết, rốt cuộc ai mất mặt hơn ai còn chưa biết chắc đâu!”

Cao Mai Lệ vừa dứt lời, trên mặt mọi người đều là lúc đỏ lúc trắng cực kỳ khó coi. Lúc này Lý Ngụy cũng có phần tức giận, nói: “Cao Mai Lệ, Chân Ngọc mời cô đi cùng đến đây chúng tôi mặc kệ, nhưng chuyện riêng của nhà chúng tôi cô tốt nhất đừng có xen mồm vào.”

Cao Mai Lệ trực tiếp đứng lên, mắng: “Lý Ngụy, anh thú lắm! Anh tưởng mình là ai mà bày ra cái vẻ mặt này, tôi nhiều lần nói với Chân Ngọc rằng thực sự không nên chịu đựng cuộc hôn nhân này vì bất cứ điều gì. Bởi vì sao? Bởi vì cô ấy có một bà mẹ chồng khó hầu hạ, một đám họ hàng thân thích không biết phân rõ phải trái, một ông chồng là kẻ bất lực! Nhưng Chân Ngọc không nghe, cô ấy bảo dù sao cũng đã kết hôn rồi, rắc rối thành như vậy đó cũng là do bản thân cô ấy tự tìm đến, ai cô ấy cũng không oán trách. Kết quả thì thế nào? Con mẹ nó, nếu như anh không cố tình gây khó dễ thì Cao Mai Lệ tôi cũng không thèm nói làm cái gì. Nhưng hiện tại anh đang làm cái gì thì chính anh là người rõ ràng nhất, Hạ Chân Ngọc muốn giữ lại thể diện cho anh tôi cũng không có ý kiến, song chính bản thân anh cam tâm tình nguyện đội nón xanh lên đầu, đem vợ mình để đổi lấy tiền đồ lại còn đòi nói lý lẽ. Lý Ngụy, anh chính là một tên vương bát đản thối tha.”

Khuôn mặt Lý Ngụy lập tức căng cứng, đỏ bừng lên, toàn thân không ngừng run rẩy, hiển nhiên là bị Cao Mai Lệ làm cho tức giận quá mức. Lúc này dì Hai của Lý Ngụy mới lấy lại tinh thần, giọng nói của bà ta cũng lớn hơn: “Hừ, tôi biết các người muốn nói cái gì. Thân thể Lý Ngụy như thế nào chúng tôi tự khắc biết rõ, cháu tôi rất khỏe mạnh. Tôi chỉ có thể nói rằng Lý Ngụy nhà chúng tôi là một người chồng thực thụ, rất biết thương hoa tiếc ngọc. Lý Ngụy đã nói với chúng tôi rồi, Chân Ngọc hoàn toàn không muốn cùng nó trải qua cuộc sống vợ chồng, nó cũng đã vài lần khẩn cầu nhưng Chân Ngọc tìm mọi cơ để cự tuyệt, chúng tôi còn biết nói cái gì đây. Có thể lời nói của dì Hai như tôi rất khó nghe, nhưng chẳng nhẽ nó lại phải đi cưỡng gian à? Như thế đâu có được!”

Bà ta vừa nói xong thì dì Ba của Lý Ngụy cũng hòa theo, cười lạnh nói: “Không cần nhiều lời, chuyện ngày hôm đó chúng tôi sẽ không bỏ qua cho đâu, vẫn nên nói vào chuyện chính đi. Hạ Chân Ngọc, nhà chúng tôi cũng không có yêu cầu gì khác, nếu như cô ở bên ngoài thực sự đã làm chuyện có lỗi với Lý Ngụy trước, thì cô chỉ cần đáp ứng vài điều kiện chúng tôi cũng không gây khó dễ cho cô, đến lúc đó trực tiếp ly hôn, cô và Lý Ngụy sẽ không còn liên quan nữa. Nếu không đồng ý, như vậy thì chúng tôi thật đúng là phải nói chuyện này với cha mẹ cô, họ hàng thân thích của cô, còn có cả lãnh đạo ở đơn vị cô để cho họ biết cô là người như thế nào!”

Hạ Chân Ngọc và Cao Mai Lệ thực sự là không thể tin được, quay sang nhìn Lý Ngụy, ngàn vạn lần không nghĩ tới hẳn sẽ đem tình trạng thân thể mình bóp méo đi như thế để nói với các vị trưởng bối. Hạ Chân Ngọc tức giận, cả người run lên, Cao Mai Lệ nhanh chóng nắm lấy tay cô để cho cô bình tĩnh lại.

Sau đó cười lạnh nói: “Lý Ngụy không phải là đàn ông, hẳn có làm được hay không thì những người làm dì như các người có thể biết rõ sao? Các người dám nói, nhưng còn tôi không dám nghe đâu. Bản thân tôi chỉ muốn hỏi một câu, Lý Ngụy có làm được hay không, là do các người đứng ở bên giường nhìn, hay là....., đừng nói với tôi là các người thấy ghê tởm, phi!”

Những lời Mai Lệ vừa nói ra khiến cho dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy đỏ mặt không đáp lời.

Hạ Chân Ngọc một hồi lâu sau bình tĩnh trở lại mới nói: “Nói ra điều kiện của các người đi.”

Ánh mắt dì Ba lập tức sáng lên, bà ta nói: “Được, được, nói ngay đây. Hai người lấy nhau trong hòa bình thì cũng nên chia tay trong hòa bình, chỉ là nếu như ly hôn thì chúng tôi cũng rất nhớ cô, dù sao cô và Lý Ngụy cũng coi như là vợ chồng suốt một thời gian. Uhm, kỳ thật cũng không có chuyện gì, tất cả đều là việc nhỏ mà thôi. Chẳng thể này, cha Lý Ngụy sắp tới sẽ nghỉ hưu, cô xem trước khi nghỉ hưu có thể hay không đề bạt vào vị trí phó phòng nào đó. Còn nữa Lý Ngụy là một người hiền lành trung thực, vẫn cần phải nhờ đến Chu thị trưởng tốn nhiều tâm tư trước khi đề bạt nó lên làm trưởng khoa ở đơn vị cho thuận buồm xuôi gió. Còn có dưỡng Ba của Lý Ngụy, Chu thị trưởng có thể nói giúp một hai câu để cho ông ấy được bổ nhiệm vào vị trí Tổng biên tập hay không? Có như vậy mấy người chúng tôi mới cảm thấy tính tâm được một chút.....”

Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nghe những lời yêu cầu của dì Ba Lý Ngụy, thật sự là quá giỏi mà, cả nhà hẳn đều

muốn mượn ánh hào quang của Chu Cẩm Vũ. Hạ Chân Ngọc quay sang nhìn Cao Mai Lệ, thấy cô ấy đã tức giận đến mức không kiềm chế được đang muốn lại nổi nóng lên một lần nữa, cô kéo tay Cao Mai Lệ, lắc đầu tỏ ý tự mình sẽ xử lý.

Chờ dì Ba của Lý Ngụy nói xong, Hạ Chân Ngọc dưới ánh mắt chờ đợi cùng đặc ý của những người ở đây, cô mở miệng nói: “Tôi không thể không nói tính toán của các người thực sự là vô cùng tốt. Nhưng mà ngoại trừ chuyện của Lý Ngụy và cha anh ta, còn hết thảy những thứ khác tôi không thể đáp ứng. Ngay cả hai điều kiện này tôi cũng xem như là chút tình cảm cuối cùng mới miễn cưỡng đồng ý.”

Dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy nghe xong, còn thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, dì Hai quát lên: “Hạ Chân Ngọc, cô đã suy nghĩ kỹ rồi sao, cô không sợ cha mẹ cô, họ hàng nhà cô và cả đồng nghiệp trong đơn vị đều biết được chuyện xấu xa của cô sao? Chúng tôi cũng muốn hỏi cha mẹ cô một chút xem, làm sao bọn họ lại dạy dỗ ra một đứa con gái như cô!”

Hạ Chân Ngọc đứng lên, cười lạnh nói: “Tôi còn sợ các người ngay cả đi đến đơn vị tôi để nói xấu tôi cũng không dám làm. Hiện tại Chu Cẩm Vũ đang ở ngay dưới lầu, nếu không các người có thể cùng tôi đi xuống dưới đó hỏi anh ta một chút xem lúc trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Còn về phần cha mẹ tôi, nếu ai muốn đi lăm lờ, tôi không dám cam đoan về sau sẽ ra sao đâu. Hiện tại Chu Cẩm Vũ đứng là đối với tôi nói gì nghe nấy, đến lúc đó các người không cần nói gì đến thẳng quan phát tài nữa đâu nha. Cho nên, nếu trong các người ai cảm thấy bản thân mình công tác nhiều năm như vậy đều là trong sạch thì cứ việc đi đến nhà cha mẹ tôi, cùng lăm lờ thì tôi bị cha mẹ mình mắng ột chút, còn về phần các người nhận được kết cục gì thật đúng là khó mà nói rồi!”

Mọi người nghe xong cũng không nói gì, cũng không biết nên làm thế nào bây giờ. Lúc này dưỡng Ba của Lý Ngụy mới nói: “Chân Ngọc, chúng ta vẫn nên bình tĩnh hòa nhã nói chuyện đi, những gì cô nói tôi đều tin, nhưng tôi nghĩ Chu thị trưởng sẽ không vì chuyện như thế này mà mang danh tiếng của mình ra làm trò đùa, cho nên tôi cảm thấy vẫn là đem chuyện này xử lý theo cách của dì Ba Lý Ngụy nói, làm như vậy mọi chuyện đều tốt đẹp, chúng tôi quyết sẽ không gây khó khăn cho cô nữa, cô thấy thế nào?”

Lúc này Lý Ngụy cũng đã mở miệng, nói: “Chân Ngọc, rốt cuộc cô còn muốn ly hôn nữa hay không, như dì Ba tôi đã nói, mấy việc này đối với Chu thị trưởng mà nói bất quá chỉ là việc nhỏ, chỉ cần vài ba câu nói là xong mà thôi, nhưng cô cứ một mực từ chối như thế, tôi thấy có lẽ vẫn nên giống như lúc trước tôi đã nói đi, chuyện ly hôn này về sau không cần nhắc lại nữa!”

Về mặt Hạ Chân Ngọc càng lạnh hơn, cô nói: “Lý Ngụy, tôi không ngờ rằng anh lại dè dặt, hèn hạ, vô liêm sỉ đến mức độ đó. Thân thể của anh có bệnh hay không bác sỹ là người rõ ràng nhất, anh lừa dối cha mẹ anh như vậy, là có lỗi với bọn họ! Nếu đã muốn như thế, vậy thì tôi cũng chỉ có thể nói, chuyện ly hôn này tôi đã quyết định rồi. Anh và cả những người nhà xu lợi của anh nữa, nếu muốn làm kẻ ti tiện bỉ ổi thì một người tôi cũng không buông tha, hãy chờ xem đi!”

Nói xong cô và Cao Mai Lệ một trước một sau đi giày vào, trực tiếp mở cửa rời đi. Những người còn lại trong phòng quay sang nhìn nhau, mẹ Lý Ngụy lo lắng hỏi: “Nó có làm lớn chuyện này lên hay không? Lý Ngụy thân thể con thật sự không có vấn đề gì chứ? Hạ Chân Ngọc mới vừa nói cái gì mà nhắc đến bác sỹ? Con nói thật với mẹ được không?”

Lý Ngụy cố cười nói: “Mẹ, con thật sự không có việc gì, mẹ không cần tin những lời của cô ta. Hừ, chẳng qua là cô ta muốn bắn tiếng đe dọa mà thôi, chắc chắn Chu thị trưởng sẽ không vì cô ta mà có hành động lớn như vậy. Chỉ cần chúng ta không buông tha, sớm muộn gì cô ta cũng phải đáp ứng những điều kiện này.”

Những người khác cũng gật đầu nói ‘đúng’, bọn họ cho rằng Hạ Chân Ngọc chẳng qua là nhất thời mở miệng nói bừa để uy hiếp mà thôi. Sau đó tất cả còn bảo Lý Ngụy phải chú ý sát sao, mau chóng lựa chọn thời điểm tiếp tục tìm đến Hạ Chân Ngọc để đàm phán.

Hạ Chân Ngọc và Cao Mai Lệ đi về phía cổng tiểu khu, Cao Mai Lệ hỏi Hạ Chân Ngọc: “Cậu không gọi điện thoại cho Chu Cẩm Vũ à?”

Hạ Chân Ngọc nói ‘có’ rồi lấy điện thoại di động ra gọi cho Chu Cẩm Vũ, chưa nói đến hai câu cô đã cúp máy, sau đó quay sang Cao Mai Lệ nói: “Anh ấy đã ở cửa rồi.”

Cao Mai Lệ cười nói: “Anh ta thật đúng là quan tâm tới cậu mà.”

Hạ Chân Ngọc cũng nói: “Mọi chuyện bây giờ chỉ có thể trông cậy vào anh ấy thôi, tiếp theo mình phải tạo ra có một chút tâm tình mới được.”

Cao Mai Lệ hỏi: “Cái gì mà tâm tình, cậu muốn làm gì?”

Hạ Chân Ngọc liếc cô một cái rồi nói: “Đương nhiên là khóc, mình chịu nhiều ủy khuất như vậy, đương nhiên là phải khóc cho anh ấy nhìn, cho anh ấy thấy mình bị toàn bộ mọi người nhà Lý Ngụy thẳng thừng vứt bỏ, nhất định phải khiến cho Chu Cẩm Vũ trừng trị bọn họ chứ.”

Cao Mai Lệ nghe xong, chưa nói hai lời liền hung hăng nhéo trên lưng Hạ Chân Ngọc một cái thật mạnh. Hạ Chân Ngọc ‘a’ một tiếng, nước mắt lập tức ào ào chảy xuống. Cao Mai Lệ vốn nổi danh là ra tay ngoan độc mà, hơn nữa còn cố ý dùng sức, Hạ Chân Ngọc đau đến mức chỉ thiếu chút nữa là phát cáu rồi.

Cao Mai Lệ cười hì hì nói: “Đau chứ? Đây là mình đang trợ giúp cậu một tay nha!”

Hạ Chân Ngọc vừa đau lại vừa tức, cô ‘hừ’ một tiếng, quả thực đúng là rất đau mà, một thoáng chốc khuôn mặt đã đầy vẻ ưu sầu, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Chu Cẩm Vũ thấy hai cô đi ra cũng xuống xe, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy Hạ Chân Ngọc rất buồn bã khổ sở lại cộng thêm khuôn mặt tuyệt vọng đầy nước mắt, anh nhủ mày kéo Hạ Chân Ngọc vào lòng hỏi: “Làm sao vậy, nhà bọn họ gây khó dễ cho em rồi hả?”

Bị Chu Cẩm Vũ vừa ôm vừa hỏi như vậy, Hạ Chân Ngọc thật đúng là đang từ trong bi thương đến đây, vốn là định giả khóc cuối cùng biến thành thật sự, cô ở trong lồng ngực Chu Cẩm Vũ khóc không thành tiếng. Chu Cẩm Vũ một bên vừa vỗ vỗ lưng cho cô vừa dỗ dành cô, một bên nhìn về phía Cao Mai Lệ.

Cao Mai Lệ lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với Chu Cẩm Vũ, cô kìm nén sự hưng phấn, bày ra vẻ mặt bi phần, đem những đòi hỏi của Lý gia nói ra một lần, cô miêu tả sinh động như thật, lại còn tự mình thêm một chút lời nói khó nghe. Quả nhiên, Chu Cẩm Vũ nghe xong trên mặt đã u ám đất trời rồi.

Đỡ Hạ Chân Ngọc ngồi lên xe xong, Cao Mai Lệ tự mình ngồi ở trên ghế sau, trong lòng càng hưng phấn: Đây là xe riêng của Chu đại thị trưởng nha, thật không ngờ mình lại có may mắn được ngồi lên, đã thế Chu thị trưởng còn đưa về tận nhà, mình có thể dùng điện thoại di động chụp một kiểu ảnh không nhỉ?

Chu Cẩm Vũ không nói một lời, trước tiên đưa Cao Mai Lệ về nhà, sau đó lái xe trở về Nhã Phong. Về đến nhà, anh để cho Hạ Chân Ngọc đi rửa mặt, còn anh ngồi ở trên ghế sofa suy nghĩ đến chuyện vừa xảy ra ở Lý gia.

Hạ Chân Ngọc từ trong toilet đi ra, thấy sắc mặt Chu Cẩm Vũ đã bình tĩnh rất nhiều, liền đi tới và ngồi xuống cạnh anh, cô hỏi: “Anh nghĩ cái gì vậy?”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, em hãy nói thật với anh. Em thật sự quyết định cắt đứt quan hệ với Lý Ngụy rồi hả? Sẽ không lại có một chút đồng tình thương cảm chứ?”

Nước mắt Hạ Chân Ngọc lập tức lại chảy ra, cô nói: “Bọn họ đối xử như vậy với em, nếu em lại mãi lòng sẽ chỉ khiến cho bọn họ giày vò gây khó dễ với em giống như ngày hôm nay. Em chỉ cầu mong cha mẹ em an ổn, còn những chuyện khác cái gì em cũng không quan tâm, ngay cả bản thân em cũng mặc kệ, cùng lắm thì từ chức. Anh còn không tin em?”

Chu Cẩm Vũ vội vàng ôm cô nói: “Không phải là anh hoài nghi em, anh chỉ sợ em đối với Lý Ngụy còn có chút thương hại, nếu không sao có thể kéo dài tới tận lúc này? Em đã nói như vậy, thì anh có thể động thủ rồi. Em đừng khóc, anh sẽ báo thù cho em nha, ngoan, đừng khóc!”

Hạ Chân Ngọc nín khóc, mỉm cười nói: “Vâng, em muốn hoàn toàn vứt bỏ bọn họ, để cho bọn họ cũng không dám tìm tới em gây phiền toái nữa!”

Chu Cẩm Vũ nhìn vẻ mặt của Hạ Chân Ngọc, anh hôn cô một cái, nở nụ cười thật sâu: “Nhìn điệu bộ này của em, không phải là sau khi vứt bỏ bọn họ rồi sẽ vứt bỏ anh đấy chứ?”

42. Chương 42

Hạ Chân Ngọc nhìn vẻ mặt không đối của Chu Cẩm Vũ, trống ngực cô đập dồn dập trái tim như muốn rút ra ngoài, cô cắn môi nói: “Anh nói gì vậy? Đến lúc đó anh không chê em phiền là tốt rồi.”

Chu Cẩm Vũ vuốt ve khuôn mặt Hạ Chân Ngọc, anh cười nói: “Không phải là anh tự tạo trước ình một cái dự phòng sao? Em đừng nghĩ nhiều là được, đến lúc đó anh sẽ an bài.”

Hạ Chân Ngọc cười cười cũng không nói thêm gì nữa, nhưng mà trong lòng có chút lo lắng chỉ sợ đến lúc ly hôn với Lý Ngụy xong Chu Cẩm Vũ thực sự sẽ không buông tha cho cô, song rồi cô lại nghĩ, bản thân cô cũng không có nhược điểm gì ở trong tay của anh, thế nên rời khỏi anh cũng là đúng lý hợp tình không có gì phải sợ.

Mấy ngày hôm nay Hạ Chân Ngọc vẫn đi làm như bình thường, có đôi khi trở về nhà mẹ đẻ cô lại thỉnh thoảng lộ ra một ít chuyện cô và Lý Ngụy đang có mâu thuẫn. Mỗi lần nghe xong bà Hạ luôn khuyên Hạ Chân Ngọc phải sống tốt, hai vợ chồng ai cũng khó tránh có chút tật xấu, nếu có thể nhịn được thì nhịn đi, chỉ cần đó không phải lỗi lớn là được.

Hạ Chân Ngọc sau khi nghe xong những lời dạy bảo của mẹ cũng đã thay đổi sách lược, mỗi lần đến cô đều lộ ra một khuôn mặt đau khổ buồn bã và không lên tiếng, bà Hạ cũng có chút nôn nóng, hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hạ Chân Ngọc mắt ngấn nước nhưng vẫn không nói lời nào, mặc cho bà Hạ hỏi đi hỏi lại mấy lần, hơn nữa cô cũng không để cho bà Hạ gọi điện thoại cho Lý Ngụy, cô chỉ nói đến lúc thích hợp cô sẽ nói sau. Bà Hạ cũng không có cách nào khác chỉ đành lo lắng suông.

Trong thời gian này Lý Ngụy cũng đã mấy lần gọi điện thoại, đều nói là mấy bà dì của hần muốn hỏi xem Hạ Chân Ngọc đã cân nhắc đến đâu rồi. Hạ Chân Ngọc thờ ơ, chỉ bảo với Lý Ngụy là nên đồng ý với suy nghĩ của cô, bảo hần ít tham gia tụ tập với mấy người họ hàng thân thích kia.

Rất nhanh một tháng đã trôi qua, Lý Ngụy lại gọi điện thoại cho cô, giọng điệu vô cùng tức giận, nói muốn gặp mặt trực tiếp với Hạ Chân Ngọc, bảo Hạ Chân Ngọc trở về nhà một chuyến. Hạ Chân Ngọc nghe xong, nói: “Từ nay về sau muốn gặp mặt cũng có thể, nhưng hãy tìm một chỗ ở bên ngoài, ngôi nhà đó tôi không muốn quay trở lại nữa.”

Lý Ngụy tức giận, thở phì phì nói: “Được, cô nói địa điểm đi.”

Hai người hẹn gặp mặt nhau ở một quán cà phê, Lý Ngụy đi thẳng vào vấn đề: “Cô cũng được đấy, khiến cho dưỡng Ba tôi thăm hại rồi.”

Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nói: “Không cần phải nói như vậy, ngày đó tôi đã nói rõ ràng rằng tôi chỉ đáp ứng hai điều kiện, còn những cái khác tôi không quan tâm, về phần dưỡng Ba anh hay là những người khác như thế nào, cũng không phải là chuyện tôi có thể can thiệp.”

Lý Ngụy tức giận nói: “Vốn là dưỡng Ba tôi có hy vọng được thăng lên chức tổng biên tập, kết quả là chẳng những không được làm tổng biên tập mà còn bị giáng xuống làm công nhân viên chức bình thường của tạp chí, chuyện này không phải là hơi quá đáng sao?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Lý Ngụy, từ nay về sau những chuyện như thế này anh cũng không cần đến tìm tôi làm gì, tôi sẽ không quan tâm. Chừng nào anh cân nhắc rõ ràng thì chúng ta gặp lại nhau sau, còn nữa, anh vì những người họ hàng thích thích kia mà làm như thế có đáng giá hay không, anh cũng hãy suy nghĩ cho cẩn thận một chút.” Nói xong cô cũng không uống cà phê trên bàn mà đứng dậy đi luôn.

Lý Ngụy ở phía sau lớn tiếng nói: “Gia đình tôi không phải là những người dễ bị bắt nạt như vậy, cô và hần cứ chờ xem ai là người khóc cuối cùng!!”

Lý Ngụy trở về nhà với vẻ mặt đầy ảm đạm, bỗng nhiên tiếng điện thoại di động vang lên, hần nhìn vào màn hình, là dì Ba gọi tới, hần hoàn toàn không muốn nghe. Một ngày nay dì Ba vẫn đến nhà ông ngoại và bà ngoại hần khóc lóc kể lể chuyện dưỡng Ba bị chuyển đi nơi khác, ép buộc mẹ hần và hần phải đi tìm

Hạ Chân Ngọc để đòi lời giải thích. Hấn thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng Ba hấn cũng cả ngày muốn hấn suy nghĩ biện pháp để khôi phục lại chức vụ của ông ta. Hấn có thể có biện pháp gì chứ?

Lúc này tiếng điện thoại di động lại vang lên, Lý Ngụy nhìn thấy là cuộc điện thoại gọi tới từ đơn vị thì trực tiếp nghe máy. Đó là Lương cục trưởng gọi tới: “Lý Ngụy, tôi muốn chúc mừng cậu, trước kia tôi đã nói cậu là người có năng lực mà. Ha ha, lúc này thật đúng là thiên nga giương cánh!”

Lý Ngụy có chút không hiểu, nói: “Lương cục trưởng, ngài đang nói cái gì vậy, tôi không hiểu được.”

Lương cục trưởng vừa cười vừa nói: “Cậu còn chưa biết sao? Tôi nhận được thông báo, cậu đã được điều đến Cục Thanh tra thành phố, ngày kia sẽ phát tin. Lý Ngụy, cậu phải hết sức cố gắng làm việc, chắc chắn là sẽ có tiền đồ! Tối mai mọi người sẽ tổ chức chúc mừng cậu, nhà hàng cũng đã đặt xong rồi, cậu không nên từ chối nha.”

Trái tim Lý Ngụy như muốn nổ tung, Cục Thanh tra thành phố! Chuyện này... chuyện này là thật vậy chẳng? Giờ phút này ai còn quản được đến chuyện dì Hai, dì Ba. Chỉ cần Lý Ngụy hấn có quyền có thế, đến lúc đó còn không phải là có thể giúp đỡ được các dì ấy sao? Lý Ngụy kích động nói lời cảm ơn với Lương cục trưởng, trả lời ngày mai nhất định sẽ đi đến chỗ hẹn, sau đó cúp điện thoại, hấn sung sướng chạy đến nhà cha mẹ mình để thông báo.

Vừa vào đến nhà hấn đã nói ngay chuyện mình được điều lên thành phố, Tống Quyên nghe xong thì vô cùng mừng rỡ, không ngừng khen ngợi Lý Ngụy có khả năng, có tiền đồ. Cha Lý Ngụy cũng thực sự vui mừng, nói: “Cha thật sự không nghĩ tới con lại có tiền đồ tươi sáng như vậy, không tồi, không tồi, cố gắng mà làm việc! Con còn trẻ tuổi mà đã được thăng chức, chờ đến ngày mai khi đi làm cha phải nói cho các đồng nghiệp nghe mới được, haha!”

Một nhà ba người tâm tình phi thường tốt cùng nhau ngồi ăn bữa tối, cha Lý Ngụy lại hỏi hấn: “Làm sao mà dạo gần đây cha không nhìn thấy vợ của con, vợ con bận việc gì à?”

Tống Quyên nghe xong đột nhiên căng thẳng, vội vàng cướp lời, nói: “À, bên nhà nó có một người thân bị bệnh, hai ngày nay nó giúp đỡ trông nom chăm sóc, chờ thêm một thời gian ngắn nữa là ổn rồi.”

Cha Lý Ngụy nghe xong, gật gật đầu nói: “Ừm, vậy bà trao đổi với Chân Ngọc một chút, hỏi xem người đó là họ hàng thân thích thế nào, có cần chúng ta đi thăm hỏi hay không?”

Tống Quyên ‘ừ’ một tiếng đáp lời đồng ý, rồi liếc nhìn Lý Ngụy. Lý Ngụy cũng tỏ ra như không có việc gì, hấn rất bình tĩnh.

Khi mà tất cả mọi người trong Tống gia biết Lý Ngụy được điều đến Cục Thanh tra thành phố thì lại náo nhiệt một trận, dì Ba hấn cũng tạm thời không đề cập tới chuyện chồng mình bị giáng chức, bắt đầu nịnh bợ tăng bốc cả nhà Lý Ngụy, rốt cuộc thì Hạ Chân Ngọc đúng là đã đáp ứng việc thăng chức cho Lý Ngụy và cha hấn rồi.

Đã nhiều năm nay ông Lý ở trước mặt những người họ hàng thân thích này đều là không ngừng đầu lên được, chuyện nở mày nở mặt lần này khiến cho cha Lý Ngụy cảm thấy rất cục mình cũng có thể ngang cao đầu với những người bên nhà vợ rồi, hơn nữa lại còn có thể nói lên ý kiến của mình, mà những lời nói của mình cũng có trọng lượng, người khác cũng không thể gây khó dễ hay bắt chẹt mình nữa.

Không ngờ chuyện tốt này thật đúng là không ngừng, chưa đến nửa tháng sau bên đơn vị cha Lý Ngụy cũng truyền đến tin lành, nói là trong cục quyết định đề bạt cha hấn làm phó phòng để cảm ơn ông ta vì sự cống hiến cả đời ở đơn vị, hiện tại ông ta cũng sắp nghỉ hưu rồi.

Cha Lý Ngụy như thế nào cũng không nghĩ đến, cứ nhiên lại có một chiếc bánh ngon từ trên trời rơi xuống đầu mình, ông ta vô cùng cao hứng không biết nói cái gì cho phải, chỉ nói chờ đến ngày về hưu sẽ mở tiệc chiêu đãi tất cả đồng nghiệp trong đơn vị. Lúc trở về nhà, khuôn mặt ông ta sáng bừng, còn mẹ Lý Ngụy thì vui mừng khôn xiết, chạy đi như bay về bên nhà mẹ để để thông báo tin vui, kết quả là buổi tối hôm đó toàn bộ đại gia đình đi đến nhà hàng chúc mừng, vô cùng náo nhiệt, cha Lý Ngụy vui quá nên không nhớ ra được là Hạ Chân Ngọc lại vắng mặt.

Một nhà Lý Ngụy có thể nói là cảm thấy mỹ mãn, cha Lý Ngụy lúc rảnh rỗi liền cùng con trai ngồi uống một hai chén rượu, sau đó cảm thấy chỉ cần hai vợ chồng Lý Ngụy sinh một đứa trẻ, thì cả đời này của ông

ta không còn mong muốn gì hơn.

Từ sau khi Lý Ngụy được điều đến Cục Thanh tra thành phố, hắn cảm thấy đường làm quan rộng mở, hăng hái dâng lên tận trời, nhưng mà đáng về tự cao tự đại, kiêu căng ngạo mạn cũng lộ ra mười phần, ngày thường cùng người ta nói chuyện đều có chút huênh hoang. Hắn đắc chí là bởi vì hắn cho rằng sau lưng hắn có Chu Cẩm Vũ, Cục Thanh tra thì thế nào, đội trưởng trông thấy hắn cũng phải gọi một tiếng xưng anh xưng em!

Hôm nay sau khi tan tầm Lý Ngụy trực tiếp trở về nhà cha mẹ để ăn cơm, vào phòng hắn chỉ thấy mỗi mình mẹ, còn cha hắn thì không thấy đâu. Hắn hỏi: “Mẹ, cha con đâu rồi?”

Tổng Quyên nói: “Đồng nghiệp ông ấy tới tìm, đoán chừng là lại đi uống rượu, trong khoảng thời gian này cha con vẫn thường xuyên đi ra ngoài uống rượu đến nửa đêm mới về.”

Lý Ngụy cười nói: “Chắc cũng là do cha cao hứng mà thôi, cũng khó có dịp nhà chúng ta được nở mày nở mặt như vậy. Mẹ đem những thứ này cất đi, hàng ngày mang ra uống để bồi bổ sức khỏe.”

Tổng Quyên nhận lấy một đồng hồ được đóng gói tinh tế đẹp đẽ, bà ta hỏi: “Người ta lại biếu cho à? Lý Ngụy, con cứ nhận mãi những đồ này nọ của người ta như thế cũng không tốt đâu, con vừa mới được thăng chức đừng để cho người ta bàn tán không hay, coi chừng lại xảy ra chuyện đó.”

Lý Ngụy ‘hừ’ một tiếng, cười nói: “Nói đùa! Ai dám tìm con gây chuyện? Mẹ, mẹ yên tâm đi, bọn họ từ lúc biết được con và Chu thị trưởng có quan hệ, một đám người đó đều ước gì con có thể thu nhận hết những đồ quà biếu của bọn họ. Còn lời ông tiếng ve, bọn họ dám sao?”

Nhắc tới chuyện này, về mặt Tổng Quyên liền suy sụp xuống, bà ta nói: “Hiện tại cha con cũng được đề bạt làm phó phòng, con cũng đã được thăng chức, được điều đến một đơn vị còn mạnh hơn gấp trăm lần so với trước kia. Đừng trách mẹ lắm miệng, con và cô ta dự định khi nào thì ly hôn vậy? Mẹ vẫn đang chờ được ôm cháu nội đấy!”

Nghe thấy vậy Lý Ngụy liền cảm thấy bức mình, hắn nói: “Mẹ, sao tầm nhìn của mẹ lại ngắn như vậy? Việc của cha con coi như xong, nhưng còn con, chẳng lẽ con chỉ đứng mãi ở vị trí trưởng khoa thôi sao? Hơn nữa, chuyện của dì Hai và dì Ba cũng chưa được thực hiện, mẹ gấp cái gì chứ?”

Tổng Quyên lập tức nói: “Con mau chóng ly hôn đi, ngay cả dì Hai và dì Ba con cũng bảo mẹ hỏi con xem khi nào thì con ly hôn đấy. Hiện tại các dì ấy cũng không mong muốn điều gì khác, chỉ mong muốn con hãy nhanh chóng giải quyết việc ly hôn để kết thúc mọi chuyện.”

Lý Ngụy ngạc nhiên nói: “Mẹ không nghe nhầm đấy chứ? Các dì ấy đổi tính rồi sao? Con không thể tin được.”

Tổng Quyên nói: “Con không biết gì sao? Chuyện này xảy ra cách đây hai ngày rồi, hôm đó San San nhà dì Ba gọi điện thoại đến, trực tiếp liền hỏi có phải dì Ba và đương Ba đắc tội với Chu Cẩm Vũ hay không? Con cũng biết đó, nhà chồng San San ở miền Nam là có chút thế lực, nhưng mà lúc này hình như vì chuyện với Chu Cẩm Vũ nên không muốn gặp mặt San San. Haizz, San San vừa mới sinh con xong, sức khỏe con bé vẫn còn yếu, cho nên dì Ba đã gấp đến độ cả ngày rơi nước mắt. Lý Ngụy à, nếu đã được đáp ứng rồi thì con hãy mau chóng ly hôn đi thôi.”

Lý Ngụy càng thêm không tin, lớn tiếng nói: “Những lời này mà mẹ cũng tin? Con đoán là bên nhà dì Ba nhất gan sợ phiền phức nên đã bịa chuyện để lừa gạt chúng ta. Chu Cẩm Vũ sẽ vì một chút tình yêu nhỏ bé như vậy mà sử dụng những thủ đoạn chính trị sao? Mẹ bảo với dì Ba đừng nói lung tung nữa, chờ Lý Ngụy con được thăng chức tự nhiên sẽ giúp dì ấy.” Nói xong hắn cũng không có ý định ở lại, trực tiếp đi ra ngoài hẹn bạn bè đi ăn uống vui vẻ.

Cùng lúc đó Chu Cẩm Vũ đang ở văn phòng của mình gọi điện thoại cho anh Hai: “Anh Hai, có rảnh không?”

Con trai thứ hai của Chu gia là Chu Cẩm Quốc nói: “Chú làm chuyện âm ỉ như vậy, nếu anh không hỏi một chút còn không ngất trời rồi hả? Rốt cuộc chú và cô gái kia đã xảy ra chuyện gì, bên này cũng đã nghe thấy tin tức rồi đó.”

Chu Cẩn Vũ cười nói: “Nghe thấy cái gì? Em ra tay nghĩa hiệp giải cứu con gái nhà lành ra khỏi nước sôi lửa bỏng đó chứ!”

Chu Cẩn Quốc nói: “Ít nói nhảm với anh đi, chú chơi đùa cũng không sao, nhưng cần phải có mức độ, không nên vì một người phụ nữ đã kết hôn mà phải động tay xuống tận miền Nam.”

Chu Cẩn Vũ trả lời: “Anh không cần phải lừa gạt em về chuyện đó, không phải là cấp trên đã dự định phái anh đi kiểm tra rồi hả? Em đây không phải đi trước lập công, vì mình tính toán một chút sao?”

Chu Cẩn Quốc tiếp tục nói: “Xem ra chú có thần báo bên tai (ví với kẻ hay mách lẻo, ton hót). Anh mặc kệ chuyện của chú và cô gái đó, nhưng giúp cô ấy ly hôn xong chú cũng thu tay lại đi.”

Chu Cẩn Vũ không đứng đắn nói: “Anh trai, những lời này của anh là không đúng rồi, là do em trêu chọc người ta trước, em cũng không thể làm kẻ bạc tình đâu.”

Chu Cẩn Quốc cười mắng: “Mang cái tình đó của chú rút ra xa đi, tìm chú còn phụ ít người lắm sao? Dù thế nào chú cũng đã gần ấy tuổi rồi, sao vẫn còn muốn chơi đùa vô tội vạ thế hả?”

Chu Cẩn Vũ vẫn với cái giọng điệu ấy: “Đâu có, thực sự là nhìn như thế nào em cũng thấy cô ấy vừa mắt, một ngày không nhìn thấy cô ấy đã thấy khó chịu rồi, anh nói xem em phải làm sao bây giờ?”

Chu Cẩn Quốc nói: “Chú muốn làm gì thì làm, đừng có để rắc rối về sau là được.”

Chu Cẩn Vũ cười nói: “Chuyện của em em sẽ tự mình lo liệu, anh nói cho bọn họ biết ít quan tâm đến chuyện này đi. Em cúp máy đây.” Nói xong anh liền trực tiếp cắt đứt cuộc điện thoại với vị lãnh đạo cấp cao của quốc gia.

Để điện thoại xuống, anh suy nghĩ một chút liền gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc, sau khi máy được kết nối, anh hỏi: “Đang ở đâu vậy?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy câu hỏi này của Chu Cẩn Vũ có chút khang khác, cô nói: “Đi làm, còn có thể ở đâu được chứ, đương nhiên là ở đơn vị rồi.”

Chu Cẩn Vũ vui vẻ nói: “Không phải là do anh nhớ vợ yêu quá sao, tan tầm em về nhà luôn nhé, đừng có chạy lung tung.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không được, em còn phải về nhà mẹ ăn cơm đó.”

Chu Cẩn Vũ âm thầm nói: “Hôm nay đừng đi, anh đưa em đi ăn món khác, chúng ta đi ——”

Không đợi anh nói xong, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đánh gãy: “Không được, em phải đi qua nhà mẹ, trễ một chút sẽ về. Ngoài ra em còn muốn ở lại đó một đêm, đỡ phải quay về cho vất vả.”

Chu Cẩn Vũ hơi chút nóng nảy nói: “Anh để cho em về nhà mẹ ăn cơm còn không được sao? Trễ thế nào anh cũng đi đón em. Được rồi, anh có điện thoại, anh cúp máy trước.”

Cúp điện thoại xong Chu Cẩn Vũ đưa tay day day cái trán, lần trước bởi vì chuyện của Lưu Tân Kiệt, Hạ Chân Ngọc đã gây ầm ĩ với anh một trận, hiện tại anh vẫn còn có chút lo lắng Hạ Chân Ngọc sẽ lại cùng anh nháo loạn một phen, cô bé này bình thường nhìn không ra lại là người có thể ngang bướng như thế.

Lý Ngụy bị Tống Quyên gọi điện thoại bảo về nhà có việc gấp, bà ta còn bảo hần đi thẳng đến nhà bà ngoại để tập trung. Lý Ngụy không biết lại tiếp tục xảy ra chuyện gì, hần vội vàng trở về, vừa vào đến nhà đã thấy một đám người đang ngồi ở đó. Bọn họ cũng không đi làm sao?

Hần vừa ngồi xuống liền thấy dì Hai và dì Ba đang lau nước mắt, hai người này ngồi bên cạnh ông ngoại và bà ngoại, mặc dù hần cảm thấy rất khó hiểu nhưng cũng không hỏi, chỉ ngồi im chờ các dì ấy mở miệng trước.

Quả nhiên dì Ba là người không nhịn được trước tiên, bà ta vừa khóc vừa nói: “Lý Ngụy, sao cháu lại có thể tàn nhẫn không để ý đến em họ của mình như vậy chứ? Nhà cháu hiện tại thì tốt rồi, muốn đề bạt được đề bạt, muốn thăng chức được thăng chức, chỉ có San San nhà dì là khổ thôi, nó có làm phiền đến ai đâu mà bị vạ lây như vậy chứ, chỉ tại dính dáng đến nhà cháu mà phải chịu liên lụy.”

Lý Ngụy nghĩ thầm, không phải như vậy chứ? Chẳng lẽ thật sự là Chu Cẩm Vũ đã xuống tay với nhà chồng San San ở bên kia rồi hả? Chuyện này thật bất hợp lý mà.

Lúc này dì Hai cũng khóc lóc nói theo: “Còn cả Lộ Lộ nhà dì nữa, cháu cũng biết đó, công việc của con bé cũng là do bên thông gia nhà dì Ba giúp sắp xếp, nếu chuyện này không được giải quyết tốt, công việc của Lộ Lộ nhà dì cũng không còn. Cháu liền thực nhẫn tâm vì một người phụ nữ mà mặc kệ mọi người trong gia đình như vậy hả?”

Lý Ngụy thực sự không biết rõ mọi chuyện, hần liền hỏi lại: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Chồng dì Ba cũng lên tiếng, nói: “Mấy ngày nay San San nhà dưỡng ngày nào cũng gọi điện thoại về nhà, nó nói công việc của cha chồng nó ở miền Nam có vấn đề, tra đi tra lại thì nhận thấy việc này có chút liên quan tới Chu Cẩm Vũ, cũng có người tiết lộ nói là người bên nhà mẹ đẻ của San San đắc tội với Chu Cẩm Vũ. Vì thế nhà bọn họ liền phái người nghe ngóng tin tức, cuối cùng dò la ra được chuyện này của cháu. Lúc đó nhà bọn họ đã rất không hài lòng, oán trách San San, nói nhà chúng ta bên này rất không hiểu chuyện, cũng không có mắt nhìn người.”

Nói đến đây ông ta thở dài một cái rồi tiếp tục nói: “Kỳ thật chuyện này chúng ta đều biết, với cháu có ly hôn hay không thì thật ra cũng không phải là chuyện lớn, nhưng em họ của cháu vừa sinh một đứa bé gái, cháu cũng biết đó, người Triều Châu quý cháu trai như trời, đây đã là làm khó San San, lại còn thêm loại chuyện thế này, nếu bọn họ lấy cớ nữa thì chúng ta còn gì để ăn nói với họ, nếu cháu chịu ly hôn, bên phía Chu Cẩm Vũ có thể bình ổn lại thì có lẽ cha chồng của San San còn có thể chừa cho San San một con đường.”

Lý Ngụy nghe xong vẫn là không quá tin tưởng, nếu thật sự đúng là đấu tranh chính trị, đâu có thể nào là vì chuyện của Hạ Chân Ngọc, chẳng qua đó chỉ là một lý do để khai đao mà thôi, nghĩ như vậy hần liền do dự mà không nói lời nào.

Về mặt này của hần trong mắt mọi người xung quanh đương nhiên là không muốn đồng ý rồi, dì Hai và dì Ba khóc sụt sùi, không ngừng nắm lấy cánh tay cha mẹ mình mà khóc lóc kể lể.

Bà ngoại của Lý Ngụy cũng lấy tay lau nước mắt nói: “Lý Ngụy à, cháu đã lớn lên trong sự chăm sóc yêu thương của những người lớn trong nhà. Nói một cách công bằng thì những năm gần đây dì Hai và dì Ba của cháu đối xử với cháu cũng như gia đình cháu thật sự là một chút cũng không có không quan tâm. Lúc điều kiện nhà cháu không tốt, thì tiền sinh hoạt và cả tiền học phí của cháu cũng là hai dì đưa cho. Còn nữa, khi cháu kết hôn, tiền mua nhà không phải đều là do các dì ượng hay sao? Hơn nữa cho tới bây giờ các dì ấy cũng chưa từng đòi hỏi nhà cháu phải trả lại. Hiện tại bà và ông ngoại cháu cũng đã nghe nói rồi, loại cháu dâu như vậy chúng ta không cần, cũng không muốn níu giữ cô ta. Cháu hãy nghe lời bà ngoại, mau chóng ly hôn thôi, chẳng lẽ cháu thật sự muốn hai em họ vì cháu mà chịu thiệt?”

Lý Ngụy cũng không dám nói điều gì khác nữa, chỉ là trong lòng không cam tâm, nhưng mà bề ngoài hần vẫn phải đáp ứng, hần nói: “Bà ngoại, bà không cần phải nói nữa, cháu ly hôn còn không được sao? Nhưng mà khoản nợ của các dì một người cháu cũng sẽ không thiếu, cháu sẽ bắt cô ta phải trả xong khoản tiền nợ này rồi mới ly hôn. Nếu không cháu thật không cam lòng bị làm người chồng đội nón xanh lên đầu mà còn phải nén giận tác thành cho cô ta. Nếu bà vẫn còn thương đưa cháu ngoại này của bà thì bà hãy đáp ứng điều kiện đó đi.”

Lý Ngụy thầm tính toán, trong khoảng thời gian này tiền mượn để mua nhà ở, tiền hồi lộ của mình bị Trâu Chí Toàn lừa gạt, tất cả tính ra cũng phải đến 50 vạn, không bằng bắt Hạ Chân Ngọc lấy từ trên người Chu Cẩm Vũ để đền bù ỉn. Có lẽ hần nên đòi 100 vạn mới được, dù sao số tiền này với Chu Cẩm Vũ cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông, mặc dù hần không cam lòng nhưng như thế cũng là quá hời cho bọn họ lắm rồi.

Dì Hai và dì Ba của Lý Ngụy vốn định nói là không cần tiền, nhưng thấy thần sắc âm tình bất định của Lý Ngụy, thì những lời định nói đến bên miệng liền nuốt trở vào, hiện tại cũng chỉ có thể cầu mong hần đồng ý ly hôn là tốt rồi.

Vì thế toàn bộ mọi người trong nhà không ai nói gì nữa, bọn họ ngồi thêm một chút rồi lần lượt giải tán.

Hạ Chân Ngọc về bên nhà mẹ đẻ ăn cơm, hơn tám giờ thì Chu Cẩm Vũ liền gọi điện thoại tới hỏi, làm cho cô không còn kiên nhẫn, đành phải bảo Chu Cẩm Vũ lái xe qua đây đón cô. Cô từ trong nhà mẹ đẻ đi ra,

sau khi ngồi vào trong xe liền oán giận nói: “Bây giờ vẫn còn sớm mà sao anh cứ giục rồi lên thế, anh không đi xã giao à?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Anh nào dám tùy tiện đi xã giao nữa, anh chưa ăn cơm đâu, hay là một lát nữa mua chút đồ ăn về nhà em ăn cùng với anh nhé?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong gật gật đầu rồi lại hỏi: “Chuyện ly hôn anh xử lý thế nào rồi? Còn muốn kéo dài thêm thời gian à?”

Chu Cẩm Vũ vươn một bàn tay ra, nhéo nhéo má Hạ Chân Ngọc nói: “Tuần sau em hãy khởi tố đi.”

Hạ Chân Ngọc gạt tay Chu Cẩm Vũ ra, có chút giật mình hỏi: “Làm sao lại phải khởi tố?”

Chu Cẩm Vũ liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc rồi cười nói: “Một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, em hãy nghe lời ông xã của em là anh đi, anh sẽ không để cho em chịu một chút xúi thiệt thời nào đâu.”

43. Chương 43

Hạ Chân Ngọc và Chu Cẩm Vũ trở về Nhã Phong. Về đến nhà Hạ Chân Ngọc vào phòng thay quần áo, rồi đi bày đồ ăn vừa mới mua ra. Cô ngồi xuống cạnh Chu Cẩm Vũ, vốn là cô đã ăn có chút no bên nhà mẹ đẻ rồi, nhưng khi nhìn thấy tất cả đồ ăn Chu Cẩm Vũ mua đều là món cô thích ăn, nên cô cũng có chút thêm ăn, vì vậy cô liền ăn thêm một chén cơm với Chu Cẩm Vũ.

Cơm nước xong hai người ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, ban đầu hai người đều im lặng ngồi xem, nhưng hết lần này đến lần khác bàn tay của Chu Cẩm Vũ lại không thành thật, một lúc sau anh kéo Hạ Chân Ngọc ngồi vào trong lòng mình, bàn tay anh lặng lẽ tiến vào trong áo của cô nhẹ nhàng xoa xoa vùng bụng phẳng lì, sau đó tiến dần lên trên, cuối cùng chính là sờ lên hai khối bánh bao đầy đặn mềm mại trước ngực của cô, nắm ở trong tay thưởng thức.

Hạ Chân Ngọc cũng không có đẩy anh ra, cô chợt nghĩ tới một vấn đề khác, liền hỏi anh: “Anh nói để cho em khởi tố, vậy em phải làm như thế nào hả?” Từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng có liên hệ gì với tòa án, thật sự là tâm lý có chút e ngại.

Chu Cẩm Vũ nhéo nhéo khối bánh bao trắng mịn trong tay, anh ghé sát vào tai cô cười nói: “Cô bé ngọc, em lo lắng cái gì chứ, anh đã tìm được luật sư cho em rồi, mấy ngày tới em bớt chút thời gian để gặp mặt, một lát nữa anh sẽ đưa cho em số điện thoại của cô ấy.”

Hạ Chân Ngọc quay đầu nhìn Chu Cẩm Vũ, nói: “Anh đã tìm luật sư rồi hả? Không cần làm lớn chuyện như vậy đâu, chỉ cần đưa ra tòa phán quyết ly hôn là tốt rồi. Không phải là anh đã nghĩ cách làm cho nhà bọn họ thỏa hiệp sao, còn tìm luật sư làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ nhẹ giọng nói: “Bảo bối ngoan của anh, chẳng nhẽ ông xã em lại có thể để cho em một mình ra tòa với bọn họ một cách vô nghĩa sao? Đến lúc đó việc gì em cũng không cần nhiều lời, em cứ yên tâm ngồi ở đó là tốt rồi, tất cả mọi việc đã có luật sư lo liệu, những việc khác em không cần quan tâm.”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, Chu Cẩm Vũ thấy cô ngoan ngoãn nghe lời liền bắt đầu không đứng đắn, anh cười nói: “Thực ngoan, em xem nếu lúc nào em cũng nghe lời thế này có phải là thật tốt biết bao không, anh cũng có thể nhẹ lòng không ít.” Nói xong anh liền rút tay ra, bắt đầu cởi quần áo của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn cản nói: “Không được, em đang trong kỳ sinh lý, anh đừng làm vậy!”

Bàn tay Chu Cẩm Vũ cũng không ngừng lại, anh nói: “Anh biết, anh chỉ yêu một chút ăn cho đỡ thèm thôi.” Sau đó anh liền cởi quần áo của Hạ Chân Ngọc ra, trực tiếp cúi đầu há mồm ngậm lấy một bên ngực của cô hết liếm lại mút, thỉnh thoảng còn khẽ cắn vài cái, bàn tay anh cũng không yên vị, nắm lấy bên ngực kia của cô xoa nắn không ngừng.

Hạ Chân Ngọc ôm lấy cái đầu đang chôn vùi trước ngực mình của Chu Cẩm Vũ, cả người cô dựa hoàn toàn vào trên ghế sofa, tuy rằng ánh mắt đang nhìn về phía màn hình tivi, nhưng ở trong tivi đang chiếu nội dung gì, đang nói cái gì thì cô hoàn toàn không biết nữa.

Chu Cẩm Vũ cứ đùa nghịch hồi lâu như vậy, thẳng cho đến khi chính anh cũng sắp khắc chế không được mới ngừng lại. Anh nhìn Hạ Chân Ngọc đang khẽ nhếch miệng thở dốc, liền cười nói: “Bé cứng ngoan, có phải là em cũng muốn ăn rồi không?” Tiếp theo anh lại nhịn không được mà hôn lên môi cô, một bàn tay thì không ngừng vuốt ve xoa nắn khắp người Hạ Chân Ngọc, cuối cùng anh cũng không khắc chế được nữa liền túm lấy tay Hạ Chân Ngọc đặt vào hạ thân anh, để bàn tay cô ma sát lên xuống, một lúc sau liền phun hết ra bàn tay cô.

Hạ Chân Ngọc đứng lên đi vào toilet rửa tay, lúc quay ra cô nói: “Anh xem một mình đi, em đi ngủ.” Nói xong cô trừng mắt nhìn anh một cái rồi xoay người đi vào phòng ngủ.

Chu Cẩm Vũ tươi cười hớn hở nói: “Anh cũng không xem nữa, anh phải đi ngủ với vợ yêu của anh. Bé cứng ngoan, để chú đỡ bé cứng ngủ nhé!” Sau đó anh cũng đứng lên, tắt tivi, hoan hỉ phẩn chấn ôm lấy Hạ Chân Ngọc lên giường nằm.

Luật sư Chu Cẩm Vũ mời đến rất nhanh đã gọi điện thoại liên lạc với Hạ Chân Ngọc. Trong điện thoại là giọng nói của một cô gái còn rất trẻ tuổi: “Hạ tiểu thư phải không? Tôi là luật sư do Chu thị trưởng mời đến, tôi tên là Lưu Nhận, chịu trách nhiệm giải quyết về vụ án ly hôn của cô, cô xem khi nào thì thuận tiện để chúng ta gặp mặt.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Xin chào luật sư Lưu, chúng ta gặp nhau sau khi tôi tan tã được không?”

Luật sư Lưu cực kỳ thoả mái đáp ứng, hai người sau khi hẹn xong địa điểm gặp mặt liền cúp điện thoại.

Tan tã Hạ Chân Ngọc vội vàng đón xe đi đến chỗ hẹn, cô sợ để cho luật sư phải chờ mình, lớn bằng ngần này tuổi rồi cô cũng mới chỉ nhìn thấy các vị luật sư ở trong phim truyền hình được phát trên tivi ngày thường, vì thế cô thật sự có chút khấn trương.

Vừa đến chỗ hẹn thì cô nhận được điện thoại của luật sư Lưu, hai người dựa theo cách ăn mặc đã được miêu tả của từng người để tìm ra đối phương. Khi gặp mặt Hạ Chân Ngọc có chút bất ngờ, Lưu Nhận thực trẻ tuổi, là một cô gái rất xinh đẹp. Hạ Chân Ngọc cho rằng Chu Cẩm Vũ sẽ giới thiệu cho cô một vị luật sư lớn tuổi có nhiều kinh nghiệm, một luật sư trẻ như vậy có thể giải quyết vụ việc của cô được không?

Tính cách của luật sư Lưu thực sự cởi mở và thẳng thắn, cô ấy nhìn Hạ Chân Ngọc vừa cười vừa nói: “Có phải thấy tôi còn quá trẻ nên cảm thấy không yên tâm hay không? Tôi đã xem tư liệu Chu thị trưởng đưa cho tôi, tôi còn lớn hơn cô một tuổi đó!”

Hạ Chân Ngọc có chút ngượng ngùng nói: “Đúng là tôi không nghĩ tới luật sư còn trẻ như vậy.”

Luật sư Lưu không để bụng nói: “Tôi làm luật sư đã ba năm, chủ yếu là nhận các vụ án dân sự, cô không cần lo lắng, vụ án này tôi đã cực kỳ nắm chắc, cô chỉ cần ký chút tài liệu này là được. Hôm nay tôi cũng đã mang đến rồi, đều là những giấy tờ cần thiết để chuẩn bị làm thủ tục khởi tố, mấy giấy tờ này yêu cầu đương sự phải ký tên lên mới được.” Nói xong cô ấy lấy ra mấy tập tài liệu đóng dấu đã được chuẩn bị tốt để cho Hạ Chân Ngọc ký tên.

Hạ Chân Ngọc trầm nghĩ, cho dù bản thân cô không chắc chắn, nhưng Chu Cẩm Vũ nhất định cũng sẽ không tìm một người không đáng tin đến để giúp cô, vì vậy cô dứt khoát ký tên. Sau đó cô lại nghĩ tới một chuyện, có chút do dự nói: “Luật sư Lưu, cô xem phí luật sư của cô khi nào thì tôi đưa cho cô được?”

Luật sư Lưu nghe xong liền cười lên ha hả, nói: “Cô cũng thật thú vị, Chu thị trưởng có thể tìm tới tôi, đó chính là vinh hạnh của tôi, ngay cả không trả tiền tôi cũng sẵn lòng, huống chi cho dù trả tiền cũng không đến lượt cô nha!”

Hạ Chân Ngọc lại càng cảm thấy xấu hổ, cô đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào, luật sư Lưu cũng không tiếp tục trêu cô nữa, thực tự nhiên chuyển đề tài: “Chúng ta bàn đến vụ án đi, theo sự hiểu biết của tôi thì hiện tại chồng cô hình như là có chút vấn đề về phương diện sinh lý, việc này hai người đã từng đi đến bệnh viện để trị liệu sao?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Có, hơn nữa đã đi được một thời gian ngắn rồi.”

Luật sư Lưu gật gật đầu, còn nói thêm: “Nếu như cô có thể đưa bệnh án đó ra thì không còn gì tốt hơn rồi. Còn nữa, hai người có tranh chấp về tài sản hay không? Cô có nghĩ đến thứ gì đó, hoặc là có nghĩ tới muốn được bồi thường hay không....?”

Hạ Chân Ngọc nghiêm túc nói: “Bệnh án tôi có thể đi đến bệnh viện để lấy, về vấn đề tài sản thì không có gì, căn nhà là do bên nhà bọn họ bỏ tiền ra mua trước khi chúng tôi kết hôn, nhưng đồ đạc bên trong đều là tôi mua, những việc khác thì không có.”

Luật sư Lưu nghe xong nói: “Được rồi, tôi sẽ đi đến tòa án quận tiến hành các thủ tục, khi mở phiên tòa tôi sẽ yêu cầu phân chia tài sản giữa hai vợ chồng theo quy định của pháp luật. Hôm nay tạm thời nói đến đây thôi, chồng tôi đang đợi tôi ở ngoài kia rồi, tôi đi trước đây.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, hóa ra luật sư Lưu đã kết hôn, liền buột miệng hỏi: “Luật sư Lưu đã có con chưa?”

Lưu Nhận cười nói: “Chưa có, hiện tại tôi chưa nghĩ tới muốn có con, thế giới hai người rất tốt.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không nói thêm điều gì nữa.

Hạ Chân Ngọc sau khi nói chuyện xong với luật sư Lưu liền nắm bắt thời gian thuận tiện đi đến bệnh viện một chuyến để lấy bệnh án của Lý Ngụy, chờ đến lúc gặp được bác sỹ thì lại choáng váng. Vị bác sỹ đó khó xử nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Thời gian trước chồng cô đã tới chỗ của chúng tôi, cũng đã nói hai người đang chuẩn bị ly hôn, yêu cầu chúng tôi không được phép đem những tài liệu liên quan đến bệnh tình của anh ta cũng như tiết lộ thông tin cho bất luận người nào. Cho nên tôi thực sự xin lỗi, bệnh viện chúng tôi không thể không chú ý đến quyền riêng tư của bệnh nhân, đem tư liệu bệnh án của bệnh nhân đưa cho cô để sao chép.”

Hạ Chân Ngọc thực sự ngạc nhiên và chán nản ủ rũ đi rất nhiều, cô cảm thấy mình thật đúng là quá coi thường Lý Ngụy, không ngờ rằng hắn đã suy tính chu toàn đến như vậy, đoán chừng là khi cô đưa ra đề nghị ly hôn, hắn cũng đã bắt đầu đề phòng với cô rồi.

Không hề làm bác sỹ khó xử, Hạ Chân Ngọc chào tạm biệt và gọi điện thoại cho luật sư Lưu nói rõ tình hình. Luật sư Lưu nghe xong, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Việc này cũng không có vấn đề gì, không cho lấy bệnh án thì không lấy nữa, cũng không bị ảnh hưởng đến đại cục. Vừa vặn tôi cũng muốn nói cho cô biết, thủ tục cũng đã làm xong rồi, sau hai tuần nữa sẽ mở phiên tòa, giấy triệu tập đến tòa ngày hôm đó cũng đã được gửi đi rồi, đây là cực kỳ nhanh đó, bình thường phải mất ba tháng mới có thể đến lượt.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng cảm ơn luật sư Lưu, trong lòng thật sự không biết nói gì hơn.

Kết quả không đến ba ngày sau Lý Ngụy đã gọi điện thoại tới, giọng nói của hắn rất là phẫn nộ: “Hạ Chân Ngọc, không ngờ cô còn có mặt mũi để đi khởi tố tôi, chính cô ở bên ngoài làm chuyện không đứng đắn với kẻ khác, lại còn dám quay ngược lại cắn tôi một ngụm! Được đó, tôi thấy cô thật sự không sợ, không biết xấu hổ đúng không? Vậy chúng ta gặp nhau ở tòa án đi!” Gào thét một hồi xong hắn liền trực tiếp cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi, tự nói với bản thân mình, đã không thể dùng chuẩn mực đối với người bình thường để đối đãi với Lý Ngụy được nữa rồi, hết thấy đều giao cho luật sư mà Chu Cẩm Vũ mời đến giải quyết thôi.

Lý Ngụy tức giận thở phì phì cầm tờ giấy triệu tập của tòa án trở về nhà, hắn giấu diếm cha mình nói với Tống Quyên chuyện Hạ Chân Ngọc khởi tố. Tống Quyên nghe xong liền sợ hãi, bà ta không ngừng hỏi con mình tại sao có thể làm bị cáo chứ, đúng là rất bê mặt mà. Sau đó lại kéo Lý Ngụy đi tìm mấy người bên nhà mẹ để mình để thương lượng. Mấy người họ hàng thân thích kia lại tụ tập ở cùng một chỗ, dì Hai Lý Ngụy nghe xong liền hỏi: “Cô ta đã tìm luật sư rồi hả? Có biết là người nào không? Dì có quen biết mấy vị luật sư khá là có tiếng ở Cục Tư pháp, đã từng qua lại rồi.”

Lý Ngụy nói: “Đó là nữ luật sư, họ Lưu. Cô ta đã từng gọi điện thoại cho cháu một lần, nói là trường hợp như thế này vẫn nên hòa giải riêng mới tốt, nghe giọng nói có vẻ còn rất trẻ.”

Dì Hai lại hỏi: “Hòa giải riêng cũng được mà, cháu không nói với cô ta điều kiện của cháu sao?”

Nói đến đây Lý Ngụy liền nổi nóng: “Đương nhiên là có nói, cháu bảo chỉ cần bồi thường cho cháu là được. Cháu cũng có đòi hỏi nhiều gì đâu cơ chứ, với thân phận và địa vị của Chu thị trưởng thì 100 vạn cũng đâu có là gì. Hơn nữa sau khi trả khoản tiền nợ mua nhà và tiền chi phí vào các việc khác thì trên thực tế tiền đến tay cháu cũng không còn có bao nhiêu.”

Ngoại trừ Tống Quyên sợ hãi than lên một tiếng thì những người khác cũng đều không cảm thấy số tiền này là lớn, bởi vì đối với thân phận của Chu Cẩm Vũ mà nói, khoản tiền này thật sự không tính là gì.

Di Hai và di Ba của Lý Ngụy lại vội vàng truy vấn là vị luật sư kia đã đáp lại như thế nào. Vừa nói đến điều này Lý Ngụy càng thêm tức giận: “Hừ, cô ta nói bởi vì lý do khởi tố liên quan đến chuyện riêng tư của cháu, nói ra sẽ không tốt, bảo cháu hãy suy nghĩ lại cho thật kỹ. Cô ta còn nói Hạ Chân Ngọc chỉ yêu cầu phân chia tài sản theo quy định của pháp luật, cũng không yêu cầu cháu bồi thường cái gì đã là cách làm thật khoan dung rồi, nếu cháu không đồng ý với đề nghị của cô ta, vậy thì cũng chỉ có thể chờ đến ngày mở phiên tòa thôi.”

Di Ba nói: “Thanh danh bị khởi tố thực sự không dễ nghe chút nào, nhưng mà cô ta cũng không có chứng cứ rõ ràng, không việc gì phải sợ cô ta.”

Đây mới là điều Lý Ngụy đặc ý nhất, hẳn đã sớm đến bệnh viện yêu cầu không được tiết lộ, cho dù Hạ Chân Ngọc có đến cũng hoàn toàn không lấy được bệnh án của hẳn, đi đến đó cũng chỉ vô ích mà thôi.

Lúc này di Hai và di Ba lại đều nói: “Không có chuyện gì, vị luật sư kia đoán chừng cũng là người mới, cháu không cần lo lắng. Phiên tòa được mở ở nơi bị đơn cư trú, việc này các dì biết rõ hơn, đến lúc đó các dì sẽ đi tới tòa án quận hỏi thăm một chút xem người nào làm thẩm phán xét xử trong vụ án này, sau đó sẽ thông báo một tiếng là được, chắc chắn là sẽ có lợi cho bên phía chúng ta.”

Lý Ngụy nghe xong càng thêm yên tâm, đặc biệt hẳn còn có chút chờ mong mau chóng mở phiên tòa, đến lúc đó hẳn cũng sẽ cố gắng hết sức để đòi hỏi quyền lợi của mình.

Thời gian trôi qua thật mau, chẳng mấy chốc đã đến ngày mở phiên tòa. Hạ Chân Ngọc trước tiên xin phép Chu chủ nhiệm cho nghỉ một ngày, Chu chủ nhiệm nghe xong lý do của Hạ Chân Ngọc thì thờ dãi nói: “Haizzz, mới kết hôn không được bao lâu mà đã ầm ĩ đến mức phải đi đến bước đường cùng này rồi sao? Nhưng mà thôi, nếu bản thân sống không vui vẻ gì thì cũng không cần phải ủy khuất phần đời còn lại. Tiểu Hạ à, tôi đã hiểu rồi, cô đừng lo lắng, cứ đi giải quyết chuyện của mình đi, lúc nào xử lý xong thì lại nghỉ ngơi một thời gian ngắn, cố gắng ổn định lại tâm lý, nhất định là sau này sẽ tìm được một người tốt hơn rất nhiều so với hiện tại.” Hạ Chân Ngọc chỉ nói lời cảm ơn chứ cũng không nói thêm bất kỳ điều gì khác.

Ngày mở phiên tòa hôm đó, Hạ Chân Ngọc hết lần này đến lần khác tỏ ý không cần Chu Cẩm Vũ đi theo, hơn nữa thái độ cực kỳ kiên quyết, nói rằng ngay cả Cao Mai Lệ cô cũng chưa thông báo, vì thế lại càng không để cho anh đi cùng. Chu Cẩm Vũ không có cách nào khác, đành phải bảo luật sư Lưu tới đón Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc ngồi vào trong xe của luật sư Lưu liền bắt đầu khẩn trương, luật sư Lưu nở nụ cười: “Tôi gọi cô là Chân Ngọc nhé, cô đừng khẩn trương như vậy, thực sự không phải là chuyện lớn gì, những trường hợp như vậy kỳ thật từ trước tới giờ đều phải đi đến nước này, chỉ có điều bị đơn là một người rất không hiểu lý lẽ. Lát nữa cô không cần lên tiếng, hẳn có nói điều gì đó khó nghe hoặc là nói ra yêu cầu gì quá đáng, cô cũng không cần phải tức giận, cũng không cần để ý đến, tất cả đều giao cho tôi.”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu đáp ứng, đến tòa án quận, sau khi đỗ xe xong thì Hạ Chân Ngọc và luật sư Lưu vừa vặn gặp phải Lý Ngụy ở cửa. Hôm nay đi cùng Lý Ngụy đến đây chính là di Hai của hẳn, bà ta đầu tiên là nhìn nhìn luật sư Lưu rồi nở nụ cười, hoàn toàn chính là một người mới, quá dễ để đối phó.

Hai bên không ai quan tâm đến ai liền đi vào, địa điểm mở phiên tòa là tầng 3, phòng xử án số 5. Trên tầng 3, các cô nhìn thấy di Hai của Lý Ngụy gần như là đi chào hỏi từng người một trong văn phòng, nếu tình cờ gặp được người nào đó trên hành lang cũng dừng lại tán gẫu một hai câu, bà ta tỏ ra đáng vẻ như là mình rất quen thuộc với những người ở nơi này. Hạ Chân Ngọc thấy như vậy thì trong lòng lại càng sốt ruột thậm chí là lo lắng hơn, xem ra bên nhà Lý Ngụy đã tìm được mối quan hệ tốt trong tòa án quận, không biết lát nữa trong khi thẩm tra xử lý quan tòa có thể thiên vị về bên phía bọn hẳn hay không.

Đến cửa phòng xử án số 5, Lý Ngụy và dì Hai của hắn ta vượt lên trước một bước mở cửa đi vào, Hạ Chân Ngọc chợt nghe thấy dì Hai của Lý Ngụy cao giọng cười nói: “Thẩm phán Vu, dạo gần đây ngài thế nào rồi? Tôi có nghe nói nhà ngài sắp có hỉ sự phải không? Đến lúc đó cũng không thể không mời tôi đó nha, tôi nhất định sẽ đi đấy.”

Trước đó luật sư Lưu đã nói với Hạ Chân Ngọc, những vụ án như thế này bình thường đều là nữ thẩm phán thẩm tra xử lý, vì thế lúc này Hạ Chân Ngọc nghe thấy vị thẩm phán Vu kia trả lời: “Nhất định rồi, con trai tôi cuối cùng cũng đã kết hôn, tôi cũng bỏ đi được tảng đá trong lòng, đến lúc đó tôi sẽ gửi thiệp mời.”

Mình thật đúng là không đoán sai mà, quả nhiên ngay cả thẩm phán trước đó bọn họ cũng dò la ra được rồi, đoán chừng bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt, cuộc đối thoại lần này hoàn toàn là do dì Hai của Lý Ngụy diễn cho cô xem đây mà. Hạ Chân Ngọc quay sang nhìn luật sư Lưu, thấy cô vẫn đứng ở phía sau mỉm cười, mặc cho bọn họ hàn huyên.

Chờ mấy người bọn họ nói nói một vài câu xong, thẩm phán Vu mới nói: “Trước tiên vẫn nên giải quyết việc chính đã, nguyên đơn cũng tới rồi chứ, tất cả ngồi vào vị trí đã định đi.”

Lúc này Lý Ngụy và dì Hai của hắn mới vênh vác tự đắc đi đến chỗ dành cho bị đơn ngồi xuống, hơn nữa vẻ mặt còn tỏ ra như là mình chính đáng hơn nguyên đơn.

Luật sư Lưu Nhận trước hết để cho Hạ Chân Ngọc đi tới ghế ngồi dành cho nguyên cáo, còn chính mình thì đi đến trước mặt thẩm phán Vu chào hỏi: “Dì Vu, dì còn nhớ cháu không? Cháu là Lưu Nhận, vừa rồi cháu có nghe thấy con trai của dì sắp kết hôn, thật sự là một chuyện vui lớn, đến lúc đó cháu có thể có hân hạnh được tham dự hay không?”

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ Lý Ngụy và dì Hai của hắn, mà cả Hạ Chân Ngọc cũng sửng sốt, ngay cả thẩm phán Vu cũng ngơ ngác nhìn Lưu Nhận có chút ngờ vực. Dì Hai của Lý Ngụy kịp phản ứng trước tiên, bà ta ‘phốc xích’ cười một tiếng vui vẻ nói: “Tôi nói này luật sư Lưu, cô là người không có hiểu biết sao mà lại làm ra chuyện thế này? Tôi và thẩm phán Vu là bạn bè cũ đã nhiều năm, cô đi theo giả bộ thân thiết cái gì chứ, thật sự là buồn cười chết đi được.”

Lưu Nhận không thêm để ý tới những lời bà ta nói, cô chỉ cười cười nhìn thẩm phán Vu. Thẩm phán Vu cẩn thận quan sát lại Lưu Nhận mấy lần, sau đó mới bỗng nhiên nhận ra vội vàng đứng lên nói: “Ài nha, đây không phải là Tiểu Nhận sao, cháu càng lớn càng xinh đẹp đó! Dì Vu già rồi, trí nhớ cũng kém, vừa rồi không nhận ra cháu, cháu đừng trách dì nha. Con trai dì kết hôn, nếu cháu có thể đến tham dự thì thật sự đúng là cầu còn không được, đến lúc đó dì nhất định sẽ đưa thiệp cưới qua.”

Với tình huống này xảy ra thì ngoại trừ thẩm phán Vu và Lưu Nhận, còn những người khác một lần nữa cảm thấy choáng váng. Dì Hai của Lý Ngụy lo lắng cẩn thận đánh giá lại Lưu Nhận, hết lần này đến lần khác bà ta đều xác nhận bà ta thật sự không có nghe qua hay là đã gặp qua vị luật sư này ở Cục Tư pháp, bà ta cũng không hiểu được vì sao thẩm phán Vu khi nhận ra vị luật sư trẻ tuổi này thì lại nhiệt tình như vậy.

Thẩm phán Vu còn muốn tiếp tục tán gẫu với Lưu Nhận, Lưu Nhận cười nói: “Dì Vu, hôm nay chúng ta đến đây là để phân xử vụ án, trước tiên vẫn nên là mở phiên tòa đi, sau đó cháu và dì lại tiếp tục trò chuyện.”

Thẩm phán Vu vội vàng nói đúng, lúc này mới nghiêm chỉnh tiến hành công việc theo trình tự.

Đầu tiên thẩm phán Vu nói đến những việc cần chú ý trong phiên tòa, tiếp theo đó là giới thiệu nguyên đơn và bị đơn, còn có cả người đại diện của hai bên. Thẩm phán Vu vừa định nói tiếp thì đã bị Lưu Nhận ngăn lại, Lưu Nhận cười nói: “Thẩm phán Vu, trường hợp này liên quan đến sự riêng tư của bị đơn, theo quy định của pháp luật, ngoại trừ hai bên đương sự cùng người đại diện của họ thì những người khác đều không được phép ở lại tham dự. Tôi xin phép trình lên tòa giấy tờ ủy quyền của nguyên đơn, không biết vị ngồi bên cạnh bị đơn cũng có giấy tờ liên quan không?”

Dì Hai của Lý Ngụy lập tức liền phát hỏa, nói: “Tôi là dì Hai của Lý Ngụy, cháu tôi bằng lòng là được, cô quản được sao?”

Lưu Nhận hoàn toàn không để ý tới bà ta, ánh mắt luôn hướng về phía thẩm phán Vu. Thẩm phán Vu xấu hổ nói: “Trước tiên người thân bị đơn hãy im lặng. Việc đó... Luật sư Lưu, người thân này của bị đơn quả

thật không có trình giấy ủy quyền, bên phía luật sư Lưu có ý kiến gì không, nếu không đồng ý với sự hiện diện của người thân bị đơn thì có quyền đề xuất để cho những người không liên quan rời khỏi phiên tòa.”

Lưu Nhận quay sang nhìn nhìn Hạ Chân Ngọc, thấy cô không có ý kiến gì, vì thế cười nói: “Vâng, chúng tôi cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, đương sự của tôi không có ý kiến gì, vậy thì trước hết để cho bà ấy ngồi lại đây đi, sau đó dừng quên bổ sung giấy ủy quyền là được.”

Thẩm phán Vu gật gù nói ‘cũng được’, sau đó cũng có chút cẩn thận nhìn xuống phía dưới hỏi: “Nguyên đơn đề nghị ly hôn có yêu cầu gì không?”

Lưu Nhận thoải mái nói: “Không có yêu cầu gì, chỉ cần phân chia tài sản giữa hai vợ chồng theo quy định của pháp luật là được.”

Thẩm phán Vu lại hỏi Lý Ngụy có đồng ý ly hôn hay không, nếu có thì có yêu cầu gì không.

Lý Ngụy lập tức nói: “Tôi đồng ý, tôi đương nhiên đồng ý, loại phụ nữ thủy tính dương hoa (lẳng lơ) như cô ta tôi không chấp nhận nổi. Chỉ có điều là, ly hôn cũng được, nhưng chuyện này phải nói cho rõ ràng, là cô ta vượt quá giới hạn trước, cho nên tôi muốn yêu cầu bồi thường, đưa tiền bồi thường xong tôi sẽ lập tức ký tên.”

Lưu Nhận nói: “Xin bị đơn hãy tôn trọng đương sự của tôi, không nên thêm vào những lời nói mang tính công kích. Đối với yêu cầu bồi thường mà bị đơn đưa ra, tôi thay mặt cho đương sự của tôi đưa ra ý kiến không đồng ý, hơn nữa còn không hợp pháp.”

Dì Hai của Lý Ngụy lập tức nói tiếp: “Như thế nào là không hợp pháp? Chẳng những phải bồi thường bằng tiền, mà ngay cả các khoản nợ cũng phải cùng nhau hoàn trả đầy đủ. Đây là giấy vay nợ Lý Ngụy viết cho tôi, đây chính là khoản nợ được vay sau khi hai đứa kết hôn.”

Thẩm phán Vu tiếp nhận giấy vay nợ dì Hai của Lý Ngụy trình lên, bà nhìn một chút rồi giao lại cho Hạ Chân Ngọc xem. Hạ Chân Ngọc vừa nhìn liền thấy trên mặt giấy viết rõ ràng 70 vạn, phía dưới còn có chữ ký và dấu vân tay của Lý Ngụy, thật sự là đáng giận mà.

Luật sư Lưu vỗ vỗ mu bàn tay của Hạ Chân Ngọc ý muốn cô không nên kích động, tiếp tục nói: “Khoản nợ ghi trên giấy này đương sự của tôi cũng không biết rõ, hơn nữa cũng không biết khoản tiền này được chi vào việc gì, cho nên số tiền vay này là thật hay không chúng tôi cũng đang hoài nghi. Mặt khác, lý do đương sự của tôi đưa ra để đề nghị ly hôn là do bị đơn thực sự có khiếm khuyết về sinh lý, hoàn toàn không thể thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cho nên chúng tôi vẫn giữ nguyên ý kiến như cũ, đề nghị ly hôn theo quy định của pháp luật.”

Mặt Lý Ngụy lập tức căng ra và chuyển sang màu đỏ, hắn đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không chịu nổi việc bản thân mình bị gièm pha ngay ở bên ngoài lại còn là ở trước mặt những người khác, vì thế lập tức đứng lên, hướng về phía Hạ Chân Ngọc quát: “Hạ Chân Ngọc! Tôi biết cô sẽ lấy chuyện này ra để nói, cô nói tôi có vấn đề, cô có chứng cứ sao? Cô có sao? Nếu không có cô không được phép nói lung tung, cẩn thận không tôi sẽ kiện cô. Cô không có một chút nào cảm thấy thẹn với lương tâm sao, cứ nhiên lại dùng loại lý do hạ lưu này để vu tội cho tôi.”

Hạ Chân Ngọc lạnh lùng nhìn Lý Ngụy, cô thầm nghĩ hắn có phải là người không, chẳng nhẽ chỉ cần cô an ủi xoa dịu hắn một thời gian dài, hắn liền đem giả biến thành thật, với dáng vẻ này của Lý Ngụy, cho dù người nào nhìn thấy cũng đều nghĩ rằng cô phỉ báng và nói xấu hắn mà.

Thẩm phán Vu gõ búa bảo Lý Ngụy im lặng, nếu không sẽ mời hắn rời khỏi phiên tòa, thế này Lý Ngụy mới an phận một chút. Lúc này dì Hai của Lý Ngụy lại nói: “Thẩm phán, hoàn toàn không phải thân thể của Lý Ngụy nhà chúng tôi có vấn đề, mà là người phụ nữ này không cho chạm vào. Cô ta không cho Lý Ngụy chạm vào cô ta, chẳng nhẽ Lý Ngụy nhà chúng tôi còn có thể cưỡng ép cô ta sao? Cô ta đây là lừa hôn, chúng tôi đề nghị phải yêu cầu cô ta phải đem toàn bộ số tiền sinh lễ và tiền quà mừng trả lại cho nhà chúng tôi, tiếp đó, một nửa khoản tiền vay chưa trả sẽ do cô ta gánh vác, hơn nữa còn phải đưa tiền bồi thường, tổng cộng là 100 vạn, nếu không đáp ứng thì những việc khác cũng không cần bàn nữa.”

Trong lúc này toàn bộ phòng xử án cũng chỉ có Lý Ngụy và dì Hai hắn ta nói không ngừng. Hạ Chân Ngọc từ đầu đến cuối không nói lời nào, toàn bộ để cho luật sư Lưu làm chủ. Luật sư Lưu chờ bọn họ nói xong,

mới chậm rãi nói: “Tôi thấy hay là như vậy đi, mục đích và yêu cầu của bị đơn chúng ta đều rõ ràng rồi, hôm nay thật là không có biện pháp nào để đạt thành nhất trí rồi. Thẩm phán Vu, tôi đề nghị hôm nay trước tiên nên dừng lại ở đây thôi, chờ lần sau khi mở lại phiên tòa sẽ giải quyết triệt để việc này.”

Thẩm phán Vu cũng có chút đau đầu, bà không biết cô gái Hạ Chân Ngọc này rốt cuộc là có quan hệ gì, có bối cảnh gì. Tuy rằng trước đó bà đã cùng bị đơn đạt thành một chút hứa hẹn ngầm, nhưng những nguyên tắc lớn là không thể vi phạm, đồng thời bà cũng muốn thông qua Lưu Nhận hỏi thăm một chút tình hình, vì thế liền hỏi Lý Ngụy về vấn đề này có đồng ý ngừng phiên tòa lại hay không.

Lý Ngụy và dì Hai của hắn đương nhiên là đồng ý, dì Hai hắn còn nói: “Nể mặt thẩm phán Vu, chúng tôi sẽ cho các cô một ít thời gian để suy nghĩ, tốt nhất lần sau hãy chuẩn bị sẵn tiền, đỡ phải mất công đi lại, chúng tôi cũng không có nhiều thời gian để lãng phí trên người các cô!” Nói xong bà ta chào tạm biệt thẩm phán Vu, rồi cùng Lý Ngụy trực tiếp rời khỏi phòng xử án.

Lưu Nhận và thẩm phán Vu cho nhau số điện thoại để liên lạc, sau đó cô cùng Hạ Chân Ngọc rời khỏi tòa án. Chờ đến lúc lên xe, Lưu Nhận cười nói: “Chân Ngọc, hôm nay cô làm tốt lắm, không bị bọn họ chọc giận, cũng cảm ơn cô đã tin tưởng tôi.”

Hạ Chân Ngọc cũng cười, nói: “Tôi chỉ không muốn bị mất mặt giống như bọn họ thôi.”

Sau đó cô lại nhớ tới một chuyện liền nói thêm: “Luật sư Lưu, tôi mạo muội hỏi cô một chuyện nha, cô và thẩm phán Vu rất quen thuộc sao?”

Lưu Nhận nghe xong cười ha ha, trả lời: “Cứ trực tiếp gọi tôi là Lưu Nhận đi, không cần phải khách khí như vậy. Uhm, tôi và thẩm phán Vu không quen, chỉ là vài năm trước đã gặp qua.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong thực sự cũng không hiểu rõ lắm, cô chỉ ‘ồ’ một tiếng bèn không hỏi thêm điều gì nữa.

Lần này đổi lại là Lưu Nhận vui vẻ nói: “Ha ha, nói cho cô biết nhé, thẩm phán Vu có quen biết với mẹ của tôi, mẹ tôi là Phó Viện trưởng Pháp viện thành phố.”

44. Chương 44

Nghe Lưu Nhận nói xong, cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng đã hiểu. Thì ra là thế, khó trách Lưu Nhận vì sao lại có thể tự tin như vậy, không cần lo lắng đi tìm hiểu mối quan hệ của Lý gia. Cô thật đúng là được mở rộng tầm mắt nha.

Sau đó cô tạm biệt Lưu Nhận trở về Nhã Phong. Chờ đến buổi tối khi Chu Cẩm Vũ trở về Hạ Chân Ngọc liền nói với anh những yêu cầu mà Lý gia đưa ra hôm nay. Chu Cẩm Vũ nghe xong liền cười to rồi nói: “Một trăm vạn? Ừm, thật đúng là không nhiều lắm, vì bảo bối ngoan nhà chúng ta thì 100 vạn cũng không đáng gì!”

Hạ Chân Ngọc tức giận đến mức muốn đập cho anh một cái, cô nói: “Anh điên à? Dựa vào cái gì mà phải đưa tiền cho hắn ta? Tờ giấy vay nợ kia hoàn toàn chính là do Lý Ngụy và dì Hai của hắn làm ra, nếu anh dám đưa, em sẽ không để yên cho anh đâu!”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói: “Anh chỉ nói giỡn thôi mà, nếu Chu Cẩm Vũ anh thực sự bị bọn họ quẫn thúc như vậy thì giờ đã thành chuyện gì rồi hả? Ngoan nào, đừng làm rộn nữa, chúng ta ăn cơm trước đi.” Nói xong anh ôm Hạ Chân Ngọc đi về phía bàn ăn ăn cơm.

Thực sự là Hạ Chân Ngọc cảm thấy có chút chán ngấy những đồ ăn được mua từ bên ngoài về mỗi ngày, cô cũng đã nghĩ mình cần phải đi học nấu ăn, nhưng rồi sau đó lại nghĩ, dù sao sau khi ly hôn với Lý Ngụy xong, cô và Chu Cẩm Vũ cũng chia tay, nếu muốn học thì cũng nên trở về nhà mẹ đẻ rồi học sau.

Trong nháy mắt một tháng nữa lại trôi qua, thời tiết cũng bắt đầu lạnh hơn rất nhiều, Hạ Chân Ngọc vẫn không nhận được điện thoại của Lưu Nhận, cô có chút sốt ruột, nhưng mà cũng không có can đảm để gọi điện thoại cho cô ấy, cô sợ người ta chê mình phiền hà.

Trong khoảng thời gian này, Hạ Chân Ngọc cũng có về nhà cha mẹ mấy lần, mỗi lần về cô đều muốn nói cho cha mẹ biết chuyện cô và Lý Ngụy đang xử lý việc ly hôn trên tòa, nhưng lúc nào cũng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào. Cô thực sự không muốn làm cho cha mẹ mình thương tâm khổ sở, song cô biết chuyện này cũng không thể giấu diếm mãi được. Cho dù cô có muốn che dấu chỉ nói một chút tình hình cho cha mẹ biết nhưng nếu chuyện của Lý Ngụy không được giải quyết thì chỉ sợ Lý gia cũng sẽ tìm tới tận cửa để làm ầm ĩ, đến lúc đó cha mẹ cô sẽ bị tổn thương nhiều hơn nữa.

Hôm nay, Hạ Chân Ngọc vẫn mang tâm sự nặng nề ngồi ăn cơm với cha mẹ. Ăn tối xong cô chuẩn bị trở về Nhã Phong, mặc dù thời gian còn sớm, nhưng sắc trời đã hoàn toàn tối đen, trên bầu trời những bông tuyết khẽ bay bay. Hạ Chân Ngọc chậm rãi đi dọc trên vỉa hè hít thở bầu không khí lành lạnh hanh khô, cảm giác phiền muộn trong lồng ngực được giảm đi không ít.

Cô đang đi thì chợt có tiếng điện thoại di động vang lên, thấy người gọi đến là Chu Cẩm Vũ cô liền nghe máy: “Alo.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Anh đang đi đón em, sắp đến nơi rồi, em xuống lầu đi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Em đã đi ra ngoài rồi, đang đi bộ ở trên đường, anh cứ lái xe đến là sẽ thấy em, em đứng nguyên tại chỗ chờ anh.”

Chu Cẩm Vũ có chút không hài lòng nói: “Tại sao em không gọi điện thoại cho anh? Nếu không phải anh trực tiếp lái xe tới, em định trở về nhà bằng gì? Hiện tại trời càng lúc càng lạnh hơn, lại nhanh tối như vậy, về sau không cho phép làm như thế này nữa.”

Hạ Chân Ngọc không tiếng động cười cười rồi mới nói: “Em biết rồi, anh lái xe chậm một chút.”

Đây được tính là cái gì nhỉ? Hạ Chân Ngọc nghĩ, bình thường Chu Cẩm Vũ rất quan tâm chăm sóc cô giống như người yêu, thậm chí có đôi khi có thể nói là giống như đôi vợ chồng đầm ấm yêu thương nhau hơn. Mặc dù bản thân cô có đôi khi cũng không tránh khỏi cảm thấy đau khổ trong lòng, nhưng cô cũng rất rõ ràng, mối quan hệ giữa cô và Chu Cẩm Vũ chỉ giới hạn trong mối quan hệ tình dục, cô không thể phủ nhận rằng ở trên giường hai người thực sự rất hòa hợp.

Tuy rằng lúc mới bắt đầu cô không cảm thấy gì, nhưng liên tục một thời gian dài như vậy, Hạ Chân Ngọc cũng biết, thực sự phụ nữ cũng có cao triều, hơn nữa cái cảm giác này sẽ làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Cô không thể không nói điều kiện của Chu Cẩm Vũ được ông trời ưu đãi quá mức, chẳng trách anh khiến cho phụ nữ đổ xô vào, người đàn ông như vậy xem như là quá hoàn hảo rồi, rất dễ dàng làm cho phụ nữ sinh lòng ái mộ.

Kiểm soát tốt bản thân mình đi, Hạ Chân Ngọc! Cô âm thầm ở trong lòng căn dặn chính mình, chờ thêm một thời gian nữa trôi qua mới bắt đầu lại cuộc sống của bản thân, vì cha mẹ cô không thể bị Lý Ngụy và Chu Cẩm Vũ làm cho ngã gục.

Chu Cẩm Vũ tới rất nhanh, từ rất xa Hạ Chân Ngọc đã nhìn thấy xe của anh đi đến với tốc độ không chậm, chờ cho xe dừng lại, Hạ Chân Ngọc lên xe liền bị hắt hơi một cái, trong xe thật ấm áp mà.

Giọng điệu của Chu Cẩm Vũ vẫn giống như lúc ban nãy khi nói qua điện thoại: “Em xem đi, có phải là bị đông lạnh rồi hay không hả? Mình cũng không chú ý đến thân thể của mình, còn muốn người khác phải làm sao bây giờ?”

Hạ Chân Ngọc cười cười, nói: “Nào có khoa trương như vậy chứ, lần sau em sẽ không làm như vậy nữa.”

Lúc này sắc mặt Chu Cẩm Vũ mới dịu đi một chút, anh mỉm cười và nói: “Ngoan lắm, về sau nghe lời như vậy là tốt rồi, tối nay em ăn ngon miệng chứ?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Đích thân mẹ em làm cơm còn có thể không ngon sao? Anh cho là chỉ có đồ ăn anh mua mới ngon à? Đồ ăn cha mẹ nấu càng ngon hơn!”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Nếu không em đi học nấu ăn đi. Ừm, hai chúng ta cùng nhau học cũng được, bản thân anh biết làm một ít món đơn giản, nhưng mà nhiều năm rồi cũng không xuống bếp, đoán chừng giờ cũng không làm được rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong không nói gì, chỉ hơi quay đầu lại và nhìn ra ngoài cửa kính xe, cô không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Chu Cẩm Vũ cũng không để ý, trực tiếp lái xe trở về Nhà Phong, về đến nhà hai người liền đi thay quần áo. Thay quần áo xong cũng không có việc gì để làm nên mở tivi ra xem, hai người vừa xem vừa trò chuyện câu có câu không.

Bỗng nhiên Chu Cẩm Vũ chuyển đề tài, quay sang hỏi Hạ Chân Ngọc: “Bên Tòa án lâu rồi không có tin tức, có phải em đang lo lắng hay không?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Đúng là có chút sốt ruột.”

Chu Cẩm Vũ liền đưa tay cầm lấy một cái túi hồ sơ trên bàn trà đưa cho Hạ Chân Ngọc, nói: “Em xem đi.”

Hạ Chân Ngọc nghi hoặc nhận lấy túi hồ sơ, cô lấy từ bên trong túi hồ sơ ra một đồng tư liệu, vừa nhìn liền lập tức sửng sốt.

Cô kích động nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Đây... Đây... Đây là bệnh án của Lý Ngụy!” Hơn nữa phía trên còn đóng dấu của bệnh viện.

Chu Cẩm Vũ ôm cô vào lòng, nhéo nhéo mũi cô, cười nói: “Đúng vậy.”

“Làm sao anh lại lấy được bệnh án này, bác sỹ nói không thể tiết lộ thông tin riêng của bệnh nhân, anh.....” Hạ Chân Ngọc có chút không nói lên lời.

Chu Cẩm Vũ nói: “Bà xã gốc ghéech, chẳng nhẽ ông xã của em có thể không biết mỗi ngày em thở dài vì cái gì sao? Em cầm bệnh án này về đưa cho cha mẹ em xem, như vậy hai người khi biết em ly hôn cũng có thể giảm bớt chút thương tâm khổ sở, hơn nữa, lý do cũng quang minh chính đại rất nhiều.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy nước mắt mình không ngừng tuôn rơi, cô không muốn để cho Chu Cẩm Vũ thấy bộ dạng yếu đuối của mình, vội vàng đứng lên chạy vào trong phòng bếp, cô đứng dựa vào bàn ăn lau nước mắt, muốn khống chế tâm tình của mình, cô thật đúng là không có tiền đồ mà!

Lúc này Chu Cẩm Vũ cũng đã đi tới, từ phía sau ôm lấy Hạ Chân Ngọc, nhẹ giọng nói: “Bị anh làm cho cảm động rồi hả? Vợ anh thật đúng là dễ dụ nha, anh nhìn thấy em rơi nước mắt rồi nè.” Nói xong liền vô cùng thân thiết hôn vào bên tai Hạ Chân Ngọc

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi mới nói: “Em đâu có khóc.”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, hơi thở nóng bỏng phun ở bên tai Hạ Chân Ngọc, cảm giác được thân mình Hạ Chân Ngọc run run mới nói: “Đúng, đúng, em không khóc. Nhưng mà, có phải em nên có phần thưởng để khích lệ anh hay không, hửm?” Sau đó anh liền khế cắn vào vành tai nhỏ nhắn của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc có chút ngứa ngứa liền né tránh, cô xoay người nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Đúng là nên thưởng cho anh.” Nói xong liền kiễng chân hôn lên môi Chu Cẩm Vũ, cô còn học theo động tác khế liếm bờ môi mà ngày thường Chu Cẩm Vũ vẫn hay làm.

Lúc này đổi lại là Chu Cẩm Vũ bị kích động, thật quá tuyệt vời mà, sống chung với nhau bao lâu nay, cuối cùng cô nhóc cũng đã tự mình chủ động rồi. Cũng không còn chờ Hạ Chân Ngọc tiến thêm một bước hành động nào nữa, anh liền trực tiếp đoạt lại quyền chủ động, một tay chế trụ đầu Hạ Chân Ngọc để nụ hôn càng thêm sâu, một tay trực tiếp cởi bỏ quần áo của Hạ Chân Ngọc.

Khi chiếc áo sơ mi của Hạ Chân Ngọc được mở rộng ra, Chu Cẩm Vũ liền từ xương quai xanh cô hôn dần xuống dưới, anh vòng tay ra đằng sau cởi bỏ khuy áo ngực của cô, rồi há miệng ngậm lấy đỉnh phần hồng mê người mà cắn mút.

Hạ Chân Ngọc tựa người vào trên bàn, ánh mắt bắt đầu có chút mê ly, cô thực sự cảm ơn Chu Cẩm Vũ đã làm tất cả những điều đó vì cô, nếu đây là phương thức tốt nhất để báo đáp anh, như vậy cô nguyện ý phối hợp.

Chu Cẩm Vũ dừng lại ở hai bầu ngực mềm mại trắng mịn trong chốc lát rồi lại tiếp tục hôn xuống phía dưới, khi anh hôn đến vùng bụng phẳng lì của Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Bảo bối ngoan, để cho chú nếm thử có được không?” Sau đó cũng không chờ Hạ Chân Ngọc trả lời, anh đột nhiên hướng xuống phía dưới tìm kiếm, trực tiếp hôn lên chỗ mềm cảm đã có chút ẩm ướt của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc kinh hô một tiếng, cô cảm thấy hạ thân mình không ngừng bị kích thích bởi môi và lưỡi của Chu Cẩm Vũ, cuối cùng cô không còn suy nghĩ được điều gì nữa, chỉ có thể đưa tay nắm chặt lấy tóc của Chu Cẩm Vũ mới có thể kiềm chế được sự run rẩy toàn thân.

Qua một hồi lâu, Chu Cẩm Vũ mới bằng lòng buông tha chỗ mềm mại kia, anh đứng lên dùng bờ môi còn dính chút ẩm ướt hôn hôn Hạ Chân Ngọc, nói: “Mùi vị thật không tệ.”

Hạ Chân Ngọc ngậy ngẩn một chút mới trở lại bình thường, cô nhìn Chu Cẩm Vũ đang nở nụ cười thỏa mãn ở trước mặt mình, đôi mắt chớp chớp, cô mỉm cười với anh, sau đó cô nghiêng đầu dán sát khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu kiều diễm vào bên tai anh, nhẹ giọng nói: “Chú, bé cưng muốn.”

Ánh mắt Chu Cẩm Vũ co rút nhanh, ngay lập tức anh một phen ôm lấy Hạ Chân Ngọc để cho cô ngồi ở trên bàn ăn, nắm chặt lấy hai đùi của cô, nguy hiểm nói: “Tiểu yêu tinh, đây chính là do em tự tìm đến.” Sau đó liền vội đến mức không thể đợi đá văng chiếc quần vẫn còn đang quần ở chân trực tiếp động thân vọt vào bên trong cô.

Hạ Chân Ngọc hơi khẽ nhú mào, có chút không thích ứng được với tư thế và lực đạo như vậy của anh, cô thở gấp nói: “Đau em.”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ khàn khàn: “Bé cưng, bây giờ mới biết sợ?”

Nói xong anh ôm Hạ Chân Ngọc lên để cô tựa vào trên người anh, sau đó mạnh mẽ di chuyển ra vào rất nhanh.

Hạ Chân Ngọc vòng hai tay ôm lấy cổ Chu Cẩm Vũ, nhẹ giọng rên rỉ, một thoáng chốc cô liền lên đỉnh trong sự tấn công mãnh liệt của Chu Cẩm Vũ, cô thốn thức và rên rỉ nói: “Chú, bé cưng không chịu được.”

Chu Cẩm Vũ cảm thấy hôm nay Hạ Chân Ngọc chính là muốn tự tìm chết mà, anh cắn răng trực tiếp đem cô bế dậy, giọng nói có chút sít chặt: “Bé cưng hư đốn, hôm nay hai chúng ta cứ như vậy mà chết cùng nhau nhé.”

Nói xong Chu Cẩm Vũ vẫn giữ nguyên tư thế này đem Hạ Chân Ngọc ôm trở về phòng ngủ, hai người ngã xuống giường, Chu Cẩm Vũ đè lên trên người Hạ Chân Ngọc không ngừng say mê rong ruổi, anh một hồi cúi đầu hôn Hạ Chân Ngọc thật sâu, một hồi lại cắn mút khối mềm mại trước ngực cô, ép buộc đến long trời lở đất, lực đạo va chạm cũng càng ngày càng mạnh, thẳng cho đến khi thân thể Hạ Chân Ngọc rút cuộc không chịu nổi co rút không ngừng và bắt đầu mất đi ý thức, Chu Cẩm Vũ cũng khó mà kiềm chế được liền tiếp hút ngụm khí lạnh rồi phóng ra chính mình.

Chu Cẩm Vũ nghiêng người nằm xuống giường nhưng vẫn ôm Hạ Chân Ngọc như cũ, anh tận hưởng cảm giác rung động vẫn còn đang kéo dài kia. Một lát sau nhìn thấy Hạ Chân Ngọc chậm rãi mở mắt, anh mới thấp giọng cười nói: “Bảo bối ngoan, em cắn cũng thật chặt nha.” Hạ Chân Ngọc thực sự không còn chút sức lực nào để nói điều gì đó, chỉ là vô lực trừng mắt nhìn anh rồi lại ngủ thiếp đi.

Chu Cẩm Vũ cứ ở trong cô như vậy không muốn di chuyển, nhưng lại sợ giống như lần trước làm cho Hạ Chân Ngọc bị giày vò, chỉ có thể nương theo tư thế này lại cạo sát hồi lâu mới không cam tâm tình nguyện rút ra ngoài, anh cũng vội rửa sạch, đưa tay đặt lên trước ngực Hạ Chân Ngọc liền nhắm mắt đi ngủ.

Buổi sáng khi Hạ Chân Ngọc thức dậy rời giường thì cô nghĩ thầm trong lòng rằng, ngày hôm qua cô đúng là làm chuyện dại dột, nếu Chu Cẩm Vũ muốn lấy bệnh án của Lý Nguy tới tay, thì đó là một việc hết sức đơn giản, vậy mà cô cứ nhiên không nghĩ tới, lại còn cảm động thành như vậy, cũng không tiếc sức lực hiến dâng chính thân thể nhỏ bé của mình lên, lần này đúng là cô tự chuốc lấy một mẻ mìn.

Lúc này Chu Cẩm Vũ cũng đã tỉnh, anh nhìn Hạ Chân Ngọc đang ngồi đó mỉm cười ngây ngốc. Hạ Chân Ngọc thấy anh nhìn cô thì khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, cô vội vàng đứng lên đi vào phòng tắm, tiếp đó Chu Cẩm Vũ cũng đi theo vào tắm rửa sạch sẽ. Lúc đang mặc quần áo anh nói: “Bà xã à, ngày hôm qua em đúng là đòi mạng ông xã nha, nhưng mà anh rất thích!”

Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không thêm để ý tới của anh, nhưng mà trong lòng lại hối hận không thôi, hai người ăn bữa sáng đơn giản, sau đó Chu Cẩm Vũ lái xe đưa Hạ Chân Ngọc đi làm, lúc đi đến cách đơn vị cô hai con đường thì anh dừng xe lại, anh quần quýt triển miên hôn lên môi Hạ Chân Ngọc hồi lâu rồi mới để cho cô xuống xe.

Một ngày làm việc trôi qua rất nhanh, lúc sắp đến giờ tan tầm thì Hạ Chân Ngọc nhận được điện thoại của Lưu Nhận, cô ấy nói cho cô biết ngày kia sẽ mở phiên tòa lần thứ hai, mà lần mở phiên tòa này sẽ đem toàn bộ sự việc giải quyết hoàn toàn, cô ấy cũng sẽ ra sức cố gắng trong ngày hôm đó giúp cô ký luôn đơn thỏa thuận ly hôn.

Hạ Chân Ngọc nói ‘vâng’, rồi hẹn thời gian gặp mặt vào ngày hôm đó với luật sư Lưu. Sau khi để điện thoại xuống trong lòng cô lại bắt đầu dâng lên chút lo lắng.

Suy nghĩ một hồi Hạ Chân Ngọc quyết định gọi điện thoại hẹn Cao Mai Lệ đi cùng, cô sợ nếu cô không nói cho Cao Mai Lệ biết thì tương lai sau này không biết cô ấy còn oán mình đến mức nào nữa. Cao Mai Lệ nghe xong tuy rằng trách Hạ Chân Ngọc lần trước đi đến tòa án không gọi mình đi cùng, bất quá lần này vẫn còn kịp tham dự nên cũng không nói thêm gì nữa, sáng khoái đáp ứng.

Đến ngày mở phiên tòa hôm đó, Hạ Chân Ngọc và Cao Mai Lệ được Lưu Nhận lái xe đưa đến Tòa án, khi các cô vào phòng xử án số 5 thì thấy Lý Ngụy, dì Hai của Lý Ngụy và còn có cả mẹ của hắn cũng đã đang ở đây rồi.

Dựa theo quy định của pháp luật, khi phiên tòa được mở, thẩm phán Vu mời Cao Mai Lệ và mẹ của Lý Ngụy đi ra ngoài ngồi chờ, sau đó bắt đầu hỏi bên phía Lý Ngụy đã cân nhắc như thế nào? Lý Ngụy nói: “Không cần cân nhắc, thẩm phán, tôi nghĩ ngài nên hỏi các cô ấy đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa mới đúng.”

Lưu Nhận chỉ cười cười không nói lời nào, cô ấy và thẩm phán Vu liếc mắt nhìn nhau một chút, sau đó thẩm phán Vu quay sang Hạ Chân Ngọc hỏi: “Nguyên đơn, trước tiên cô cùng luật sư của mình đi ra ngoài một chút, tôi muốn nói chuyện với bị đơn.”

Hạ Chân Ngọc có chút khó hiểu nhưng vẫn đi ra ngoài cùng với Lưu Nhận, Cao Mai Lệ thấy thế vội vàng hỏi: “Sao lại đi ra vậy, phát sinh chuyện gì rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu tỏ ý chính mình cũng không biết, sau đó nhìn thoáng qua Tổng Quyền đang cúi đầu ngồi ở trên ghế gần đó, cô và luật sư Lưu cùng nhau ngồi xuống bên cạnh Cao Mai Lệ.

Dì Hai của Lý Ngụy có chút sốt ruột nhìn thẩm phán Vu, không biết bà muốn nói điều gì. Thẩm phán Vu đầu tiên là suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng: “Bị đơn, theo tôi thấy, anh nên bỏ qua yêu cầu đòi bồi thường và trả nợ đi, tốt nhất là ly hôn theo quy định của pháp luật. Lúc trước tôi đã cùng luật sư của nguyên đơn nói chuyện qua rồi, nguyên đơn cũng không muốn đòi lại những thứ cô ấy đã mua, anh thấy thế nào?”

Lý Ngụy lập tức nói: “Như vậy sao được! Thẩm phán Vu, giữa chúng ta có giao tình, tại sao ngài đột nhiên lại nói chuyện thiên vị cho bọn họ như vậy, đây đúng là có phần không thể nào nói nổi mà.”

Dì Hai của Lý Ngụy vội vàng đẩy đẩy Lý Ngụy muốn ngăn cản không cho hắn nói lung tung, tiếp đó bà ta cười cười rồi nói: “Thẩm phán Vu, có phải ngài có chuyện gì khó xử hay không?”

Thẩm phán Vu nhìn vẻ mặt cương nghị của Lý Ngụy, khẽ nở nụ cười, bà nói: “Tôi có đề nghị như vậy là muốn cho hai bên được mau chóng giải quyết chuyện này, nếu bị đơn thật sự không đồng ý thì tôi cũng không còn biện pháp rồi. Giống như bị đơn nói, đúng là vì giữa chúng ta có chút giao tình nên tôi mới làm như vậy, nếu không tôi đã không quản ai với ai đâu.”

Nói xong bà bảo thư ký Viên ra mở cửa mời Hạ Chân Ngọc và luật sư Lưu đi vào, chờ hai người ngồi xuống xong, bà nói: “Nguyên đơn, bị đơn vẫn kiên trì giữ lại điều kiện lúc ban đầu, các cô có ý kiến gì không?”

Lúc này luật sư Lưu không nhanh không chậm lấy ra một tập tài liệu giao cho thẩm phán Vu, cô nói: “Đây là một bản sao bệnh án của bị đơn, phía trên có con dấu của bệnh viện, có thể chứng minh bị đơn đúng là có vấn đề nghiêm trọng về phương diện sinh lý, hoàn toàn không thể thực hiện được nghĩa vụ vợ chồng, hơn nữa còn có dấu hiệu của việc lừa đảo để kết hôn, chúng tôi có quyền bảo lưu để tiến thêm một bước truy cứu quyền lợi.”

Lý Ngụy ngay lập tức đứng lên, không đợi thẩm phán Vu xem xét liền một phen đoạt lấy từ tay luật sư Lưu, hắn ta nhìn từ trên xuống dưới vài lần mới chịu tin bệnh án này đúng là của bản thân mình được lấy ra từ bệnh viện. Hắn giống như là một con cá bị rời khỏi mặt nước thở phì phò từng ngụm từng ngụm, sau đó đột nhiên điên cuồng hét lên: “Đây là do bọn họ đã sử dụng thủ đoạn phi pháp, bọn họ dựa vào cái gì mà đi đào bới chuyện riêng của tôi! Còn nữa, tôi muốn kiện bệnh viện này, bọn họ cư nhiên dám tùy ý đem tư liệu riêng của bệnh nhân để lộ ra ngoài, tôi nhất định phải kiện bọn họ! Thẩm phán Vu, những tư liệu này không phù hợp, không thể xem như chứng cứ! Không thể!”

Thẩm phán Vu có chút đồng tình liếc mắt nhìn Lý Ngụy một cái, người đàn ông mà bị loại bệnh này thật đúng là sống không bằng chết. Chờ Lý Ngụy la hét một hồi xong bà mới nói: “Bị đơn, nếu bệnh án này thực sự có đủ tính chân thực, như vậy là hoàn toàn có thể trực tiếp phán quyết ly hôn. Về phần bệnh viện, nơi phát ra bệnh án này có vi phạm các quy định hay không, anh có thể lập thành một án khác để tiến hành khởi tố.”

Lý Ngụy mở to mắt không thể tin được nhìn thẩm phán Vu, hắn ngăn người một chút mới tiếp tục nói: “Không được! Tôi không đồng ý ly hôn như vậy. Cô ta cũng lén lút ngoại tình với người khác ở bên ngoài, dựa vào cái gì mà không phải trả giá, tôi kiên quyết không đồng ý, cũng sẽ không ký tên, các người có thể làm gì tôi?”

Thẩm phán Vu vừa định nói cho hắn biết, tòa án có thể cưỡng chế phán quyết ly hôn, nhưng Lưu Nhận lại khoát tay áo tỏ ý không cần, thẩm phán Vu liền dừng lại, chỉ thấy Lưu Nhận nói: “Thẩm phán Vu, xin cho phép tôi tạm thời ngừng phiên tòa, tôi lập tức sẽ trở lại ngay.”

Thẩm phán Vu gật gật đầu đồng ý, Lưu Nhận đi ra ngoài không lâu liền lập tức quay trở lại, cô ngồi ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc nhưng cũng không nói điều gì khác, chỉ là đang chờ đợi.

Một thoáng chốc sau điện thoại di động của Lý Ngụy vang lên, Lý Ngụy nhìn lướt qua cuộc gọi đến, cũng không còn quan tâm là đang ở trên toàn án liền trực tiếp ấn nút nghe. Hắn vừa ‘alo’ một tiếng liền không nói gì nữa, chỉ là sắc mặt của hắn càng ngày càng tối sầm lại, từ đầu tới cuối cũng không nói thêm một câu nào, mãi cho đến khi hình như đối phương đã cúp máy, hắn mới chậm rãi buông thông tay xuống, nhìn chằm chằm vào Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc bị hắn nhìn như vậy có chút sợ hãi, không biết rốt cuộc Lý Ngụy là bị làm sao, trong lúc nhất thời toàn bộ phòng xử án rơi vào trong im lặng, đột nhiên Lý Ngụy cười nhẹ một tiếng, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng cười đến mức có chút ho khan giống như là bị sặc, hắn chỉ tay vào Hạ Chân Ngọc nói: “Hạ Chân Ngọc, cô giỏi thật đó! Cô tìm được một kẻ gian dân tốt nha, thật là có bản lĩnh! Ha ha, cư nhiên lại có thể tìm người giải bày lấy được sổ sách quá trình nhận tiền của tôi. Hiện tại thì thế nào, Đại đội trưởng nói, có người muốn kiện tôi tội nhận hối lộ! Tiền đồ của Lý Ngụy tôi liền bị hủy ở trong tay một người đàn bà vô liêm sỉ như cô rồi! Hạ Chân Ngọc, lần này được rồi chứ, bây giờ tôi sẽ phải vào tù, cô vừa lòng chưa? Ha ha, âm mưu của các người rốt cục đã thực hiện được rồi đó!”

Dì Hai Lý Ngụy vừa mới bị bệnh án của hắn làm cho choáng váng, hiện tại lại nghe thấy Lý Ngụy nói hắn cư nhiên bị người ta kiện vì không làm tròn trách nhiệm và nhận hối lộ, bà ta ngay người ngồi ở đằng kia cũng không nói được điều gì.

Lúc này Lưu Nhận mới mở miệng nói: “Lý Ngụy, nếu anh đồng ý ly hôn vô điều kiện, sau đó hứa rằng khi ly hôn xong sẽ không tiếp tục đi quấy rầy thân chủ của tôi cũng như người nhà của cô ấy, chấp thuận từ nay về sau hai bên không còn liên quan đến nhau, như vậy chúng tôi sẽ đồng ý không đem bệnh tình của anh viết vào trong bản án. Anh phải biết rằng nguyên nhân như này một khi đã viết vào, anh có thể sẽ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.”

Lý Ngụy giống như là lâu bầu lắm lắm nói: “Tôi còn gì để mà ngẩng đầu lên nữa, tôi sắp phải ngồi tù rồi, còn để ý đến việc này sao?”

Lưu Nhận tiếp tục nói: “Anh cũng không cần phải bi quan như vậy, mọi việc đều có thể chuyển biến, tôi khuyên anh vẫn là nên đồng ý với những điều kiện tôi vừa mới đưa ra, nói không chừng còn có thể xoa dịu tình hình tìm ra đường sống.”

Dì Hai của Lý Ngụy nhìn Lưu Nhận, lúc này bà ta mới ý thức được vị luật sư trẻ tuổi này hoàn toàn không

đơn giản, tại sao bà ta lại có thể hồ đồ như vậy được chứ, đáng nhẽ ra lần trước khi thấy được thái độ của thẩm phán Vu với luật sư Lưu thì bà ta nên minh bạch rồi mới phải. Còn cuộc điện thoại lúc vừa rồi nữa, nhất định là vị luật sư này thấy bên bà ta không thỏa hiệp mới đi báo tin, nếu không làm sao Lý Ngụy có thể đột nhiên bị người ta kiện cáo.

Nghĩ như vậy, dì Hai Lý Ngụy ra một thân mồ hôi lạnh, lúc này còn có cái gì để mà tính toán đây, từ đầu đến cuối đều bị người ta nắm ở trong lòng bàn tay, vậy mà bọn họ còn vọng tưởng thắng quan phát tài gì đó, chỉ có thể nói là may mắn mà Chu Cẩm Vũ còn chưa có trả thù gia đình bà ta.

Nghĩ đến đây, bà ta vội vàng nói: “Ký, chúng tôi ký tên! Điều kiện gì chúng tôi cũng đều đáp ứng. Lý Ngụy, hãy nghe lời dì Hai, đừng dại dột nữa, hay mau chóng đáp ứng đi.”

Lý Ngụy cúi đầu suy nghĩ, sau đó mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt sa sút tinh thần hỏi Hạ Chân Ngọc: “Nếu tôi đáp ứng, cô có thể để cho tôi không đi tù sao?”

Hạ Chân Ngọc thực sự cũng không ngờ rằng Chu Cẩm Vũ lại xuống tay ác liệt như vậy, cô chỉ có thể nói: “Tôi chỉ có thể thử xem xem, cũng không thể đáp ứng với anh điều gì.”

Lý Ngụy ngồi sững người ở trên ghế, nói: “Thôi tùy tiện đi, tôi đồng ý ly hôn.”

Rất nhanh bản phán quyết của tòa án đã được soạn thảo xong, Lưu Nhận tiếp nhận lấy một bản nhìn nhìn một chút tỏ ý không có vấn đề gì, thư ký Viên liền đem đi in thành hai bản. Một lát sau mang đến để cho Lý Ngụy và Hạ Chân Ngọc ký tên đóng dấu, sau đó đưa ỗi người một bản.

Hạ Chân Ngọc và Lưu Nhận đi ra khỏi phòng xử án, lúc này cô mới cảm thấy mình đã chân chính được giải thoát rồi, rốt cục cô cũng thoát khỏi cơn ác mộng bị người nhà Lý gia dây dưa làm phiền, lúc này Lý Ngụy cúi đầu cùng dì Hai của hần song song đi ra ngoài.

Mẹ Lý Ngụy trông thấy liền vội vàng đứng lên đi đến bên cạnh hần hỏi thăm tình hình, dì Hai của Lý Ngụy nuốt không trôi cơn tức này, nhưng vẫn giả bộ bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Chị cả, đã ly hôn xong rồi. Chờ đến buổi tối cả nhà chúng ta tìm một nhà hàng thật ngon để chúc mừng, chúc mừng Lý Ngụy cuối cùng cũng bỏ được cái loại đàn bà vô sỉ như thế!”

Cao Mai Lệ cũng không phải là người không, bà ta vừa nói xong cô đã nhanh chóng tiếp lời, cao giọng cười nói: “Đúng nha, đúng là phải nên chúc mừng một chút mới được. À, đúng rồi, đi đến nhà hàng thì đừng quên tìm theo hai cô gái trẻ, thử xem mình rốt cuộc có được hay không nhé!”

Nói xong cô liền cười ha hả, lần này ngay cả luật sư Lưu cũng không nhịn được mà vui vẻ cười theo, Hạ Chân Ngọc cũng phải cố gắng kìm nén lắm mới không bật cười, cô thầm nghĩ lời nói của Cao Mai Lệ thật là ngoan độc mà.

Mặc dù Lý Ngụy tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhưng vừa nghĩ tới việc mẹ mình còn chưa biết chuyện thân thể mình có bệnh, hần cũng không còn lòng dạ nào để tiếp tục so đo với các cô. Dì Hai của Lý Ngụy cũng vội vã muốn rời khỏi nơi này, bà ta không muốn tiếp tục ở lại để bị người ta chế giễu.

Hai đoàn người một trước một sau đi ra cổng tòa án, Lý Ngụy đi ra đến cửa mới nhớ tới chuyện mình nhận hối lộ, lại xoay người sang bên cạnh nhìn Hạ Chân Ngọc, thực sự muốn nói điều gì đó.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Lý Ngụy như vậy, biết là hần đang lo lắng cho sự an nguy của bản thân, nhưng cô cũng không nói điều gì. Cả hai bên đều im lặng, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng còi xe, dọa mọi người giật mình.

Hạ Chân Ngọc theo tiếng còi xe nhìn sang bên kia đường, cô liền trông thấy một chiếc xe ô tô mà đã lâu rồi cô không nhìn thấy, chiếc xe Land Rover màu đen với biển số xe rất đặc biệt đang đỗ ở ven đường, cửa kính xe từ từ hạ xuống, Chu Cẩm Vũ đang nở nụ cười tràn đầy dịu dàng nhìn cô!

45. Chương 45

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Chu Cẩm Vũ nở nụ cười dịu dàng trong lòng cô cảm thấy hơi chút sững sốt, cô không nghĩ tới Chu Cẩm Vũ sẽ xuất hiện vào lúc này, Lưu Nhận thấy tình huống như vậy liền quay đầu sang nói với Cao Mai Lệ: “Cô về đâu, tôi đưa cô đi.”

Mặc dù Cao Mai Lệ thập phần đỏ mắt thêm muốn được ngồi xe của Chu đại thị trưởng, nhưng cô cũng biết hôm nay mình hết hy vọng được ngồi chiếc xe đó rồi, chỉ có thể gật gật đầu định bụng chờ Hạ Chân Ngọc lên xe sẽ cùng luật sư Lưu rời đi.

Hạ Chân Ngọc quay lại nhìn về phía Lý Ngụy, chỉ thấy ba người kia vẻ mặt rất phức tạp, có e ngại, có kính sợ nhưng chỉ là không có thù hận. Cô nở nụ cười thầm nghĩ, hóa ra ngay cả cừu hận cũng có phân giai cấp và thân phận, người Lý gia và Tống gia chỉ dám đem lửa giận cùng phần hận tính ở trên đầu một mình Hạ Chân Ngọc cô. Bất quá, chuyện này cũng không quan trọng, dù sao đi nữa thì từ nay về sau cô và bọn họ cũng sẽ không gặp lại, cho dù không cẩn thận chạm mặt thì cũng giống như người dưng nước lã mà thôi.

Hạ Chân Ngọc chào tạm biệt Lưu Nhận và Cao Mai Lệ, rồi định đi tới chỗ Chu Cẩm Vũ ở bên kia đường, cô vừa mới xoay người đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền gọi Lưu Nhận quay trở lại, nhỏ giọng hỏi: “Luật sư Lưu, bệnh án của Lý Ngụy cô định xử lý như thế nào?”

Lưu Nhận cười nói: “Chuyện này bản thân tôi đúng là đã quên, trước mắt xem ra cũng không cần phải dùng tới, nếu cô muốn tôi liền đưa cho cô nhé.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Tôi cũng có một bản, là Chu Cẩm Vũ đưa cho, bản của cô cũng là do anh ấy cấp cho sao?”

Lưu Nhận nghe xong nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn một chút, nói: “Chân Ngọc, phải nói là phần bệnh án trên tay cô cũng là do tôi cung cấp. Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ lấy ra bệnh án của Lý Ngụy cũng cần Chu đại thị trưởng ra tay, thì luật sư như tôi đây còn có tác dụng gì?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong những lời Lưu Nhận nói, hai tròng mắt như muốn bốc hỏa ra ngoài, bệnh án này đều là do luật sư Lưu tìm người làm thỏa đáng, vậy mà ngày hôm qua ở trước mặt mình Chu Cẩm Vũ còn làm ra vẻ. Trong lòng cô cảm thấy lửa giận bùng bùng, cô nghĩ mình thật là khờ!

Sau khi cùng luật sư Lưu nói lời cảm ơn, cô xoay người đi về phía xe ô tô đang đỗ ở ven đường của Chu Cẩm Vũ, lại nghĩ tới ba người kia còn đang đứng ở cổng Tòa án, trong lòng một chút cảm giác cũng không có.

Chờ Hạ Chân Ngọc lên xe, Chu Cẩm Vũ quay cửa xe lên, nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Bây giờ em có thể cao hứng rồi chứ?”

Hạ Chân Ngọc tức giận nhìn Chu Cẩm Vũ, cô trừng mắt nói: “Ai nói ly hôn xong sẽ cao hứng? Còn nữa, tại sao anh lại lái chiếc xe này đến đây, không phải em đã nói là anh đừng lái chiếc xe này đi đón em sao?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Không phải là em đã ly hôn rồi sao? Nếu đã là độc thân, còn có cái gì phải cố kỵ?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Độc thân hay không độc thân cũng vậy, khi anh đi đón em cũng đừng lái chiếc xe này, đây là lần cuối cùng đó, lần sau em nhất định sẽ không lên xe.”

Chu Cẩm Vũ nhún mày nói: “Anh vì em, thời gian dài như vậy ngay cả xe và lái xe của Tòa thị chính anh đều không dùng đến, không nghĩ tới em còn soi mói như vậy? Anh làm nhiều chuyện như thế đều là vì ai hả?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong có chút tức giận: “Vì cái gì chính anh còn không rõ ràng sao? Hơn nữa ngày hôm qua bệnh án của Lý Ngụy hoàn toàn chính là do Luật sư Lưu lấy ra, anh cố tình nói dối em, khiến cho em tưởng rằng anh lấy ra được, anh đùa giỡn em như vậy thấy thú vị lắm sao?”

Chu Cẩm Vũ cũng không vui vẻ gì, giọng nói có phần nặng nề: “Chẳng nhẽ không có anh, luật sư Lưu sẽ đi tìm người lấy bệnh án ra sao? Làm sao anh phải nói dối em, anh tìm đến luật sư Lưu không phải là vì gia thế bối cảnh của cô ấy sao? Đêm qua không phải là em bởi vì bị bệnh án kia làm cho cảm động nên mới chủ động thân mật với anh chứ? Như thế nào? Hiện tại lại cảm thấy không đáng giá rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc vốn là vừa mới ly hôn tâm tình thực sự rất xấu, cho dù là bản thân cô nóng lòng muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, nhưng chuyện này dù sao cũng không phải là chuyện về vang gì. Hơn nữa người nhà và đồng nghiệp cũng chưa biết, cô còn phải đối mặt với nhiều áp lực như vậy, kết quả là Chu Cẩm Vũ lại ở chỗ này chằm chọc cô.

Cô càng nghĩ càng giận, vì thế cũng mặt lạnh nói: “Cơ thể của tôi còn có cái gì đáng giá hay không? Tôi đương nhiên biết tôi dựa vào ai mới có thể thoát ra khỏi tình trạng này. Chỉ có điều là Hạ Chân Ngọc tôi cho dù không còn đáng giá, cũng không nguyện ý đem chuyện bị người khác bao dưỡng truyền ra ngoài rằng tôi là người không biết xấu hổ, sợ người khác không biết kim chủ sau lưng tôi là ai!”

Chu Cẩm Vũ lập tức đem xe dừng lại ở ven đường, anh nhếch miệng lên nói: “Em thực sự muốn gây ồn ã với anh sao? Cũng bởi vì anh lái chiếc xe này, em liền nói những lời hồ đồ như vậy?”

Hạ Chân Ngọc cũng không thèm nhìn tới Chu Cẩm Vũ, chỉ nói: “Câu nào em nói không phải là thật hả? Em đã nói rồi, anh lái chiếc xe này tới đón em, em không muốn đi, bởi nó rất rêu rao mà! Kết quả hôm nay anh cứ như vậy mà lái chiếc xe này đến đây, có phải anh cảm thấy em đã ly hôn rồi có thể quang minh chính đại được anh nuôi dưỡng hay không, anh muốn từ nay về sau sẽ lái chiếc xe này để làm cho em cảm thấy nhục nhã sao?”

Chu Cẩm Vũ tức giận đến mức nắm tay vào vô lăng, lớn tiếng nói: “Em được lắm, vừa mới ly hôn xong liền bắt đầu muốn trở mặt với anh có phải hay không? Hạ Chân Ngọc, em nghĩ cái gì anh đều biết rõ, nhưng mà anh cũng phải nói với em một tiếng, chỉ cần Chu Cẩm Vũ anh không muốn thả người, thì em cũng đừng mong trốn thoát, em hãy thu những ý nghĩ điên rồ của em lại cho anh.”

Hạ Chân Ngọc có phần chột dạ, chẳng nhẽ tâm tư muốn rời đi của cô đã sớm bị Chu Cẩm Vũ nhìn ra? Mặc kệ, đây cũng không phải là vấn đề quan trọng, dù sao quả thật cô đúng là có suy nghĩ như vậy.

Hạ Chân Ngọc cắn môi không nói lời nào, bầu không khí trong xe giữa hai người càng trở nên trầm mặc và căng thẳng hơn. Một lát sau, Chu Cẩm Vũ thở dài nói: “Chân Ngọc, em đừng gây ồn ã với anh nữa có được không? Anh đối với em còn chưa đủ tốt, còn chưa đủ nhường nhịn hay sao? Em hãy an tâm đến sống với anh, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những ngày tháng an lành và hạnh phúc được không em?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Thời gian bao lâu?”

Chu Cẩm Vũ sững sốt, không hiểu được ý tứ của cô, anh hỏi: “Cái gì thời gian bao lâu?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không phải anh bảo chúng ta sẽ cùng nhau trải qua quãng thời gian an lành và hạnh phúc sao, em muốn hỏi quãng thời gian này là bao lâu?”

Chu Cẩm Vũ lập tức nổi giận nói: “Trước tiên em hãy điều chỉnh lại tâm tình của mình cho thật tốt rồi hãy hỏi anh, sống với anh làm sao mà còn phải hỏi là bao nhiêu ngày?”

Hạ Chân Ngọc không muốn lại chọc giận Chu Cẩm Vũ, vì thế cô hạ giọng xuống và nói: “Vay tạm thời hãy bỏ qua chuyện này rồi nói sau. Em muốn hỏi anh một việc, chuyện Lý Ngụy nhận hối lộ bị anh tố cáo, anh tính xử lý như thế nào?”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh nói: “Chuyện nhận hối lộ của hắn còn cần anh phải trông nom sao? Nếu như bản thân hắn thận trọng hơn một chút, học cách đối nhân xử thế, thì ai hơi đâu mà đi làm những việc như vậy để chính hắn? Còn nữa, chuyện của hắn từ nay về sau em ít hỏi thăm đi, nếu đã ly hôn rồi, về sau cũng không cần tiếp tục gặp gỡ qua lại làm gì nữa.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không thèm nói thêm gì nữa, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Chu Cẩm Vũ khởi động lại xe, về mặt trầm xuống, qua một lúc lâu sau, Hạ Chân Ngọc mới mở miệng nói: “Anh đi đến ngã tư phía trước thì dừng xe lại đi, em muốn về nhà cha mẹ em một chuyến.”

Chu Cẩm Vũ lập tức gia tăng chân ga đem xe chạy nhanh hơn, hơi thở có chút không ổn định nói: “Hôm nay không cho em đi đâu hết! Con mẹ nó, ngày mai anh liền đem xe đổi lại được chưa?”

Hai người trở về căn hộ ở Nhà Phong, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đi vào phòng ngủ thay quần áo, hoàn toàn không để ý tới Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ đứng ở cửa một lát, anh nghĩ nghĩ gì đó rồi cũng đi theo vào trong phòng ngủ.

Hạ Chân Ngọc vừa đem áo lông cừu ra đã bị Chu Cẩm Vũ ôm lấy từ phía sau. Chu Cẩm Vũ thấp giọng nói: “Chân Ngọc, bảo bối ngoan, chúng ta đừng vì chút chuyện nhỏ này làm cho không vui có được hay không? Ngày mai, ngày mai anh nhất định sẽ đem xe đổi lại.” Nói xong liền vươn tay men vào từ khe hở áo ngực của Hạ Chân Ngọc, bàn tay anh phủ lên hai luồng cao ngất trước ngực cô mà nhẹ nhàng xoa nắn, thân mình cũng bắt đầu cọ xát ở trên người cô.

Hạ Chân Ngọc lôi tay của Chu Cẩm Vũ ra, cô nói: “Em không có tâm trạng làm chuyện đó, anh để cho em nghỉ ngơi một chút có được hay không? Hôm nay em thực sự rất phiền muộn, anh cũng đừng làm cho em khó chịu thêm nữa.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong lời này liền rút tay về, bình tĩnh nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh còn phải quay về Tòa thị chính, buổi tối sẽ trở về sớm một chút.” Nói xong anh liền sửa sang lại quần áo của mình cho chỉnh tề, rồi quay trở lại đơn vị làm việc.

Hạ Chân Ngọc thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô thay sang bộ quần áo ngủ rồi nằm ở trên giường bắt đầu mê man chìm vào giấc ngủ, trong khoảng thời gian này cô thực sự rất là mệt mỏi, hiện tại cô thậm chí phải nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó lại giải quyết các vấn đề kế tiếp.

Không biết đã ngủ được bao lâu, chợt Hạ Chân Ngọc cảm giác phía sau lưng mình rất nóng, nóng đến mức làm cho cô đổ mồ hôi. Cô mở to mắt nhìn nhìn, trong phòng là một mảnh tối đen, nhìn xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ, cô mơ hồ nhìn thấy tòa nhà phía đối diện đã có không ít nhà sáng đèn, hóa ra chính mình đã ngủ suốt một ngày rồi.

“Tỉnh?” Giọng nói trầm thấp của Chu Cẩm Vũ bỗng nhiên vang lên từ phía sau, Hạ Chân Ngọc thực sự bừng tỉnh.

Cô vội vàng quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy được Chu Cẩm Vũ nằm ở phía sau mình, thân thể anh kề sát ở trên lưng cô, khó trách cô lại có cảm giác nóng như vậy.

Chu Cẩm Vũ chăm chú nhìn Hạ Chân Ngọc hỏi: “Đói sao? Em có muốn ăn chút gì hay không? Đã gần 9 giờ rồi.”

Đầu óc Hạ Chân Ngọc vẫn là có chút lơ mơ, tuy rằng bị hoảng sợ, nhưng mà cô vẫn muốn ngủ, vì thế liền lắc lắc đầu nói: “Em không đói bụng, không muốn ăn đâu.” Sau đó liền quay đầu đi tiếp tục ngủ.

Nhưng Hạ Chân Ngọc vừa nhắm mắt lại không được bao lâu, liền lập tức giật mình mở mắt ra, ngay tức khắc cô quay đầu lại nhìn Chu Cẩm Vũ, hốt nhiên nói: “Anh làm cái gì đó?”

Chu Cẩm Vũ cũng ngược mắt nhìn Hạ Chân Ngọc, hạ thân của anh đang chôn sâu ở trong thân thể cô cũng bắt đầu chậm rãi ma sát, lực đạo trên tay cũng được gia tăng đem hai chân Hạ Chân Ngọc vặn bung ra một chút, sau đó giọng nói khàn khàn của anh vang lên: “Chân Ngọc, em không thể cự tuyệt anh, biết không?”

Nói xong liền lấy tay đỡ lấy chân của Hạ Chân Ngọc, sau đó nghiêng thân mình thông thả mà mạnh mẽ ra vào trong thân thể cô. Miệng anh cũng tiến đến sát bên tai Hạ Chân Ngọc, khẽ cắn một ngụm vào vành tai nhỏ nhắn của cô, thở hổn hển nói: “Bảo bối ngoan, không đói bụng có phải hay không? Vậy chú cho cưng ăn cái này nha, được không, hửm?”

Mặc dù Hạ Chân Ngọc rất tức giận vì Chu Cẩm Vũ đột nhiên tập kích, nhưng mà chỉ có thể bị động thừa nhận, một thoáng chốc Chu Cẩm Vũ đã khiến cho cô dâng lên khoái cảm, bụng dưới vừa căng trướng lại vừa tê dại, một cỗ nhiệt lưu từ chỗ sâu trong thân thể tuôn trào ra ngoài, cô vừa định rên rỉ ra tiếng, Chu Cẩm Vũ liền từ phía sau nhào lên, trực tiếp hôn lên môi của cô.

Hạ Chân Ngọc mồ hôi đầm đìa mặc cho Chu Cẩm Vũ ở phía sau lưng mình ra vào càng lúc càng nhanh, không bao lâu sau khoái cảm tích tụ trong cơ thể đột nhiên đạt tới cực hạn, trong đầu Hạ Chân Ngọc hiện lên một đạo bạch quang, sau đó thân thể hoàn toàn xụi lơ.

Cùng lúc đó, Chu Cẩm Vũ cũng bị khoái cảm run rẩy mãnh liệt trong cơ thể Hạ Chân Ngọc hút lấy, toàn thân anh như tê dại, vì thế anh bóp chặt lấy đùi Hạ Chân Ngọc nhanh chóng và mãnh liệt kích thích một trận. Sau đó đưa tay gắt gao đè chặt vào bụng dưới của Hạ Chân Ngọc co giật một hồi rồi phát tiết vào sâu trong cơ thể cô.

Một lát sau, Chu Cẩm Vũ mới rút lui ra ngoài, anh xoay người Hạ Chân Ngọc lại, thấy hai mắt cô vẫn còn sương mù hơi thở gấp gáp, liền cười cười hôn lên chóp mũi của cô, nói: “Vẫn còn chưa có tỉnh lại sao? Chân Ngọc, hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh sẽ đối tốt với em.”

Hạ Chân Ngọc nghe Chu Cẩm Vũ nói xong cũng không đáp lại lời nào, chỉ là lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Hạ Chân Ngọc lại nói với Chu chủ nhiệm xin nghỉ phép thêm hai ngày, bởi vì vẫn cô đang suy nghĩ xem làm như thế nào để nói cho cha mẹ cô biết chuyện cô đã ly hôn, thật sự là cô không còn lòng dạ nào để làm việc.

Suy nghĩ một ngày cuối cùng cô quyết định trở về nhà. Hai vợ chồng ông bà Hạ thấy Hạ Chân Ngọc đang trong giờ làm việc lại về nhà thì cảm thấy có chút ngạc nhiên. Hạ Chân Ngọc cởi giày đi vào phòng, cô bảo cha mẹ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, cẩn cẩn môi nói: “Cha, mẹ, con muốn nói với cha mẹ một chuyện, hai người nghe xong cũng đừng quá lo lắng hay tức giận. Chuyện này đều là do con không tốt, con đã không bàn bạc trước với cha mẹ, vẫn luôn giấu diếm cha mẹ.”

Hai vợ chồng ông bà Hạ liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía Hạ Chân Ngọc, không biết rốt cuộc con gái mình muốn nói điều gì.

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi, mới chậm rãi nói: “Con và Lý Ngụy đã ly hôn rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, trong phòng khách là một mảnh lặng im, một lát sau, bà Hạ mới nói: “Đã làm xong xuôi các thủ tục rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu, nói: “Đã xong rồi ạ, là đưa ra tòa ly hôn, chính con là người đề xuất.”

Bà Hạ còn nói thêm: “Mấy ngày nay con vẫn luôn ở trước mặt chúng ta than phiền, có phải là vì đánh dự phòng trước ẹ và cha của con hay không? Chân Ngọc, con lần này đã có chút quá mức rồi, chuyện lớn như vậy cứ nhiên lại tự mình làm chủ. Lúc trước khi con lựa chọn kết hôn với Lý Ngụy, mẹ và cha con mặc dù không phải là thực vừa lòng, nhưng mà cũng để tùy con quyết định, một câu phản bác cũng không nói. Hiện tại con lại đột nhiên ly hôn, chúng ta còn có thể nói cái gì, con là đứa trẻ quyết đoán, chỉ có điều là chúng ta thực lo lắng cho con mà thôi.”

Nước mắt Hạ Chân Ngọc lập tức rơi xuống, cô ghen ngào nói: “Cha, mẹ! Con biết con đã làm cho hai người phải thương tâm khổ sở. Con thật sự có ý định cùng Lý Ngụy sống yên ổn qua ngày, nhưng mà đã xảy ra một việc, con đã nghĩ rằng bản thân mình có thể tự giải quyết được, nhưng sau đó thực sự là không có cách nào khác rồi. Chính con lựa chọn con đường này, vô luận là kết quả gì con cũng có thể chịu đựng, thế nhưng con lại làm cho cha mẹ phải phiền muộn theo con, con thực xin lỗi hai người.”

Ánh mắt của ông Hạ cũng có chút ướt át, ông thở dài nói: “Con gái, tính cách của con chính là quá mạnh mẽ, chuyện gì cũng đều tự mình quyết định, có một số việc con thực thông minh, nhưng mà trong việc nhìn người, con vẫn là không tinh tường bằng những người già như chúng ta. Nếu đã ly hôn rồi, hãy mau chóng chuyển về nhà ở đi, con và Lý Ngụy rốt cuộc là bởi vì lý do gì?”

Hạ Chân Ngọc không thể nào nói ra miệng, chỉ đem bệnh án của Lý Ngụy đưa cho cha mẹ xem. Bà Hạ xem xong lập tức nổi giận, nói: “Thân thể của Lý Ngụy có bệnh tại sao lại không sớm nói ra, vẫn còn hại người như vậy! Không được, tôi không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, tôi phải đi đến nhà bọn họ tranh luận phải trái một phen.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn lại nói: “Mẹ, mẹ đừng đi, sự việc cũng đã xong xuôi rồi. Hơn nữa, ở Tòa án đã nói từ nay về sau không liên quan gì đến nhau nữa. Mẹ đừng đi, con xin mẹ đấy!”

Bà Hạ sưng sốt trong chốc lát mới khóc lớn lên: “Cái này mà bảo là không có chuyện gì à, con gái nhà chúng ta đã bị bọn người nhà Lý gia gây tổn hại như vậy, mẹ làm sao nuốt trôi cơn tức này chứ!”

Hạ Chân Ngọc ôm lấy mẹ của mình khóc nức nở, hai người khóc hồi lâu, ông Hạ rốt cục mở miệng, giọng nói có chút run run: “Mẹ Chân Ngọc, bà hãy nghe lời con gái đi, chúng ta cũng không cần làm cho con bé lại gặp thêm khó khăn nữa.”

Bà Hạ khóc đến mềm nhũn thân mình, vịn vào Hạ Chân Ngọc, bà nói: “Chân Ngọc à, những lời mẹ nói con cũng đừng để vào trong lòng nhé. Không sợ, cho dù ly hôn tương lai con cũng có thể tìm được người khác

tốt hơn. Chỗ cha mẹ con cứ yên tâm, cha mẹ tuyệt đối không trách con. Con hãy chuyển về nhà nghỉ ngơi cho tốt, thời gian qua tâm trạng con đã phiền muộn quá rồi, nghe thấy không?”

Hạ Chân Ngọc khóc đến mức hai mắt đã sưng đỏ, cô nức nở nói: “Cha, mẹ! Là con có lỗi với hai người, về sau lại còn làm cho hai người phải lúng túng khó xử trước mặt họ hàng thân thích. Con thực sự xin lỗi.”

Ông Hạ nói: “Làm sao mà phải quản xem người khác nghĩ như thế nào, chẳng lẽ vì thể diện mà khiến cho con gái của cha phải chịu khổ cả đời sao? Con không nên suy nghĩ nhiều, cha và mẹ của con cái gì cũng không để ý, chỉ cần con suy nghĩ thông suốt là tốt rồi, trăm ngàn lần không cần chịu ảm ức ở trong lòng, muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Tim Hạ Chân Ngọc giống như bị cắt một đao, cô có thể tưởng tượng được thái độ này đó của những người họ hàng thân thích khi họ biết được cô ly hôn. Lúc trước khi thấy cô kết hôn với một người là nhân viên công vụ của chính phủ, cũng xem như là tìm được một phiếu cơm dài hạn, bọn họ đã ghen tị thì nhiều mà thật lòng chúc mừng thì ít. Đặc biệt là dì của cô, đã nhiều lần nói bóng nói gió rằng, nếu không nhờ gia đình bà ta mở miệng giúp đỡ cô an bài công việc, thì cô như thế nào cũng không có khả năng gả ột đám tốt như vậy được.

Bây giờ cô ly hôn, lại còn là lý do như vậy, bọn họ nhất định là sẽ đến chế giễu, đến lúc đó cha mẹ cô sẽ phải chịu đựng bao nhiêu lúng túng khó xử cùng chê cười, còn bản thân cô lại bất lực không làm gì được.

Vất vả lắm nỗi buồn phiền mới được xoa dịu đi một chút, bà Hạ hỏi: “Mấy ngày nay ly hôn xong con đã ở đâu vậy? Con đúng là một đứa bé ngốc, ly hôn xong rồi vì sao vẫn còn không lập tức nói cho cha mẹ biết, làm sao mà đến giờ con mới chịu về nhà hả?”

Hạ Chân Ngọc khóc nhiều quá nên giọng nói cũng có chút thay đổi: “Con ở nhà của Cao Mai Lệ, nhà của cô ấy phòng ốc rộng rãi, con ở đó cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của cô ấy.”

Bà Hạ còn nói thêm: “Haizz, Cao Mai Lệ là đứa bé ngoan, lại có thể giúp đỡ con nhiều như vậy. Hiện tại cha mẹ cũng đã biết rõ rồi, con không cần phải ở lại nhà người ta nữa, quấy rầy cuộc sống của người ta cũng không tốt, con mau chóng dọn dẹp đồ đạc này nọ, ngày mai liền chuyển về nhà ở đi.”

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: “Mẹ, chủ nhật con sẽ chuyển về nhà.”

Bà Hạ nghe xong cũng không nói thêm lời nào nữa, dù sao cũng đã thứ Tư rồi, không còn đến mấy ngày nữa là đến chủ nhật, sau đó bà còn muốn Hạ Chân Ngọc mời Cao Mai Lệ tới nhà ăn cơm để cảm ơn người ta.

Hạ Chân Ngọc đồng ý, mặc dù vẫn còn cảm thấy rất khó chịu và buồn phiền, nhưng rốt cục cũng đã đem chuyện này nói ra, xem như hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hiện tại điều cô cần quan tâm nhất chính là làm như thế nào để khiến cho Chu Cẩm Vũ đồng ý cho cô chuyển từ Nhã Phong trở về nhà cha mẹ.

Hạ Chân Ngọc thực sự quyết tâm muốn chuyển về, nếu không chuyển về nhà, chuyện của cô và Chu Cẩm Vũ nhất định là không giấu diếm được, cô cũng không thể lại khiến cho cha mẹ cô chịu thêm một lần đả kích nữa.

Hạ Chân Ngọc ở lại nhà cha mẹ ăn cơm tối xong mới đón xe quay về Nhã Phong, vừa mới mở cửa liền nhìn thấy một đôi giày nam liền biết là Chu Cẩm Vũ đã trở lại. Khóa cửa cẩn thận cô đi vào phòng khách thì thấy Chu Cẩm Vũ đang gọi điện thoại.

Hạ Chân Ngọc cũng không lên tiếng, chỉ ngồi xuống bên cạnh anh ở trên ghế sofa, yên lặng chờ Chu Cẩm Vũ nói xong điện thoại.

Chu Cẩm Vũ vừa nghe điện thoại vừa quay sang bên cạnh, nhìn thấy đôi mắt Hạ Chân Ngọc sưng lên như quả hạnh đào, anh liền nói một câu “Trước tiên cứ như vậy đã” rồi cụp máy. Sau đó đưa tay ôm Hạ Chân Ngọc vào lòng nhẹ giọng hỏi: “Đây là làm sao vậy? Đã nói chuyện ly hôn với cha mẹ em rồi?”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu, Chu Cẩm Vũ thở dài: “Sớm muộn gì cũng phải trải qua cửa ải khó khăn này, nói xong, khóc một trận cho thỏa thích tâm trạng cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Cha mẹ em bọn họ không có chuyện gì chứ?”

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói: “Không có gì, chỉ có điều là cũng khóc theo em một trận. Mặc dù rất tức giận khi biết được lý do kia, nhưng mà cũng không có cách nào khác, chẳng qua là thật sự rất buồn và đau lòng.”

Chu Cẩm Vũ vuốt ve mái tóc Hạ Chân Ngọc, nói: “Một thời gian nữa thì sẽ tốt hơn thôi, hiện tại nhất định là chịu áp lực rất lớn, ngày thường em cũng nên trở về nhà nhiều hơn một chút để hỏi thăm cha mẹ, chỉ cần em không có việc gì, bọn họ cũng sẽ thấy yên tâm hơn.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong những lời này thì im lặng một chút, sau đó chậm rãi từ trong lồng ngực của Chu Cẩm Vũ ngẩng đầu lên, nhìn Chu Cẩm Vũ thật lâu rồi kiên định nói: “Hai ngày nữa em muốn chuyển về nhà cha mẹ ở.”

46. Chương 46

Chu Cẩm Vũ cúi đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, mỉm cười hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nhìn anh, hỏi: “Cái gì sau đó?”

Chu Cẩm Vũ tiếp tục cười nói: “Anh hỏi em sau khi chuyển về nhà thì thế nào? Có phải hay không cũng đem căn nhà này bán đi?”

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi nói: “Em không có suy nghĩ như thế.” Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ, ngay cả sau khi có cùng anh hoàn toàn cắt đứt quan hệ, căn nhà này tương lai cô không thể ở lại được, cũng không thể để cho cha mẹ biết, vì vậy nếu để không thì cũng quá lãng phí rồi. Chỉ có điều nếu Chu Cẩm Vũ nói muốn thu hồi thì lại là vấn đề khác rồi.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười nói: “Em hãy cứ sống ở đây đi.”

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc hơi hơi nâng ột chút, nói: “Không phải là anh muốn bức tử em đó chứ? Cha mẹ em đã biết chuyện em ly hôn rồi, vốn đã phải chịu rất nhiều đả kích, chẳng lẽ còn muốn cho bọn họ biết hiện tại em được anh bao nuôi? Hơn nữa còn là được Chu đại thị trưởng bao nuôi? Để cho bọn họ cao hứng vì con gái của mình có thể leo lên giường giàu sang phú quý sao?”

Chu Cẩm Vũ thâm sâu nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Em lúc nào cũng nhắc đến hai chữ bao nuôi này là có ý gì? Anh đã làm gì khiến cho em có cảm giác không tôn trọng rồi hả? Anh đã nói rồi, nếu bao nuôi phụ nữ anh sẽ để cho cô ấy gây náo loạn không dứt với anh như vậy sao?”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh nói: “Hừ, mua cho nhà ở, cùng nhau lên giường, không thể lộ diện, đây không gọi là bao nuôi thì em thật đúng là không có kiến thức rồi!”

Chu Cẩm Vũ có chút không kiên nhẫn, nói: “Anh lái chiếc xe kia em cũng không muốn gặp, cái gì gọi là không thể lộ diện? Không phải chính em không muốn sao?”

Hạ Chân Ngọc lập tức trả lời: “Đã nói là bao nuôi, còn muốn lộ diện cái gì chứ!”

Chu Cẩm Vũ không hề quan tâm tới lời nói của Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Đều là chính em nói ra, anh không muốn cùng em tranh luận nữa. Một lát nữa sẽ có lái xe tới đón anh, anh còn có một cuộc xã giao phải đi, em đi ngủ trước đi.”

Hạ Chân Ngọc tức giận nói: “Anh không cần làm bộ như không để ý tới lời nói của em, em nói cho anh biết Chủ nhật em sẽ chuyển về nhà cha mẹ ở!”

Chu Cẩm Vũ lạnh giọng nói: “Em thích náo loạn như thế nào thì náo loạn như thế đi, anh không đồng ý, đến lúc đó chính em tự xem thế nào mà làm.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nước mắt lại bắt đầu dâng lên, trước khi nước mắt kịp rơi xuống, cô nhanh chóng xoay người chạy về phòng ngủ, trực tiếp gục ở trên giường và khóc.

Nếu thật sự Chu Cẩm Vũ không đồng ý, cô phải làm như thế nào mới tốt, nói cái gì cũng không thể để cho cha mẹ lại vì cô mà không ngủ được. Hạ Chân Ngọc càng nghĩ càng thương tâm, cô kéo chăn trùm kín lên đầu và khóc nức nở.

Cô đang khóc lập tức cảm thấy giường trũng xuống, là Chu Cẩm Vũ ngồi lại đây, chăn bị xốc lên, Hạ Chân Ngọc lấy tay bịt mắt không muốn nhìn anh.

Chu Cẩm Vũ bất đắc dĩ nói: “Em muốn khóc tới khi nào, hôm nay khóc còn chưa đủ nhiều sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong buông tay xuống, nói: “Không cần anh quan tâm!”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc khóc đến mức đôi mắt cũng đã sưng thành một đường, biết cô thực sự lo lắng, anh cũng hiểu rõ lẽ là nhắc đến chuyện cha mẹ của Hạ Chân Ngọc, Hạ Chân Ngọc đều đặc biệt để tâm, nếu không vì điều này có khả năng cô sẽ không ly hôn, bởi vì lúc trước cô đối với Lý gia trăm điều khoan nhượng.

Lại thở dài một hơi, Chu Cẩm Vũ nói: “Em thực sự định cứ khóc như vậy mãi sao?”

Hạ Chân Ngọc quay đầu không nhìn Chu Cẩm Vũ, nói: “Anh không phải muốn đi xã giao sao, làm sao còn chưa đi?”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người, nhẹ nhàng lau cái trán ẩm ướt mồ hôi của cô, thấp giọng nói: “Em thật đúng là đứa nhỏ ồn ào, Chủ nhật em hãy chuyển về nhà đi.”

Hạ Chân Ngọc ngay lập tức trở mình xoay người ngồi dậy, mí mắt căng rất khó chịu nhưng mà vẫn cố gắng hết sức trợn to mắt hỏi: “Anh thật sự đồng ý để cho em chuyển về nhà?”

Chu Cẩm Vũ nhìn dáng vẻ cố gắng mở to mắt của Hạ Chân Ngọc, có chút buồn cười nói: “Bé ngoan, lần tới anh không muốn nhìn thấy em khóc thành như vậy nữa, anh đồng ý cho em chuyển về nhà, không làm khó dễ em.”

Sau đó anh lại dùng giọng điệu hết sức nghiêm chỉnh tiếp tục nói: “Nhưng mà, Chân Ngọc, em phải hiểu được một việc, trong mối quan hệ này giữa anh và em là ngang hàng, bất luận lúc trước anh làm cái gì, giữa hai chúng ta cũng không tồn tại loại quan hệ giao dịch, về sau cũng không cần tiếp tục nói là bao nuôi hay không bao nuôi, rất khó nghe đó. Không liên quan đến thân phận, địa vị của anh, anh tôn trọng suy nghĩ của em, cho nên có một số việc cũng không cần phải đi so đo, em hiểu chưa?”

Chu Cẩm Vũ cũng có phần không hiểu rõ được tại sao mình và Hạ Chân Ngọc âm ỉ đi âm ỉ lại như thế. Kỳ thật anh không muốn để cho cô chuyển về nhà, nhưng khi thấy cô khóc thành như vậy, lại cảm thấy bản thân mình đã đến tuổi này rồi mà còn cùng cô phân cao thấp như thế thật sự là không cần thiết, nếu cô muốn chuyển liên chuyển đi, để cả hai yên tĩnh lại một chút cũng tốt.

Mặc dù vậy Chu Cẩm Vũ cũng cực kỳ hiểu rõ một điều là bản thân anh không coi Hạ Chân Ngọc là loại phụ nữ linh tinh để mà đối đãi, bằng không anh sẽ không để cho cô khóc lóc và làm náo loạn như vậy. Hơn nữa từ sau khi Hạ Chân Ngọc ly hôn xong, cô luôn mồm nói ra hai từ bao nuôi này, anh nghe xong cũng cảm thấy rất khó chịu.

Hạ Chân Ngọc cũng không quan tâm đến việc bất bình đẳng gì đó, chỉ cần cô chuyển về nhà tự nhiên sẽ ít phải dây dưa gì với anh, vì thế lúc này cô chỉ cần thuận theo anh là xong.

Lau nước mắt đi, cô tiện tay cầm lấy chiếc khăn phủ gối xoa xoa mặt, sau đó mới nói: “Vâng, em hiểu được.”

Chu Cẩm Vũ ôm lấy Hạ Chân Ngọc cười nói: “Bé ngoan của anh, rốt cuộc là em đã trưởng thành chưa vậy, cái khăn phủ gối này mà cũng thuận tay cầm lên lau mặt sao? Anh đi lấy viên đá cho em đắp lên mắt một chút, nếu không ngày mai sẽ càng khó chịu hơn đó.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói: “Không cần, em sợ lạnh, hai ngày này em cũng xin nghỉ phép rồi. Anh mau đi đi, đừng để lái xe chờ sốt ruột.”

Chu Cẩm Vũ hôn lên khuôn mặt Hạ Chân Ngọc, nói: “Em ở đây khóc như nước lũ tràn đê, anh có thể đi ra ngoài sao? Anh đã nói cho lái xe đến chậm một lát rồi. Em đã muốn chuyển đi, vậy thì quần áo trong ngăn

tủ cũng mang về hết đi, hai ngày này em hãy đi mua thêm chút quần áo nữa, năm mới đến cũng không cần phải chen chúc trong trung tâm thương mại để mua sắm nữa. Cái thẻ này em hãy cầm lấy, đừng cau mày, chẳng lẽ anh mua quần áo cho em cũng có thể khiến cho em sinh ra hiểu lầm sao?”

Hạ Chân Ngọc cũng không muốn làm trái lại những lời Chu Cẩm Vũ nói vào lúc này, cô nhận lấy chiếc thẻ, tùy tiện nói: “Đây không phải là thẻ tiền lương đó chứ, đủ để quét sao?”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, nói: “Sao vậy, bây giờ lại muốn quần tiền riêng của ông xã em rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc tò mò hỏi: “Tiền lương của Thị trưởng một tháng là bao nhiêu vậy?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “ Bao nhiêu tiền cũng là tiền lương cố định, không đủ để chi tiêu.”

Điểm ấy trong lòng Hạ Chân Ngọc cực kỳ tán thành, tiền lương là một con số công khai, còn trợ cấp phúc lợi và những khoản thu nhập ngầm khác mới là thu nhập thực tế, nếu không tại sao người đàn ông nào cũng thích quyền thế chứ, có tiền mà không có quyền thì vẫn bị coi thường, mà có quyền thì tự nhiên sẽ có tiền.

Chu Cẩm Vũ khẽ gõ gõ vào đầu Hạ Chân Ngọc, nói: “Nghĩ cái gì vậy? Sẽ không suy đoán tiền của anh không phải là tiền chân chính chứ?”

Hạ Chân Ngọc gạt tay của Chu Cẩm Vũ ra, trừng mắt nhìn anh, nói: “Em quản anh làm cái gì, có xảy ra chuyện cũng sẽ không liên quan đến em.”

Chu Cẩm Vũ ha ha cười, nói: “Chu gia nhà anh cũng không phải chỉ có đi theo con đường chính trị, mà còn cả làm kinh doanh.”

Hạ Chân Ngọc không hề quan tâm, những chuyện này không liên quan gì đến cô. Sau đó cô lại thảo luận với Chu Cẩm Vũ về việc mấy ngày tới chuyển nhà thì sẽ sắp đặt như thế nào, Chu Cẩm Vũ chỉ bảo cô không cần quan tâm, anh sẽ xem xét và lo liệu, sau đó lại nói với Hạ Chân Ngọc: “Anh nói tôn trọng em không phải là nói đùa, bởi vì tôn trọng em, không muốn em phải khó chịu trong lòng, cho nên anh đã bỏ qua cho Lý Ngụy rồi.”

Hạ Chân Ngọc hỏi: “Hiện tại hấn ta thế nào rồi hả?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Chuyện này đã được lắng lại, chỉ có điều là không thể tiếp tục ở lại trong đội thanh tra, đã bị điều xuống đồn công an rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, lúc trước Lý Ngụy hại Trâu Chí Toàn bị điều đi xuống đồn công an, kết quả hiện tại bản thân hấn cũng phải nhận điều này, thực sự là thế sự khó lường. Bất quá Chu Cẩm Vũ đã không xuống tay dồn Lý Ngụy vào chỗ chết, điều này khiến cô thực sự cảm kích, dù sao cô cũng không muốn đẩy hấn ta tới bước đường cùng.

Ngày hôm sau khi Chu Cẩm Vũ đi làm, Hạ Chân Ngọc cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc, cái gì nên đóng gói thì đóng gói, cái gì nên vứt bỏ thì vứt bỏ. Cô thu dọn suốt một ngày, quần áo thật đúng là không ít, cô phải đóng thành mấy thùng lớn, còn những đồ vật khác Hạ Chân Ngọc cũng không định mang đi theo.

Thứ bảy, Hạ Chân Ngọc hẹn Cao Mai Lệ đi mua quần áo với mình. Nhìn Hạ Chân Ngọc quét thẻ, Cao Mai Lệ cực kỳ hâm mộ, nói: “Chân Ngọc, đáng về cậu cầm thẻ quét thật là đẹp mắt.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Nếu đã bảo mình mua thì mình liền mua, nếu mình thay người ta tiết kiệm tiền, người ta còn không cao hứng ấy chứ!”

Cao Mai Lệ đẩy đẩy Hạ Chân Ngọc, tức giận nói: “Cậu ít ở chỗ này được tiện nghi lại còn khoe mẽ đi, Chu Cẩm Vũ đối với cậu cũng được xem là có một tình cảm nhất định nào đó, giúp cậu đi kiện, tìm luật sư cho cậu, nếu không cậu có thể thoát khỏi Lý Ngụy và gia đình hấn ta sao? Kết quả là cậu lại dùng xong vứt bỏ, nhanh như vậy đã tính quãng anh ta đi rồi.”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói: “Mình thực sự rất cảm ơn anh ấy, bất luận lúc trước như thế nào, mình đối với Lý Ngụy cũng còn áp ủ một chút tình cảm ngậy thơ khờ khạo, thực sự là rất ngu ngốc. Nhưng hiện tại mình càng không thể để ỉn tiếp tục trầm luân thêm được nữa, không bằng sớm dứt ra.”

Mua xong quần áo hai người đi lên quán café ở trên lầu để nghỉ chân, đặt đồ uống mới mua xuống ghế ngồi, Cao Mai Lệ lại hỏi: “Chân Ngọc, cậu đối với Chu Cẩm Vũ thực sự một chút tình cảm cũng không có sao?”

Hạ Chân Ngọc cúi đầu nhìn mặt bàn, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: “Mặc dù mình đã từng kết hôn, nhưng từ đầu đến cuối chỉ có một người đàn ông là anh ấy, nếu anh ấy rất xấu, rất già, có lẽ mình sẽ chán ghét muốn chết. Nhưng mà Mai Lệ, công bằng mà nói, làm phụ nữ có mấy người có thể được một người đàn ông như Chu Cẩm Vũ đối xử thật lòng. Đặc biệt là anh ấy đối xử với mình rất tốt, giống như trước kia cậu đã từng nói, mình đúng là chiếm tiện nghi mà.”

Cao Mai Lệ nhìn vẻ mặt Hạ Chân Ngọc có chút cô đơn, biết cô không phải là không động tâm, mà là luôn khắc chế chính mình, không để tình động tâm, sau đó cố gắng hết sức rời xa Chu Cẩm Vũ, như vậy mới có thể tránh được thương tâm và tuyệt vọng. Thời gian qua Chân Ngọc đều là thà rằng buông tha cũng sẽ không làm tình vì một người đàn ông mà bị thương thêm nữa, loại tính cách này được coi là ích kỷ, nhưng mà không sai, dù sao đối với một người như Chu Cẩm Vũ thì có thể hy vọng xa rời cái gì chứ.

Hai người ngồi trầm mặc một lát lại bắt đầu tán gẫu những chuyện xung quanh, tận đến lúc chiều muộn hai người mới chia tay nhau ở cửa trung tâm thương mại.

Hạ Chân Ngọc trở về Nhà Phong, cô đem quần áo mới mua xếp vào thùng đồ, sau đó đem tất cả đồ đạc để vào gần cửa, như vậy ngày mai lúc chuyển đi cũng khá là thuận tiện.

Chu Cẩm Vũ trở về thực sự trễ, trên người mang theo chút chút mùi rượu. Hạ Chân Ngọc giúp anh cởi quần áo, lại lấy chiếc khăn ấm cho anh lau mặt, cô còn đi pha một ly nước mật ong đặt lên bàn trà cho anh.

Chu Cẩm Vũ tựa vào trên ghế sofa, cười nói: “Em làm sao vậy, đột nhiên lại trở nên dịu dàng như thế?”

Hạ Chân Ngọc cũng ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chu Cẩm Vũ, trong khoảng thời gian vừa qua, em thực sự cảm ơn anh, anh đã giúp đỡ em rất nhiều, hơn nữa em cũng không ít lần nổi cáu với anh, khiến một người lãnh đạo lớn như anh phải chịu tính khí của em, thực sự em rất xin lỗi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong cười cười, nói: “Chân Ngọc, đến bây giờ em vẫn còn khách khí với anh như vậy sao? Cho dù em có gây thêm nhiều phiền toái hơn nữa, anh cũng muốn chịu trách nhiệm, lúc trước là do thái độ của anh không rõ ràng nên đã đẩy em đến bước này. Anh chưa từng coi em là một người phụ nữ chơi bởi để mà đối đãi. Mấy tháng này kỳ thực anh cũng rất vui vẻ, anh biết em nóng lòng muốn rời đi, nói cho cùng là do anh đã không suy xét đến tình cảnh của em, cho nên đừng trách anh, được chứ?”

Đôi mắt Hạ Chân Ngọc có chút hồng hồng, cổ nén nước mắt, cô nói: “Vâng, em cũng không đổ lỗi cho bất cứ ai, về sau anh phải chú ý bảo trọng thân thể, ít đi xã giao một chút, cũng ít uống rượu đi một chút.”

Chu Cẩm Vũ biết bây giờ một khi Hạ Chân Ngọc rời đi, quan hệ của hai người gần như có thể nói là đặt dấu chấm hết, Hạ Chân Ngọc muốn rời đi chính là muốn chặt đứt đường lui tới đối với anh, chính anh ngày đó cũng đã đồng ý, liền đại biểu cho hai bên đều chấp nhận kết quả này.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Chu Cẩm Vũ cũng dâng lên chút khó chịu, dù sao cùng chung sống với Hạ Chân Ngọc trong một thời gian dài như vậy, bất luận như thế nào vẫn là có tình cảm. Nhìn Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ không kìm lòng được vươn tay ôm cô vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, nói: “Chân Ngọc, nếu về sau có chuyện gì khó xử hãy gọi điện thoại cho anh được không? Bất luận tương lai như thế nào, chỉ cần em tìm anh, anh sẽ không bỏ mặc em.”

Hạ Chân Ngọc ở trong ngực Chu Cẩm Vũ gật gật đầu, nước mắt vẫn là không nhịn được mà rơi xuống, bản thân cô cũng không phải là người dễ dàng khóc như vậy, nhưng mà trong khoảng thời gian này cô thật đúng là khóc rất nhiều.

Hai người yên lặng ngồi ôm nhau ở trên ghế sofa, qua một hồi lâu Chu Cẩm Vũ mới nói: “Được rồi, cô bé ngọc của anh, ngày mai còn phải dậy sớm đó, đi ngủ đi.”

Hạ Chân Ngọc đứng lên, lại liếc mắt nhìn Chu Cẩm Vũ một cái, sau đó mới xoay người chậm rãi đi về phòng ngủ, sau này chỉ sợ sẽ không còn cơ hội có thể dễ dàng nhìn thấy anh như thế nữa rồi.

Chờ Hạ Chân Ngọc đi vào phòng ngủ, Chu Cẩm Vũ liền đứng lên đi đến bên cửa sổ, anh châm một điếu thuốc đưa lên miệng, trầm nghĩ rằng, có lẽ do bản thân mình đã thật sự lớn tuổi rồi, bằng không anh chưa từng bởi vì chia tay với một người phụ nữ mà cảm thấy khó có thể không buông được như thế. Một người giống như Hạ Chân Ngọc, không có khả năng cứ đi theo anh không mình bạch như thế, vì vậy chia tay cũng

tốt, nếu không sẽ chỉ khiến cho Hạ Chân Ngọc càng ngày càng hận anh, mà chính anh ngoại trừ có thể thỏa mãn cô về vật chất, thì những điều khác cái gì anh cũng không cho cô được.

Chu Cẩm Vũ ngồi ở trong phòng khách đến gần hai giờ sáng mới quay trở về phòng ngủ, lúc này Hạ Chân Ngọc đã ngủ say rồi, anh lên giường nhẹ nhàng xoay người Hạ Chân Ngọc lại ôm cô vào trong ngực. Nhìn khuôn mặt trắng nõn thanh lệ trẻ trung, Chu Cẩm Vũ chỉ biết thở dài ở trong lòng, anh hôn hôn lên cái trán của cô rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau chưa đến năm giờ sáng Hạ Chân Ngọc đã thức dậy, còn Chu Cẩm Vũ thì vẫn đang ngủ, cô cẩn thận ngắm nhìn Chu Cẩm Vũ thêm một lần nữa, cô cảm giác quãng thời gian này thật giống như một giấc mơ. Cô biết bản thân mình chỉ là một người phụ nữ bình thường, không ngờ lại có thể có một đoạn quan hệ với Chu Cẩm Vũ, tương lai sau này có thể viết thành một tập hồi ký đó chứ.

Nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc bước xuống giường, vừa mới đi dép lê vào, Chu Cẩm Vũ cũng tỉnh theo, hai người không ai nói câu gì, lần lượt từng người đi đánh răng rửa mặt và thay quần áo, rồi ngồi chờ người đến chuyển đồ giúp.

Khoảng chừng 6 giờ rưỡi thư ký Đỗ và lái xe đã đi đến, còn dẫn theo hai người công nhân. Bọn họ đem toàn bộ số đồ đạc Hạ Chân Ngọc đặt ở cửa chuyển xuống dưới, sau đó Chu Cẩm Vũ nói với Hạ Chân Ngọc: “Đi thôi, anh đưa em đi.”

Hạ Chân Ngọc muốn nói điều gì đó, lại không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ đành đi theo phía sau Chu Cẩm Vũ, sau đó ở bên ngoài chờ Chu Cẩm Vũ đi lấy xe đến đây. Khi thấy Chu Cẩm Vũ lái chiếc xe Land Rover màu đen đi tới, Hạ Chân Ngọc cũng không muốn so đo với anh thêm nữa.

Chu Cẩm Vũ mở cửa xe bên tay lái phụ, cười nói: “Sẽ không lại tức giận đấy chứ, đây cũng không phải là chiếc xe kia.”

Hạ Chân Ngọc vừa nghe xong, liền đi lên phía trước nhìn xuống biển số xe, quả nhiên không phải là biển số xe kia. Trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ thị trường có đặc quyền muốn đổi biển số xe liền được đổi sao? Đây có phần rất khoa trương rồi.

Lên xe, Chu Cẩm Vũ mới nói: “Ngày đó sau khi em gây ầm ỹ với anh xong, anh liền mua một chiếc xe giống y như vậy, là muốn cố ý chọc giận em.”

Hạ Chân Ngọc nhin không được nở nụ cười, nụ cười này lập tức đem bầu không khí buồn bã bắt đầu từ tối hôm qua kéo dài đến sáng nay giữa hai người giảm đi không ít. Hạ Chân Ngọc nói: “Không ngờ anh còn có thể làm ra chuyện trẻ con như vậy nha.”

Chu Cẩm Vũ cũng cười nói: “Còn không phải bị tác phong hồ đồ của em làm ảnh hưởng sao, cho nên anh mới nghĩ ra một biện pháp như vậy để hả giận.”

Khi đi đến khu nhà của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ dừng xe, xoay người nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Chân Ngọc, hãy nhớ kỹ lời của anh, có chuyện gì nhất định phải tìm anh. Bé ngoan, trong khoảng thời gian vừa qua, em coi đó là bắt buộc cũng được là không tình nguyện cũng được, chỉ mong em đừng oán hận anh. Sau này em cũng phải sống thật tốt cuộc sống của mình, không cần quá quật cường.”

Hạ Chân Ngọc thực sự không muốn để cho bản thân mình khóc, nhưng khi nghe thấy những lời Chu Cẩm Vũ nói hai mắt cô liền đầm lệ mơ hồ gật gật đầu, sau đó nhanh chóng xuống xe, hỗ trợ thư ký Đỗ cùng hai người công nhân chuyển đồ đạc từ một chiếc xe khác xuống.

Chu Cẩm Vũ ngồi ngẩn người nhìn bóng dáng bận rộn của Hạ Chân Ngọc một lát, sau đó trực tiếp khởi động lái xe rời đi.

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc cho rằng đám người thư ký Đỗ là nhân viên của công ty chuyển nhà, còn mời bọn họ hút thuốc, kết quả là thư ký Đỗ vội vàng cười cự tuyệt, cũng không nói thêm điều gì nữa và dẫn người rời đi.

Một nhà ba người Hạ Chân Ngọc bận rộn đem đồ đạc thu thập đến tận chiều tối mới xong, bà Hạ nói: “Khi con kết hôn cũng không có mua nhiều quần áo như vậy, con xem bây giờ lại có nhiều bộ chưa mặc đâu này, cũng quá lãng phí rồi.”

Hạ Chân Ngọc cười cười không nói lời nào, sau khi ăn cơm tối xong cô cảm thấy mệt mỏi không còn sức sống, liền trở về phòng nằm ở trên giường ngẩn người. Cảm giác hiện tại của cô thật không tốt, lo được lo mất, tuy là mục đích cuối cùng đã được giải quyết xong nhưng cô cũng cảm thấy mất mát rất nhiều. Mà người phụ nữ chính là động vật có tình cảm, cho dù trái tim có tàn nhẫn đến đâu cũng vẫn là có chút lưu luyến. Cô không ngừng nói với chính mình qua một thời gian ngắn nữa sẽ trở nên tốt hơn, và sau đó ép buộc mình phải ngủ sớm để ngày mai còn đi làm.

Thứ hai đến đơn vị, trước tiên Hạ Chân Ngọc đi đến chỗ Chu chu nhiệm trả phép, sau đó lại đi gặp chị Vương. Chị Vương nhìn thấy cô thì lộ ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, Hạ Chân Ngọc hỏi chị ta làm sao vậy.

Lúc này chị Vương mới lên tiếng: “Chân Ngọc à, mấy ngày hôm nay em không đi làm, có phải thật sự em đã làm thủ tục ly hôn rồi hả?”

Hạ Chân Ngọc có chút ngoài ý muốn, hỏi: “Chị Vương, làm sao mà chị biết được?”

Chị Vương thấp giọng nói: “Chuyện này của em hiện tại mọi người ở trong đơn vị bàn tán rất nhiều, cái gì cũng nói ra được, có người nói em vì muốn ở cùng một chỗ với Chu Cẩm Vũ nên đã bỏ chồng; còn có người nói là chuyện của em và Chu Cẩm Vũ bị phát hiện, người nhà Lý gia tức giận ép em phải ly hôn với Lý Ngụy... dù sao cũng rất loạn. Chỉ có điều là Trần Tú Trần nói ra chuyện này với giọng điệu sung sướng khi người gặp họa, ngày nào cô ta cũng lôi chuyện này ra nói.”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc cảm thấy phát lạnh, cô cắn môi nghĩ, nhất định là Trần Tú Trần từ chỗ Chu chu nhiệm biết chuyện cô ly hôn, người phụ nữ này sao không giấu lại chính bản thân cô ta cùng Chu chu nhiệm có quan hệ như thế nào ư, lại còn đem chuyện người khác ra bàn luận như vậy?

Nhưng mà gặp phải hạng người như thế, cũng thật là không có biện pháp. Tuy nhiên, khi đến thời gian nghỉ ăn trưa, Trần Tú Trần đi đến chỗ cô, vừa cười vừa nói: “Chân Ngọc, em cũng không nên quá để vào trong lòng, hiện tại ly hôn rất phổ biến, hơn nữa cũng là chuyện bình thường mà thôi, cách làm của em chị Trần cũng hiểu mà. Em đừng quá sốt ruột, nếu có người bạn tốt nào chị nhất định sẽ giới thiệu cho em, chỉ có điều e rằng chính em cũng có thể tự mình tìm được một người tốt, nhìn người bình thường liền thấy chướng mắt.” Nói xong cô ta liền đứng ở đó cười khanh khách.

Lúc này tất cả ánh mắt của những người khác đều tập trung ở trên người Hạ Chân Ngọc, có tò mò, có đồng tình, càng nhiều hơn là khinh bỉ cùng vui sướng khi người gặp họa. Hạ Chân Ngọc không nói lời nào, chỉ đứng đấy đi ra ngoài cửa, cô muốn ở một mình yên lặng một chút.

Cô còn chưa đi đến cửa, phía sau cũng đã có người mở miệng nói: “Cũng đã như vậy rồi còn giả bộ thanh cao làm cái gì chứ, nếu không bám vào đàn ông, cô ta dựa vào cái gì mà có những đãi ngộ tốt như vậy! Hiện tại thì hay rồi, bây giờ người ta là quang minh chính đại, chỉ có chúng ta số khổ mà thôi, còn không bằng một người ngoài biên chế, lúc này tự tôn tự trọng thì có ích lợi gì, đều là chó má!”

Hạ Chân Ngọc gần như là chạy ra cổng đơn vị, cô đứng ở ven đường nhưng mà khóc không được, xem ra ngay cả công việc này cũng không thể giữ lại được rồi, thực ra loại cục diện này cô đã sớm nghĩ đến, chỉ có điều là nó đến quá mau khiến cho cô không chịu đựng nổi.

Qua giờ nghỉ trưa, Hạ Chân Ngọc trực tiếp đi đến văn phòng của Quách chủ nhiệm, nói cô muốn từ chức. Quách chủ nhiệm thở dài: “Tiểu Hạ à, đơn vị chúng ta có nhiều nhân viên nữ nên sẽ khó tránh khỏi có chút lời đồn đãi vô căn cứ, thời gian trôi qua, mọi chuyện đều sẽ phai nhạt, cũng không còn có người để ý đến, cô cũng không nên làm việc theo cảm tính. Hiện tại xã hội không thiếu nhất chính là người lao động, cô ở nơi này đang được hưởng đãi ngộ rất tốt, nếu từ chức thì làm sao tìm được một công việc giống như vậy nữa, thật đúng là khó càng thêm khó, bây giờ có biết bao sinh viên tốt nghiệp đại học không thể tìm được việc làm, cô cũng không phải không biết mà.”

Hạ Chân Ngọc trước tiên nói lời cảm ơn với Quách chủ nhiệm, nhưng vẫn kiên trì giữ lại quyết định của mình như cũ. Quách chủ nhiệm suy nghĩ một chút còn nói thêm: “Cô cũng biết đó, những nhân viên ngoài biên chế như cô phải ký hợp đồng ba năm, đây cũng không phải là chuyện đùa, không phải ai nói muốn bỏ liền bỏ được, như thế không phải là một mớ hỗn độn sao? Như vậy đi, Ban lãnh đạo chúng tôi sẽ xem xét, cô hãy về nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, sau đó hãy suy nghĩ một cách cẩn thận, được không?”

Hạ Chân Ngọc cũng biết làm như thế thì cô sẽ vi phạm hợp đồng trước, nhưng chắc chắn là cô cũng không thể tiếp tục ở lại đây được nữa, chỉ có điều là cô cũng không nên quá kiên quyết và cứng rắn, trước tiên chỉ có thể làm theo lời Quách chủ nhiệm đã nói.

Chờ Hạ Chân Ngọc rời đi, Quách chủ nhiệm liền gọi Chu chủ nhiệm đến và khiển trách: “Lão gia của tôi ơi, làm sao cái miệng của anh lại lảm chuyện như vậy? Chuyện Hạ Chân Ngọc ly hôn anh nói loạn cái gì với Trần Tú Trân hả? Hiện tại thì tốt rồi, Tiểu Hạ vừa mới đến chỗ tôi xin từ chức, nhưng tôi không đồng ý, trước hết để cho cô ấy về nhà nghỉ ngơi vài ngày. Tôi nói cho anh biết, tôi có nghe được chuyện Chu thị trưởng vì để giúp Tiểu Hạ ly hôn mà tổn không ít tâm tư, kết quả là anh lại vạ miệng nói ra như vậy. Anh thật đúng là không suy nghĩ mà.”

Chu chủ nhiệm bị rống như vậy có chút há hốc mồm, một lát sau mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, vội vàng nói: “Chủ nhiệm, tôi cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi, cô ta thuận miệng hỏi tôi vì sao Tiểu Hạ mấy ngày hôm nay không đi làm, tôi liền buột miệng trả lời, không nghĩ tới người phụ nữ này lại nhanh miệng như thế. Vậy bây giờ phải làm thế nào, nếu thật đúng như ngài nói, Tiểu Hạ trở về khóc lóc và tổ một chút với Chu thị trưởng, ngộ nhỡ Chu thị trưởng hiểu lầm thì gay go to.”

Quách chủ nhiệm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không dễ dàng gì mới có được một phúc tinh dưới quyền của mình như vậy, kết quả là lại bị gã hồ đồ này làm cho rối loạn, hiện tại chỉ có thể gọi điện thoại cho trưởng phòng Trương để giải thích một chút rồi.

Nghĩ như vậy, ông ta trực tiếp đuổi Chu chủ nhiệm đi ra ngoài, rồi ngồi suy xét xem mình nên nói như thế nào để chuyện này không bị đổ lỗi lên đầu của mình, sau đó ông ta liền đi gọi điện thoại cho trưởng phòng Trương.

Hạ Chân Ngọc trở về nhà, thấy cha không có ở trong nhà, cô liền hỏi: “Mẹ, cha con đi ra ngoài rồi ă?”

Bà Hạ hỏi: “Sao con lại về sớm như vậy?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Ah, buổi chiều con đi đến văn phòng thành phố làm chút việc, nhân tiện về nhà sớm luôn.”

Bà Hạ thở dài, sau đó mới nói: “Cậu của con mới gọi điện thoại tới, hỏi là rốt cuộc tại sao con lại ly hôn, nói lúc trước giới thiệu công việc cho con là do cậu con gọi điện thoại nói chuyện với người ta. Hơn nữa vợ con và mấy người họ hàng thân thích cũng gọi điện thoại tới, nói là ngày mai bọn họ sẽ đến nhà của chúng ta. Cha con nghe vậy trong lòng không thoải mái nên đã đi ra ngoài đi dạo rồi.”

Thật đúng là chuyện xấu truyền xa ngàn dặm, mà tốc độ này còn không phải là truyền quá nhanh so với bình thường sao. Mặc dù cậu của cô đã về hưu, nhưng mọi người trong gia đình cậu đều là nhân viên công vụ, hơn nữa còn đều làm việc trong chính quyền thành phố, những lời đồn vừa nói ra liền biết cũng thực bình thường, chỉ là ngày mai những người họ hàng thân thích đó tới thì cô phải làm sao bây giờ.

Cô cảm thấy rất buồn bởi vì tại cô mà làm cho cha mẹ chịu nhiều ủy khuất như vậy, vì thế cô nói: “Mẹ, ngày mai mẹ và cha con hãy đi ra ngoài đi, tự con sẽ tiếp đãi bọn họ.”

Bà Hạ lập tức nói: “Con nói ngốc ghê cái gì vậy? Một mình con có thể nói cái gì với đám người trưởng bối bọn họ, hơn nữa mẹ và cha con đều đã về hưu, người ta đều đã biết, còn có thể trốn sao? Con không cần phải lo lắng, ngày mai con cứ đi làm việc của con đi.”

Hạ Chân Ngọc cũng không dám nhắc đến chuyện cô muốn từ chức vào lúc này, ngày mai chỉ có thể giả vờ đi làm, cô thầm nghĩ, ngày mai tốt nhất là đi đến hiệu sách hoặc đi đâu đó cho hết một ngày.

Buổi tối sau khi tan tầm Chu Cẩm Vũ lái xe đi trên đường, đến lúc tiến vào gara thì mới kịp phản ứng là anh đã chạy đến Nhã Phong. Anh khẽ cười, thói quen thật đúng là đáng sợ. Cũng không muốn tốn thời gian quay lại Green Lake, liền định bụng ở lại Nhã Phong qua đêm. Đến lúc tiến vào phòng, liền cảm thấy một hồi lạnh lẽo vắng vẻ, nhìn bài trí quen thuộc, trong lòng lại dâng lên một trận phiền chán.

Thay quần áo ngủ xong anh mở tivi ra xem nhưng cũng không có tâm trạng, anh trực tiếp tắt tivi quay về phòng ngủ nghỉ ngơi, kết quả nhìn thấy chăn gối được sắp xếp cẩn thận trên giường, cảm giác không thoải mái lại càng sâu thêm một tầng. Chẳng lẽ bản thân anh thật sự đã già rồi sao? Nếu không làm sao lại anh

lại lưu luyến những cái đã qua như vậy? Muốn gọi điện thoại hỏi thăm một chút tình hình của Hạ Chân Ngọc, nhưng mà mới có một ngày trôi qua, nếu giờ anh gọi điện thoại tới cho cô thì có phần buồn cười quá.

Đối mặt với căn phòng tĩnh lặng và lạnh lẽo, Chu Cẩm Vũ vẫn trải ga giường ra và nằm xuống. Gối đầu lên cái gối hàng ngày Hạ Chân Ngọc vẫn dùng, trên mặt gối còn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt tự nhiên, Chu Cẩm Vũ nhắm mắt lại rồi xoay người úp mặt vào chiếc gối. Cuối cùng vẫn là ngồi dậy, nghĩ đi nghĩ lại anh quyết định đứng dậy thay quần áo, tới cửa anh đi giày vào, lại quay đầu nhìn nhìn chung quanh, sau đó mở cửa và quay trở về Green Lake.

Trưởng phòng Trương từ lúc nhận được điện thoại của Quách chủ nhiệm cũng là một đêm ngủ không ngon, chuyện này mà xử lý không tốt là gay go nha. Tình huống hiện tại của Hạ Chân Ngọc thực sự là không thể tránh khỏi, nếu da mặt dày một chút thì cũng rất dễ trôi qua, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại là vị đại tiểu thư ngay thẳng này, rốt cuộc có cần nói cho Chu thị trưởng biết hay không đây? Ông ta biết, với tính cách của Hạ Chân Ngọc chắc chắn là sẽ không đi đâm chọc mách lẻo với Chu Cẩm Vũ. Nhưng mà nếu quả thật cô từ chức, Chu thị trưởng cũng sẽ nhanh chóng biết được, nếu không thì trước tiên tự mình sắp xếp xong công việc cho Hạ Chân Ngọc, như vậy ít nhất là Chu thị trưởng sẽ không cảm thấy ông ta không có tài cán gì chứ nhỉ?

Nghĩ hồi lâu cuối cùng ông ta quyết định có lẽ để hôm nay đi làm nhìn xem sắc mặt của Chu Cẩm Vũ như thế nào rồi mới nói chuyện. Buổi sáng vừa đến đơn vị trưởng phòng Trương liền trực tiếp đi tìm thư ký Đỗ, hỏi xem tâm trạng của Chu Cẩm Vũ thế nào. Thư ký Đỗ nói, có lẽ là do hôm qua không được nghỉ ngơi tốt, hiện đang uống cà phê, sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Trưởng phòng Trương vừa nghe xong, lập tức thấy lo lắng không yên, chẳng lẽ ngài ấy đã biết rồi? Cẩm thận suy xét, cuối cùng ông ta vẫn đem chuyện này ra nói trước với thư ký Đỗ. Thư ký Đỗ nghe xong cười nói: “Hạ Chân Ngọc đã chuyển về nhà mẹ để cô ấy ở rồi, chuyển hôm Chủ nhật.”

Trưởng phòng Trương ngây người, tình huống này là sao đây? Chẳng nhẽ Chu Cẩm Vũ đã muốn bỏ Hạ Chân Ngọc rồi sao? Vậy thì tốt rồi, tâm tình nhất thời thả lỏng, trưởng phòng Trương bắt đầu phàn nàn vì sao thư ký Đỗ không sớm nói trước với mình một tiếng, hại mình ngủ không ngon giấc.

Thư ký Đỗ nhìn vẻ mặt thả lỏng của trưởng phòng Trương, vừa cười vừa nói: “Trưởng phòng Trương, chúng ta đã có giao tình nhiều năm, nếu không còn lâu tôi mới để ý tới việc này của anh đâu. Anh cho rằng Hạ Chân Ngọc chuyển đi thì xem như mọi chuyện đã kết thúc, là có thể buông tay mặc kệ rồi hả?”

Trưởng phòng Trương thực sự bị thư ký Đỗ làm cho hoang mang, ông ta không thể đem chuyện này nói cho rõ ràng một lần ư.

Thư ký Đỗ cũng không vòng vo, ông ta nói thẳng: “Tôi sẽ đem phần nhân tình này tặng cho anh. Nói cho anh biết, chuyện Hạ Chân Ngọc muốn từ chức anh thực sự phải tìm cơ hội nói cho Chu thị trưởng biết, tôi thấy Chu thị trưởng đối với Hạ Chân Ngọc nhất định là không cứ như vậy mà quên đi đâu.”

47. Chương 47

Trưởng phòng Trương nghe thư ký Đỗ nói xong lại càng cảm thấy không hiểu gì, liền hỏi: “Những lời này có nghĩa là như thế nào? Có phải Chu thị trưởng đã nói điều gì đó rồi hay không?”

Thư ký Đỗ buồn cười nói: “Anh thật là hồ đồ, Chu thị trưởng có thể nói cái gì chứ! Chỉ là tôi có cảm giác hình như Chu thị trưởng có chút không nở buông tay mà thôi. Không nói nhiều nữa, nói tóm lại là anh nhất định phải đem chuyện Hạ Chân Ngọc từ chức nói cho Chu thị trưởng biết, nghe tôi đi không sai được đâu.”

Trưởng phòng Trương gật gật đầu đồng ý, trong lòng thầm nghĩ, nếu Hạ Chân Ngọc đã tách khỏi Chu Cẩm Vũ, tạm thời chuyện này cũng không nhất thiết phải làm ngay, cũng không cần coi chuyện đó quá mức nghiêm trọng để mà báo cáo, chờ có cơ hội rồi nói sau.

Ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc vẫn ra khỏi nhà như thời gian đi làm bình thường. Buổi tối ngày hôm qua cô đã suy nghĩ kỹ rồi, cô sẽ đi đến hiệu sách, sau đó lại đi siêu thị mua một ít đồ, như thế thời gian một ngày cũng trôi qua rất nhanh.

Dành một nửa ngày ở hiệu sách, đến buổi chiều Hạ Chân Ngọc bắt xe đi đến một siêu thị lớn, vừa mới đến gần cửa bỗng nhiên cô nhìn thấy mẹ của Lý Ngụy từ bên trong đi ra, cô nhất thời không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ.

Lúc này mẹ của Lý Ngụy là Tống Quyên cũng đã nhìn thấy Hạ Chân Ngọc, hiển nhiên là cũng sửng sốt, sau đó giống như là muốn tiến lên phía trước nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không đi tới, bà ta chỉ nhìn lướt qua Hạ Chân Ngọc rồi xách đồ đi về một hướng khác.

Hạ Chân Ngọc nhìn bóng lưng Tống Quyên rời đi, có chút cảm khái, rõ ràng so với lúc gặp nhau trên tòa Tống Quyên nhìn có vẻ già đi không chỉ mười tuổi, chắc là bệnh tình của Lý Ngụy đã gây cho bà ta đả kích quá lớn rồi, cũng không biết cha của Lý Ngụy như thế nào, từ đầu đến cuối khi chuyện này xảy ra cô cũng chưa từng thấy cha của Lý Ngụy ra mặt, chắc là ông ta không biết, nhưng cho dù lúc trước có thể giấu diếm thì hiện tại đoán chừng cũng không thể giấu diếm được nữa chứ.

Lắc đầu để mình không suy nghĩ thêm nữa về chuyện của Lý gia, cô liền tiếp tục bước đi, vào siêu thị cô đi loay quanh chọn đồ đến gần 6 giờ mới chuẩn bị tính tiền, nhìn đồng hồ trong xe chở hàng có chút chán nản, cô mua quá nhiều rồi. Đứng ở quầy thu ngân xếp hàng chờ thanh toán, Hạ Chân Ngọc lấy ví ra tìm thẻ ngân hàng, vừa rút ra một tấm thẻ tín dụng, đột nhiên phát hiện ra một vấn đề: thẻ tiền lương của cô không thấy đâu nữa!

Hạ Chân Ngọc vội vàng kiểm tra lại ví tiền một lần nữa, không có! Tiếp theo đó cô mở túi xách của mình ra lục lọi ở bên trong, cũng không có! Vì vậy cô đứng lui ra đằng kia cẩn thận suy nghĩ xem mình đã để tấm thẻ đó ở chỗ nào rồi, cuối cùng Hạ Chân Ngọc rất không tình nguyện mà thừa nhận sự thật, tấm thẻ kia cô để trong ngăn kéo đầu giường ở Nhà Phong, còn có cả chứng minh thư của cô ở đó, lần trước khi đi lên tòa làm thủ tục ly hôn, cô đổi túi xách nhưng đã quên bỏ vào.

Chờ đến lúc nhớ lại xong mọi thứ, Hạ Chân Ngọc lại cảm thấy vướng mắc một chuyện, đó là cô không muốn quay trở lại Nhà Phong, ít nhất là không phải vào lúc này, khi mà cô vừa mới rời khỏi đó hai ngày đã quay trở lại. Nhưng ngay cả khi cô báo mất thẻ tiền lương thì vẫn phải nộp kèm cả chứng minh thư, như vậy cũng rất phiền toái, hơn nữa nghe nói địa điểm để đăng ký mở lại tài khoản thẻ tiền lương cực kỳ xa.

Sau đó cô lại nghĩ, dù sao thì cô cũng không phải cần dùng ngay, chờ mấy ngày nữa cô sẽ đi lấy về. Hạ Chân Ngọc trở về nhà, mất rất nhiều sức lực mới đem được hết đồng hồ đeo xách lên lầu, bà Hạ vừa nhìn thấy con gái mua nhiều đồ như vậy, liền có chút phàn nàn, bà nói: “Con bé này, sao con không mua ít thôi, ăn hết lại mua mới tốt.”

Hạ Chân Ngọc giúp đỡ mẹ cất dọn đồ vật mới mua, nhìn lướt qua phòng khách cô hỏi: “Cha con đâu rồi ạ?”

Giọng nói của bà Hạ lập tức trầm xuống: “Hôm nay ông ấy bị mợ của con làm cho tức giận, giờ đang nằm ở trên giường đấy, con đừng lo, không có chuyện gì đâu, một lát sau là ổn rồi.”

Hạ Chân Ngọc nhỏ giọng nói: “Đều là do con không tốt, làm cho cha mẹ bị mất mặt rồi.”

Bà Hạ vội vàng chấm dứt đề tài này, bà nói: “Không liên quan gì đến con, Lý Ngụy nó có bệnh, chẳng nhẽ chúng ta có thể để cho con sống cả đời với một người có khuyết tật về sinh lý như nó sao? Con đó, sau này con phải để tâm một chút đối với chuyện đại sự của cuộc đời mình, không thể lại tiếp tục qua loa đại khái như vậy đâu.”

Hạ Chân Ngọc ‘vâng’ một tiếng, một lát sau ông Hạ cũng đi ra, nhìn sắc mặt ông mặc dù vẫn là có phần không tốt lắm, nhưng tâm trạng cũng đã dịu đi một chút rồi, ông dặn dò Hạ Chân Ngọc vài ba câu liền ngồi xuống ghế sofa xem tivi.

Cửa ải những người họ hàng thân thích rồi cuộc cũng đã qua rồi, nhưng mà ở chỗ đơn vị thì vẫn chưa có kết quả, Hạ Chân Ngọc có chút lo lắng, nếu bọn họ không đồng ý cho cô từ chức thì thật đúng là khó khăn để xử lý rồi. Sau đó cô cũng không tiếp tục suy nghĩ về vấn đề này nữa, chỉ nghĩ đến ngày mai phải đi mua

mấy tờ báo, tìm xem có thông báo tuyển dụng nào không, dù sao cô cũng phải vì tương lai của mình mà chuẩn bị cho thật tốt.

Gần hai tuần lễ trưởng phòng Trương không gặp Chu Cẩm Vũ, bởi vì trong khoảng thời gian này Chu Cẩm Vũ quá bận rộn, trước tiên không đề cập tới cuối năm có đủ loại hoạt động như bình xét, biểu dương, tọa đàm, thăm hỏi cùng bao nhiêu chương trình liên hoan nữa. Quan trọng hơn là Triệu thị trưởng sẽ nghỉ hưu, Chu Cẩm Vũ chắc chắn là sẽ được đề cử làm quyền thị trưởng, Vụ Tổ chức và bên phía Chu Cẩm Vũ cũng đã bắt đầu triển khai hoạt động, ước chừng năm sau sẽ được bổ nhiệm, hiện tại muốn gặp mặt Chu Cẩm Vũ một lần cũng thực sự vô cùng khó khăn.

Vất vả lắm đợi đến lúc Chu Cẩm Vũ quay về đơn vị nghị nghe báo cáo tổng kết, trưởng phòng Trương liền định bụng đi tới văn phòng Chu Cẩm Vũ để nói về chuyện của Hạ Chân Ngọc. Ông ta đi tới chỗ của thư ký Đỗ trước để xem xét tình hình, liền thấy một mớ hỗn độn và bận rộn, ai cũng cặm cúi làm việc không nâng đầu lên nổi.

Trưởng phòng Trương cười nói: “Ông em, dạo này bận sắp chết rồi nhỉ?”

Thư ký Đỗ ngẩng đầu lên nhìn thấy đó là trưởng phòng Trương, cũng cười nói: “Có thể không bận được sao? Chủ yếu là việc bổ nhiệm quyền thị trưởng, những việc khác cũng không có gì, đều là việc theo thông lệ hàng năm.”

Trưởng phòng Trương nói: “Bận nhưng cũng vui mà, chờ đến lúc nếu Chu thị trưởng được bổ nhiệm, chú không phải cũng giống như thế, được cân nhắc đề bạt lên trên sao? Anh trước tiên ở chỗ này chúc chú được thăng chức, đến lúc đó ông anh mời khách, địa điểm tùy chú chọn.”

Thư ký Đỗ cười nói cảm ơn, cũng không nói mấy lời khách sáo với ông ta nữa, lại hỏi trưởng phòng Trương có chuyện gì.

Trưởng phòng Trương nói: “Còn có thể có chuyện gì được, không phải là chuyện Hạ Chân Ngọc từ chức sao, chuyện này cũng đã được một thời gian dài rồi.”

Lúc này thư ký Đỗ mới hiểu được, lại có chút do dự nói: “Trưởng phòng Trương, Lưu Tân Kiệt lại được gọi về chỗ tôi, anh không biết sao, hiện tại cô ta đang ở bên trong giúp Chu thị trưởng chuẩn bị tài liệu đó.”

“A! Như vậy tôi cũng không cần phải nói ra rồi hả?” Trưởng phòng Trương đối với việc Lưu Tân Kiệt được gọi về đây thật đúng là có không biết bao nhiêu ngạc nhiên, cái cũ không đi, cái mới làm sao đến, hơn nữa dáng vẻ của Lưu Tân Kiệt lại đẹp, năng lực cũng khá, ở cạnh Chu Cẩm Vũ đó cũng là chuyện rất bình thường.

Thư ký Đỗ suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Có lẽ anh vẫn nên đi vào nói một chút đi, nửa giờ sau Chu thị trưởng lại có một cuộc họp rồi.”

Trưởng phòng Trương gõ cửa đi vào thì nhìn thấy Lưu Tân Kiệt đang đứng cạnh bên người Chu Cẩm Vũ nói điều gì đó, nhưng mà nếu chỉ là bàn công việc thì khoảng cách kia thực sự là quá gần rồi.

Chu Cẩm Vũ thấy trưởng phòng Trương tiến vào liền hỏi có chuyện gì, trưởng phòng Trương liếc mắt nhìn Lưu Tân Kiệt một cái. Lưu Tân Kiệt cũng rất thức thời, cô ta cười nói: “Tôi đi ra ngoài trước.” Sau đó liền rời khỏi văn phòng của Chu Cẩm Vũ.

Trưởng phòng Trương thấy Chu Cẩm Vũ vẫn còn đang xem văn kiện, trầm nghĩ rằng có lẽ vẫn nên nói ra, nếu không có chuyện gì thì tốt, còn nếu thật sự Chu thị trưởng vẫn chưa hết hy vọng thì coi như là bản thân mình lấy lòng Chu thị trưởng.

Vì thế hắng giọng một cái nói: “Chu thị trưởng, có chút chuyện tôi cũng không biết là có nên nói với ngài hay không, tôi cũng đã suy nghĩ gần hai tuần nay rồi, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nên nói với ngài một tiếng thì tốt hơn.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong những lời này thì ngẩng đầu lên vừa cười vừa nói: “Trưởng phòng Trương, đây là lúc nào rồi mà anh còn học cách nói chuyện quanh co như vậy hả? Nói đi, có chuyện gì?”

Trưởng phòng Trương vội vàng cười nói: “Tôi vẫn còn có chút thiếu sót làm sao giấu diếm được ngài chứ! Chu thị trưởng, ngài còn nhớ Hạ Chân Ngọc không?”

Chu Cẩm Vũ lặng đi một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, nói: “Cô ấy làm sao vậy?”

Trưởng phòng Trương có chút cẩn thận nói: “Cô ấy muốn từ chức, Quách chủ nhiệm ở Trung tâm thông tin nói cho tôi biết. Bởi vì không biết nên giải quyết như thế nào mới là tốt nhất nên ông ta đã gọi điện thoại cho tôi, nhưng mà mấy ngày hôm nay ngài bận rộn quá. Hôm nay xem như là tôi tìm được cơ hội nói chuyện với ngài, ngài xem bây giờ nên làm thế nào? Hiện tại bên phía Quách chủ nhiệm vẫn còn đang cố gắng kéo dài thời gian, nhưng tôi nghe nói hình như Hạ Chân Ngọc cũng không đi làm, thái độ có vẻ như rất kiên quyết, nếu không vương hợp đồng lao động, đoán chừng là cô ấy đã sớm nghỉ việc rồi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong khuôn mặt cũng không có biểu cảm gì, anh trầm mặc một hồi mới nói: “Ừm, tôi biết rồi, anh cứ đi làm việc của mình đi.”

Biết rồi? Đây được xem là câu trả lời thuyết phục sao? Trưởng phòng Trương cảm thấy vẫn mờ mịt như cũ, bất quá ngẫm lại, mình cũng đã nói ra rồi, sau này có xảy ra chuyện gì hay không cũng không thể trách cứ trên đầu mình, vì thế ‘vàng’ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Chu Cẩm Vũ tựa người vào thành ghế, lấy một điều thuốc ra châm rồi đưa lên miệng. Vừa rồi khi anh nghe thấy trưởng phòng Trương nhắc tới cái tên Hạ Chân Ngọc thì anh có cảm giác dường như đã mấy đời. Nghĩ lại thì cũng mới chỉ có nửa tháng không gặp mặt, vậy mà anh cư nhiên lại có cảm giác giống như đã chia tay lâu lắm rồi. Từ chức phải không? Nguyên nhân là do những người trong đơn vị đã gây áp lực quá lớn cho cô ư? Mà Chân Ngọc nhất định là sẽ không tìm đến anh, thôi để chờ thêm một một gian nữa khi công việc đỡ bận rộn hơn anh sẽ lại gọi điện thoại cho cô vậy, nhưng trước tiên anh phải bảo Quách chủ nhiệm cứ tiếp tục kéo dài như thế mới được.

Sau khi hội nghị tổng kết kết thúc, Chu Cẩm Vũ cúi đầu nhìn đồng hồ thấy đã gần ba giờ rồi, ngày mai anh còn phải đi lên Tỉnh ủy họp, hôm nay khó có dịp anh không bận việc gì, giao công việc lại cho thư ký Đỗ, anh liền lái xe rời khỏi Tòa thị chính.

Chu Cẩm Vũ ngồi ở trong xe nghĩ ngợi trong chốc lát, cuối cùng quyết định đi về Nhà Phong nghỉ ngơi, hôm nay trưởng phòng Trương nhắc tới Hạ Chân Ngọc, anh mới phát hiện ra bản thân anh vẫn là có chút nhớ nhung hoài niệm cô.

Đến Nhà Phong, Chu Cẩm Vũ tắt điện thoại công đi, nếu có việc gì quan trọng, thư ký Đỗ sẽ gọi vào số máy cá nhân cho anh. Đứng ở giữa phòng khách lại nhìn hết thấy xung quanh, Chu Cẩm Vũ lập tức muốn gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc, nhưng mà rốt cục không muốn làm cho cô ấy cảm thấy khó xử nên anh lại thôi.

Cởi áo khoác ngoài đặt xuống bên cạnh anh đi về phía phòng ngủ, đột nhiên nghe thấy ở cửa có động tĩnh, hình như là có người đang dùng chìa khóa để mở cửa. Chu Cẩm Vũ quay đầu lại chăm chú nhìn vào cửa chính, mặc dù vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng anh cũng không thể không thừa nhận, trái tim anh như vừa dừng lại một nhịp, còn hiện tại lại bắt đầu tăng tốc đập thình thịch thình thịch.

Hạ Chân Ngọc mở cửa, cô thay giày dự định đi vào phòng ngủ, vừa ngược mắt lên liền ngây ngốc đứng ở chỗ đó. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: cô đã cẩn thận lựa chọn ngày và thời điểm để đến đây rồi vậy mà không ngờ một chút cũng không có tác dụng. Cô đã cho rằng cuối năm chắc chắn là Chu Cẩm Vũ rất bận rộn, hơn nữa dựa theo tính toán về thời gian nghỉ ngơi của Chu Cẩm Vũ, lúc này Chu Cẩm Vũ không thể quay về Nhà Phong, bây giờ đang là giờ đi làm, nếu Chu Cẩm Vũ muốn quay về Nhà Phong ở qua đêm cũng không có khả năng trở về vào thời điểm này.

Hiện tại kết quả là sao chứ? Có phải Chu Cẩm Vũ cho là cô vẫn thường xuyên quay về đây hay không, hay là cho rằng cô cố ý trở về vào lúc này nhỉ? Hạ Chân Ngọc thực sự cảm thấy xấu hổ, làm sao lại trùng hợp như vậy chứ!

Chu Cẩm Vũ mỉm cười đi tới, anh nói: “Sao lại trở về vậy?”

Khuôn mặt Hạ Chân Ngọc có chút hồng hồng, cô vội vàng nói: “Anh đừng hiểu lầm, em để quên thẻ tiền lương và chứng minh thư ở trong ngăn kéo đầu giường, em tưởng là không có ai ở đây.”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Được rồi, chúng ta cũng mới không gặp mặt nhau chưa lâu mà em đã câu nệ với anh như vậy sao? Đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em, lại đây.”

Hạ Chân Ngọc thực sự rất ngạc nhiên khi thấy Chu Cẩm Vũ nói có chuyện muốn tìm cô, cô liền đi đến ghế sofa bên kia và ngồi xuống.

Chu Cẩm Vũ cũng đi về phía sofa, chỉ có điều là anh đi có phần chậm rãi từ tốn, đối với những suy nghĩ trong lòng mình anh cảm giác có chút buồn cười, thế nhưng đúng là anh có chút không thể tin được hiện tại anh và Hạ Chân Ngọc thực sự đã gặp lại nhau rồi.

Ngồi ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ chăm chú nhìn cô, anh hỏi: “Em muốn từ chức?”

Hóa ra là chuyện này, xem ra lại là Quách chủ nhiệm đã lên báo cáo rồi, Hạ Chân Ngọc cũng không phủ nhận chỉ gật gật đầu coi như thừa nhận.

Chu Cẩm Vũ nói: “Là do phải chịu áp lực sao? Chân Ngọc, anh đã nói rồi, có chuyện gì nhất định phải tìm anh, làm sao em lại không nghe lời như vậy hả?”

Hạ Chân Ngọc không trả lời chỉ cúi đầu, cũng không thể nhìn thấy nét mặt của cô.

Chu Cẩm Vũ còn nói thêm: “Muốn từ chức liền từ chức đi, anh sẽ sắp xếp công việc ở đơn vị mới cho em.”

Suy nghĩ một chút anh còn nói thêm: “Em xem như vậy có được hay không, Cục bắt động sản và ngân hàng em chọn một cái đi. Ừm, Cục bắt động sản cũng không tốt lắm, vẫn không thể thoát ly khỏi cái vòng luẩn quẩn kia. Thôi, ngân hàng đi, coi như là một môi trường hoàn toàn mới, cũng thích hợp với con gái.”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu lên nhìn Chu Cẩm Vũ nói: “Không cần, chính em sẽ đi tìm việc, đến đó làm không đúng chuyên môn của em, có thể sẽ lại bị đàm tiếu như vậy cũng không tốt. Anh đừng lo lắng, tự em sẽ nghĩ biện pháp.”

Chu Cẩm Vũ có chút mất hứng nói: “Em có thể tìm được công việc gì, có thể tốt hơn so với công việc anh sắp xếp cho em sao? Hiện tại một đơn vị muốn tuyển người, không phải yêu cầu về chuyên môn nghiệp vụ mà chính là muốn trẻ tuổi và xinh đẹp, ngay cả khi có cả hai điểm này cũng vẫn cần phải tìm quan hệ đó. Chân Ngọc, em nghe lời anh được không, không cần mỗi lần đều luôn quật cường như vậy.”

Hạ Chân Ngọc biết những điều Chu Cẩm Vũ nói đều là tình hình thực tế, qua năm nay cô cũng đã 29 tuổi rồi, còn có thể tìm được một công việc gì tốt đây, cô lại không có kỹ năng gì nổi trội. Hơn nữa cô làm tại một đơn vị nhiều năm như vậy, đã có chút không ăn nhập với sự phát triển của xã hội.

Trong lúc nhất thời cô đã phần nào do dự, cô cũng không phải là kẻ đạo đức giả đi cự tuyệt một cơ hội công tác tốt như vậy mà Chu Cẩm Vũ sắp xếp cho cô, chỉ là cô thật sự sợ lại bị mọi người đàm tiếu.

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc không nói gì nữa, liền nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Chân Ngọc, anh sẽ an bài cho em thật tốt, em không phải sợ, cho dù là đi làm ở ngân hàng cũng sẽ không để cho em phải làm công việc về nghiệp vụ.”

Hạ Chân Ngọc trải qua một hồi cân nhắc ở trong lòng, cuối cùng quyết định chấp nhận đề nghị của Chu Cẩm Vũ, bằng không chính cô thật sự không có chỗ nào để đi, vì thế thấp giọng nói: “Vâng, được rồi, em sẽ đi.”

Chu Cẩm Vũ lại càng cười tươi hơn, anh nói: “Cô bé ngoan, bây giờ cũng đã gần cuối năm rồi, em chỉ cần đi đến đó báo danh trước là được, sau tết Nguyên đán hãy đi làm.”

Hạ Chân Ngọc lại gật gật đầu, sau đó liền đứng dậy đi vào trong phòng ngủ tìm thẻ tiền lương và chứng minh thư. Quả nhiên là ở trong ngăn kéo tủ đầu giường, đem hai thứ này cất vào trong túi, vừa đứng dậy liền thấy Chu Cẩm Vũ đứng ở ngay phía sau mình, tâm lý liền có chút bất an, nói: “Em đã tìm được đồ rồi, em đi về trước.”

Chu Cẩm Vũ không nói gì, Hạ Chân Ngọc thấy thế trực tiếp vòng qua người anh đi về phía cửa phòng ngủ. Đột nhiên giọng nói của Chu Cẩm Vũ vang lên: “Chân Ngọc, em thật sự một chút cũng không nhớ anh sao?”

Hạ Chân Ngọc dừng bước, đưa lưng về phía Chu Cẩm Vũ không biết nói điều gì cho phải, lúc này Chu Cẩm Vũ đã đi tới, anh đưa tay xoay người Hạ Chân Ngọc để cô đối diện với anh, áp trán mình lên trán Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Còn anh, anh rất nhớ em, làm sao bây giờ?”

Hạ Chân Ngọc thực sự khẩn trương, cơ thể có chút run rẩy, Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Thẹn thùng sao? Chân Ngọc, nếu như anh nói bây giờ anh muốn ở cùng một chỗ với em, em sẽ không cho rằng anh là vì sắp xếp công việc cho em mà lấy đó làm điều kiện để trao đổi cái gì đó chứ, phải không em?”

Nói xong anh liền nhẹ nhàng hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, anh nói: ‘Anh tin rằng em sẽ không nghĩ vậy, bởi vì như thế là chúng ta đã coi thường lẫn nhau.’

Chu Cẩm Vũ cẩn thận và dịu dàng thăm dò môi của Hạ Chân Ngọc, thỉnh thoảng anh còn khẽ cắn một cái. Hạ Chân Ngọc bị đau, theo bản năng liền khẽ hé mở đôi môi, kết quả là lưỡi của Chu Cẩm Vũ lập tức dò xét vào bên trong, dây dưa quấn quýt lấy lưỡi cô, nụ hôn này dần dần biến hóa, từ ôn nhu triển miên thành lửa nóng kịch liệt.

Chu Cẩm Vũ gần như là không còn kiên nhẫn gì nữa, anh cởi bỏ toàn bộ quần áo của Hạ Chân Ngọc, một bàn tay nhanh chóng phủ lên bầu ngực mềm mại của Hạ Chân Ngọc, vội vàng xoa nắn, một bàn tay kia cũng không hề nghỉ ngơi vươn xuống phía dưới thăm dò vào khu rừng ẩm ướt rồi nhẹ nhàng vỗ về.

Hô hấp của Hạ Chân Ngọc dưới sự nhiệt tình và mãnh liệt của Chu Cẩm Vũ đã trở nên dồn dập, hơn nữa môi cô lại bị anh trần trọc hôn đến mức sắc mặt đỏ bừng. Nhưng mà rất nhanh Chu Cẩm Vũ liền rời khỏi môi cô, thần tốc đánh úp về phía bầu ngực mềm mại bên kia, không ngừng cắn mút, khiến cho đầu ngực cô kiên định đứng lên.

Chu Cẩm Vũ thật sự không còn kiên nhẫn đợi thêm chút nào nữa, anh nhanh chóng cởi quần của mình tụt xuống đến mắt cá chân, rồi dùng bàn chân hất ra. Cảm thấy Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị tốt rồi, anh liền gần như đem cả người cô nhấc lên, sau đó nâng một chân của cô lên, hơi chút thấp người thuận tiện chen lách đi vào.

Thực ra Hạ Chân Ngọc hiểu được bản thân cô không phải là không có một chút cảm giác nào với Chu Cẩm Vũ, bất luận là tình cảm hay là sinh lý đều khó có khả năng không có cảm giác, cho dù không muốn cùng anh dây dưa, nhưng thấy anh vẫn luôn quan tâm đến mọi chuyện của cô như cũ, vẫn luôn lo lắng cho cô, khiến cho trái tim cô mềm mại xuống, đồng thời cũng thuận theo khát vọng của thân thể mình.

Chu Cẩm Vũ đem hai chân của Hạ Chân Ngọc quấn quanh ngang hông anh, ôm lấy cô rồi lại bắt đầu hôn nồng nhiệt, thừa dịp lúc dừng lại giữa những nụ hôn, anh thở hổn hển nói: “Chân Ngọc, bé cứng ngoan, có muốn hay không? Hửm? Có muốn hay không?”

Nói xong cũng không cho Hạ Chân Ngọc có thời gian thở dốc, anh trực tiếp ôm lấy cô đi về phía chiếc giường, khi anh bước đi vật nam tính của anh không ngừng ma sát bên trong tiểu huyết non mềm của cô. Đến bên giường anh trực tiếp để hai người ngã vào trên giường lớn, toàn thân anh găt gao đè chặt lên người Hạ Chân Ngọc. Sau đó bắt đầu mạnh mẽ dốc sức ra vào bên trong cô, một lát sau có lẽ cảm thấy không đã nghiền, anh dứt khoát đứng dậy cởi áo của mình ra, hai tay nắm chặt lấy thắt lưng của Hạ Chân Ngọc không ngừng rong ruổi.

Hạ Chân Ngọc càng ngày càng chịu đựng không nổi cái cảm giác bứt rứt trong cơ thể, đó là loại cảm giác vừa tê dại lại vừa căng trướng. Khi Chu Cẩm Vũ lại một lần nữa đâm sâu vào bên trong cô, Hạ Chân Ngọc lấy tay đẩy người anh ra, rồi dùng thanh âm giống như nức nở nói: “Anh bỏ qua cho em đi, em không chịu được nữa rồi.”

Chu Cẩm Vũ cắn răng nở nụ cười, giọng nói khàn khàn: “Bảo bối, anh yêu em như vậy, làm sao có thể buông tha cho em được chứ! Ngoan, thả lỏng một chút, bằng không làm một lát nữa là sẽ đau đó.”

Lại gần nửa giờ nữa trôi qua, Hạ Chân Ngọc chỉ cảm thấy xương cốt như tê dại rồi, cô khóc nức nở, thân mình mềm nhũn, rốt cuộc không còn một chút sức lực nào cả.

Chu Cẩm Vũ vẫn không ngừng động tác lại, anh vừa cười vừa nói: “Bảo bối ngoan của anh, vẫn mãi cảm như vậy! Trước tiên chúng ta nghỉ một lát được không?”

Nói xong anh xoay người đổi vị trí với Hạ Chân Ngọc, để cho Hạ Chân Ngọc nằm ở trên người anh. Sau đó anh nâng thắt lưng Hạ Chân Ngọc lên chậm rãi chuyển động. Hạ Chân Ngọc thấy Chu Cẩm Vũ vẫn còn không có ý định dừng lại, chỉ có thể điều chỉnh vị trí thân thể của mình cho thoải mái, cô có phần vô lực nói: “Anh nhanh lên chút đi, em còn phải về nhà đó.”

Chu Cẩm Vũ hôn cô một cái, nói: “Muốn nhanh lên để về nhà cũng được, vậy em phải nghe theo lời của anh.”

Hạ Chân Ngọc đỏ mặt nói: “Em sẽ không nghe theo lời của anh đâu, anh đừng nghĩ ra cái chủ ý ôi thiêu gì đó.”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Xem ra em đã nghỉ ngơi tốt rồi, nhưng mà anh ngay cả một lần cũng còn chưa đạt đến đâu nha.”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại không thèm nói chuyện với anh, Chu Cẩm Vũ thấp giọng cười nói: ‘Chúng ta lại đổi vị trí nhé.’

Nói xong anh liền rút ra, rồi lại rất nhanh lật úp người Hạ Chân Ngọc xuống, để cho cô nằm sấp ở trên giường, còn anh thì đè lên trên người cô, từ phía sau lại vọt vào bên trong.

Chu Cẩm Vũ cúi đầu nhìn người Hạ Chân Ngọc có những chỗ xanh tím do mới vừa rồi bị anh nắm bóp, anh vừa cảm thấy có chút đau lòng lại vừa có chút hưng phấn khó hiểu. Anh nắm lấy thắt lưng Hạ Chân Ngọc, lại bắt đầu một vòng ra vào từ phía sau đầy mạnh mẽ và kịch liệt. Anh thật vất vả mới làm cho Hạ Chân Ngọc trở lại trong vòng tay anh, nói cái gì cũng không thể dễ dàng buông tha cho cô, dễ dàng thu bình như vậy được.

Hạ Chân Ngọc lên lên xuống xuống vài lần thì đạt tới cao trào, nhưng mà Chu Cẩm Vũ thì vẫn không ngừng giãy vò cô. Trong lòng cô có chút sốt ruột, sao người đàn ông háo sắc này lại giống như mấy trăm năm chưa từng thấy qua phụ nữ như vậy chứ, mãi mà không kết thúc, chẳng nhẽ hơn nửa tháng nay anh cũng không hề đi tìm người phụ nữ khác?

Hạ Chân Ngọc lại một lần nữa bị Chu Cẩm Vũ xoay người trở lại, anh ôm lấy cô mạnh mẽ đâm vào. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hạ Chân Ngọc, cô cúi đầu vào ngực Chu Cẩm Vũ khẽ liếm hạt đậu đỗ trên ngực anh một chút, sau đó cũng học theo động tác mà Chu Cẩm Vũ vẫn hay làm với cô, cô cắn cắn mút mút ngực anh.

Cơ thể Chu Cẩm Vũ đột nhiên căng thẳng, anh vươn tay kéo Hạ Chân Ngọc lên, không ngừng hút không khí nói: “Bé cưng xấu tính, thực muốn giết chú của cưng có phải hay không?” Sau đó hung hăng hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, liều mạng nắm chặt lấy hông của cô mãnh liệt đâm vào hơn mười lần, rốt cuộc mới bằng lòng để ỉnh phóng thích ra ngoài, anh ôm Hạ Chân Ngọc không ngừng thở gấp.

Chu Cẩm Vũ nghiêng người nằm ở bên cạnh Hạ Chân Ngọc, nhìn thấy khuôn mặt cô đỏ bừng kiêu mị anh lại tiến sát tới hôn lên đôi môi cô một lúc, lát sau sau mới nói: “Chân Ngọc, em thực sự không muốn ở cùng một chỗ với anh sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong không biết phải trả lời như thế nào, mặc dù cô cũng thực thích cảm giác ở cùng một chỗ với Chu Cẩm Vũ, nhưng mà bản thân cô quyết không thể trở thành tình nhân của anh.

Chu Cẩm Vũ lại hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, vừa hôn vừa nói: “Em đừng hiểu sai, giữa hai chúng ta chính là quan hệ nam nữ bình thường. Ừm, giống như quan hệ yêu đương mà người ta thường hay nói, có được không em?”

Lời đề nghị này thật sự là động lòng người mà, thế nhưng cô và Chu Cẩm Vũ làm sao có thể chứ? Hạ Chân Ngọc mặc cho Chu Cẩm Vũ hôn mình, cô vẫn im lặng như cũ không trả lời.

Chu Cẩm Vũ không ngừng cố gắng động viên cô, anh nói: “Em xem, hiện tại chúng ta đều độc thân, ở cùng một chỗ cũng không có cái gì sai. Em không thể bởi vì thân phận của anh liền tự động đem mối quan hệ giữa hai chúng ta định nghĩa thành loại quan hệ không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Chúng ta cứ như vậy ở cùng một chỗ, chỉ là vì có cảm giác thích nhau, không liên quan đến lợi ích. Nếu về sau cảm giác này phai nhạt, chúng ta cũng sẽ không ai thăm oán ai, được không?”

Nói xong Chu Cẩm Vũ nâng khuôn mặt của Hạ Chân Ngọc lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt của cô, anh dịu dàng nói: “Đồng ý với anh đi, Chân Ngọc. Ở cùng một chỗ với anh có được không? Nếu không anh thực sự bị em hành hạ đến chết đó, đồng ý đi em!”

Hạ Chân Ngọc bị những lời nói đầy nhu tình mật ý của Chu Cẩm Vũ làm cho xúc động, thật sự cô cũng rất cần có một người có thể để cho cô dựa vào người. Lại suy nghĩ hồi lâu, cô mới đưa ra một quyết định ở trong lòng.

Được rồi, vậy thì không liên quan đến thân phận, không liên quan đến địa vị, bởi vì hai người có cảm giác thích ở cùng một chỗ với nhau thì trước tiên hãy sống chung với nhau đi, chẳng cho đến khi hai bên mất cảm giác với nhau, lúc đó hoặc là chia tay hoặc là làm bạn bè.

Hạ Chân Ngọc gật đầu đồng ý với Chu Cẩm Vũ, đồng thời cô yên lặng ở trong lòng tăng thêm một câu: đương nhiên cũng không liên quan đến tình yêu!

Nhận được cái gật đầu đồng ý của Hạ Chân Ngọc, nét mặt Chu Cẩm Vũ không bộc lộ ra điều gì, nhưng trong lòng thì vô cùng mừng rỡ, so với việc sắp được bổ nhiệm làm quyền thị trưởng thì anh còn cao hứng hơn gấp trăm lần. Anh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt Hạ Chân Ngọc và dỗ dành cô đi ngủ trước, sau đó lập tức đi gọi điện thoại an bài chuyện công việc của Hạ Chân Ngọc.

Anh bảo thư ký Đỗ liên hệ trước với ngân hàng, sau đó anh tự mình nói chuyện điện thoại với Giám đốc bên đó. Đối phương liên tiếp đưa ra vài chức vụ nhưng mà anh cũng không quá hài lòng, không phải anh sợ cô mệt mỏi mà chính là anh sợ cô phải xuất đầu lộ diện nhiều.

Chức vụ nào anh cũng không vừa ý, khiến cho Giám đốc ngân hàng ở đầu dây điện thoại bên kia chỉ có thể không ngừng đổ mồ hôi lạnh, ông ta đành phải hỏi Chu thị trưởng có ý định muốn một chức vụ như thế nào, trong lòng ông ta thầm nghĩ, nếu không có cũng phải tạo ra cho có một chức vụ.

Rốt cục Chu Cẩm Vũ cũng vừa lòng đặt điện thoại xuống, anh hoan hỉ phấn chấn vọt vào trong nhà tắm. Hơn một giờ sau anh mới đánh thức Hạ Chân Ngọc dậy.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy thời gian đã rất muộn rồi, vội vàng tỉnh táo lại và lao vào trong nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, sau đó nhanh chóng mặc quần áo vào.

Chu Cẩm Vũ nhìn dáng vẻ bận rộn của Hạ Chân Ngọc, anh mỉm cười và nói: Vợ yêu, chuyện công việc của em anh đã sắp xếp xong rồi, trong tuần này em hãy bớt chút thời gian đi đến ngân hàng báo danh nhé, chờ đến hết Tết Nguyên đán thì hãy bắt đầu đi làm. Tết Nguyên đán em đã có dự định gì chưa, nếu không em đi theo anh tăng ca nhé?”

Nghe Chu Cẩm Vũ nói tên ngân hàng, Hạ Chân Ngọc một lần nữa cảm thấy có quyền thế thật sự là rất tốt, ngân hàng kia nổi tiếng là có đãi ngộ cao, Chu Cẩm Vũ mới nói một câu mà đã sắp xếp được rồi. Do đó cô cũng không nói thêm điều gì nữa, chỉ đồng ý sẽ đi báo danh trước, còn những việc khác thì nói sau. Sau đó sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, cầm chiếc túi lên cô đi ra phía cửa chính.

Chu Cẩm Vũ lập tức đi theo, giành lấy chiếc túi rồi ôm Hạ Chân Ngọc nói: “Vừa tắm rửa xong, sao em không chờ một lát rồi hãy đi về, bên ngoài trời thực sự rất lạnh, mà tóc đã khô chưa? Em hãy đội chiếc mũ này đi, đợi đến lúc vào trong xe thì lại bỏ ra.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy Chu Cẩm Vũ thật sự là cẩn thận quá mức, có lẽ nguyên nhân là do lớn tuổi rồi, nhưng cô cũng không phải là đứa trẻ nhỏ không nóng – lạnh mà. Tuy vậy, không thích cùng Chu Cẩm Vũ so đo những việc nhỏ như thế này, cô liền nghe theo lời anh nói, hai người đi xuống dưới lầu lấy xe.

Khi đưa Hạ Chân Ngọc về đến cửa nhà, Chu Cẩm Vũ còn nói thêm: “Bảo bối ngoan, chúng ta không thể mãi lén lút như vậy được, em hãy tìm cơ hội nói chuyện với cha mẹ em một chút, hai chúng con phải sống cùng nhau đó.”

Hạ Chân Ngọc càng ngày càng cảm thấy Chu Cẩm Vũ không biết xấu hổ, cô mới đồng ý ở chung với anh, anh liền xem như trước kia không có chuyện gì xảy ra, cấp bách bảo cô chuyển về. Đối với yêu cầu như thế của anh, cô chỉ thản nhiên nói: “Chờ thêm một thời gian nữa rồi nói sau.”

Chu Cẩm Vũ vừa cười vừa nói: “Vậy em cũng phải nhanh lên một chút đó, Tết Nguyên đán này chúng ta ở cùng nhau nhé. Khi nào em đi tới ngân hàng báo danh thì hãy nói cho anh biết, để anh gọi điện thoại nói một tiếng với người ta thêm lần nữa, đừng để đến lúc đó lại bị ức hiếp. Nếu không em nói cho anh biết trước em dự định đi vào ngày nào để anh .”

Hạ Chân Ngọc trực tiếp ngăn lời anh nói lại, cô bảo: “Khi nào em đi em sẽ gọi điện thoại cho anh, anh hãy bảo Quách chủ nhiệm chấm dứt hợp đồng trước, lúc đó em mới có thể đi đến đơn vị mới báo danh.

Chu Cẩm Vũ nói: “Chấm dứt hợp đồng hả? Em đi là việc của em, trông nom ông ta làm cái gì, cái hợp đồng kia cũng không cần phải quan tâm đến.

Lúc này Hạ Chân Ngọc mới vừa lòng, sau đó cô nói; “Được rồi, trước hết cứ như vậy đi, em xuống xe đây, anh lái xe chậm một chút.”

Chu Cẩm Vũ lại đem chiếc mũ đội lên trên đầu Hạ Chân Ngọc, khiến cho Hạ Chân Ngọc bức mình không thôi, khoảng cách từ chỗ đỗ xe đến nhà gần như vậy đội mũ làm cái gì chứ!

Chu Cẩm Vũ hôn Hạ Chân Ngọc một lúc mới chịu để cho cô xuống xe. Nhìn Hạ Chân Ngọc đi vào tiểu khu, Chu Cẩm Vũ lại đợi trong chốc lát rồi gọi điện thoại xác nhận Hạ Chân Ngọc đã vào nhà, lúc này anh mới lái xe rời đi, tâm trạng vô cùng tốt, anh quyết định quay về Nhã Phong.

Mấy ngày hôm sau Trưởng phòng Trương gặp thư ký Đỗ ở ngay cửa của Tòa thị chính, ông ta lên tiếng chào hỏi liền thấy thư ký Đỗ cười nói: “Trưởng phòng Trương, anh thật đúng là có vận khí tốt nha!”

Trưởng phòng Trương vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, có phải có chuyện gì tốt hay không?”

Thư ký Đỗ nói: “Cũng không biết chuyện đó có được xem là chuyện tốt hay không, nhưng mà ngày đó sau khi anh nói với Chu thị trưởng về chuyện của Hạ Chân Ngọc xong, tôi thấy mấy ngày nay Chu thị trưởng mặt mày rạng rỡ, nếu có thể công trạng của anh lại được tăng thêm một chút rồi. Sau này nếu Chu thị trưởng được bổ nhiệm làm quyền thị trưởng, nói không chừng anh sẽ được đề bạt hoặc điều đến một đơn vị nào đó, đây cũng không phải là chuyện không có khả năng.”

Trưởng phòng Trương kích động: “Nói như vậy Chu thị trưởng đối với Tiểu Hạ vẫn là rất yêu thích?”

Thư ký Đỗ vỗ vỗ bả vai trưởng phòng Trương, nói: “Đâu chỉ là coi trọng, ngày hôm đó Chu thị trưởng liền sắp xếp công việc cho cô ấy. Khi giám đốc Tôn nói chuyện với tôi, tôi còn suýt nữa bị hù chết. Ông ta đã nói ra rất nhiều chức vụ mà Chu thị trưởng cũng còn chưa có vừa lòng đó. Anh nói xem đây có gọi là cực kỳ yêu thích không?”

Trưởng phòng Trương đã sáng tỏ gật gật đầu, nói: “Việc này không phải là do có sự giúp đỡ của anh sao, nếu không tôi làm sao có thể biết được điều gì.”

Nói xong ông ta và thư ký Đỗ cùng nhau cười ha hả, rồi sóng vai đi vào trong Tòa thị chính. Trưởng phòng Trương chợt nhớ tới một chuyện, lại nói với thư ký Đỗ: “Này, nếu Chu thị trưởng và Tiểu Hạ lại tiếp tục ở bên nhau, vậy thì chỗ Lưu Tân Kiệt phải tính toán thế nào?”

Thư ký Đỗ hạ giọng nói: “Lưu Tân Kiệt tự mình tìm quan hệ để được gọi trở lại đây, Chu thị trưởng cũng không quan tâm đến cô ta, nhưng nếu Hạ Chân Ngọc đã quay trở lại thì có lẽ tôi thật sự phải ngẫm nghĩ về Chu thị trưởng rồi, không thể để lại bị rắc rối giống như lần trước. Tôi thấy Lưu Tân Kiệt này cũng thật đúng là không có mắt nhìn, nếu Chu thị trưởng thực sự có ý đồ, cũng không có khả năng ở trong cùng một đơn vị với cô ta mà làm ra điều gì đó đâu.”

Tạm dừng một lát ông ta còn nói thêm: “Nhưng mà, tôi đoán cô ta không đùa giỡn đâu, nếu Hạ Chân Ngọc biết được rất có thể sẽ náo loạn, phỏng chừng Chu thị trưởng cũng không có cách nào, anh xem lần trước sẽ biết, Chu thị trưởng biến thành mặt xám mày tro.”

Trưởng phòng Trương cười cười không hề đáp lời, chuyện này nghe một chút liền thôi, có ai muốn chết đâu mà còn đi nghị luận.

Thư ký Đỗ cũng cười và không nói lời nào nữa, ông ta đi lên lầu, vào văn phòng liền nhìn thấy Lưu Tân Kiệt đã pha xong trà rồi, xem ra cô ta đang chờ Chu Cẩm Vũ đến đây liền bừng đi vào mà.

Thư ký Đỗ suy nghĩ một chút, Lưu Tân Kiệt có thể một lần nữa quay trở lại nơi này chứng tỏ không thể đánh giá thấp cô ta được, chỉ có điều thư ký Đỗ cũng không sợ đắc tội với cô ta. Vì thế liền đi tới, cười nói: “Tiểu Lưu à, tôi có chuyện muốn nói với cô, chúng ta ngồi xuống nói chuyện chút đi.”

48. Chương 48

Lưu Tân Kiệt vừa nghe thấy thư ký Đỗ nói vậy, liền mỉm cười đồng ý ngồi xuống chiếc ghế đối diện với thư ký Đỗ, im lặng chờ thư ký Đỗ mở miệng.

Thư ký Đỗ nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn kịp thời gian bèn nói luôn: “Tiểu Lưu à, cô cũng biết, các cơ quan đơn vị bình thường khác không thể so sánh với đơn vị chúng ta, có biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Chu thị trưởng đó. Cho nên, cô cũng đừng trách tôi là lão già nhiều chuyện. Tiểu Lưu à, ngày thường cô vẫn nên chú ý hơn đến những lời nói và hành động của mình cho thỏa đáng, chẳng hạn như cách ăn mặc có phải hay không nên giản dị hơn một chút? Đơn vị của chúng ta cũng đã phát đồng phục, tôi thấy cô rất ít khi mặc, nếu cứ mãi như vậy cũng không phải là chuyện hay. Hơn nữa cô là một trợ lý thư ký, lại còn là được điều tạm đến đây để hỗ trợ, vẫn là không nên thường xuyên ra vào văn phòng của Chu thị trưởng, cô thấy có phải hay không?”

Lưu Tân Kiệt nghiêm túc nghe thư ký Đỗ nói xong, bỗng chốc phì cười một tiếng vui vẻ, cô ta nói: “Thư ký Đỗ, tôi còn tưởng là có chuyện gì chứ, hóa ra lại là vì chuyện này. Tôi cũng biết chuyện Chu thị trưởng sắp được bổ nhiệm quyền thị trưởng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không gây thêm phiền toái cho ngài ấy. Còn về chuyện mặc đồng phục mà ngài nói, tôi cũng không dám đối gạt ngài, tôi đã đánh mất bộ đồng phục trong quá trình chuyển đồ đạc khi được điều đến đây, tôi cũng đã báo văn phòng xin làm lại một bộ rồi.”

Sau đó tạm dừng trong chốc lát lại nói tiếp: “Thư ký Đỗ, tôi cũng muốn nói vài câu. Trong xã hội bây giờ nam chưa cưới, nữ chưa gả cho dù có xảy ra cái gì đó cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa nếu thật sự đến được với Chu thị trưởng, để tránh nảy sinh những vấn đề cần phải lo lắng, tôi sẽ chủ động xin được chuyển đi nơi khác, như vậy cũng không được sao? Tôi biết ngài đang suy nghĩ điều gì, ngài nghĩ đến mối quan hệ của chị gái tôi và Chu thị trưởng đúng không? Kỳ thật, hai người bọn họ sớm từ tám trăm năm trước đã không qua lại rồi, ngài cũng không thể vì vậy mà không để cho tôi theo đuổi hạnh phúc của mình nha. Như thế không khỏi rất giáo điều rồi, ngài nói có đúng không?”

Thư ký Đỗ nghe Lưu Tân Kiệt nói như vậy, liền cười cười chấm dứt đề tài này: “Tôi chỉ nói như vậy thôi, tin rằng cô cũng là người thông minh, nhất định sẽ không làm chuyện gì sai, cô đi làm việc trước đi, khi nào Chu thị trưởng đến, trà này tôi mang vào là được rồi.”

Sắc mặt Lưu Tân Kiệt càng lúc càng thay đổi, nhưng mà cũng không lại tiếp tục phản bác lời nói của thư ký Đỗ. Người đàn ông này rõ là lắm chuyện, đi xen vào việc của người khác, anh ta cho rằng bản thân mình là Đại tổng quản sao? Lưu Tân Kiệt bực mình nghĩ thầm, đến một lúc nào đó cô ta sẽ nắm lấy cơ hội mà thu thập thư ký Đỗ một phen.

Thư ký Đỗ nhìn bóng lưng của Lưu Tân Kiệt rời đi, trong lòng thầm cười lạnh, muốn phụ lòng tốt của người khác đúng không? Mình có thể trụ lại bên người Chu Cẩm Vũ nhiều năm như thế, vậy thì cũng phải là người có năng lực rồi, đâu phải là kẻ chỉ biết ngồi không. Mà Lưu Tân Kiệt thì thế nào nhỉ, cô ta ỷ vào trong nhà có chút quyền thế liền không coi ai ra gì, xem ra bản thân mình càng phải ra sức ủng hộ Hạ Chân Ngọc, nếu không một khi Lưu Tân Kiệt thực sự có gì đó với Chu thị trưởng, chính mình cũng chẳng còn cái gì tốt mà ăn, chỉ hy vọng Hạ Chân Ngọc có thể hăng hái tranh giành.

Sau đó ông ta lại nghĩ có lẽ trước tiên không cần nhắc đến chuyện của Lưu Tân Kiệt với Chu thị trưởng, dù sao chuyện này rất riêng tư, nói ra lại chẳng may làm cho Chu Cẩm Vũ mất hứng sẽ không tốt, đành phải tùy cơ ứng biến thôi.

Ba ngày sau Hạ Chân Ngọc nhận được điện thoại của Quách chủ nhiệm. Trong điện thoại giọng nói của Quách chủ nhiệm có phần tiếc nuối: “Tiểu Hạ à, cô nói xem, cô đang làm ở chỗ tôi rất tốt, làm sao lại phải muốn đổi công tác chứ? Haizz, nếu cô đã khẳng khẳng muốn từ chức, tôi cũng không thể không biết tốt xấu mà gây khó khăn cho cô, dù sao cô cũng công tác ở đơn vị này nhiều năm rồi, nhưng mà tôi thật sự là có chút luyến tiếc khi để cho cô đi. Đây cũng là một tổn thất rất lớn đối với đơn vị. Còn nữa, cái hợp đồng kia cô cũng không cần phải quan tâm, tôi đã báo Chu chủ nhiệm hủy bỏ rồi. Sau này cô phải thường xuyên quay lại thăm chúng tôi nhé, ha ha!”

Hạ Chân Ngọc cười cười nói: “Cảm ơn Quách chủ nhiệm, mấy năm nay may mà nhờ có ngài chiếu cố, tôi mới có thể tiến bộ nhanh như vậy. Ngài yên tâm, bất cứ khi nào và bất cứ nơi nào ngài đều là lãnh đạo cũ của tôi, về điều này Chân Ngọc chắc chắn không bao giờ quên.”

Những lời cần nói đã nói, cũng xem như trọn vẹn mấy năm tình nghĩa này, mặc dù trong quãng thời gian đó Quách chủ nhiệm chưa bao giờ quan tâm quá mức tới cô. Lúc này đoán chừng là nhờ có sự ủy thác của Chu Cẩm Vũ mà Quách chủ nhiệm tạm thời cũng không làm khó cho cô. Cho nên Hạ Chân Ngọc đối với Quách chủ nhiệm, kỳ thật cũng không bận tâm nhiều lắm.

Hai bên đều vui vẻ cúp điện thoại, Quách chủ nhiệm lại lắc đầu cảm thán một phen, tại sao mình không thể giữ lại một phúc tướng như Hạ Chân Ngọc chứ, cô chính là người càng ngày càng được Chu Cẩm Vũ sủng ái đó. Tiếp theo ông ta lại ở trong lòng mắng Chu chủ nhiệm một phen, thậm chí có lẽ bây giờ văn phòng cũng nên đổi một người thông minh hơn một chút rồi.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Hạ Chân Ngọc quyết định đi đến ngân hàng báo danh, cô cũng không định gọi điện thoại cho Chu Cẩm Vũ, đoán chừng anh cũng đang rất bận rộn không có thời gian để quan tâm đến cô.

Khi đến trước cửa ngân hàng, Hạ Chân Ngọc lại cảm thấy bản thân mình có chút lỗ mãng, đáng nhẽ cô nên gọi điện thoại đến trước, hơn nữa Chu Cẩm Vũ đã lưu cho cô số điện thoại di động của giám đốc Tôn, người ta bận rộn vậy liệu có trách cô vì đã không gọi điện thoại hẹn trước thời gian gặp mặt không nhỉ?

Hạ Chân Ngọc đứng ở trước cửa ngân hàng có chút do dự, bên ngoài rất lạnh, sau đó cô đi vào trong đại sảnh của ngân hàng, cô nghĩ không biết có nên để lần khác lại tới hay không.

Vừa đứng trong chốc lát thì có một nhân viên lễ tân ở khu vực đại sảnh bước tới, thái độ cực kỳ thân thiết hỏi: “Chào cô, xin hỏi cô muốn thực hiện loại hình giao dịch gì?”

Hạ Chân Ngọc ngượng ngùng vội vàng nói: “Tôi không phải đến đây để làm giao dịch, tôi đến tìm người.”

Đối phương có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc một cái, nhưng thái độ vẫn thật là nhiệt tình: “Vậy tôi không quấy rầy cô nữa, nếu có vấn đề gì khác liên quan đến giao dịch cô có thể tìm tôi.” Nói xong cô ta liền trở lại vị trí cũ của mình.

Hạ Chân Ngọc ngồi ở khu vực ghế chờ của ngân hàng, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho giám đốc Tôn, nếu không gọi thì làm sao biết được người ta đang bận việc hay là có thời gian rảnh chứ.

Cô có chút khẩn trương bấm điện thoại, một lúc lâu sau mới thấy đối phương nghe máy: “Alo, ai đấy?”

Hạ Chân Ngọc nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, ngài là giám đốc Tôn phải không?”

Đối phương do dự một chút mới trả lời: “Là tôi, cô là ?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Xin chào giám đốc Tôn. Tôi là Hạ Chân Ngọc, là Chu, Chu thị trưởng bảo tôi gọi điện thoại cho ngài.”

Giám đốc Tôn phản ứng cực nhanh, giọng điệu lập tức trở nên nhiệt tình vô cùng: “A, tôi nhớ ra rồi, cô chính là Tiểu Hạ đúng không? Ha ha, tôi vẫn luôn chờ điện thoại của cô đó, rốt cuộc là cũng chờ được rồi, không phải là cô muốn tới báo danh đó chứ?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Giám đốc Tôn, bây giờ tôi đang ở trong đại sảnh ngân hàng của ngài rồi. Là do tôi có chút mạo muội, đáng nhẽ ra tôi nên gọi điện thoại cho ngài trước, nếu ngài đang bận việc, ngày hôm khác tôi lại đến.”

Giám đốc Tôn nói: “Không có việc gì, không có việc gì! Là do tôi sơ suất, bây giờ quả thực là tôi không có ở ngân hàng. Như vậy đi, cô hãy ở đại sảnh chờ trong chốc lát, tôi sẽ gọi điện thoại bảo người xuống dưới đón cô. Trăm ngàn lần không cần phải khách khí, chúng ta đều là người một nhà.” Sau đó ông ta lại trấn an Hạ Chân Ngọc vài câu, bảo cô nhất thiết đừng có rời đi, ông ta sẽ lập tức phái người xuống đón.

Hạ Chân Ngọc nói lời cảm ơn và đồng ý với giám đốc Tôn là cô sẽ ở đại sảnh chờ, sau đó liền cúp điện thoại. Một thoáng chốc cô nhìn thấy ở bên trái đại sảnh có một thang máy làm bằng kính trong suốt đang đi xuống, cửa kính được khóa bằng mật mã. Cô thấy được từ trong thang máy có hai người đàn ông trung

niên dáng vẻ hốt ha hốt hoảng. Xuống đến nơi bọn họ cuống cuống bấm mã khóa ở trước cửa giống như hận không thể phá cửa để mở ra.

Hạ Chân Ngọc đoán có lẽ đó chính là hai người tới đón cô, liền đứng lên nghênh đón. Nhân viên trong đại sảnh thấy hai người này thì đều chào hỏi, nhưng bọn họ hoàn toàn không để ý tới, chỉ nhìn về phía Hạ Chân Ngọc rồi nhanh chóng bước qua. Người đàn ông tới trước vừa cười vừa hỏi: “Là Hạ Chân Ngọc, Hạ tiểu thư phải không?”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu, không biết nên xưng hô như thế nào với hai người kia, đành phải đứng nguyên ở đó mỉm cười.

Lã Văn Đào nhìn cô gái trước mắt, cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy cô chính là một người điềm đạm dịu dàng, mặc dù không phải là cực kỳ khiến mọi người chú ý nhưng lại tạo cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu, dễ dàng có cảm tình. Vừa rồi ông ta nhận được điện thoại của giám đốc Tôn, nói là người mà mấy ngày hôm trước được sắp xếp vào đây làm đang chờ ở đại sảnh, còn không ngừng dăn dò, người được sắp xếp này là người nhà của lãnh đạo chủ chốt trong thành phố.

Người nhà, mối quan hệ này không thể không khiến cho người ta xem trọng, mặc dù trong ngân hàng cũng có không ít người dựa vào mối quan hệ mà được vào làm, nhưng người khiến cho ngay cả giám đốc Tôn cũng khấn nguyện, lo sợ không đón tiếp kịp thời chu đáo như vậy, xem ra bản thân mình cũng phải cẩn thận một chút mới tốt.

Đứng ở bên cạnh Lã Văn Đào là chủ nhiệm văn phòng, Dư Tất Đạt, ông ta cười nói: “Chúng tôi gọi cô là Tiểu Hạ được chứ? Vị này là Phó giám đốc ngân hàng chúng tôi, Lã Văn Đào, tôi là chủ nhiệm văn phòng, tôi họ Dư, Dư Tất Đạt.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Xin chào Phó giám đốc Lã, chủ nhiệm Dư, để cho hai người phải tự mình xuống dưới một chuyến thật sự là ngại quá.”

Hai người kia đều cười nói không cần khách khí, lúc này những người khác ở trong đại sảnh mặc dù vẫn đang làm việc bình thường, nhưng đều dùng ánh mắt tò mò cùng hâm mộ nhìn Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc cùng Phó giám đốc Lã và Dư chủ nhiệm đi vào trong thang máy lên tầng 12. Phó giám đốc Lã nói: “Tiểu Hạ, tôi sẽ không đi cùng hai người, mọi công việc cụ thể tôi đã bảo Dư chủ nhiệm sắp xếp rồi, nếu có khó khăn gì hay có yêu cầu gì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi.”

Hạ Chân Ngọc nói lời cảm ơn, liền cùng Dư chủ nhiệm đi ra khỏi thang máy. Dư chủ nhiệm cười nói: “Đây là trụ sở chính của chúng tôi, cho nên nhân viên của các bộ phận khá là đông, tổng cộng có 22 tầng, tầng này cơ bản đều là nhân viên văn phòng, không có yêu cầu gì về phương diện nghiệp vụ ngân hàng. Trước tiên cô hãy đi đến phòng làm việc của tôi điền vào mấy bảng kê khai, sau đó lúc nào cô rảnh thì cô đem bộ hồ sơ trước kia chuyển qua đây để làm tập hồ sơ lưu trữ, đến lúc đó để làm các loại bảo hiểm.”

Hạ Chân Ngọc trả lời ‘vâng’, sau đó cùng Dư chủ nhiệm đi vào phòng làm việc của ông ta. Dư chủ nhiệm cầm bảng kê khai lý lịch đưa cho Hạ Chân Ngọc điền vào, còn bản thân ông ta thì đi ra ngoài gọi điện thoại cho Phó giám đốc Lã.

Chờ điện thoại thông Dư chủ nhiệm nói: “Phó giám đốc Lã, sắp xếp vị trí công tác cho cô gái Hạ Chân Ngọc này như thế nào đây? Giám đốc Tôn có dặn gì không?”

Phó giám đốc Lã nói: “Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, mấy ngày hôm trước giám đốc Tôn cũng chỉ nói ra một câu, ý tứ chính là muốn sắp xếp một vị trí công tác thật tốt, anh tìm một công việc dễ dàng, không có gì trở ngại để cho cô ấy làm đi.”

Dư chủ nhiệm đồng ý, rồi lại hỏi: “Ngài đừng trách tôi lảm chuyện, nhưng cô gái Hạ Chân Ngọc này rốt cuộc có bối cảnh gì, ngài có biết không?”

Phó giám đốc Lã nói: “Nếu tôi đã biết rõ còn không trực tiếp nói cho anh biết sao, lại còn phải do dự không biết sắp xếp công việc như thế nào sao? Chờ giám đốc Tôn quay về rồi nói sau, trước hết anh hãy cứ đón tiếp cho thật tốt đi.”

Dư chủ nhiệm cúp điện thoại di động quay về phòng làm việc, nghĩ rằng không phải là họ hàng thân thích của giám đốc Tôn rồi, nếu như vậy mình thật đúng là phải nịnh hót một chút mới tốt.

Hạ Chân Ngọc điền xong bảng kê khai liền đưa cho Dư chủ nhiệm. Dư chủ nhiệm cười nói: “Tiểu Hạ, nếu cô không để bụng tôi muốn hỏi cô một câu.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Ngài hỏi đi.”

Dư chủ nhiệm suy nghĩ một chút mới nói: “Tôi muốn hỏi cô một chút, cô không phải là họ hàng của giám đốc Tôn đúng không, có gì cô đừng giận nha.”

Hạ Chân Ngọc cười nói: “Không có việc gì, tôi không phải là họ hàng của giám đốc Tôn.”

Dư chủ nhiệm thấy Hạ Chân Ngọc chỉ trả lời câu hỏi, cũng không có nói thêm điều gì, ý thực rõ ràng là không muốn nói đến chuyện cô ấy có quan hệ gì mà xin được vào đây. Ông ta cũng không hỏi nhiều, liền chuyển sang đề tài khác, nói cho Hạ Chân Ngọc biết mã mở khóa và cách mở, tiếp đó ông ta đưa cô đi chỗ làm việc sau này.

Hai người đi vào một gian phòng ở bên trên cánh cửa có đề biển ‘Văn phòng’. Ở bên trong có bốn người đang ngồi nói chuyện phiếm, thấy Dư chủ nhiệm tiến vào, một người phụ nữ trong số bọn họ liền đứng lên cười nói: “Cơn gió nào đem Dư đại chủ nhiệm của chúng tôi thổi tới đây vậy, ngài mau ngồi đi.”

Dư chủ nhiệm nói: “Cô thật đúng là không biết lớn nhỏ, có một đồng nghiệp mới tới đây, đừng dọa người ta.”

Lúc này những người khác mới đem lực chú ý đặt trên người Hạ Chân Ngọc, người phụ nữ vừa lên tiếng kia lập tức lôi kéo Hạ Chân Ngọc nói: “Thật tốt quá, chỗ chúng ta không có ai còn trẻ tuổi như vậy đâu, nhìn xem dáng vẻ thật thanh tú. Chị tên là Ngô Ngọc Vinh, em cứ gọi chị Ngô là được.”

Hạ Chân Ngọc mỉm cười lần lượt chào hỏi, lúc này Dư chủ nhiệm mới nói: “Tiểu Hạ à, đây là phòng nhân nhả nhất ở chỗ chúng tôi, chủ yếu là phụ trách về hậu cần, thời gian cũng không bị gò bó, mọi người ở đây đều rất nhiệt tình.”

Ngô Ngọc Vinh vừa nghe Dư chủ nhiệm nói xong, lập tức nói: “Dư chủ nhiệm, những lời này của ngài là không đúng rồi, cái gì gọi là nhân nhả nhất chứ, tại sao ngài không nói phòng chúng tôi có cống hiến rất lớn nhỉ?”

Dư chủ nhiệm cười cười lắc đầu không nói thêm lời nào với Ngô Ngọc Vinh, ông quay sang bảo Hạ Chân Ngọc ở lại để làm quen một chút, sau đó cũng có thể trực tiếp về nhà, ngày mai chính thức đi làm. Hạ Chân Ngọc đáp ứng, rồi đi theo tiền Dư chủ nhiệm ra khỏi phòng, sau đó mới quay lại văn phòng.

Trong văn phòng có ba nữ một nam, Hạ Chân Ngọc vừa nhìn liền biết Ngô Ngọc Vinh là người đứng đầu, xem ra có lẽ trước tiên cô phải tạo mối quan hệ tốt với chị ấy mới được.

Ngô Ngọc Vinh nhiệt tình hỏi tuổi của Hạ Chân Ngọc, còn có tình trạng hôn nhân và cả tình hình trong nhà, sau đó nói: “Em thực sự 28 tuổi, qua năm nay là 29 tuổi rồi hả? Không giống chút nào nha, chị còn tưởng rằng em mới 23, 24 tuổi chứ, làm sao còn chưa kết hôn vậy, vẫn còn đang kén chọn à? Nhìn em cực kỳ dễ thương khiến cho người khác yêu thích, nhất định là có bạn trai rồi nhỉ?”

Hạ Chân Ngọc từ chối vì để tránh những chuyện thị phi, đương nhiên sẽ không nói với những người ở đây biết chuyện riêng tư của mình, thế cho nên Ngô Ngọc Vinh hỏi cô kết hôn chưa, có bạn trai hay không thì cô chỉ lắc đầu, những điều khác cái gì cũng không nói, đã hiểu lầm liền hiểu lầm đi.

Ngô Ngọc Vinh còn nói thêm: “Nếu em thật sự chưa có bạn trai, chị biết một người có thể rất thích hợp để giới thiệu cho em đó.”

Hạ Chân Ngọc không trực tiếp từ chối, chỉ mỉm cười cũng không đáp lời. Ngô Ngọc Vinh sau khi hỏi thăm xong, cảm thấy gia thế của Hạ Chân Ngọc thật đúng là bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, cũng không hiểu nổi rốt cuộc cô có quan hệ gì mà xin được vào đây. Chị ta nhìn thấy Hạ Chân Ngọc giống như một người không hay soi mói, hẳn là người khá biết điều, vì thế cũng không bài xích lắm.

Ngay sau đó chị ta nói cho Hạ Chân Ngọc biết những công việc hàng ngày phải làm, rồi đưa cô đi làm quen với mọi người ở từng bộ phận. Công việc cụ thể của cô chính là cấp phát đồ dùng, vật tư phục vụ công việc cho các phòng ban, còn những việc khác không cần Hạ Chân Ngọc phụ trách.

Hạ Chân Ngọc nghe xong thực sự vui mừng, cô cảm thấy công việc này quả thực chính là nằm ăn rồi chờ chết, thật sự thoải mái.

Cô lại cùng Ngô Ngọc Vinh hàn huyên trong chốc lát, liền cáo từ xin phép về nhà trước, chuẩn bị ngày mai chính thức đi làm. Ra khỏi ngân hàng, cô thầm nghĩ, chờ một thời gian nữa cô lại tiếp tục nộp hồ sơ vào trung tâm tuyển dụng.

Đang ngồi trên xe bus thì tiếng di động vang lên, cô nhìn vào màn hình điện thoại thấy là Chu Cẩm Vũ gọi tới liền nghe máy: “Alo?”

Chu Cẩm Vũ hỏi: “Em đang ở đâu?”

Hạ Chân Ngọc nói cô đã đi đến ngân hàng báo danh rồi.

Chu Cẩm Vũ nghe xong nói: “Sao trước đó em không gọi điện thoại anh? Không phải anh đã nói với em là báo cho anh biết trước một tiếng sao?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Chút việc nhỏ này lại còn phải gọi điện thoại cho anh làm cái gì? Hơn nữa bọn họ đối với em đều rất tốt, cực kỳ nhiệt tình.”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Ai dám không nhiệt tình đối với bé cưng ngoan của anh chứ!” Sau đó lại hỏi chi tiết Hạ Chân Ngọc xem cô làm công việc cụ thể gì, anh còn hỏi trong phòng cô có nhiều người không, có đồng nghiệp nam không, nghe cô nói có đồng nghiệp nam, anh lại hỏi họ bao nhiêu tuổi rồi.

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười nói: “Anh hỏi kỹ càng tỉ mỉ điều này làm cái gì vậy, em thấy họ cũng xấp xỉ tuổi anh, đều thuộc hàng cha chú.”

Chu Cẩm Vũ không hài lòng nói: “Anh hỏi những điều này không phải là để tìm hiểu một chút xem có tiềm ẩn nguy cơ có tình địch không hay sao? Mà em nói vậy là chê anh già đúng không?.... Ừm, bé cưng nói thế lại khiến cho chú thật muốn cưng, cưng có muốn chú không? Bé cưng ngoan, cũng đã gần một tuần chú không được gặp cưng rồi, ngày mai cưng đến Nhã Phong được không, buổi chiều chú sẽ tranh thủ thời gian về nhà sớm.”

Hạ Chân Ngọc thầm mắng một câu ‘già mà không nên nét’, sau đó cô nói: “Ngày mai không được, ngày mai em sẽ chính thức đi làm rồi, còn nữa, anh cũng đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện không đứng đắn đó, nói chuyện yêu đương mà như vậy sao?”

Chu Cẩm Vũ lại vui vẻ, ôn nhu nói: “Được, vậy em muốn nói chuyện gì chúng ta sẽ nói về chuyện đó, nhưng trước tiên là nói về thời gian nào chúng ta sẽ gặp nhau đi.”

Hạ Chân Ngọc thật sự là không thể tưởng tượng ra nổi các cảnh cô và Chu Cẩm Vũ đi hẹn hò, cô cảm thấy có chút buồn cười, nếu thật sự muốn cô và Chu Cẩm Vũ đi dạo phố, hoặc đi xem phim gì gì đó, cô đúng là có chút tiếp nhận không nổi. Một là vấn đề thân phận, Chu Cẩm Vũ rất dễ dàng bị người ta nhận ra; hai là khoảng cách về tuổi tác, người khác liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hai người bọn họ chênh lệch rất lớn về độ tuổi, hơn nữa khí chất giữa hai người cũng rất khác biệt, tất cả những điều đó sẽ khiến cô ngượng ngùng bối rối, nếu ra đường mà như thế vậy thì tốt hơn hết là ở lại Nhã Phong cho thoải mái.

Cô nói với anh: “Em chưa nghĩ ra, chờ em nghĩ ra rồi nói sau.”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói: “Anh không thể chờ được, nếu như em nghĩ mất một tháng thì không phải anh nhớ em đến chết rồi sao? Thôi thế này đi, mấy ngày này anh quả thật cũng rất bận rộn, chờ đến tết Nguyên đán anh rảnh rỗi hơn một chút, có thể dành ra hai ngày nghỉ, lúc đó anh sẽ đưa em đi chơi, chúng ta đi nghỉ ở suối nước nóng được không em?”

Chủ ý của Hạ Chân Ngọc vốn là không muốn đi ra ngoài, cô tình nguyện ru rú ở trong nhà còn cảm thấy thoải mái hơn, thế nên nghe xong đề nghị của Chu Cẩm Vũ cô cũng không đáp lời.

Chu Cẩm Vũ dỗ dành nói: “Đi đi em, một chút xíu cũng không mệt, tất cả anh sẽ đều chuẩn bị tốt, chúng ta lái xe đi. Em chỉ cần thoải mái nghỉ ngơi vui chơi là được, hết thấy những thứ khác không cần quan tâm. Nếu em không muốn dậy sớm, chúng ta liền nghỉ phép trước một ngày rồi đi vào buổi tối, được không?”

Hạ Chân Ngọc vẫn không trực tiếp đồng ý, chỉ nói đến lúc đó rồi nói sau, Chu Cẩm Vũ lại dỗ dành trong chốc lát mới cúp điện thoại.

Cắt điện thoại di động đi, Hạ Chân Ngọc trầm nghĩ, giữa cô và Chu Cẩm Vũ thì có thể có tương lai gì chứ, bản thân cô chẳng qua là ở thời điểm bất lực nhất muốn tìm một người để dựa vào, mà Chu Cẩm Vũ cũng không có khả năng lúc nào cũng đối xử tốt với cô như vậy được, chung quy lại là đến một ngày nào đó tình cảm của anh cũng sẽ phai nhạt dần.

Nếu cô không nhìn thấy tương lai của mình và Chu Cẩm Vũ, vậy thì vẫn nên vì tương lai của bản thân mình mà suy tính, dù sao thì Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không chỉ có một người đàn bà ở bên cạnh là cô, mặc dù trong khoảng thời gian này cô cũng chưa phát hiện ra có bất kỳ tình huống gì. Nhưng mà Hạ Chân Ngọc tin rằng, với thân phận và địa vị như của Chu Cẩm Vũ, cho dù anh không tìm đến thì vẫn sẽ có những người phụ nữ chủ động tiếp cận anh. Như vậy chỉ cần Chu Cẩm Vũ có người phụ nữ khác, cô sẽ liền lập tức bứt ra.

Hạ Chân Ngọc định bụng về nhà sẽ nói với cha mẹ về chuyện mình thay đổi công việc, bởi vì cho dù cô không nói, cậu cô ở bên kia cũng sẽ rất nhanh biết được tin tức, đến lúc đó cha mẹ cô lại thêm buồn phiền.

Ăn cơm tối xong, Hạ Chân Ngọc liền nói chuyện này với cha mẹ. Cha mẹ Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không nói lời nào, trầm mặc hồi lâu cha cô mới nói: “Chân Ngọc, không phải là con có chuyện gì đối gát cha và mẹ của con chứ? Bằng không công việc này con cũng đã làm được một thời gian dài như vậy, vì sao đột nhiên liền thay đổi? Theo như lời con nói, công việc con tìm được ở ngân hàng cũng khá là tốt, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn so với công việc ở Trung tâm thông tin trước kia, từ đâu mà con có bản lĩnh tìm được một công việc tốt như vậy?”

Hạ Chân Ngọc đã sớm có chuẩn bị, cô nói: “Cha, mẹ, công việc là do lãnh đạo ở đơn vị cũ giới thiệu giúp con. Cha mẹ cũng biết đó, đồng nghiệp trong đơn vị đều đã biết chuyện con ly hôn, con cảm thấy áp lực rất lớn, liền nói với lãnh đạo của con, kết quả là lãnh đạo của con cũng rất hiểu và thông cảm cho con, nên mới giúp con tìm quan hệ giới thiệu con đến làm việc ở ngân hàng, cũng không phải mất tiền để xin việc.”

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc nghe xong những lời này mới có chút an tâm, hiện tại xã hội này làm gì có mấy người tốt bụng như vậy chứ, nếu người ta nhận được chút lợi lộc mới giúp đỡ thì trái lại còn cảm thấy yên tâm hơn. Tiếp đó hai người lại dằn dò Hạ Chân Ngọc cần phải quý trọng công việc này, không thể lúc nào cũng có tâm ý khác nhau.

Hạ Chân Ngọc mỉm cười đáp ứng, cuối cùng lại qua thêm một cửa, chờ tương lai có một ngày cô và Chu Cẩm Vũ lại chấm dứt quan hệ, đến lúc đó mới thực sự là giải thoát, cô còn lâu mới bị lừa gạt bởi những lời ngon tiếng ngọt của Chu Cẩm Vũ.

Ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc dậy thật sớm, ngày đầu tiên đi làm dù sao cô vẫn nên để lại một ấn tượng tốt với người khác. Kết quả là bởi vì đi làm quá sớm, phòng làm việc vẫn chưa mở cửa, Hạ Chân Ngọc đành phải đứng ở ngoài cửa chờ.

Đợi được hơn mười phút, thì thấy Dư chủ nhiệm đi ra từ thang máy bên kia, vị lãnh đạo này cũng đi làm rất sớm nha, Hạ Chân Ngọc dự định bước tới chào hỏi.

Dư chủ nhiệm cũng nhìn thấy Hạ Chân Ngọc, ánh mắt ông ta rõ ràng không giống với ngày hôm qua, cảm giác như không ngừng tỏa ra ánh sáng nhiệt tình và niềm nở không gì sánh được. Từ xa ông ta đã chào hỏi Hạ Chân Ngọc: “Tiểu Hạ! Tối sớm vậy sao? Về sau không cần như vậy đâu, cứ đúng giờ đi làm tối là được. À! Công việc cụ thể của cô tôi muốn bàn giao lại cho Ngô Ngọc Vinh, là do ngày hôm qua chúng tôi có chút không thống nhất, cô bỏ qua cho nha.”

Hạ Chân Ngọc tuy có chút bị tình huống hiện tại làm ơ hồ, nhưng mà vẫn mỉm cười đáp ứng. Dư chủ nhiệm lại mời Hạ Chân Ngọc đến phòng làm việc của mình bảo cô ngồi chờ người đến mở cửa, sau đó lại rót cho cô chén nước. Hạ Chân Ngọc có chút bối rối, không biết Dư chủ nhiệm vì sao lại đột nhiên trở nên khách khí như vậy.

Dư chủ nhiệm lặng lẽ đánh giá Hạ Chân Ngọc. Ngày hôm qua giám đốc Tôn từ bên ngoài trở về đã gọi mấy người tâm phúc đến phòng làm việc của mình, nói rõ bối cảnh của Hạ Chân Ngọc, mấy người đó nghe xong đều vô cùng hưng phấn, Chu thị trưởng đã trực tiếp gọi điện thoại cho giám đốc Tôn báo sắp xếp công việc, đây còn không phải là mối quan hệ cực kỳ thân thiết sao? Không đợi giám đốc Tôn nói xong, ông ta và phó giám đốc Lã đều cảm thấy ngày hôm qua mình thật sự là thất lễ với Hạ Chân Ngọc.

Hôm nay ông ta cần phải thay đổi nội dung công việc cho Hạ Chân Ngọc, tốt nhất là bảo Ngô Ngọc Vinh đem công việc hậu cần mua sắm đồ đạc này tách ra một chút rồi phân cho Hạ Chân Ngọc một công việc nhẹ nhàng, bằng không không biết ăn nói thế nào với lãnh đạo.

Hạ Chân Ngọc ở trong phòng làm việc của Dư chủ nhiệm đợi có người đến mở cửa liền trực tiếp rời đi. Buổi sáng, ngoại trừ Ngô Ngọc Vinh đi ra ngoài vẫn chưa trở về thì những người khác đều là mỗi người ôm một chiếc máy tính rồi lướt web, người thì mua sắm, người thì xem phim, thật sự là nhàn rỗi cực kỳ.

Đợi đến giờ ăn cơm trưa thì Ngô Ngọc Vinh cũng vẫn chưa quay trở lại, mọi người trong phòng liền dẫn Hạ Chân Ngọc xuống căn tin dưới lầu ăn cơm. Đồ ăn nhìn rất ngon, nhà ăn thực hiện theo kiểu tự chọn, mọi người đến ăn rất đông, khó khăn lắm cô mới tìm được một chỗ ngồi ở góc phòng. Đang chuẩn bị ăn thì người ngồi ở phía đối diện đã nói: “Hạ Chân Ngọc, thật sự là đã lâu không gặp nha!”

Hạ Chân Ngọc không nghĩ tới ở nơi này còn có thể có người nhận ra mình, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn về phía đối phương, kết quả là vừa nhìn thấy người đó thì liền mất đi cảm giác thèm ăn.

Đối phương nhìn vẻ mặt ngạc nhiên bất ngờ của Hạ Chân Ngọc thì cười nói: “Làm sao vậy? Không ngờ được lại gặp tôi ở chỗ này đúng không? Tôi cũng thật sự không ngờ được cô lại có mặt mũi lớn như vậy, ngày hôm qua lại có thể khiến cho phó giám đốc Lã và Dư chủ nhiệm cùng nhau đi xuống lầu đón tiếp cô. Xem bộ dạng này, cô thật sự đúng là không biết xấu hổ mà đi bám vào người quyền quý nhì?”

Tâm tình Hạ Chân Ngọc lập tức rơi xuống tận đáy cốc, chẳng lẽ cô thật sự không thể được sống yên ổn trong một khoảng thời gian sao? Vì sao San San con gái của dì Ba Lý Ngụy lại xuất hiện ở trong này? Không phải cô ta đã lấy chồng và chuyển đến phía Nam sống với gia đình chồng rồi sao?

49. Chương 49

Hạ Chân Ngọc nhanh chóng tính toán ở trong lòng, sau đó cô mới nói: “Tôi thấy cô nên bình tĩnh lại một chút mới tốt, nếu muốn nói chuyện thì hãy đi ra ngoài để nói, cô không muốn có chuyện âm ỉ xảy ra ngay tại đây chứ?”

Cao San San không nói gì lặng im nhìn Hạ Chân Ngọc, cuối cùng mới khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Hai người ra khỏi ngân hàng đi đến một ngõ nhỏ ít người để mắt tới, lúc này Hạ Chân Ngọc mới hỏi: “Tại sao cô lại ở chỗ này?”

Mặc dù Cao San San vẫn còn có phần oán giận, nhưng mà giọng nói cũng đã dịu đi rất nhiều: “Đương nhiên là do cô ban tặng rồi, bởi vì chuyện của cô và Chu Cẩm Vũ mà gia đình nhà chồng tôi đã bảo tôi quay về nhà mẹ đẻ ở.”

Hạ Chân Ngọc nói: “San San, chúng ta cũng mới chỉ gặp mặt nhau có vài lần mà thôi, tôi nghĩ giữa hai chúng ta cũng không phải thù hằn nhau đến mức đó đâu chứ? Nếu cô muốn náo loạn, muốn lấy chuyện trước đây của tôi ra để nói, tôi cũng không thể ngăn cản được cô. Tuy nhiên, tôi muốn nói cho cô biết rằng, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể lại đổi sang một công việc khác, còn cô, cô có thể tiếp tục đổi sang công việc khác theo tôi hay sao?”

Sắc mặt Cao San San thay đổi mấy lần, cô ta hoàn toàn hiểu được tình hình bây giờ, nếu cô ta khẳng khái đối nghịch với Hạ Chân Ngọc thì sẽ không có chỗ nào tốt cả, mặc dù cô ta có học tài chính vài năm ở Anh không sợ không có cơm ăn, nhưng mà nếu thực sự làm náo loạn lên thì tình thế hiện tại sẽ như thế nào cô

ta cũng biết rõ. Vì vậy cô ta liền không nói gì nữa, xem như là chấp nhận sẽ không can thiệp vào chuyện của Hạ Chân Ngọc.

Thực sự trong mắt Hạ Chân Ngọc, Cao San San không có ấn tượng gì xấu quá mức thế nên cô hỏi: “Cô vừa mới nói là gia đình nhà chồng cô bảo cô quay về đây, vậy chồng của cô đâu?”

Cao San San cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn? Đã sớm bỏ đi rồi, hiện tại nếu không phải ở Canada thì chính là ở Singapore.”

Hạ Chân Ngọc lại hỏi: “Đứa nhỏ đâu?”

Nghe Hạ Chân Ngọc hỏi điều này, nét mặt Cao San San có chút buồn bã nói: “Nhà bọn họ để cho tôi tùy ý quyết định, muốn đưa về nhà cùng tôi cũng được mà muốn để ở lại nhà bên đó cũng có thể.”

Xem ra Cao San San lựa chọn để con gái ở lại nhà bên kia rồi. Kỳ thật việc này cũng đúng thôi, đứa nhỏ ở lại nhà ông bà nội tương lai nhất định có thể có tiền đồ không tệ, chỉ có điều là con gái mà không được đi theo sống cùng với mẹ thì cũng sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.

Cao San San nhìn vẻ mặt của Hạ Chân Ngọc, nói: “Cô đừng tưởng rằng vừa rồi tôi nói như vậy, liền cảm thấy là vì cô mà tôi mới có thể như thế, chẳng qua là nhà bọn họ muốn có cháu trai mà thôi, bây giờ lại vừa vặn tìm được một cái cớ.”

Nhìn Cao San San dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp, Hạ Chân Ngọc nhớ Lý Ngụy đã từng nói, lúc trước đúng là nhà bên kia không quan tâm đến cấp bậc, muốn xin cưới San San về nhà. Nhưng sau khi kết hôn rồi sinh đứa nhỏ xong thì bọn họ lại không hài lòng, đây còn không phải là giống như muốn vứt bỏ liền vứt bỏ sao?

Hai người cũng không nói gì nữa, cảnh ngộ hôn nhân giống nhau cũng làm cho hai người có thể hiểu được một chút về nỗi đau của đối phương, vì thế lại đứng cùng nhau một lúc rồi mới quay trở lại đơn vị.

Vài ngày đã trôi qua, Hạ Chân Ngọc cảm thấy công việc này khá tốt, Ngô Ngọc Vinh đối xử với cô cũng không tệ, hình như là càng ngày càng nhiệt tình. Hạ Chân Ngọc trong lòng thoải mái, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, cha mẹ cô thấy vậy cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Mấy ngày gần đây Hạ Chân Ngọc chưa gặp lại Chu Cẩm Vũ, nhưng Chu Cẩm Vũ vẫn thường xuyên gọi điện thoại tới cho cô, mỗi lần gọi đều nhắc đến chuyện đi nghỉ phép vào dịp tết Nguyên đán. Hạ Chân Ngọc bị làm phiền quá mức nên đành đồng ý, nhưng mà vẫn quyết định là sáng sớm mới xuất phát, bằng không để Chu Cẩm Vũ thức suốt đêm lái xe cũng sẽ rất mệt mỏi.

Đến tết Nguyên đán, bởi vì ngày hôm đó Chu Cẩm Vũ còn có một hoạt động thăm hỏi, thế nên Hạ Chân Ngọc thực sự rất thoải mái, cô ở nhà đón tất niên và trải qua ngày đầu năm mới cùng với cha mẹ. Ăn cơm chiều xong Hạ Chân Ngọc nói với cha mẹ là ngày mai cô đi chơi với bạn hai ngày. Đôi vợ chồng già nghe xong cũng không nói gì nhiều, bọn họ nghĩ nếu con gái mình thực sự có thể tiếp xúc nhiều với bạn bè cũng là chuyện rất tốt, dù sao đã từng ly hôn, cơ hội lựa chọn cho cuộc sống sau này là rất nhỏ. Vì thế chỉ dặn dò Hạ Chân Ngọc vài câu chú ý đến an toàn, khi nào đến nơi thì nhớ gọi điện thoại về nhà báo tin cho cha mẹ biết, còn lại cũng không hỏi thêm bất kỳ điều gì khác nữa.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, lúc 4 giờ 30 Chu Cẩm Vũ đã lái xe đến trước cổng khu nhà của Hạ Chân Ngọc, bên ngoài trời tối đen một mảnh, Chu Cẩm Vũ gọi điện thoại cho Hạ Chân Ngọc và bảo cô cứ giữ nguyên như thế để đi xuống dưới lầu, thẳng đến khi nhìn thấy cô rồi anh mới cúp điện thoại.

Lên xe, Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang lơ mơ chỉ muốn ngủ, Chu Cẩm Vũ tăng nhiệt độ trong xe lên, anh nói: “Em ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em đây.”

Hạ Chân Ngọc mơ hồ dạ một tiếng, liền điều chỉnh tư thế rồi ngủ thiếp đi.

Chu Cẩm Vũ khẽ vuốt những sợi tóc rơi trên trán Hạ Chân Ngọc, anh mỉm cười và bắt đầu lái xe đi. Kỳ thật anh có thể bảo người phụ trách việc đón đưa, nhưng anh không thích, anh thích cảm giác khi chỉ có hai người bọn họ ở bên nhau, tuy rằng lái xe như vậy sẽ rất mệt, nhưng anh nguyện ý.

Trong mơ màng Hạ Chân Ngọc cảm thấy cổ của mình có chút căng cứng, cô định xoay tư thế ngồi rồi tiếp tục ngủ, theo bản năng cô khẽ hé mắt ra nhìn Chu Cẩm Vũ, kết quả liền thấy anh một tay lái xe một tay

cầm cốc cà phê đưa lên miệng uống.

Nhìn cảnh tượng này, Hạ Chân Ngọc thực sự thấy cảm động, cô biết Chu Cẩm Vũ sợ cô không được tự nhiên nên mới không để cho người ta tới đón đưa, anh thức dậy sớm như vậy lại còn phải lái xe mấy tiếng đồng hồ thật là mệt. Cô không làm kinh động đến Chu Cẩm Vũ, chỉ nhẹ nhàng xoay xoay cái cổ rồi tiếp tục nhắm mắt lại, nhưng cô cũng không buồn ngủ nữa.

Hạ Chân Ngọc giữ nguyên tư thế đó một hồi, cuối cùng vẫn là mở mắt ra, ngồi thẳng người. Chu Cẩm Vũ quay đầu sang nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Tỉnh rồi? Đi khoảng một giờ nữa là tới, chỗ này khá xa, nhưng mà môi trường và cảnh vật xung quanh cực kỳ tốt.” Nói xong anh nhìn thấy trên trán Hạ Chân Ngọc rịn ra một tầng mồ hôi mỏng liền vươn tay điều chỉnh nhiệt độ xuống thấp hơn một chút.

Hạ Chân Ngọc bần thần áy náy nói: “Anh có mệt không, nếu không chúng ta nói chuyện phiếm chút nhé.”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Vợ yêu biết đau lòng cho anh rồi hả? Không có việc gì, anh không thấy mệt mỏi, chỉ là cũng đã nhiều năm rồi anh không tự mình lái xe đi xa như vậy thôi.”

Sau đó anh lại hỏi Hạ Chân Ngọc có cảm thấy hợp với công việc ở ngân hàng hay không, nếu không thích sẽ lại đổi đơn vị khác. Hạ Chân Ngọc vội vàng nói: “Không cần, không cần, em nghĩ trước tiên cứ làm một thời gian đã rồi nói sau, hiện tại em cảm thấy rất tốt.”

Sau đó cô lại nghĩ một chút rồi nói thêm: “Em đã gặp phải Cao San San ở ngân hàng.”

Chu Cẩm Vũ không kịp phản ứng, hỏi: “Ai là Cao San San?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Chính là con gái của dì Ba Lý Ngụy, cô ta đã lấy chồng và chuyển xuống miền Nam, nhưng mấy ngày hôm trước em đã gặp cô ta, bây giờ cô ta cũng đang làm ở ngân hàng kia.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong chăm chú nhìn Hạ Chân Ngọc, sau đó lại nói: “Ồ, vì sao cô ta lại đến đó làm?”

Hạ Chân Ngọc đáp lời: “Hình như là bởi vì bên nhà chồng của cô ta không thích cô ta sinh con gái. Còn nữa, theo em nghe thấy thì ý tứ của cô ta giống như là thời điểm em cùng Lý Ngụy chuẩn bị ly hôn, anh và gia đình nhà chồng cô ta đã có mâu thuẫn gì đó.”

Chu Cẩm Vũ lơ đãng nói: “Đây là chuyện xảy ra trong công việc, không liên quan gì đến việc ly hôn của em, chỉ là trùng hợp mà thôi, cô ta còn nói gì với em nữa không?”

Hạ Chân Ngọc nói: “Không, chỉ có điều em cảm thấy cô ta cũng có chút đáng thương, cô ta có một đứa con nhỏ nhưng mà cũng không thể đưa về đây sống cùng, anh nói xem con trai hay con gái thực sự quan trọng như vậy sao?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Anh không quan tâm đến chuyện trai hay gái đó, nếu không thì em sinh cho anh một đứa con đi.”

Hạ Chân Ngọc không để ý đến những lời nói nhảm của Chu Cẩm Vũ, cô vẫn còn đang mải suy nghĩ về cảnh ngộ của Cao San San.

Chu Cẩm Vũ lại ôn nhu nói: “Em không cần phải lo cho cô ta, hai bên vô sự sống yên ổn với nhau là tốt rồi, bình thường cũng không cần phải tiếp xúc quá nhiều với cô ta, nghe không?”

Đây cũng là điều mà Hạ Chân Ngọc muốn, cô nghĩ cô và Cao San San nếu có thể tránh được thì liền tránh đi, làm sao còn có thể chủ động liên lạc được chứ, hai người vốn là không nên cùng xuất hiện.

Vì thế cô gật gật đầu đồng ý, Chu Cẩm Vũ mỉm cười tiếp tục tán gẫu với Hạ Chân Ngọc một chút, anh kể cho cô nghe những danh lam thắng cảnh mà mấy năm nay anh đã từng đi qua, còn có cả những câu chuyện lý thú nữa, khiến cho Hạ Chân Ngọc cười vui vẻ một trận.

Hai người mải mê nói chuyện nên cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, khi xe chạy vào cổng của khu nghỉ mát thì Hạ Chân Ngọc nhìn thấy bên trong giống như một công viên, cảnh vật thật đẹp khiến cô không thể không tán thưởng, mặc dù bây giờ là mùa đông bị tuyết che phủ, nhưng vẫn có thể thấy được quang cảnh của nơi này thực sự trang nhã và sang trọng.

Hai người vừa đến trước cửa thì đã có nhân viên phục vụ đi đến giúp đỡ xách hành lý, sau đó lại chỉ dẫn cho Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc đi đến phòng nghỉ. Tận đến khi vào trong phòng rồi Hạ Chân Ngọc vẫn còn cảm thán, người có tiền thật sự là biết hưởng thụ nha.

Cầm tờ giới thiệu vẫn tắt ở trên bàn lên nhìn, cô mới biết được nơi này là khu nghỉ dưỡng suối nước nóng xây theo kiểu biệt thự, toàn bộ khu này cũng chỉ có 32 phòng, tất cả các tòa nhà đều là phong cách sân vườn khép kín riêng biệt, khoảng cách giữa các sân vườn cũng rất lớn, tính riêng tư và bảo mật vô cùng tốt. Mặc dù đều là nhà trệt, nhưng khi tiến vào bên trong liền nhìn thấy có đầy đủ mọi thứ trang thiết bị, các phòng chức năng cũng được xây độc lập, trang hoàng không hề phô trương, nhưng đẳng cấp lại cực kỳ cao.

Hạ Chân Ngọc có chút hưng phấn, từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa bao giờ ở qua một nơi có giá cao như vậy, hơn nữa lại còn được ngâm mình trong suối nước nóng vào mùa đông. Nhìn xuyên qua cửa sổ Hạ Chân Ngọc thấy bên ngoài có hai bể tắm với hình dạng khác nhau, một cái là hình chữ nhật, còn một cái là hình tròn, bên trong bể cũng đã được chứa đầy nước, phía trên mặt còn có hơi nóng bốc lên.

Hạ Chân Ngọc thực sự muốn đi ra ngoài ngay lập tức để ngâm mình trong bể tắm, Chu Cẩm Vũ đặt đồ đạc xuống, nhìn vẻ mặt háo hức nóng lòng muốn thử của Hạ Chân Ngọc liền nói: “Phải để qua trưa mới có thể đi tắm được, em mới ăn không có bao nhiêu không thể ngâm mình trong suối nước nóng, hơn nữa, lúc này nước trong bể cũng vừa được đổi xong, vẫn còn rất nóng không thể đi xuống.”

Hạ Chân Ngọc đành phải từ bỏ ý tưởng đó, cô hơi bĩu môi với Chu Cẩm Vũ, sau đó ngay lập tức lấy lại tinh thần đi thăm thú các phòng khác. Chu Cẩm Vũ chỉ cười cười đi thay đổi quần áo, thấy Hạ Chân Ngọc rốt cục đã thỏa mãn và quay trở lại chỗ anh, anh nói: “Lại đây, trước tiên chúng ta hãy ngủ một lúc, cơm trưa anh đã đặt rồi.”

Hạ Chân Ngọc gật đầu đồng ý và cũng đi thay đổi quần áo, nằm thoải mái ở trên giường lớn cô lập tức cảm thấy buồn ngủ, Chu Cẩm Vũ cũng nằm ở ngay bên cạnh, anh hôn hôn lên môi Hạ Chân Ngọc một chút, sau đó ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Bữa trưa được đưa tới đúng giờ, đồ ăn vô cùng phong phú, Hạ Chân Ngọc còn nhìn thấy có một chai rượu vang đỏ liền nói với Chu Cẩm Vũ: “Ngâm mình trong suối nước nóng không thể uống rượu đâu chứ?”

Chu Cẩm Vũ rót cho Hạ Chân Ngọc một chén và nói: “Bể tắm kia không sâu, chỉ uống một chút cũng không có việc gì.”

Hai người ăn cơm trưa xong Hạ Chân Ngọc lại bắt đầu sốt ruột, Chu Cẩm Vũ nắm lấy tay cô và cười nói: “Làm sao lại háo hức giống như trẻ con vậy? Đi thôi, bây giờ chúng ta ra bể tắm.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Đợi chút, em còn chưa thay áo tắm đâu!”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nở nụ cười thật tươi, ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc nói: “Cô bé ngốc, nơi này làm gì có ai dùng áo tắm chứ, đây cũng không phải bể tắm lớn, em chỉ cần mang theo hai áo choàng tắm là được.”

Thế này Hạ Chân Ngọc mới hiểu được là chuyện gì xảy ra, lập tức đỏ mặt, cô nói: “Hóa ra là anh có chủ ý này.”

Chu Cẩm Vũ không thèm nhắc lại, anh dẫn Hạ Chân Ngọc đến bên cạnh bể tắm, anh hỏi: “Em muốn ngâm mình trong bể nào, bể hình chữ nhật là nước nhân sâm, theo anh nghĩ trước tiên vẫn nên ngâm mình trong bể nước nóng bình thường là được, mấy loại nước nhân sâm hay cỏ linh chi gì đó đều là mảnh lời quảng cáo mà thôi.”

Hạ Chân Ngọc gật đầu đồng ý, hai người liền đi tới bên cạnh bể tắm hình tròn. Chu Cẩm Vũ bảo Hạ Chân Ngọc ngồi xuống bên cạnh bể tắm thả hai chân ngâm vào trong nước nóng trước, còn anh thì cởi bỏ quần áo của chính mình rồi trực tiếp bước vào trong bể tắm. Tiếp đó anh lại nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài của Hạ Chân Ngọc ra, ôn nhu nói: “Trước tiên em hãy xối nước lên người một chút để thích ứng đã, nếu không chênh lệch nhiệt độ nhiều quá sẽ dễ dàng bị cảm.”

Nói xong anh liền cởi hẳn quần dài của Hạ Chân Ngọc ra, lại định đưa tay cởi nốt chiếc quần lót của cô, Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn cản nói: “Để em tự mình làm, ở đây bên ngoài trời vẫn còn sáng, ngộ nhỡ có người thì biết làm sao? Em muốn mặc áo tắm vào cho thoải mái.”

Chu Cẩn Vũ thẳng tay tụt quần lót của Hạ Chân Ngọc xuống, anh cười nói: “Bảo bối ngoan của anh, yên tâm đi, không có người nào đâu. Không cần em phải tự mình làm, đây chính là lạc thú của anh.”

Sau đó anh đưa tay vốc nước giội lên trên người Hạ Chân Ngọc, chờ đến khi Hạ Chân Ngọc đã thích ứng với nhiệt độ anh mới ôm cô bé xuống dưới bể, nhưng nhiệt độ nước trong bể thực sự cao khiến cho Hạ Chân Ngọc phải co rụt người lại.

Chu Cẩn Vũ ôm Hạ Chân Ngọc ngồi dựa vào thành bể, thấp giọng nói: “Cảm thấy thế nào?”

Khuôn mặt Hạ Chân Ngọc đỏ bừng lên, thật sự là cô không thể thích ứng được với việc không mặc gì mà ngâm mình trong bể tắm ở ngoài trời ngay giữa ban ngày ban mặt, đặc biệt lại còn là hai người cùng khóa thân ôm nhau trong bể, thực quá xấu hổ mà.

Chu Cẩn Vũ nhắm mắt ngâm mình trong chốc lát, sau đó bàn tay anh liền bắt đầu không thành thật, một bàn tay đỡ lấy sau cổ Hạ Chân Ngọc, hơi chút xoay đầu cô lại rồi trực tiếp hôn lên môi cô, còn bàn tay kia thì từ lưng cô dần dần đi xuống phía dưới, nhẹ nhàng xoa nắn bờ mông tuyết trắng của cô.

Hạ Chân Ngọc để mặc cho lưỡi của Chu Cẩn Vũ dây dưa quần lấy lưỡi mình, nước nóng đã làm cho cô có chút mê muội, hai tay không tự chủ mà vòng qua ôm lấy cổ của Chu Cẩn Vũ.

Chu Cẩn Vũ hôn Hạ Chân Ngọc thật lâu, môi anh vẫn dán lên môi cô và nói: “Bảo bối ngoan, nơi này chắc chắn là thoải mái, xung quanh đều là nước.”

Nói xong anh liền hơi đưa đầu Hạ Chân Ngọc về phía sau, để cho cô tựa vào trên vai anh, tiếp đó hai bàn tay lại không ngừng vân vê nhào nặn bầu ngực đầy đặn mềm mại của cô. Xoa nắn hồi lâu anh mới đưa tay xuống dưới nâng mông của Hạ Chân Ngọc lên, để cho nơi mềm mại nữ tính của cô cọ sát vào hạ thân của anh. Vừa ma sát anh vừa chen lách đi vào dự định đâm vào bên trong cơ thể cô, nhưng ngay lập tức Hạ Chân Ngọc đã nâng người lên, loại cảm giác áp bách này cộng với nhiệt độ nước trong bể khá cao khiến cho Hạ Chân Ngọc thực sự có chút sợ hãi muốn giãy ra.

Chu Cẩn Vũ hơi hơi dùng sức đè cô lại, giọng nói của anh có phần mờ ám: “Bảo bối ngoan, đừng nhúc nhích.”

Sau đó anh nắm lấy hai bên hông của Hạ Chân Ngọc để giữ chặt cơ thể cô, lại tiếp tục thử một lần nữa, nhưng mà Hạ Chân Ngọc vẫn căng cứng thân mình như cũ. Chu Cẩn Vũ không ngừng thử thăm dò muốn đi vào bên trong, song vẫn không thể được, cảm giác bị dồn nén thêm vào đó là lực cản của nước khiến cho anh cảm giác mình sắp bạo phát rồi.

Hít một hơi thật sâu, Chu Cẩn Vũ lại đưa tay nắm lấy bộ ngực sữa của Hạ Chân Ngọc mà nắn bóp, giọng nói có chút dồn dập: “Bảo bối ngoan, thả lỏng một chút, được không? Nghe lời anh, thả lỏng một chút!” Sau đó anh lại cấp thiết đưa tay dời xuống phía dưới nhẹ nhàng xoa nắn dò xét nơi bí ẩn của Hạ Chân Ngọc.

Một lát sau, Chu Cẩn Vũ thực sự là không chịu được loại tra tấn này nữa, anh điều chỉnh hạ thân vào đúng nơi tư mật của cô, hai tay mạnh mẽ nhấn Hạ Chân Ngọc ngồi xuống. Hạ Chân Ngọc dựa vào trên vai của Chu Cẩn Vũ, vội vã nói; “Không được, anh chờ một chút.”

Chu Cẩn Vũ vẫn tiếp tục động tác trên tay như cũ, nét mặt có phần nào thay đổi, anh nói: “Thực sự là quá chặt rồi! Bảo bối ngoan, tiếp tục thả lỏng một chút nào, nếu lại phải đợi thêm một lát nữa thì chồng của em liền bị phế đi đó!”

Nói xong anh liền lập tức dùng sức nâng thắt lưng Hạ Chân Ngọc lên rồi lại nhấn mạnh xuống, cuối cùng hạ thân của anh cũng hoàn toàn đi vào, Chu Cẩn Vũ khoan khoái thở dài một hơi: “Bảo bối của anh, toàn thân em thật khiến anh yêu thích không thôi, chúng ta tạm thời nghỉ một chút rồi lại tiếp tục nhé!”

Hạ Chân Ngọc hận không thể cắn một nhát vào bả vai của Chu Cẩn Vũ mới thỏa lòng, cô đã nói là không được, vậy mà tên sói già háo sắc này cứ nhiên lại còn cứng rắn đâm vào, khiến cho bây giờ cô vẫn còn cảm giác có chút đau. Bất quá, hạ thân của Chu Cẩn Vũ vẫn đang ở bên trong cô, hơn nữa lại còn có cả nước bể, hai tầng bức bách tràn ngập này khiến cho cô có một cổ cảm giác căng trướng không thể nói rõ. Vì thế khi bị Chu Cẩn Vũ giữ cố định ở trên người anh, một cử động dù là nhỏ cô cũng không dám.

Chu Cẩm Vũ nhắm mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp và chặt chẽ khi ở bên trong Hạ Chân Ngọc, sau đó anh hơi nâng Hạ Chân Ngọc lên bắt đầu từ từ chuyển động. Hạ Chân Ngọc không khỏi nương theo động tác của Chu Cẩm Vũ mà lui người về phía sau muốn trốn tránh, cảm giác trướng đau khiến cho cô vừa cực kỳ khó chịu lại vừa thấy khoái hoạt.

Chu Cẩm Vũ bắt đầu tăng nhanh tốc độ ra vào bên trong cơ thể Hạ Chân Ngọc, anh đưa tay chặn ngang đề Hạ Chân Ngọc lại, dùng lực để người cô áp sát vào mình, anh khẽ quát: “Không được né!”

Cứ như vậy Chu Cẩm Vũ giữ kiên cố Hạ Chân Ngọc ở trong lồng ngực rắn chắc của anh, còn bầu ngực mềm mại của cô thì không ngừng cọ xát vào tay anh theo từng động tác qua lại. Hạ Chân Ngọc đã không còn sức lực, chỉ có thể rên nhẹ.

Chu Cẩm Vũ nghe thấy tiếng rên rỉ của Hạ Chân Ngọc, nhìn cô đang cắn chặt răng, ánh mắt có chút phiếm hồng. Anh nâng Hạ Chân Ngọc dậy hơi chút kéo ra khoảng cách với cô, sau đó ôm Hạ Chân Ngọc ở trong nước xoay người một cái, đổi thành Hạ Chân Ngọc là người ngồi dựa vào bể tắm. Chu Cẩm Vũ nhìn dáng vẻ thở gấp trông thật là đáng yêu của Hạ Chân Ngọc, hai má cô bị hơi nóng bao phủ càng trở lên nõn nà ửng hồng, anh cúi đầu cắn một cái vào má cô, tiếp theo lại che kín đôi môi cô, một bàn tay anh không ngừng vuốt ve bầu ngực trắng mịn căng đầy của Hạ Chân Ngọc, sức lực dưới thân càng ngày càng mạnh mẽ và dồn dập.

Cuối cùng Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ giày vò đến không thể không chế được mà kêu lên một tiếng, sau đó toàn bộ cơ thể liền không ngừng run rẩy, bỗng nhiên Chu Cẩm Vũ cũng dừng động tác lại theo Hạ Chân Ngọc, anh biết rõ cô đã đạt đến cao triều lần đầu.

Tiếp theo đó Chu Cẩm Vũ lại không đứng đắn nói: “Bảo bối ngoan, thế này không được, vậy chúng ta lại đổi sang tư thế khác nhé?”

Nói xong anh nhanh chóng lật người Hạ Chân Ngọc lại, động tác hành văn liền mạch lưu loát mạnh mẽ đâm vào bên trong. Đồng thời hai tay cũng chen lách vào khoảng giữa của bức tường bể tắm và thân thể Hạ Chân Ngọc, vững vàng nắm giữ hai luồng cao ngất mềm mại khiến cho anh yêu thích không muốn buông tay, không những thế anh còn cúi đầu cắn cắn vào sau cổ Hạ Chân Ngọc, còn dưới hạ thân thì mặc sức điên cuồng đâm vào rút ra, không ngừng tập kích Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc thực sự cảm thấy trái tim mình như sắp ngừng đập, hơn nữa cô còn bị Chu Cẩm Vũ ép sát vào bể tắm đến không thở nổi, ngay cả những lời cầu xin anh dừng lại cũng không nói lên lời, cũng không biết là do bị giày vò hay là do nước quá nóng nữa mà ý thức của cô càng ngày càng không thanh tỉnh. Cuối cùng bị Chu Cẩm Vũ tập kích kịch liệt khiến cho toàn thân cô gần như thăng đứng, sau đó cô một lần nữa lên đỉnh, cô mệt mỏi rũ rơi dựa sát vào trước ngực Chu Cẩm Vũ.

Cũng trong lúc này, Chu Cẩm Vũ cuồng loạn cơ hồ như có chút mất đi lý trí mà không ngừng rong ruổi bên trong thân thể cô, anh một hồi lại một hồi mạnh mẽ dồn sức chạy nước rút. Anh trực tiếp cắn vào bả vai Hạ Chân Ngọc một ngụm, cổ họng kêu lên một tiếng rồi phóng thích chính mình.

Hai người ngồi tựa vào thành bể tắm thở dốc giống như vừa trải qua một cuộc đại chiến, Chu Cẩm Vũ đột nhiên cười trầm thấp một tiếng và nói: “Bảo bối ngoan, chúng ta đổi sang bể kia nào.” Nói xong anh bế Hạ Chân Ngọc đứng lên và chuyển sang bể hình chữ nhật có chứa nước nhân sâm.

Hạ Chân Ngọc đã muốn xui xẻo, cô ngâm mình ở trong bể nước nhân sâm một hồi thì ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, một lúc sau cảm thấy thực sự buồn ngủ cô quyết định đứng lên trở về phòng. Chu Cẩm Vũ lại đỡ dành lừa gạt cô ngâm mình trong bể tắm thêm một lát nữa, sau đó anh lại ôm lấy Hạ Chân Ngọc thuận tiện ăn một chút đậu hũ của cô, đến khi thỏa mãn rồi anh mới đứng lên lấy áo choàng tắm mặc vào cho Hạ Chân Ngọc và ôm cô trở về phòng.

Thời gian hai ngày trôi qua thực sự mau, ngoại trừ những lúc Chu Cẩm Vũ không biết tiết chế mà chiếm tiện nghi của cô ra thì khoảng thời gian còn lại Hạ Chân Ngọc cảm thấy thật sự là cực kỳ thoải mái, làn da trở nên mịn màng trơn bóng hơn rất nhiều. Cô cứ hưởng thụ cảm giác như vậy cho đến khi thanh toán mới lú lờ nói không nên lời, không ngờ hai ngày ở đây mà tiêu tốn hơn một vạn, thật là xa xỉ quá mức rồi!

Khi Chu Cẩm Vũ lái xe đưa Hạ Chân Ngọc về đến trước cổng tiểu khu thì cũng đã gần tám giờ tối rồi, vốn là buổi chiều định trả phòng sớm một chút để trở về, kết quả Chu Cẩm Vũ cứng rắn quần lấy Hạ Chân Ngọc

ở lại trong phòng đến chạng vạng tối mới bằng lòng buông tha cho cô để hai người đi về. Hạ Chân Ngọc mang theo một chút đặc sản mua tại khu nghỉ mát về nhà cho bố mẹ, đến trước cửa nhà cô nhắn cho Chu Cẩm Vũ một tin, nói cho anh biết cô đã vào nhà an toàn rồi. Chu Cẩm Vũ cũng nhanh chóng nhắn lại một tin, bảo Hạ Chân Ngọc nghỉ ngơi sớm ngày mai còn phải đi làm.

Kết quả của việc đi nghỉ mát là sáng ngày hôm sau khi rời giường, Hạ Chân Ngọc cảm thấy đau nhức toàn thân, cổ họng cũng không hề dễ chịu, cả người như phát sốt, rõ ràng là biểu hiện của cảm cúm. Cô vội vàng tìm thuốc uống vào, nhưng cô cũng không muốn xin phép nghỉ, bởi vì cô mới đến ngân hàng làm được một thời gian ngắn, nếu bây giờ xin nghỉ ốm thì không hay cho lắm.

Đến đơn vị, Hạ Chân Ngọc cố gắng hoàn thành xong công việc được giao, khi gần đến giờ tan tầm thì cô có chút chóng đờ không nổi nữa, đầu óc thật sự choáng váng, cô cảm thấy chóng mặt, hơn nữa các khớp toàn thân đau nhức không thôi, xem ra bệnh tình của cô đúng là nghiêm trọng rồi.

Lúc về nhà, cũng không muốn để cho cha mẹ phải lo lắng thêm nữa, cô trực tiếp uống thêm mấy viên thuốc, sau đó chui vào trong ổ chăn bông nằm trùm kín người hy vọng một lúc sau vã mồ hôi ra thì cơn sốt có thể được đẩy lùi. Ai ngờ một đêm này cô ngủ cũng không ngon giấc, vừa chóng mặt vừa khó chịu khiến cho cô ngủ không yên.

Khó khăn lắm mới chịu đựng được đến hừng đông, sắc mặt Hạ Chân Ngọc vô cùng không tốt, nhưng cô vẫn không có ý định xin nghỉ ốm, cô nghĩ cố gắng kiên trì thêm một ngày nữa xem thế nào, nếu cơn sốt vẫn không giảm thì cô sẽ xin phép nghỉ để đi đến bệnh viện truyền nước.

Hạ Chân Ngọc đi vào toilet rửa mặt, đột nhiên cảm giác vùng bụng rất ngứa, cô liền đưa tay gãi gãi vài cái, kết quả là càng gãi càng ngứa. Hạ Chân Ngọc vội vàng xốc áo ngủ lên nhìn xem mình bị làm sao, vừa nhìn cô liền thấy toàn bộ vùng bụng của cô ngay gần chỗ thắt lưng đã nổi khắp một mảng các nốt ban đỏ.

50. Chương 50

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy toàn bộ vùng bụng của mình chỉ chít các nốt ban đỏ thì không khỏi hít một hơi lạnh, cô vội vàng đem áo ngủ vén hết lên trên, thật may là trước ngực không có, lại soi vào gương thấy trên cổ cũng không có, lúc này mới có chút yên lòng.

Nhưng sau đó cô lại lập tức lo lắng, những nốt ban đỏ này nổi lên là vì lý do gì, chẳng nhẽ là bị dị ứng vì tắm suối nước nóng sao? Không đúng! Cô còn bị lên cơn sốt mà, không phải là bị bệnh gì về máu chứ? ‘Bệnh nan y’ ngay lập tức mấy từ này xẹt qua trong đầu Hạ Chân Ngọc, sau đó cô vội vã tự an ủi bản thân mình, sẽ không xui xẻo như vậy đâu. Hạ Chân Ngọc muốn đến bệnh viện để khám xem thế nào, nhưng lại có chút giấu bệnh sợ thuốc, ngộ nhỡ thực sự có chuyện như thế xảy ra thì cô phải làm sao bây giờ? Nếu quả thực là mắc bệnh nguy hiểm, còn không bằng bản thân mình không biết mới tốt!

Trong lòng lo lắng nên đến đơn vị cô cũng không còn tâm tư nào mà đi nói chuyện phiếm với mọi người trong phòng như thường lệ, đồng thời cơ thể bị phát sốt khiến ắt nhòe đi không mở to ra được, chỗ vùng bụng cũng bị ngứa ngáy kinh khủng nhưng lại không dám chạm vào, chỉ sợ chẳng may nó vỡ ra rồi lan rộng ra khắp người.

Lúc này, đột nhiên sau lưng Hạ Chân Ngọc vang lên giọng nói của Ngô Ngọc Vinh: “Này, Tiểu Hạ, em bị làm sao vậy? Hai ngày nay đều ủ rũ phờ phạc, thân thể không thoải mái sao?”

Sau đó lại lập tức nói: “Ôi trời, đằng sau gáy em bị nổi những vết gì vậy, đều là từng mảng từng mảng màu đỏ, em bị dị ứng hả?”

Hạ Chân Ngọc lập tức liền kinh hãi, theo bản năng đưa tay ra sờ soạng phía sau cổ, chẳng lẽ những nốt ban đỏ cũng đã nổi lên ở chỗ này rồi sao? Như vậy có phải ngày mai nó cũng nổi lên trên mặt hay không?

Hạ Chân Ngọc biết mình không thể trì hoãn lâu hơn được nữa, ngay lập tức cô đứng dậy mỉm cười và nói: “Chị Ngô, có lẽ là do em đã ăn mấy đồ này nọ nên bị dị ứng, bây giờ em muốn xin phép nghỉ để đi bệnh viện khám xem sao.”

Ngô Ngọc Vinh lại nhìn thoáng qua những nốt ban đỏ ở trên gáy Hạ Chân Ngọc, chị ta không dấu vết lui từng bước một và nói: ‘Vây em hãy mau đi đi, đừng để chậm trễ! Nếu không khỏe thì em hãy nghỉ ngơi hai ngày đi, ở đây cũng không có việc gì. Được rồi, em mau đi đi, mau đi đi!’

Hạ Chân Ngọc cũng không trì hoãn nữa, cô thu dọn đồ đạc ở trên bàn rồi cầm túi đi ra khỏi văn phòng. Cửa phòng làm việc vẫn chưa đóng kín hoàn toàn, cô nghe thấy có người ở bên trong nói: “Chị Ngô, những nốt mụn đỏ nổi trên người cô ấy có thể bị lây nhiễm hay không? Chúng ta có nên mua hai túi dấm chua về hun trước hay là mua luôn nước khử trùng về tẩy phòng?”

Hạ Chân Ngọc cũng không để ý tới những lời này bởi vì cô cũng sợ bản thân mình mắc phải bệnh truyền nhiễm gì đó, nếu quả thực như vậy thì nguy rồi. Ra khỏi cửa ngân hàng, cô nghĩ có lẽ nên đi đến chuyên khoa da liễu của bệnh viện khám trước. Nghĩ xong cô liền đón xe đi thẳng đến bệnh viện.

Vào bệnh viện cô mới phát hiện, nơi này cũng rất đông người khám chữa bệnh, cô sợ bản thân mình lại bị lây nhiễm thêm bệnh ngoài da khác, vì thế cô cố hết sức chọn chỗ ít người để đi. Ở chỗ xếp hàng của bệnh viện cô liền đặt số khám vào ngay tấm biển có đề tên chủ nhiệm khoa da liễu. Kết quả vừa đi lên tầng 3 cô liền nhìn thấy, bên ngoài phòng vị chủ nhiệm khoa kia đã có một hàng người xếp thật dài đang chờ đến lượt khám, còn phòng khám của các bác sỹ khác thì lại nhàn rỗi vô cùng.

Đông như vậy thì phải chờ tới khi nào mới đến lượt khám bệnh đây? Nghĩ như vậy nhưng mà cô cũng không có cách nào khác đành phải tiến lên chỗ phòng khám kín người hết chỗ kia để đặt tờ phiếu khám của mình ở trên bàn, sau đó lại đi ngoài chờ y tá gọi đến tên mình.

Hạ Chân Ngọc phải đợi khoảng chừng hơn hai giờ rồi cuộc mới được gọi đến tên. Vào phòng, không đợi cô kịp ngồi xuống ghế bác sỹ đã hỏi luôn: “Có triệu chứng gì?”

Hạ Chân Ngọc thấy đối phương là một nữ bác sỹ tầm hơn 40 tuổi, vì thế đã nói: “Ngài nhìn xem đi.” Sau đó cô vén áo lên của mình lên để cho bác sỹ xem xét các triệu chứng trên cơ thể mình.

Tiếp theo cô còn nói thêm: “Ngoài ra sau gáy tôi cũng có, vừa rồi tôi nhìn thấy trên cánh tay cũng có, còn trên đùi thì tôi chưa nhìn đến, bác sỹ xem tôi ——”

Không đợi Hạ Chân Ngọc nói xong, vị bác sỹ kia đã dời mắt và bỏ tay ra khỏi người cô, sau đó quay sang bàn làm việc bắt đầu cầm bút ghi ra bệnh án vào trong sổ khám bệnh, vừa ghi vừa cho biết: “Bị ban đào.”

Hạ Chân Ngọc cũng chưa từng nghe thấy tên loại bệnh này nên không biết đó là bệnh gì, cô hỏi lại: “Ngài nói đây là bệnh gì? Nếu không ngài nhìn kỹ lại một chút xem?” Cô đã phải chờ đợi xếp hàng hơn hai giờ đồng hồ, kết quả vào khám người ta chỉ nhìn lướt qua, toàn bộ quá trình không tới 2 phút, khám như vậy có phải cũng quá sơ sài tắc trách hay không?

Vị bác sỹ kia vừa viết vừa giải thích: “Chứng ban đào là do bị dị ứng gây nên, tôi kê cho cô thuốc bôi ngoài da, kèm theo một chút thuốc uống để điều trị, năm ngày sau nếu vẫn không đỡ thì qua đây khám lại.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng hỏi lại: “Dị ứng? Tôi bị dị ứng cái gì, là do ăn phải đồ này nọ sao?”

Bác sỹ ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Chân Ngọc nói: “Cô bị dị ứng cái gì thì tôi không thể nói rõ, nếu cô muốn biết nguyên nhân gây dị ứng thì phải đi xét nghiệm để phân tích.

Hạ Chân Ngọc nói: “Vây tôi đi xét nghiệm thử xem.”

Bác sỹ hỏi: “Xét nghiệm một lần hết 500 đồng, cô muốn xét nghiệm sao?”

Hạ Chân Ngọc thực sự thấy khó hiểu, cô nói: “Bao nhiêu tiền tôi cũng phải đi xét nghiệm, tôi muốn biết rốt cục tôi bị dị ứng với những cái gì để về sau còn tránh mới được.”

Bác sỹ không nhanh không chậm nói: “Bệnh này, về cơ bản mỗi người chỉ bị một lần trong đời, cô còn xét nghiệm sao?”

Hạ Chân Ngọc thực sự cảm nhận sâu sắc bản thân mình đã bị vị bác sỹ này lừa gạt hết sức, nếu như cả đời chỉ bị một lần cô còn lãng phí tiền xét nghiệm để tìm nguyên nhân gây dị ứng làm cái gì chứ? Cô cắn cắn môi lại hỏi một câu: “Cổ họng của tôi không thoải mái, hơn nữa cơn sốt cũng không giảm, ngài xác nhận những nốt ban đỏ này không có bị làm sao?”

Lần này đến phiên bác sỹ cảm thấy kỳ quái: “Có một số người bệnh khi mới bắt đầu nổi ban đỏ thì sẽ xuất hiện triệu chứng đau họng, nhức đầu, chóng mặt. Về phần cô rồi cuộc có phải là bị sốt do cảm mạo hay không, tôi chỉ là bác sỹ chuyên khoa da liễu, không chẩn đoán ra được, cô nên đi đến khoa khác trong bệnh viện để khám sẽ biết.”

Hạ Chân Ngọc thực sự cảm thấy mệt mỏi và chán nản với vị bác sỹ này, cô xác nhận lại một lần nữa là bệnh này sẽ không lây nhiễm mới yên tâm rời đi. Cô xuống lầu thanh toán tiền và cầm một đồng thuốc mới được kê đơn mang về. Ngẫm đi ngẫm lại cô cảm thấy có lẽ không cần nói cho cha mẹ biết mới tốt, nếu không cha mẹ cô lại càng thêm lo lắng, hơn nữa cũng sẽ cả ngày cảm râm không dứt.

Ngay sau đó cô lại mua một cái túi vải rồi đem bỏ toàn bộ số thuốc mới mua vào bên trong. Về đến nhà, cô đi thẳng vào phòng của mình đem đồng thuốc đó cất kỹ, may mắn bây giờ là mùa đông nên mặc nhiều quần áo hơn một chút cũng không ai phát hiện ra.

Ăn cơm tối xong Hạ Chân Ngọc trở về phòng ngủ luôn, cô cởi hết quần áo ra, sau đó dùng một cái tắm bông bắt đầu bôi thuốc tiêu độc toàn thân, phía sau lưng không bôi được cô đem nước thuốc vẩy thẳng lên lưng, sau đó cô ngồi ở trên giường đợi cho nước thuốc khô rồi mặc lại quần áo vào, nước thuốc hơi lạnh lạnh làm cho cô cảm thấy rất ngứa nhưng lại không dám gãi.

Trước khi đi ngủ Hạ Chân Ngọc lại uống mấy viên thuốc chống viêm. Một đêm trôi qua, cuối cùng cơn sốt của Hạ Chân Ngọc cũng được đẩy lùi, nhưng cô quả thực đúng là không may vì đã bị cảm nặng, bệnh tình kéo tới làm cô thấy mệt mỏi, đầu óc choáng váng kinh khủng.

Hạ Chân Ngọc sợ rằng nếu hôm nay mình tiếp tục đi làm, người khác cũng sẽ xa lánh vì nghi ngờ các nốt ban đỏ của cô dễ bị lây nhiễm, nên chỉ có thể gọi điện thoại xin phép nghỉ ốm. Ngô Ngọc Vinh rất vui vẻ và sẵn khoái bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, chị ta sẽ báo lại với Dư chủ nhiệm hộ cô, giọng điệu của chị ta rất thoải mái.

Hạ Chân Ngọc nói với cha mẹ cô là cô xin nghỉ ốm, bà Hạ vừa nghe thấy Hạ Chân Ngọc bị bệnh liền nôn nóng, nhất định bắt Hạ Chân Ngọc đi tới bệnh viện. Hạ Chân Ngọc sợ nhất là tiêm, cô thà cứ gắng gượng uống thuốc như thế này còn hơn chứ cũng không chịu đi đến bệnh viện. Vì thế cô bị mẹ mình cản nhắc không ngừng suốt hai ngày, cô thầm nghĩ rằng biết vậy đi làm còn tốt hơn.

Hạ Chân Ngọc nghĩ có lẽ cô nên đi đến Nhã Phong nghỉ ngơi mấy ngày cho thanh tĩnh, quan trọng nhất chính là bởi hai ngày vừa qua bệnh tình của cô không thuyên giảm, các nốt ban đỏ càng ngày càng thêm nghiêm trọng, trên đùi cũng đã bắt đầu nổi lên, nếu bây giờ mà để ẹ cô phát hiện ra, đoán chừng mẹ cô sẽ trực tiếp gọi đến 120.

Hơn nữa Hạ Chân Ngọc cho rằng đơn thuốc của vị bác sỹ ở bệnh viện kia kê không có hiệu quả gì, cô dự định đổi sang một bệnh viện khác để khám lại, vì thế cô nói với cha mẹ mình bằng giọng khàn đặc: “Cha, mẹ, con nhận được điện thoại, ngày mai ở ngân hàng có chương trình tập huấn dành cho nhân viên mới, khả năng là phải đi một tuần, nơi tập huấn là ở ngoại ô thành phố.”

Bà Hạ lo lắng nói: “Con đã bị bệnh thành cái dạng này còn có thể đi không? Nếu không thì con hãy xin phép lãnh đạo của con, để đến lần sau rồi sẽ đi.”

Hạ Chân Ngọc nói: “Mẹ, đợt tập huấn này sao có thể vì một mình con mà mở lại một lần nữa chứ. Hơn nữa, nói là tập huấn nhưng kỳ thật chính là đi chơi, con ở chỗ đó sẽ nghỉ ngơi thật tốt, thuốc con cũng mang theo mà, nhất định con sẽ uống đúng giờ, mẹ cứ yên tâm đi.”

Bà Hạ cảm râm gần như cả một buổi tối mới đồng ý cho Hạ Chân Ngọc đi tham gia tập huấn, cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Ngày hôm sau mới sáng sớm cô đã sắp xếp quần áo và thuốc vào trong túi hành lý, cô còn ăn mặc thật kín rồi mới đi đến Nhã Phong. Cô định bụng lẳng lẳng ở một mình trong mấy ngày này cho yên tĩnh, nếu ngày mai vẫn không có chuyển biến tốt thì sẽ đi tới bệnh viện

khác. Chẳng qua là trận cảm cúm này càng ngày càng bị nặng hơn, cơ thể đau nhức khó chịu như muốn đòi mạng, cả ngày cô chỉ muốn nằm ở trên giường ngủ mê man.

Qua tết Nguyên đán không đến vài ngày Chu Cẩm Vũ đã được bổ nhiệm làm quyền thị trưởng, hơn nữa Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc và Vụ Tổ chức đã tiến hành triển khai công tác đề cử và tuyển cử, việc anh chính thức được trúng tuyển căn bản là không có vấn đề gì.

Mấy ngày nay anh phải ra ngoài xã giao cũng tương đối nhiều, có một số lời mời rượu là không thể không uống, đặc biệt buổi xã giao ngày hôm nay toàn là các vị lãnh đạo trong tỉnh, dù thế nào thì Chu Cẩm Vũ cũng phải để ọi người tận hứng, vì vậy anh đã uống vào không ít rượu. Có thể nói là tử lượng của Chu Cẩm Vũ rất cao, nhưng mà rượu ngày hôm nay anh uống là rượu mạnh, thế nên khi buổi tiệc kết thúc đầu anh vẫn còn có chút choáng váng.

Thư ký Đỗ đi cùng người tài xế để đưa Chu Cẩm Vũ về nhà, Lưu Tân Kiệt cũng lại nhất định muốn đi cùng một xe với mọi người, nói là trước tiên đưa Chu thị trưởng về nhà, sau đó lại nhờ người tài xế đưa cô về.

Thư ký Đỗ cười ôn hòa, không có cự tuyệt lời đề nghị của Lưu Tân Kiệt, anh ta đang suy nghĩ xem nên đưa Chu Cẩm Vũ trở về nhà nào, anh ta thực sự không biết mối quan hệ giữa Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc bây giờ là như thế nào. Suy nghĩ một lúc cuối cùng quyết định đưa Chu Cẩm Vũ về Nhã Phong, bởi nếu muốn đưa Chu Cẩm Vũ về Green Lake thì anh sẽ phải xuống xe trước vì nhà anh ta nằm ở trên đoạn đường đó, như vậy trên xe chỉ còn lại Chu Cẩm Vũ và Lưu Tân Kiệt, đến lúc đó còn khó khăn hơn để giải quyết hơn.

Còn đưa về Nhã Phong, nếu may mắn là Hạ Chân Ngọc đang ở đó thì vấn đề sẽ trực tiếp được giải quyết, nếu Hạ Chân Ngọc không ở đó, thì anh ta cũng có thể bố trí ổn thỏa cho Chu Cẩm Vũ trước sau đó đưa Lưu Tân Kiệt về nhà, như vậy tránh khỏi xảy ra chuyện gì.

Quyết định xong anh ta liền bảo với người tài xế là đi đến Nhã Phong, Lưu Tân Kiệt nghe thấy địa chỉ này thì có chút nghi hoặc quay sang nhìn thư ký Đỗ. Thư ký Đỗ thấy vậy cười nói: “Bình thường Chu thị trưởng đều ở tại Nhã Phong, thỉnh thoảng mới quay về Green Lake, cô ít tiếp xúc nên không biết đó thôi.”

Lưu Tân Kiệt gật gật đầu tỏ ý đã biết và cũng không quan tâm xem Chu Cẩm Vũ ở đâu, nhưng mà cô ta thăm hện thư ký Đỗ không biết điều, cô ta cho rằng rõ ràng là Chu Cẩm Vũ có phần hứng thú đối với mình, nhưng mà cô ta lại không có cơ hội ở một mình với Chu Cẩm Vũ, khó khăn lắm hôm nay mới có được một cơ hội tốt, vậy mà gã thư ký Đỗ này lại cứ lẻo đẻo theo sau, chỉ hy vọng một lát nữa khi đến nhà Chu Cẩm Vũ cô ta sẽ có một cơ hội ở lại để chăm sóc anh.

Khi xe tiến vào Nhã Phong, bước chân của Chu Cẩm Vũ đã có phần phiêu phiêu, nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh đôi chút, anh bảo thư ký Đỗ và Lưu Tân Kiệt đi về, còn anh sẽ tự mình đi lên lầu.

Thư ký Đỗ cảm thấy như thế cũng được nên gật đầu đồng ý, nhưng Lưu Tân Kiệt nghe xong lại chuyện bé xé ra to, nói thẳng là không đồng ý, cứ khẳng khẳng bảo là phải đưa Chu thị trưởng lên đến tận nhà thì mới có thể yên tâm, dù sao hôm nay Chu thị trưởng đã uống rất nhiều.

Thư ký Đỗ nghe vậy cười nói: “Tôi cũng có chút lo lắng, bước chân ngài đã có phần loạn choạng rồi, hãy cứ để chúng tôi đưa ngài lên lầu đi, sắp xếp ổn thỏa xong chúng tôi sẽ đi về.”

Nói xong anh ta liền tiến lên dìu Chu Cẩm Vũ đi về phía thang máy, Lưu Tân Kiệt cũng vội vàng chạy theo vòng cánh tay bên kia Chu Cẩm Vũ khoác lên vai mình, thân thể cũng cố tình dựa sát vào Chu Cẩm Vũ, rốt cuộc cũng không biết là ai dìu ai nữa.

Đến khi mở cửa vào nhà Chu Cẩm Vũ mới phát hiện ra là thư ký Đỗ đưa mình về Nhã Phong, nhưng anh đang thấy nhức đầu nên cũng không quan tâm đến điều đó liền đi đến ghế sofa ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lưu Tân Kiệt nhìn nhìn bốn phía, cảm thấy ngôi nhà này bố trí rất ấm áp, không nhìn ra Chu Cẩm Vũ còn thích phong cách trang hoàng như thế này, có thể thấy được anh cũng là một người đàn ông dịu dàng và biết chăm sóc, cô ta thậm chí mừng rỡ ở trong lòng, nghĩ là nhất định mình phải nắm bắt được cơ hội.

Lưu Tân Kiệt nghĩ như vậy liền nhanh chóng đi tìm một cái ly và bình nước, sau đó rót một chén nước ấm rồi ngồi xuống bên cạnh Chu Cẩm Vũ. Cô ta bừng tỉnh đưa đến bên miệng Chu Cẩm Vũ, dịu dàng nói: “Chu thị trưởng, ngài uống một ít nước trước đi, nếu không tôi nán lại ở đây một lát rồi mới về, ngộ nhỡ ngài thấy không thoải mái ở đâu thì còn có tôi chăm sóc.”

Thư ký Đỗ cũng không quan tâm xem Lưu Tân Kiệt đang làm cái gì, anh ta chăm chú nhìn về phía cửa phòng ngủ, xem ra Hạ Chân Ngọc thực sự không có ở đây, lần này có lẽ bản thân mình phải hao phí sức lực rồi. Thư ký Đỗ đoán chừng Lưu Tân Kiệt không có khả năng dễ dàng rời đi, cho nên anh ta nhất định cũng phải ở lại cùng, dù thế nào anh ta cũng phải ở lại đây cho đến khi nào Lưu Tân Kiệt rời đi thì anh ta cũng mới đi.

Hạ Chân Ngọc nằm trên giường mơ hồ nghe thấy ở bên ngoài có tiếng người đang nói chuyện, nhưng cô cũng không nghe ra là giọng của ai với ai, chỉ biết rằng ngoài đó không chỉ có một người. Cô nghĩ, chẳng lẽ là Chu Cẩm Vũ đưa người về đây sao? Không phải như vậy chứ, làm sao Chu Cẩm Vũ có thể mời khách về đây chơi được chứ, vả lại bây giờ cũng đã muộn rồi mà!

Nghe thấy tiếng người nói chuyện, Hạ Chân Ngọc cũng không nằm ngủ tiếp được nữa, cô gắng gượng nâng thân mình ngồi dậy rồi từ từ bước xuống giường, cô xỏ dép vào vừa định đứng lên thì nhất thời bị rùng mình vì lạnh, cả người run run. Hạ Chân Ngọc vội vàng mặc áo khoác ngủ vào, rồi sau đó cô từng bước từng bước một đi ra ngoài.

Kết quả vừa đến chỗ phòng khách liền thấy Chu Cẩm Vũ đang ngồi ở trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh anh còn có cô trợ lý thư ký Lưu Tân Kiệt, vẻ mặt cô ta rất ôn nhu, tay đang bưng chén nước khuyến Chu Cẩm Vũ uống nước nhiều thêm một chút nữa.

Mặc dù đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như thế, nhưng trong tim Hạ Chân Ngọc vẫn cảm thấy tức giận đến phát đau, hô hấp càng lúc càng dồn dập khiến cô có cảm giác ngực mình đau âm ỉ từng cơn từng cơn. Xem ra bản thân mình thật là ngốc nghếch mà, vẫn biết giữa mình và Chu Cẩm Vũ sẽ không được dài lâu, vậy mà lại không biết làm như thế nào để kiểm soát trái tim mình, rốt cuộc vẫn là động tâm! Hóa ra, chỉ có thể ngay tại lúc này mới là thời điểm tốt để nhận ra tình cảm thật sự ngu ngốc của bản thân mình.

Hạ Chân Ngọc cố gắng giữ vững hô hấp, làm cho cơn đau đớn kia từ từ dịu xuống. Thực buồn cười, bản thân mình thực sự là rất buồn cười mà, lúc trước, khi đồng ý ở bên cạnh Chu Cẩm Vũ không thể không nói là trong lòng mình tồn tại một phần vạn hy vọng, hiện tại Chu Cẩm Vũ đã dùng hành động để chặt đứt hoàn toàn sự ảo tưởng của mình ngày đó rồi.

Không phải đã điều cô ta đi rồi sao? Không phải đã nói một chút quan hệ cũng đều không có sao? Hiện tại thì thế nào? Có lẽ nơi này đã sớm thành tổ tu hú của kẻ khác rồi. Hạ Chân Ngọc nghĩ như vậy lại cảm thấy tức giận đến mức cả người phát run, nếu thế hôm nay hãy hoàn toàn chấm dứt đi, có thể sau chuyện này mình sẽ rất thương tâm, nhưng hôm nay nói cái gì thì nói bản thân mình cũng không thể tiếp tục lại mềm yếu được nữa!

Thư ký Đỗ là người đầu tiên phát hiện ra Hạ Chân Ngọc đứng ở góc chéo phía đối diện, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì sắc mặt Hạ Chân Ngọc không tốt lắm, vừa giống như bị bệnh lại vừa giống như tức giận. Mừng là vì Hạ Chân Ngọc vẫn đang sống ở đây, như vậy hôm nay Lưu Tân Kiệt nhất định sẽ không đạt được mục đích mà cô ta mong muốn.

Vì thế anh ta đi đến bên cạnh ghế sofa, ho nhẹ một tiếng nói: “Chu thị trưởng, Hạ tiểu thư đi ra rồi.”

Chu Cẩm Vũ vẫn nhắm mắt như cũ, một lát sau như là mới hiểu được những gì thư ký Đỗ nói, sau đó lập tức mở mắt ra, ngồi thẳng người dậy nhìn về phía cửa phòng ngủ, quả nhiên Hạ Chân Ngọc đang đứng ở chỗ hành lang, vẻ mặt cô vô cùng âm u.

Chu Cẩm Vũ ngay lập tức kịp phản ứng lại, nhớ ra Lưu Tân Kiệt đang ngồi bên cạnh mình, như là phản xạ có điều kiện, vèo một cái anh lập tức đứng lên, tạo ra một khoảng cách với Lưu Tân Kiệt, sau đó anh cười cười và nói không được tự nhiên: “Chân Ngọc, em trở về khi nào vậy? Sao lại không nói với anh một tiếng thế?”

Hiện tại Hạ Chân Ngọc cũng không cảm thấy toàn thân vô lực yếu đuối, mà ngược lại cô còn có cảm giác mình có sức lực thật dồi dào. Hạ Chân Ngọc cười lạnh một tiếng, đi từ từ ra phòng khách, cô nói: “A! Thực sự là rất xin lỗi, em đã không báo trước một tiếng lại cứ tới đây rồi! Nếu như đã quấy rầy đến chuyện tốt của Chu thị trưởng, em đây phải nói tiếng thật xin lỗi tới anh rồi.”

Lưu Tân Kiệt cũng đứng lên nhìn Hạ Chân Ngọc, cô ta cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, đây không phải là người phụ nữ lần trước đã đến Tòa thị chính để tìm Chu Cẩm Vũ sao? Tại sao cô ta lại ở chỗ

này, lại nhớ đến những lời lúc nãy thư ký Đỗ nói, nói như thể bình thường Chu Cẩm Vũ đều ở chỗ này sao, chẳng lẽ bọn họ đã sống chung với nhau?

Lưu Tân Kiệt cẩn thận nhìn về phía Hạ Chân Ngọc, chỉ cảm thấy sắc mặt người phụ nữ này khó coi muốn chết, dáng vẻ cô ta trông giống như bị bệnh nặng đã lâu, so sánh thể nào thì cô ta cũng không bằng mình được. Lưu Tân Kiệt thầm nghĩ, nếu ngay cả loại phụ nữ như thế này mà Chu Cẩm Vũ cũng có thể chấp nhận được, vậy thì việc mình đem Chu Cẩm Vũ đoạt tới tay cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Hơn nữa, nghe giọng điệu của người phụ nữ này thật đúng là chói tai, Lưu Tân Kiệt tỏ vẻ khinh thường và thầm nghĩ, Chu Cẩm Vũ là người đàn ông nào chứ, vậy mà người phụ nữ này lại dám liên tục cao giọng, bày ra dáng vẻ mình giống như một người vợ bị chồng ruồng bỏ, xem ra hôm nay chẳng những mình có thể xem náo nhiệt, lại còn có thể có cơ hội thuận tiện an ủi Chu Cẩm Vũ, đúng là trời giúp mình mà.

Lại nói tiếp, Chu Cẩm Vũ nghe xong những lời trào phúng không nóng không lạnh của Hạ Chân Ngọc, anh nhú mày hỏi: “Em bị ốm rồi hả? Làm sao giọng nói lại khàn khàn như vậy chứ?”

Hạ Chân Ngọc không thèm để ý tới những lời hỏi han ân cần của Chu Cẩm Vũ, cô nói: “Không cần phải nói sang chuyện khác, ốm thì cũng đã sớm ốm rồi, không phải đến hôm nay mới bị ốm, không cần anh phải giả bộ quan tâm đâu.”

Chu Cẩm Vũ nói: “Em nói cái gì vậy? Hôm nay anh phải tiếp đoàn lãnh đạo trong tỉnh, uống rượu có hơi nhiều một chút, thư ký Đỗ cùng Tân ——, cùng Tiểu Lưu lo lắng nên đã đưa anh về nhà, em đừng nghĩ lung tung. Bị ốm có nặng không, nếu không thì đi bệnh viện đi.”

Nói xong anh liếc mắt nhìn thư ký Đỗ một cái, thư ký Đỗ ngậm cười lập tức cười nói: “A đúng vậy đó, Hạ tiểu thư. Hôm nay đều là các vị lãnh đạo trong tỉnh, Chu thị trưởng không muốn uống cũng không có cách nào khác, từ trong nhà hàng đi ra bước chân cũng đã lảo đảo, chúng tôi rất lo lắng cho nên đã đưa Chu thị trưởng về nhà, ngài đừng đa tâm.”

Hạ Chân Ngọc cũng không quản những chuyện này, cô tiếp tục lạnh giọng nói với Chu Cẩm Vũ: “Thư ký của anh đương nhiên là cùng một lòng với anh rồi. Em không có đa tâm, anh nói cái gì em cũng đều tin. Anh nói đã đem người điều đi rồi, em tin. Anh nói anh và cô ta một chút quan hệ cũng không có, em cũng tin. Nhưng mà Chu Cẩm Vũ à, hôm nay anh để cho em nhìn thấy anh trong tình huống như vậy, anh nói em lại phải tin tưởng anh nữa sao, anh cho rằng em là người có vấn đề về trí lực ư? Anh cứ tiếp tục bịa chuyện của anh đi, nhưng mà em không muốn nghe nữa.”

Nói xong cô liền xoay người định đi về phía phòng ngủ, đồng thời lúc quay lưng lại cô còn nói thêm một câu: “Thôi cứ như vậy mà chia tay đi, em không còn đủ khả năng để chơi đùa với anh nữa rồi.”

Không đợi cho Hạ Chân Ngọc kịp bước đi, Chu Cẩm Vũ đã nhanh chóng đi tới, giữ chặt lấy cánh tay Hạ Chân Ngọc, thấp giọng nói: “Em đang náo loạn cái gì vậy, Tiểu Lưu chỉ là trong khoảng thời gian này tạm thời ——”

Hạ Chân Ngọc vùng tay giãy ra khỏi bàn tay đang nắm cánh tay mình của Chu Cẩm Vũ, cô dùng giọng nói khàn khàn lớn tiếng nói: “Anh đừng chạm vào em!”

Chu Cẩm Vũ cũng có chút bực mình, anh nói: “Chân Ngọc, em không cần giả cái tính tình trẻ con của mình ra, cũng không thể lấy sức khỏe của bản thân mình ra làm trò đùa giỡn! Trước tiên hãy đi đến bệnh viện, những chuyện khác chờ khám bệnh xong rồi nói sau.”

Hạ Chân Ngọc vô cùng tức giận với những lời nói của Chu Cẩm Vũ, cô quát lên: “Anh đừng có ở đây làm bộ làm tịch được không? Chu Cẩm Vũ, nếu anh thừa nhận anh có người khác, em thực sự không còn lời gì để nói, nhưng hiện tại những biểu hiện này của anh chỉ làm cho em cảm thấy ghê tởm, anh dám làm mà lại không dám nhận!”

Giọng nói của Chu Cẩm Vũ cũng lớn hơn rất nhiều, anh nói: “Anh đã làm cái gì rồi hả? Chu Cẩm Vũ anh nếu thật sự muốn làm cái gì lại còn phải lén lút sao? Em cũng không phải quá coi thường anh rồi. Hạ Chân Ngọc, rốt cuộc em muốn âm ỉ đến mức nào nữa đây, em nói rõ ra đi.”

Giọng nói của Hạ Chân Ngọc có chút run run, cô nói: “Xem ra vẫn là em không biết điều rồi nhỉ? Đúng vậy, Chu đại thị trưởng như anh nếu muốn tìm một người phụ nữ thì đâu cần phải cố kỵ điều gì chứ, cũng

không cần phải né tránh hay giải thích, là do bản thân em đã quá đề ỉnh, em sai rồi! Còn bây giờ, anh có thể bỏ cánh tay của anh ra để cho em rời đi được không?”

Chu Cẩm Vũ tức giận đến mức cắn chặt răng, hôm nay cô ấy bị làm sao vậy? Cô ấy cũng không thèm quan tâm xem ở đây còn có thư ký Đỗ và Lưu Tân Kiệt, vừa mới gặp mình mà đã gây lộn rồi. Anh biết rõ tính tình của Hạ Chân Ngọc, bình thường cô rất dịu dàng ít nói, nhưng một khi đã náo loạn lên thì thật không kém bao nhiêu so với một tên du côn.

Vì thế anh kìm nén cơn tức giận, dịu giọng nói: “Chân Ngọc, chúng ta đừng cãi nhau nữa có được không, những lời khó nghe em cũng đã nói ra hết rồi, hơn nữa, ở đây còn có cả người ngoài, chẳng lẽ em vẫn còn chưa hết giận?”

Hạ Chân Ngọc hoàn toàn không nghe, cô giận dữ nhìn Chu Cẩm Vũ và hét lên: “Anh đừng tiếp tục giở trò hề ấy ra với em! Chu Cẩm Vũ, tốt nhất hôm nay anh và em nên làm rõ một chuyện, Hạ Chân Ngọc em và anh là hoàn toàn kết thúc rồi! Từ giây phút này trở đi, cả đời này chúng ta không bao giờ qua lại với nhau nữa, anh đừng có giả bộ nghe không hiểu. Ở đây còn có hai nhân chứng sống, anh nghe không hiểu thì hãy bảo thư ký của anh giải thích cho, còn nếu không anh bảo cô em gái nhỏ phong lưu của anh nói tường tận tỉ mỉ cho, được chứ!”

Lưu Tân Kiệt lắp bắp kinh hãi, người phụ nữ này làm sao mà biết được Chu Cẩm Vũ đã trêu ghẹo mình và nói những lời như thế (nếu không nhớ mọi người có thể xem lại tập 40 nha), chẳng nhẽ ngày đó đã có người nghe được và nói lại với Hạ Chân Ngọc? Đặc biệt khi nhìn thấy thái độ của Chu Cẩm Vũ đối với Hạ Chân Ngọc là cực kỳ khoan dung, Lưu Tân Kiệt liền có chút không nắm chắc về những điều mình suy nghĩ lúc trước.

Khi Chu Cẩm Vũ nghe Hạ Chân Ngọc hét lên với mình hai từ ‘kết thúc’ tay anh cũng có chút run lên vì tức giận, anh hít thật sâu một hơi nói: “Được, chia tay đi! Là do anh đã nuông chiều em quá mức, mới để cho em không biết lớn nhỏ với anh như vậy, còn có điều gì muốn nói thì hãy nói hết ra với nhau đi!”

Hạ Chân Ngọc lại đột nhiên bình tĩnh nói: “Không có.” Sau đó cô nhanh chóng đi vào phòng ngủ. Tiếp theo Chu Cẩm Vũ liền nghe thấy bên trong có tiếng động, một lát sau anh thấy Hạ Chân Ngọc đi ra, quần áo cũng đã thay sang bộ khác rồi, cô mặc một bộ quần áo che kín mít toàn thân, trên tay cầm theo một túi hành lý nhỏ. Cô trực tiếp đi lướt qua người anh, đem chìa khóa nhà và thẻ ngân hàng đặt ở trên bàn trà, cô lạnh nhạt nói: “Chìa khóa nhà và thẻ ngân hàng em trả lại cho anh, chúng ta từ nay về sau không còn thiếu nợ gì nhau.”

Nói xong cô cực kỳ ung dung đi về phía cửa chính, thay giày xong liền chuẩn bị mở cửa rời đi.

Hiện tại Chu Cẩm Vũ cảm thấy trái tim mình không ngừng co rút đau đớn. Mẹ kiếp! Cô nhóc hư đốn này thật giỏi nha, cô thực định làm như những gì cô nói sao, cầm lên được thì cũng buông xuống được.

Nhìn Hạ Chân Ngọc đối xong giày đang muốn mở cửa đi ra, rốt cuộc anh không nhịn được mà chạy tới ôm cô: “Chân Ngọc, anh sai rồi! Còn em nữa, làm sao em có thể nói rời đi là rời đi luôn vậy? Bảo bố ngoan, đừng nóng giận, em vốn đang bị ốm, tại sao anh còn có thể ức hiếp em được chứ? Là anh không tốt, anh cam đoan ngay ngày mai anh sẽ điều Lưu Tân Kiệt đi thật xa, nếu lại có lần sau em muốn phạt anh như thế nào cũng đều được! Đã trễ thế này rồi, nếu như em thực sự đi ra ngoài một mình, anh sẽ lo lắng đến chết mất!”

Nói xong anh liền đoạt lấy túi hành lý trong tay Hạ Chân Ngọc, rồi kéo tay cô quay trở lại phòng khách. Hành động này của anh đã làm cho Hạ Chân Ngọc tức giận, cô bỏ mũ xuống và cởi khăn quàng cổ ra trực tiếp quát lên người Chu Cẩm Vũ. Cuối cùng cô cũng lớn tiếng khóc và nói: “Sao anh vẫn không chịu để cho em yên vậy chứ? Có phải là anh chưa từng gặp gỡ qua phụ nữ đâu, anh cứ mãi quần quýt lấy em làm cái gì chứ? Anh thấy em vẫn chưa đủ thảm có phải hay không? Anh đúng là tên khốn kiếp, già không nên nết. Anh hãy để cho em đi đi!”

Thư ký Đỗ hiểu được bản thân mình không nên ngu ngốc mà tiếp tục ở lại đây nữa, anh ta đưa tay đẩy Lưu Tân Kiệt đã sớm chờ người ra vì kinh ngạc, anh ta nói: “Tiểu Lưu, còn không đi sao? Bây giờ đã là tình huống gì rồi, còn muốn ở lại xem náo nhiệt của Chu thị trưởng sao?”

Lưu Tân Kiệt vẻ mặt dờ dẩn để mặc cho thư ký Đỗ kéo cô ta đi ra ngoài. Cô ta không thể ngờ rằng hóa ra lại có một người phụ nữ có thể đối xử như vậy với Chu Cẩm Vũ, mà Chu Cẩm Vũ chẳng những không tức giận, không nổi cáu, không mặc kệ người phụ nữ đó, lại còn nhỏ giọng mềm mại đi dỗ dành. Chẳng lẽ cách làm cùng với việc chịu thiệt thòi đến đây công tác của mình là sai sao? Cô ta không hiểu, thực sự không hiểu!

Chu Cẩm Vũ ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc mặc cho cô khóc lóc náo loạn vừa đánh vừa mắng anh, anh cũng không chịu buông tay. Chờ đến khi cô không còn sức lực, anh mới một bên giúp cô cởi áo khoác ngoài ra, một bên ôn nhu nói: “Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng rồi, chuyện xấu của anh cũng đã bị người ngoài nhìn thấy, xin em hãy bớt giận đi, tổ tông nhỏ của anh ơi! Ngay cả cha của anh cũng chưa từng động tay động chân với anh đâu, em chính là người đầu tiên đó!”

Hạ Chân Ngọc thực sự là náo loạn đến mệt mỏi rồi, cả người cô đầy mồ hôi, toàn thân cũng mềm nhũn vô lực, nhưng mà cô vẫn chưa ngừng khóc: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Em thật sự không muốn cứ tiếp tục như vậy nữa đâu. Anh muốn đi tìm người phụ nữ khác, em cũng không còn điều gì để nói. Nhưng chắc chắn một điều là em sẽ không bao giờ lựa chọn việc đánh mất lòng tự trọng của mình mà đi hầu hạ một người đàn ông cùng với những phụ nữ khác!”

Chu Cẩm Vũ bế Hạ Chân Ngọc lên đặt cô ngồi ở trên đùi của anh, anh luôn miệng dỗ dành cô: “Không có người phụ nữ khác, từ khi ở cùng một chỗ với em đến nay anh thật sự không có người phụ nữ khác. Bảo bối ngoan, đừng khóc, em đã khóc đến mức sắp không còn nói được ra tiếng rồi đó.” Chu Cẩm Vũ đau lòng nhìn vẻ mặt ồm ồm yếu xanh xao lại còn khóc đến không thở nổi của Hạ Chân Ngọc, mới có vài ngày không gặp làm sao cô đã bị ốm thành như thế này rồi chứ?

Mỗi anh dán lên cái trán ẩm ướt mồ hôi của Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Làm sao lại bị ốm vậy, là do ngâm mình trong bể nước nóng nên mới bị ốm sao? Biết vậy anh sẽ không đưa em đi ngâm mình trong bể tắm ở ngoài trời, sức khỏe của em kém quá. Em khó chịu ở chỗ nào, lau khô mồ hôi rồi anh đưa em đi bệnh viện được không?”

Sau đó lại nhẹ giọng nói: “Anh đã sai rồi, bảo bối ngoan, không tức giận nữa nhé! Có phải em không muốn để cho cha mẹ em biết em bị ốm nên mới đến đây ở hay không?” Mặc dù hỏi như vậy, nhưng Chu Cẩm Vũ tin rằng Hạ Chân Ngọc thực sự là bởi vì sợ cha mẹ lo lắng nên đã chuyển đến đây.

Hạ Chân Ngọc nhìn trên khuôn mặt của Chu Cẩm Vũ có những vết hồng hồng do mới vừa rồi bị cô cào vào, lại nghe anh nói những lời nhận lỗi như vậy, rốt cuộc vẫn làm cảm động. Chu Cẩm Vũ có thể đối xử với cô đến mức độ này, cô cũng xem như là thỏa mãn, cô cũng biết bản thân mình lại mềm lòng rồi. Khi tinh thần được thả lỏng cô lại cảm thấy mình cực kỳ tội thân, những giọt nước mắt vừa mới được lau khô lại bắt đầu chảy ra.

Chu Cẩm Vũ lo lắng và hoảng sợ hỏi: “Em làm sao vậy, rốt cuộc là làm sao vậy? Không phải mới vừa rồi đều đã tốt rồi sao, sao bây giờ lại khóc thế?”

Hạ Chân Ngọc nức nở nói: “Em không chỉ bị cảm, mà trên người cũng không biết là nổi lên những nốt gì, rốt cuộc là bị bệnh gì? Đi khám bác sỹ cũng không có tác dụng, mỗi ngày em đều bị ngứa đến độ hận không thể lấy dao cắt da mình đi, vậy mà anh còn nổi giận với em!” Nói xong cô lại nức nở khóc.

Chu Cẩm Vũ nghe xong vội vàng xốc áo của Hạ Chân Ngọc lên, nhìn thấy trước ngực và bụng cô nổi lên những nốt ban đỏ khắp nơi, trái tim vừa mới dịu xuống một chút của anh lại lập tức co rút đau đớn, ánh mắt cũng có chút hồng hồng, buông áo của Hạ Chân Ngọc xuống, anh nói: “Mẹ kiếp, cái bệnh viện chết tiệt gì thế này?” Sau đó anh lại nói tiếp: “Bảo bối ngoan, anh đúng là có tội rất lớn, em hãy trách mắng anh đi! Bây giờ anh lập tức đưa em đến bệnh viện, tìm một chuyên gia có uy tín để khám, được không?”

Nói xong anh liền nhanh tay mặc quần áo vào giúp Hạ Chân Ngọc, sau khi sửa sang lại chỉnh tề quần áo cho cô, anh mới mặc áo khoác ngoài vào rồi gọi điện thoại cho thư ký Đỗ: “Cậu mau chóng hỏi thăm một chút cho tôi, hỏi xem ở bệnh viện nào có bác sỹ chuyên khoa về da tốt nhất, làm ngay lập tức! Tôi muốn đưa Chân Ngọc đi đến đó khám gấp!”

51. Chương 51

Đỗ thư ký sau khi nhận được điện thoại của Chu Cẩm Vũ thăm nghĩ, chuyên gia thì đương nhiên là có, nhưng mà giờ này thì chắc chắn là chuyên gia không có ở trong bệnh viện, hơn nữa với thân phận của Chu Cẩm Vũ nếu đi đến bệnh viện thì cũng rất dễ làm người khác chú ý. Chỉ có điều là cũng không còn biện pháp nào khác, nếu như mình đề xuất đưa Hạ Chân Ngọc đi khám bệnh, đoán chừng Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không bằng lòng.

Đỗ thư ký nghĩ vậy, liền nói với Lưu Tân Kiệt ngồi ở hàng ghế sau: “Tiểu Lưu, tôi xuống xe trước, cô bảo lái xe đưa cô về nhà, tôi sẽ tự mình đón xe. Chu thị trưởng muốn đi đến bệnh viện khám gấp, tôi phải mau chóng liên hệ với bệnh viện.”

Lưu Tân Kiệt vội vàng hỏi: “Chu thị trưởng bị làm sao vậy? Anh Đỗ, anh cũng không cần xuống xe, chúng ta hãy cùng nhau đi đi.”

Đỗ thư ký quay đầu lại, mặc dù vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước, nhưng ánh mắt và giọng nói đã lộ ra một chút khinh thường, anh ta cười nói: “Không phải là Chu thị trưởng bị bệnh, còn về phần ai là người bị bệnh tôi tin rằng vừa rồi chúng ta đều nhìn thấy và đã biết, vậy nên cũng đừng để cho bệnh nhân lại tức giận thêm nữa. Với lại, Tiểu Lưu à, có thể lúc này tôi nói những điều cô thấy không xuôi tai, nhưng tôi vẫn muốn nói, dù sao cô cũng chỉ là tạm thời được điều đến đây để hỗ trợ công việc, hiện tại công việc bên này cũng đã sắp kết thúc, không phải là cô cũng nên xin gọi trở về rồi hả?”

Sau đó anh ta thấy Lưu Tân Kiệt đang muốn nói điều gì đó, liền lập tức nói: “Có đôi khi nên nghĩ thoáng một chút mới tốt, cô cũng thấy tình huống vừa rồi đó, đây thật sự không phải là một mực muốn lấy lòng người đẹp mà đùa giỡn thành chuyện như vậy, cô dám khóc lóc om sòm giống như vị kia vừa làm lúc này sao? Ngày mai tôi sẽ cùng lãnh đạo của cô bàn về chuyện gọi cô trở về. Đây cũng là vì tôi muốn tốt cho cô, cô hãy còn trẻ không cần tự hủy đi tương lai của mình. Tôi tin rằng ngay cả cha cô và chú của cô, bọn họ cũng sẽ cho tôi vài phần nể mặt, cô nói có phải hay không?”

Những lời Đỗ thư ký nói khiến cho sắc mặt của Lưu Tân Kiệt thay đổi mấy lần, nhưng cũng không có cách nào để phản bác lại lời của anh ta, mình làm sao có thể dùng thái độ như vậy để đối xử với Chu Cẩm Vũ được đây? Hóa ra thật sự không phải là cứ mù quáng lấy lòng lựa ý hùa theo mới có thể khiến cho đối phương thích mình. Nhưng mà điều khiến cho cô ta cảm thấy lo lắng hơn chính là Đỗ thư ký thực sự đi gặp cha và chú của cô ta, chỉ bằng thân phận và con người của Đỗ thư ký, anh ta cũng có thể làm được điều anh ta muốn, mà cô ta cũng không hy vọng rằng chuyện này sẽ làm ảnh hưởng tới lợi ích của mọi người trong nhà.

Lưu Tân Kiệt gắt gao cắn chặt môi dưới, nói với Đỗ thư ký: “Đỗ thư ký, tôi đã biết, cảm ơn lời khuyên của anh, tôi sẽ tự mình xử lý, anh không cần phải bận tâm đâu.”

Đỗ thư ký cười cười không nói thêm lời nào nữa, Lưu Tân Kiệt này cũng coi như là thông minh, vì thế anh ta bảo người tài xế tìm một chỗ dừng xe ở ven đường, sau đó lại dặn người tài xế phải đưa Lưu Tân Kiệt về đến tận cửa nhà. Nhìn xe rời đi, anh ta đứng ở ven đường lấy điện thoại ra gọi cho lãnh đạo Bộ Y tế, tự mình mà đi tìm bác sỹ thì thật đúng là không biết tìm ở đâu.

Sau khi một vị lãnh đạo nào đó của Bộ Y tế dốc sức giới thiệu vài bác sỹ, Đỗ thư ký suy nghĩ một chút rồi quyết định chọn một nữ bác sỹ đông y, bởi vì điều trị loại bệnh này bằng thuốc tây dù sao cũng sẽ có những ảnh hưởng tới hooc-môn một chút, đông y vẫn là tốt hơn. Còn về phần vì sao lại chọn nữ bác sỹ? Bởi vì như thế sẽ thuận tiện hơn, ai biết Hạ Chân Ngọc bị bệnh ở chỗ nào chứ!

Sau khi quyết định xong Đỗ thư ký bảo với lãnh đạo Bộ Y tế là cần phải mời vị bác sỹ này đến bệnh viện một chuyến. Anh ta còn nói là thật sự đã làm phiền đến người ta, vì vậy cần phải nói rõ cho vị bác sỹ này hiểu và thông cảm, thái độ nhất định cũng phải hòa nhã, hơn nữa không cần kinh động quá lớn, nói xong những điều này anh ta mới cúp điện thoại.

Sau đó anh ta lập tức gọi điện thoại lại cho Chu Cẩm Vũ rồi đón xe đi thẳng tới bệnh viện.

Chu Cẩm Vũ lái xe đưa Hạ Chân Ngọc đến bệnh viện, vừa mới ôm cô đi vào liền thấy Đỗ thư ký đã đứng ở cửa chờ, bên cạnh còn có vài người đang hướng về phía mình để nghênh đón.

Khi Đỗ thư ký đi tới để nghênh đón thì nhìn thoáng qua thấy trên mặt Chu Cẩm Vũ đã có vài vết hồng hồng không quá rõ ràng, lập tức cúi đầu, thầm nghĩ rằng may mà những người kia đều không dám nhìn thẳng vào Chu Cẩm Vũ, nếu không thì sẽ truyền bá linh tinh mất. Tiếp theo liền lập tức giới thiệu với Chu Cẩm Vũ: “Vị này là Mã viện trưởng, bên cạnh là mấy vị lãnh đạo khác của bệnh viện cùng với chủ nhiệm khoa, y thuật rất giỏi.”

Chu Cẩm Vũ nói với Đỗ thư ký: “Làm sao lại còn quấy rầy đến lãnh đạo bệnh viện. Không phải tôi đã nói là không cần quá phô trương sao?”

Sau đó lại quay sang mấy người kia nói: “Thật sự là đã làm phiền đến các vị, đã trễ thế này rồi còn làm ọi người phải đi tới đây, vất vả rồi. Chờ chữa khỏi bệnh, tôi nhất định bảo cô ấy phải cảm ơn các vị thật tốt. Mã viện trưởng, ngài còn tự mình tới đây, thật sự là rất phiền hà rồi.”

Mã viện trưởng vô cùng kích động, không thể ngờ Chu thị trưởng lại nói chuyện khách khí như vậy, lập tức tiến lên nói: “Chu thị trưởng, ngài thật sự là quá khách khí rồi, khiến cho chúng tôi thật không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể cố gắng hết sức khám và chữa bệnh thật tốt cho người bệnh. Mời ngài dời bước đi đến phòng làm việc của tôi, ở đây khá là thuận tiện cho việc khám bệnh.”

Chu Cẩm Vũ gật gù đầu, sau đó đưa Hạ Chân Ngọc đi đến văn phòng của Mã viện trưởng. Vào đến nơi, Hạ Chân Ngọc liền cùng ba vị nữ bác sỹ đi vào phòng bên cạnh, còn Chu Cẩm Vũ được Mã viện trưởng mời đến ghế sofa ngồi chờ, ông ta cùng Đỗ thư ký và những vị lãnh đạo khác của bệnh viện ngồi ở hai bên trái phải.

Chu Cẩm Vũ ngồi dựa vào trên ghế sofa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ đầu gối, trong lòng thực lo lắng, không biết cô ấy bị bệnh gì đây? Nhìn thế nào cũng thấy thực dọa người mà, trước tiên để cho những người ở đây khám, nếu không được thì sẽ gọi điện thoại cho anh Hai, bảo anh ấy giúp mình tìm một bác sỹ đáng tin cậy để khám lại.

Đỗ thư ký nhìn ra Chu Cẩm Vũ đang sốt ruột, liền mở miệng an ủi: “Ngài đừng lo lắng, mấy vị này đều là những bác sỹ có tiếng trong ngành, vừa rồi tôi đã nghe Mã viện trưởng giới thiệu, Đông y ở trong nước khá có là danh tiếng, nhất định là thuốc đến bệnh trừ.”

Mã viện trưởng cũng nôn nóng đến vã mồ hôi, vội vàng nói: “Vâng, vâng, Đỗ thư ký nói đúng rồi. Chu thị trưởng, những vị bác sỹ này thực là những bác sỹ có tiếng ở trong bệnh viện chúng tôi, tỷ lệ chữa khỏi cực cao. Rất nhiều bệnh nhân ở khắp nơi trong cả nước đều nghe tiếng và đến khám. Ngài yên tâm, bệnh của vợ ngài chắc chắn là không thành vấn đề, điểm ấy tôi có thể đảm bảo!”

Mã viện trưởng vừa dứt lời, liền thấy Đỗ thư ký liếc mắt mình một cái có ý chặn ngang, cũng có chút không hiểu tại sao, mình không có nói sai cái gì chứ, chẳng lẽ khen ngợi bác sỹ trong bệnh viện có y thuật cao cũng không được sao? Vì thế ông ta cũng nhìn lại Đỗ thư ký, tỏ ý chính mình không hiểu là có vấn đề gì.

Đỗ thư ký bất đắc dĩ thay đổi tầm mắt, vị Mã viện trưởng này nói bừa cái gì chứ, ông ta không nên gọi Hạ Chân Ngọc là vợ của Chu Cẩm Vũ như thế này. Thật sự là không có đầu óc mà! Anh ta lại quay sang nhìn Chu Cẩm Vũ, thấy Chu Cẩm Vũ hình như hoàn toàn không để ý đến việc Mã viện trưởng nói sai liền cảm thấy yên tâm hơn.

Qua một hồi lâu, mấy vị bác sỹ đã dìu Hạ Chân Ngọc đi ra. Chu Cẩm Vũ lập tức đứng lên, đỡ lấy Hạ Chân Ngọc, để cho cô dựa vào người mình và ngồi xuống ghế chờ bác sỹ nói chuyện.

Mấy vị bác sỹ nhìn nhau một chút, sau đó một vị bác sỹ lớn tuổi nhất trong số bọn họ nói với Chu Cẩm Vũ: “Chị thị trưởng, vừa rồi mấy bác sỹ chúng tôi đã hội chẩn, lại cùng bệnh nhân hỏi thăm một chút về tình hình điều trị thực tế. Có thể nói rằng, bệnh nhân đúng là bị ban đào, chỉ có điều là tình huống có vẻ nghiêm trọng hơn một chút. Chúng tôi đã kê một toa thuốc mỡ dùng để bôi ngoài da, sau đó kết hợp với việc uống thuốc Đông y, hiệu quả sẽ rất tốt, ngài không cần phải lo lắng.”

Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Điều trị bằng thuốc Đông y có phải là quá chậm hay không?”

Bác sỹ khó xử nói: “Đúng là so với thuốc tây thì chậm hơn một chút, nhưng tác dụng phụ cũng rất ít, hàm lượng kích thích hoóc – môn trong thuốc tây có vẻ là khá cao. Hơn nữa, mùa này uống thuốc đông y cũng không quá khó chịu, theo ý ngài muốn chọn loại thuốc nào để điều trị?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Vậy thì điều trị theo cách của mọi người đi, nhưng thuốc Đông y có phải cần sắc ngay tức thời hay không?”

Bác sỹ lập tức nói: “Bệnh viện chúng tôi có dịch vụ này, có thể giúp bệnh nhân đem thuốc sắc sẵn rồi đóng vào túi, khi uống cũng rất tiện. Chỉ có điều là được tính chắc chắn không tốt như khi sắc ở nhà. Còn nữa, trong khoảng thời gian này bệnh nhân cần ăn kiêng các món có vị cay, chua, thịt trâu bò, hải sản tốt nhất cũng ít ăn, chủ yếu là nên ăn đồ ăn nhẹ, môi trường xung quanh cũng không thể quá mức ẩm nóng.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nhúm mày hỏi: “Tôi đã biết, thuốc kia có lẽ vẫn là nên mang về nhà sắc, những điều cần chú ý khác mọi người viết ra giấy giúp tôi, tôi mang về nhà xem sau.”

Các bác sỹ nghe xong vội vàng đáp ứng, sau đó có một vị bác sỹ đứng lên đi ra ngoài đi lấy thuốc. Lúc này Mã viện trưởng mới nói: “Chu thị trưởng, những thuốc mỡ thoa ngoài da đó đều là bí chế độc quyền của bệnh viện chúng tôi, chắc chắn là có tác dụng tốt gấp trăm lần so với những loại thuốc thông dụng khác ngoài thị trường.”

Chu Cẩm Vũ cười cười, nói một tiếng với Mã viện trưởng: “Làm phiền rồi.” Sau đó anh lại hỏi nếu uống thuốc Đông y còn có thể uống thuốc trị cảm được không?

Một vị bác sỹ khác nói: “Không có vấn đề gì, chỉ cần uống hai loại thuốc đó cách nhau một khoảng thời gian ngắn là được. Ừm, cách nhau khoảng nửa giờ là có thể uống rồi.” Thật ra không cần phải uống cách nhau một khoảng thời gian dài như vậy, nhưng mà vẫn nên để dôi ra một chút thời gian cho an toàn.

Lại đợi trong chốc lát thì vị bác sỹ vừa đi ra ngoài kia đã quay trở lại, trên tay còn cầm mấy gói thuốc rất to. Bọn họ viết cách sử dụng thuốc mỡ, phương pháp sắc thuốc đông y cùng những điều cần chú ý khác ra giấy rồi đưa cho Đỗ thư ký.

Chu Cẩm Vũ lại cảm ơn Mã viện trưởng và mọi người rồi bảo Đỗ thư ký đi thanh toán tiền thuốc men. Mã viện trưởng hết lần này đến lần khác khăng khăng không nhận, Đỗ thư ký liền kéo ông ta sang một bên và nói: “Mã viện trưởng, ông hãy cứ thu phí theo lệ thường đi, chẳng lẽ Chu thị trưởng còn phải thiếu ông chút tiền khám bệnh đó sao? Ông hãy cẩn thận suy nghĩ lại đi.”

Có thể này Mã viện trưởng mới kịp phản ứng lại, lập tức sai người đi lấy hóa đơn thanh toán đưa cho Đỗ thư ký.

Xong xuôi tất cả các thủ tục, Đỗ thư ký cầm mấy gói thuốc lớn đặt vào trong cốp xe ô tô của Chu Cẩm Vũ, sau đó tự mình ngồi vào ghế lái, đưa Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc về nhà.

Về đến Nhà Phong, Đỗ thư ký đem mấy gói thuốc Đông y đó vào trong phòng bếp, trong lòng còn cảm thán một chút, Hạ Chân Ngọc này thật đúng là người sạch sẽ, phòng bếp thu dọn sạch đến mức một chút dấu vết của khói dầu cũng không có, cô ấy đúng là đủ chịu khó!

Chu Cẩm Vũ cởi áo khoác ngoài của Hạ Chân Ngọc ra, đỡ lấy hông của cô và nói với Đỗ thư ký: “Cậu đừng đi vội, ở đây chờ tôi.”

Sau đó anh tự mình nửa dìu nửa ôm đưa Hạ Chân Ngọc trở về phòng ngủ. Đỗ thư ký nhìn bóng lưng của bọn họ trong lòng thầm nghĩ, Chu thị trưởng đối xử với Hạ Chân Ngọc thật đúng là đặc biệt, anh ta đi theo bên người Chu Cẩm Vũ đã mấy năm nay, cũng biết rõ tính tình của Chu Cẩm Vũ, không thể nói là hỉ nộ vô thường nhưng mà cũng là người có tính cách bá vương, điều đó cũng không có gì là lạ, bởi vì Chu Cẩm Vũ có bối cảnh gia đình ưu việt, cho nên khí chất cao ngạo được tỏa ra từ trong xương cốt.

Nhưng chỉ bằng việc Hạ Chân Ngọc ra tay mạnh mẽ lưu loát lúc vừa rồi, khiến cho anh ta cảm thấy bản thân mình đúng là mới chỉ đứng từ một phía để nhìn, một người bình thường rất dè dặt ít nói như vậy, nhưng khi nổi giận cũng thật quá mức khí thế rồi, cái này có thể gọi là vô quỷ dày có móng tay nhọn đấy nhỉ? Cũng không biết có phải là do Hạ Chân Ngọc quá may mắn hay không? Nhớ lại một màn vừa rồi, Đỗ thư ký lại không kìm nén được mà nở nụ cười.

Sau khi đi vào phòng ngủ, Chu Cẩm Vũ cởi hết quần áo của Hạ Chân Ngọc ra, nhìn thấy toàn thân cô đều là những nốt ban đỏ trong lòng anh liền nhói đau, anh đỡ cô nằm xuống. Thấy Hạ Chân Ngọc mặc dù đang mơ màng ngủ nhưng trong tiềm thức lại muốn đưa tay lên gãi vào mấy nốt ban đỏ đang gây ngứa ngáy đó,

anh vội vàng giữ chặt tay cô lại, nhẹ giọng nói: “Bảo bối ngoan, chúng ta không thể gãi, em chịu đựng một chút, nếu bị vỡ ra sẽ không tốt.”

Hạ Chân Ngọc khó chịu hừ hừ hai tiếng, cô vịn vịn thân mình, muốn giẫy ra khỏi tay của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ dùng chút sức lực đè chặt tay Hạ Chân Ngọc, không cho cô lộn xộn, anh nhẹ giọng an ủi: “Nghe lời anh nào, trước tiên em hãy ngủ đi một lát, được không? Lập tức không ngứa nữa, bảo bối ngoan nhà chúng ta là kiên cường nhất mà.”

Vừa nói anh vừa nhẹ nhàng xoa vào chỗ ngứa cho Hạ Chân Ngọc. Một lát sau, chờ Hạ Chân Ngọc ngủ say, Chu Cẩm Vũ mới buông cô ra, anh đắp chăn lên người cho cô, sau đó điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa cho phù hợp rồi mới đi ra khỏi phòng.

Đỗ Thư Kỳ thấy Chu Cẩm Vũ đi ra, liền từ trên ghế sofa đứng dậy, anh ta không biết Chu Cẩm Vũ còn có chuyện gì muốn phân phó, kết quả Chu Cẩm Vũ chỉ nói một câu: “Cậu lại đây giúp tôi sắc thuốc.” Sau đó liền lập tức đi vào phòng bếp.

Đỗ Thư Kỳ có chút trợn tròn mắt, bảo mình giúp sắc thuốc ư? Bây giờ mình phải làm sao đây? Lĩnh vực này mình thật sự không am hiểu mà. Nghĩ như vậy nhưng rốt cục Đỗ Thư Kỳ cũng chỉ có thể cúi thấp nhận mệnh đi theo vào phòng bếp chuẩn bị làm việc.

Hai người xem xét kỹ càng tờ hướng dẫn mà bác sỹ đã viết cho. Khi thấy yêu cầu đầu tiên là phải dùng nồi đất để sắc thuốc hai người liền thấy bối rối, Chu Cẩm Vũ cũng không biết là có nồi đất hay không, Đỗ Thư Kỳ nói: “Nếu không ngại đến hỏi Hạ tiểu thư xem sao?”

Chu Cẩm Vũ nói: “Cô ấy còn không biết bằng tôi đâu, ngay cả phòng bếp cũng còn chưa bước vào vài lần, cô ấy có thể biết được sao?” Nói xong anh liền bắt đầu mở lần lượt từng ngăn tủ ra để tìm.

Đỗ Thư Kỳ lại thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười, thật không ngờ đó nha, vậy mà lúc vừa rồi mình còn khen ngợi Hạ Chân Ngọc đảm đang, hóa ra là cô hoàn toàn không biết nấu cơm. Nhưng mà cũng đúng, trước kia đều không phải là Chu thị trưởng bảo người ta đưa cơm đến sao!

Sau đó anh ta cũng bắt đầu giúp đỡ Chu Cẩm Vũ tìm kiếm nồi đất, cuối cùng cũng tìm được một cái vẫn còn ở nguyên trong hộp, đoán chừng đây là quà tặng đi kèm khi mua lò vi sóng.

Đỗ Thư Kỳ đem thuốc bỏ vào trong nồi theo đúng số lượng ghi trên tờ hướng dẫn, lại dựa theo tỷ lệ để đổ nước vào, sau đó bắt đầu tiến hành sắc thuốc. Hai người đàn ông rất nghiêm túc canh thời gian, bởi vì trong tờ giấy ghi những điều cần lưu ý có viết trăm ngàn lần không thể sắc thuốc quá khô, bằng không liền phải vứt bỏ.

Chờ đến khi thuốc được sắc xong thì khắp phòng cũng đã nồng đậm mùi thuốc đông y, lúc mới đầu thì không có cảm giác gì, nhưng một lúc sau ngửi nhiều thì có chút khó chịu, nán lại thêm lát nữa liền quen và cảm thấy bình thường.

Lúc thuốc được sắc xong thì cũng đã gần hai giờ sáng rồi, sau khi chia thuốc ra làm ba phần và đổ vào các chén sứ, Chu Cẩm Vũ nói với Đỗ Thư Kỳ: “Cậu đi đến phòng ngủ dành cho khách ở tạm một đêm đi, ngày mai xem có công việc gì có thể bố trí hủy bỏ liền hủy bỏ.” Nói xong anh liền bưng một chén thuốc đi vào trong phòng ngủ.

Đỗ Thư Kỳ liền nhấn một tin cho người nhà thông báo đêm nay không về, rồi đi đến phòng khách ở bên cạnh nghỉ ngơi, trước khi đi ngủ anh ta còn suy nghĩ một chút về lịch trình ngày mai của Chu Cẩm Vũ, sau đó quyết định hủy bỏ một vài hoạt động không quan trọng.

Chu Cẩm Vũ đem chén thuốc đặt ở trên ngăn tủ bên cạnh giường, sau đó nghiêng người ngồi ở đầu giường nhẹ nhàng đẩy đẩy Hạ Chân Ngọc, anh nói: “Bảo bối ngoan, tỉnh dậy nào, uống xong thuốc rồi lại ngủ tiếp.” Nói xong anh đưa tay nâng phía sau cổ Hạ Chân Ngọc đỡ cô ngồi dậy.

Hạ Chân Ngọc đang ngủ say giấc thì bị Chu Cẩm Vũ gọi dậy, cô mở mắt ra, khàn khàn giọng nói: “Em đang ngủ ngon mà, anh đánh thức em làm cái gì?”

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Thuốc đã sắc xong rồi, em uống đi rồi ngủ tiếp.” Sau đó anh đưa một tay ra lấy chén thuốc bưng tới bên miệng Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc nhìn chén nước thuốc có màu đen xì, lại ngửi thấy mùi nồng nồng liền không muốn uống, mặc dù cho tới bây giờ cô chưa từng uống thuốc đông y, nhưng cô biết thứ thuốc này uống đắng muốn chết, vì thế cô mím chặt môi không nói lời nào.

Chu Cẩm Vũ nói: “Ngoan nào, anh biết thuốc này rất đắng, rất khó uống, nhưng có bệnh thì phải uống thuốc mà. Nào, mở miệng ra trực tiếp uống một hơi là xong thôi, sẽ không sao đâu. Bảo bối ngoan của anh là đừng cảm nhứt! Em xem, thuốc này anh cả đêm không ngủ để sắc đó, em không thương anh chút nào sao?”

Hạ Chân Ngọc vừa nghe xong liền cảm thấy có lỗi với Chu Cẩm Vũ, cô đưa tay tiếp nhận chén thuốc, hít sâu một hơi, nhắm mắt bịt mũi kìm nén sự khó chịu trực tiếp uống chén thuốc. Uống xong cô vội vàng hít thở thiếu chút nữa liền bị ói, thuốc này chẳng những đắng muốn chết, mà còn có hương vị thật khiến cho người ta không chịu nổi, cố nén cơn khó chịu trong dạ dày, cô muốn nằm lại ở trên giường.

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Đừng nằm xuống vội, để anh thoa thuốc mỡ cho em đã.” Sau đó anh liền bắt đầu bôi thuốc cho Hạ Chân Ngọc, trước tiên anh đem thuốc thoa vào toàn bộ những nơi có nốt ban đỏ, sau đó ngay cả ở những chỗ không bị nổi mụn anh cũng thoa một ít thuốc vào, anh cho rằng như vậy có thể dự phòng được các nốt ban đỏ lan tràn. Bởi vì ở sau thắt lưng cũng được thoa thuốc cho nên cô không thể nằm xuống ngay được, Chu Cẩm Vũ liền đỡ lấy Hạ Chân Ngọc, để cho cô nghiêng người tựa vào người anh ngồi chờ trong chốc lát, đợi đến khi thuốc mỡ khô một chút mới đỡ cô nằm xuống.

Vất vả lắm mới xong hết các công việc bận rộn, Chu Cẩm Vũ cũng mệt mỏi quá mức, anh không thay quần áo liền nằm xuống luôn bên cạnh Hạ Chân Ngọc, đưa tay sờ sờ trán của Hạ Chân Ngọc xác nhận cô không bị sốt anh mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Chu Cẩm Vũ ngủ cũng không sâu, chưa đến 7 giờ liền tỉnh, cẩn thận xốc chăn lên nhìn nhìn những nốt ban đỏ trên người Hạ Chân Ngọc, cảm thấy không có gì thay đổi anh cũng có phần lo lắng và sốt ruột, nhưng rồi anh lại nghĩ rằng, cô vừa mới uống thuốc không lâu nên cũng không thể có hiệu quả ngay được. Thấy thời gian vẫn còn sớm nhưng anh không muốn ngủ tiếp nữa, anh liền thay bộ quần áo khác rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Đỗ thư ký cũng đã thức dậy, sau đó lại đi xuống lầu mua bữa sáng, khi quay lại anh ta nói cho Chu Cẩm Vũ biết đã hủy bỏ hai hoạt động trong buổi sáng ngày hôm nay, anh có thể đi đến Tòa thị chính trễ một chút. Chu Cẩm Vũ hài lòng gật gật đầu, còn nói thêm: “Cậu nghĩ cho tôi một biện pháp, trong khoảng thời gian này vấn đề cơm trưa của Chân Ngọc nên làm thế nào bây giờ? Đồ ăn bên ngoài rất nhiều dầu mỡ, trong nhà cũng không có người làm, nếu thuê một người đến đây thì cô ấy lại không thoải mái.”

Đỗ thư ký suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngài xem như vậy có được không, tôi bảo căn tin làm thêm một phần thức ăn nữa trong suất ăn của ngài, thực đơn món ăn ngài có thể xem trước một chút, sau đó giữa trưa tôi sẽ dành thời gian để mang về đây. Còn bữa tối cũng chỉ có thể mua ở bên ngoài, may ra còn có chút chấp nhận được, ngài thấy thế nào?”

Đỗ thư ký trầm nghĩ đây thật đúng là cơ hội tốt để trở thành tâm phúc trọng yếu của lãnh đạo. Đỗ thư ký cho là ngày hôm qua mình đã thấy chuyện khó xử trong đời sống sinh hoạt của Chu thị trưởng, nhưng chỉ cần mình biểu hiện khéo léo, đoán chừng Chu thị trưởng sẽ thêm vài phần thân thiết đối với mình, chờ đến lúc mình tiếp tục đưa cơm về nhà cho Hạ Chân Ngọc, không phải mình càng đến gần cuộc sống thường ngày của lãnh đạo hơn sao? Tương lai không ai có thể dễ dàng thay thế được vị trí của mình!

Chu Cẩm Vũ cười nói: “Cậu nghĩ thực chu đáo, chỉ là như vậy sẽ vất vả cho cậu, chờ thêm một thời gian nữa tôi sẽ cho cậu nghỉ phép, các trợ cấp khác sẽ tính sau.” Sau đó anh lại nghĩ, có lẽ cháo mình vẫn nên tự nấu mới tốt, còn bữa tối thì mua mấy món ăn thanh đạm ở bên ngoài là được.

Đỗ thư ký vội vàng nói: “Ngài cũng đừng khách khí như vậy, làm việc cho ngài tôi chính là cầu còn không được đấy chứ, điều này chứng minh thị trưởng ngài tín nhiệm tôi, nếu không còn có thể hỏi tôi sao? Còn nữa, tôi nhất định sẽ giúp ngài chăm sóc Hạ tiểu thư, để cho cô ấy ăn thật ngon miệng.”

Chu Cẩm Vũ còn nói thêm: “Cậu còn lớn hơn mấy tuổi so với cô ấy, không cần xưng hô là Hạ tiểu thư gì gì đó đâu, hãy gọi là Tiểu Hạ đi.”

Đỗ thư ký nghe xong cũng không nói thêm điều gì nữa, anh ta thầm nghĩ rằng việc xưng hô này vẫn là để nói sau, biết không chừng ngày nào đó Hạ Chân Ngọc thực sự trở thành phượng hoàng, mình lại không biết trên biết dưới gọi là Tiểu Hạ, như vậy cũng không tốt lắm.

Đến khoảng 10 giờ sáng, Đỗ thư ký đi gọi điện thoại để xử lý công việc còn Chu Cẩm Vũ lại bưng chén thuốc đi vào trong phòng ngủ cho Hạ Chân Ngọc uống.

Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang mơ mơ màng màng ngủ thì lại bị Chu Cẩm Vũ lay lay người gọi, cô cảm giác ngủ như thế nào cũng không đủ. Sau khi được đánh thức, cô nhìn chén thuốc đông y trên tay Chu Cẩm Vũ liền cảm thấy buồn nôn, nhưng nghĩ đến việc Chu Cẩm Vũ đã vất vả để sắc thuốc cô cắn răng một ngụm lại một ngụm uống hết.

Nhưng uống xong chưa đầy 1 phút cô cũng không gượng được nữa, trực tiếp xoay người xuống giường chạy vào toilet bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Chu Cẩm Vũ vô cùng lo lắng, đứng ở bên ngoài anh không ngừng hỏi cô: “Em bị làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu à? Làm sao lại bị ói ra như thế?”

Hạ Chân Ngọc nôn đến mức cả người vô lực, hơn nữa cô vẫn có cảm giác mình ngửi thấy được mùi thuốc đông y trong phòng, lập tức lại bắt đầu buồn nôn, nhưng kỳ thực lại không nôn ra cái gì, chỉ nôn ra toàn là dịch mật, Hạ Chân Ngọc cho rằng lần này bản thân cô thực sự là ốm nặng rồi.

Đỗ thư ký cũng vội vàng chạy đến hỏi đã có chuyện gì xảy ra, nghe Chu Cẩm Vũ nói xong, anh ta ‘ôi’ một tiếng rồi nói: “Chưa ăn cơm không thể uống thuốc đông y, khó trách Hạ tiểu thư lại bị nôn như vậy.”

Sau khi rửa mặt xong Hạ Chân Ngọc chậm rãi đi ra, Chu Cẩm Vũ vội vàng đỡ lấy cô, nói: “Đều là anh không tốt, giờ em ăn chút gì đó đi, một lát nữa rồi lại uống sau, còn một chén nữa đó.”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Vũ, suy yếu nói: “Em có chết vì ốm cũng không tiếp tục uống loại thuốc kia nữa đâu. Bây giờ em có cảm giác chỗ nào cũng đều là mùi thuốc đông y, chỉ cần nghĩ đến là buồn nôn rồi, em nhất định không uống.”

Chu Cẩm Vũ lại dõ dành trong chốc lát, nhưng Hạ Chân Ngọc kiên quyết không uống, anh cũng không còn biện pháp nào khác, trước tiên chỉ có thể đem bữa sáng mới mua đưa cho cô ăn, sau đó cùng Đỗ thư ký đi đến Tòa thị chính.

Buổi tối, Chu Cẩm Vũ cho Hạ Chân Ngọc ăn thức ăn thanh đạm còn mình thì nhịn ăn, đợi Hạ Chân Ngọc ăn xong lại đưa cô về phòng ngủ nghỉ ngơi, sau đó lên vào bếp định bụng sắc một ít thuốc Đông Y, đem một chén khác động viên Hạ Chân Ngọc uống thuốc.

Thế nhưng vừa mới bật bếp, Hạ Chân Ngọc liền đứng ở sau lưng anh la lên “Không phải em đã nói là em không uống thuốc này nữa sao! Bây giờ em cứ ngửi thấy cái mùi kia là buồn nôn, thế mà anh còn sắc, anh muốn nhìn em chết phải không?”

Chu Cẩm Vũ lại càng hoảng sợ, vội vàng tắt bếp nói “Không sắc, không sắc nữa, em đi nghỉ đi!”

Hạ Chân Ngọc không nói gì bậm miệng chạy đến nhà vệ sinh nôn hết ra, Chu Cẩm Vũ chỉ có thể sốt ruột đứng bên ngoài.

Sau khi Hạ Chân Ngọc đi ra, cô vừa khóc vừa nói “Anh đem cái thứ thuốc kia vứt đi, vứt ngay đi, nếu không em vẫn còn ngửi thấy cái mùi đấy!”

Chu Cẩm Vũ đành phải đổ toàn bộ thuốc trong nồi, sau đó đổ nốt chén thuốc kia trước mặt cô. Hạ Chân Ngọc ngược lại không ngốc còn nói thêm “Còn cả số thuốc chưa nấu đâu, tại sao em có cảm giác vẫn ngửi thấy mùi thuốc Đông Y?”

Chu Cẩm Vũ nhận lệnh lấy toàn bộ thuốc trong tủ bát ra, cho tất cả vào một cái túi ném ra ngoài cửa lớn, Hạ Chân Ngọc vẫn không yên tâm, cứ nằng nặc cùng Chu Cẩm Vũ xuống lầu đem số thuốc này ném hết vào trong thùng rác mới thôi.

Chu Cẩm Vũ sợ cô tức giận rồi lại nôn ra, đành phải che kín người cô, cùng cô xuống lầu vứt chỗ thuốc Đông Y. Đến chỗ thùng rác, Hạ Chân Ngọc dùng chân ấn xuống mở nắp thùng rác ra, đổ thẳng thuốc trong túi vào, sau đó mới đem cái túi không vứt nốt, điệu bộ giống như nếu không làm như thế, Chu Cẩm Vũ nhất định có thể nhặt số thuốc từ trong thùng rác đem về nhà như cũ.

Chu Cẩm Vũ dở khóc dở cười nhìn hành động trẻ con của Hạ Chân Ngọc, xem ra cô bị thuốc Đông Y dọa sợ thật rồi, thở dài một hơi rồi ôm Hạ Chân Ngọc về nhà.

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ cẩn thận bôi thuốc mỡ inh hỏi “Anh không ghét bỏ em vì có bệnh sởi trên người à, em nhìn đã thấy buồn nôn rồi.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Làm sao ghét bỏ được, đại bảo bối nhà ta bị bệnh thành ra như vậy, anh đau lòng còn không kịp đây này! Đừng nói những lời ngốc nghếch ấy nữa, chăm sóc bản thân thật tốt đi. Sau này buổi trưa anh sẽ để thư ký Đỗ đến đưa cơm cho em, em phải ăn thật nhiều vào đấy, đừng làm cho cậu ta khó xử.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nhắm mắt lại nén nước mắt. Chu Cẩm Vũ đã khiến cô cảm nhận không thể chỉ dùng hai chữ chữ cảm động để hình dung. Cô không thể tắm rửa, hơn nữa bệnh sởi trên người chính cô nhìn cũng cảm thấy khó coi đến buồn nôn, Chu Cẩm Vũ lại bôi thuốc cho cô đúng giờ, thuốc cảm cúm cũng tính toán thời gian để cô uống, dù có đi làm cũng sẽ gọi điện nhắc nhở cô uống thuốc, có khi được về sớm còn nấu cháo cho cô ăn.

Hạ Chân Ngọc không biết tình cảm Chu Cẩm Vũ dành cho cô là gì, nhưng cô biết rất rõ trong lòng mình bây giờ, ngoại trừ cha mẹ, không ai có thể đối xử tốt với cô, bao dung cô như Chu Cẩm Vũ. Ngay cả Lý Ngụy cũng chưa từng có biểu hiện quan tâm cô như thế, hơn nữa dù là trước mặt cha mẹ cô cũng chưa bao giờ để lộ ra tính cách quá đáng như vậy, Chu Cẩm Vũ lại hoàn toàn nhẫn nhịn.

Yêu anh ấy rồi sao? Có lẽ vậy, bây giờ Chu Cẩm Vũ đã khiến trong lòng Hạ Chân Ngọc cảm thấy hạnh phúc, rồi lại càng thêm khổ sở. Nghĩ đến tương lai lúc chia tay, trong ngực liền cảm thấy giống như có một cổ máy khoan vào tim đau nhức, người đàn ông như vậy cô có thể quên được sao?

Nước mắt lặng lẽ rơi, Hạ Chân Ngọc không ngừng tự an ủi chính mình, được ngày nào hay ngày ấy, cần phải quý trọng thời gian hiện tại, tương lai dù có đau khổ bị thương cũng không thay đổi được gì. Sau đó nghĩ đây là số phận của mình, sao lại không yên ổn vậy nhỉ, tại sao lại gặp phải Thiên Ma Tinh Chu Cẩm Vũ này chứ!

Thư ký Đỗ trưa nào cũng dành thời gian đưa cơm cho Hạ Chân Ngọc khiến Hạ Chân Ngọc vô cùng xấu hổ. Thư ký Đỗ ngoài khách lễ Hạ Chân Ngọc ăn nhiều một chút còn nói Chu Cẩm Vũ vất vả đến mức nào, quan tâm Hạ Chân Ngọc đến mức nào, vì chăm sóc cho Hạ Chân Ngọc mà người gây hấn đi.

Hạ Chân Ngọc mặc dù biết thư ký Đỗ có chút khoa trương nhưng Chu Cẩm Vũ mấy ngày này quả thực có gây đi, sắc mặt cũng không được khá lắm, hẳn là rất mệt mỏi.

Bây giờ cô đã khỏe lên nhiều, màu của những nốt sởi trên người cũng nhạt đi, có chỗ đã bắt đầu tróc da, bệnh cảm mạo cơ bản đã hết, cô liền nói không cần tuân thủ bôi thuốc và uống thuốc nữa nhưng Chu Cẩm Vũ vẫn nửa đêm đánh thức cô dậy uống thuốc. Cô nghỉ ở nhà có thể ngủ bù nhưng Chu Cẩm Vũ cần đi làm đúng giờ. Dù cô đau lòng nhưng nói thế nào anh cũng không nghe.

Lúc Chu Cẩm Vũ bôi lại thuốc lần nữa cho Hạ Chân Ngọc, anh cười nói “Quả thật có chuyển biến tốt rồi, đợi đến khi khỏe hẳn, em đi bệnh viện cảm ơn bác sĩ nhé, lúc trước anh đã hứa rồi.

Hạ Chân Ngọc gật đầu đồng ý nói “Em biết rồi, em tặng cờ thi đua rồi mua hoa quả lạnh có được không?”

Chu Cẩm Vũ nói “Được, tặng cờ thi đua so với cái gì cũng tốt hơn, họ vẫn luôn hi vọng có nó”.

Sau đó lại tiếp tục nói “Chân Ngọc, em chuyển về đây đi, được không? Anh biểu hiện như vậy mà em vẫn không thấy anh đáng thương sao?”

Hạ Chân Ngọc nhìn khuôn mặt gầy gò của Chu Cẩm Vũ, có chút dao động. Anh lại muốn sống chung sao? Tuy trước kia cũng từng sống chung nhưng tình cảm khi đó và bây giờ hoàn toàn không giống như vậy nữa. Khi đó cô không cam tâm tình nguyện, còn bây giờ cô lại không muốn cự tuyệt nhưng lại sợ ngày nào cũng bên nhau như vậy, cô biết mình sẽ chỉ càng lún càng sâu.

Chu Cẩm Vũ bôi xong thuốc đỡ Hạ Chân Ngọc chờ thuốc mỡ khô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô nói “Em còn thử thách anh đến khi nào nữa? Nghe lời đi bảo bối, chuyển về đây nhé, đồng ý với anh, được không? Hửm?

Hạ Chân Ngọc bị giầy vò trong chốc lát, rốt cục cũng gật đầu đồng ý với Chu Cẩm Vũ, cũng là thuận theo tâm nguyện của mình. Chu Cẩm Vũ thoáng cái liền cao hứng, nâng khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lên hôn mãnh liệt.

Lúc này, Hạ Chân Ngọc đột nhiên nhớ ra một chuyện, đẩy mặt Chu Cẩm Vũ ra, có chút lo lắng nói “Anh nói xem em không đến ngân hàng làm một thời gian dài rồi, như vậy có làm sao không nhỉ?”. Lần này bị bệnh nặng như vậy, cô chỉ gọi điện cho cha mẹ nói đột huấn luyện kéo dài thêm một tuần, lại quên mất gọi điện cho đồng nghiệp ở ngân hàng rồi.

Chu Cẩm Vũ nghe xong, không để ý nói “Chuyện nhỏ ấy mà, em không cần phải lo lắng, anh đã nói với giám đốc Tôn là em không đi làm nữa rồi”

Hạ Chân Ngọc không thể hiểu được ý từ trong lời nói của Chu Cẩm Vũ, hỏi “Cái gì gọi là không đi làm nữa?”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Anh đã cho người giúp em từ chức rồi.”

Hạ Chân Ngọc tuyệt đối tin tưởng Chu Cẩm Vũ chẳng những có thể rất dễ dàng phá đi không khí giữa hai người mà còn chỉ với câu nói đầu tiên cũng có thể khiến cô tức chết, công việc này sao lại có thể coi như trò đùa như vậy, nói không làm là không làm luôn được!

Huống chi cô làm việc khá ổn, Chu Cẩm Vũ dựa vào cái gì mà tự mình quyết định từ chức thay cô? Hạ Chân Ngọc phát hiện mình từ khi ở bên Chu Cẩm Vũ, tính tình thật sự thay đổi rõ rệt, hơn nữa càng ngày càng khó khổng chế, không hài lòng một chút cũng có thể nổi giận với Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ nhìn sắc mặt Hạ Chân Ngọc, nghĩ thầm không ổn rồi, nha đầu kia không phải lại bắt đầu muốn giở trò lưu manh trẻ con ra chứ?

52. Chương 52

Hạ Chân Ngọc liên tục kìm chế lửa giận trong người, nhiều lần tự nhủ, khoảng thời gian này đối với Chu Cẩm Vũ không dễ dàng gì nhưng anh vẫn chăm sóc cô như vậy, cô cũng không thể nổi cáu với anh được. Sau đó, cô liếc mắt nhìn tứ phía, thò tay túm lấy gối ôm kéo lại bên người, nghĩ đến việc nếu cứ ở lại đây sẽ tự tức mà chết mất, liền ôm gối trút giận, coi như không phụ lòng Chu Cẩm Vũ.

Lúc Chu Cẩm Vũ nhìn thấy Hạ Chân Ngọc thò tay lấy gối ôm, thiếu chút nữa thì bỏ nhào tới ngăn cản, xong lại nhìn thấy Hạ Chân Ngọc chỉ đem gối ôm ở trên người chứ không có ý định động thủ với mình mới hơi an tâm chút ít.

Hạ Chân Ngọc nói “Anh nói một chút lí do tại sao anh lại giúp em từ chức đi.”

Chu Cẩm Vũ chăm chú nhìn vào đôi tay của Hạ Chân Ngọc trả lời “Anh nói đúng sự thật trong người em không được khỏe, cần tĩnh dưỡng, e rằng sẽ làm chậm trễ công việc nên không làm nữa.”

Hạ Chân Ngọc phát cáu “Ai nói với anh như thế! Em hỏi anh là hỏi tại sao em phải từ chức? Hỏi anh đang nghĩ cái gì, hay là ở ngân hàng đây có biến cố gì phải không? Hôm nay anh phải nói cho rõ ràng, nếu không chuyện em đồng ý với anh vừa rồi coi như vô hiệu!”

Chu Cẩm Vũ gấp gáp nói “Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, sao có thể đánh đồng thế được? Em đã đồng ý chuyển về đây rồi, sao lại có thể đổi ý như thế?”

Hạ Chân Ngọc hừ một tiếng mới lên tiếng “Với em mà nói chỉ là một chuyện, nếu không anh nói cho em biết lý do hợp tình hợp lý, em sẽ không truy cứu nữa.”

Chu Cẩm Vũ khó xử nói “Nào có lí do gì quan trọng đâu, chẳng qua là em đi làm chưa được bao lâu đã bị bệnh thành ra bộ dạng này, chắc là công việc không được vừa ý lắm nên anh mới muốn em từ chức thôi.”

Có điều, em cứ yên tâm đi, công việc của em anh đã sắp xếp đầu vào đầy rồi, hay là đi Cục bắt động sản nhé, chỉ cần không liên quan đến ngành thực hiện chính sách thực tế là cực kỳ nhàn hạ rồi.”

Hạ Chân Ngọc nâng thanh âm lên ột chút, nói “Lúc trước đi ngân hàng làm anh cũng nói thế, còn nói bắt động sản là ngành tương quan, làm chẳng hay ho gì, bây giờ anh lại lật lọng, em còn có thể tin anh chắc? Đừng nhiều lời, em cần anh nói rõ ràng lý do thật sự tại sao anh lại không cho em đi làm ở ngân hàng?”

Hạ Chân Ngọc càng nghĩ càng thấy không đúng, cô mới làm việc ở ngân hàng có vài ngày, tuy là lần này bệnh tình có nghiêm trọng thật, xin nghỉ phép thời gian cũng hơi dài, nhưng Chu Cẩm Vũ cũng tận tâm tận lực đưa cô vào đó làm việc, không có lí gì trong thời gian ngắn như vậy lại tự làm xấu mặt mình, nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt nào đó!

Hạ Chân Ngọc cứ thắc mắc trong lòng, phải là nguyên nhân như thế nào mới có thể làm cho Chu Cẩm Vũ không thể không bắt cô từ chức ở ngân hàng. Chẳng lẽ trong ngân hàng còn có cô gái nào có quan hệ lãng nhăng với Chu Cẩm Vũ? Khả năng này là lớn nhất rồi, rất có thể Chu Cẩm Vũ sợ hai người gặp nhau nên mới phải vội vã điều cô đi cũng nên.

Nghĩ đến đây, Hạ Chân Ngọc bình tĩnh, dịu giọng nói “Có phải là có chỗ nào khó xử không? Nếu có anh cứ nói thật với em. Anh nói ra em còn có thể hiểu được, nếu anh không nói mà để em tự điều tra ra được, anh sẽ không còn mặt mũi nào với tất cả mọi người đâu!

Chu Cẩm Vũ nghe cô nói xong, bộ dạng đúng là có một chút kinh hãi, vội vàng cười nói “Vợ à, em đừng nghĩ lung tung nữa, thật sự là không có nguyên nhân đặc biệt gì cả. Để anh lấy gối ôm ra trước đã nhé, thuốc này vừa mới bôi xong em đừng có cọ lên.” Nói xong Chu Cẩm Vũ thò tay vào định lấy gối ôm trong tay Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc đẩy tay Chu Cẩm Vũ nói “Em lấy gối ôm anh sợ cái gì chứ?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh đây không phải bị em làm cho sợ sao? Chân Ngọc à, động thủ đánh người dẫn sẽ thành thói quen đấy, em làm náo loạn ở đây, anh còn nhường cho em. Nếu ở bên ngoài em động thủ với người khác, em nhất định không được chịu thiệt đâu đấy nhé!”

Hạ Chân Ngọc cũng biết điều này có lý, cũng cảm giác mình không thể cứ cầm đồ đạc đánh người thành thói quen được, nhưng vẫn phải xả giận, vì vậy dùng sức ném gối ôm lên trên nệm ghế sofa, coi như xả giận.

Chu Cẩm Vũ vui mừng nói “Nhìn xem bảo bối nhà ta hiểu lí lẽ chưa kìa, phải nghe lời như vậy chứ!”

Hạ Chân Ngọc nói “Đừng có lảng sang chuyện khác, em không động chân động tay với anh nữa. Bây giờ anh nói đi, cuối cùng là vì cái gì?”

Chu Cẩm Vũ biết Hạ Chân Ngọc hôm nay quyết tâm không buông tha cái đề tài này, cũng không dễ dàng tin tưởng mấy cái lí do mình nói bừa ra, đành phải nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

Lặng lặng ngồi trong chốc lát, Chu Cẩm Vũ mới gượng gạo nói “Kỳ thực không có nguyên nhân quan trọng gì cả, ừm...anh sẽ nói cho em biết, cũng chẳng sợ em chê cười gì.”

Nghe Chu Cẩm Vũ nói vậy, Hạ Chân Ngọc càng hiểu kì muốn chết đi được, rốt cục có chuyện gì mà làm Chu Cẩm Vũ có vẻ mặt này, vì vậy nói “Anh nói đi, em hứa sẽ xử sự đúng mực.”

Chu Cẩm Vũ tự giễu, cười cười nói “Em có nhớ lúc chúng ta đi tắm suối nước nóng không? Em nói với anh có một người họ hàng ở Lý gia cũng làm việc trong ngân hàng đó còn gì.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lúc, gật đầu, chính cô đã từng nói như vậy, chẳng lẽ chuyện này còn liên quan đến Cao San San sao? Cô không nói chen vào, chỉ chờ Chu Cẩm Vũ nói tiếp.

Chu Cẩm Vũ hắng giọng nói “Thì anh sợ em lại dây dưa với gia đình bọn họ nên khi nghe họ hàng nhà hắn cũng làm việc ở đó thì có chút không yên tâm, anh cảm thấy vẫn cứ là tránh xa ra thì tốt hơn. Vừa vặn đúng lúc em bị bệnh, anh liền cho người giúp em từ chức luôn.”

Hạ Chân Ngọc mở trừng hai mắt, bắt Chu Cẩm Vũ nói lại lần nữa mới hiểu được, hóa ra Chu Cẩm Vũ sợ cô cùng gia đình Lý Ngụy vẫn còn liên hệ nên mới giả thần giả quỷ như vậy, không để cô từ chức là không

xong!

Cô quả thật không thấy buồn cười, chỉ là có chút không hiểu nổi, cô đã âm ỉ với Lý gia đến mức này, chẳng nhẽ lại còn có thể nổi lại tình xưa hay sao?

Chu Cẩm Vũ nhìn biểu cảm của Hạ Chân Ngọc, có chút dè chừng hỏi “Em không phải đang giận chứ?”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói “Em không nghĩ anh còn suy nghĩ cả những chuyện này. Em ngoại trừ việc nói chuyện qua loa một lần, bình thường cũng chẳng liên hệ gì, cũng không làm việc chung một tầng, em cũng không biết sao anh lại nghĩ như thế. Là anh nhạy cảm quá, hay là anh không tin tưởng em, hay là em làm gì để anh nghi ngờ em như vậy?”

Chu Cẩm Vũ cũng biết những việc mình làm cũng có chút quá đáng, nhưng anh thật sự không yên tâm, sau khi nghe Hạ Chân Ngọc cùng người nhà Lý gia làm việc chung một cơ quan, trong lòng anh cũng có chút phiền não. Tuy Hạ Chân Ngọc đã trở mặt với Lý gia, hơn nữa Lý nguy trong người còn có bệnh, nhưng dù sao họ cũng từng là vợ chồng, ngộ nhỡ Hạ Chân Ngọc suốt ngày bị quấy nhiễu rồi sinh động lòng trắc ẩn thì anh cũng chẳng vui chút nào.

Vì vậy Chu Cẩm Vũ tranh thủ thời gian vỗ về Hạ Chân Ngọc, nói “Ơ kìa, nhân phẩm của vợ anh đi cả ngàn dặm mới tìm được một người đấy! Là do anh nhạy cảm quá, nghĩ lung tung thôi. Chẳng qua vợ này, em cũng hiểu anh mà, anh không phải sợ em mềm lòng rồi lại bị cuốn vào thôi sao? Hơn nữa, khó khăn lắm anh mới theo đuổi được em, không giám sát chặt chẽ chút làm sao được?”

Hạ Chân Ngọc có chút dở khóc dở cười, cô không nghĩ rằng Chu Cẩm Vũ lại đề phòng mình như thế. Cô nhìn anh không rời, vậy mà anh trái lại còn nhìn cô chăm chăm. Trong lòng của Chu Cẩm Vũ đang nghĩ cái gì, anh không biết anh mới dễ phát sinh chuyện với người đó sao?

Nhìn thuốc bôi trên người không bị ảnh hưởng gì lắm, Hạ Chân Ngọc mặc áo ngủ vào nói “Nếu anh thật sự vì lí do đó, em cũng chẳng nói thêm gì được. Có điều, anh không nghĩ đến nhân phẩm của mình thì có tư cách gì lo lắng cho em? Hơn nữa, anh tưởng em là thánh chắc mà ai cũng muốn đoạt lấy!

Chu Cẩm Vũ cười giúp Hạ Chân Ngọc nằm xuống, nhỏ giọng nói “Không còn sớm nữa, chúng ta ngủ đi. Thế nào là không ai muốn đoạt lấy em? Đó là họ không phát hiện em là người quá hiếm có. Cục cưng, có chồng em ở đây, bất cứ ai cũng không thể cướp em đi được!”

Nói xong, Chu Cẩm Vũ cũng nằm xuống, thò tay vào trong chăn, ôm lấy eo Hạ Chân Ngọc, sau đó liền đi xuống bụng dưới. Hạ Chân Ngọc vội vàng nắm chặt cổ tay anh nói “Anh đừng làm loạn, em còn chưa tắm rửa, nhanh ngủ đi!”

Chu Cẩm Vũ hít hà lưng Hạ Chân Ngọc, vừa cười vừa nói “Ồ đây đâu có bẩn. Anh ngược lại không sao, anh chỉ sợ em muốn thôi.”

Hạ Chân Ngọc khinh bỉ nói “Em đâu có, bỏ tay ra đi, em muốn đi ngủ.”

Chu Cẩm Vũ lại đang nhẹ nhàng thổi vào tai Hạ Chân Ngọc nói “Phải rồi, vợ anh không muốn, là anh muốn cũng không được sao? Anh biết rõ cơ thể em bây giờ có làm cũng không được, để anh sờ một chút cũng không được à?”

Sau đó Chu Cẩm Vũ khẽ gỡ tay Hạ Chân Ngọc ra, tiến vào giữa hai chân, trước tiên lần mò vân vê ngoài quần lót cô đùa nghịch một lúc lâu, cảm thấy có chút ẩm ướt mới ột ngón tay vào dò xét rút ra rồi đâm vào, đồng thời ngón cái cũng dùng kỹ xảo, ma sát lên hạt ngọc của cô, đè xuống một lát rồi đưa thêm một ngón tay nữa vào, lực đạo cũng mạnh dần.

Không lâu sau, Hạ Chân Ngọc đã bị Chu Cẩm Vũ làm cho vô lực, toàn thân mềm nhũn, cô có chút không nhận được đưa tay bám lấy cánh tay Chu Cẩm Vũ, eo cũng đung đưa theo tiết tấu của anh.

Chu Cẩm Vũ thấp giọng cười nói “Bảo bối ngoan có phải đã muốn chứ rồi không? Em có nghe thấy tiếng gì không? Em thật tham lam!”

Hạ Chân Ngọc thoáng chút đỏ mặt xấu hổ, may mà cô đưa lưng về phía Chu Cẩm Vũ nên anh không nhìn thấy. Nhưng cô không bám lấy cánh tay Chu Cẩm Vũ nữa, kéo chân lên trùm cả lên mặt, để anh tự làm loạn là được rồi!

Chu Cẩn Vũ vội vàng ngăn lại, chống người dậy, đưa đầu tới ha ha cười nói “Đừng đắp lên nha, nếu không phải sợ em cảm lạnh, anh còn thấy cái chăn này hơi bị vướng víu đấy. Tiếc là trên ngực em cũng có thuốc, nếu không thì anh cũng đã có chút lộc ăn rồi, ngậm, nút, cả hai cái anh đều biết làm, anh thấy hình như chúng lớn hơn rồi thì phải, vợ, em nói xem?”

Cái tật này đến chết cũng không sửa được, miệng cứ phải nói cái gì đó. Hạ Chân Ngọc hô hấp dồn dập, nhắm mắt lại không trả lời Chu Cẩn Vũ. Ai ngờ Chu Cẩn Vũ càng hưng phấn, nửa người nằm trên người Hạ Chân Ngọc, ngón tay thỉnh thoảng thay đổi tốc độ và góc độ, có chút kiềm chế nói “Sao còn thẹn thùng như vậy? Vợ, em cũng phải học cách thả lỏng một chút. Cục cưng của anh, cho chồng em hôn cái nào!”

Nói xong, Chu Cẩn Vũ phủ lên môi Hạ Chân Ngọc, hơi dùng lực tách môi cô, há miệng, đầu lưỡi gấp gáp mút mát, mơn trớn.

Hôn một lúc lâu, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc không thở nổi đến mức ứa cả mồ hôi, Chu Cẩn Vũ mới ngẩng đầu, thè lưỡi liếm sạch nước trên môi Hạ Chân Ngọc nói “Bảo bối ngoan, bên dưới có dễ chịu không? Chồng em sắp nghẹn chết rồi, anh thật sự không chịu nổi, em cứ ngoan ngoãn là được.”

Sau đó, Chu Cẩn Vũ rút tay ra, cởi quần ngủ của mình, lách vào giữa khe hở ở mông Hạ Chân Ngọc luật động, tay lại vội vàng trở lại chỗ cũ.

Hạ Chân Ngọc không nghĩ đến Chu Cẩn Vũ có thể giải quyết vấn đề như vậy, chỉ thầm nghĩ cái người này thủ đoạn cũng thật nhiều, đến cả cách này cũng nghĩ ra.

Chu Cẩn Vũ lại hôn Hạ Chân Ngọc, lực đạo ở tay và động tác luật động càng lúc càng mạnh, cũng càng lúc càng nhanh. Tim Hạ Chân Ngọc cũng đập nhanh hơn, từng hồi từng hồi mê muội khiến cô có cảm giác như mình đang bay, tiếp tục một hồi cảm giác tê dại mãnh liệt khiến cô không kiềm chế được co rút lên đỉnh.

Chu Cẩn Vũ lợi dụng bàn tay đang ẩm ướt bôi lên bên ngoài vật nam tính có chút khô khốc, như vậy sẽ càng thêm thông thuận ở giữa hai bên đùi của Hạ Chân Ngọc, rồi lại tiếp tục luật động trở lại.

Tuy cách này không thể làm cho Chu Cẩn Vũ thỏa mãn nhưng Chu Cẩn Vũ cũng không đụng chạm quá mạnh, anh cũng sợ Hạ Chân Ngọc bị mệt, dùng tay ôm lấy eo Hạ Chân Ngọc, động tác trở nên gấp rút một lúc rồi liền thu binh.

Chu Cẩn Vũ đứng dậy cầm giấy lau qua cho cả hai, lại nằm xuống lần nữa, mặt đối mặt với Hạ Chân Ngọc, cười nói “Thật sự không thỏa mãn, song cảm giác cũng không tệ. Lại đây để chú xem vừa rồi có làm hỏng không nào?” Nói xong lại dịch người xuống phía dưới của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc có chút mệt mỏi, mơ hồ dùng ngữ khí bất mãn nói “Là tại anh há sắc nên thế đấy! Anh đừng nói vớ vẩn nữa, em không sao, anh đừng có lại đây.”

Chu Cẩn Vũ không đứng đắn nói “Anh đói bụng thời gian dài bao lâu như thế, em cũng yên lòng được à?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại nói “Không ai ngăn anh đâu, yêu ai thì đi mà tìm đi!”

Chu Cẩn Vũ hôn vào hai má Hạ Chân Ngọc nói “Tìm được rồi mà còn bị em quyến rũ à? Nghe lời, đừng nhúc nhích nữa, anh hiếm lắm mới không sờ soạng đấy.”

Hạ Chân Ngọc chịu hết nổi. Đêm nay Chu Cẩn Vũ ngoài miệng không dứt đùa nghịch lưu manh, lại không để ý hôm nay anh đã ngủ rồi.

Chu Cẩn Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc đỏ bừng mặt, cảm giác mình giống như không có tự trọng. Hạ Chân Ngọc từ đầu đến giờ đúng là có không chào đón anh vài lần, nhưng anh liên cam tâm tình nguyện coi như cô đang đùa nghịch với mình, bất kể cô tức thật hay tức giả, anh nhất định có thể vỗ về cô thật tốt, đơn giản chỉ là vứt đi chút ít mặt mũi thôi, cái loại tư vị thích thú này không phải ai cũng có thể tìm được.

Chỉ có điều, từ sau khi Chu Cẩn Vũ nghe Hạ Chân Ngọc nói người nhà Lý gia cũng làm việc ở ngân hàng đó, anh bắt đầu không được tự nhiên rồi, anh không muốn Hạ Chân Ngọc và Lý gia có bất cứ tiếp xúc nào.

Chu Cẩn Vũ đã giành được Hạ Chân Ngọc từ tay Lý gia, điều anh kị nhất đương nhiên là người nhà Lý gia lại xuất hiện trước mặt Hạ Chân Ngọc, nên ngày hôm đó anh đã bắt đầu muốn kiểm soát không cho Hạ

Chân Ngọc tiếp tục làm việc ở ngân hàng, lại không ngờ Hạ Chân Ngọc lại đột nhiên bệnh nặng như vậy, Chu Cẩm Vũ tuy đau lòng nhưng vẫn hiểu rằng thời cơ vừa vụt đã tới.

Chu Cẩm Vũ lại nhớ anh và Hà Chân Ngọc cũng đã trải qua mấy lần tan tan hợp hợp, tự thấy cũng có chút buồn cười, từng ấy tuổi rồi còn giống như thanh niên bày đặt nói yêu thương, nhưng thật sự rất thú vị, cảm giác thật kì diệu. Anh chưa từng phải che giấu những hi vọng ái ố của mình trước mặt Hạ Chân Ngọc, bởi vì cần bản cô không hề lưu tâm.

Bất luận anh có thân phận gì, Hạ Chân Ngọc thực sự không hề quan tâm đến địa vị của người mang tên Chu Cẩm Vũ, cho nên anh không cần cố ý biểu hiện một bộ mặt khác anh không muốn ai biết trước mặt Hạ Chân Ngọc, giống như những người bình thường thoải mái cãi nhau ầm ĩ. Chuyện chính trị vốn là một việc hao tâm tổn trí, bất luận Chu Cẩm Vũ anh vừa có bối cảnh, vừa có năng lực, cũng không thể coi thường, cũng không thể không có những bộ mặt khác nhau để ứng phó trong giao tiếp.

Thế nhưng không giống khi ở trước mặt Hạ Chân Ngọc, cô không để ý đến anh, thậm chí lúc đầu vẫn luôn chán ghét anh, Chu Cẩm Vũ không phủ nhận điều đó kích thích tính háo thắng của anh. Trước kia cũng không phải không có cô gái nào từng dùng thủ đoạn này trước mặt anh nhưng sau khi anh hơi biểu hiện ra một chút cảm tình, liền đều lập tức thay đổi hình dáng, hơn nữa họ toan tính gì anh cũng vô cùng rõ ràng, cho nên anh đều luôn cùng người khác không ngừng diễn kịch.

Mà Hạ Chân Ngọc lại hoàn toàn ngược lại khiến anh không thể ngừng quán lấy cô, dần dần trở thành thói quen, trở thành sở thích của anh, trở thành một sự lo lắng trong lòng anh. Chu Cẩm Vũ biết rõ sở dĩ anh không buông tha Hạ Chân Ngọc, ngoại trừ những nguyên nhân bên ngoài, càng làm cho anh không thể từ bỏ chính là Hạ Chân Ngọc chưa bao giờ ngưỡng mộ anh, vì cô vứt bỏ những bản khoản về thân phận của anh, đối xử với anh như người bình thường, điều đó khiến anh vô cùng uất ức.

Thầm thở dài trong lòng, Chu Cẩm Vũ cũng muốn mình suy nghĩ thật cẩn thận cảm giác của anh đối với Hạ Chân Ngọc, đã như vậy thì hai người trước hết cứ tiếp tục thế này đi. Tuy nhiên, Hạ Chân Ngọc vẫn còn cảnh giác với anh, nhưng chỉ cần anh cứng rắn với cô, cô chắc chắn chạy không thoát, đánh hai cái, mắng hai câu đều không thấm tháp vào đâu, phải chăng đàn ông còn có thể như thế?

Chu Cẩm Vũ cười một tiếng, tính cách của mình như thế nào chính anh hiểu nhất, ngày đó bị Hạ Chân Ngọc làm cho không còn mặt mũi nào, chẳng những không tức giận, không có cảm giác, rõ ràng còn nhẹ nhàng thở ra, còn con mẹ nó đắc chí cho rằng cuối cùng cũng có thể dễ dàng hạ Chân Ngọc ở lại, vậy cũng đã là có triển vọng rồi! Àiii, không nghĩ nữa, ngủ!

Trở mình đắp chăn cho Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc dựa đầu vào nhau ngủ.

Đợi đến khi khỏe hẳn, Hạ Chân Ngọc liền đến ngân hàng một chuyến để thu dọn đồ đạc của mình, lên trên lầu còn có chút mắc cỡ trình bày hoàn cảnh với Dư Chủ nhiệm. Dư chủ nhiệm cười ha ha, còn nói Hạ Chân Ngọc nhất định phải giữ gìn sức khỏe thật tốt.

Sau đó, Dư chủ nhiệm cùng Hạ Chân Ngọc đến văn phòng thu dọn đồ đạc, mặt Ngô Ngọc Vinh cùng ba người khác đều có vẻ vô cùng tiếc nuối, nói thẳng là đáng tiếc, không có duyên phận, lại bảo Hạ Chân Ngọc khi nào rảnh rồi lại đến chơi. Hạ Chân Ngọc khách khí gật đầu, sau đó bảo mọi người dừng bước, một mình ôm đồ đạc đi xuống lầu.

Ai ngờ vừa đi qua đại sảnh thì nghe thấy bên kia có một người đàn ông lớn tiếng kêu to “Đây là thái độ phục vụ của ngân hàng các cô phải không? Trình độ chuyên môn của nhân viên các cô chỉ đến thế thôi à? Nói cho các cô biết, lập tức tìm giám đốc của các cô xuống ngay đây cho tôi, đừng có nói mấy cái lời vô dụng ấy với tôi!”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy vây quanh người đàn ông kia còn có nhiều nhân viên ngân hàng, cũng không thiếu những người xử lý nghiệp vụ đang xem náo nhiệt ở đó. Hạ Chân Ngọc bản thân không thích tham gia náo nhiệt, nhưng lại liếc thấy đối tượng bị người đàn ông kia công kích là Cao San San. Cô đối với Cao San San luôn có cảm giác đáng thương, cho rằng cô ấy so với mình lại càng khó khăn.

Vì vậy cô đổi ý, đi về phía Cao San San, còn chưa đi đến trước mặt đã nghe thấy tiếng người đàn ông kia quát tháo “Cô còn ngây ngốc đứng đó làm gì? Tôi bảo cô đi tìm giám đốc cơ mà, điếc à?”

Mặt Cao San San trắng bệch, tức tới mức run rẩy, đồng nghiệp bên cạnh vẫn kéo cô, không cho cô tức giận, cô không thể chịu nổi nhục nhã hết lần này đến lần khác từ người đàn ông đó, dù cô có là nhân viên quen đi nữa, cũng không thể không có nhân cách, không có tôn nghiêm của mình chứ!

Đúng lúc đó, chợt nghe có người hỏi “San San, có chuyện gì vậy?”

Cao San San lần theo tiếng nói nhìn thấy Hạ Chân Ngọc, cô với Hạ Chân Ngọc thật sự chẳng có gì bất mãn, chuyện đến nước này tất cả cũng do sự vô tình của Lý Ngụy, còn cả nhà chồng trọng nam khinh nữ đến cực độ mà ra. Hơn nữa cô cũng đã từng kết hôn, cũng biết phụ nữ gặp rất nhiều khó khăn, cho nên lúc Hạ Chân Ngọc hỏi, cô cũng chẳng ngại gì cả.

Thở ra một hơi, Cao San San nói “Vị tiên sinh đây cầm theo một số giấy tờ em thấy không rõ ràng, không đúng với quy định, nên đành phải để ông ấy đi một chuyến vô ích, em đã nói xin lỗi, còn chấp nhận đưa cho ông ấy tiền xe đến đây, nhưng vị tiên sinh này nhất quyết không đồng ý, nhất định đòi gặp giám đốc, nhưng lại không dứt lời mắng chửi người khác.”

Người đàn ông kia nghe xong lập tức chửi bậy “Tao chửi mày cái gì? Mày chửi tao là thiếu nợ, mày làm lỡ bao nhiêu việc của ông đây mày có biết không? Ông đây phí hơn hai tiếng đồng hồ ở cái ngân hàng của chúng mày rồi, mày còn làm ra vẻ vô tội, tao à thất nghiệp luôn bây giờ, mày có tin không? Mày cút nhanh sang một bên đi, quản lý đâu, đi tìm ngay giám đốc xuống đây gặp tao!”

Những người khác nghe xong cũng đều rất tức giận, dù quy định cũng ở ngay đằng kia, hơn nữa cũng đã xác thực lúc trước San San đúng là có sơ xuất, dù người đàn ông này thật sự rất đáng ăn đòn, cũng chỉ có thể mỉm cười khuyên giải.

Hạ Chân Ngọc đảo mắt một vòng, nghĩ thầm dù gì mình cũng không làm ở đây nữa, chi bằng làm việc tốt giúp San San một lần.

Cô đi làm ở cơ quan nhiều năm như vậy mồm mép cũng kha khá đấy, chẳng qua là bình thường không cần dùng đến mà thôi.

Hạ Chân Ngọc cười với người đàn ông kia rồi nói “Vị đại ca này, ông chuyện bé xé ra to vậy thật không đáng chút nào, các cô ấy sai phải xin lỗi là đúng rồi, ông nói rất đúng!”

Người đàn ông kia sững sờ, nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Cô làm việc ở đâu, nói được những lời này chứng tỏ còn hiểu rõ một chút đạo lý đấy”

Hạ Chân Ngọc nói “À, tôi cũng chỉ là nhân viên trong ngân hàng này thôi.”

Người đàn ông kia lập tức trở mặt, gào lên “Mày đang nghĩ cái quái gì vậy, có phải là giám đốc không? Nếu không thì đi chỗ khác chơi, đừng có ở đây giả vờ làm người tốt!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong lời này cũng không tươi cười nữa, nói “Tôi nhìn không thuận mắt nên đành phải nói một câu, họ đều nói xin lỗi rồi, còn đồng ý hoàn trả tiền xe cho ông, lái xe báo cáo tiền xăng, ông còn muốn gì nữa, lợi cho ông rồi còn gì!”

Người đàn ông kia lập tức quát “Mày biết cái gì! Ông đã phí hơn hai giờ rồi, lỡ bao nhiêu thời gian, tao đã kiếm được khối tiền rồi. Tao hỏi mày, hai giờ đấy biết đâu tao ra đường lại nhặt được 10 vạn tệ thì sao? Tổn thất này ai đền bù?”

Lời vừa nói ra ngay những người đứng vây xung quanh cũng phải trừng mắt nhìn người đàn ông đó, thật là không biết xấu hổ! Đây chẳng phải là lừa bịp tổng tiền à, nói thế mà cũng nói được! Bên này nhân viên trong ngân hàng cũng cũng tức không thể nói gì nữa.

Hạ Chân Ngọc nghe xong lại cười cười, nói “Theo như logic ông vừa nói ra, biết đâu trong hai tiếng đấy ông gặp phải tai nạn trên đường thì sao? Cô ấy không phải đã cứu được một mạng người rồi sao?”

Lúc này tất cả mọi người đều bật cười, nói hay lắm! Cao San San cũng bật cười, sao cô không biết Hạ Chân Ngọc còn có thể nói như thế nhỉ, xem ra bình thường không thích nói chuyện chỉ là ngại trang thôi!

Người đàn ông kia giận điên người, bộ dạng như muốn xông lên đánh Hạ Chân Ngọc, bảo an vội vàng ngăn lại, Hạ Chân Ngọc nói “Ông còn muốn đánh người à? Tôi nói cho ông biết, ông chỉ cần động vào tôi một

chút thôi, ông cứ dùng nửa đời còn lại mà đưa tiền chữa trị cho tôi đi nhé!”

Người đàn ông kia tức giận đến điên cuồng hét lên, không rõ nói cái gì. Lúc này chuyện đã kinh động đến cả lãnh đạo bên trong ngân hàng. Trưởng phòng chủ quản và chủ nhiệm Dư đều đi ra, chủ nhiệm Dư nhìn thấy Hạ Chân Ngọc liền có chút sợ hãi, không rõ chuyện này liên quan gì đến cô.

Người đàn ông kia thấy lãnh đạo đến rồi, lập tức chỉ vào Hạ Chân Ngọc nói “Các người hôm nay không cho tôi câu trả lời thỏa đáng, tôi chắc chắn sẽ không để yên chuyện này đâu, loại người như cô ta mà cũng được làm việc ở đây, các người có phải bị mù hết rồi không!”

Hạ Chân Ngọc còn nói thêm “Dù thế nào thì tôi cũng nhận ông lắm rồi, không phải ông muốn nói lý lẽ sao? Được rồi, ông cứ chờ đây!”

Nói xong liền xoay người nói với Chủ nhiệm Dư “Chủ nhiệm, tôi lại làm các ông thêm phiền toái rồi, tôi đã sai, tôi xin chủ động từ chức!”

Chủ nhiệm Dư phản ứng cực nhanh, lập tức nói “Tiểu Hạ, lời nói và việc làm vừa rồi của cô thật sự hơi quá đáng, dù cô không tự động từ chức thì tôi cũng sa thải cô thôi, cô đi trước đi, ngày mai đến thu dọn đồ đạc, tổng kết tiền lương, làm thủ tục nghỉ việc.”

Sau đó Chủ nhiệm Dư nói với người đàn ông kia “Vị tiên sinh này, nhân viên của tôi cư xử với ông không lễ độ, chúng tôi sẽ xử lý nghiêm túc, nếu ông vẫn cứ tiếp tục náo loạn ở đây, nếu không buộc chúng tôi phải gọi bảo an.”

Hạ Chân Ngọc chào tạm biệt Chủ nhiệm Dư một lần nữa, sau đó cùng Cao San San ra cửa lớn, Cao San San nhìn xung quanh một lượt, không thấy người đàn ông kia mới thực sự yên tâm nói “Ông ta đi thật rồi, lần này cảm ơn chị đã giải vây giúp em, tại sao chị phải từ chức, không muốn nhìn thấy em hay sao?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Đâu có, chị tìm được việc tốt hơn, chị không thích công việc này lắm nên muốn đổi công việc khác xem sao”

Cao San San cũng cười nói “Tuy chị cũng không phải quá thuận lợi, nhưng có người đối xử tốt với chị, quan tâm chị như thế cũng xem như tốt quá rồi!”

Hạ Chân Ngọc không nói gì, Cao San San nói thêm “Nếu em đồng ý thì lưu số di động của em, chúng ta coi như kết giao bằng hữu, nếu chị không muốn thì thôi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Cái này có gì đâu, nhưng số di động của chị em phải giữ bí mật được, em nhớ kỹ nhé.”

Sau khi hai người trao đổi số điện thoại, Hạ Chân Ngọc liền chuẩn bị bắt xe về nhà, cô sẽ nói với cha mẹ chuyện mình chuẩn bị chuyển ra ngoài.

Vừa xuống bậc thang, Cao San San liền gọi cô, Hạ Chân Ngọc dừng lại, khó hiểu xoay người nhìn Cao San San.

Cao San San do dự mãi mới lên tiếng “Chân Ngọc, anh của em, nhà anh em thời gian này không được ổn cho lắm!”

53. Chương 53

Hạ Chân Ngọc nghe xong những lời Cao San San vừa nói, nghĩ ngợi một lúc liền khẽ cười nói “San San, chị và anh của em đã li hôn rồi, hơn nữa cách đây không lâu còn cãi nhau trong tình cảnh chẳng vui vẻ gì, chuyện này em cũng biết rồi đấy. Cho nên chị không muốn nghe chuyện gì về Lý gia nữa, càng không quan tâm. Nếu như em muốn kết bạn, chị hoàn toàn hoan nghênh em trở thành bạn bè với chị, nhưng chị không hi vọng em sẽ nhắc đến chuyện nhà Lý gia, em hiểu chứ?”

Cao San San có chút xấu hổ nói “Kỳ thật em cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, chẳng qua trong khoảng thời gian này, gia đình di cả có chút đáng thương, thật sự em không muốn nói với chị làm gì, vừa rồi chỉ là nhất thời xúc động nhiều chuyện thôi, thực không có ý gì cả.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu cười nói “Không có gì, em mau về làm việc đi, chị đi trước đây, khi nào rảnh thì liên lạc nhé.” Nói xong, cô xoay người bắt xe về nhà.

Hạ Chân Ngọc ngồi trong xe nghĩ ngợi, Lý gia có chuyện gì không ổn nhỉ? Cha của Lý Ngụy trước khi cô ly hôn cũng đã được đề bạt lên chức phó phòng, Lý Ngụy tuy được điều đi nơi khác, nhưng làm việc rất tốt, biết đối nhân xử thế. Chắc chuyện không tốt mà Cao San San nói chỉ là biết Lý Ngụy bị bệnh thôi nhỉ? Chuyện này ai cũng không thể làm gì được, có bệnh nên cứ làm quá lên, cô cũng không muốn nghe bất cứ chuyện gì về Lý gia nữa!

Hạ Chân Ngọc trở về nhà ngồi ở phòng khách, linh cảm sẽ bị cha mẹ mắng ột trận, nhưng ai ngờ bà Hạ lại vô cùng thoải mái, nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Chân Ngọc liền nói “Chân Ngọc à, đi huấn luyện về rồi hả con? Sao không gọi điện thoại trước, hành lý của con đâu?”

Hạ Chân Ngọc không nói gì, bà Hạ lại nói “Con có chuyện gì cứ nói đi, sao phải bày cái bộ mặt kia ra, mẹ thấy trong lòng con có chuyện gì đó, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Có phải con nói dối mẹ với cha con chuyện gì phải không?”

Bị mẹ mình hiểu rõ như vậy, Hạ Chân Ngọc có chút ngại ngùng, vì vậy nhỏ giọng nói “Thật ra cũng không có chuyện gì, con khẳng định không phải là việc lớn như lần trước, chỉ là, chỉ là con muốn chuyển ra ngoài sống!”

Cha Hạ Chân Ngọc hỏi “Chuyển ra ngoài? Chuyển đi đâu, ở nhà đang yên đang lành sao lại muốn chuyển ra ngoài ở, một đứa con gái như con chuyển ra ngoài sống một mình, cha và mẹ con làm sao yên tâm được chứ? Không cần nói nữa, chuyện này chắc chắn không thể được, con cũng đừng có suốt ngày nghĩ những chuyện này nữa!”

Hạ Chân Ngọc nghe cha nói xong, cũng không biết nói cái gì cho phải, vẫn là bà Hạ nghĩ nhiều, liền hỏi “Chân Ngọc, con muốn ra ngoài thuê nhà ở để sống cùng với người khác phải không? Con nói thật ẹ biết đi, rốt cục là có chuyện gì?”

Hạ Chân Ngọc đành phải bất chấp tất cả nói “Thật ra, thật ra con đến chỗ bạn trai, con dọn đến ở chung với anh ấy”

Cha của Hạ Chân Ngọc bỗng nhiên nổi giận, lớn tiếng nói “Con nói cái gì? Con nói lại lần nữa xem, con muốn cùng người khác ở chung phi pháp à, con không coi bản thân mình ra cái gì nữa à? Con không trân trọng chính mình, cha và mẹ con còn mặt mũi đâu nữa, cha thấy con đúng là muốn ăn đòn rồi!”

Cha Hạ Chân Ngọc nói xong bắt đầu tìm đồ ở xung quanh, nhìn thần sắc có vẻ chuẩn bị muốn giáo huấn rồi, bà Hạ vội vàng đề ông ngồi lại ghế salon, nói “Ông bao nhiêu tuổi rồi, hơn nữa con gái cũng lớn rồi, ông tưởng nó vẫn còn bé chắt mà muốn đánh thì đánh!”

Hạ Chân Ngọc lén nhìn cha, nhìn thấy chắc chắn ông không có ý định động thủ nữa mới thở dài một hơi, đúng là dọa cô sợ chết khiếp mà!

Bà Hạ một mặt nhìn cha cô, một mặt nhìn con gái, nói “Con cũng giỏi thật đấy, vừa mới ly hôn chưa được bao lâu đã tìm được người mới ở bên ngoài rồi hả? Chân Ngọc, có phải con đã biết người đàn ông kia từ trước phải không?”

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói “Con đã biết từ trước, nếu không nhờ có anh ấy, chuyện ly hôn cũng không dễ dàng như vậy, anh ấy đã giúp con rất nhiều chuyện.”

Cha Hạ Chân Ngọc nghe xong lại tức giận “Xem ra con vẫn chưa tỉnh ngộ! Con không để cho cha mẹ đi tìm Lý gia, có phải là vì nguyên nhân này không? Có phải con đã sớm dây dưa với người đàn ông kia rồi không?”

Hạ Chân Ngọc không thể phủ nhận chuyện đó, chỉ có thể cúi đầu thừa nhận, bà Hạ nói “Chân Ngọc, con đúng là không có chừng mực rồi, Lý Ngụy có bệnh, sau khi ly hôn con muốn làm gì thì làm, chuyện này

vốn là con có lý nhưng giờ thì ngược lại rồi! Nói đi, người đàn ông kia làm gì, bao nhiêu tuổi, hoàn cảnh gia đình như thế nào? Mẹ và cha con cần phải biết rồi mới giải quyết chuyện con muốn ra ngoài ở được.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lúc rồi nói “Anh ấy cũng là nhân viên công vụ, lớn hơn con vài tuổi, anh chị em trong nhà đều đã kết hôn, đối xử với con rất tốt. Cha, mẹ, chúng con hiện tại sống với nhau rất tốt, con không nghĩ đến những chuyện khác.”

Cha Hạ Chân Ngọc tức giận “Cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ở cùng nhau thôi à? Con muốn chọc giận chết cha phải không?”

Hạ Chân Ngọc nhẹ gật đầu, bà Hạ liếc nhìn con gái, kéo bố cô vào trong phòng, nói “Tôi thấy Chân Ngọc thật sự quyết tâm muốn chuyển ra ngoài, theo tôi thấy cứ để cho nó đi thôi.”

Cha Hạ Chân Ngọc lập tức nói “Không được, tôi không đồng ý! Bà làm mẹ kiểu gì mà một chút cũng không nghĩ cho con gái mình vậy, nó là một đứa con gái, cứ như vậy mà ở bên ngoài không minh bạch cùng một người đàn ông được sao?”

Bà Hạ nói “Ông thì biết cái gì, bây giờ chuyện này là bình thường. Tôi chẳng lẽ không thương nó chắc, nó là con gái tôi cơ mà! Ông cũng không phải không biết tính Chân Ngọc, lúc trước kết hôn, chúng ta cũng không nhìn nhận tốt, nhưng Chân Ngọc không phải vẫn cứ kết hôn sao. Lý Ngụy có bệnh, tôi đoán nó và người đàn ông kia sớm đã ở bên nhau. Haizz, dù nói thế nào đi nữa thì Chân Ngọc cũng ly hôn rồi, nó đã nguyện ý thì chúng ta cũng chắc còn cách nào khác, không bằng cứ để chính nó tự quyết định đi. Ông cũng biết đấy, Chân Ngọc rất hiếu thuận với chúng ta, mọi thứ có thể đều do chủ ý của nó, tội gì phải làm khó nó!

Cha Hạ Chân Ngọc thở dài, biết rõ vợ mình nói có lý, nhưng ông nhất thời vẫn không thể thay đổi được quan niệm truyền thống, lại biết con gái mình cũng rất khổ sở, liền không nói gì nữa.

Hai người thương lượng một lúc mới đi ra, bà Hạ nói với Hạ Chân Ngọc “Chân Ngọc, trước hết cha con sẽ tha thứ cho con một lần, nếu còn tái diễn dù có đánh có mắng mẹ nhìn thấy cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng con chuyển đi như vậy cha mẹ cũng lo lắng, con nói một chút về nơi làm việc của người đàn ông kia, tên người đó là gì, đến lúc đó giả như có chuyện gì cha mẹ còn biết đến đâu để tìm.”

Hạ Chân Ngọc sao có thể nói thật, suy nghĩ một chút mới lên tiếng “Cha mẹ, hai người cứ yên tâm đi, anh ấy là người đứng đắn. Ừm, anh ấy làm việc ở tòa thị chính, họ Chu. Những chuyện khác con không tiện nói, con và anh ấy cũng chưa có ý định gì, nói nhiều quá không tốt.”

Cha Hạ Chân Ngọc nói “Con đi nhanh lên, cha nghe nữa sẽ phát điên đấy, đến lúc đó có thiệt thòi cũng đừng trách cha và mẹ con không nhắc nhở!”

Bà Hạ nói “Được rồi, con vẫn chưa đi được đâu! Chân Ngọc, ăn tối xong ở lại đây một đêm đã, nếu như sau này có chuyện gì con phải lập tức về nhà ngay nghe chưa, đừng để mẹ và cha con lo lắng.”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu nói “Con biết rồi, mẹ yên tâm đi, con sẽ không ngu ngốc như lần trước nữa.”

Cha Hạ Chân Ngọc hừ một tiếng rồi nói “Ở cùng với người ta luôn rồi, còn không là ngu nữa chắc” Sau đó bị vợ véo ột cái mới không lên tiếng nữa.

Chu Cẩm Vũ gọi điện cho Hạ Chân Ngọc, biết cô đêm nay không về, liền thất vọng mất một lúc, vừa mới tưởng tượng chỉ cần qua nốt đêm nay thôi sẽ được ở bên nhau mỗi ngày thì nghe Hạ Chân Ngọc nói hôm nay suýt thì bị đánh, liền cười nói “Em nói em đánh người thánh thói quen rồi có phải đi truyền từ cha em không? Em còn bé hay bị đánh lắm à?”

Hạ Chân Ngọc nói “Biển đi, cha em không đánh em nữa từ lâu rồi, em thấy anh mới là người bị đánh thành thói quen đấy!”

Chu Cẩm Vũ vui mừng nói “Đúng rồi, đối với anh mỗi lần bị vợ đánh đều cảm thấy vô cùng vui vẻ, toàn thân đều thoải mái. Em nói xem, hồi xưa tại sao lại bị đánh đòn thế?”

Hạ Chân Ngọc sẽ không nói cho Chu Cẩm Vũ biết mình khi còn bé vì giẫm lên nóc nhà, bò lên đồng than đá, phi cát với đá vào người khác đến mức nó đau quá phát khóc lên mới bị ăn đòn như thế! Chỉ có điều, thực ra cô thấy mình cũng nghịch thật đấy, nhả nhận được như bây giờ cũng có vẻ trưởng thành lắm rồi.

Thấy Hạ Chân Ngọc không nói gì, bên kia Chu Cẩm Vũ liền nói “Không nói cũng không sao, nhưng em không mang thuốc về nhà, để anh mang sang nhé”

Hạ Chân Ngọc nói “Không cần đâu, em khỏe hẳn rồi, với cả trời cũng tối rồi.”

Chu Cẩm Vũ lập tức nói “Không được, kiên trì thời gian dài như vậy rồi, phải làm đến cùng chứ. Còn chưa đến tám giờ, chờ khi nào anh đến dưới tầng nhà em anh sẽ gọi điện, em xuống lấy là được.”

Hạ Chân Ngọc không có cách nào khác đành phải đồng ý, chưa đến nửa giờ sau, Chu Cẩm Vũ đã gọi đến, Hạ Chân Ngọc nhận điện thoại rồi đi xuống tầng lấy thuốc.

Ngồi vào trong xe, Chu Cẩm Vũ liền nói “Có muốn anh bồi thuốc cho em trong xe không, em tự bồi sau lưng xem chừng hơi khó.”

Hạ Chân Ngọc trả lời “Không cần, em có thể tự làm được, anh cứ về đi.”

Chu Cẩm Vũ nói “Đợi lát nữa, chúng ta đi ăn chút gì đó rồi em hẵng về.”

Hạ Chân Ngọc nói “Bây giờ là mấy giờ rồi, ăn uống gì nữa, anh mau về nhà đi, ngày mai còn phải đi làm đấy. À đúng rồi, anh nói sẽ để em đi làm ở cục bất động sản là cục bất động sản nào thế, lúc nào đi làm, em cảm thấy không ổn lắm.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Là cục bất động sản khu vực thôi, yên tâm đi không phải cục bất động sản trung ương đâu, cơ bản là cục bất động sản địa phương không liên quan gì cả, chỉ là đi làm hơi xa một chút, nếu không trước tiên em cứ học bằng lái xe đi, chúng ta sẽ mua thêm một chiếc xe nữa.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu cự tuyệt nói “Em không học đâu, anh cũng đừng mua xe, em đi phương tiện công cộng cũng được rồi.”

Chu Cẩm Vũ vuốt tóc Hạ Chân Ngọc nói “Em không muốn đi làm thì thôi, em cứ ở nhà, anh cũng không phải là không nuôi nổi em. Ừm, như thế là tốt nhất, nếu em ở nhà, anh sẽ đưa toàn bộ lương bổng, chi phiếu cho em tất.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong rất áy náy, nhưng không đi làm thì không được, ở nhà có mà dẫn cả người ra à? Vì vậy cười nói “Cảm ơn, nhưng em vẫn cứ đi làm thì hơn, phụ nữ không đi làm cũng không được, bất kể kiếm được bao nhiêu tiền cũng tốt hơn so với ở nhà!”

Chu Cẩm Vũ nói “Vậy thì đi thôi, chính em muốn đi làm thì bây giờ biết làm sao được, hôm nay đi giải quyết mọi chuyện ở ngân hàng xong chưa?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu nói mọi chuyện đều xong rồi, không cần phải đến nữa, sau đó lại nói chuyện với Chu Cẩm Vũ dăm ba câu rồi mới xuống xe về nhà.

Trở lại tác phong của mình, ngày hôm sau Hạ Chân Ngọc bắt đầu tìm tuyến xe buýt để đến cơ quan mới, đi bộ 15 phút mới đến trạm xe buýt, nhưng may mà cơ quan không như Chu Cẩm Vũ khoa trương, chỉ đi qua bảy trạm, khoảng cách cũng không phải xa lắm, quan trọng nhất là trạm xe buýt lại ở ngay trước cửa cơ quan, vô cùng thuận tiện.

Vì Chu Cẩm Vũ không nói với cô là phải tìm ai, nên Hạ Chân Ngọc chỉ đứng nhìn ở cửa ra vào của cục bất động sản rồi định quay về. Vừa đi qua đường tìm tuyến về ở trạm xe buýt, Hạ Chân Ngọc đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình “Chân Ngọc! Chân Ngọc!”

Hạ Chân Ngọc quay đầu lại, trong lòng liền giật mình, lại là Lý Ngụy lái một chiếc xe cảnh sát mới tới!”

Lý Ngụy lái xe đến trước mặt Hạ Chân Ngọc, dừng lại nói “Chân Ngọc, sao em lại ở đây?”

Hạ Chân Ngọc lạnh nhạt nói “Đi ngang qua, tôi đi trước đây.”

Lý Ngụy gấp gấp nói “Chân Ngọc, em chờ anh chút đã! Anh có chuyện muốn nói với em!”

Chân Ngọc nói “Tôi không có gì để nói với anh, cũng không muốn nghe anh nói gì cả.”

Lý Ngụy lo lắng nói “Anh biết trước kia anh đã làm rất nhiều chuyện sai trái, thật lòng xin lỗi em, bây giờ anh đã thế này rồi, không phải là báo ứng của ngày đó hay sao? Với lại, anh thực sự có chuyện, em yên tâm, anh không có ý nghĩ xấu xa gì cả. Em lên xe đi, chỉ 10 phút thôi cũng không được à?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nhìn Lý Ngụy một lúc, phát hiện hắn gầy sọp đi, sắc mặt rất tiêu tụy, ánh mắt toàn bộ đều là khẩn cầu. Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm thôi thì cứ nghe hắn nói xem có chuyện gì, dù sao cô cũng chẳng giúp được gì, làm cho hắn hết hi vọng là được.

Hạ Chân Ngọc lên xe, Lý Ngụy lái xe đến ven đường, mới lên tiếng “Chân Ngọc, cha anh bị liệt rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cả kinh không nói nên lời, hỏi “Sao lại như vậy?” Cha Lý Ngụy sức khỏe không tốt, nhưng cũng không thể đột nhiên bệnh nặng như vậy được.

Lý Ngụy cúi đầu nói “Cha anh trước khi về hưu được đề bạt làm phó phòng, sau khi chúng ta ly hôn, có người trong chỗ làm của cha anh nói cha anh nhờ con dâu mà thăng chức, điều kiện căn bản không phù hợp, sau đó lãnh đạo tìm cha anh nói chuyện, để ông ấy chủ động từ chức, như vậy xem ra giữ được thể diện lắm rồi. Cha anh không đồng ý, nói mình do kinh nghiệm và cống hiến nên mới được đề bạt, liền nổi lên tranh chấp với lãnh đạo, sau đó có người tung tin đồn thất thiệt nói một số chuyện, cha anh không tin, cuối cùng chuyện chúng ta đã li hôn cũng không thể giấu giếm được nữa, cha anh vì quá kích động nên bị tắc động mạch, phải nhập viện hơn một tháng, để lại di chứng nghiêm trọng, hiện giờ không thể tự làm những sinh hoạt cơ bản.”

Hạ Chân Ngọc không nghĩ đến sau đó nhà Lý Ngụy còn xảy ra những chuyện lớn như vậy, nhưng không giúp được gì, nên chỉ cúi đầu không nói, Lý Ngụy còn nói thêm “Cha anh nằm viện chữa bệnh tốn không ít tiền, không lên được chức phó phòng, bảo hiểm y tế cũng được ít đãi ngộ hơn. Chân Ngọc, em cũng biết đấy, lúc trước mua nhà cho chúng ta đã tiêu hết toàn bộ tiền rồi, nhưng vẫn còn nợ không ít tiền nữa.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, chẳng lẽ Lý Ngụy muốn vay tiền mình? Có thể là lương cô cũng khá cao nhưng chỉ làm được một thời gian, bây giờ cũng không làm nữa, tiền lương trước kia còn không đủ nuôi sống chính mình, cô cũng chẳng có gì mấy để gửi ngân hàng, lúc kết hôn cũng đã đem ra tiêu sạch, Lý Ngụy nếu thật sự muốn vay tiền cô thì hẳn là hẳn đã tìm nhầm người.

Lý Ngụy liếc nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Chút tiền lương hưu của mẹ anh căn bản không ăn thua gì, thu nhập của anh ở đồn công an cũng không cao, toàn bộ chỉ trông chờ vào việc thăng chức của cha anh, không ngờ còn xảy ra những chuyện này, hiện giờ trong nhà thật sự không có tiền.”

Hạ Chân Ngọc hỏi “Thế còn họ hàng nhà anh đâu?”

Lý Ngụy cười khổ nói “Anh nghe San San nói em và nó làm việc với nhau, vốn nghĩ nhân cơ hội này có thể tìm được em, không ngờ em lại từ chức rồi. San San nói biết số điện thoại của em, nhưng nó muốn liên lạc với em trước, chờ em đồng ý mới nói cho anh số điện thoại của em, không nghĩ đến hôm nay sẽ gặp em ở đây. Haizzz, di ba của anh vì chuyện của San San nên đổ hết lên đầu nhà anh, Lộ Lộ nhà di ba cũng theo hải quan rồi nên các di ấy căn bản là hận nhà anh thấu xương. Cha anh nằm viện họ có đến một lúc, sau cũng không thấy đến nữa.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy người nhà vốn thân thiết với nhau như vậy bây giờ lại ra đến nông nổi này, sau đó mới lên tiếng “Anh muốn vay tiền tôi sao?”

Lý Ngụy nói “Anh biết em cũng không có tiền, thật sự anh cũng không muốn vay tiền em, anh chỉ nghĩ là không biết em có thể, có thể nghĩ đến chúng ta đã từng là vợ chồng một thời gian, giúp cha anh lên chức phó phòng. Nếu được như vậy, sinh hoạt của gia đình anh cũng dư dả hơn một chút, tiền bảo hiểm để cha anh chữa bệnh tăng lên, gánh nặng cũng giảm đi chút ít, đối với bệnh tình của cha anh cũng có lợi.”

Hạ Chân Ngọc lập tức nói “Lý Ngụy, tôi không phải không muốn giúp anh, căn bản là tôi không có lập trường gì ở đây cả, cũng không có khả năng giúp anh, thật sự xin lỗi. Hơn nữa, hiện giờ tôi cũng không mang nhiều tiền như vậy, như vậy đi, ngày mai anh cứ đến cổng Nhà Phong Viên chờ tôi, tôi đưa cho anh một vạn tệ, tôi cũng không tiện đến bệnh viện, anh thay tôi mua ít thuốc bổ cho cha anh, còn những chuyện khác tôi thực sự không giúp được gì.”

Lý Ngụy nói “Anh biết rồi, Chân Ngọc, cảm ơn em. Có điều, anh mong em cân nhắc lại một lần nữa chuyện

anh vừa nói, em chẳng phải đang sống cùng Chu Thị trưởng hay sao? Anh ta bây giờ là Quyền Thị trưởng rồi, chính thức bổ nhiệm cũng chỉ là hình thức mà thôi, nếu là thật thì có thể giúp cha anh thăng chức mà, vậy là đã cứu cả nhà anh rồi. Chân Ngọc, em hãy suy nghĩ một chút được không, anh van xin em đấy!”

Hạ Chân Ngọc không nói thêm gì nữa, chỉ nói Lý Ngụy ngày mai đến lấy tiền, lại cự tuyệt cả ý tốt của Lý Ngụy muốn đưa cô về nhà, liền ra bến xe buýt chờ xe.

Hạ Chân Ngọc xuống xe, đến trước máy ATM rút tiền, một vạn tệ lớn cũng không phải lớn mà nhỏ cũng chẳng phải nhỏ, nhưng cô cho rằng mình đã hết lòng hết sức. Dù sao cha Lý Ngụy đối xử với cô cũng không tệ lắm, hơn nữa lại mắc bệnh như vậy, thật sự rất đáng thương. Nhưng thỉnh cầu của Lý Ngụy cô sẽ không đề cập với Chu Cẩm Vũ.

Buổi tối Chu Cẩm Vũ trở về đã thấy Hạ Chân Ngọc ở nhà liền cười nói “Vẫn cứ là về nhà nhìn thấy vợ yêu là tuyệt nhất, em về lúc nào thế?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em về từ sáng rồi, mẹ không biết em lại từ chức nên em cứ đúng thời gian đi làm như bình thường. Đúng rồi, khi nào em mới được đi làm đây, ngày nào cũng ở nhà chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Chu Cẩm Vũ nói “Hai ngày nữa nhé, đợi bệnh trên người em hết triệt để là được. Anh đã cử người đi liên hệ rồi, nếu em ở nhà buồn chán quá có thể ra ngoài dạo chơi, xem phim gì đó.”

Hạ Chân Ngọc nói “Em đi xem phim nhiều quá đỡ hơi đấy, thà đi siêu thị đi dạo còn hơn, em rất thích đi siêu thị.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Cô bé ngốc của anh, em đi dạo siêu thị có thể tiêu bao nhiêu tiền, em đúng là thay chồng em tiết kiệm khối tiền rồi.”

Hạ Chân Ngọc có thể nói mình không có mắt nhìn quần áo được sao? Hơn nữa, cô chỉ thích ăn uống, còn những thứ khác cô chẳng thêm quan tâm.

Chu Cẩm Vũ lại hỏi “Nếu không thì mai anh về sớm một chút mình cùng đi nhé.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói “Thôi, anh đi siêu thị nhớ có ai nhận ra lại phiền phức, em tự đi được mà.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ một lúc nói “Thế này đi, mai anh về nhà sớm với em, mình ăn lẩu được không?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ như vậy rất tốt, nhưng về sớm chút là lúc nào nhỉ, hay là cứ hỏi rõ ràng thì tốt hơn, sau đó liền hỏi Chu Cẩm Vũ khi nào thì về nhà.

Chu Cẩm Vũ liếc nhìn Hạ Chân Ngọc, có chút kì quái hỏi “Nói ra mất vui, anh sẽ cố gắng hết sức về thật sớm để chuẩn bị cùng em, em có việc à?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng lắc đầu nói không có chuyện gì, Chu Cẩm Vũ còn nói “Anh đi xem trong tủ lạnh còn gì không, tối nay làm tạm vài món ăn đã, ngoài trời lạnh lắm, đỡ phải ra ngoài ăn.”

Hạ Chân Ngọc ghét nhất là vào bếp, thế nhưng Chu đại thị trưởng đã đích thân xuống bếp rồi, nói cái gì cô cũng nên đi theo làm chút việc vặt, lấy đôi dưa cầm cái bát gì đó, vì vậy cũng đi theo phụ giúp.

Trưa hôm sau, Lý Ngụy lái xe đến trước cửa khu Nhã Phong Viên, hẳn cũng không phải thực sự muốn lấy số tiền một vạn tệ của Hạ Chân Ngọc, chỉ là lại muốn nói với Hạ Chân Ngọc về chuyện của cha mình.

Nhìn cánh cửa phong cách châu Âu trước mặt, trong lòng Lý Ngụy có chút ghen tức, rõ ràng là vợ của mình, thế mà kết quả lại cãi nhau thành ra thế này. Bây giờ mình sa sút như thế, đối phương lại có thể thoải mái đến như vậy, cũng không biết Chu Cẩm Vũ có thể nồng nhiệt với Hạ Chân Ngọc trong bao lâu, nhưng Hạ Chân Ngọc có một căn nhà như vậy, cũng coi như đáng giá.

Đợi hơn mười phút đồng hồ mới thấy Hạ Chân Ngọc từ trong đi ra, Lý Ngụy liền mừng rỡ.

Hạ Chân Ngọc đưa phong thư đựng tiền cho Lý Ngụy, nói “Đây là tất cả tâm ý của tôi, anh cầm đi.”

Lý Ngụy nói “Chân Ngọc, anh không phải vì tiền mà đến đây. Em xem, hôm qua anh đã nói với em mọi chuyện rồi, liệu em có thể cân nhắc thêm một chút được không? Gia đình anh thật sự rất cần cơ hội này.”

Thái độ của Hạ Chân Ngọc rất kiên quyết nói “Lý Ngụy, thật sự là không được. Chuyện này tôi không thể giúp anh, cũng nói không nên lời, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa, đây là lần cuối cùng tôi gặp anh!”

Lý Ngụy gấp gấp nói “Chân Ngọc, anh biết em khó xử, nhưng em nhìn xem gia đình anh đã đến mức này rồi, em coi như thương hại gia đình anh thôi cũng không được sao? Anh không bắt em phải đồng ý ngay lập tức, như vậy đi, hai ngày nữa anh lại gọi điện thoại cho em có được không?”

Hạ Chân Ngọc có chút không kiên nhẫn được nữa, nói “Tôi đã nói là không được, anh cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi cũng sẽ không cần nhắc, anh đừng có ôm bất cứ hi vọng nào cả.”

Lý Ngụy không để ý, nói tiếp “Anh biết em rất dễ mềm lòng, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu, Chân Ngọc, anh...”

Lý Ngụy chưa nói xong đằng sau đã có xe ắc còi muốn vào nhà, Hạ Chân Ngọc vội vàng nói với Lý Ngụy “Anh đi đi, đừng có đến đây quấy rầy tôi, tôi sẽ nói với anh thêm lần cuối, tôi sẽ không gặp lại anh nữa!”

Lý Ngụy nghe xong có chút sốt ruột, kéo lấy cánh tay Hạ Chân Ngọc, còn muốn nói tiếp vài câu, ai ngờ cái xe vừa rồi đi qua bên cạnh hai người dừng lại, cửa sổ xe ở tay lái phụ hạ xuống, thư ký Đỗ cười nói với Hạ Chân Ngọc “Hạ tiểu thư, lên xe đi, Chu thị trưởng đang ngồi ở phía sau.”

Hạ Chân Ngọc thật sự bất ngờ, Chu Cẩm Vũ tại sao lại về sớm như vậy, giẫy ra khỏi tay Lý Ngụy, cô không nói gì nữa, trực tiếp mở cửa sau lên xe. Lúc Lý Ngụy nhìn thấy Hạ Chân Ngọc mở cửa xe có chút khiếp đảm, ánh mắt quét vào bên trong xe, chỉ thấy một bóng người liền không dám nhìn nữa, hẳn thực sự bị Chu Cẩm Vũ dọa cho sợ rồi, đứng nguyên tại chỗ chờ xe lái đi mới nhẹ nhàng thở ra lái xe đi mất.

Hạ Chân Ngọc liếc nhìn Chu Cẩm Vũ đang ngồi bên cạnh, cũng không thể biết anh đang nghĩ gì, nhất định là giận rồi, vì vậy cũng ngồi ở trong xe không nói lời nào.

Lát sau, Chu Cẩm Vũ mở miệng “Trời lạnh như vậy, hai người đứng bên ngoài nói chuyện gì thế, sao không mời người ta vào trong nhà?” (Vân Du: có mùi dấm, há há)

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười, nói “Cũng không có chuyện gì, ở bên ngoài nói vài câu là được.”

Chu Cẩm Vũ khẽ hừ một tiếng, nói “Không có việc gì? Không có việc gì thì hẳn kéo tay em làm gì? Mà cũng đúng, không cho vào nhà là tốt nhất, đến lúc đó ai mà biết hẳn còn định làm cái gì!”

Thư ký Đỗ ngồi ở phía trước vội vàng cúi đầu xuống, tự véo vào bắp đùi của mình mới nhận được cười. Kéo tay chỗ nào chứ, rõ ràng là Lý Ngụy bám lấy tay áo khoác ngoài của Hạ Chân Ngọc, lại nghiêng đầu nhìn thấy lái xe đang ở đằng kia cười ngây ngô, liền nhanh chóng thò tay chọc cho hắn một phát, lái xe lập tức kịp phản ứng giữ thái độ nghiêm túc.

Hạ Chân Ngọc không nói lời nào, cô cũng không muốn cãi nhau với Chu Cẩm Vũ ở bên ngoài, vì vậy nhẫn nhịn không nói gì cả.

Đợi thư ký Đỗ và lái xe đi rồi, hai người tiến vào thang máy, về đến nhà, Chu Cẩm Vũ liền nói “Tôi còn thắc mắc ngày hôm qua không hiểu sao em lại hỏi tôi khi nào về, hóa ra là có nguyên nhân cả.”

Hạ Chân Ngọc bất đắc dĩ nói “Thật sự em không muốn giấu giếm anh điều gì, nhưng cha Lý Ngụy bị bệnh nhập viện rồi, em đưa hắn ít tiền coi như tận nghĩa thôi.”

Chu Cẩm Vũ nói “Em cần gì phải tận nghĩa với hắn ta? Hắn và em có quan hệ gì, em đưa tiền cho nhà hắn, em tưởng ông ấy vẫn là cha chồng em chắc?”

Hạ Chân Ngọc nóng nảy nói “Cha của Lý Ngụy đã bị liệt rồi, hơn nữa lúc trước ông ấy đối xử với em cũng không tệ, em đưa chút tiền cũng là phải đạo thôi. Đồng nghiệp nhập viện, không phải cũng nên qua thăm hỏi hay sao? Nói gì đi nữa thì em cũng không đến, chỉ là đưa một chút tiền cho Lý Ngụy thôi mà.”

Chu Cẩm Vũ có chút mỉa mai nói “Hai người cũng thân mật thật đấy, có phải vẫn còn lưu luyến tình xưa nghĩa cũ hay không? Sau này không phải muốn thường xuyên gặp nhau chứ?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em đã nói sẽ không gặp lại hắn nữa rồi, cũng nói sau này hắn đừng đến tìm em nữa, đây là lần cuối cùng em gặp hắn. Anh cũng đừng quá để bụng như thế được không, mới thấy em và hắn một lần như vậy đã vin vào không chịu buông tha là sao?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Vậy sao? Thế ngày hôm qua em nói chuyện với ai trong xe cảnh sát thế?”

Hạ Chân Ngọc giật mình nhìn Chu Cẩm Vũ, tại sao anh lại biết hôm qua cô gặp Lý Ngụy? Hơn nữa, ngày hôm qua là do trùng hợp, trừ khi Chu Cẩm Vũ phái người theo dõi cô, nhưng cũng không có khả năng, Chu Cẩm Vũ chưa đến mức đó.

Chu Cẩm Vũ cười lạnh nói “Sao thế, chột dạ rồi à? Tôi nói rồi con người không thể làm việc trái với lương tâm, em không nhớ hôm qua tôi đã nói sẽ cho người đi liên hệ công tác cho em à? Em nói xem sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ, sao lại để cho người ta nhìn thấy cảnh này?”

Hạ Chân Ngọc nói “Cho nên ngày hôm qua anh cũng biết chuyện em đã gặp Lý Ngụy rồi phải không? Sau đó hôm nay anh cố tình gài bẫy chuẩn bị bắt gian?”

Chu Cẩm Vũ lớn tiếng nói “Nếu em không nói dối, tôi có bày cái gì cũng vô dụng! Ngày hôm qua tại sao em không nói, em nói xem tôi còn có thể không suy nghĩ sao?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em không muốn anh nghĩ nhiều nên mới không nói với anh. Em nghĩ cứ đưa tiền cho hắn ta là xong, ai ngờ anh còn bí mật bày mưu tính kế như vậy! Anh nói đi, anh còn phát hiện ra chuyện gì không thể cho ai biết nữa không?”

Chu Cẩm Vũ nổi cáu “Đều là do tôi sử dụng mưu kế phải không? Tôi đưa em ra khỏi ngân hàng, không phải là vì không muốn em dính dáng gì với gia đình họ hay sao? Chính em cũng đã đồng ý, kết quả như thế nào đây? Còn không phải giống như xem lời nói của tôi không ra gì hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nén nhịn cơn giận dữ nói “Anh nói có lý một chút được không? Hôm qua em và hắn ta chỉ là vô tình gặp nhau, em nói hắn hôm nay đến lấy tiền, em sẽ không gặp hắn ta nữa, anh còn muốn thế nào nữa đây?”

Chu Cẩm Vũ cũng không biết mình muốn gì, ngày hôm qua Giám đốc Trương nói với anh chuyện đó, hơn nữa ngày hôm qua thăm dò Hạ Chân Ngọc, cô cũng không nói thật với mình, hôm nay cô lại còn vội vàng gặp Lý Ngụy, thậm chí còn đưa tiền cho hắn.

Càng nghĩ Chu Cẩm Vũ càng tức, mọi ý định đều là vì cô, kết quả dù chỉ là nửa phần thôi cô căn bản cũng chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh, cứ như thế vẩn vẩn vương vương mà gặp chồng cũ, cô coi Chu Cẩm Vũ anh là xác chết chắc?

Chu Cẩm Vũ nghĩ một lúc rồi nói “Em đừng có đi làm nữa, ở trong nhà này cho tôi!”

Hạ Chân Ngọc tức giận nói “Không cần anh em cũng có thể tự tìm việc, anh khỏi phải bận tâm!”

Chu Cẩm Vũ kìm chế nhìn Hạ Chân Ngọc “Ý của em là vẫn tiếp tục gặp mặt hắn phải không? Em muốn tôi tức chết phải không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn sắc mặt khó coi của Chu Cẩm Vũ, cũng không muốn cãi nhau đến mức không thể cứu vãn, vì thế nhẹ nhàng nói “Em chắc chắn sẽ không gặp hắn nữa, nhưng việc làm nhất định em sẽ tìm, anh đừng suy nghĩ nhiều nữa có được không? Em thề em thật sự không có một chút cảm giác nào với Lý Ngụy, sau này trừ khi là vô tình gặp trên đường, nếu em chủ động gặp hắn thì em...em...em tùy anh xử lý là được chứ gì!”

Hạ Chân Ngọc thật sự không thể thề độc gì được, bởi vì không đáng chút nào, cô còn có cha mẹ, không đâu lại tự nhiên rửa chính mình!”

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc thề mà còn phải mặc cả như thế, ngược lại bật cười, anh cũng không muốn Hạ Chân Ngọc nói lời gì đó không dễ nghe, vì vậy kéo Hạ Chân Ngọc ngồi lên ghế salon rồi nói “Muốn anh yên tâm cũng được thôi, em vẫn có thể đi làm ở cục bất động sản như bình thường, nhưng em phải đáp ứng điều kiện của anh, tan làm phải về nhà đúng giờ.”

Hạ Chân Ngọc hỏi “Nhờ tặng ca hoặc cơ quan tổ chức liên hoan thì sao?”

Chu Cẩm Vũ nghĩ một lúc rồi nói “Anh đã sắp xếp cho em công việc chắc chắn không bao giờ tặng ca, nếu cơ quan tổ chức liên hoan, em có thể đi, nhưng trước bảy rưỡi phải về đến nhà.”

Hạ Chân Ngọc kháng cự, nói “Vậy thì thà em không đi còn hơn, tám rưỡi vẫn còn sớm mà.”

Chu Cẩm Vũ nói “Tám giờ, nếu không thì đừng nói chuyện nữa.”

Hạ Chân Ngọc không cam lòng nói “Được rồi, tám giờ thì tám giờ.”

Chu Cẩm Vũ thỏa mãn ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, nói “Bảo bối của anh, em đừng giận, không phải chồng em đã khoan dung lắm rồi hay sao? Hắn tìm em làm gì thế?”

Hạ Chân Ngọc chỉ có thể nói ra mục đích mà Lý Ngụy đến tìm mình, Chu Cẩm Vũ cười nói “Hắn đúng thật là chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, em tuyệt đối không được dính líu gì đến chuyện này, có nghe thấy không?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu nói vốn mình cũng không muốn dính líu gì đến chuyện này, lại hỏi nếu như Lý Ngụy vẫn còn tìm đến cô thì biết làm sao.

Chu Cẩm Vũ nói “Anh sẽ cho người xử lý, em đừng quan tâm.”

Hạ Chân Ngọc không nói gì, nghĩ một lát rồi không nhịn được bật cười.

Chu Cẩm Vũ cúi đầu hỏi “Em đang cười trộm cái gì vậy?”

Hạ Chân Ngọc vừa cười vừa nói “Em nghĩ, chuyện vừa rồi chúng ta không phải là hơi bị ngược à? Bình thường những lời kia đều là phụ nữ nói với đàn ông, còn anh thì quả ngược lại em, thật buồn cười!”

Chu Cẩm Vũ nâng mặt Hạ Chân Ngọc lên hôn nhẹ, nói “Chẳng nhẽ anh chỉ có thể bằng lòng để em đánh anh mà không thể quả em được à? Vợ, chúng ta giám sát lẫn nhau, anh chắc chắn là không có vấn đề gì rồi, nếu để anh phát hiện em có chuyện gì, đầu tiên anh sẽ giết chết gã đàn ông kia trước đấy!”

Hạ Chân Ngọc hiếu kỳ hỏi “Sau đó thì sao? Sau đó có phải anh sẽ giết nốt em không?”

Chu Cẩm Vũ nói “Sao có thể thế được! Sau đó em chẳng phải vẫn là vợ anh còn gì!”

Hạ Chân Ngọc bị trêu bật cười, nói “Anh đừng có ở đây mà nói như thể hay lắm vậy, anh mới là người không đáng tin nhất!”

Chu Cẩm Vũ quay người lại, đè lên Hạ Chân Ngọc nói “Vậy chúng ta làm việc đáng tin cậy một chút nhé, nghe lời anh đi bảo bối, em có bệnh hay không cũng như nhau thôi, hôm nay cho chồng em ăn mặn chút nha!”

54. Chương 54

Hạ Chân Ngọc nhìn bộ dạng không đứng đắn của Chu Cẩm Vũ có chút bất an nói “Em còn chưa đi siêu thị mua thức ăn đây này!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Giờ là lúc nào rồi? Nghe lời đi bảo bối, ngoan nào, chú thương chú thương!” Nói xong nhanh chóng cởi quần Hạ Chân Ngọc, tay trực tiếp luồn vào trong quần lót, xoa nhẹ xung quanh vài lần rồi đưa một ngón tay vào dò xét bên trong, sau đó tay kia vội vàng đẩy áo len và áo lót của Hạ Chân Ngọc lên cao, nhanh chóng nắm lấy một bên vạt vớ, bắt đầu xoa nắn, vừa định há mồm phủ lên, Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn cản.

Hạ Chân Ngọc đẩy đầu Chu Cẩm Vũ ra, đỏ mặt nói “Không được, bên trên còn có thuốc đấy!”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người về phía trước, cắn lên môi dưới căng mọng đỏ hồng của cô nói “Em thật xấu xa, bôi thuốc từ lúc nào vậy? Chú vẫn thèm của em thế này thì biết làm sao đây?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt không nói gì, cô chắc cũng mắc bệnh đa nghi quá rồi, thật ra đã khỏi rồi nhưng vì lo lắng nên muốn bôi thêm một chút thuốc, hơn nữa cô cảm thấy thuốc này còn khiến làn da vô cùng thoải mái.

Chu Cẩm Vũ dùng tay véo mạnh vài cái, cũng có chút không nhịn nổi nữa, vội vàng cởi quần, ngón tay cảm giác Hạ Chân Ngọc đã có chút ẩm ướt, liền kéo thẳng quần lót Hạ Chân Ngọc sang bên cạnh, lập tức nâng người đẩy mạnh vào một ít.

Hạ Chân Ngọc vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, bị Chu Cẩm Vũ đột ngột tiến vào khiến cô đau nhức nhưng vẫn cắn răng nâng người lên, cô biết Chu Cẩm Vũ vì mình bị bệnh mà nhịn nửa tháng rồi. Ngay sau đó, Chu Cẩm Vũ cũng cảm giác được Hạ Chân Ngọc thoáng co mình lại một chút liền thở gấp nói “Bảo bối, chịu khó một chút! Nếu không đi vào, chồng em sẽ không chịu nổi mất.” Nói xong, Chu Cẩm Vũ vẫn dùng sức đẩy mạnh vào.

Hạ Chân Ngọc vịn lấy cánh tay Chu Cẩm Vũ, thở đều, cố gắng hết sức thả lỏng toàn thân, đợi Chu Cẩm Vũ hoàn toàn tiến vào mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chu Cẩm Vũ cảm thấy sự chặt chẽ của Hạ Chân Ngọc siết chặt mình nên hô hấp có chút khó khăn, trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, nếu bây giờ anh không nuốt động, chắc chắn sẽ rất mất thể diện.

Vì vậy Chu Cẩm Vũ nâng chân Hạ Chân Ngọc lên, hít sâu một hơi rồi bắt đầu gia tăng tiết tấu, lực đạo cứ ngang ngược mà đâm vào.

Ở bên dưới, Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ đẩy đến mức dán sát người vào tay vịn ghế sofa, đằng sau thật sự chịu không nổi chỉ có thể dùng khuỷu tay chống ra sau nâng nửa thân trên, miệng không ngừng thở mạnh, sau đó cô đưa một tay véo một cái thật mạnh vào eo Chu Cẩm Vũ, muốn anh chậm chậm một chút.

Ai ngờ Chu Cẩm Vũ lại bị Hạ Chân Ngọc véo làm cho kích thích, bỗng nhiên tăng thêm lực đạo mãnh liệt ra vào, Hạ Chân Ngọc vội vàng giữ vững thân thể, thanh âm run rẩy thở gấp nói “Anh bị điên à? Chậm lại một chút!”

Chu Cẩm Vũ lại càng ngày càng gấp gáp, biểu lộ trên mặt có chút nhẫn nại, sau đó đột nhiên không chế eo của mình, xuất đồn dập vào bên trong.

Hạ Chân Ngọc bỗng cảm thấy bên trong cơ thể nóng lên, sau đó là một hồi tê dại lan khắp toàn thân. Chu Cẩm Vũ cũng nằm đè lên người cô, tuy đã có chút mềm nhũn, nhưng lại không chịu rời khỏi cô.

Chu Cẩm Vũ cười nói “Vợ yêu, chồng của em trước tiên cần phải giải khát đã. Đi, chúng ta đi tắm rửa thôi!”

Nói xong, Chu Cẩm Vũ đứng bật dậy, cởi hết quần áo xộc xệch trên người Hạ Chân Ngọc ra, sau đó tự cởi toàn bộ quần áo của mình vứt thẳng lên ghế salon, nửa bế nửa vuốt ve Hạ Chân Ngọc đi tắm.

Hạ Chân Ngọc biết Chu Cẩm Vũ hôm nay nhất định sẽ giày vò cô thật thỏa thích mới có thể buông tha cho cô, chỉ hi vọng anh đừng giày vò cô quá lâu, cô vẫn muốn đi siêu thị mua đồ!”

Vào trong nhà tắm, Chu Cẩm Vũ mở vòi hoa sen xả nước vào trong bồn sau đó kéo Hạ Chân Ngọc lên phía trước.

Chu Cẩm Vũ mở vòi hoa sen khác, kê cho làn nước ấm áp mặc sức xối lên hai người, cười nói “Vợ yêu, em đừng cự quạ nữa, hôm nay cứ để chồng yêu hầu hạ em nha.”

Chu Cẩm Vũ cười cười, bôi sữa tắm lên người Hạ Chân Ngọc, Hạ Chân Ngọc nói “Anh dùng bông tắm thì hơn đây, bọt nhiều, cũng không lãng phí như vậy!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Dùng cái đó thì anh đâu còn tý lợi nào đâu? Vợ yêu, em cứ yên tâm đi, chỉ một lát thôi “bọt” chắc chắn sẽ nhiều!”

Hạ Chân Ngọc trợn mắt nhìn Chu Cẩm Vũ, từng ấy tuổi rồi mà sao trong miệng không thốt ra được một chút gì đứng đắn như vậy chứ! Hơn nữa, hai cánh tay Chu Cẩm Vũ không ngừng đảo quanh trên ngực cô, đây là tắm rửa sao?

Vì vậy, Hạ Chân Ngọc liền nói “Anh tắm thì cứ tắm đi, sao lại tắm mỗi một chỗ làm gì?”

Chu Cẩm Vũ cúi đầu nói “Nếu không thì em tắm cho anh nhé? Nhưng em không được phép dùng bông tắm.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lúc, vậy cũng được, sớm đã bị anh đẩy đến mức này rồi, làm vậy so với lúc trước có vẻ còn tốt hơn.

Hạ Chân Ngọc đổ sữa tắm ra tay, bôi lên người Chu Cẩm Vũ, chỉ một lúc đã tắm xong nửa thân trên. Đợi đến lúc bôi xuống bên dưới, Hạ Chân Ngọc do dự một chút, sau đó quyết định chắc chắn, ngồi xổm xuống, nhắm mắt đưa tay.

Vừa vuốt chưa được hai cái, Hạ Chân ngọc đột ngột bị Chu Cẩm Vũ kéo dậy, Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói “Cực cưng của anh, em cứ thế mà kích thích chồng em như vậy sao? Anh phải tắm cho em mới được.”

Chu Cẩm Vũ nói xong liền ép Hạ Chân Ngọc lên vách tường, phun nước sạch bọt sữa tắm trên người cô, xoa bộ ngực căng tròn của cô, cười nói “Thật đúng là hời to rồi, lần này anh chắc sẽ được ăn ngon rồi! À, không chỉ có anh, con gái anh sau này chắc cũng sẽ được hưởng phúc đấy!” Sau đó cúi xuống ngực cô hưởng lộc.

Nghe lời nói đùa của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân ngọc liền nhớ đến một chuyện, vì vậy vuốt vuốt đầu Chu Cẩm Vũ đang úp mặt vào ngực mình, nói “À đúng rồi, em hết thuốc rồi, anh nghĩ cách lấy thêm cho em một ít nhé. Em có hỏi qua bác sĩ, bác sĩ nói thuốc đó không tệ, anh có nghe em nói không?”

Thuốc đã hết một thời gian rồi, may mà trong khoảng thời gian bị bệnh về cơ bản thì cô không gần gũi với Chu Cẩm Vũ, hôm nay là kỳ an toàn của cô, chắc cũng không có chuyện gì.

Chu Cẩm Vũ ngậm đỉnh phần hồng của cô, nghĩ một lúc mới nói “Thuốc đó tốt đến vậy à? Anh biết rồi, hai ngày nữa anh sẽ cho người mang về cho em.”

Chỉ một lát sau, Chu Cẩm Vũ đã nhiệt tình trở lại, vật nam tính dựng thẳng lên cạ vào chân Hạ Chân Ngọc, nói “Vợ yêu, em nói xem chồng của em có siêu không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn anh một cái rồi nói “Anh nói gì mà nói lảm thế?”

Chu Cẩm Vũ bật cười, lập tức nói “Được thôi, không nói nữa, anh làm!”

Sau đó liền ở ngay tư thế này tiến vào, một tay nắm lấy tay vịn để phòng trơn trượt, bắt đầu một cuộc chiến mãnh liệt mới.

Hạ Chân Ngọc sợ dưới chân trơn quá sẽ ngã sấp xuống nên chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Chu Cẩm Vũ, cần môi chịu đựng vật đó ra vào ngày một nhanh, chưa được một lúc liền chống đỡ không nổi, đây đúng là thử thách người quá rồi, cô đứng không vững mất!

Thanh âm của Chu Cẩm Vũ có chút khàn khàn, cắn vào vành tai Hạ Chân Ngọc nói “Bảo bối ngoan, cứ tiếp xúc da thịt cùng chú như thế này có thấy thoải mái không? Hửm?”

Hạ Chân Ngọc thật sự không thể chịu nổi, duỗi tay ra cũng muốn bán lên tay vịn, không may động phải chốt mở điều hòa nước ấm, vì vậy nước lạnh buốt thoáng cái đã phun lên người cả hai.

Hạ Chân Ngọc lập tức bị nước bắn lên liền co người lại, Chu Cẩm Vũ dường như cũng cảm nhận được nỗi thống khổ như cô, ôm lấy Hạ Chân Ngọc, bắt đầu nảy sinh ý đồ độc ác nói “Yêu tinh! Thật muốn chú lạnh chết luôn ở bên trong em phải không?”

Nói xong Chu Cẩm Vũ điên cuồng dùng sức luật động một lúc, nhưng đến cuối lại rút ra, phóng trên bụng Hạ Chân Ngọc.”

Chu Cẩm Vũ thở dốc một hơi mới lên tiếng “Anh không biết em chưa uống thuốc, vừa rồi em chú ý một chút.”

Hạ Chân Ngọc ghé vào vai Chu Cẩm Vũ nói “Đang trong kỳ an toàn có lẽ không sao đâu!”

Tuy hai chân cô chạm đất nhưng lại không còn sức đứng vững, Chu Cẩm Vũ ôm lấy cô đi về phía bồn tắm lớn, đầu tiên đặt cô vào trong, sau đó anh cũng bước vào ngồi xuống, ôm vòng lấy Hạ Chân Ngọc từ phía sau, cười nói “Em nói xem đã bao lâu rồi, chỗ đó của em tại sao vẫn chặt khít như lần đầu tiên vậy? Cực cưng, em nên thành thật với anh một chút, đừng trêu chọc người khác nữa, nghe thấy không?”

Hạ Chân Ngọc mệt mỏi tựa lên đầu Chu Cẩm Vũ, nhẹ gật đầu “Em có thể trêu chọc ai được chứ? Rốt cuộc thì anh lo lắng cái gì, chỉ vì hôm nay em gặp Lý Ngụy thôi sao?”

Chu Cẩm Vũ nhẹ nhàng xoa nắn ngực Hạ Chân Ngọc, nói “Không chỉ tại điều đó, em còn trẻ, không hiểu suy nghĩ của đàn ông. Đi làm, ở cơ quan nếu có thể tránh xa thì tránh tránh mấy tên đàn ông ra một chút, nếu không thì rất dễ xảy ra chuyện. Anh đã nói với em từ trước rồi, vợ anh tuyệt đối có mị lực rất lớn, anh không phải chính là ví dụ hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ chỉ vì Chu Cẩm Vũ như vậy nên nghĩ ai cũng giống mình chắc? Cô đi làm một cách đứng đắn, tan tầm đúng giờ thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc ngâm mình trong bồn tắm một lát rồi đi ra, trở lại phòng ngủ nằm trên giường liền ngủ luôn, đợi đến lúc Hạ Chân Ngọc tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã sáu giờ rồi, vội vàng đẩy Chu Cẩm Vũ, nói “Hơn sáu giờ rồi kìa, em còn chưa đi siêu thị mua thức ăn đâu đấy, anh có định ăn lẩu nữa không đây?”

Về mặt Chu Cẩm Vũ vẫn đang ngái ngủ nói “Bây giờ còn đi siêu thị gì nữa, em đặt cơm đi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lát nói thêm “Thế anh ăn gì?”

Chu Cẩm Vũ nói “Em thích cái gì, em ăn gì thì anh ăn nấy, em cứ chọn rồi gọi đi nhé.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ mãi vẫn không biết nên ăn cái gì, thực ra vẫn muốn ăn lẩu, vì vậy cứ ngồi mãi trên giường mà vẫn không quyết định được.

Chu Cẩm Vũ nhắm mắt lại rồi nhưng lại không nghe thấy Hạ Chân Ngọc có động tĩnh gì, mở mắt ra nhìn một lúc, chỉ thấy Hạ Chân Ngọc đang ngồi cau mày, mắt đảo xung quanh, anh khẽ cười một tiếng, nói “Cục cưng của anh, sao em cứ giống như một đứa trẻ thế, trông mắt sắp rơi ra ngoài rồi kìa, em đã chốt hạ được hôm nay ăn gì chưa?”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đã tỉnh ngủ, liền nói “Hay vẫn cứ là anh nghĩ đi, em nghĩ không ra, cũng chả thích ăn gì.”

Chu Cẩm Vũ suy nghĩ một chút, nói “Được rồi, cứ để anh nấu cho, thức ăn bên ngoài không ăn được.” Vì vậy anh đứng trên giường, mặc quần ngủ đi vào trong bếp.

Hạ Chân Ngọc vội vàng gọi anh lại, nói “Anh mặc cả áo ngủ vào, trong nhà dù ấm đi nữa thì vẫn là mùa đông, anh khoe thân ra làm gì chứ?”

Chu Cẩm Vũ cầm lấy áo ngủ, cười nói “Vẫn chỉ có vợ là đau lòng thay anh, em cứ nằm ngủ một lát đi, tý nữa xong anh gọi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Hay cứ để em đi phụ anh, để anh bận bịu một mình không hay lắm!”

Chu Cẩm Vũ vui vẻ véo hai má Hạ Chân Ngọc, nói “Em như thế kia mà đòi giúp? Nghe lời anh, chờ anh nấu xong, anh sẽ gọi em đi dọn bát đĩa, em đỡ phải đứng trong bếp chờ xong để dọn mâm. Anh không tranh với em đâu, nghe lời nghe chưa!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng cười, cô quả thật mỗi lần vào trong bếp chỉ có đứng chờ để dọn bát đĩa, nhưng vẫn đi ra ngoài nói “Em không ngủ được, em ra phòng khách xem tivi.”

Chu Cẩm Vũ đợi cô mặc áo ngủ xong xuôi rồi mới đi vào phòng bếp, Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ nấu ăn mà thở dài, cái người này lúc đối xử tốt với người khác lại khiến người ta không nở xa rời.

Một tuần trôi qua, với sự đồng ý của Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc bắt đầu đến ghi danh đi làm, trước khi đi, Hạ Chân Ngọc cũng hỏi Chu Cẩm Vũ việc của Lý Ngụy xử lý thế nào rồi.

Chu Cẩm Vũ nói “Đổi bộ phận công tác, khả năng tương lai sẽ đề bạt hẳn, tất nhiên hẳn cũng phải tự cố gắng phấn đấu mới được, còn chuyện của cha hẳn thì chắc chắn là không được. Đúng rồi, còn cái này em cầm lấy.”

Hạ Chân Ngọc nhìn túi giấy trong tay Chu Cẩm Vũ hỏi “Đây là cái gì?”

Chu Cẩm Vũ nói “Đây là 10 vạn tệ, em cầm trước đi. Em thì có thể có bao nhiêu tiền lại còn đi cứu tế cho người khác?”

Hạ Chân Ngọc cúi đầu nói “Em vẫn còn tiền mà, anh không cần làm vậy đâu, làm gì có chuyện em không có tiền còn đi cho người khác, em chỉ đưa cho Lý Ngụy một vạn thôi, Hơn nữa, không phải em cũng có công việc rồi sao?”

Chu Cẩm Vũ thở dài “Chân Ngọc, em đừng có lúc nào anh đưa bất cứ cái gì cho em cũng phải nghĩ xem anh có ý nghĩ gì khác có được không? Anh muốn đưa tiền sinh hoạt cho em, người phụ nữ của Chu Cẩm Vũ anh chẳng lẽ lại phải vất vả kiếm sống hay sao? Công việc kia chẳng qua vì em không muốn ở nhà nên mới tìm thôi. Em nghe lời đi, cầm lấy, đừng làm anh bức mình, được chứ?”

Hạ Chân Ngọc không đẩy qua đẩy lại nữa, cầm tiền chuẩn bị lát nữa đi gửi vào ngân hàng, Chu Cẩm Vũ còn nói “Em đừng có cầm tiền đi gửi hết đấy, đây là tiền cho em tiêu dùng hàng ngày, em muốn mua gì thì cầm cái thẻ này mà mua, tý nữa anh sẽ viết mật khẩu cho em.”

Hạ Chân Ngọc thừa nhận, nếu như nói Chu Cẩm Vũ cho cô số tiền này, cô không động lòng thì là giả. Mị lực của người đàn ông và sự giàu có, quyền thế có quan hệ trực tiếp. Mà Chu Cẩm Vũ bản thân đã là một người đàn ông đầy mị lực, lại bổ sung thêm hai thứ này, chỉ có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, lại còn biết vào bếp nấu ăn, cô thật sự gặp may rồi.

Chu Cẩm Vũ nhìn thấy biểu lộ của Hạ Chân Ngọc, vừa cười vừa nói “Sao vậy? Có phải em phát hiện ra em đã yêu chồng em chết đi được, càng ngày càng không thể rời xa hay không?”

Hạ Chân Ngọc lấy lại tinh thần, cũng cười nói “Chuẩn rồi, có một người chồng giàu có như vậy, sao mà không yêu được chứ?”

Chu Cẩm Vũ đưa tay búng nhẹ lên trán Hạ Chân Ngọc, nói “Nếu dùng tiền có thể khống chế được em thì việc này quá dễ làm rồi.”

Ngày đầu tiên đi làm, Chu Cẩm Vũ cứ nằng nặc đưa cô đến chỗ làm, còn nói cho cô biết, cô trên danh nghĩa là họ hàng của thư ký Đỗ nên mới được sắp xếp vào đây.”

Hạ Chân Ngọc trong xe liền hỏi “Vậy anh muốn nói là họ hàng gì?”

Chu Cẩm Vũ liếc nhìn Hạ Chân Ngọc, nói “Em đúng là thật thà, chỉ cần nói là họ hàng là xong, ai còn có thể nhiều chuyện đến thế được?”

Hạ Chân Ngọc bằng lòng không nói gì thêm nữa, đợi đến khi chỉ còn cách cục bất động sản một dãy phố, Chu Cẩm Vũ mới dừng xe, xoay người đối diện với Hạ Chân Ngọc, nói “Em đến thì trực tiếp đi tìm Trưởng phòng Trương, ông ta sẽ sắp xếp cho em, không cần phải lo lắng. Còn nữa, tan làm phải về nhà ngay, không được phép đi lung tung, đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại về nhà!”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, Chu Cẩm Vũ này thấy thế nào cũng nghiêm khắc hơn cả cha mẹ cô, cũng không phải trẻ con cần phải cấm cửa, bất gặp Chu Cẩm Vũ đang nhìn chăm chăm chờ câu trả lời của cô, vì vậy nói “Em biết rồi, anh đừng có gọi sớm quá, có thể bị lộ xe buýt mà.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh biết rồi, nếu anh không ở nhà thì hàng ngày cứ sáu rưỡi tối anh sẽ gọi điện về, em nhớ rõ chưa?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu, xuống xe đi đến trước cửa cục bất động sản, Chu Cẩm Vũ đợi Hạ Chân Ngọc đi vào trong cửa lớn mới lái xe đi.

Đến đại sảnh, Hạ Chân Ngọc hỏi nhân viên lễ tân ở đầu cầu thang trưởng phòng Trương – Trương Chí ở tầng mấy, nhân viên lễ tân hỏi cô có chuyện gì, Hạ Chân Ngọc nói cô đến để ghi danh đi làm.

Người đó nhìn cô một lúc, liền gọi điện cho Trưởng phòng Trương, chưa đầy một lát sau, trưởng phòng Trương đã xuất hiện, thấy Hạ Chân Ngọc nhiệt tình nói “Tiểu Hạ phải không? Xin chào, tôi chính là Trương Chí, trưởng thư ký Đỗ với tôi là chỗ bạn bè lâu năm lắm rồi, haha”

Hạ Chân Ngọc cười theo, sau đó được đưa lên tầng hai, trưởng phòng Trương đưa thẳng cô vào một văn phòng bên ngoài không ghi tên, bên trong có hai cô gái đang ngồi ăn vặt.

Trưởng phòng Trương nói “Giới thiệu với các cô một chút, đây là Tiểu Hạ, Hạ Chân Ngọc, hôm nay mới đến ghi danh đi làm, sau này sẽ làm chung một văn phòng với các cô, lát nữa mọi người tự làm quen nhé. Haizzz, tôi đã nói rồi mà Tiểu Trần, cô không thể dọn dẹp bàn làm việc một chút được à, bữa như vậy chắc chắn để dự gián phải không!”

Cô gái họ Trần kia nghe xong liền nói “Anh Trương, anh cũng đừng quan tâm làm gì, tý nữa em sẽ giành thời gian dọn dẹp mà. Cô là người mới đến à, tôi là Trần Oánh, còn đây là chị Lâm, Lâm Vi, còn hai bàn trống, cô ngồi bữa vào một cái đi, máy tính bố trí giống nhau hết nên không cần chọn đâu!”

Hạ Chân Ngọc cảm ơn Trần Oánh, chọn ngồi chỗ bên trong, lúc này trưởng phòng Trương còn nói thêm “Làm việc chung vui vẻ nhé, những cái khác tôi cũng không muốn nói nhiều, các cô tự trò chuyện với nhau nha.” Nói xong liền bỏ đi.

Trần Oánh phỉu phỉu mấy mẩu bánh quy trên người, tò mò hỏi Hạ Chân Ngọc “Ai giới thiệu cô đến đây thế? Tôi là do chú tôi đưa đến, ông ấy là phó cục trưởng cục bảo vệ môi trường, chồng chị Lâm là khu ủy đấy, cô thì sao?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ cô gái này rất thẳng tính, nhưng được cái khá nhiệt tình, vì vậy cười cười nói “Tôi được thư ký Đỗ ở tòa thị chính giới thiệu đến đây.”

Lúc này, Lâm Vi vẫn luôn xem phim cũng xoay người, xông đến chỗ Hạ Chân Ngọc, mỉm cười thân mật nói “Ý cô nói là trưởng thư ký Đỗ ở tòa thị chính phải không?”

Hạ Chân Ngọc gật gật đầu, bình thường đều cùng với Chu Cẩm Vũ xưng hô thành thói quen, quên mất ở bên ngoài cấp bậc của thư ký Đỗ cũng rất cao.

Lâm Vi lập tức tươi cười nói “Hóa ra là họ hàng của trưởng thư ký Đỗ, thế mà không nói, sau này cô có chuyện gì cứ tìm tôi, ngàn vạn lần không cần khách khí.”

Hạ Chân Ngọc cười đáp ứng, lại hỏi bình thường làm những công việc gì, Trần Oánh liền bật cười “Nói cho cô biết, tầng hai của chúng ta có mấy văn phòng toàn là người nhà của những đơn vị có liên quan. Bình thường đều là lướt Internet, xem phim, nếu không thì đi dạo phố, chẳng qua bây giờ trời lạnh nên không muốn ra ngoài.”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy một đồng hồ ăn trên bàn Trần Oánh, đã hiểu, Chu Cẩm Vũ đúng là đã sắp xếp cho cô một công việc nghỉ dưỡng, vì vậy cũng nhập gia tùy tục mở máy tính lên chuẩn bị ngăn ngừa lên mạng.

Lúc này Trần Oánh còn nói thêm “Haizzz, sau này chúng tôi gọi cô là Tiểu Hạ à?”

Hạ Chân Ngọc nói “Đừng, còn chưa biết ai già ai trẻ đâu, tôi 29 tuổi rồi, còn cô?”

Trần Oánh xấu hổ nói “Em 24, vừa mới tốt nghiệp một thời gian, biết là làm ở chỗ này cũng uống phí đi, nhưng làm ở đây dễ tìm được đối tượng.”

Hạ Chân Ngọc nói “Vậy em phải gọi chị là chị Hạ rồi”

Lâm Vi lúc này mới nói “Chị 35 tuổi rồi, đã có con 8 tuổi, Tiểu Hạ, em kết hôn chưa?”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói chưa, Trần Oánh cười nói “Haha, có người còn hơn cả em rồi, xem các chị từ nay về sau có ai còn người thân gì thì giới thiệu hết cho em đi.”

Lâm Vi cười nói “Em bây giờ vẫn còn trẻ, bây giờ 30 tuổi mà chưa kết hôn có đấy, không cần phải vội, gặp người phù hợp thì hãy xem xét. Bây giờ chị cũng rất hối hận, có con thật sự rất mệt mỏi, ai thích thì chị đây đem cho luôn đấy.”

Trần Oánh cũng vừa cười vừa nói “Đúng đấy, vì thế em nghĩ cũng không phải gọi là chị Hạ nữa đâu, sẽ làm chị già đi đấy, gọi là Chân Ngọc là được rồi nhỉ!”

Hạ Chân Ngọc gật đầu, tỏ vẻ không ngại gì lắm.

Ba người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó máy tính của ai người ấy ngồi chơi, cách giờ nghỉ trưa khoảng nửa tiếng, Trần Oánh mới bắt đầu nói mình đói bụng, Lâm Vi liền nói cùng đi ăn cơm, Hạ Chân Ngọc nghĩ những tin xấu đều từ nơi đó mà ra, ở đây có lẽ cũng không ngoại lệ.

Đợi đến khi ra ngoài văn phòng, Hạ Chân Ngọc mới phát hiện, những nhân viên từ các phòng khác cũng lục tục đi ra, mọi người cùng nhau đến căng tin, có người nhìn thấy Hạ Chân Ngọc lạ mặt liền hỏi là ai, Lâm Vi thay Hạ Chân Ngọc trả lời từng người.

Nghe xong Lâm Vi giới thiệu, những người này thoáng cái đã xông tới, thái độ đặc biệt nhiệt tình, có những đồng nghiệp nam không tiến đến, có điều vẫn gật đầu xem như chào hỏi.

Đột nhiên có người nói “Tiểu Hạ, bộ đồ của cô có phải mua ở Hối Kỳ không, cửa hàng khác không có đâu.”

Chân Ngọc đâu có biết bộ đồ này được mua ở đâu, dù gì cũng đều do Chu Cẩm Vũ mua rồi treo trong tủ quần áo, giờ nghe người ta hỏi thế cũng chỉ biết gật đầu nói đúng.

Mấy cô gái kia lại càng nóng mặt, nghe nói Hạ Chân Ngọc chưa kết hôn, liền lập tức có bốn năm đối tượng giới thiệu cho cô, nguyên nhân còn phải hỏi sao? Có quan hệ với trưởng thư ký Đỗ ở tòa thị chính, mặc đồ mấy nghìn tệ một bộ, điều kiện trong nhà chắc chắn cũng không thua kém, vì vậy tất cả đều nghĩ xem trong nhà mình, họ hàng thân thích xem có người đàn ông nào chưa lập gia đình hay không.

Hạ Chân Ngọc bắt đầu xấu hổ, Chu Cẩm Vũ nói cách xa đàn ông một chút, nhưng bây giờ đám phụ nữ này cũng rất đáng ngại, chỉ có thể ứng phó trước mắt rằng mình không muốn kết hôn, kết quả một trận hét phản đối rồi lại khuyên bảo đều bay đến, khiến Hạ Chân Ngọc dở khóc dở cười.

Hạ Chân Ngọc đi làm vài ngày nhàn nhã, tan tầm về đúng giờ, trước Tết Âm lịch, Chu Cẩm Vũ thực sự rất bận, ngày nào cũng đến tận khuya mới về nhà, có điều, cứ bảy giờ anh lại gọi điện về máy cố định ở nhà, Hạ Chân Ngọc ngoan ngoãn nghe máy, thời gian cứ như vậy trôi qua.

Hôm nay, Hạ Chân Ngọc cùng hai cô gái trong văn phòng vẫn nói chuyện về tin tức như thường lệ, sau đó từng người đi mua sắm, xem phim. Lúc này, ngoài có ai đó gõ cửa hai tiếng, sau đó trực tiếp đẩy cửa vào, ba người ngẩng đầu liền thấy Chủ nhiệm Trương – Trương Chí đến, đằng sau còn dẫn theo một chàng trai trẻ, Hạ Chân Ngọc đoán chừng cậu trai này cao ít nhất cũng phải 1m85, hơn nữa nhìn cũng không tệ, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Chủ nhiệm Trương cười nói “Cơ quan chúng ta từ năm ngoái đều có thêm người mới vào nhỉ! Đây là đồng nghiệp mới, tên là Trịnh Việt. Tiểu Trịnh, ở đây ngoài Tiểu Trần bằng tuổi với cậu, còn lại đều lớn tuổi hơn, làm việc chung vui vẻ nhé. Cậu là đàn ông duy nhất ở đây, cố gắng nhé, nếu bình thường không có gì làm thì đọc nhiều sách vào, tương lai chắc chắn sẽ tạo được tiền đồ!”

Nói xong, Chủ nhiệm Trương giới thiệu Trịnh Việt với ba người còn lại, tất cả mọi người chào hỏi nhau, vì chỉ còn một bàn làm việc bên cạnh Hạ Chân Ngọc nên Trịnh Việt chỉ có thể ngồi ở đó.

Tất cả những người ở tầng này đều có người nhà làm lãnh đạo hậu thuẫn, đều là nhờ người thân mới được sắp xếp vào đây làm việc, tuyển dụng đúng quy định về cơ bản là không có, cho nên tương đối ít đàn ông, cả kể có cũng chỉ là những người lớn tuổi.”

Kiểu như Trịnh Việt, đàn ông còn trẻ thế này rất hiếm gặp, hơn nữa phụ nữ lưu manh một chút còn được, đằng này đàn ông đáng nhẽ phải cầu tiến thế mà lại ở đây ăn không ngồi rồi chờ chết.

Trần Oánh như thường lệ giới thiệu nhân viên trong văn phòng và quan hệ của họ, sau đó hỏi Trịnh Việt, Trịnh Việt cười cười nói “Cô hỏi thẳng thắn như vậy à? Nếu người khác không muốn nói chẳng phải cô sẽ bị xấu hổ sao?”

Trần Oánh không cho là đúng nói “Anh không có quyền tranh luận ở đây, tất cả mọi người nhận lương như nhau, có cái gì mà khó nói, anh nếu không muốn nói thì thôi.”

Trịnh Việt cười nói “Tôi cũng chẳng có gì để giấu giếm cả, cha tôi làm việc ở thành ủy, tôi tốt nghiệp trường thể dục thể thao.”

Lâm Vi không nghĩ lại có con cháu của cán bộ thành ủy đến đây làm việc, hơn nữa còn là cấp trên trực tiếp của chồng mình, vì vậy cười nói “Vậy thì tôi hiểu rồi, cậu họ Trịnh, cha cậu có phải là trưởng phòng Trịnh không?” Nếu đây là sự thật, Lâm Vi muốn nịnh bợ ngon ngọt một chút.

Trịnh Việt nói “Chị Lâm nói không sai, đó chính là cha tôi.”

Trần Oánh kì quái hỏi “Vậy sao anh không có tiền đồ như vậy, chạy đến nơi này làm việc làm gì? Hơn nữa nhìn cũng tây tây, anh mới đi du học về à?”

Trịnh Việt không ngại nói “Cha mẹ tôi nằng nặc muốn tôi xuất ngoại, nhưng tôi lại thích vận động hơn, họ không chịu nghe tôi, liền đưa tôi đến đây để biết quá trình chuyển đổi, sau đó thi nhân viên nhà nước.”

Thì ra là thế, Hạ Chân Ngọc cũng nghĩ thế, ở thành ủy, hẳn là có quyền cao rồi, sao có thể để cho con trai đến đây lặn lội được chứ, hóa ra là đi đường tắt, thừa kế nghiệp cha.

Lâm Vi lúc này cười nói “Cái này cũng đúng, cậu cũng phải hiểu cho tâm ý của cha cậu. Trịnh Việt, chồng chị cũng làm ở quận ủy, chắc cũng biết cha cậu.”

Trịnh Việt cười cười không nói nữa, cậu ta biết rõ thân phận của cha mình tương đối dễ bị người khác dựa dẫm, vì vậy xoay người nói chuyện với Hạ Chân Ngọc “Cô cũng lớn tuổi hơn tôi à? Nhìn không giống lắm, cô bao nhiêu tuổi?”

Hạ Chân Ngọc nói “Tôi 29, cậu phải gọi tôi là chị Hạ rồi.”

Trịnh Việt nhìn lại Hạ Chân Ngọc, sau đó nói “Không, tôi với cô nhìn cũng như nhau, hơn nữa cô chỉ hơn tôi có vài tuổi. Tôi sẽ gọi tên cô nhé.”

Trần Oánh cũng nói “Đúng đúng, Chân Ngọc nhìn vẫn còn trẻ, bình thường tôi cũng không gọi là chị Hạ, toàn gọi tên thôi!”

Hạ Chân Ngọc vừa cười vừa nói không sao, vừa cười vừa nói “Tùy mấy đứa, gọi như vậy tôi còn thấy mình trẻ ra ấy chứ!”

Buổi trưa lúc đến căng tin, một đám phụ nữ ở văn phòng lại một lần nữa bao vây Trịnh Việt, không có chuyện gì khác ngoài giới thiệu đối tượng, thậm chí còn ghép Trịnh Việt và Trần Oánh thành một đôi, Trần Oánh mặt đỏ lên chạy đến căng tin trước.

Trịnh Việt rất kiên nhẫn nói “Các chị à, cảm ơn các chị đã quan tâm, em vẫn muốn tự tìm đối tượng, như vậy sẽ hợp ý hơn. Nếu không chờ đến khi em thật sự tìm không được, không ai thèm nữa, lúc đó các chị nhất định phải giúp em đấy nhé.”

Mọi người đều bị hắn trêu chọc liền bật cười, đều nói khó có chàng trai nào lại vui vẻ nói chuyện phiếm với mấy bà nội trợ thế nữa, một chút cũng không hề kiêu ngạo, nói trường phòng Trịnh giáo dục con cái thật tốt.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy may mắn, mục tiêu trên người mình cuối cùng cũng được chuyển sang Trịnh Việt liền rất vui vẻ. Lúc này Trịnh Việt lại chạy đến đi song song cùng Hạ Chân Ngọc, nói “Tôi bị bao vây sao cô lại có vẻ vui mừng thế nhỉ?”

Hạ Chân Ngọc vẻ mặt nghiêm chỉnh nói “Đâu có, tôi chỉ là nghĩ cuối cùng cũng được ăn cơm trưa nên tự nhiên vui vẻ thôi.”

Trịnh Việt nở nụ cười trêu chọc, nói “Chẳng lẽ cô chỉ biết ăn thôi à?”

Hạ Chân Ngọc không trả lời, nghĩ thầm chẳng phải mình cũng rất thích ăn hay sao.

Trịnh Việt trên đường lại hỏi Hạ Chân Ngọc bình thường thích ăn cái gì, làm cái gì, càng nói càng phát hiện cả hai có rất nhiều điểm chung, sở thích khá giống nhau, vì vậy lúc ăn cơm cũng tự nhiên ngồi nói chuyện với nhau không ngừng.

Hạ Chân Ngọc cũng khó tìm được người nói chuyện tâm đầu ý hợp như vậy, hào hứng thảo luận với Trịnh Việt về những thần tượng bóng đá, sau đó đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền hỏi “Đúng rồi, cậu nói cha cậu làm ở thành ủy, vậy có phải sẽ triển khai hoạt động bầu cử và bổ nhiệm thị trưởng phải không?”

Trịnh Việt không nghĩ tới Hạ Chân Ngọc sẽ hỏi cái này, phải chốc lát sau mới có phản ứng lên tiếng “Hình như là vậy, cụ thể thì tôi không rõ lắm, tôi cũng không quan tâm, cô hỏi cái này làm gì? Cô còn quan tâm cả đến chuyện bầu cử và bổ nhiệm thị trưởng à?”

Hạ Chân Ngọc không nói nhiều, liền quay lại chủ đề về các ngôi sao bóng đá, ăn xong cơm trưa, hai người cùng quay trở lại văn phòng.

Bởi vì có Trịnh Việt nên mọi người đều có hứng trò chuyện, nhưng nói tới nói lui cũng nói đến chủ đề thể thao, Trần Oánh và Lâm Vi đều cảm thấy mất mặt, liền máy tính của ai người ấy ngồi nghịch.

Vì vậy từ bốn người nói chuyện phiếm, sau lại biến thành Hạ Chân Ngọc và Trịnh Việt thảo luận với nhau, nói chuyện vui vẻ khiến con người ta cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, bỗng chốc đã đến giờ tan làm. Lâm Vi cười nói “Hai Người nói chuyện từ trưa đến giờ rồi vẫn chưa thấy đủ à? Nhanh tan làm thôi, mai lại nói chuyện tiếp.”

Hạ Chân Ngọc nhìn xuống điện thoại, thật sự là còn có 10 phút nữa thôi là đến giờ tan tầm, vì vậy vội vàng thu dọn đồ đạc. Trịnh Việt cười nói “Xem ra tôi đến đây là đúng đắn rồi, khó mà gặp được tri kỷ thế này. Đúng rồi, Chân Ngọc, nhà cô ở đâu, nếu tiện đường thì để tôi tiễn cô về một đoạn!”

55. Chương 55

Hạ Chân Ngọc nghe Trịnh Việt hỏi mình, vội vàng cười nói “Cảm ơn, tôi tự đi xe buýt về được rồi.”

Trịnh Việt nói “Cô cứ nói với tôi nhà cô ở đâu đi, nếu không tiện đường tôi cũng không thể cố ý đưa cô về mà.”

Hạ Chân Ngọc nói “Nhà của tôi ở Nhã Phong, nhưng tôi thật sự không cần cậu đưa về đâu, tôi tự về được.”

Nói xong Hạ Chân Ngọc liền rời văn phòng, đến bến xe đợi xe về nhà.

Trịnh Việt nhìn theo Hạ Chân Ngọc bất giác mỉm cười, cũng ra khỏi văn phòng lấy xe đi.

Hạ Chân Ngọc về đến nhà, cầm ra một túi đồ ăn vặt Chu Cẩn Vũ mang về cho cô, buộc chặt cái túi lớn mai mang đi làm, lại nghĩ bữa tối cô cũng chẳng biết ăn gì, liền bóc một túi khoai tây chiên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa xem ti vi.

Đến hơn bảy giờ, Chu Cẩn Vũ cũng không gọi điện thoại về nhà, cô đang cảm thấy khó hiểu, thì bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, cô đứng lên đi ra, Chu Cẩn Vũ đã vào trong nhà, đang thay giày.

Hạ Chân Ngọc nói “Ồ, sao hôm nay anh về sớm thế?”

Chu Cẩn Vũ cười nói “Bây giờ mà còn sớm à? Đã quá giờ tan sở lâu rồi. Bữa tối em ăn gì thế?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em không đói nên ăn một chút đồ ăn vặt thôi.”

Chu Cẩn Vũ vào phòng khách nhìn trên bàn trà thấy một đồng hồ ăn vặt nói “Bình thường anh không ở nhà em cũng đều ăn cho qua thế này à? Đừng nói là về sau anh còn phải tịch thu đồ ăn vặt của em nhé, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Hạ Chân Ngọc lập tức nói “Bình thường em đều ăn cơm mà, thức ăn anh để trong tủ lạnh em đều hâm nóng lên ăn. Những thứ này ngày mai em mang lên cơ quan đấy, đồng nghiệp trong văn phòng đều ăn, bình thường họ đều cho em, em cũng phải mang đến một ít, ăn không của người ta mãi cũng ngại.”

Chu Cẩn Vũ nghe xong bật cười nói, ôm Hạ Chân Ngọc hôn nhẹ, nói “Bảo bối này, sao anh nghe cứ như đi nhà trẻ thế, nếu không em làm con gái anh cũng được.”

Hạ Chân Ngọc véo một cái lên lưng Chu Cẩn Vũ, nói “Quên đi, ai là con gái anh? Hay em làm dì anh cũng được đấy!”

Chu Cẩn Vũ ở bên cạnh đau đến phát khóc, nói “Em làm vậy có phải là ra tay tàn độc quá không? Không lằng nhằng nữa, em đem cắt hết mấy thứ này đi, mai anh không cho lái xe đến, anh sẽ đưa em đi, sau này không được phép không ăn cơm, hay để anh đi nấu bát mì nhé.”

Hạ Chân Ngọc nói “Em thật sự không ăn nổi nữa, sau này em nhất định sẽ ăn cơm tối thật ngonnn mà, anh nghỉ ngơi đi.” Nói xong Hạ Chân Ngọc liền giữ Chu Cẩm Vũ ngồi trên ghế salon, tự mình sắp xếp đồ ăn vặt.

Ngày hôm sau Chu Cẩm Vũ vẫn lái xe đưa Hạ Chân Ngọc đến đoạn đường đó, nhìn Hạ Chân Ngọc khệ nệ xách cả một túi đồ ăn vặt to đi qua cửa lớn, liền lắc đầu cười cười lái xe đi.

Hạ Chân Ngọc đặt đồ ăn lên bàn làm việc, ba người trong phòng đều vây quanh, Trần Oánh hỏi “Chân Ngọc, cô mang cái gì đến thế?”

Đội Hạ Chân Ngọc mở túi ra, cả ba người đều há hốc mồm, Lâm Vi nói “Chân Ngọc, em mang nhiều đồ ăn như vậy làm gì thế?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Mấy ngày trước đều ăn của các cô, cũng hơi vô duyên, nên tôi mang một ít đồ ăn vặt trong nhà cho các đại gia ăn thử.”

Trần Oánh nói “Oa! Chúng ta đúng là sắp được ăn ngon rồi, đây là cái gì, tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Á, Trịnh Việt, tôi lấy ra trước mà, anh cướp cái gì chứ?”

Cướp được đồ ăn trong tay Trần Oánh, Trịnh Việt cười nói “Dù sao cô cũng không biết nhìn hàng, ăn hết cũng chỉ là ăn chùa, đây chính là đặc sản Nam Phi, ăn cực kỳ ngon. Nhưng mà, Chân Ngọc, loại này trong nước không bán, tôi cũng từng ném qua một lần rồi, cô lấy ở đâu thế?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Đồ ăn này đều là do họ hàng đi rồi mang về đấy, cậu thích ăn thì cứ lấy đi.”

Trần Oánh vội la lên “Cái kia cũng cho tôi ném thử luôn nhé, có đồ ăn thật tốt” Nói xong liền đi giật đồ của Trịnh Việt, Trịnh Việt nâng tay lên cao, hai người đùa nghịch chạy hết bên này đến bên kia.

Lâm Vi cười nói “Xem hai người kia, có khi lại thành một cặp oan gia cũng nên. Chân Ngọc, những thứ này đều do Trưởng thư ký Đỗ đi nước ngoài mang về à? Chị cũng muốn tranh thủ hỏi em, Trưởng thư ký Đỗ là họ hàng như thế nào với nhà em?”

Lần này quả thực hỏi khó Hạ Chân Ngọc rồi, cô nghĩ nghĩ một lúc mới lên tiếng “Thật ra quan hệ của Trưởng thư ký Đỗ với nhà em có chút xa, chẳng qua là nhà em nhờ anh ấy giúp đỡ mà thôi, kỳ thật không tính là thân thích cho lắm, những đồ ăn này đều là người nhà em đi rồi mang về đấy.”

Lâm Vi đã hiểu rõ, hóa ra Trưởng thư ký Đỗ chỉ là giúp Hạ Chân Ngọc tìm việc, đoán chừng căn bản gọi là họ hàng thân thích cũng chưa đến mức đó. Thế nhưng có thể làm cho Trưởng thư ký Đỗ hao tâm tổn trí giúp đỡ, hơn nữa nhìn đồ ăn trên bàn cũng phải từ mấy nước mang về, chắc chắn gia cảnh nhà Hạ Chân Ngọc cũng không tầm thường, nhưng người ta không nói, mình cũng không nên vô duyên hỏi tiếp. Bình thường càng là lãnh đạo cấp cao, người trong nhà càng kín kẽ.

Đội Lâm Vi trở lại bàn làm việc của mình, Hạ Chân Ngọc mới thở phào, cô không nghĩ mang chút đồ ăn đến lại gây chuyện như thế, về sau phải chú ý hơn mới được.

Lúc này Trịnh Việt cũng náo loạn với Trần Oánh xong, đi đến chỗ Hạ Chân Ngọc nói “Thứ bảy tuần này có trận thi đấu giao hữu, chúng ta cùng đi xem nhé, tôi có vé.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói “Giao hữu quốc gia tôi đã không có hứng thú, thi đấu đội địa phương tôi lại càng không thích xem, hơn nữa trời lạnh như vậy tôi không chịu nổi, cậu tìm người khác nha.”

Trịnh Việt nói “Cô nói không đúng rồi, người ta cầu thủ còn chả kêu lạnh cơ mà! Đi thôi, tôi rất rất muốn xem, xung quanh tôi lại chẳng ai thích đá bóng cả, ăn xong tôi mời cô đi ăn, thế nào?”

Hạ Chân Ngọc hạ quyết tâm, mặc kệ Trịnh Việt nói thế nào cũng không đổi ý, sau đó Trịnh Việt lại nói “Nếu không thì chúng ta đi xem phim nha, vậy là không lạnh nữa rồi, 3D màn ảnh rộng.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Cậu làm thế là mất duyên đấy, có tiền thì tìm một người đi cùng khó gì, nếu không tôi giới thiệu bạn gái cho cậu nhé.”

Trịnh Việt nghe xong, nhếch miệng nói “Cô thật chẳng có lòng gì cả, có đi không thì nói một câu!”

Hạ Chân Ngọc vẫn vừa cười vừa nói “Không đi, tôi cũng lớn tuổi rồi, thứ bảy chủ nhật đều muốn ở nhà, chẳng muốn đi đâu hết, thật sự xin lỗi cậu!”

Trịnh Việt nhìn Hạ Chân Ngọc, đột nhiên thò tay vỗ nhẹ vào sau gáy cô, nói “Được rồi, lần này tôi tha cho cô, lần sau không cho phép cô từ chối tôi nữa đâu.” Nói xong, Trịnh Việt cũng về chỗ của mình.

Hạ Chân Ngọc sờ lên chỗ mới bị đập, có chút buồn bực nghĩ trẻ con bây giờ đúng là không biết lớn nhỏ, sao có thể không vừa lòng một tý là động tay động chân ngay được.

Đợi đến giờ tan tầm, Hạ Chân Ngọc chạy đến bến xe buýt, Trịnh Việt lái xe đi qua bên người cô, hạ kính xe xuống, nói “Chân Ngọc, nhà tôi và nhà cô thật sự là tiện đường, nhà tôi ở Hoa Văn Các, không lừa cô đâu, lên xe đi.”

Để đến Hoa Văn Các đúng là phải đi qua Nhã Phong, Hạ Chân Ngọc có chút dao động, nghĩ thầm nếu đã tiện đường như vậy có xe chở về cũng tốt, cô đỡ phải chờ xe buýt đến đông cứng ngoài đường.

Vì vậy Hạ Chân Ngọc cười cười nói “Vậy tôi cũng không khách khí, cảm ơn nha!”

Trịnh Việt cười nói “Vừa vặn đi qua, có gì đâu.”

Hai người trong xe cười cười nói chuyện phiếm, cảm giác không lâu lắm đã về đến cửa Nhã Phong, Trịnh Việt nói “Cô nhìn xem, nói chuyện ăn ý thời gian trôi nhanh thật, sau này tan tầm cô cứ ngồi xe tôi về nha.”

Hạ Chân Ngọc nói cảm ơn, nhìn Trịnh Việt có chút thịnh tình, không tiện từ chối, nghĩ một lát rồi nói “Nếu không thì như vậy đi, lúc đợi xe buýt lâu mà có tuyết rơi, tôi sẽ đi nhờ xe cậu, bình thường tôi cũng không muốn làm phiền cậu, cậu cũng đừng làm tôi khó xử.”

Trịnh Việt thở dài nói “Được rồi, chẳng biết cô lặn tẩn cái gì nữa, chỉ đơn giản là đi nhờ xe thôi mà, cô mau vào nhà đi, trời lạnh lắm đấy!”

Sau khi nhìn Hạ Chân Ngọc đi vào cửa lớn khu Nhã Phong, Trịnh Việt mới lái xe đi.

Đã mấy ngày liền, ngày nào Trịnh Việt cũng hẹn Hạ Chân Ngọc đi ra ngoài ngày cuối tuần, Hạ Chân Ngọc đều cự tuyệt. Trịnh Việt cũng không quan tâm, hàng ngày ở chỗ làm vẫn nói chuyện trên trời dưới biển với Hạ Chân Ngọc, làm Hạ Chân Ngọc bị cuốn hút, chủ đề cứ không ngừng, nước cũng uống nhiều hơn.

Một ngày, thừa dịp Trịnh Việt và Trần Oánh không ở chỗ làm, Lâm Vi nghĩ nghĩ liền đến ngồi cạnh Hạ Chân Ngọc, nói “Chân ngọc à, nếu em không bận, chị muốn hỏi em vài chuyện.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Chúng ta làm việc này đâu có bận rộn gì đâu, chị Lâm quá khách khí rồi, chị có chuyện gì cứ nói đi.”

Lâm Vi nói “Thật ra chị với em cũng chẳng có quan hệ gì, nhưng mà chỗ chị em với nhau, có một số chuyện chị phải nhắc em một chút, tránh người khác lời ong tiếng ve.”

Hạ Chân Ngọc biểu lộ nghiêm túc, cái gì mà lời em tiếng ve? Chẳng lẽ có ai đó biết quan hệ giữa cô và Chu Cẩm Vũ rồi?

Lâm Vi nhìn biểu lộ của Hạ Chân Ngọc, nở nụ cười trước rồi nói “Ồi dào, em nhìn xem biểu lộ của em đi, chị đã nói gì đâu, thế mà chưa gì em đã bị dọa rồi. Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lao cả, cũng không phải vấn đề công việc, chỉ là quan hệ bình thường giữa em với Trịnh Việt có chút thân thiết quá, có vài người nói mò mà thôi.”

Hạ Chân Ngọc sững sốt, cô và Trịnh Việt? Những người này có thể đứng đắn một chút được không? Cô lớn hơn Trịnh Việt 5 tuổi, chỉ là bình thường nói chuyện với nhau ăn ý, cũng chẳng giống yêu đương gì, sao lại có thể đồn đại như thế được!

Lâm Vi tiếp tục nói “Em cũng không cần để bụng làm gì, đồng nghiệp nữ nhiều, chuyện tin đồn cũng nhiều hơn, em và Trịnh Việt thế là chị Lâm đây rõ nhất, cùng lắm thì được rồi, cùng lắm thì các em chỉ là chủ đề để nói chuyện phiếm với nhau thôi, một câu một lời thừa thãi cũng không có. Nhưng mà, em cũng biết đấy, chị coi hai đứa như em gái, em trai đối xử như nhau, chúng ta làm cùng một văn phòng nên biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng người ngoài không biết, họ chỉ biết các em ngày nào cũng ở cùng nhau, cơm trưa cũng ăn cùng nhau. Trịnh Việt trừ nói chuyện cùng em, với người khác cũng có vẻ thân thiết, nhưng trên

thực tế thì cơ bản không nói năng gì mấy. Cho nên, chị lớn tuổi hơn nên chị mới nói với em, bình thường chú ý một chút, lúc nào ở cùng nhau thì giữ khoảng cách một chút là được rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ lại những lúc cô ở cùng Trịnh Việt, đúng là chị Lâm nói cũng không sai, chính xác là dễ khiến cho người khác hiểu lầm, vì vậy cười nói “Cảm ơn chị Lâm đã nhắc nhở, nếu không em cũng không để ý, em biết rồi. Tuy chuyện này họ nghĩ ra cũng có chút buồn cười, nhưng mà miệng lưỡi con người quả thật đáng sợ, em sẽ chú ý hơn.”

Lâm Vi nghe xong câu trả lời thuyết phục của Hạ Chân Ngọc, nhẹ gật đầu thỏa mãn, cũng biết Hạ Chân Ngọc đã nhận ra tình nghĩa của mình rồi.

Vì vậy mấy ngày sau, Hạ Chân Ngọc đều cố gắng hết sức ngồi xem phim trên máy tính, Trịnh Việt nói chuyện với cô, cô cũng chỉ nói đơn giản vài câu rồi không nói gì nữa. Trịnh Việt nhìn ra sự khác thường của Hạ Chân Ngọc, cũng không nói gì nữa.

Đợi hết giờ làm việc, Trịnh Việt lại muốn tiễn Hạ Chân Ngọc một đoạn, Hạ Chân Ngọc trực tiếp cự tuyệt, lúc này Trịnh Việt nói “Chân Ngọc, rốt cuộc thì có chuyện gì đã xảy ra, lúc tôi về thái độ của cô không giống như trước, tôi thắc mắc gì với cô sao?”

Hạ Chân Ngọc cũng biết đột ngột thay đổi thái độ với Trịnh Việt như thế là không phải, nhưng vì tất cả mọi người, cứ giữ khoảng cách nhất định thì tốt hơn, vì vậy thờ dãi nói “Cậu không làm gì sai cả, chỉ là tôi nghĩ nhiều quá thôi, tôi cảm thấy hai người chúng ta suốt ngày ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau như vậy dễ khiến cho người khác hiểu lầm, về sau chúng ta cứ làm chung bình thường là được.”

Trịnh Việt bực bội “Có phải có người nào đó nói xấu phải không, cô nói cho tôi biết đó là ai, tôi sẽ đến hỏi cho rõ! Làm gì có chuyện hai người ngồi nói chuyện phiếm với nhau là không bình thường? Cái gì gọi là làm chung bình thường, chúng ta còn không giống bình thường à?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Trịnh Việt có chút không đành lòng, cậu bé này đâu phải thiếu kinh nghiệm làm việc, nếu không sao có thể sử dụng loại khẩu khí này nói chuyện được? Còn muốn đi chất vấn người khác, không sợ to chuyện sao!

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ nói “Đây không phải chuyện của cậu, là tự tôi không muốn người khác hiểu lầm thôi. Được rồi, không còn sớm nữa, cậu lái xe về đi, tôi nhất định không đi nhờ xe cậu đâu.” Nói xong Hạ Chân Ngọc cũng đi thẳng.

Trịnh Việt nhìn Hạ Chân Ngọc đi xa, tức giận đâm vào vô lăng, hiểu lầm cái quái gì vậy? Hẳn thích Hạ Chân Ngọc rồi, cô chẳng những làm cho người khác vừa ý, hơn nữa còn tâm đầu ý hợp với hắn, lớn tuổi hơn cũng tốt, hẳn đau lòng không biết làm sao để giữ cô lại.

Ban đầu hẳn không cảm thấy gì, nhưng trong khoảng thời gian từ đó đến nay, Trịnh Việt càng cảm thấy Hạ Chân Ngọc rất vừa ý, càng nhìn càng khiến cho người khác yêu thích, cứ như vậy tưởng tượng đúng là phải theo đuổi cô mới được.

Trịnh Việt quyết tâm, rất có lòng tin cười cười, liệt nữ phạ triền lang, hẳn không buông cứ quần quýt lấy cô, cuối cùng cô chắc chắn sẽ mềm lòng.

Hạ Chân Ngọc coi như đã nói rõ với Trịnh Việt, cũng yên tâm, buổi sáng vẫn vội vàng vàng bắt xe buýt, ai ngờ vừa đi ra đến cửa khu Nhà Phong đã nhìn thấy Trịnh Việt đứng cạnh chiếc Honda, tìm đường như lập tức rơi “lộp bộp”, cảnh này sao nhìn quen thế, lúc trước Chu Cẩm Vũ cũng như vậy với cô phải không nhỉ?

Hạ Chân Ngọc kinh ngạc đi tới, Trịnh Việt cũng hạ cửa kính xe xuống, cười nói “Lên xe đi, chúng ta đi làm.”

Hạ Chân Ngọc dè chừng nói “Ngày hôm qua không phải tôi đã nói với cậu phải tránh bị nghi ngờ hay sao? Sao mới sáng sớm cậu đã đến đây hả? Cậu muốn gì?”

Trịnh Việt nói “Đúng là cô nói rồi, nhưng tôi vẫn có thể không đáp ứng, dựa vào cái gì mà chỉ có vài câu của mấy bà tám lại khiến tôi mất quyền theo đuổi hạnh phúc của mình chứ?”

Hạ Chân Ngọc trong lòng trầm xuống, cô từ nhỏ đến lớn chẳng có ai theo đuổi, chả hiểu sao càng nhiều tuổi lại càng đào hoa thế này.

Vì vậy Hạ Chân Ngọc dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói với Trịnh Việt “Trịnh Việt, nếu như tôi hiểu lầm ý tứ trong lời nói của cậu thì cho tôi xin lỗi trước. Nhưng mà, nếu như ý cậu là thật sự có ý với tôi thì..., tôi chỉ có thể nói, rất xin lỗi, tôi không thể chấp nhận một người đàn ông ít tuổi hơn mình, hơn nữa, tôi cũng có bạn trai rồi.”

Trịnh Việt như thể không bắt ngờ với câu trả lời thuyết phục của Hạ Chân Ngọc, vừa cười vừa nói “Cô không hiểu lầm ý tôi đâu, chính là tôi thích cô, muốn cô làm bạn gái của tôi. Hơn nữa, cô nói cô có bạn trai làm cái có cũng vô dụng thôi, tôi sớm đã thăm dò, cô căn bản là không có bạn trai, lời này không phải chính cô đã nói với chị Lâm và Trần Oánh sao? Nếu không những người khác còn cần phải giới thiệu đối tượng cho cô sao?”

Hạ Chân Ngọc bất đắc dĩ, chỉ có thể nói “Tôi chưa từng nói tôi chưa có bạn trai, chỉ nói là tôi chưa kết hôn, cậu thích tin hay không tùy cậu.” Nói xong Hạ Chân Ngọc liền gọi một chiếc taxi còn trống đi làm.

Đến cơ quan, Trịnh Việt một bước cũng không rời, cứ lèo đèo theo Hạ Chân Ngọc lên tầng. Hạ Chân Ngọc nhìn xung quanh không thấy có người mới quay ra nói với hắn “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Trịnh Việt cười đùa cợt nhả nói “Sao lại bảo tôi đi theo cô? Hai người chúng ta không phải làm chung một văn phòng hay sao, nếu không tôi đi trước nhé?” Ngoài miệng Trịnh Việt tuy nói như vậy nhưng người vẫn không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ.

Hạ Chân Ngọc tức giận chạy lên tầng đi thẳng vào văn phòng, Trịnh Việt sau khi đi vào mặc kệ Lâm Vi liền nói “Chân Ngọc, cô tưởng cô có thể chạy thoát khỏi tôi sao? Cô có dụ dỗ rồi, cô có ý phải không?”

Lâm Vi nghe xong lời này, liếc nhìn Hạ Chân Ngọc, kết quả Hạ Chân Ngọc chẳng thèm quan tâm đến ai, nghiêng người mở máy tính xem tin tức.

Trịnh Việt cười ha ha mấy tiếng rồi loay hoay mở máy tính, Lâm Vi có chút tìm không ra manh mối, nhưng chẳng hiểu sao cô có cảm giác hai người kia giống như cặp tình nhân trẻ đang giận dỗi nhau vậy, lời của mình nói với Hạ Chân Ngọc chẳng lẽ giống như nước đổ lá khoai hay sao?

Mắt Hạ Chân Ngọc nhìn chằm chằm vào máy tính, trong lòng lại không yên được, cô thật sự không nói dối Trịnh Việt điều gì, hấn sinh ảo giác ở đâu cơ chứ? Chẳng lẽ lại từ chức, khó mà làm thế được, đối công việc thì có chút hơi quá, nhưng nếu để Chu Cẩm Vũ biết chuyện này, không thể chỉ cãi nhau là xong được mất, anh đã dặn đi dặn lại cô lúc đi ghi danh, chính cô còn trêu chọc chuyện này thật sự không thể xảy ra được.

Hạ Chân Ngọc cắn môi nghĩ ngợi, tuy Trịnh Việt nói những lời kia, nhưng có thể chỉ là nhất thời đùa giỡn mà thôi, chỉ cần cô không để cho hắn thấy sắc mặt vui vẻ, lại cự tuyệt rõ ràng, hắn còn có thể như vậy nữa sao? Đến lúc đó vừa giải quyết được vấn đề, Chu Cẩm Vũ cũng sẽ không biết, vì vậy Hạ Chân Ngọc quyết định không thèm quan tâm đến Trịnh Việt.

Suy nghĩ của Hạ Chân Ngọc rất tốt, nhưng cô thật sự không biết, cô càng có thái độ này, hơn nữa thái độ của Trịnh Việt trước mặt người khác cứ mập mờ không rõ, suốt ngày hờ ra là trêu chọc nói chuyện với Hạ Chân Ngọc, e rằng trong mắt người khác thực sự đã trở thành quan hệ không minh bạch rồi.

Cùng khi đó, Chủ nhiệm Trương Trương Chí cũng nghe nói về chuyện của Hạ Chân Ngọc và Trịnh Việt, cũng có chút bực mình, chuyện này hắn làm sao mà quản nổi đây. Thứ nhất, hắn không biết rõ Trịnh Việt và Hạ Chân Ngọc có phải thật sự chỉ là bạn bè nam nữ bình thường hay không, nhưng nếu không phải thật, hắn có thể làm gì được, dù gì đi nữa thì hắn cũng không thể đắc tội được.

Hao tổn tâm trí suy nghĩ vài ngày, Trương Chí vẫn quyết định đi tìm Trịnh Việt hỏi tình hình, bởi vì Trịnh Việt tuổi còn nhỏ, hắn có thể xuất phát từ góc độ trưởng bối. Hạ Chân Ngọc lại không giống như vậy, dù sao cô cũng là phụ nữ, vạn nhất nếu xảy ra hiểu lầm hắn sẽ bị nàng trách cứ, chắc chắn là không dễ nói chuyện được.

Gọi Trịnh Việt vào phòng làm việc của mình, Chủ nhiệm Trương nói “Tiểu Trịnh à, cha cậu giao cậu cho tôi, nhưng tôi đối xử với cậu như con trai mình, thế nên hôm nay tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu chứ không muốn gì nhiều.”

Trịnh Việt cười nói “Chủ nhiệm Trương, ông yên tâm đi, tôi đồng ý sẽ không nói bất cứ điều gì với cha tôi”
Nếu thật có chuyện gì, cậu không nói thì tôi cũng nói, Chủ nhiệm Trương nghĩ thầm trong lòng.

Chủ nhiệm Trương ho khan một chút rồi nói “Gần đây tôi nghe được không ít tin đồn không hay về cậu và Tiểu Hạ, cậu là một chàng trai trưởng thành ngược lại không sao, nhưng Tiểu Hạ là cô gái chưa kết hôn, mắc phải lời đồn không minh bạch như thế thật không hay cho lắm, tổn thương cũng sẽ rất lớn, cậu có hiểu ý tôi không?”

Trịnh Việt biểu lộ nghiêm chỉnh lại, nói “Chủ nhiệm Trương, tôi và Chân Ngọc, trai chưa vợ, gái chưa chồng, có phát sinh quan hệ thì cũng là bình thường mà, hơn nữa tôi cũng thật sự muốn theo đuổi cô ấy, điểm đó tôi hoàn toàn không phủ nhận, nếu không thì tôi công khai tuyên bố là được rồi.”

Chủ nhiệm Trương hỏi “Tuyên bố cái gì?”

Trịnh Việt đương nhiên nói “Tuyên bố Chân Ngọc là bạn gái của tôi!”

Chủ nhiệm Trương vội vàng hỏi “Hai người các cậu đã nói yêu nhau rồi à?”

Trịnh Việt cười nói “Thật ra thì chưa, tôi đang cố gắng theo đuổi người ta, vừa rồi là muốn mượn đề nghị của Chủ nhiệm Trương, bịa ra trước rồi thật sau, đến lúc đó cô ấy muốn chạy cũng không thoát, nếu thành công tôi còn phải mời ông ăn cơm mới đúng đấy.”

Chủ nhiệm Trương nói “Đừng có liều! Tiểu Hạ đã không đồng ý, cậu cũng đừng có làm ảnh hưởng đến người nhà cậu, nếu không tôi sẽ nói cho cha cậu biết đấy!”

Trịnh Việt càng cười vui vẻ “Ông đi đi, cha tôi không thể quản nổi tôi, nếu không tôi có thể đến chỗ ông làm việc hay sao? Hơn nữa, tại sao tôi không thể theo đuổi Hạ Chân Ngọc, bởi vì cô ấy lớn tuổi hơn tôi? Lý do này thật quá buồn cười!”

Chủ nhiệm Trương căn bản không thể làm cho Trịnh Việt thông suốt, chỉ có thể cho hắn về trước, đặt tay lên trán phiền não, suy nghĩ đến trưa vẫn cảm thấy tốt nhất nên tránh khỏi chuyện này, vì vậy hắn gọi điện cho cha Trịnh Việt nói rõ mọi chuyện, như thế thì Trịnh Việt nếu thật có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng chẳng liên quan.

Chủ nhiệm Trương nói chuyện điện thoại với cha Trịnh Việt gần một giờ mới dập máy, uống ngụm nước trà rồi lại gọi điện cho Thư ký Đỗ, sau này Tiểu Hạ có oán hận đi nữa cũng không thể đắc tội với Trưởng thư ký Đỗ được, mấy đứa trẻ này chẳng hiểu sao lại không để cho người ta bớt lo được vậy chứ?

Thư ký Đỗ nhận được cuộc gọi từ văn phòng chuyển đến thì thấy có chút kì quái, Chủ nhiệm Trương ở cục bất động sản, là cục nào, Chủ nhiệm Trương nào nhỉ? Anh chẳng có ấn tượng gì cả.

Đợi đối phương nói đến Hạ Chân Ngọc anh mới kịp phản ứng, nhất thời không biết Chủ nhiệm Trương gọi điện làm gì, chẳng lẽ Hạ Chân Ngọc làm việc không tốt sao?

Vì vậy Thư ký Đỗ vừa cười vừa nói “Chào chủ nhiệm Trương, đáng lẽ tôi phải đi thăm hỏi ông sớm hơn, không ngờ ông gọi lại gọi điện đến đây trước.”

Chủ nhiệm Trương vội vàng nói “Anh đừng nói vậy, tôi vui mừng còn chẳng kịp, Trưởng thư ký Đỗ đưa người đến chỗ tôi thì cũng là con tôi, nghĩa là đã coi trọng Trương Chí tôi, không xem tôi như người ngoài rồi!”

Thư ký Đỗ khách khí nói “Vậy thì tốt, Tiểu Hạ xin nhờ ông chiếu cố cho, nếu có chuyện gì thì nói với tôi ngay nhé, đều là người trong nhà cả, không việc gì phải băn khoăn.”

Chủ nhiệm Trương nói “Haizzz, sở dĩ tôi gọi điện cho anh thật đúng là có chuyện, không nói sợ sau này anh lại oán tôi, cho nên bây giờ tôi đành nhiều lời chút vậy. Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là Tiểu Hạ gần đây cùng với sinh viên mới tới cơ quan chúng tôi nói chuyện yêu đương, theo lý thuyết thì tư tưởng hiện đại cũng cởi mở hơn rồi, con gái lớn tuổi hơn cũng không có vấn đề gì, nhưng sinh viên mới tới này, hẳn là...”

Thư ký Đỗ chẳng quan tâm Chủ nhiệm Trương nói cái gì, vừa uống một ngụm trà, nghe đến Hạ Chân Ngọc nói chuyện yêu đương cùng người khác, không để ý đến hình tượng phun thẳng ra ngoài.

Thần kinh lập tức căng cứng, Thư ký Đỗ ngắt lời Chủ nhiệm Trương nói “Chủ nhiệm Trương, ông chắc chắn Tiểu Hạ cùng cái cậu sinh viên kia nói yêu nhau chứ, cả hai đều thừa nhận ư?”

Chủ nhiệm Trương dừng một lúc, nghĩ thầm Thư ký Đỗ không hiểu trọng điểm ông muốn nói hay sao? Trọng điểm ở đây không phải là hai người họ yêu nhau, mà là người đứng sau của cả hai phía và gia thế của họ. Trịnh Việt là con trai Trưởng phòng Trịnh, Tiểu Hạ ngoài trừ biết là họ hàng với Thư ký Đỗ, còn lại cũng không biết gì hơn.

Vì vậy Chủ nhiệm Trương nói “Cậu Trịnh Việt kia thừa nhận đang theo đuổi Tiểu Hạ rồi, nhưng nghe ý của hắn có vẻ như Tiểu Hạ vẫn chưa đồng ý, nhưng tôi thấy với cách theo đuổi của Trịnh Việt, chắc không lâu nữa hai người họ sẽ thành một cặp rồi. Thư ký Đỗ, anh xem, bây giờ phải làm sao đây? Tôi cũng đã nói với Trưởng phòng Trịnh ở bên kia, Trưởng phòng Trịnh nghe xong ngược lại chẳng thấy nói gì, nhưng thái độ nhất định là không đồng ý.”

Thư ký Đỗ nghĩ đến Trưởng phòng Trịnh ở Ủy ban thành phố, cảnh tượng này đúng thật là náo nhiệt quá rồi, Hạ Chân Ngọc đúng là biết gây chuyện, chuyện tuyến cử của Thị trưởng Chu Cẩm Vũ đã được triển khai ở Ủy ban thành phố, bây giờ có thể làm sự việc trở nên như vậy thật còn đáng xem hơn cả kịch truyền hình.

Thư ký Đỗ nói với Chủ nhiệm Trương “Chủ nhiệm Trương à, chuyện này tôi cần ông giúp đỡ một chút, tốt nhất là tách hai người đó càng xa càng tốt. Tiểu Hạ mặc dù nói là có một chút quan hệ thân thích với tôi, thôi thì tôi cũng nói thật cho ông biết, chuyện này có liên quan rất lớn, chống lưng cho Hạ Chân Ngọc là ai ông cũng không đắc tội nổi đâu. Chúng ta đều kính trọng Trưởng phòng Trịnh, nhưng chỉ sợ đến lúc đó, người đó cũng không tha cho ông ta đâu, chuyện này trong lòng ông cứ cân nhắc cho rõ ràng, những chuyện khác tôi cũng không muốn nói nhiều, đương nhiên tôi cũng sẽ nhanh chóng xử lý.

Đợi sau khi cúp điện thoại, Trương Chí kinh hãi không thôi, bối cảnh của Hạ Chân Ngọc rốt cuộc là thế nào, Trưởng thư ký Đỗ cũng kiêng dè như vậy, chẳng nhẽ Trưởng phòng Trịnh cũng vậy sao? Nghĩ nửa ngày cũng không có kết luận gì, chỉ có thể trước tiên cho người điều Trịnh Việt lên tầng năm, hắn cũng xem như đã cố gắng hết sức.

Bên này Thư ký Đỗ cũng do dự mãi không biết nói chuyện này với Chu Cẩm Vũ như thế nào, chỉ một chút không cẩn thận thôi cũng sẽ như vác đá ghè vào chân, nhưng cuối cùng vẫn quyết định có gì nói nấy.

Đi vào văn phòng Chu Cẩm Vũ, nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đang tựa đầu vào ghế xem tài liệu, vì vậy Thư ký Đỗ đi tới nói “Thị trưởng Chu, vừa rồi Chủ nhiệm Trương ở cục bắt động sản gọi tới.”

Chu Cẩm Vũ tiếp tục xem văn kiện trong tay, nói “Có chuyện gì?”

Thư ký Đỗ hắng giọng một cái, nói “Là chuyện về Hạ tiểu thư, nói là cơ quan của ông ta có một sinh viên mới đến đang theo đuổi Hạ tiểu thư.”

Chu Cẩm Vũ ngồi im không nhúc nhích, cũng không có động tĩnh gì, Thư ký Đỗ kìm nén bực bội nhìn chằm chằm vào mặt sau tập tài liệu trong tay Chu Cẩm Vũ, lúc này Chu Cẩm Vũ mới chậm rãi buông tài liệu xuống, nhìn chằm chằm Thư ký Đỗ nói “Cậu nói lại lần nữa, là ai?”

Thư ký Đỗ lập tức cúi đầu xuống nói “Đối phương hình như là con trai của Trưởng phòng Trịnh ở Ủy ban thành phố, tên là Trịnh Việt. Nghe ý tứ của Chủ nhiệm Trương, trong khoảng thời gian này hắn cứ quần lấy Hạ tiểu thư, nhưng Hạ tiểu thư căn bản không thèm để ý.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền cười nói “Cũng không phải chuyện gì lớn, cậu giúp tôi hẹn Trưởng phòng Trương, nói tôi mời ông ta ăn cơm.” Người phụ nữ của Chu Cẩm Vũ anh có người khác theo đuổi, chứng minh người đó thật tình mắt, nhưng cũng chỉ có thể chứng minh trình độ tình mắt mà thôi. Bảo bối nghe lời nhà anh vẫn không nghe lời gì cả, chuyện lớn như vậy cũng không tự nói với anh, mình cô ấy có thể giải quyết sao? Cô nếu có thể tự giải quyết được, vậy thì Chu Cẩm Vũ anh lúc trước giờ chắc đang được hóng mát một bên rồi.

* Liệt nữ phạ thiên lang: ý nói những cô gái cương trực sợ nhất là bị đàn ông đeo bám.

56. Chương 56

Thư ký Đỗ nghe Chu Cẩm Vũ nói xong có chút do dự nói “Hay cứ để tôi gặp ông ấy trước.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ rồi nói “Không cần, cứ để tôi trực tiếp gặp ông ta, hơn nữa chuyện tuyển cử ông ta cũng có chút ý kiến, vừa vặn mượn cơ hội này tháo gỡ, cũng xác định luôn rốt cuộc hắn có thái độ thế nào.”

Thư ký Đỗ nghe xong cảm thấy Chu Cẩm Vũ nói rất đúng, vì vậy nhẹ gật đầu đi ra ngoài, chuẩn bị gọi điện cho Trưởng phòng Trịnh hẹn thời gian gặp mặt.

Thư ký Đỗ vừa ra ngoài, Chu Cẩm Vũ liền thay đổi sắc mặt, nha đầu kia thật sự đặt ở đâu cũng không khiến người ta bớt lo gì cả, bình thường anh sợ nhất người cứ dính lấy Hạ Chân Ngọc, không ngờ ghét của nào trời trao của nấy, đến bây giờ còn treo chọc cả trai trẻ, thật đúng là giữ thể diện cho anh quá đi!

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Trịnh Việt bị Chủ nhiệm Trương gọi đi nói chuyện. Hắn về văn phòng chưa được bao lâu đã có người nói cho Trịnh Việt biết hắn bị điều lên tầng 5, Hạ Chân Ngọc nghe xong thở phào một hơi, như vậy đúng là quá tốt rồi, nếu không ngày nào đến văn phòng cũng bị hắn quấy nhiễu đến phát điên mất, nếu thái độ của cô cứng rắn quá, sợ cả hai đều thấy xấu hổ.

Trịnh Việt cũng chẳng có gì để thu dọn, chỉ cầm lấy đồ dùng cá nhân đi đến trước bàn Hạ Chân Ngọc nói “Buổi trưa chờ tôi được không? Chúng ta cùng đi ăn cơm.” Sau đó không đợi Hạ Chân Ngọc trả lời liền ra khỏi văn phòng đi lên tầng 5.

Trịnh Việt đi rồi, vẫn cứ là Trần Oánh nhanh nhẹn nhanh miệng, nói “Chân Ngọc, cô và Trịnh Việt thật sự chỉ là bạn bè thôi sao? Cô đừng hiểu lầm nhé, tôi cũng cảm thấy không có gì, nhưng mà nghe người khác nói không dễ nghe chút nào cả.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Không sao, tôi và Trịnh Việt chỉ là quan hệ đồng nghiệp, hơn nữa tôi cũng có bạn trai rồi, chuyện này lúc trước không nói là do tôi không đúng.”

Lâm Vi cũng cười, nói “Chuyện này có gì mà ngại, em không muốn người khác dò la, bọn chị không hỏi là được, bây giờ mới sinh ra hiểu lầm thế đấy. Nhưng mà Tiểu Trịnh bị điều đi tầng 5 cũng tốt, sau này cơ hội gặp mặt cũng ít đi nhiều, một thời gian nữa chắc chẳng ai còn nghĩ đến chuyện này nữa đâu.”

Trần Oánh lại nói “Em thấy không thể thế được, em cảm thấy Trịnh Việt sẽ có cách của mình, khoảng cách 5 tầng có là gì, nếu anh ta thật sự có lòng chắc chắn sẽ không để mọi chuyện dễ dàng như vậy. Nếu không thì Chân Ngọc, cô đưa bạn trai cô đến đây đi, hay để anh ta đón cô lúc tan sở chẳng hạn, lớn cả rồi chắc gia đình cũng biết hết rồi, Trịnh Việt nhìn thấy cô có bạn trai chắc sẽ hết hi vọng thôi.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, để cho Chu Cẩm Vũ đến đón cô, lại còn để mọi người nhìn thấy? Mới nghĩ thôi Hạ Chân Ngọc đã thấy nhức đầu, đến lúc đó chắc chắn cô sẽ phải từ chức, vì vậy cô nói “Không cần thế đâu, tính anh ấy hơi dị, không thích giao tiếp, cũng không biết nói cái gì, tốt hơn là không cho anh ấy đến.”

Lâm Vi cười nói “Nói vớ vẩn, chỉ là anh ta ngại mà thôi, có gì mà dị? Bọn chị cũng sẽ không làm khó dễ anh ta, chuyện này em cũng đau lòng sao?” Sau đó Lâm Vi lại nghĩ Trịnh Việt bị điều đi rốt cuộc là ý của Trưởng phòng Trịnh hay là họ hàng thân thích của Hạ Chân Ngọc phát huy năng lực?

Nói xong ba người đều bật cười, thoáng cái đã đến trưa, Hạ Chân Ngọc cố ý muốn đến căng tin sớm hơn một chút, chị Lâm và Trần Oánh cũng hiểu ý của cô, vì vậy cũng đi cùng cô.

Ba người bê đồ ăn tìm chỗ ngồi, vừa ngồi chưa được bao lâu, Trịnh Việt cũng cầm đĩa thức ăn đi tới, thoáng cái đã ngồi bên cạnh Hạ Chân Ngọc, nói “Sao cô không đợi tôi?”

Hạ Chân Ngọc dịch sang bên một chút mới lớn tiếng nói “À, tôi hơi đói bụng, hơn nữa tôi cũng không cần phải chờ cậu.”

Trịnh Việt ha ha cười nói “Không sao, cô không chờ tôi, vậy tôi chờ cô là được rồi, ngày mai tôi sẽ xuống sớm một chút.”

Hạ Chân Ngọc cân nhắc vì ở chỗ đông người như vậy, không tiện vạch mặt, chắc cũng không xé nổi bộ mặt dày của Trịnh Việt, vì vậy nháy mắt với Trần Oánh. Trần Oánh phản ứng không tệ, tùy tiện tìm một chủ đề đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người.

Đợi ăn cơm trưa xong lại cùng nhau về văn phòng, đến tầng hai, Trịnh Việt nói với Hạ Chân Ngọc “Tan làm tôi tiễn cô về nhà” Ngữ khí hỏi han đều không có, trực tiếp quyết định.

Hạ Chân Ngọc căn bản không thêm quan tâm hẳn, quay người đi vào văn phòng, định tan làm về sớm một chút, kết quả cô vốn định về sớm 10 phút, Trịnh Việt đã đến văn phòng cô sớm hơn hẳn nửa giờ.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Trịnh Việt đi vào, dứt khoát không nói gì, đợi đến giờ tan tầm, cầm túi xách đi thẳng xuống tầng, Trịnh Việt đi theo phía sau cô, nói “Chân Ngọc, cô ra cửa chờ tôi, tôi đi lấy xe.”

Hạ Chân Ngọc coi như không nghe thấy gì, xuống tầng ra cửa lớn sang đường bắt taxi về nhà, Trịnh Việt nhếch môi đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt càng ánh lên ý chí kiên định.

Hạ Chân Ngọc về đến Nhã Phong liền chuẩn bị hâm nóng đồ ăn trong tủ lạnh ăn hết, nhưng không ngờ Chu Cẩm Vũ không lâu sau cũng về nhà. Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ thay quần áo, hỏi “Đúng là hiếm có, anh cũng có thể về đúng giờ tan tầm à?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Đúng rồi, sau này anh nên tranh thủ về nhà đúng giờ, nếu không trong lòng lại không nở nha.” Nói xong Chu Cẩm Vũ đi vào phòng khách ngồi xuống ghế sofa, sau đó nói thêm “Bà xã, lại đây! Đợi anh nghỉ một lát rồi anh nấu cho em, hôm nay đừng ăn thức ăn trong tủ lạnh nữa.”

Hạ Chân Ngọc đi đến ngồi cạnh Chu Cẩm Vũ, anh duỗi tay ôm lấy cô, nói “Thời gian này em làm việc thế nào? Có gì không vừa lòng không?”

Hạ Chân Ngọc nghe Chu Cẩm Vũ đột nhiên hỏi chuyện công tác liền bắt đầu có linh cảm, con người đảo quanh nghĩ không biết chuyện Trịnh Việt có nên nói hay không. Hay là Chu Cẩm Vũ đã biết chuyện gì rồi?

Hạ Chân Ngọc suy nghĩ một lát nói “Công việc rất tốt, em cũng rất hài lòng.”

Chu Cẩm Vũ liếc nhìn cô, hỏi “Còn phương diện khác thì sao, quan hệ đồng nghiệp thế nào?”

Hạ Chân Ngọc ngồi đối diện ti vi, mắt lúc này cũng không dám đảo quanh nữa, chuyện này phải nói thế nào đây, nói có một sinh viên mới tốt nghiệp kém cô 5 tuổi đang theo đuổi cô? Thật đúng là mất mặt!

Đúng lúc đang khó xử, điện thoại của Hạ Chân Ngọc reo lên, Hạ Chân Ngọc cảm thấy cuộc điện thoại này rất đúng lúc, gây chuyện xong còn gây chuyện cả bằng điện thoại nữa chắc.

Vì vậy, Hạ Chân Ngọc vội vàng cầm điện thoại trên bàn trà ấn nút nghe, vừa mới bắt máy giây đầu tiên đã khiến cô hối hận, Trịnh Việt nói trong điện thoại không hề nhỏ “Chân Ngọc, tại sao cô không đợi tôi, tôi đã làm gì không tốt cô cứ nói hết đi, tôi có thể sửa mà!”

Đã xong! Khỏi cần quần quýt nữa rồi, cứ thẳng thắn mà nói, Hạ Chân Ngọc tưởng tượng rồi thả lỏng, nói thẳng “Tôi chưa nói cần cậu đưa về, tôi còn có việc, cúp máy đây!” Nói xong tắt thẳng di động, tròn mắt nhìn Chu Cẩm Vũ, chỉ thấy người ta đang nhìn cô cười khanh khách, lão hồ ly này chắc chắn đã biết chuyện rồi, còn thăm dò cô, may là cô cũng không ngốc.

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói “Quan hệ đồng nghiệp có chút phiền toái nhỏ.”

Chu Cẩm Vũ thông dong gác chân lên ghế sofa, nói “Hả? Vậy sao, nói xem có chuyện gì.”

Thanh âm của Hạ Chân Ngọc nhỏ thêm một chút, nói “Thì em đi làm thời gian chưa được bao lâu thì có một sinh viên vừa tốt nghiệp đến, tên là Trịnh Việt. Ban đầu nói chuyện với nhau khá ăn ý, chỉ là nói chuyện phiếm thôi, em căn bản cũng chẳng nghĩ gì khác, hẳn nghĩ thế nào em cũng chịu.”

Chu Cẩm Vũ bật cười, sau đó nói “Điện thoại đã gọi về đến tận nhà rồi, còn không biết anh nghĩ thế nào hay sao? Em được lắm, mặc kệ bao nhiêu tuổi em cũng có thể trêu chọc một chút có phải không? Hay là em chê anh già rồi? Nếu không chỉ nói chuyện phiếm thôi sao có thể làm con nhà người ta theo đuổi em đến mức này chứ?”

Hạ Chân Ngọc lập tức ngẩng đầu, nói “Em thật sự không nói gì thêm với hấn ta mà, chỉ là nói chuyện bóng đá, chưa từng nói chuyện gì khác.”

Sau đó cô nghĩ một lát rồi nói tiếp “Hình như em cũng chưa từng chê anh già, anh đừng vu khống em!”

Chu Cẩm Vũ ngồi thẳng lên, ôm chặt Hạ Chân Ngọc vào trong lồng ngực, nói “Anh từng nói với em cách xa xa đàn ông một chút chưa, em nghe lời anh thì giờ chuyện này đâu có xảy ra! Sau này có gì cứ trò chuyện với anh, không phải chỉ là bóng đá thôi sao, em tưởng anh không hiểu à, anh chỉ là không có thời gian xem thôi, chồng em cũng là người từng sống với World Cup, Cúp Châu Âu các kiểu đấy!” (*Du: GATO quá T__T)

Hạ Chân Ngọc bỗng lấy lại tinh thần, hỏi “Anh mà cũng thích xem bóng đá á?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Đương nhiên, nếu không đợi khi nào khai mạc World Cup, anh và em chia phe cá cược nhé.”

Hạ Chân Ngọc vui vẻ bật cười, sau đó miệng như cái máy nói chuyện phiếm với Chu Cẩm Vũ về bóng đá, Chu Cẩm Vũ còn biết nhiều hơn cả Hạ Chân Ngọc, kể rất nhiều tin đồn thú vị, chọc cho Hạ Chân Ngọc đi cùng Chu Cẩm Vũ vào tận trong bếp, vẫn đi phía sau Chu Cẩm Vũ liến thoắng không ngừng.

Chu Cẩm Vũ hưởng thụ cảm giác được Hạ Chân Ngọc đuổi theo sau nói chuyện phiếm, đồng thời cũng hiểu cái tên tiểu tử Trịnh Việt kia tại sao lại để tâm đến Hạ Chân Ngọc như vậy rồi. Thái độ của Hạ Chân Ngọc chỉ cần cứ như thế này thôi thì người đàn ông nào cũng sẽ nghĩ cách theo đuổi. Haizzz, nha đầu kia cần phải dạy lại mới được. À không, hấn là từng giây từng phút đều phải dạy dỗ cẩn thận!

Hạ Chân Ngọc từ nhỏ đã mê bóng đá, gặp Trịnh Việt mới trò chuyện thôi đã xảy ra chuyện như thế, chuyện này xem ra Chu Cẩm Vũ phải dạy dỗ thật đặc biệt rồi. Cơm nước xong xuôi, sau đó rửa bát cẩn thận, hai người xem ti vi cùng nhau rồi về phòng ngủ nằm trên giường, miệng Hạ Chân Ngọc vẫn không ngừng nghĩ khiến Chu Cẩm Vũ lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Chu Cẩm Vũ nghiêng người trực tiếp đè lên người Hạ Chân Ngọc, hôn lên môi cô, mãi đến khi cả hai đều cảm thấy khó thở mới chịu buông ra, sau đó thấp giọng nói “Anh còn chưa phát hiện ra em có thể nói nhiều như vậy đấy, nói cả đêm không thấy mỏi miệng à, hay để anh tra dầu thêm vào miệng nhé.” Nói xong, Chu Cẩm Vũ lại tiếp tục dây dưa miệng lưỡi cô.

Bị Chu Cẩm Vũ hôn, Hạ Chân Ngọc lại nghĩ, cô không cần phải nói chuyện với ai nữa, đại đa số phụ nữ không có hứng thú với bóng đá, Chu Cẩm Vũ am hiểu bóng đá, cô đương nhiên có thể trò chuyện với anh, nhưng cô lại chưa hết bản khoản.

Chỉ lát sau, Chu Cẩm Vũ ngẩng đầu, nói “Sao em lại không tập trung thế, đừng nói với anh là em đang nghĩ đến người khác nhé!”

Hạ Chân Ngọc lật người lại, ôm lấy eo Chu Cẩm Vũ, dán người lên người anh, nói “Không có, không có, chỉ là đột nhiên em nghĩ đến một chuyện, không biết anh có thể giúp em không?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Hiếm khi em có thể chủ động nhờ anh việc gì, không thể cũng thành có thể, nói đi.”

Mắt Hạ Chân Ngọc phát sáng, nói “Tổng đài kênh thể thao gửi tin nhắn tham gia rút thăm trúng thưởng, giải đặc biệt là áo của cầu thủ có chữ ký, giải nhì là tự truyện của người đó, em chắc chắn không gặp may thể được, áo cầu thủ em cũng chẳng cần, anh có thể giúp em lấy quyển tự truyện được không? Em đến nhiều tiệm sách lắm rồi mà người ta không có bán.”

Chu Cẩm Vũ nắm lấy tay Hạ Chân Ngọc cẩn thận một cái, nói “Thế mà em còn nói không nghĩ đến người khác? Cũng không phải việc gì khó lắm, mai em viết tên sách cho anh, anh sẽ cho người đi tìm.”

Nói xong Chu Cẩm Vũ lại không từ chối nói “Em nói chuyện phiếm cũng đã nói rồi, nguyện vọng cũng được thực hiện rồi, em còn định không thưởng cho chồng em à?”

Hạ Chân Ngọc ngại ngùng nói “Thưởng thế nào?” Cô hôm nay cũng rất cao hứng, khó mà có thể nói chuyện tâm đầu ý hợp với Chu Cẩm Vũ như thế, hơn nữa, sách cũng sắp đến tay rồi, quan trọng nhất là Chu Cẩm Vũ không truy cứu cô chuyện về Trịnh Việt, không cần phải cãi nhau như chuyện lần trước với Lý Ngụy, cô đúng là xui xẻo.

Chu Cẩn Vũ ghé vào tai Hạ Chân Ngọc nói “Sờ anh đi.”

Mặt Hạ Chân Ngọc càng đỏ ửng lên, nhưng cô không cự tuyệt, bàn tay nhỏ bé trong chăn dần dần men theo eo Chu Cẩn Vũ sờ xuống dưới, sau đó kéo quần nhỏ của Chu Cẩn Vũ xuống, cảm giác vật kia thoáng cái đã được tự do vất lên tay Hạ Chân Ngọc.

Mặt Hạ Chân Ngọc chỉ chăm chăm nhìn trước ngực Chu Cẩn Vũ, đưa hai tay xuống nắm chặt rồi trượt lên xuống. Tay Chu Cẩn Vũ cũng luồn vào áo ngủ Hạ Chân Ngọc sờ lên bầu ngực đầy đặn của cô, sau đó khẽ cười nói “Bà xã, chừng nào thì em có thể hôn nó một chút đây?”

Hạ Chân Ngọc đột nhiên ngừng động tác, nói “Anh buồn nôn quá đi, chuyện đấy cũng nghĩ đến, em không cần!”

Chu Cẩn Vũ kéo tay Hạ Chân Ngọc tiếp tục chuyển động, thấp giọng cười nói “Cũng không bẩn mà, rửa sạch sẽ là được.”

Hạ Chân Ngọc muốn rút tay ra, trợn mắt nhìn Chu Cẩn Vũ nói “Em muốn đi ngủ rồi, em không nghe anh nói lung tung nữa đâu!”

Chu Cẩn Vũ vội vàng ngăn cô lại, nói “Haizzz, đừng thế nha! Có ai như em không cơ chứ, anh vẫn chưa ra mà, chưa gì em đã buông tay kệ nó thế à?”

Hạ Chân Ngọc không có cách nào khác, chỉ có thể nắm lại vật đó của Chu Cẩn Vũ, tiếp tục chuyển động, còn nói “Anh không nghĩ xấu, em cũng đâu có làm như thế!”

Chu Cẩn Vũ dỗ dành nói “Được, được, tất cả nghe em hết, bà xã, em nhiệt tình chút đi, chỉ sờ thôi không hồng được đâu.”

Hạ Chân Ngọc bị tay Chu Cẩn Vũ nắn bóp có chút đau, vì vậy nói “Ngược lại anh nhẹ nhàng chút đi, anh làm em đau đấy.”

Chu Cẩn Vũ cười nói “Ngực vợ anh đúng là hàng thật giá thật, không giống như bây giờ toàn đồ giả. Em đừng có hiểu lầm, chỉ là anh đọc tin tức thấy nói thế thôi. Nắn bóp đau sao? Vậy thì để anh hôn nó một chút vậy.” Nói xong, Chu Cẩn Vũ chui vào chăn, đẩy cao áo ngủ của Hạ Chân Ngọc, dán miệng lên ngực cô.

Hạ Chân Ngọc ôm đầu Chu Cẩn Vũ, lại nghĩ cái đó mà giống như túi nước muối, chả mấy chốc chắc đã bị bóp vỡ rồi nhỉ? Nghĩ như vậy, cô lại bị chính những suy nghĩ không đâu của mình chọc cười, tay lại bởi vì động tác của Chu Cẩn Vũ mà khẽ buông lỏng.

Một lát sau, Hạ Chân Ngọc có chút khó chịu, túm lấy tóc Chu Cẩn Vũ, nói “Anh đứng lên đi, em đau thật rồi đấy, anh định phá cho hỏng luôn à?”

Chu Cẩn Vũ buông nụ hoa đã có chút đỏ thắm trong miệng ra, lại nhớ đến chuyện gì đó, trườn người lên đối diện với Hạ Chân Ngọc nói “Hôn thế nào cũng không đủ, em nói xem anh có thể yên tâm với em sao?” Nói xong Chu Cẩn Vũ chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng nâng chân Hạ Chân Ngọc lên liền lách vào hai chân.

Hạ Chân Ngọc thở hổn hển nói “Em cứ tưởng anh không quan tâm, sao vẫn bận khoản chuyện này như thế!”

Chu Cẩn Vũ hơi nghiêng người, chậm rãi cọ xát trên nơi đó của Hạ Chân Ngọc, nâng mặt cô lên nói “Tiểu tử kia so về tuổi tác ít hơn em, em không động lòng sao? Phụ nữ các em không phải dễ dàng bị tình thương của người mẹ gì gì đó vậy gọi hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cảm thấy buồn cười, hơi nâng eo lên phối hợp với động tác của Chu Cẩn Vũ, khẽ cắn Chu Cẩn Vũ, cười nói “Em sợ nhất những người ít tuổi hơn mình, về mặt tâm lý không thể chấp nhận được, còn lấy đâu ra lắm mấy cái tình thương của người mẹ như thế, anh thật giỏi về chuyện!”

Chu Cẩn Vũ được Hạ Chân Ngọc cắn, thân thể lập tức hơi co lại, vỗ nhẹ lên Hạ Chân Ngọc, ngừng đầu nói “Đừng kích thích ông xã của em, tiểu yêu tinh! Vậy em nói đi, em có thích hay không, có phải em chỉ thích người đàn ông hơn em 10 tuổi thôi phải không?” Nói xong động tác dưới thân chậm lại, cọ xát nơi đó.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ nâng tiến thoái lưỡng nan, vừa tức vừa khó chịu nhưng không thoát được, giọng nói có chút run rẩy nói “Em đã nói hết là em không thích hẳn rồi, anh còn để ý làm gì nữa? Thế rốt cuộc anh muốn thế nào, nếu không thì anh đưa ra ngoài đi!”

Chu Cẩm Vũ dứt khoát ngừng động tác, cụng vào trán Hạ Chân Ngọc nói “Khó chịu sao? Bảo bối nghe lời, anh thật sự không yên tâm được, nghe lời anh, lát nữa viết giấy cam đoan, giấy cam kết cho anh là được.”

Hạ Chân Ngọc không ngừng uốn éo người, lại bị Chu Cẩm Vũ ép tới hết mức, tức giận “Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngây thơ như thế? Nếu em có ý nghĩ đó thì viết giấy cam đoan, giấy cam kết gì đó cũng có hữu dụng gì đâu?”

Chu Cẩm Vũ đề lên Hạ Chân Ngọc không cho cô động đậy, nói “Hữu dụng hay vô dụng là do anh quyết định, anh có thể yên tâm là được, em có viết không? Nếu không viết hai ta sẽ dây dưa cả đêm, dù sao anh cũng tự tin mình không chế được.”

Hạ Chân Ngọc trừng mắt nhìn Chu Cẩm Vũ, bởi vì khoảng cách gần quá, xem chút nữa dán mắt vào nhau rồi, vì vậy vội vàng nhắm mắt lại, nói “Chưa thấy ai như anh bao giờ, em cũng không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, anh còn lo lắng bị phụ nữ đá hay sao?”

Chu Cẩm Vũ nhin cười hôn lên mắt Hạ Chân Ngọc, nghĩ thầm đại bảo bối nhà anh thật sự lúc nào cũng có thể khiến anh bật cười, còn nói thêm “Em cứ nói em không viết đi, anh chưa lo người khác, anh chỉ lo em thôi, bây giờ em dốc toàn bộ sức lực ra đi nhé!”

Hạ Chân Ngọc thực sự không chịu nổi Chu Cẩm Vũ, vội nói “Em viết, em viết mà, anh nhanh lên một chút!”

Chu Cẩm Vũ đã đạt được mục đích, anh cũng không nhin nữa rồi, vì vậy dứt khoát ngồi dậy, vén chăn lên đề lên người Hạ Chân Ngọc hung hăng đưa thẳng vào bắt đầu, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc rên rỉ lên đỉnh, Chu Cẩm Vũ mới rút ra, dùng tay gấp rút ma sát tự phóng ra.

Hạ Chân Ngọc mơ hồ muốn ngủ, lại bị Chu Cẩm Vũ dùng khăn tay lau sạch sẽ người cô rồi nâng cô dậy, vì vậy, Hạ Chân Ngọc riu mắt hỏi “Không ngủ còn làm gì nữa thế?”

Chu Cẩm Vũ nói “Viết giấy cam đoan xong rồi ngủ tiếp.”

Hạ Chân Ngọc lăm bầm “Em không viết đâu, từ bé đến giờ em viết văn không hay lắm.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Thế anh viết em ký tên điểm chỉ là được.”

Hạ Chân Ngọc thật sự bị Chu Cẩm Vũ làm cho không còn cách nào khác, nghĩ thầm cô viết rồi, đến lúc đó cô chỉ cần đi làm nhưng không làm những chuyện trong giấy cam đoan đã viết, anh có thể lôi nó ra bắt cô không đi làm được chắc?

Chu Cẩm Vũ rất nhanh chóng viết xong, Hạ Chân Ngọc cầm lên xem xét một lượt, trên đó nội dung rất đơn giản, chỉ là bắt cô cam đoan không được dễ dãi nói chuyện với người đàn ông khác, có chuyện gì đều phải nói tất cả với Chu Cẩm Vũ, cam đoan nghe lời anh hoàn toàn.

Hạ Chân Ngọc bật cười, thật sự như trẻ con, Chu Cẩm Vũ này rõ là càng già càng hồi xuân, thị trường sao lại bày ra cái trò này được cơ chứ. Vì vậy không để ý gì ký luôn, cầm son môi bôi lên ngón tay ấn mạnh xuống.

Chu Cẩm Vũ cũng có cảm giác không hiểu nổi chính mình, hành vi của anh bây giờ chẳng khác gì cố tình gây sự, có thể anh phải tra tấn Hạ Chân Ngọc một trận như thế mới cảm giác dễ chịu chút ít, cầm tờ giấy cam đoan vô tác dụng, Chu Cẩm Vũ cẩn thận gấp lại, sau đó nằm lên giường ôm Hạ Chân Ngọc đi ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc cùng nhau ra ngoài, Hạ Chân Ngọc hỏi “Anh cũng đi làm bây giờ à? Lái xe tới rồi sao?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh đã bảo lái xe không cần đến, sau này anh sẽ đưa em đi làm.”

Hạ Chân Ngọc có chút nghi hoặc, nói “Anh đưa em đi? Mỗi ngày đều đưa? Không cần đâu, em tự bắt xe đi cũng được, anh vẫn chưa yên tâm à?”

Chu Cẩm Vũ nói “Cũng không phải chỉ có chuyện này, trời lạnh như thế em đợi xe buýt đông cứng mất, taxi trống tầm này không nhiều. Anh đã sớm nghĩ đến rồi, chỉ là sợ em không đồng ý, bây giờ em viết giấy cam đoan rồi, phải nghe lời anh hết đây.”

Hạ Chân Ngọc liếc nhìn Chu Cẩm Vũ, chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng, nếu không anh lại đa nghi.

Chu Cẩm Vũ đưa Hạ Chân Ngọc đến chỗ cũ mới dừng xe, sau đó nói “Tan tầm, em đứng ở cửa cơ quan chờ, anh cho người tranh thủ đón em, không phải lái xe ở cơ quan đâu, là Chí Cường, em có nhớ không?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lát với nhớ, có chút lo lắng nói “Vậy không hay lắm đâu, em mới đi làm, thế mà đã có lái xe đưa đón, người khác sẽ nghĩ về em thế nào!”

Chu Cẩm Vũ kéo cao áo khoác ngoài cho Chu Cẩm Ngọc mới lên tiếng “Sợ cái gì? Anh chính là muốn để tất cả bọn họ đều biết em đã có chủ rồi, em cứ giả câm giả điếc mà xông về phía trước, bà xã, anh không thể cho tình địch của mình có bất kì cơ hội lợi dụng nào cả.”

Hạ Chân Ngọc cuối cùng chỉ có thể yêu cầu lái xe chờ ở chỗ này, không được đi đến cửa cơ quan, Chu Cẩm Vũ sung sướng gật đầu.

Đợi Hạ Chân Ngọc đi vào văn phòng, đi mua một cốc trà sữa ngon, vui vẻ xem phim, Trịnh Việt mới trực tiếp đẩy cửa đi vào, thấy Lâm Vi và Trần Oánh đều không ở trong văn phòng, liền có chút tức giận hỏi Hạ Chân Ngọc “Cả buổi sáng tại sao tôi không thấy cô đâu? Có phải cô không ở Nhà Phong nữa phải không, cô đừng nói cô vì trốn tôi mà đổi cả chỗ ở nhé!” Hắn cố ý dậy sớm đến cửa Nhà Phong chờ Hạ Chân Ngọc, kết quả không hề thấy Hạ Chân Ngọc đi ra, sau đó nhìn thời gian thấy không kịp nữa mới lái xe đi, không ngờ Hạ Chân Ngọc đã đến cơ quan từ sớm rồi.

Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nhìn Trịnh Việt nói “Trịnh Việt, hôm nay tôi muốn nói rõ ràng với cậu. Tôi không thể tiếp nhận một người đàn ông ít tuổi hơn tôi, hơn nữa tôi cũng không có cảm giác gì với cậu cả, còn hôm nay tôi chính là cố ý trốn cậu. Nhưng tôi không đổi chỗ ở, là bạn trai tôi lái xe đưa tôi đến đây, cậu đương nhiên không nhìn thấy rồi!”

Trịnh Việt nhìn chằm chằm vào Hạ Chân Ngọc, đột nhiên cười nói “Hóa ra cô thật sự có bạn trai, nhưng tôi không dễ dàng từ bỏ thế đâu, tôi cũng muốn nhìn thấy kiểu đàn ông nào mới khiến cô có cảm giác đấy, để xem hắn có gì hơn tôi!” Trịnh Việt hẳn không phải khoe khoang, tuy cha hắn chỉ là một trưởng phòng ở Ủy ban thành phố, nhưng có thể coi là vị trí then chốt, điều động cán bộ cũng không phải do cha hắn định đoạt hay sao, ngay cả tuyển cử thị trưởng cũng không phải do cha hắn tham gia triển khai chắc?

Cho nên chỉ bằng quyền thế và tiền tài, hắn không cho rằng mình có gì không xứng, nếu như Hạ Chân Ngọc chỉ đơn giản vì tuổi tác chênh lệch, vậy thì hắn hoàn toàn có thể bắt đầu lại vào thời gian thích hợp, khi hắn có thể chăm sóc được cô.

Hạ Chân Ngọc thấy mình và Trịnh Việt căn bản nói chuyện không thể thông suốt, vấn đề này tốt nhất cứ giao cho Chu Cẩm Vũ giải quyết, cô chỉ cần nghe lời là được rồi. Vì vậy, Hạ Chân Ngọc nói “Cậu thích nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi không can dự, nhưng ý của tôi đã rất rõ ràng rồi, tôi cũng không hi vọng cậu sẽ làm gì khiến cuộc sống của tôi trở nên phức tạp, những chuyện khác tôi cũng không dễ dàng nói gì được.” Nói xong, cô liền quay vào xem phim.

Trịnh Việt khẽ cười một tiếng, xoay người ra khỏi văn phòng đi lên tầng.

Buổi trưa lúc Lâm Vi gọi điện thoại tới, nói với Hạ Chân Ngọc con gái chị ấy bị bệnh, xin nghỉ vài ngày. Còn nói trong nhà Trần Oánh có một trưởng bối ở bên ngoài cũng muốn xin nghỉ một tuần, muốn Hạ Chân Ngọc xin nghỉ hộ. Hạ Chân Ngọc vội vàng đồng ý, hỏi bệnh tình con gái Lâm Vi thế nào rồi mới cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc có một mình cũng chẳng muốn xuống căng tin ăn cơm, cũng sợ bị Trịnh Việt làm phiền, liền đặt bên ngoài. Đợi cơm trưa được đưa đến, cô khóa trái cửa văn phòng rồi ăn.

Cứ như vậy vô cùng dễ chịu mà qua một ngày, lúc tan tầm ra cửa lớn Hạ Chân Ngọc đã phát hiện Trịnh Việt đã đỗ xe ở cửa rồi, chắc là đang chờ cô.

Hạ Chân Ngọc cũng không quan tâm, giả vờ như không phát hiện ra cứ đi về phía trước, Trịnh Việt chậm rãi lái xe phía sau cô, nghĩ thầm Hạ Chân Ngọc này rất có thể đã lừa hắn, hắn cũng muốn nhìn thấy người đàn ông của Hạ Chân Ngọc một chút, kết quả đến cái bóng cũng chẳng thấy, nhưng Hạ Chân Ngọc không đi đến chỗ đợi bên xe buýt mà đi đến nơi nào đó, chẳng lẽ muốn bắt xe?

Nghĩ như vậy, Trịnh Việt nhẹ giẫm chân ga đi đến bên người Hạ Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc, cô đi đâu vậy? Lên xe đi, tôi đưa cô về, cô cùng đừng có giận dỗi tôi nữa.”

Hạ Chân Ngọc nói “Trịnh Việt, anh giữ ý một chút, đây là trước cửa cơ quan.”

Trịnh Việt cười nói “Tôi hiểu, tôi đi đến ngã rẽ phía trước chờ cô.” Nói xong, hắn phóng xe lên trước.

Chờ đến ngã rẽ, Trịnh Việt xuống xe chờ, nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đi đến, lập tức tiến lên nói “Chân Ngọc, ở đây người khác không nhìn thấy, em lên xe đi.” Sau đó hắn muốn kéo cánh tay Hạ Chân Ngọc đến bên xe mình.

Lúc này một chiếc xe Audi dừng lại bên cạnh, có người trong xe mở cửa đi ra, người đó trực tiếp đẩy Trịnh Việt ra, nói “Cậu làm gì vậy, lồi lồi kéo kéo gì thế! Hạ tiểu thư là người cậu có thể động vào hay sao?”

Trịnh Việt bị người đó đẩy về phía sau, đứng ở đó ngây ngốc một lát mới kịp phản ứng, lập tức chất vấn “Anh là ai? Đây không phải chuyện của anh, anh dám đẩy tôi sao? Anh không phải là bạn trai của Hạ Chân Ngọc chứ, bộ dạng của anh, ngoài xe có hơi xịn, những thứ khác đều chẳng ra sao cả!”

Người đó nghe xong bật cười, đánh giá Trịnh Việt từ đầu đến chân, có chút khinh miệt nói “Mắt nhìn của cậu quả thật tầm thường. Tôi có chỗ nào giống bạn trai của Hạ tiểu thư hay sao? Nói cho cậu biết, tôi là lái xe của Hạ tiểu thư, từ hôm nay trở đi tôi chuyên môn phụ trách đề phòng những loại người cóc ghẻ như cậu, xe cậu chắc cũng khoảng 20 vạn thôi chứ gì, còn chẳng biết xấu hổ mà nói vậy à? Hạ tiểu thư của chúng tôi có điên đâu mà ngồi xe của cậu, cậu không hứng nổi tội đâu!”

Hạ Chân Ngọc nhanh chóng mở cửa sau lên xe, người bên cạnh Chu Cẩm Vũ thật không hề vô dụng, lái xe mà mồm mép như một tên lưu manh, Trịnh Việt vẫn còn như một cậu bé sao có thể là đối thủ của hắn được.

Hạ Chân Ngọc lên xe, nhìn Trịnh Việt đứng bên ngoài cửa sổ xe, mặt có chút tím lại, xem ra bị đả kích không hề nhỏ, như vậy cũng tốt, tốt nhất có thể làm hắn từ bỏ những ý niệm buồn cười đó đi.

Lái xe lại nói độc địa với Trịnh Việt vài câu, cũng trở về trong xe, vừa cười vừa nói “Hạ tiểu thư, cô đừng quan tâm, tôi chẳng qua vì một lòng suy nghĩ cho Thị trưởng Chu, nói chuyện có chỗ nào không phải, mong cô lượng thứ.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Tôi không ngại gì đâu, vừa rồi anh làm cũng đúng, nhưng lần sau không nên động thủ thì tốt hơn, nếu không tôi sợ sẽ gây phiền toái cho Thị trưởng Chu.”

Lái xe vội vàng nói “Chuyện này tôi sẽ chú ý hơn, chỉ vì hôm nay tôi thấy hắn ta kéo cô nên tôi mới đẩy ra một chút. Cô yên tâm, tôi sẽ có chừng mực.”

Hạ Chân Ngọc gật đầu cười không nói gì.

Chờ lái xe đi rồi, Trịnh Việt còn đứng yên tại chỗ, hắn không ngờ Hạ Chân Ngọc thật sự có bối cảnh như vậy, nhà hắn còn chẳng có lái xe riêng nữa, hơn nữa xe của lái xe còn gấp ba lần xe hắn đang đi, vậy mà vừa rồi hắn còn chằm biếm người ta.

Hắn từ nhỏ đã quen ưu việt, chưa từng rơi vào tình trạng bị người khác sỉ nhục mà không thể phản bác như hôm nay. Không được, hắn nhất định phải biết được bạn trai Hạ Chân Ngọc rốt cục là dạng người gì, có thể vừa già vừa xấu cũng nên.

Không được, hắn không thể nghĩ như vậy về Hạ Chân Ngọc, nhưng thật sự hắn không cam tâm. Ngày mai hắn sẽ nói với mẹ đối xe, tối thiểu khí thế không thể chênh lệch quá nhiều thế được.

Cha hắn hôm qua cũng tìm hắn nói chuyện, hắn đã biểu lộ thái độ dứt khoát muốn Hạ Chân Ngọc làm bạn gái mình, cha hắn không có cách nào ngăn cản. Bây giờ xem ra nhất định phải biết được thân phận bạn trai Hạ Chân Ngọc là gì, bất kể ở hệ thống nào, hay là làm kinh doanh, có địa vị kia của cha hắn, người

đàn ông kia chắc chắn không thể sánh bằng!

57. Chương 57

Gần một tuần sau, Chu Cẩm Vũ mới nhận được điện thoại của cha Trịnh Việt – Trịnh Quốc Tuấn, hẹn thời gian và địa điểm xong, anh cùng Thư ký Đỗ đến quán trà gặp mặt.

Trên xe, Thư ký Đỗ nói với Chu Cẩm Vũ “Trịnh Quốc Tuấn này khá kiêu ngạo thể hiện ra mặt luôn, hẹn lâu như vậy mà ông ta mới trả lời.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Biểu hiện tâm tư ra ngoài mới tốt, nếu không chúng ta cũng không thể nhìn ra suy nghĩ thật sự của ông ta.”

Sau đó Chu Cẩm Vũ nghĩ một chút mới lên tiếng “Con trai Trịnh Quốc Tuấn vẫn quần quýt lấy Hạ Chân Ngọc, cậu nhớ nói với Chí Cường, chiều mai cơ quan của Chân Ngọc tổ chức liên hoan, tan tầm sẽ tương đối sớm, nhớ nhắc hẳn không được đến trễ.”

Thư ký Đỗ đáp ứng, nói thêm “Nếu Trịnh Quốc Tuấn biết Hạ tiểu thư có quan hệ với ngài, tôi đoán ông ta có thể sẽ điều con hân đi, cũng sẽ quần quýt hơn một chút.”

Chu Cẩm Vũ lại nói “Cũng không chắc, người tên Trịnh Quốc Tuấn này, từng có người ở tỉnh ủy nói ông ta có chút bảo thủ, cần đường không ít người, cũng đặc tội với không ít người. Tâm tư của ông ta tôi cũng hiểu, đơn giản vì Phó thị trưởng Phùng Vi là đồng đội cũ của ông ta nên trong lòng không phục thôi.”

Thư ký Đỗ nói “Phó thị trưởng Phùng căn bản cũng không thể đùa được, bất kể là cách đối nhân xử thế hay tuổi tác cũng đều không thích hợp. Hơn nữa Trịnh Quốc Tuấn cũng không đến mức gộp chuyện công với chuyện con trai ông ta làm một.”

Chu Cẩm Vũ khẽ hừ một tiếng, nói “Ông ta tốt nhất đừng gộp! Chuyện công việc là trên hết, ông ta đừng có làm ảnh hưởng đến đại cục, nếu không thì người gặp điều không may chính là ông ta thôi. Nhưng nếu ông ta dung túng cho con trai hoặc làm gì nhằm vào tôi, thế thì hai cha con ông ta sẽ không yên đâu! Cậu xem lịch trình ngày mai, nếu có thể thì sau 3 giờ chiều tốt nhất để trống hết cho tôi, tôi đi đón Chân Ngọc.”

Thư ký Đỗ bất ngờ, không phải Chu Cẩm Vũ vừa nói anh báo cho Chí Cường ngày mai đến sớm đón Chân Ngọc hay sao? Đừng cái lại thay đổi, Thị trưởng Chu cũng không biết mình trước sau mâu thuẫn hay sao? Được rồi, dựa theo chỉ thị cuối cùng mà làm vậy!

Vào đến phòng trà, Trịnh Quốc Tuấn còn chưa đến, Thư ký Đỗ chọn trà rồi ngồi xuống cùng Chu Cẩm Vũ đợi Trịnh Quốc Tuấn. Trịnh Quốc Tuấn đến muộn gần 20 phút, sau khi đi vào vừa cười vừa nói “Thị trưởng Chu, thật ngại quá, có một số giấy tờ cần giải quyết gấp, để ngài phải đợi lâu rồi.”

Chu Cẩm Vũ đứng lên mời Trịnh Quốc Tuấn ngồi, cũng cười theo nói “Trưởng phòng Trịnh khách khí quá, công việc là trên hết.”

Trịnh Quốc Tuấn sau khi ngồi xuống, cố ý nhìn Thư ký Đỗ, sau đó mới bắt đầu trò chuyện với Chu Cẩm Vũ “Thị trưởng Chu tìm tôi hôm nay có phải vì chuyện đề cử thị trưởng phải không? Chuyện này lãnh đạo tỉnh ủy đều nhận thức được, Thị trưởng Chu ngài không cần phải lo lắng thế đâu.”

Chu Cẩm Vũ bật cười hai tiếng, nói “Tôi không lo lắng chuyện này, nhưng tôi cũng muốn cân nhắc cảm xúc đồng chí một chút, chi tiết, tỉ mỉ cũng rất quan trọng. Trưởng phòng Trịnh, hôm nay chúng ta sẽ nói chuyện cởi mở hơn một chút, trong lòng ông nghĩ thế nào tôi cũng hiểu chút ít, nhưng chuyện cấp trên đã quyết định, muốn dùng năng lực cá nhân để ngăn cơn sóng dữ có phải là không thực tế quá không? Tôi cũng không muốn liên quan gì, nhưng vẫn muốn Trưởng phòng Trịnh đứng ngoài quan sát cho thỏa đáng.”

Trịnh Quốc Tuấn sau khi nghe Chu Cẩm Vũ nói hết, sắc mặt có chút không tốt lắm, nhưng không phục, nhấp một ngụm trà mới lên tiếng “Ý của Thị trưởng Chu tôi đã hiểu rõ rồi, nhưng giải quyết việc chung

Trịnh Quốc Tuấn tôi tác phong trước sau như một, một trưởng phòng nho nhỏ như tôi đâu tài giỏi như thế, Thị trưởng Chu cũng hiểu mà.”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh một chút, đây là ý đối địch hay sao? Vì vậy xoay chuyển lời nói thêm “Kỳ thật, hôm nay tôi tìm Trưởng phòng Trịnh đến chủ yếu không phải vì việc công mà là việc tư, hi vọng Trưởng phòng Trịnh có thể xử lý thật tốt.”

Trịnh Quốc Tuấn lập tức đưa ánh mắt về phía Thư ký Đỗ, sau đó nói với Thư ký Đỗ “Hôm nay thấy Thư ký Đỗ đi cùng, tôi đã nghĩ đến rồi, chuyện Thị trưởng Chu nói chỉ sợ tôi không giúp được gì, có phải chuyện con trai tôi và họ hàng Thư ký Đỗ phải không?”

Không đợi Chu Cẩm Vũ nói gì, Trịnh Quốc Tuấn nói thêm “Chuyện này tôi cũng nghe Chủ nhiệm Trương nói rồi, tuy nhiên tôi không thích chuyện nhà gái lớn tuổi hơn nhà trai, nhưng Trưởng thư ký Đỗ ngài cũng biết, con trai tôi bây giờ không thể quản nổi. Vì chuyện này tôi cũng đánh nó, mắng nó nhưng tiểu tử này vẫn không nghe. Theo tôi thấy không bằng thế này đi, trước hết cứ để cho chúng nó bên nhau, chuyện nào loạn của chúng nó, chờ khi chuyện này qua đi, đến lúc đó chúng ta nghĩ cách cũng không muộn, tôi biết ngài cũng không muốn thế, chúng ta đều có chung suy nghĩ, nhưng vẫn cứ không nên sốt ruột quá thì hơn.”

Thư ký Đỗ liếc nhìn Chu Cẩm Vũ mới vừa cười vừa nói “Haizzz, Trưởng phòng Trịnh khách khí quá, nhưng tôi ở đây cũng có duyên cớ, Hạ tiểu thư chỉ là mượn cái hư danh của tôi mà thôi, thật ra không có quan hệ thân thích gì cả. Đây cũng coi như tin tưởng ngài nên hôm nay mới ở chỗ này cùng ngài nói chuyện, thực ra Hạ...” Nói đến đây liền nhìn về phía Chu Cẩm Vũ gật đầu.

Trịnh Quốc Tuấn nhìn ám hiểu của Thư ký Đỗ, trong đầu “Ầm” một tiếng, nghĩ thầm không phải đâu, cô gái họ Hạ kia là người phụ nữ của Chu Cẩm Vũ? Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn có chút không dám tin nhìn sang Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ thản nhiên nhìn Trịnh Quốc Tuấn, cười nói “Trưởng phòng Trịnh, Hạ Chân Ngọc là vợ Chu Cẩm Vũ tôi, ông đừng làm khó tôi nữa, phải chăng ông nên quản giáo lời nói và việc làm của con trai ông hơn một chút?”

Thần sắc Trịnh Quốc Tuấn biến đổi liên tục, cuối cùng mới thấp giọng nói “Tôi hiểu rồi, chuyện này là do tôi dạy con không tốt, kính mong Thị trưởng Chu không nên chấp nhặt với tên tiểu tử như hần làm gì.”

Sắc mặt Chu Cẩm Vũ đột nhiên trầm xuống, nói “Tôi có chấp nhặt với cậu ta hay không, còn xem hành động của cha con ông, về việc công tôi không quan tâm Trịnh Quốc Tuấn ông là người như thế nào. Nhưng chuyện này, ông tốt nhất nên giữ chừng mực cho tốt, người phụ nữ của tôi bị quấy rối như vậy, nếu không phải nể mặt mũi cho Trưởng phòng Trịnh, thì hậu quả ông cũng biết rồi đấy!”

Trịnh Quốc Tuấn biết rõ Chu Cẩm Vũ không phải nói chơi, chức vụ của ông ta không cao, nhưng chuyện này ông ta cũng hiểu rất rõ, nhà họ Chu cả hai phương diện quân sự và chính trị đều có quan hệ rất chặt chẽ. Ông từng nghe nói sự trường nào đó của quân đội rất dễ khiến một người biến mất không lí do, tuy nhiên ông ta biết rõ Chu Cẩm Vũ sẽ không làm việc kích động như vậy, nhưng nếu con trai ông ta thiếu đầu hay thiếu tay chân, vậy cũng không thể được!

Trịnh Quốc Tuấn nghĩ vậy liền đứng lên, nói với Chu Cẩm Vũ “Thị trưởng Chu, ý của ngài tôi đã hiểu rồi, tôi sẽ nghĩ cách, nhưng con trai tôi tính tình bướng bỉnh, nếu có chỗ nào đắc tội, tôi ở đây xin được tạ lỗi trước với ngài, cũng xin ngài hạ thủ lưu tình, cho tôi một chút thời gian.”

Chu Cẩm Vũ ngồi trên ghế, giống như cười mà không phải cười nói “Trưởng phòng Trịnh nói chuyện nghiêm trọng quá rồi, con trai ông còn trẻ, đây là thời điểm nhiệt tình nhất, nhưng mà mắt nhìn không tẹ, nếu như đầu óc có thể hiểu biết một chút thì tốt rồi. Hôm nay tôi chỉ nói tới đây thôi, tôi cũng nói một câu cuối cùng, chuyện công, tôi không can thiệp, nhưng không có nghĩa người khác có thể tùy ý thao túng Chu Cẩm Vũ tôi, về tư, nếu ai có suy nghĩ không phải với vợ của Chu Cẩm Vũ tôi, sự lưu tình của tôi cũng có giới hạn thôi đấy!”

Nói xong Chu Cẩm Vũ đứng dậy trước bước nhanh ra khỏi phòng, Thư ký Đỗ trước khi đi ra, nói với Trịnh Quốc Tuấn “Trưởng phòng Trịnh, ông cố gắng giải quyết cho tốt nhé, người khác có mai mối cũng phải đánh giá xem được hay không được. Còn nữa, tôi cũng muốn được nhìn thấy con trai ông sớm sớm một chút, tôi đi theo Thị trưởng Chu nhiều năm như vậy, tôi hiểu rất rõ tính tình ngài ấy, Hạ Chân Ngọc này

thật sự không thể động vào được, đó là người trong lòng Thị trưởng Chu đấy! Tôi nói đến đây thôi, tôi đi trước.” Sau đó, Thư ký Đỗ liền nhanh chóng theo sát Chu Cẩm Vũ đi ra.

Sắc mặt Trịnh Quốc Tuấn tái nhợt vào nhà, thấy vợ mình đang ngồi đọc báo, liền hỏi “Trịnh Việt đâu?”

Vợ Trịnh Quốc Tuấn ngẩng đầu nói “Ồ trong phòng nó, ông tìm nó làm gì?”

Ngữ khí Trịnh Quốc Tuấn vô cùng không tốt nói “Bà tranh thủ gọi nó xuống ngay cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng bị nó làm cho tức chết mất!”

Vợ Trịnh Quốc Tuấn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể đi gọi Trịnh Việt.

Trịnh Việt thấy cha, tùy ý nói “Cha, cha tìm con ă? Mẹ, ngày mai mẹ cho con mượn xe đi nhé, con đi xe kia xấu hổ chết đi được, ai cũng chê cười!”

Không đợi vợ nói gì, Trịnh Quốc Tuấn liền nhắc chân đạp Trịnh Việt một phát, tức giận “Mày còn cần lái xe ă? Có phải để theo đuổi phụ nữ hay không? Mày cũng không nhìn xem thân phận của mày là gì, chưa đủ lông đủ cánh mà đã đòi bày đặt như con nhà giàu, cha mày không dạy nổi mày nữa rồi! Còn nữa, mày cũng khỏi cần phải đi làm, tao sẽ điều mày đến chỗ khác, mày an phận chuẩn bị đi thi sát hạch cho tao, những chuyện khác vứt ngay khỏi đầu đi!”

Trịnh Việt bị Trịnh Quốc Tuấn đạp vào chân suýt thì ngã sấp xuống, lại nghe hết những gì cha nói liền lớn tiếng nói “Con theo đuổi phụ nữ thì đã sao? Cô ấy cũng chưa kết hôn, sao con không thể theo đuổi? Cha điều con đi con không thể đi tìm cô ấy hay sao? Buồn cười thật!”

Trịnh Quốc Tuấn phát cáu, cầm tờ báo bên cạnh đánh lên đầu Trịnh Việt, mắng “Mày nói chuyện với cha mày thế ă? Mày ở bên ngoài làm ra vẻ cậu ấm đùa nghịch oai phong, mày cũng không mở mắt mà nhìn xem mày có thân phận gì mà đòi vượt mặt người ta!”

Vợ Trịnh Quốc Tuấn đứng ngoài nhìn thấy cảnh này, vội vàng chắn giữa hai người, nói “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì, từ từ nói cho rõ, ông đánh con như vậy thì có thể giải quyết được vấn đề sao? Đừng đánh nữa, mau dừng tay lại!”

Trịnh Quốc Tuấn mệt mỏi thở dốc, ném tờ báo đi, chỉ vào Trịnh Việt nói “Bà đi mà hỏi đứa con quý hóa của bà xem nó gây ra chuyện gì bên ngoài, tôi vất vả cả đời tất cả đều bị hủy hoại trong tay thằng ranh con này rồi.”

Trịnh Việt ôm lấy mặt bị đánh đau rát, bất mãn nói “Con làm cái gì? Chẳng qua chỉ là con thích một cô gái hơn con 5 tuổi thôi sao? Cha có cần phải nói khoa trương đến thế không?”

Vợ Trịnh Quốc Tuấn nghe xong cũng có chút tức giận “Trịnh Việt, con cũng vô nguyên tắc quá rồi, thân phận của con là gì, tại sao lại đi trêu chọc phụ nữ lớn tuổi như vậy? Hay là trong cục bất động sản ấy, cô ta chủ động bám lấy con phải không?”

Trịnh Quốc Tuấn ngắt lời vợ, nói “Bà im ngay đi! Còn không biết xấu hổ mà nói thân phận gì, thân phận của tôi là gì? Tôi chỉ là một trưởng phòng mà thôi, bà đi mà hỏi hần chọc phải ai đi!”

Trịnh Việt thấy phụ thân nói như vậy, trong lòng có chút giật mình, nói “Cha, chẳng lẽ hoàn cảnh gia đình Hạ Chân Ngọc thực sự đặc biệt đến vậy sao? Vậy cũng không ảnh hưởng đến tình bạn của con và Hạ Chân Ngọc đâu!”

Trịnh Quốc Tuấn nghĩ nghĩ, đứa con trai này không đáng tin cậy không thể nói nhiều với nó, vì vậy nói ra “Những chuyện khác tao không muốn nói nhiều, tao chỉ muốn nói mày về sau cách người phụ kia xa xa một chút. Nếu không thằng cha mày mất việc chỉ là việc nhỏ, sợ mày đến lúc đó tàn tật lại hối hận cả đời!”

Vợ Trịnh Quốc Tuấn sột ruột chảy nước mắt, hỏi “Trịnh Việt, rốt cuộc con đã chọc phải ai rồi hả? Con nghe lời cha con có được không, cha con đã nói như vậy rồi, đến lúc đó nếu chuyện này thật sự xảy ra, con muốn mẹ sống sao đây!”

Trịnh Việt nghĩ có phải cha mình khoa trương quá không, chẳng lẽ gia đình Hạ Chân Ngọc là xã hội đen sao? Hơn nữa xã hội bây giờ cũng không cho phép xã hội đen tồn tại.

Trịnh Quốc Tuấn nhìn Trịnh Việt đứng đó không nói gì, nghĩ thầm mình đúng là thất bại trong việc dạy con, quá nuông chiều nó, ông cũng không thể theo sát hần 24 tiếng được, chắc chắn phải điều hần đi nơi khác, nếu không sẽ hết hi vọng quay đầu, chỉ hi vọng Chu Cẩm Vũ có thể biết rằng mình đã giáo hần, để cho hần biết khó mà lui là tốt rồi.”

Bên này, Chu Cẩm Vũ trở về nhà đã thấy Hạ Chân Ngọc đang ngồi xem ti vi, vì vậy thay quần áo rồi đến ngồi cạnh, nói “Ngày mai bao giờ tiệc liên hoan kết thúc, anh sẽ đón em.”

Hạ Chân Ngọc thò tay vào lấy khoai tây chiên, nói “12 rưỡi bắt đầu, chắc khoảng 3h là xong, anh muốn đón em à?”

Chu Cẩm Vũ nói “Ừ, anh đã bảo Thư ký Đỗ hủy hết lịch trình từ 2h trở đi, em xem em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi.”

Hạ Chân Ngọc quay đầu lại xem ti vi, tùy ý nói “Đi siêu thị, lúc đó anh ở trong xe chờ em, em đi nhanh thôi rồi sẽ ra.”

Chu Cẩm Vũ quay đầu Hạ Chân Ngọc về phía mình, cười nói “Em không thể đổi chỗ khác à? Hay đi cửa hàng bách hóa, anh mang theo kính râm, người khác không nhận ra đâu.”

Hạ Chân Ngọc nói “Có ai vào cửa hàng bách hóa đeo kính râm bao giờ không, người khác khó mà không chú ý đến anh được. Em chỉ đi siêu thị thôi, không đi chỗ nào khác đâu, quần áo cũng nhiều rồi không cần mua thêm nữa.”

Chu Cẩm Vũ bắt đầu ôm lấy Hạ Chân Ngọc, nâng cô ngồi lên đùi anh, thấp giọng cười nói “Ngoan vậy sao, chú ôm em xem ti vi nhé!”

Hạ Chân Ngọc không phản ứng, thoải mái dựa vào ngực Chu Cẩm Vũ tiếp tục xem ti vi, nhưng chưa được một lúc sau, tay Chu Cẩm Vũ đã luồn từ dưới áo ngủ cô vuốt ve bộ ngực đầy đặn, còn bắt chọt dùng bàn tay ma sát đỉnh nụ hoa.

Hạ Chân Ngọc không có tâm trạng đâu xem ti vi nữa, tóm lấy cánh tay Chu Cẩm Vũ đang tham lam tiến vào trong quần mình, nói “Anh không thể trung thực một chút à? Còn nữa, thuốc kia ngày nào anh mới mang về?”

Chu Cẩm Vũ thăm dò phía dưới Hạ Chân Ngọc, để cô ngồi trên đùi mình, một tay tiếp tục vờn về chỗ ướt át giữa hai chân Hạ Chân Ngọc, tay kia cởi áo ngủ của cô, sau đó ôm nửa vòng sau lưng cô, nói “Ngày mai anh sẽ mang về, cứng cứ để chú thưởng thức một lát.” Nói xong, Chu Cẩm Vũ cúi đầu há miệng ngậm lấy nơi mềm mại trong miệng khe mút vào.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ xoa nắn một hồi, cuối cùng run rẩy mềm nhũn trong tay Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ vẫn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Hạ Chân Ngọc giúp anh tự giải phóng, sau đó ôm Hạ Chân Ngọc về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Chân Ngọc liên hoan, nhìn thấy gần đến giờ hẹn liền gọi điện cho Chu Cẩm Vũ để anh tới đón cô. Đợi Chu Cẩm Vũ đến ngã rẽ, cô nói với đồng nghiệp một tiếng rồi đi ra.

Ngồi vào trong xe, Chu Cẩm Vũ đưa cho Hạ Chân Ngọc một cái lọ nhỏ “Đây là thuốc, em cất kỹ nhé.”

Hạ Chân Ngọc nhận thuốc cất vào trong túi xách, sau đó nói “Đi siêu thị gia đình ở phố Quảng Hưng nhé, em còn muốn mua ít đồ đưa qua bố mẹ.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Được.”, khởi động xe đi đến siêu thị.

Đến đó, Chu Cẩm Vũ dừng xe, Hạ Chân Ngọc nói “Anh tìm chỗ nào vắng vắng người không ai thấy mà ngồi chờ em tý nhé, trong xe cũng rất khó chịu.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Không sao, em đi đi. Anh vừa vặn muốn gọi điện thoại cho vài người, thời gian chắc cũng không ít, anh ở đây nhìn, chờ lúc em đi ra xách đồ giúp em.”

Hạ Chân Ngọc cười cười tiến về phía cửa lớn siêu thị, ai ngờ vừa mới đi được nửa đường đã bị người nào đó phía sau ôm lấy hai vai, dọa cô vội vàng quay người lùi về phía sau.

Trịnh Việt nhìn thấy Hạ Chân Ngọc xoay người, hai tay vẫn khoác trên vai cô, cúi đầu cười nói “Chân Ngọc, cô cũng về giữa chừng à, thật trùng hợp, tôi đến đây đón mẹ tôi, cô còn chưa mua gì à? Tôi đi cùng cô, mẹ tôi đang đứng trò chuyện với mấy người bạn.”

Hạ Chân Ngọc đẩy tay Trịnh Việt ra, nói “Cậu đừng có động chân động tay, tôi và cậu chưa thân thiết đến mức đó, có người đón tôi rồi, cậu cứ bận việc của cậu đi.”

Trịnh Việt nhú mày, hỏi “Chân Ngọc, rốt cuộc cô đang nghĩ gì vậy, là cô cho người đến tìm cha tôi phải không? Còn muốn điều tôi đi nữa, cô thật sự không thích tôi đến thế hay sao? Còn cha tôi nữa, ông ấy...”

Hạ Chân Ngọc có chút tức giận, Trịnh Việt như vậy khiến cô không kiên nhẫn nổi nữa, nhưng không đợi cô nói gì, đã có người vừa cười vừa nói “Cô ấy không thích cậu không phải rõ ràng quá rồi sao?”

Chu Cẩm Vũ tuy cười, nhưng trong mắt một chút vui vẻ cũng không có, kéo Hạ Chân Ngọc ôm lấy trước người mình, bình tĩnh nhìn Trịnh Việt.

Trịnh Việt lập tức kinh ngạc nhìn hai người trước mặt, phải nói là nhìn Chu Cẩm Vũ, mãi mới lắp bắp nói “Chu, Thị trưởng Chu.”

Chu Cẩm Vũ dãn lông mày, nói “Tôi tưởng sau khi làm nhiều chuyện như vậy, cậu có thể hiểu ra chút lý lẽ, không nhờ Trưởng phòng Trịnh đúng là không biết dạy con! Cậu ý vào thế lực của cha mình, vẫn cảm thấy chỉ bằng nhiệt huyết thanh xuân có thể đào góc tường của tôi sao, bám riết người phụ nữ của tôi sao?”

Mặt Trịnh Việt trong thoáng chốc đỏ bừng lên, mắt nhìn thẳng về phía trước một câu cũng không nói nên lời.

Hạ Chân Ngọc sợ xảy ra chuyện gì, có chút lo lắng túm lấy Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ vỗ vỗ cô ra hiệu không việc gì phải lo cả, sau đó tiếp tục nói “Cha cậu đã nói với cậu chưa? Xem ra không có hiệu quả gì, tôi chỉ cho cậu cơ hội cuối cùng, hoặc là cậu nghe theo sắp xếp của cha cậu, hoặc là cậu cứ tiếp tục gây thơ thế đi, đến lúc đó, không chỉ nói cơ hội làm cậu ấm của cậu cũng không có, e rằng nghĩ đến bán sức kiếm tiền cậu cũng không có đủ tư cách!”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, hôm nay chúng ta không mua nữa.” Nói xong, anh liền ôm cô đi khỏi.

Trịnh Việt ngây ngốc nhìn hai người rời đi, hóa ra cha hắn thật sự nói đúng, hắn cơ bản không có tư cách theo đuổi Hạ Chân Ngọc, hắn còn tự cho là đúng, cho là mình có ưu thế cực lớn trước mặt Hạ Chân Ngọc. Hóa ra không chỉ có mình, e rằng cha hắn tùy thời chọn sai phía đấu tranh chính trị, hai ngày này phụ thân hắn mặt ủ mày chau, có phải cha hắn phải hứng những chuyện liên quan đến hắn hay không?

Hạ Chân Ngọc đúng là người phụ nữ của Chu Cẩm Vũ, khó trách có cả xe riêng đưa đón, khó trách bình thường cô ăn hay mặc cũng đều là hàng cao cấp, khó trách cô nhìn ai cũng chướng mắt! Trịnh Việt cười chính mình đã quá ngu ngốc, hắn vừa rồi muốn hỏi Hạ Chân Ngọc cha hắn năm sau sẽ bị đối công tác có liên quan gì đến chuyện này không, bây giờ xem ra không cần hỏi gì nữa, cha hắn đứng sai phía, mà hắn thì không thể giúp gì cho cha mình.

Trịnh Việt hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt quyết định, vẫn cứ là ra nước ngoài thôi. Lần này hắn đã gây ra phiền toái quá lớn, cha hắn cũng không nở mày nở mặt như trước kia, hắn có lẽ cũng nên cân nhắc con đường tương lai của mình rồi!

Hạ Chân Ngọc nhìn trộm Chu Cẩm Vũ, thấy anh không có biểu lộ gì, trong lòng cũng không để tâm nữa. Chuyện hôm nay cũng không thể trách cô, cô làm sao biết được Trịnh Việt đột nhiên lao tới ôm cô, đúng là xui xẻo!

Hai người quay trở về căn hộ ở Nhã Phong, Chu Cẩm Vũ ngồi thẳng lên ghế salon, nhìn ra rõ ràng là bộ dạng hờn dỗi. Hạ Chân Ngọc cũng thay quần áo, đi từ trong phòng ngủ ra ngồi bên cạnh Chu Cẩm Vũ, nhỏ giọng nói “Anh giận à?”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc không lên tiếng, Hạ Chân Ngọc nói thêm “Chuyện kia, em thật sự không biết cậu ta cũng đến siêu thị, anh tức cái gì chứ? Hơn nữa, chuyện này anh cũng biết mà!”

Biết là một chuyện, nhưng biết và chứng kiến lại là một hay sao? Chu Cẩm Vũ thực sự đã tức giận, ngồi trong xe nhìn thấy tiểu tử kia ôm lấy Hạ Chân Ngọc, anh thật sự muốn cho người chặt luôn cả đôi tay kia đi! Sau đó anh lại tưởng tượng lúc Hạ Chân Ngọc ở cơ quan, lúc mà anh không nhìn thấy, không biết tiểu tử này còn làm những gì nữa, nghĩ đến đây trong lòng Chu Cẩm Vũ không thể hạ hỏa được.

Hạ Chân Ngọc ôm lấy cánh tay Chu Cẩm Vũ lắc lắc nói “Đừng giận nữa mà...coi như em sai rồi, vậy cũng không được sao?”

Chu Cẩm Vũ tức giận nói “Em nhận sai thay hẳn làm gì? Đúng là không khỏi khiến người ta nghi ngờ!”

Hạ Chân Ngọc bị chặn họng không thể phản đối được, chỉ có thể buông tay anh ra ngồi bên cạnh chẳng thêm nói gì.

Chu Cẩm Vũ cũng không quan tâm đến thái độ của Hạ Chân Ngọc, đi thẳng vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Hạ Chân Ngọc có chút ảm ức, cô biết rất rõ Chu Cẩm Vũ đang giận, nhưng cô không biết rốt cuộc anh đang giận cái gì, cũng đã nói một câu xin lỗi hết nước hết cái như vậy rồi. Haizzz, thật là hao tâm tổn trí, cô cũng chưa từng đi dỗ dành đàn ông bao giờ.

Hạ Chân Ngọc ngồi một mình trên ghế salon xem ti vi, mãi đến tận khi trời tối vẫn không thấy Chu Cẩm Vũ đi ra, xem ra đúng là giận thật rồi.

Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng rón rén mở cửa phòng ngủ, nhìn thấy Chu Cẩm Vũ vẫn nằm ở trên giường, cảm giác như ngủ rất bình thường, vì vậy liền đi tới, kết quả vừa đi đến bên giường, Chu Cẩm Vũ đã “Vụt” một cái ngồi bật dậy, dọa cô thiếu chút nữa là hét lên.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Sao phải lén lút lút lút như vậy?”

Hạ Chân Ngọc xoa ngực nói “Anh định dọa chết em à? Em chỉ muốn vào xem, cứ tưởng anh ngủ rồi.”

Chu Cẩm Vũ khó chịu nói “Chuyện của em như vậy, anh có thể ngủ được sao? Em nói anh làm sao yên tâm được, làm sao anh trông chừng được em đây?”

Hạ Chân Ngọc cảm giác Chu Cẩm Vũ bây giờ thực sự đang tức giận không hề nhẹ, vì vậy ôn nhu nói “Em thề sau này sẽ không nói chuyện nhiều với người đàn ông khác nữa, nhưng lần này thực sự không thể trách em! Em viết giấy cam đoan được không? Nếu không thì em viết bản kiểm điểm, có được không?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong những lời này cũng không có dấu hiệu mềm lòng, chỉ quay lại nằm trên giường, kéo thẳng chăn bông trùm kín từ đầu đến chân.

Hạ Chân Ngọc nhìn hành động ngây thơ của Chu Cẩm Vũ vừa thấy bất đắc dĩ vừa buồn cười, vừa rồi trước mặt Trịnh Việt còn tỏ ra rất đàn ông, chẳng hiểu sao về nhà tính tình lại cứ như trẻ con thế này chứ.

Hạ Chân Ngọc nghĩ đến cơm tối cũng chưa ăn, vì thế cô đi vào bếp xem có thể làm gì đó ăn được không, cô chỉ có thể nấu đơn giản cho xong, lấy một đĩa chân giò hun khói trong tủ lạnh ra thái thành miếng.

Đúng lúc đó Chu Cẩm Vũ đi vào, động tác linh hoạt cầm dao thái thịt chân giò, sau đó bắt đầu bật bếp nấu mỳ, đợi đến khi xong xuôi hết liền bưng thẳng đến trước mặt Hạ Chân Ngọc nói “Em biết dùng dao chắc? Đừng có cắt vào tay rồi đòi anh đưa em đi bệnh viện!” Nói xong quay ngoắt về phòng ngủ.

Hạ Chân Ngọc nhìn bát mỳ trước mặt, san ra một bát nữa bưng đến phòng ngủ, đặt ở trên mặt bàn, vén chăn lên nói “Anh cũng ăn chút gì đi nhé.”

Chu Cẩm Vũ không nhìn Hạ Chân Ngọc, chỉ nói “Không ăn, em tự ăn đi.”

Hạ Chân Ngọc có chút sốt ruột nói “Rốt cuộc thì anh làm sao vậy? Anh nói với em đi, nếu không em cũng bốc hỏa theo anh luôn mất.”

Chu Cẩm Vũ quay đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, thở dài nói “Anh thật không sao mà, chỉ là tưởng tượng tình cảnh lúc hẳn ôm em hôm nay nên nghĩ linh tinh thôi. Em ăn trước đi, hai ngày nữa anh sẽ ổn thôi.”

Còn cần hai ngày nữa mới ổn? Hạ Chân Ngọc bất lực nghĩ, tình tình Chu Cẩm Vũ thật khó chiều, nhưng lại bướng bỉnh như vậy, anh bận thế lại vì một chuyện nhỏ không đâu mà hao tổn tâm trí cũng không hay cho lắm.

Vì vậy Hạ Chân Ngọc dõ dằn nói “Điều tại em không tránh kịp, anh đừng giận nữa, ăn chút gì đi. Nếu không thì anh phạt em đi, anh nói gì em cũng nghe hết, thế còn không được sao?”

Chu Cẩm Vũ liếc mắt nhìn Hạ Chân Ngọc, thuận miệng nói “Nếu anh bảo em hôn anh thì sao? Hôn chỗ ấy, em cũng làm chắc?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cắn môi nghĩ một lát, mới dùng thanh âm nhỏ như tiếng muỗi nói “Anh ăn đi, chỉ cần anh rửa sạch sẽ là được.”

Chu Cẩm Vũ có chút không tin nổi những gì mình vừa nghe, hai mắt cứ như sói đói nhìn thấy thịt chằm chằm nhìn Hạ Chân Ngọc, dùng thanh âm kích động run run nói “Bà xã, vừa rồi anh không nghe lầm đấy chứ? Hả?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại nhẹ gật đầu, Chu Cẩm Vũ chẳng khác gì sói tru lên, xoay người rời giường, cũng không sợ bị bóng bệ bắt nhanh chóng ăn hết sạch, sau đó cởi sạch quần áo chạy thẳng vào nhà tắm.

Hạ Chân Ngọc có chút há hốc mồm nhìn những hành động liên tiếp của Chu Cẩm Vũ, lại nghe thấy Chu Cẩm Vũ vui sướng ngâm nga hát gì đó, cô có chút hoài nghi không biết có phải mình lại bị Chu Cẩm Vũ lừa rồi không.

Nhưng đồng ý thì cũng đồng ý rồi, Hạ Chân Ngọc ngồi ở thành giường, vừa nghĩ đến việc lát nữa phải làm liên không căng thẳng không được.

Tắm rửa kỹ càng một lúc, Chu Cẩm Vũ liền đi ra, ngồi luôn lên giường mập mờ nói “Bà xã, anh tắm sạch rồi, chỗ đó đã rửa vô cùng cẩn thận.”

Mặt Hạ Chân Ngọc thoáng cái liền đỏ ửng, trèo lên trên giường ngồi giữa hai chân Chu Cẩm Vũ, đây là lần đầu tiên cô nhìn cái bộ phận đàn ông cẩn thận như vậy, hình dạng đúng là khó coi.

Chu Cẩm Vũ bị Hạ Chân Ngọc nhìn như vậy cũng hưng phấn không nổi, nhẹ duỗi tay vuốt lên mặt Hạ Chân Ngọc nói “Bảo bối ngoan, đừng sợ, em hôn nó trước đi.”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên biết rõ hôn nghĩa là thế nào, cô cũng từng xem qua loại phim đó, nhưng thao tác khi xem và thực tế có thể không giống nhau. Vì vậy, cô liền ổn định tâm lý trong chốc lát, một lúc sau mới cúi người xuống.

Cô dùng tay bám lấy chân Chu Cẩm Vũ, nhắm mắt lại hé miệng ngậm đỉnh bộ phận đó, Chu Cẩm Vũ hít một hơi xoa đầu Hạ Chân Ngọc, thở dốc nói “Bảo bối ngoan, em làm rất khá. Dùng đầu lưỡi, hizz-khà! Nghe lời tốt lắm! Cục cứng, chuyển động đi, tay cũng chuyển động theo!”

Hạ Chân Ngọc dùng cả tay lẫn miệng dựa theo chỉ thị của Chu Cẩm Vũ mà làm, đầu lưỡi trong lúc vô tình không ngừng động chạm vào đỉnh mẫn cảm nhất của Chu Cẩm Vũ. Chu Cẩm Vũ nhìn một màn nhiệt huyết sôi trào trước mắt, nhìn bộ dạng Hạ Chân Ngọc há miệng hết sức không ngừng ngậm chuyển động qua lại chỗ đó của mình, rốt cuộc không thể nhịn nổi.

Anh đột nhiên chồm dậy thẳng người quỳ trên giường, hai tay giữ lấy đầu Hạ Chân Ngọc bắt đầu chủ động tiến công. Hạ Chân Ngọc bị hành động đột ngột của Chu Cẩm Vũ khiến hô hấp cứng lại, sau đó chỉ có thể bị động tiếp nhận sức gấp rút của Chu Cẩm Vũ.

Hạ Chân Ngọc cảm giác Chu Cẩm Vũ đã đâm đến tận huyệt mình rồi, khiến cô muốn ọe ra, nhưng mặc cho cô đẩy thế nào đi nữa, Chu Cẩm Vũ cứ như phát điên không ngừng chuyển động eo, cô chỉ có thể khó chịu phát ra âm thanh “Ừ... ừ” kháng nghị.

Chu Cẩm Vũ đã thần hồn điên đảo, lúc cô phát ra những tiếng thân ngâm, anh căn bản không thể khống chế được mình, anh giữ chặt lấy gáy Hạ Chân Ngọc, gấp rút luật động vài chục cái, liền cảm thấy xương sống tê dại một hồi, cuối cùng không thể chống cự được cảm giác tê dại này, kìm nén gằm nhẹ một tiếng nhưng căn bản không kịp rút ra ngoài đã phóng ra.

Hạ Chân Ngọc bị ép nuốt một tỳ, nhanh chóng đẩy Chu Cẩm Vũ ra, sau đó cố nén nước mắt chờ cảm giác buồn nôn qua đi.

Chu Cẩn Vũ sau khi lên đỉnh, cúi đầu nhìn Hạ Chân Ngọc nước mắt lưng tròng ngồi ở đằng kia, không ngừng vuốt ngực, khoe miệng vẫn còn dính dấu vết của mình, trên người cũng vương vãi không ít. Lòng lập tức mềm nhũn, anh chưa từng cảm thấy có một người phụ nữ nào có thể làm anh phải quan tâm như vậy, có thể làm anh đau lòng đến vậy.

Chu Cẩn Vũ cầm khăn tay lau sạch sẽ cho Hạ Chân Ngọc, ôm cô nằm xuống, dỗ dành nói “Bảo bối đã phải chịu ầm ỨC rồi, là do anh không tốt, lần sau chắc chắn anh sẽ không chế được mình.”

Còn có lần sau? Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại không nói gì, sau đó để Chu Cẩn Vũ đưa cô vào giấc mơ màng.

Lúc này, Chu Cẩn Vũ nở nụ cười, tay xoa xoa ngực Hạ Chân Ngọc, nói “Cực cưng, chú nói sẽ cho em ăn ngon mà, chú cho em ăn hết rồi còn gì. Em nói xem sao em lại là một người hiếm có như thế chứ.”

Hạ Chân Ngọc một câu cũng không muốn nói, mặc kệ Chu Cẩn Vũ ăn đậu hũ của mình, sau đó có chút mệt mỏi ngủ mất.

Chu Cẩn Vũ cười nhìn khuôn mặt Hạ Chân Ngọc mới đó đã ngủ say, hôn rồi lại hôn, tay cũng không rời khỏi cứ thế ôm Hạ Chân Ngọc ngủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, còn có hơn mười ngày nữa là đến Tết Âm lịch, Chu Cẩn Vũ cho Hạ Chân Ngọc một đồng thê mua sắm. Hạ Chân Ngọc nhìn thấy thê mua sắm liền cười tít mắt, Chu Cẩn Vũ cũng cười đi theo, nói “Bảo bối à, em thân thiết với siêu thị đến thế sao? Em đưa mấy cái qua cho bố mẹ đi.”

Khó mà làm thế được, Hạ Chân Ngọc nhìn đồng thê mua sắm giá trị không hề nhỏ ngẫm nghĩ, hay là cô cứ mua nhiều đồ đến còn hơn, nếu không họ sẽ nghi ngờ.

Hạ Chân Ngọc nói “Hay là thôi đi, những thê này giá trị quá lớn, hay em mua đồ mang sang đó nhé.”

Chu Cẩn Vũ gật đầu nói “Tùy em, mình em xách không hết, anh sẽ cho Chí Cường đi theo em, để cậu ta đưa em về đến cửa nhà.”

Sau đó Chu Cẩn Vũ dừng lại một chút mới nói “Còn chuyện anh muốn nói với em, tuần tới anh phải về nhà, chắc phải mùng 6 mới về đây được.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong, chỉ “À” một tiếng coi như đã biết rồi, sau đó nghĩ mình tự về nhà mừng năm mới, thì càng cần mua nhiều đồ mang về chút, tốt nhất là gọi Cao Mai Lệ đi mua sắm cùng, nhiều thê như vậy đến lúc đó cô sẽ cho bạn mấy cái, đảm bảo nó sẽ cười tươi như hoa!

Chu Cẩn Vũ đưa tay gõ lên đầu Hạ Chân Ngọc, nói “Em đúng là vô lương tâm, anh nói anh phải về nhà hơn 10 ngày, sao em không có phản ứng gì hết thế, em không cần anh nữa phải không? Anh đi em không luyến tiếc gì sao?”

Hạ Chân Ngọc sờ lên đầu, nói “Cũng không phải không quay lại mà, về nhà mừng năm mới không phải rất bình thường sao?”

Chu Cẩn Vũ ôm Hạ Chân Ngọc, nói “Nhưng anh sẽ nhớ em lắm, anh còn chưa đi đã thấy nhớ em rồi, hay là em đi cùng anh nhé!”

58. Chương 58

Hạ Chân Ngọc cảm thấy Chu Cẩn Vũ đùa chẳng thú vị gì cả, cô cũng không nói gì, chỉ tiếp tục loay hoay lấy mấy cái thê mua sắm.

Chu Cẩn Vũ cũng vì lời đã nói ra miệng, về sau càng nghĩ càng thấy khả thi, vì vậy cười nói “Bảo bối ngoan, em đi cùng anh đi, hai ngày trước Tết anh sẽ đưa em về.”

Hạ Chân Ngọc không ngẩng đầu, nói “Em nhất định không đi, chuyện này anh không cần phải nói nữa đâu.” Cô nếu cứ không biết nông sâu mà đi theo anh, đến lúc đó Chu Cẩm Vũ lại phải tìm chỗ cho cô lén lút ở một lần nữa, cô làm vậy quá bằng làm khó chính mình!

Chu Cẩm Vũ đột nhiên hiểu Hạ Chân Ngọc nghĩ gì, vì vậy cũng cảm giác mình đưa ra đề nghị hơi quá, ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, thở dài nói “Là do anh chỉ nghĩ một chiều, em không đi thì thôi vậy.”

Hạ Chân Ngọc vẫn không ngẩng đầu, mặc kệ Chu Cẩm Vũ ôm mình, nhưng những ngón tay đang nắm chặt thẻ mua sắm có chút trắng bệch.

Chu Cẩm Vũ tiễn Hạ Chân Ngọc về nhà trước rồi mới ra sân bay. Hạ Chân Ngọc vốn muốn ra sân bay tiễn Chu Cẩm Vũ, kết quả là Chu Cẩm Vũ không cho. Chờ đến cổng tiểu khu, Hạ Chân Ngọc xuống xe vẫy vẫy tay chào Chu Cẩm Vũ rồi đi vào cửa lớn.

Nhìn bóng lưng Hạ Chân Ngọc, trong lòng Chu Cẩm Vũ có chút cay cay, một nỗi thương cảm đến khó hiểu bồi hồi trong ngực. Anh không cho cô đến tiễn ở sân bay vì sợ chính mình không chịu nổi cảnh chia ly ấy. Nhưng nói gì đi nữa, nhà đầu kia đúng thật là không tìm không phổi, một câu cần anh thôi cũng chưa từng nói, cũng không lộ ra một chút khổ sở nào, anh cảm thấy mình đúng là có chút tự mình đa tình rồi.

Hạ Chân Ngọc về nhà nói với cha mẹ mình sẽ cùng với cha mẹ mừng năm mới, họ nghe xong ngược lại rất vui vẻ, nhưng bà Hạ vẫn nhìn không được, hỏi “Chân Ngọc, cuối năm rồi con có thể mời bạn con về nhà mình chơi không, để cha mẹ nhìn mặt một chút?”

Nhìn thấy ánh mắt cha mẹ nhìn mình, Hạ Chân Ngọc nói “Cha, mẹ, nhà anh ấy ở nơi khác, anh ấy đang về nhà mừng năm mới, để sau có cơ hội đã ạ.”

Cha mẹ cô nghe xong không nói gì, biết con mình cũng không dễ dàng gì, có lẽ thật sự là chưa chuẩn bị tốt, người một nhà vui vẻ đón năm mới mới quan trọng.

Hạ Chân Ngọc nói thêm “Cha mẹ cũng không cần phải sắm Tết gì đâu, cứ để con mua được rồi, cơ quan phát thẻ mua sắm mà.”

Bà Hạ nói “Cơ quan con phát thẻ mua sắm bao nhiêu tiền thế, có thể dùng được sao?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Đủ dùng thôi, cha mẹ đừng quan tâm!”

Hạ Chân Ngọc trở lại phòng mình, không ngừng hít thật sâu, những giọt nước mắt cô cố nén lúc chia tay Chu Cẩm Vũ bây giờ cứ trào ra không ngừng, sau đó cô gọi điện cho Cao Mai Lệ, hẹn cô ấy ngày mai ra ngoài dạo phố.

Ngày hôm sau, Hạ Chân Ngọc hẹn Cao Mai Lệ gặp nhau ở trước cửa siêu thị, Hạ Chân Ngọc cũng không gọi điện cho lái xe, cô cũng không muốn sau khi Chu Cẩm Vũ rời đi phải đối mặt những người hay sự việc gì liên quan đến Chu Cẩm Vũ.

Lúc gặp Cao Mai Lệ trên đường, Cao Mai Lệ nói “Haizzz, Chân Ngọc, lâu lắm rồi mới gặp cậu, có vẻ béo lên nha! Xem ra cậu được chăm sóc rất khá, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, xem ra sống cũng thoải mái, đúng là Thị trường đại nhân có khác!”

Hạ Chân Ngọc hung hăng nhìn Cao Mai Lệ, nói “Đang ở bên ngoài, cậu nói chuyện đứng đắn chút được không? Vốn còn muốn ban thưởng cho cậu, nhưng cậu có biểu hiện thế này thì...”

Cao Mai Lệ lập tức cười nói “Haizzz, chị của em, chị cứ ban thưởng cho em đi, em cam đoan ngôn ngữ của em sẽ mộc mạc, thuần khiết và đứng đắn ngay thôi!”

Hạ Chân Ngọc bị trêu chọc liền bật cười, nói “Nãy ở đây em có nói gì sai đâu, Hách Lượng nhà em cũng làm em phát tướng không ít nha, còn nói chị thế nữa!”

Cao Mai Lệ khẽ nói “Anh ấy cũng là nhân viên thanh liêm trong văn phòng chính phủ, phúc lợi thì có, nhưng sao có thể so sánh với Thị trường của chị. Chị rút cuộc muốn cho em cái gì, nói nhanh nhanh lên đi, em sốt ruột muốn chết rồi!”

Hạ Chân Ngọc liền cho Cao Mai Lệ ba cái thẻ, Cao Mai Lệ vừa nhận vừa nói “Oa, hóa ra là thẻ mua sắm, Hách Lượng nhà tớ cũng được phát. Mẹ ơi! Hạ Chân Ngọc, thẻ này thật sự cho tớ sao? Thẻ này thật sự là

cho tớ sao? Có phải tớ nhìn nhầm không, bà đây giàu rồi, á..., ha ha ha ha!” Cao Mai Lệ xem xét giá trị trên thẻ rồi kích động lôi kéo Hạ Chân Ngọc nhảy từng từng.

Khó khăn lắm mới khiến Cao Mai Lệ bình tĩnh trở lại, Hạ Chân Ngọc cười nói “Cậu dạo này sao rồi?”

Cao Mai Lệ oán trách nói “Cậu nhìn dáng vẻ này của tớ xem, đã sớm phải tiếp xúc với các mặt của xã hội này rồi. Nhưng mà Chu Cẩm Vũ này cũng thật rộng rãi, ra tay là hơn vạn đống, bình thường chắc anh ta cho cậu không ít phải không? Chân Ngọc, không phải tớ nói khó nghe đâu, nhưng cậu theo anh ấy cũng đáng, ít ra anh ta có nhà có cửa, đối xử hào phóng với người phụ nữ của mình, đây mới là người đàn ông thật sự đấy, còn tất cả chỉ là muối. So với những kẻ trong miệng đậm đặc tình ý, thực ra là vắt cổ chày ra nước, nhu nhược gấp trăm lần!”

Hạ Chân Ngọc biết Cao Mai Lệ nói chuyện đều rất thực tế, cười cười không nói gì đi cùng cô vào trong siêu thị, hai người vừa đi dạo vừa trò chuyện, sau khi mua sắm thả cửa, phía sau mỗi người đều có một xe đồ đầy ự, sau đó tìm chỗ nghỉ ngơi, đồ đạc cũng không thể một ngày mà mua hết được, hôm nào còn phải mua tiếp.

Trong tầng lầu đặc biệt của một nhà hàng khá sang trọng, sau khi chọn món ăn, Cao Mai Lệ biểu lộ có chút nghiêm túc, nói “Chân Ngọc, những lời vừa rồi chỉ là đùa thôi, chúng ta đều biết cậu cần bản không màng đến bất cứ cái gì của Chu Cẩm Vũ. Nhưng cậu cũng cần phải cân nhắc đến tương lai của mình, cậu đi theo anh ta tính thế nào, chẳng lẽ còn thật sự muốn đợi vài năm, đợi đến khi anh ta không còn hứng thú nữa mới tính sao? Cậu cũng đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa, định thế nào thì sớm làm đi, tranh thủ lúc tuổi tác còn ít mà đi bước tiếp theo đi chứ.”

Hạ Chân Ngọc yên lặng uống nước, không biết phải trả lời vấn đề này với Cao Mai Lệ thế nào.

Cao Mai Lệ nhìn bộ dạng này của Hạ Chân Ngọc, thở dài nói “Tớ biết từng tiếp xúc với người đàn ông như Chu Cẩm Vũ, những người khác đều rất khó vừa mắt cậu. Nhưng mà, Chân Ngọc, chúng ta vẫn cứ thực tế một chút đi có được không? Cậu và Chu Cẩm Vũ cần bản không có hi vọng gì, hoàn cảnh gia đình anh ta, thân phận, địa vị cũng đâu phải để cho oai, nói gì đi nữa cũng sẽ không chấp nhận một người phụ nữ từng kết hôn một lần! Cậu suy nghĩ cho thật kỹ đi, đừng để đến lúc đó lại hối hận, ngộ nhỡ chuyện này vỡ lở, cậu lại để cha mẹ cậu thương tâm khổ sở theo hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong, cả buổi mới thấp giọng nói “Những điều cậu nói tớ đều hiểu, thật sự không dễ dàng như vậy, tớ vẫn cho rằng mình là người phụ nữ đã mất niềm tin vào tình yêu, sẽ không động lòng với bất cứ ai. Nhưng Mai Lệ, cậu biết không, Chu Cẩm Vũ thực sự đối xử với tớ rất tốt, trừ cha mẹ ra chưa có ai từng chăm sóc tớ như thế, bao dung tớ như thế.”

Cao Mai Lệ ngắt lời Hạ Chân Ngọc, nói “Đây mới là việc làm tổn thương người ta nhất, rõ ràng không thể cho cậu bất cứ hứa hẹn gì, nhưng lại cứ dây dưa như vậy. Tớ hiểu cảm giác của cậu, nếu là tớ cũng sẽ không nỡ, người như cậu tuy không dễ động lòng, nhưng một khi đã đắm đầu vào sẽ trở nên cố chấp. Cho nên tớ chỉ có thể khuyên cậu, nhân lúc cả hai người còn chưa bị tổn thương về cả tình cảm lẫn thể diện thì hãy mau chóng quyết định đi, đau khổ bây giờ còn hơn đau mãi về sau, đời cậu cũng khá ổn một đoạn đường rồi, nên buông tay đúng lúc thì hơn.”

Hạ Chân Ngọc có chút thống khổ nói “Tớ biết, trong đầu tớ hầu như lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này, nhưng tớ vẫn thiếu một cơ hội, thiếu cái một cái gì đó có thể làm tớ hoàn toàn mất hết hi vọng, thiếu cả lý do để từ bỏ hoàn toàn. Nói thật tớ đã mong có chuyện gì đó sẽ phát sinh, nhưng lại sợ có chuyện phát sinh, bất kể tớ chuẩn bị kỹ càng như thế nào, tớ cũng biết nếu ngày đó thật sự đến, tớ vẫn sẽ khổ sở muốn chết.”

Nói đến đây cảm thấy không có chuyện gì tốt cả, cơm nước xong xuôi, hai người lại trò chuyện một lát rồi đem xe đẩy ra ngoài chuẩn bị rời siêu thị bắt xe về nhà.

Trước Tết, nhiều người cũng đi mua sắm, bắt xe cũng rất khó, đợi mãi mới có một xe trống, vì nhà Cao Mai Lệ xa hơn, Hạ Chân Ngọc để bạn lên xe trước còn mình tiếp tục chờ xe.

Đúng lúc đó, một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh chỗ Hạ Chân Ngọc đang đứng, sau khi hạ kính xe xuống, Hạ Chân Ngọc chỉ thấy Trịnh Việt nhìn mình cười.

Trịnh Việt cười nói “Chân Ngọc, đúng là vừa khéo, không bắt được xe à, để tôi tiễn cô.”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy Trịnh Việt trong lòng cũng có chút phiền, vì vậy nói “Không phiền cậu, tôi tự bắt xe được rồi.”

Trịnh Việt biểu lộ rất tự nhiên, nói “Cô yên tâm, tôi không có ý gì đâu, hơn nữa tôi cũng sắp đi nước ngoài rồi, sẽ không dây dưa gì với cô nữa. Tầm này cô có đứng đợi cả tiếng nữa cũng chưa chắc đã bắt được xe đâu.”

Hạ Chân Ngọc nghe Trịnh Việt nói xong có chút ngoài ý muốn, không ngờ hần đột nhiên trở nên hiểu lý lẽ như vậy, nhưng cô vẫn đứng ở đó không nói gì.

Trịnh Việt nói “Tôi không thể đỗ xe ở đây quá lâu, cô mau lên xe đi, cô cũng đừng quá coi thường tôi, phong độ tôi vẫn còn đấy.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ một lúc, liền xách đồ đạc để ở ghế sau còn mình ngồi vào vị trí tay lái phụ.

Trịnh Việt cười nói “Thật ra vừa rồi đến siêu thị tôi đã thấy cô rồi nhưng lại thấy cô đi cùng bạn, không muốn quấy rầy nên chờ ở đây từ lúc đó đến giờ.”

Nghe xong Hạ Chân Ngọc lập tức nổi lên tâm lý đề phòng, Trịnh Việt chờ cô lâu như vậy là muốn làm gì!

Trịnh Việt quay đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, có chút buồn cười nói “Cô đừng dùng ánh mắt như nhìn lưu manh trộm cướp nhìn tôi có được không? Một mặt tôi cũng muốn gặp mặt cô một lần trước khi đi nước ngoài, một mặt tôi cũng muốn giải thích với cô, coi như hành động theo đuổi oanh oanh liệt liệt của tôi kết thúc bằng một dấu chấm, cô còn muốn gì nữa?”

Hạ Chân Ngọc có chút xấu hổ nói “Là do tôi nhạy cảm nhưng cậu không cần phải nói xin lỗi đâu, mọi chuyện đều đã qua, cậu có thể hiểu được là tốt rồi.”

Trịnh Việt nói “Như vậy sao được, từ bé đến giờ tôi chưa bao giờ chính thức chủ động theo đuổi người khác, không ngờ mới lần đầu tiên đã bị đả kích triệt để như vậy, hơn nữa còn thuận tiện biết được người yêu cô, thảo nào không coi địa vị của cha tôi ra gì cũng phải. Nên tôi mới nghĩ mình nên ra nước ngoài học vài thứ cho thật tốt, sau này còn giúp bố mẹ giành sĩ diện, với lại để cho người kia biết rõ, Trịnh Việt tôi cũng có bản lĩnh của mình khiến bố mẹ có thể nở mày nở mặt.”

Hạ Chân Ngọc lúc này nở nụ cười rất thật lòng, cô rất tán thưởng những người có hiểu với cha mẹ, vì vậy nói “Cậu còn có thể nghĩ lạc quan như vậy, thật sự không dễ dàng gì, tôi chỉ có thể chúc cậu sau này sẽ làm nên nghiệp lớn.”

Hai người đều thả lỏng, chủ đề nói chuyện cũng rất cởi mở, đúng lúc đó chuông điện thoại của Hạ Chân Ngọc vang lên, cô lấy điện thoại ra trực tiếp nhấn nút nghe “A lô.”

Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm ôn nhu của Chu Cẩm Vũ “Bảo bối ngoan, đã nhớ anh chưa?”

Hạ Chân Ngọc lập tức chột dạ liếc nhìn Trịnh Việt ở bên cạnh, Trịnh Việt hiểu nên cười cười, đặt ngón tay lên môi làm động tác “Suỵt”, ra hiệu mình sẽ không phát ra âm thanh gì.

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy mới yên tâm, nói vào điện thoại “Em mới đi siêu thị về, đang ngồi taxi về nhà, lát nói chuyện sau nhé.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Gì chứ, người khác còn quản lý cả việc hai vợ chồng nói chuyện với nhau à, em đi siêu thị với ai? Có để Chí Cường đi cùng không thế?”

Hạ Chân Ngọc đáp “Em đi cùng Cao Mai Lệ, không để cho lái xe đi theo. Nói gì đi nữa cũng sắp sang năm mới rồi, người ta cũng bận rộn bao nhiêu chuyện ở nhà, không cần phiền toái như vậy.”

Chu Cẩm Vũ nói “Em đúng là nghĩ nhiều, nếu thật sự có chuyện gì thì cứ gọi điện cho Thư ký Đỗ, lúc anh đi cũng dặn cậu ta trừ việc công ra thì chăm sóc em một chút.”

Hạ Chân Ngọc mím môi cười, nói “Em là người lớn lên ở đây, người nhà toàn bộ cũng ở đây, còn cần người khác chăm sóc hay sao? Anh thật sự bị cuồng quan tâm rồi, thế nhé, em sắp về đến nhà rồi, cúp máy nha.”

Chu Cẩm Vũ lại không muốn chỉ như vậy là xong, thấp giọng nói “Em hôn anh đi rồi cúp máy.”

Hạ Chân Ngọc có chút xấu hổ nhìn Trịnh Việt, phát hiện hắn cũng đang cố nhịn cười thì càng thẹn, nói “Anh đừng nói đùa, em đang ở trên taxi đây!”

Bên kia Chu Cẩm Vũ lại không buông tha cho Hạ Chân Ngọc, cô đành phải hôn qua điện thoại, lúc hai người đang hôn qua hôn lại, Trịnh Việt đột nhiên lớn tiếng nói “Chân Ngọc, cô chưa cài dây an toàn kìa, tôi đã nhắc từ nãy rồi, cô thất vào đi rồi nói chuyện tiếp!”

Hạ Chân Ngọc lập tức hằm hằm nhìn Trịnh Việt, Trịnh Việt không đứng đắn như ông mày cười không ngừng, Hạ Chân Ngọc vội vàng nói vào trong điện thoại “Em về đến nhà rồi, lát nữa em sẽ gọi lại cho anh.”

Sau đó cô lập tức cúp điện thoại, tức giận nói với Trịnh Việt “Cậu cố ý có phải không?”

Trịnh Việt lái xe cười ha ha, nói “Tôi vốn cũng không muốn làm thế, nhưng khi nhìn hai người cứ nhiệt tình dính lấy nhau như vậy thật sự không chịu được, không phải là chỉ hôn một cái thôi sao? Tôi nhìn cũng nhìn thấy hết rồi, coi như trả thù một chút. Thị trưởng Chu thật đúng là khiến cho người ta không ngờ tới, cứ như gái mới yêu ấy, ha ha...!”

Hạ Chân Ngọc bắt đầu nhìn Trịnh Việt, chẳng còn cách nào khác, đến cuối cùng cũng không thêm tính toán với hắn. Haizzz, chuyện này biết nói với Chu Cẩm Vũ thế nào đây!

Trịnh Việt nhìn khuôn mặt khổ sở của Hạ Chân Ngọc, nói “Haizzz, không đến mức đó chứ, Chu Cẩm Vũ rõ ràng biết tôi căn bản không phải là đối thủ của anh ta rồi còn gì, cô còn bày ra biểu lộ đấy làm gì, tôi cũng sẽ không xin lỗi đâu!”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, cậu ta thì biết cái quái gì, người chịu tội không phải là cô chứ! Hạ Chân Ngọc chỉ đường cho Trịnh Việt dừng xe ở cổng tiểu khu nhà mình, xuống xe mở cửa sau xách đồ đạc, không thêm quan tâm đến Trịnh Việt đi thẳng, Trịnh Việt nhìn Hạ Chân Ngọc đi vào cổng tiểu khu, cười đắc chí rồi lái xe đi.

Cô vào nhà cất đồ đạc xong xuôi, điện thoại vẫn không vang lên, Hạ Chân Ngọc có chút lo lắng, có phải Chu Cẩm Vũ lại tức giận rồi không, giờ cô lại thấy tức Trịnh Việt, tên tiểu tử này thật quá đáng ghét!

Hạ Chân Ngọc không thấy điện thoại của Chu Cẩm Vũ gọi đến, buổi tối cũng không ngủ được, nhìn điện thoại thấy đã hơn 1 giờ sáng rồi, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cứ là ngủ đi thì hơn.

Vừa mơ hồ nhắm mắt lại, điện thoại đột nhiên vang lên, Hạ Chân Ngọc lại càng hoảng sợ, thấy Chu Cẩm Vũ gọi điện tới liền vội vàng nghe.

Không đợi cô nói gì, Chu Cẩm Vũ liền dùng ngữ khí u ám nói “Em được lắm, điện thoại cũng không thêm gọi phải không? Em đang ở đâu? Người trong xe lúc đó là ai? Tài xế taxi kiểu gì mà gọi tên em thuận miệng như vậy?”

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ hỏi liên tiếp, không thể nói được câu nào, chỉ nhỏ giọng nói “Em ở nhà rồi, em còn tưởng anh sẽ gọi điện thoại cho em chứ?”

Chu Cẩm Vũ tức giận “Sao tôi tin được em đang ở nhà? Hạ Chân Ngọc, em cố tình đúng không? Tôi vừa mới đi, em liền không thể chờ đợi được mà đi gặp tên tiểu tử Trịnh Việt kia có phải không? Dù sao, nếu cảm thấy tôi cản trở con đường của hai người thì nói sớm một chút đi, tôi sẽ tác thành cho cả hai!”

Hạ Chân Ngọc sốt ruột nói “Anh đừng nói linh tinh, em chẳng qua chỉ là trùng hợp gặp hắn thôi, em đúng là đi siêu thị cùng Cao Mai Lệ mà, nếu không em sẽ báo cô ấy gọi điện cho anh.”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh nói “Lần trước em đã nói thế nào? Mà đúng rồi, Cao Mai Lệ là người của em, đương nhiên sẽ nói tốt cho em, em nói cái gì mà cô ta chẳng giúp em? Xem ra tôi đúng là hạ thủ lưu tình quá rồi, cũng bị người khác cấm lên, cả nhà Trịnh Quốc Tuấn đúng là muốn chết hết rồi!”

Lúc này Hạ Chân Ngọc thật sự có chút sợ hãi, cũng không thể hại cả nhà Trịnh Việt được, tuy đây cũng là do Trịnh Việt tự chuốc lấy, liền khẩn cầu Chu Cẩm Vũ, nói “Anh đừng nói xằng bậy, Trịnh Việt chuẩn bị ra nước ngoài rồi, hôm nay gặp em là chỉ muốn xin lỗi mà thôi. Em nói dối anh vì sợ anh tức giận nhưng em không ngờ Trịnh Việt lại đùa dai như vậy. Đúng rồi, Trịnh Việt là cố ý chọc giận anh thôi, giống như một đứa trẻ đùa giỡn thôi mà, anh ngàn vạn lần đừng nóng giận, được không?”

Bên kia điện thoại Chu Cẩm Vũ cả buổi không nói gì, tìm Hạ Chân Ngọc như bị treo ngược lên, một lát sau Chu Cẩm Vũ mới lên tiếng “Đưa máy cho cha mẹ em nghe đi.”

Hạ Chân Ngọc có chút trợn tròn mắt, hỏi “Đưa máy cho họ nghe làm gì?”

Chu Cẩm Vũ bình tĩnh nói “Chỉ cần cha mẹ em nhận điện thoại, tôi sẽ tin em đang ở nhà.”

Hạ Chân Ngọc không thể tưởng tượng nổi, nói “Em lừa anh để làm gì, nếu không em dùng máy bàn gọi cho anh, vậy có được không?”

Chu Cẩm Vũ vẫn không nghe, nói “Tôi đâu biết số điện thoại bàn của nhà em là bao nhiêu, tôi nói rồi, trừ khi cha mẹ em nghe tôi sẽ tạm tin em, những chuyện khác chờ tôi về rồi hẵng nói.”

Hạ Chân Ngọc căn bản không thể nghe Chu Cẩm Vũ được, vì vậy nói “Vậy anh làm sao biết được người nghe máy chính là cha mẹ em? Em có thể tùy tiện tìm người nào đó nghe máy đấy! Anh nói có lý một chút đi, bây giờ là mấy giờ rồi? Em có thể gọi cha mẹ em dậy nghe máy hay sao? Hơn nữa, họ biết anh là ai, nghe điện thoại rồi thì nói cái gì, anh có tin hay không?”

Thanh âm Chu Cẩm Vũ càng thêm trầm xuống, nói “Hạ Chân Ngọc, em cảm thấy tôi không có cách nào với em phải không? Em cảm thấy bình thường tôi nuông chiều em, che chở cho em, em cho là mình có thể một tác lên trời rồi phải không? Nếu em thật sự không muốn theo tôi thì cứ nói thẳng ra, tôi sẽ không cố sống cố chết dính vào em, cản trở nhân duyên tốt đẹp của em! Lúc trước em chẳng hứa là dù có chuyện gì đi nữa cũng sẽ nói thẳng với tôi hay sao? Sao bây giờ em lại nói hai lời, hết hiểu lầm rồi oan ức, sao em có thể trùng hợp gặp hần như vậy, con mẹ nó chứ, em cảm thấy tôi còn có thể tin em sao?”

Hạ Chân Ngọc bị ức chế, nước mắt cứ thế trào ra, cô chịu đựng cũng đủ lắm rồi! Sau khi cô ly hôn chuyển về sống chung với Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ bắt đầu đề phòng cô như đề phòng cướp, như thể Hạ Chân Ngọc là loại phụ nữ không đứng đắn, tùy lúc có thể dựa vào người đàn ông nào đó tốt hơn. Cô còn chưa đủ nghe lời hay sao, bình thường tan tầm một phút cũng không dám chậm trễ trở về nhà, cẩn thận từng li từng tý giữ khoảng cách với những người đàn ông khác, đi đâu cũng phải xin phép từ sớm, về muộn một chút Chu Cẩm Vũ liền gọi điện không ngừng giục cô về Nhà Phong, mãi đến khi cô về đến nhà rồi mới chịu ngừng.

Cô không hiểu rốt cuộc mình đã làm cái gì để Chu Cẩm Vũ phải giám sát hành tung của cô chặt đến vậy, vì thế tỉnh táo nói “Vậy anh muốn thế nào?”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh một tiếng, nói “Sống với nhau được thì sống, không sống được thì chia tay đi, tránh ngày nào đó lại loạn hết cả lên! Nếu như em có ý gì khác, tôi vừa nói rồi, chắc chắn tôi sẽ tác thành cho em, chỉ cần em cứ thoải mái thừa nhận là được!”

Hạ Chân Ngọc chặt đứt tâm tư của Chu Cẩm Vũ, nén lửa giận cười lạnh theo, nói “Em thừa nhận em có ý nghĩ khác nhé? Anh có gì cần nói nữa không?”

Kết quả cô nghe thấy tiếng Chu Cẩm Vũ trực tiếp cúp điện thoại “Tút, tut, tut...”

Hạ Chân Ngọc lau nước mắt suy nghĩ, thành công rồi đấy, cơ hội đã đến rồi, đơn giản giống như Cao Mai Lệ đã nói thà đau bây giờ còn hơn đau mãi về sau.

Hạ Chân Ngọc dứt khoát tắt di động, trùm chăn bông đi ngủ, thời gian còn dài, cô cũng không phải sống chỉ vì Chu Cẩm Vũ!

Ngày hôm sau, Hạ Chân Ngọc nằm ườn trên giường không chịu dậy, mãi đến khi mẹ cô gọi ăn cơm trưa mới chịu rời giường, hôm qua tuy tức giận nhưng cô lại ngủ rất ngon, cũng không mất ngủ, như thế là đã vượt quá dự kiến của Hạ Chân Ngọc rồi.

Ăn cơm trưa xong, Hạ Chân Ngọc chuẩn bị đến cửa hàng mua mấy bộ quần áo cho cha mẹ, năm mới đi chúc Tết nhà họ hàng cũng phải ăn mặc cho thật đẹp mới được.

Đội chuẩn bị xong cũng đến một giờ chiều, Hạ Chân Ngọc cầm túi xách ra ngoài gọi xe, nghĩ trong đầu đến cửa hàng chọn vài bộ rồi về, vì vậy cô ra cửa lớn tiểu khu, đứng ở bên đường chờ taxi.

Đúng lúc đó, đột nhiên một chiếc ô tô không biết từ đâu phóng ra, Hạ Chân Ngọc chỉ thấy có người bên cạnh la lên để cô tránh ra, nhưng chính cô lại ngây người đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích được, chỉ có thể chờ xe tông vào.

Cái xe đó chỉ cách Hạ Chân Ngọc có mấy mét liền phanh lại, cô nhìn lên cửa kính xe thấy Chu Cẩm Vũ, nghĩ thầm trong đầu, vừa rồi anh không phải muốn đâm chết cô chứ!

Chu Cẩm Vũ mặt lạnh tanh kéo thẳng tay Hạ Chân Ngọc lên xe, Hạ Chân Ngọc bị dọa đến mức ngồi trong xe một lúc tinh thần mới bình thường trở lại.

Cô vừa định xông lên mắng Chu Cẩm Vũ một trận, kết quả nhìn thấy hai mắt Chu Cẩm Vũ che kín tơ máu, đỏ quạch một mảng, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía trước liền không dám mắng nữa.

Chu Cẩm Vũ lái xe về Nhà Phong, dừng xe lại, liền dắt một mảnh Hạ Chân Ngọc vào thang máy, chờ đến tầng trệt, mở cửa, đẩy thẳng Hạ Chân Ngọc vào trong sau đó khóa chặt cửa, nhìn chăm chăm như muốn giết cô.

Hạ Chân Ngọc trong lòng có chút sợ hãi, Chu Cẩm Vũ về từ bao giờ, chẳng lẽ anh ấy vẫn luôn thủ sẵn ở cửa nhà chờ cô? Lại nhìn thấy biểu lộ này của anh, liệu anh có hành động gì quá khích hay không, trong đầu cô đột nhiên hiện lên những tình tiết giết nhau vì tình trong phim truyền hình, nuốt nuốt nước miếng càng không dám động đậy.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc trong chốc lát, dùng thanh âm không có cảm xúc gì, nói “Nói đi, người đó là ai?”

Hạ Chân Ngọc không hiểu, dè chừng hỏi “Người nào?”

Chu Cẩm Vũ nói “Không phải em thừa nhận em có người khác hay sao? Em có người khác, vậy thì người đó là ai, nói cho tôi biết ngay.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy vẫn là không nên kích thích Chu Cẩm Vũ trong lúc này, vì vậy nói “Em nói đùa thôi, là do anh bắt em thừa nhận mà, em bực mình nên nói thế.”

Chu Cẩm Vũ bật cười, hỏi “Còn không phải là Trịnh Việt sao?”

Hạ Chân Ngọc liên tục khoát tay, nói “Không phải, không phải, hẳn chuẩn bị ra nước ngoài rồi, hôm qua chỉ là trò đùa dai của anh mà thôi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong, đưa tay vỗ về mặt Hạ Chân Ngọc, nói “Cả đêm qua anh không ngủ, lại cho người mua vé máy bay bay chuyến sớm nhất về đây, sau đó canh ở trước cổng khu nhà em. Chân Ngọc, em phải biết rằng, nếu hôm nay em không đi từ trong nhà ra, hoặc em từ bên ngoài trở về, anh thật sự muốn đâm em chết luôn.”

Hạ Chân Ngọc cố nén nước mắt, nói “Không phải anh ép em thừa nhận có người khác hay sao? Không phải anh nói sẽ tác thành cho em hay sao? Em còn có thể nói gì nữa? Ngoại trừ thừa nhận ra em còn có thể nói gì nữa?” Nói xong cô không cố kìm nước mắt được nữa, vừa thương tâm vừa sợ hãi khóc lên.

Chu Cẩm Vũ nhắm hai mắt lại, cảm thấy hai mắt đau rát, có thể do anh không nghỉ ngơi tốt, anh ôm chặt Hạ Chân Ngọc vào trong lồng ngực mình, nói “Anh có thể tác thành cho em được sao? Lúc trước anh đã từng nói rồi, nếu em có người khác, anh sẽ giết người đàn ông kia trước, sau đó em sẽ lại là vợ anh mà!”

Hạ Chân Ngọc hai mắt đầm lệ, mông lung ngẩng đầu, nghẹn ngào nói “Vừa rồi anh dọa người quá rồi, sau này anh đừng làm em sợ như thế, có được không?”

Chu Cẩm Vũ cúi đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, thấp giọng nói “Em nói đi, liệu anh có nên trông chừng em 24 tiếng đồng hồ hay không?”

Hạ Chân Ngọc rốt cuộc có chút nói lỏng, dấm lên ngực Chu Cẩm Vũ, nói “Em không hiểu tại sao anh luôn không tin tưởng em? Có phải vì em đã kết hôn nhưng rồi vẫn ở cùng anh, cho nên anh liền cho rằng kiểu gì thì em cũng làm gì đáng nghi ở bên ngoài phải không?”

Chu Cẩn Vũ lắc đầu nói “Lúc đó em theo anh như thế nào, không phải là do bị bắt buộc hay sao, anh chưa đến mức khổ nạn như vậy! Chân Ngọc, anh cũng không biết tại sao anh lại không yên tâm, hôm qua em nói như vậy, anh thật sự không thể chịu nổi.”

Hạ Chân Ngọc có chút cảm động, Chu Cẩn Vũ coi trọng cô như vậy, cô lại cảm thấy uất ức, vì vậy vừa cười vừa nói “Sau này em sẽ không nói vậy nữa, anh cũng điều chỉnh lại tâm tính của mình đi, nếu không người khổ chính là anh thôi!”

Sau đó cô còn nói thêm “Anh có từng nghĩ không, thân phận của anh, địa vị và hình thức của anh, muốn người phụ nữ như thế nào mà chẳng được? Làm sao phụ nữ lại chủ động chia tay với anh với anh được?”

Chu Cẩn Vũ rút cuộc bật cười, nói “Em đang giúp anh tự tin hơn phải không? Anh đúng là người không tự tin, chỉ là không thể hiện trước mặt em mà thôi!”

Hai người ngồi trên ghế salon, Chu Cẩn Vũ vẫn ôm Hạ Chân Ngọc trong lồng ngực, nói “Vừa rồi em muốn đi đâu, lát nữa anh sẽ đi cùng em.”

Hạ Chân Ngọc chỉnh lại nút áo trước ngực Chu Cẩn Vũ, trả lời “Em cần đi mua quần áo cho cha mẹ. Đúng rồi, bao giờ thì anh quay về? Nếu không thì đợi ngày mai hằng về, hôm nay anh nghỉ một đêm cho thật khỏe đi đã.”

Chu Cẩn Vũ vuốt lưng Hạ Chân Ngọc, có chút dao động, ánh mắt cũng khẽ lay động, sau đó nhin không được lúc Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu lên nhìn anh, đột nhiên dịu dàng cười nói “Anh không quay về nữa!”

59. Chương 59

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩn Vũ, có chút giật mình nói “Không về nữa? Như vậy làm sao được? Anh muốn ăn Tết ở đây à? Ngày Tết em nhất định phải về nhà đấy, vậy anh làm sao bây giờ?”

Chu Cẩn Vũ cười cười, nói “Nếu không em đưa anh về nhà em luôn cũng được, coi như để anh được diện kiến cha mẹ em luôn.”

Hạ Chân Ngọc lập tức đẩy Chu Cẩn Vũ ra, ngữ khí có chút lạnh lùng, nói “Bản thân không coi mình ra gì thì thôi, chẳng nhẽ để cha mẹ em cũng mất mặt theo hay sao? Không về nhà ăn Tết là chuyện lớn như vậy, tự anh quyết định được sao, anh có nên vì người khác mà suy nghĩ một chút không?”

Nếu Chu Cẩn Vũ không về nhà, người nhà anh nhất định sẽ phản đối dữ dội, hơn nữa cô cũng không thể đưa Chu Cẩn Vũ về nhà, nếu làm cha mẹ tức giận, năm mới cũng khỏi cần qua luôn!

Chu Cẩn Vũ lại nói “Anh không về nhà, cũng không sang nhà em, được chưa? 30 Tết anh sẽ ở đây một mình, cũng không liên lụy đến ai đâu.”

Hạ Chân Ngọc nói “Tùy anh, dù sao Tết em cũng không quản anh đâu, anh tự chuẩn bị đồ ăn cho tốt. Em còn muốn đi mua quần áo cho cha mẹ, anh không cần đưa em đi, cứ ngủ một giấc cho khỏe đi, ngủ thật ngon rồi suy nghĩ mọi việc cẩn thận một chút.”

Hạ Chân Ngọc nói xong những lời này, lấy giúp Chu Cẩn Vũ đồ để thay, sau đó đi trải giường chiếu thật cẩn thận, đắp chăn cho anh rồi mới rời khỏi.

Chu Cẩn Vũ nằm trên giường, mệt mỏi nói “Em không thể ở với anh một lát được sao, chờ anh ngủ rồi em hằng đi.”

Hạ Chân Ngọc thở dài, trở về giường ngồi bên cạnh Chu Cẩn Vũ, nhẹ nói “Anh ngủ đi, lát nữa em đi.”

Chu Cẩn Vũ kéo tay Hạ Chân Ngọc, nhắm mắt lại nói “Chân Ngọc, em nói xem hai chúng ta có thể luôn sống bên nhau như vậy có được không?”

Hạ Chân Ngọc khẽ cười một tiếng, trong mắt tất cả đều là không biết phải làm sao, chỉ nói “Anh nhanh ngủ đi, có ai hứa hẹn với ai cả đời được đâu? Chúng ta như bây giờ không phải đang rất tốt sao, em thấy đủ lắm rồi.”

Chu Cẩm Vũ ngủ rất nhanh, Hạ Chân Ngọc nhẹ nhàng rút tay ra, nán lại nhìn Chu Cẩm Vũ một lúc rồi đứng dậy đi đến trung tâm bách hóa.

Chu Cẩm Vũ bị chuông điện thoại đánh thức, mở mắt ra nhìn bên ngoài trời đã tối rồi, liền nhận điện thoại.

Là anh hai Chu Cẩm Vũ gọi đến, giọng không ổn chút nào “Chú năm, chú có phải làm liều quá hay không? Đã về nhà rồi sao còn chạy về đó, ông cụ vô cùng tức giận, chú có thể ở trong nhà yên tĩnh cho qua cái năm này không?”

Chu Cẩm Vũ nói “Năm nay em muốn ở đây, anh nói với cha mẹ một tiếng giúp em nhé.”

Chu Cẩm Quốc quát “Nói vớ vẩn! Ngày mai chú tranh thủ về đây ngay, đừng làm mọi chuyện rối tung lên, tuổi chú cũng không còn ít nữa, còn không biết phân biệt nặng nhẹ nữa à? Chỉ vì một người phụ nữ, chú bây giờ thành cái bộ dạng gì thế, anh bây giờ đang thuyết phục chú đấy, nếu như đợi đến khi anh cả phải người đến, chú có thể thoát được hay sao? Còn nữa, chú cũng đừng gây phiền phức thêm cho người phụ nữ kia nữa, làm gì cũng phải giữ giới hạn, điều đó còn cần anh dạy chú hay sao? Được rồi, anh không nhiều lời với chú nữa, tự chú xử lý đi!” Nói xong, Chu Cẩm Quốc liền cúp điện thoại.

Chu Cẩm Vũ ngồi trên giường cúi đầu không nhúc nhích, một lúc lâu sau mới cầm điện thoại lên gọi.

Hạ Chân Ngọc mua xong quần áo liền bắt xe về thẳng nhà mình, đợi đến hơn 8 giờ tối thấy hơi lo lắng nên gọi điện cho Chu Cẩm Vũ. Điện thoại vừa thông, Chu Cẩm Vũ liền bắt máy ngay “A lô, Chân Ngọc, về đến nhà rồi à?”

Hạ Chân Ngọc nói “Vâng, em về đến nhà rồi, anh đã ăn cơm chưa? Hôm nay em đi, mai em lại đến Nhã Phong nhé.”

Cô nói xong, một lát sau thanh âm của Chu Cẩm Vũ mới truyền đến, cảm giác tâm trạng có chút suy sụp “Không cần đâu, anh đã cho người đặt vé máy bay rồi, sáng sớm ngày mai anh sẽ về đó, em ở nhà mạnh khỏe nhé.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong thở dài một hơi, lại có chút lạc lõng, vì vậy nói “Vậy thì tốt rồi, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé, nhớ ăn cơm. Em... em cúp máy đây.”

Chu Cẩm Vũ cúi đầu nở nụ cười, nói “Ừ, anh biết rồi. Bảo bố nghe lời, em phải nghỉ đến anh đấy, anh sẽ mau chóng trở về thôi.”

Hạ Chân Ngọc “Vâng” một tiếng, hai người cùng cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc khẽ cười một tiếng.

Tối hôm 30 tết, nhà Hạ Chân Ngọc tuy ít người, chỉ có ba người nhưng vẫn làm một bàn thức ăn đầy ắp. Hai vợ chồng ông bà Hạ ăn cơm tối xong liền đợi xem chương trình cuối năm, xem được một nửa lại đi làm sủi cảo. Lúc đó, Cao Mai Lệ và đồng nghiệp trong cục bắt động sản đều lần lượt gửi tin nhắn chúc Tết, Hạ Chân Ngọc cũng đều hồi âm.

Tối gần 12 giờ, Chu Cẩm Vũ cũng gọi điện cho Hạ Chân Ngọc, Hạ Chân Ngọc cảm giác đầu dây bên kia vô cùng nóng nhiệt, giống như có rất nhiều người đang ở cùng nhau cười cười nói nói, thỉnh thoảng còn truyền đến giọng trẻ con cười đùa.

Chu Cẩm Vũ nói “Bảo bố ngoan, có cần chú chúc tết hay không?”

Hạ Chân Ngọc thấy bố mẹ đều ở trong phòng bếp nấu sủi cảo, liền cười nói “Không đứng đắn gì cả, nhà anh nghe thật nóng nhiệt.”

Sau đó Chu Cẩm Vũ nói gì Hạ Chân Ngọc cũng nghe không rõ vì đã đến 12 giờ, tiếng pháo hoa nổ đinh tai nhức óc, không còn cách nào khác, cả hai cùng cúp điện thoại. Hạ Chân Ngọc nhìn điện thoại có chút phiền muộn, đúng là cô có hơi nhớ Chu Cẩm Vũ.

Vì ông bà Hạ Chân Ngọc đều đã mất, nên nhà cô chỉ đi đến nhà cô dì chúc bác chúc Tết, chủ đề của họ chẳng qua chỉ là xoay quanh việc Hạ Chân Ngọc ly hôn, cảm thán một hồi, sau đó nói cô sẽ tìm được một người tốt hơn.

Lúc đầu Hạ Chân Ngọc có chút không tự nhiên, nhưng nghe nhiều cũng không còn cảm giác nữa. Lúc đến nhà cậu cô, mẹ cô đặc biệt nhiệt tình, kéo tay mẹ Hạ Chân Ngọc nói “Chuyện của Hạ Chân Ngọc cũng không thể trách ai được, đều là do số không may thôi. Nhưng Chân Ngọc cũng đã ly hôn được một thời gian rồi, em cũng đã xem xét vài đối tượng điều kiện tương tự nó, chờ ra tháng giêng, bớt chút thời gian gặp mặt chút nha, làm chung một hệ thống, nhưng không làm cùng một cơ quan nên không cần lo gì đâu, nhưng mà cấp bậc tận phó phòng đấy, đừng vội bỏ qua!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền hiểu ra, mẹ nhất định là muốn dùng hôn sự của cô để xây dựng quan hệ cho con gái mình nhưng cô không quan tâm, lúc đó cô không muốn, mẹ cô cũng chẳng làm gì được.

Vất vả lắm mới đi hết nhà họ hàng đã hết Tết, lại phải đi làm. Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, nghỉ Tết mà còn mệt hơn cả đi làm, một chút cũng không được nghỉ ngơi.

Đi làm ngày đầu tiên, cũng không có chuyện gì nghiêm túc cả, cả ngày chỉ chờ tất cả các lãnh đạo bộ phận đến chúc Tết mọi người, chiều chưa đến 3 giờ đã có người thông báo có thể tan làm được rồi.

Ngày hôm sau thực ra mới là ngày đi làm chính thức, nhưng chưa hết tháng giêng nên cảm giác vẫn như Tết, cũng chẳng có ai nghiêm túc làm việc, đều đi muộn về sớm. Nhưng Hạ Chân Ngọc lại thấy có chút kì quái, Chu Cẩm Vũ vẫn không gọi điện đến, chẳng lẽ anh vẫn chưa về? Điều đó là không thể nào, Chu Cẩm Vũ là quyền thị trưởng, theo lý mà nói phải về sớm mới đúng.

Vài ngày sau vẫn không có động tĩnh gì, Hạ Chân Ngọc có chút nhịn không được, suy nghĩ mãi mới bấm điện thoại, nhạc chờ vang lên thật lâu mới có người nhận, giọng Chu Cẩm Vũ có chút mệt mỏi “Chân ngọc, em tìm anh à?”

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ hỏi ngược lại không biết nói gì cho phải, nhưng may mà anh không xảy ra chuyện gì, vì vậy nói “Không có gì, chỉ là không có tin gì của anh thời gian dài như vậy nên em có chút không yên tâm thôi.”

Chu Cẩm Vũ bật cười, nói “Lúc này em mới biết nhớ thương anh à, cũng không có chuyện gì lớn, em cứ ở nhà mình trước, những ngày này anh khá bận rộn, đi công tác suốt, chắc vài ngày nữa mới về được. Em ở nhà thật ngoan chờ anh về, không cho phép em lại đi trêu chọc người khác đâu nhé.”

Hạ Chân Ngọc cười đồng ý, Chu Cẩm Vũ còn nói thêm “Đúng rồi, anh mang theo một ít thuốc bổ về cho cha mẹ em, để ở ven hồ Cách Lâm, anh đã dặn Thư ký Đỗ bớt chút thời gian đến lấy cho em, em nhớ gọi điện cho cậu ta.”

Hạ Chân Ngọc nói “Vâng, em biết rồi, Thư ký Đỗ không đi công tác cùng anh à?”

Chu Cẩm Vũ nói “Ừ, phòng làm việc của anh cũng nên có người trông nên không để cậu ta đi theo. Bảo bố nghe lời, chờ khi nào về anh sẽ gọi điện cho em.”

Hạ Chân Ngọc biết Chu Cẩm Vũ nhất định bề bộn nhiều công việc, vì vậy cũng nhanh chóng cúp máy.

Hai ngày sau cô mới gọi điện cho Thư ký Đỗ, Thư ký Đỗ trong khoảng thời gian này cũng loay hoay chật vật nhưng nghe Hạ Chân Ngọc gọi điện tới, vẫn lập tức nói “Đúng vậy, Thị trưởng Chu đã nói cho tôi biết rồi. Hạ tiểu thư, cô xem công việc của tôi thật sự rất bề bộn, công việc từ năm ngoái vẫn còn chồng chất, cô có thể tự đi lấy được không, tôi sẽ đưa chìa khóa cho cô.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy mình làm phiền Thư ký Đỗ quá rồi, người ta đường đường là Trưởng Thư ký ở tòa thị chính sao có thể vì một việc nhỏ mà phải chạy việc như vậy, vì thế cô hẹn thời gian với Thư ký Đỗ tự đi lấy chìa khóa.

Ngày hôm sau trước khi nghỉ trưa, Hạ Chân Ngọc đến tòa thị chính gặp Thư ký Đỗ lấy thẻ ra vào và ba chiếc chìa khóa, sau đó bắt xe đến ven hồ Cách Lâm, quẹt thẻ đi vào cửa lớn tiểu khu, dựa vào trí nhớ mô hồ trước kia tìm đến đó, vì không biết mật mã nên dùng chìa khóa mở cửa.

Vừa lấy chìa khóa mở cửa nhà Chu Cẩm Vũ, cửa bỗng nhiên mở từ bên trong, một người phụ nữ khoảng 40 tuổi không ngần ngại đặt một đôi dép trên mặt đất, nói “Ông về sớm thế, cơm trưa hôm nay rất ngon.”

Người phụ nữ đó nói đứt lời, thẳng người lên mới phát hiện người ở cửa không phải Chu Cẩm Vũ liền ngạc nhiên nói “Cô là ai? Tại sao cô lại có chìa khóa nhà này?”

Hạ Chân Ngọc có chút xấu hổ, không ngờ lại gặp người giúp việc nấu cơm, vì vậy vừa cười vừa nói “Chị đừng hiểu nhầm, Thư ký Đỗ đưa chìa khóa cho em bảo đến đây lấy đồ.”

Người phụ nữ kia “À” một tiếng, sau đó nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hạ Chân Ngọc một lần rồi mới nói “Là trưởng thư ký Đỗ bảo cô đến à, trước tiên cô chờ chút đã.”

Nói xong, người phụ nữ đó quay vào nhà, Hạ Chân Ngọc đành phải đứng ở cửa đợi cô ấy.

Một lát sau, người phụ nữ đó quay lại, tìm Hạ Chân Ngọc như bị bóp nghẹt. Bởi vì sau lưng người phụ nữ đó còn có một cô gái đi theo ra, hơn nữa còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp! Đúng, phải nói là vô cùng diễm lệ nhưng vẫn không khiến cho người khác cảm giác tùy tiện, khí chất vô cùng tao nhã! Nhìn cô gái từng chút đi tới, tìm Hạ Chân Ngọc lại từng chút trĩu nặng.

Cô gái đó bảo người giúp việc vào trong trước, sau đó dịu dàng nói với Hạ Chân Ngọc “Là Thư ký Đỗ bảo cô đến đây lấy đồ sao? Lại đây ngồi đi, tôi mang đồ đến ngay.”

Nét mặt Hạ Chân Ngọc cứng ngắc, cởi giày, ngồi trên ghế sofa ở phòng khách. Chưa đầy một lát sau, cô gái đã liền bê mấy hộp đóng gói rất tinh xảo đến đặt trên bàn trà, vừa cười vừa nói “Chắc là những thứ này, cô cầm đi đi.”

Hạ Chân Ngọc nhẹ gật đầu, cũng không nói nên lời, chuẩn bị xách đồ rời khỏi. Kết quả không đợi cô kịp đứng lên, cô gái đó liền mở miệng “Tôi có thể mạo muội hỏi một câu không? Cô không phải là họ Hạ chứ?”

Hạ Chân Ngọc sửng sốt một chút mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

Cô gái kia thấy Hạ Chân Ngọc gật đầu liền cười dịu dàng, nhẹ nói “Hạ tiểu thư, nếu cô không vội, tôi muốn nói chuyện với cô một lát, có được không?”

Hạ Chân Ngọc ngồi trên ghế sofa nhìn cô gái dịu dàng, thanh nhã này, nghĩ thầm cho dù cô ấy có là người phụ nữ được bao dưỡng khác của Chu Cẩm Vũ, cô cũng không có cảm giác phiền phức, đây quả thật là một cô gái rất có mị lực.

Vì vậy, Hạ Chân Ngọc nói “Liệu tôi có thể hỏi một chút, cô là...?”

Cô gái kia nói “Không cần khách khí như thế, tên tôi là Tạ Vũ Manh, Hạ tiểu thư cứ gọi tên tôi là được rồi. Thật ra... tôi là vợ trước của Chu Cẩm Vũ!”

Hạ Chân Ngọc cảm giác mình không có bất cứ ngạc nhiên nào, thậm chí còn thấy hết sức bình thường, mặc dù cô chưa bao giờ hỏi về đời sống tình cảm trước đây của Chu Cẩm Vũ, nhưng với điều kiện của anh, đã từng kết hôn cũng là chuyện quá bình thường, chỉ là cô không ngờ vợ trước khuôn mặt rõ ràng xinh đẹp như thế, sẽ kém Chu Cẩm Vũ không ít tuổi nhỉ?

Nghĩ như vậy, cô thầm cười trong lòng, cô đúng là không tim không phổi, đến lúc này rồi còn nghĩ loạn lên như vậy.

Sau khi Tạ Vũ Manh thấy Hạ Chân Ngọc đã biết rõ thân phận của mình nhưng không hề tỏ ra kinh ngạc một chút nào, liền dùng ngữ khí tán thưởng nói “Hạ tiểu thư xử sự thật bình tĩnh, tôi không có ý gì khác, chỉ là nói sự thật mà thôi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Tôi hiểu, tôi cũng không nghĩ gì nhiều, cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi.”

Tạ Vũ Manh vừa cười vừa nói “Như tôi đã nói, anh Cẩm Vũ lớn hơn tôi 6 tuổi, chúng tôi đã kết hôn từ 10 năm trước, lấy nhau được 5 năm thì ly hôn. Thật ra mọi chuyện đều tại tôi, tôi còn trẻ nên tương đối cứng đầu, kết hôn rồi vẫn không muốn sinh con, người nhà hai bên đều không có biện pháp gì, cuối cùng chỉ có thể xa nhau, nhưng không hề tổn thương tình cảm của nhau.

Nói đến đây, Tạ Vũ Manh dừng trong chốc lát như để suy nghĩ tiếp theo nên nói như thế nào, sau đó mới tiếp tục nói “Chuyện của Hạ tiểu thư với anh Cẩn Vũ tôi cũng biết chút ít, Hạ tiểu thư hi sinh cả hôn nhân của mình thật là đáng tiếc. Lần này là vì lúc Tết, anh Cẩn Vũ trở về đây khiến người lớn trong nhà rất không vui. Thật ra người nhà chúng tôi sớm đã muốn cho tôi và anh Cẩn Vũ phục hôn, sau khi ly hôn nhiều năm như vậy tôi cũng tự hiểu ra được nhiều chuyện, tôi vẫn yêu anh Cẩn Vũ, cho nên đã đồng ý chuyện phục hôn này, cũng muốn sinh con cho anh ấy.”

Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân vợ trước của Chu Cẩn Vũ xuất hiện ở đây, vì vậy bình tĩnh nói “Tôi muốn hỏi một chút, Tạ tiểu thư đến đây từ khi nào?”

Tạ Vũ Manh đáp “Tôi và anh Cẩn Vũ cùng về đây gần 3 ngày rồi. Hạ tiểu thư không nên hiểu lầm, tôi cũng không muốn phá hỏng chuyện gì cả, chỉ là có cảm giác mình có thể quay lại với anh Cẩn Vũ, cha tôi là cấp dưới của cha anh ấy, hai chúng tôi đã biết nhau từ bé, những năm nay tôi rất cuộc cũng hiểu ra rằng không ai có thể chăm sóc tôi, bao dung tôi như anh Cẩn Vũ.”

Những lời này nghe thực có chút quen tai, Hạ Chân Ngọc khẽ cười nói “Tôi muốn hỏi một chuyện nữa, Chu Cẩn Vũ đi công tác từ lúc nào?”

Tạ Vũ Manh có chút không hiểu chớp chớp đôi mắt to long lanh, nói “Anh Cẩn Vũ đâu có đi công tác, chỉ là hai ngày này có một cuộc họp ở ngoại thành nên mới rời khỏi đây, nhưng ngày mai chắc anh ấy sẽ về.”

Rất tốt, Hạ Chân Ngọc cười càng ung dung, nói với Tạ Vũ Manh “Tôi biết rồi, tôi sẽ không quấy rầy nữa. Những vật này tôi cũng sẽ không mang đi, Tạ tiểu thư, tôi có thể nhờ cô một chuyện được không?”

Tạ Vũ Manh ôn hòa nói “Nếu làm được tôi sẽ cố hết sức.”

Hạ Chân Ngọc nói “Tôi chỉ muốn cô đừng nói với Chu Cẩn Vũ là tôi đã đến đây, có được không?”

Tạ Vũ Manh nhìn Hạ Chân Ngọc có chút không hiểu cô đang suy nghĩ gì, nhưng vẫn vừa cười vừa nói “Hạ tiểu thư, thật ra đây là chuyện tôi cầu còn không được, không phải sao?”

Hai người đứng đối diện cười với nhau, sau đó Hạ Chân Ngọc nói tạm biệt với Tạ Vũ Manh, ra cửa lớn ngồi vào xe taxi, Hạ Chân Ngọc chỉ nghĩ Tạ Vũ Manh nhìn đáng vẻ xinh đẹp hơn người như thế mà đã hơn 30 tuổi, cảm giác giống như còn trẻ hơn cả cô, gọi anh Cẩn Vũ cũng khiến cho người khác phải thương cảm.

Sau khi Chu Cẩn Vũ ly hôn cũng không tìm ai khác, chắc cũng do nhớ mãi không quên người vợ trước, một người phụ nữ như vậy đừng nói là đàn ông, ngay cả cô là phụ nữ còn thích. Hơn nữa, người ta không muốn sinh con chứ không phải không thể sinh, chuyện này còn gì để nói nữa đây!

Đến tòa thị chính, Hạ Chân Ngọc gọi điện cho Thư ký Đỗ để anh ta ra lấy thẻ và chìa khóa, lúc nhìn thấy Thư ký Đỗ, cô liền nói “Tôi đột nhiên có chuyện gấp không thể đến ven hồ Cách Lâm được, anh cứ cầm những thứ này về trước, đợi khi nào có thời gian thì nói sau, dù sao cũng không vội.”

Thư ký Đỗ gật gật đầu nói “Vây cũng được, để công việc trong thời gian này hết bận, tôi sẽ cho người mang đến đồ đến cơ quan của cô.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Được”, sau đó trở về Nhã Phong bắt đầu thu dọn đồ đạc, thật ra cũng chỉ có một ít quần áo. Thu dọn đồ đạc xong, cô tìm mang theo giấy tờ nhà, xách túi nhìn căn phòng, rồi đi ra ngoài tìm công ty môi giới nhà đất.

Hạ Chân Ngọc tìm một công ty có quy mô khá lớn, là mắt xích có tính chất của công ty môi giới bất động sản, vừa vào cửa liền nói mình muốn bán nhà, nhân viên môi giới nhìn cô đưa giấy tờ nhà ra, nói “Thưa bà, phòng Nhã Phong bán khá chạy, giá bán cũng tương đối cao. Nhưng thời gian giao dịch căn phòng này của bà quá ngắn, có khả năng phải chịu một khoản thuế khá lớn, mặc dù hiện giờ người mua phải trả thuế, nhưng căn cứ vào diện tích phòng ốc cũng sẽ phải trả một khoản thuế không nhỏ.”

Hạ Chân Ngọc nói “Chỉ cần giá bán không quá thấp là được, cô cứ xem rồi giải quyết đi.”

Người nhân viên môi giới nở nụ cười, nói “Chuyện đó khẳng định không có vấn đề gì, phòng Nhã Phong chúng tôi từng giao dịch không ít lần, thiết kế và hướng nhà của bà vô cùng đẹp, chỉ cần bà đồng ý gán một chút tiền thuế, những chuyện khác đều không vấn đề. Còn nữa, nếu bà thật sự quyết định ủy thác giao

dịch cho chúng tôi, giấy tờ nhà của bà phải để lại đây, ký vào hợp đồng, sau đó chúng tôi sẽ trả cho bà 5000 tệ tiền bảo đảm, bà thấy thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cảm thấy tương đối hợp lý, cũng không muốn tìm nhà khác, vì vậy liền ký vào hợp đồng, để lại giấy tờ nhà rồi cầm 5000 tệ ra về.

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc thấy con gái về sớm cũng không hỏi nhiều, mẹ Hạ nói “Chân Ngọc, mẹ đưa cha con đi khám răng, lần trước khám hình như không ổn lắm, cha con ăn có tý thức ăn đã bị đau rồi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Con biết rồi” rồi về phòng mình, sau khi nghe thấy âm thanh cha mẹ đóng cửa đi ra ngoài liền không nhịn được nữa nằm trên giường nghẹn ngào khóc nức nở.

Cuối cùng ngày hôm nay cũng đến, cô thực sự sợ sẽ có ngày như ngày hôm nay. Tuy đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm, nhưng tim vẫn đau vô cùng, đau đến mức không thở nổi.

Hạ Chân Ngọc khóc khàn cả giọng, muốn trút hết ra, ngực chỉ còn lại những cơn đau như dao cắt, rốt cuộc cũng không ra nổi một giọt nước mắt nào nữa mới bò từ trên giường xuống.

Cô đi đến nhà vệ sinh dùng nước lạnh như băng rửa mặt, cố ý dùng khăn mặt lau mắt một lúc, sau đó lại bôi kem dưỡng da, nhìn không thể nhìn ra sự khác thường mới yên tâm.

Được rồi, chính cô tự đi lệch quỹ đạo đời mình, cuối cùng cũng phải về đúng chỗ, quan hệ của cô và Chu Cẩm Vũ cũng đi đến hồi kết rồi.

Cô nghĩ thực tế một chút, tuy bán đi phòng Nhã Phong, nhưng cứ coi như cô mua một căn nhà khác để ở, cha mẹ cô chắc chắn không chuyển đi, hơn nữa lúc đó khó tránh được mọi chuyện sẽ bại lộ. Còn cả việc ở cục bất động sản biết nghĩ sao đây? Cô cũng không thể nghĩ việc đơn giản thế được, hơn nữa nếu Chu Cẩm Vũ phục hôn với vợ trước, cũng sẽ không tìm cô nữa, hay là vẫn cứ nên đi làm.

Hạ Chân Ngọc cứ điềm nhiên như không có việc gì mà đi làm, tan tầm, về nhà, ngoài mặt giống như không có chuyện gì, nhưng cô tự biết, mỗi khi ở một mình, cô sẽ luôn nhớ đến Chu Cẩm Vũ, sau đó cô sẽ lại đau đến tận xương tủy.

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc thấy con gái chỉ sau vài ngày mà gầy đi trông thấy, thực sự không dám hỏi nhiều, thấy cô nghĩ Tết xong cũng không có đề cập đến việc chuyển ra, trong lòng cũng có chút hiểu rõ sự tình. Mẹ Hạ chỉ có thể ngồi buồn bã cũng mấy bà bạn già buổi tối, lẩm bẩm con gái số khổ đâu mà khổ, khó khăn lắm mới gặp được một người tâm đầu ý hợp, nhưng nhìn bộ dạng này chắc lại không có kết quả gì.

Đối với căn phòng ở Nhã Phong, hiệu suất của công ty môi giới rất nhanh đã tìm được người mua, đối phương vốn còn cho rằng thuê hơi cao, cần hạ giá phòng. Kết quả vào phòng nhìn thấy người ta đã lắp đặt các thiết bị đồ dùng trong nhà đầy đủ, lập tức hạ quyết tâm, căn bản không cần trả giá, lại sợ người khác cũng nhìn trúng căn phòng này vượt lên mua trước, đồng ý trả toàn bộ tiền phòng bằng tiền mặt.

Vì vậy Hạ Chân Ngọc cùng nhân viên môi giới và người mua nhà đã hẹn thời gian đến ngân hàng xử lý thủ tục xong xuôi, sau đó cô trực tiếp gửi tiền, nghĩ đến một thời gian ngắn nữa, dùng tiền này mua một ngôi nhà hai phòng, một phòng cho thuê.

Thời gian vẫn phải trôi, đây mới là chuyện thực tế nhất, cho dù cô có thực sự từ chức đi nữa, cũng không sợ nhất thời chưa tìm được việc làm khác ăn không ngồi rồi.

Gần một tuần nữa trôi qua, Hạ Chân Ngọc thấy xe của Chu Cẩm Vũ ở công tiểu khu nhà cô, cô yên lặng một lúc bởi vì có thể một lần nữa nhìn thấy anh cảm xúc liền có chút kích động, từ từ đi tới.

Mở cửa xe ngồi vào vị trí lái phụ, Hạ Chân Ngọc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Chu Cẩm Vũ, trái tim thoáng chút co rút đau đớn.

Chu Cẩm Vũ không nhìn Hạ Chân Ngọc, chỉ bình tĩnh hỏi “Em bán phòng ở Nhã Phong rồi?”

Hạ Chân Ngọc nói “Ừ, bán rồi.”

Chu Cẩm Vũ tiếp tục hỏi “Tại sao?”. Chu Cẩm Vũ đưa Tạ Vũ Mạnh đến sân bay, liền vội vàng gọi điện cho Hạ Chân Ngọc mới phát hiện số điện thoại của cô đã dừng hoạt động, anh đến Nhã Phong mới biết phòng đã đổi chủ.

Chu Cẩm Vũ lúc ấy đã cảm thấy có chuyện không ổn, Hạ Chân Ngọc sẽ không vô duyên vô cớ bán phòng ở, nhất định đã quyết định rồi, hơn nữa quyết định này rõ ràng chính là muốn đoạn tuyệt với anh, anh có cảm giác sớm muộn gì Hạ Chân Ngọc cũng làm như vậy, nhưng không ngờ lại đột ngột như thế.

Hạ Chân Ngọc cười nói “Mấy hôm trước vừa khéo lúc em đến nhà anh lấy đồ đã gặp vợ trước của anh rồi.”

Chu Cẩm Vũ hít sâu một hơi, anh cũng đoán ra nguyên nhân này nhưng không nghĩ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, nếu như chỉ vì nguyên nhân này anh sẽ xử lý khá tốt, vì vậy quay đầu nhìn Hạ Chân Ngọc, nói “Manh Manh đã về rồi, anh không nói cho em biết cô ấy về cùng anh vì sợ em sẽ nghĩ ngợi. Anh và cô ấy từng kết hôn 5 năm nhưng đó là chuyện đã qua rồi. Suy nghĩ của họ không phải là suy nghĩ của anh, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ tái hợp với Manh Manh bởi vì cảm giác đã thay đổi, anh chỉ coi cô ấy như em gái mà thôi, em bỏ qua đi.”

Sau đó Chu Cẩm Vũ vịn lấy bả vai Hạ Chân Ngọc, tiếp tục nói “Chân Ngọc, em ngàn vạn lần đừng vì chuyện này mà bỏ rơi anh có được không? Anh biết anh giấu diếm chuyện này khiến em bị tổn thương, sau này anh sẽ không vậy nữa. Anh vừa chuẩn bị một phòng ở, cách cực bất động sản khá gần, em đi làm cũng rất thuận tiện, chúng ta dọn đến đây được không?”

Hạ Chân Ngọc lại cười nói “Anh đừng tự lừa mình dối người như vậy nữa được không? Vợ trước của anh chẳng qua chỉ chứng minh tôi đã ngu ngốc đến mức nào mà thôi. Tôi thật sự không quan tâm đến chuyện đó, trái lại tôi cảm thấy cô ấy là một người phụ nữ rất tốt, anh nếu có thể phục hôn với cô ấy cũng là một chuyện tốt.”

Nói đến đây, Hạ Chân Ngọc có chút không khống chế nổi cảm xúc của mình, nước mắt cũng đã tràn lên khóe mắt, tuy ánh mắt có chút mờ hồ nhưng cô vẫn mỉm cười nhìn Chu Cẩm Vũ, tiếp tục nói “Giữa chúng ta không có tương lai, điều đó ngay từ khi vừa bắt đầu chúng ta đều biết, chỉ có điều anh không vạch ra, tôi cũng tơ tưởng trong lòng. Thế nhưng bây giờ tôi đã rõ, cũng đã nghĩ thông suốt, tôi muốn sống thật tốt cuộc đời của mình sau này, cũng không muốn để cha mẹ lại phải quan tâm tôi, càng không muốn để họ biết những gì mà tôi đã làm rồi đau lòng khổ sở. Cho nên, Chu Cẩm Vũ, anh buông tha tôi có được không? Chúng ta cứ làm vậy được không? Xin anh hãy để tôi có thể sống như một người bình thường, có được không?”

Nói xong Hạ Chân Ngọc cũng không nhịn được nữa khóc nức nở, cô thật sự toàn tâm toàn ý muốn anh buông tha cho cô, không hề có bất kỳ kỳ vọng xa xôi nào.

Vành mắt Chu Cẩm Vũ cũng đỏ lên, anh hiểu được sự đau đớn của Hạ Chân Ngọc, anh cũng chưa bao giờ hứa hẹn với cô bất cứ điều gì, cũng không nghĩ rằng cô sẽ khó xử, chỉ ích kỷ muốn được ở bên cô.

Anh cũng từng nghĩ đến việc buông tay, không muốn cô bỏ lỡ tuổi thanh xuân và cuộc đời mình, nhưng mỗi lần ý nghĩ này nổi lên đều bị anh tìm đủ các loại lý do để bác bỏ, anh thật sự không nỡ.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng đau khổ của Hạ Chân Ngọc trước mắt mình, nhìn thấy cô rơi lệ đầm đìa, anh biết mình không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Vì vậy Chu Cẩm Vũ buông Hạ Chân Ngọc ra, dùng bàn tay có chút run rẩy lấy một điều thuốc, nhưng chưa hút đã bóp tắt ngay lập tức, sau đó anh đột nhiên ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc hung hăng hôn lên môi cô, để iệng lưỡi dây dưa với nhau mãi đến lúc cả hai người đều vì hôn mà hít thở không thông mới dừng lại.

Chu Cẩm Vũ chống cằm lên trán Hạ Chân Ngọc, giọng có chút khàn, nói “Bảo bối ngoan, là do anh không tốt, để em phải chịu tội thân trong thời gian dài như vậy. Giờ anh sẽ cho em tự do để em sống như em mong muốn! Còn nữa, để em khó chịu thời gian dài như vậy anh thật sự xin lỗi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ khiến em đau khổ, chỉ là thật sự không nỡ mà thôi, là do anh quá ích kỷ. Nhưng vẫn là câu nói đó, nếu có chuyện gì, em nhất định phải tìm anh có được không? Còn nữa, đừng nghĩ đến chuyện từ chức, anh sẽ không quấy rầy em nữa, có được không?”

Hạ Chân Ngọc đã khóc đến không thở nổi, nghe Chu Cẩm Vũ nói xong chỉ gật đầu, căn bản nói không nên lời bất cứ điều gì.

Chu Cẩm Vũ cầm khăn tay lau nước mắt cho Hạ Chân Ngọc, gượng cười nói “Bảo bối nghe lời nhà chúng ta sao lại khóc như vậy? Nghĩ đến chuyện cầm khăn quàng cổ đánh anh như trước đi! Bé ngoan, đừng khóc,

em khóc làm trái tim anh khó chịu chết đi được, nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ không đổi số đâu. Còn nữa, cơm phải ăn thật ngon, cũng đừng đơn thuần mà nói quá nhiều với những người đàn ông khác, nhưng nếu gặp được người tốt thì vẫn nên cân nhắc, còn nữa...”

Hạ Chân Ngọc rút cuộc không chịu nổi Chu Cẩm Vũ nói như vậy, lập tức đẩy tay anh ra, trực tiếp mở cửa xe sau đó không quay đầu lại chạy vào cửa lớn tiểu khu.

Chu Cẩm Vũ nhìn theo Hạ Chân Ngọc chạy lên tầng, chớp chớp đôi mắt có chút ướt át, nhẹ nói “Còn nữa, có thể hay không...đừng quên anh!”

60. Chương 60

Thư ký Đỗ cảm giác từ vài ngày trước khi anh nói với Chu Cẩm Vũ “Bởi vì gần đây tương đối bận nên tôi không đưa thuốc bổ cho Hạ tiểu thư được.”, ánh mắt Chu Cẩm Vũ nhìn mình không được bình thường, nhưng Chu Cẩm Vũ chỉ nói “Không cần đưa nữa” rồi không nói gì.

Tuy Chu Cẩm Vũ thực sự không nói gì nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, trả chìa khóa và thẻ ra vào cho Chu Cẩm Vũ, Thư ký Đỗ nghĩ, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Nghĩ một chút về lời nói và việc làm của mình gần đây, ừm, chẳng có chỗ nào không thỏa đáng cả, ngày hôm đó Thị trưởng Chu tại sao lại nhìn anh như thế? Không phải lại cãi nhau với Hạ Chân Ngọc chứ? Nếu thật sự là như vậy, chẳng lẽ muốn anh giúp đỡ hòa giải một chút hay sao?

Ngược lại chuyện này lại vô cùng có khả năng xảy ra, Thư ký Đỗ từ hôm đó để ý Chu Cẩm Vũ sinh hoạt khác trước, liền cảm thấy mình chắc chắn phải có nghĩa vụ giữ gìn tình yêu của Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc thật tốt, nếu không thì anh cứ phải thấp thỏm không yên thế này. Cảm xúc của Thị trưởng Chu rất không vui, không chỉ không vui mà phải nói là rất tệ, trưởng phòng Trương đã bắt đầu tìm anh nghe ngóng, vì tất cả các buổi họp của ban lãnh đạo cấp ủy đều bị phê bình, không qua được ải này chắc anh cũng bó tay luôn mất!

Tranh thủ lúc nghỉ trưa, Thư ký Đỗ ăn trưa sớm rồi về phòng làm việc của mình chuẩn bị gọi điện cho Hạ Chân Ngọc tìm hiểu tình hình, nghĩ nếu thật sự cãi nhau, anh cần phải khuyên nhủ Hạ Chân Ngọc nhiều hơn, dù là trong nhà có đánh Thị trưởng Chu vài cái, cũng không thể quá cứng nhắc như vậy được.

Thư ký Đỗ bấm số của Hạ Chân Ngọc gọi đi mới biết đối phương đã tạm dừng hoạt động, Thư ký Đỗ đã cảm thấy sự việc lần này nhất định hỏng bét rồi. Vì vậy anh gọi điện cho Chủ nhiệm Trương hỏi số điện thoại của Hạ Chân Ngọc.

Chủ nhiệm Trương nhận được điện thoại của Thư ký Đỗ thấy có chút kỳ quái, Hạ Chân Ngọc này là do Thư ký Đỗ giới thiệu đến đây, cho dù không phải họ hàng thật sự, cũng không đến mức phải tìm mình để hỏi số điện thoại chứ? Nhưng Chủ nhiệm Trương cũng không hỏi nhiều, cho người đi hỏi số điện thoại mới của Hạ Chân Ngọc, sau đó nói lại với Thư ký Đỗ.

Lúc Hạ Chân Ngọc nhận được điện thoại của Thư ký Đỗ có hơi chút cảm thấy ngoài ý muốn, lại nghe trong điện thoại Thư ký Đỗ nói bóng nói gió khích lệ cô nhường nhịn Chu Cẩm Vũ một chút, nói đủ kiểu ngàn vạn lần đừng để ảnh hưởng đến đại cục khiến cô cũng có chút dở khóc dở cười.

Từ ngày sau khi kết thúc triệt để với Chu Cẩm Vũ, cô lại một mình khóc vài lần, sau đó đã nghĩ thông suốt rất nhiều, con người đều rất chóng quên, thời gian là chứng minh tốt nhất, những ngày này không được gặp Chu Cẩm Vũ, cô cũng không cảm giác đau lòng như trước nữa.

Nghe Thư ký Đỗ nói xong, Hạ Chân Ngọc vừa cười vừa nói “Thư ký Đỗ, tôi nghĩ là anh đã hiểu nhầm rồi, tôi và Thị trưởng Chu đã nói chuyện xong xuôi cả rồi, hai chúng tôi cũng không liên lạc nữa, anh nói với tôi những lời này... e rằng không phù hợp.”

Thư ký Đỗ ngẩn ra trong chốc lát, đã xong? Chia tay rồi hả? Thật hay giả? Nhưng mà, bất luận là thật hay giả, anh cảm thấy mình chính là nguyên nhân, chỉ nói “Hạ tiểu thư, cô và Thị trưởng Chu thật sự không thể quay lại với nhau à?”

Hạ Chân Ngọc nói “Không thể, chúng tôi đều bắt đầu cuộc sống mới của mình rồi. Còn nữa, cảm ơn Thư ký Đỗ thời gian qua đã chăm sóc tôi rất nhiều.”

Thư ký Đỗ nghe xong, cảm giác hai người này thật sự chia tay một cách triệt để rồi, vì vậy nói “Haizzz! Vậy được rồi, tôi không quấy rầy cô nữa, sau này có chuyện gì cứ tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức trong khả năng của mình.”

Hạ Chân Ngọc cảm ơn Thư ký Đỗ rồi cúp điện thoại, cảm thấy khoảng thời gian này trôi qua có chút không chân thực, cứ như nằm mơ.

Thật ra trong khoảng thời gian này, cha mẹ cô cũng không đùa với cô nữa, lại bắt đầu thỉnh thoảng nhắc nhở cô để cho đồng nghiệp ở cơ quan giới thiệu giúp ai đó. Hạ Chân Ngọc cười khổ, cô sớm đã nói mình có bạn trai rồi, ở cơ quan ai còn giới thiệu đối tượng cho cô chứ, hơn nữa người khác cũng không biết cô từng ly hôn, vẫn là cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Chu Cẩm Vũ những ngày này có bận hơn chút ít so với ngày thường vì cấp trên muốn phái người xuống tỉnh để điều tra nghiên cứu, thực ra chuyện đó cũng chẳng liên quan nhiều lắm đến anh. Nhưng anh chủ yếu bận rộn vì phải ứng phó với những người không ngừng đến thăm hỏi lãnh đạo, bởi vì người lần này đến điều tra nghiên cứu vừa vặn là lão nhị nhà họ Chu – Chu Cẩm Quốc!

Trừ lúc vội vàng xã giao, Chu Cẩm Vũ ngược lại cảm thấy sau khi tách ra khỏi Hạ Chân Ngọc anh thích ứng tương đối tốt, chỉ là có khi cảm thấy trong lòng rất chơi vơi, ngày nào cũng không muốn về quá sớm, vẫn cứ bận rộn thì tốt hơn.

Chu Cẩm Quốc đến chỗ Chu Cẩm Vũ sớm hơn hai ngày, trong tỉnh mọi người đều cho rằng hai ngày sau anh mới đáp máy bay đến, anh cho người đi sắp xếp nhà khách, trở về ven hồ Cách Lâm cùng với Chu Cẩm Vũ, hai anh em buổi tối ngồi trong phòng khách uống rượu nói chuyện trên trời dưới biển.

Chu Cẩm Quốc hỏi Chu Cẩm Vũ “Nghe nói chú chia tay với người phụ nữ kia rồi? Cũng tốt, chia tay rồi thì có phải hay không cũng nên cân nhắc chuyện giữa chú và Mạnh Mạnh đi, anh ngược lại thấy chú không nhất thiết phải phục hôn với Mạnh Mạnh, nhưng so sánh mà nói thì chú cùng Mạnh Mạnh dù sao cũng có tình cảm với nhau, nếu hai người ở bên nhau lần nữa, cũng có thể biết trân trọng nhau hơn.”

Chu Cẩm Vũ uống một ngụm rượu, cười nói “Mọi người cũng đừng quan tâm loạn lên, em và Mạnh Mạnh không có khả năng đó đâu, lần trước không phải mọi người để cô ấy về cùng em nhưng em đến tay cô ấy cũng không động vào dù chỉ một chút hay sao? Anh hai, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa được không, chỗ Mạnh Mạnh em đã nói rõ rồi, cô ấy cũng đã hiểu, mọi người đừng tăng áp lực lên cô ấy.”

Chu Cẩm Quốc nói “Vậy chú cũng phải kết hôn chứ, chú cũng phải nhậm chức thị trưởng, hình tượng chính trị cũng phải cân nhắc, nếu không bọn anh có muốn giúp chú cũng không thể giúp nổi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền không nói thêm gì nữa, chỉ là buồn bực trong đầu uống rượu, Chu Cẩm Quốc nhìn bộ dạng này của Chu Cẩm Vũ, nói “Chú lại nghĩ đến người phụ nữ kia à? Anh nói này lão ngũ, chú giống như bà già từ bao giờ vậy? Chú làm sao thế?”

Chu Cẩm Vũ nâng chén lên nói “Anh hai, hai chính ta vui vẻ uống rượu với nhau có được không? Những chuyện khác đừng nhắc đến nữa, trong lòng em rất khó chịu, những gì anh nói em đều hiểu rõ, em uống trước nhé!” Nói xong ngẩng cổ lên nâng cốc uống cạn.

Chu Cẩm Quốc cũng không nói gì thêm, em trai anh bất luận là thủ đoạn hay khôn ngoan đều không có vấn đề gì, chỉ là anh cảm thấy Chu Cẩm Vũ có chút quá để tâm đến người phụ nữ kia rồi, nhưng một thời gian ngắn nữa chắc sẽ ổn thôi.

Bình thường hai người cũng tương đối chú trọng chăm sóc sức khỏe, nhưng hiếm khi anh em ngồi với nhau, cũng đều thả lỏng không đắn đo nâng cốc cạn chén.

Cứ thế cho đến lúc hơn 11 giờ, rượu cũng đã uống không ít, Chu Cẩn Quốc nghĩ ngày mai Chu Cẩn Vũ còn phải đi làm, liền định bụng uống đến đây thôi để Chu Cẩn Vũ đi ngủ. Kết quả Chu Cẩn Vũ ngược lại càng uống thêm, quay lại chủ đề cũ, anh nghiêng người dựa vào ghế sa lông dùng ngữ khí có chút ngà ngà say, nói “Anh hai, anh nói xem người phụ nữ này rốt cuộc còn có thể vô tình hơn được nữa không? Em đối xử với cô ấy tốt như vậy, mới chia tay thôi đến một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, xem ra em đã uống phí quá nhiều tâm tư rồi!”

Chu Cẩn Quốc có chút buồn cười nói “Chú say rồi à? Chính chú nói chia tay, còn gọi điện cái gì nữa?”

Chu Cẩn Vũ nhú mày nói “Sao lại không gọi được? Hôm đó em đã nói rất nhiều lần nếu cô ấy nghĩ đến em thì hãy gọi điện cho em, cô ấy đã gọi chưa? Lời của em gần đây dạo này cô ấy coi như gió thoảng bên tai, em ngược lại muốn gọi điện cho cô ấy, hỏi thăm cô ấy một chút cũng không được, hình như người ta đổi số rồi, em cho người dùng chứng minh thư của cô ấy tìm cũng không tìm được, anh nhìn xem người phụ nữ vô tình này, cứ như thế mà muốn quăng em đi!”

Nói đến đây Chu Cẩn Vũ lại ngồi thẳng dậy, tiếp tục nói “Không muốn cho em biết số điện thoại chứ gì, em không thèm tìm nữa, không đáng!”

Chu Cẩn Quốc nhiều năm như vậy vẫn chưa hiểu tính tình của Chu Cẩn Vũ, biết trong lòng Chu Cẩn Vũ vẫn rất khó chịu, vì vậy liền ngồi đó nghe anh lải nhải, thỉnh thoảng cũng tiếp lời, hỏi “Chú đã biết thế còn như vậy cho ai xem.”

Chu Cẩn Vũ liếc nhìn anh hai, có chút tức giận nói “Em chỉ là cảm thấy chính mình có một chút không đáng, vì cô ấy phí hết bao nhiêu tâm tư, làm bao nhiêu việc!”

Chu Cẩn Quốc kì quái hỏi “Chú nói là chú đã phí mất bao nhiêu tâm tư, thế chú đã làm cái gì? Không phải là mua nhà mua đồ à, chú không phải là người so đo mấy chuyện đó.”

Chu Cẩn Vũ không vui, giọng nói cũng hơi lớn, nói “Em còn mỗi ngày nấu cơm đâu ra đấy, cô ấy bị bệnh em còn hầu hạ cô ấy ngày đêm! Thuốc Đông y cũng là em nấu, cãi nhau cô ấy cầm đồ đạc đánh em, còn mắng em, em cái rắm cũng không dám phóng, còn phải dỗ dành để cô ấy đừng nóng giận, anh nói em còn không làm gì à?”

Chu Cẩn Quốc ngồi không vững, dù cho cấp bậc của anh cũng cao, sự từng trải so với Chu Cẩn Vũ cũng thâm sâu hơn nhưng nghe những gì Chu Cẩn Vũ nói cũng có chút kinh ngạc. Đây là lão ngũ Bá Vương nhà anh đây sao? Cả nhà anh không ai có thể uống một chén trà Chu Cẩn Vũ pha. Kết quả Chu Cẩn Vũ lại ở đây chăm sóc một người phụ nữ như hầu hạ người ta, chẳng những để người ta mắng lại còn để cho người ta đánh nữa sao? Thật có triển vọng nha!

Vậy thì cũng khó trách lão ngũ không thể nghĩ thông được. Vì vậy Chu Cẩn Quốc vừa bực mình vừa buồn cười nói “Chú bảo anh nói cái gì mới tốt đây! Chia tay cũng chia tay rồi, chú làm ra cái bộ dạng chẳng ra sao này cho ai xem nữa? Ngày mai chú cũng làm cơm cho anh nhé!”

Chu Cẩn Vũ không để ý đến Chu Cẩn Quốc, phối hợp nói “Em muốn làm gì thì làm nấy, anh nói xem sao em một tấm hình của cô ấy cũng không có? Haizzz, để em gọi điện cho cô ấy!”

Nói xong, Chu Cẩn Vũ với lấy di động bấm một dãy số, đặt ở bên tai nghe trong chốc lát sau đó ném thẳng di động xuống đất, lăm lăm nói “Tạm dừng hoạt động rồi! Mẹ kiếp, đúng là đồ không có lương tâm, sớm biết vậy không thèm để tâm cho rồi.”

Đây là do uống nhiều quá đây mà, Chu Cẩn Quốc bất đắc dĩ đứng dậy đỡ Chu Cẩn Vũ về phòng, ném lên giường đắp chăn kín mít, Chu Cẩn Vũ nằm trên giường nhắm mắt lại còn nói “Bảo cô ấy gọi điện cho em đi, em hứa sẽ không bám lấy cô ấy đâu mà! Anh hai, anh đi giúp em xem cô ấy sống thế nào được không? Chấn chấn là mạnh mẽ hơn em, tâm tính của người phụ nữ đó đặc biệt tốt.”

Chu Cẩn Quốc đứng bên giường nhìn Chu Cẩn Vũ, đúng là chẳng ai chịu thua kém ai. Anh tiếp tục ngẩn ra một lúc, thấy Chu Cẩn Vũ ngủ rồi mới thở dài đi ra ngoài.

Hết tháng giêng, Hạ Chân Ngọc đã bị ép đi xem mắt mấy lần nhưng đều không có kết quả, mấu chốt là do cô chưa ổn định được. Hôm nay, mẹ Hạ nói “Chân Ngọc à, cả ngày hôm qua đi con gọi điện nói muốn giới

thiệt cho con một người 41 tuổi chưa kết hôn, không quan tâm đến chuyện con đã kết hôn rồi, làm quản lý tiêu thụ ở một công ty dược phẩm, mẹ thấy điều kiện cũng không tệ, con thử gặp một lần nhé?”

Hạ Chân Ngọc liếc mắt, nói “Mẹ, một người đàn ông 40 tuổi rồi còn chưa kết hôn, cái này không phải đang bày rõ ra là có vấn đề hay sao? Con cũng không muốn gặp lại vấn đề đó nữa, theo con thấy chẳng bằng đã kết hôn còn hơn!”

Mẹ Hạ cũng tưởng tượng, nếu tốt như thế sao lại chưa kết hôn, lại còn chấp nhận người đã từng kết hôn, càng ngày càng cảm giác dễ dàng xảy ra vấn đề vì vậy liền gọi điện từ chối.

Lại nửa tháng trôi qua, mẹ Hạ Chân Ngọc tự tìm đến nhà cô, cười ha hả nói “Chân Ngọc à, hồi tết chẳng phải mẹ đã nói về một người làm phó phòng cháu có nhớ không? Người ta đã gửi thư rồi, muốn gặp mặt con, mẹ nói với con này, điều kiện như thế nhưng mà là số một đấy, hơn 44 tuổi rồi, nhưng không phải ly hôn, vợ anh ta trước đây bị bệnh không qua khỏi, có một đứa con trai đang du học ở nước ngoài. Cháu xem có ổn không, không liên quan gì đến vợ trước, cũng không phải sống với con riêng, chờ sau này cháu có con, hai người các cháu không phải giống như vợ chồng son hay sao?”

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng biết người này không tệ, vì vậy không phản đối Hạ Chân Ngọc đi xem mắt, Hạ Chân Ngọc không còn cách nào khác đành phải chấp nhận nên mẹ cô liền đi hẹn thời gian và địa điểm. Hạ Chân Ngọc nghĩ đôi bên lưu số điện thoại tự liên lạc không được sao, mẹ cô quản quá nhiều rồi.

Đợi khi đã liên hệ ổn thỏa, hẹn thời gian xong xuôi, Hạ Chân Ngọc đi đến quán cà phê đã đặt trước, đối phương đã đến, Hạ Chân Ngọc ngồi xuống nói “Thật ngại quá, đã để anh chờ lâu.”

Đối phương vừa cười vừa nói “Không sao, là do tôi đến sớm thôi, cô muốn uống chút gì không?”

Hạ Chân Ngọc tùy ý chọn một tách cà phê, thừa dịp đối phương nói chuyện với người phục vụ nhìn kỹ người đàn ông này một chút, cảm thấy nhìn cũng được, nhìn đáng vẻ thật sự đúng là nhiều tuổi hơn cô lại không khiến người ta chán ghét, nhưng căn bản là không có cảm giác gì.

Hai người tùy ý nói chuyện công việc, Hạ Chân Ngọc lại hỏi “Anh làm ở đâu vậy?”

Người đàn ông kia nói “À, tôi quên không nói, tôi làm ở tòa thị chính.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, đã tạch, đến đây là kết thúc được rồi! Tòa thị chính đúng là một nơi rất tốt nhưng cô chịu không nổi.

Vì vậy cô lễ độ khách khí vài câu, liền lấy cớ mình có việc nên đi trước.

Kết quả vào buổi tối, mẹ cô gọi điện thoại đến, nói “Chân Ngọc à, hôm nay gặp mặt cảm thấy thế nào? Mẹ đã nói với cháu rồi, đối phương rất hài lòng về cháu đấy, nói muốn gặp lại nữa, cháu nghĩ thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nói “Mẹ, cháu cảm thấy không hợp lắm, hay là thôi đi, cháu cảm ơn mẹ vì đã phí không ít tâm tư.”

Mẹ Hạ Chân Ngọc nghe xong liền mất hứng, khuyên cả buổi Hạ Chân Ngọc cũng không chấp nhận, nói cô vài câu không biết tốt xấu, bỏ qua sẽ không có cơ hội gặp được người có điều kiện tốt đến vậy đâu, sau đó tức giận cúp máy.

Hạ Chân Ngọc cũng chẳng có cách nào khác, nhưng đối phương làm việc ở tòa thị chính, cô cũng không muốn lại gây ra chuyện gì nữa, nói thế nào cũng không được.

Hai ngày sau, Cao Mai Lệ hẹn Hạ Chân Ngọc ra ngoài, nhìn kỹ Hạ Chân Ngọc một lúc mới lên tiếng “Cũng không tệ lắm, về cơ bản cũng không gây đi mấy, sắc mặt cũng khá ổn. Chân Ngọc, cậu thật mạnh mẽ đó nha!”

Hạ Chân Ngọc bật cười nói “Thì sao, từ rằm tháng giêng đến giờ cũng gần một tháng xem mắt tận năm, sáu lần rồi! Nhưng mà tớ không nghĩ đến cậu cũng sốt ruột như vậy.”

Cao Mai Lệ nói “Có người tốt đương nhiên phải nắm chắc rồi, người này làm cùng cơ quan với Hách Lượng nhà tớ, nhưng không cùng bộ phận thôi, tớ mang theo số điện thoại đây, cậu gọi điện hẹn thời gian đi, tớ cảm thấy rất ổn. Hơn 40 tuổi, nghe Hách Lượng nói phẩm chất cũng không tệ, còn lại cậu tự xem xét đi.”

Cái này cũng quá chung chung rồi, hơn nữa lại là tòa thị chính, Hạ Chân Ngọc nói với Cao Mai Lệ suy nghĩ của mình. Cao Mai Lệ nghe xong có chút không tán thành “Cậu nghĩ quá nhiều rồi, tòa thị chính lớn như vậy, lại nhiều bộ phận, cậu tưởng có thể tự nhiên mà có liên quan đến Thị trưởng được chắc? Người đó làm việc cũng lâu rồi, nói không chừng một năm cũng chả thấy Thị trưởng được mấy lần đâu, cậu lo lắng thừa quá rồi, tớ nói này cậu đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa, có người tốt thì tranh thủ mà nắm bắt, nghe nói người ta tranh nhau giới thiệu đối tượng cho người đó đấy!”

Vì không muốn phụ tâm ý của Cao Mai Lệ, Hạ Chân Ngọc do dự vài ngày, cuối cùng vẫn gọi điện cho người họ Phương này, đối phương nhận điện thoại liền cười nói “Cô là Hạ Chân Ngọc phải không, chúng ta thật đúng là có duyên!”

Hạ Chân Ngọc có chút khó hiểu liền hỏi “Anh từng gặp tôi?”

Người kia cười nói “Tuần trước chúng ta mới gặp mặt đấy thôi, tại quán cà phê, cô đã quên rồi?”

Không trùng hợp vậy chứ, chẳng lẽ Cao Mai Lệ và mẹ cô lại giới thiệu cùng một người? Hạ Chân Ngọc có chút ngượng ngùng, bởi vì lần trước cô căn bản không hỏi người ta về vấn đề tên họ.”

Người đó còn nói thêm “Nếu không thì chúng ta lại gặp mặt đi, khó mà có duyên như vậy được.”

Hạ Chân Ngọc cũng hiểu liền bật cười đồng ý.

Hai người lại hẹn nhau ở quán cà phê lần trước, lần gặp sau cả hai đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, người kia nói “Tôi vẫn nên chính thức giới thiệu bản thân nhỉ, tôi họ Phương, tên là Phương Hạo Kỳ (*). Ừm... năm nay 44 tuổi, vợ trước vài năm trước bị bệnh qua đời, con trai đang học đại học ở nước ngoài.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong tên của đối phương không nhịn được cười, nói “Tên anh thật là thú vị.”

Phương Hạo Kỳ cũng cười nói “Đúng rồi, tên tôi chắc sẽ bị cô cười cả nửa đời người mất nhưng cha mẹ đặt cho, cũng không còn cách nào khác.”

Anh ta còn nói thêm “Chân Ngọc, tôi gọi cô như vậy, mong cô bỏ qua cho. Lần trước gặp cô tôi đã có cảm giác không tệ, cô tuy còn trẻ nhưng nói chuyện lại tương đối chín chắn, tuy tuổi tôi hơn cô rất nhiều, nhưng tôi mong cô cho cả hai chúng ta một cơ hội, tôi tin tôi có thể chăm sóc cô thật tốt. Nếu như chúng ta có thể bên nhau, tôi sẽ rất trân trọng phần tình cảm này!”

Hạ Chân Ngọc rất nghiêm túc suy nghĩ những lời Phương Hạo Kỳ vừa nói, thật sự điều kiện của anh ta cũng không tệ, vợ đã qua đời nhiều năm như vậy nhưng chưa tái giá, chắc cũng vì con trai, nhưng đàn ông làm được như vậy rất hiếm, nói gì đi nữa điều kiện của đối phương cũng tốt hơn, cấp bậc phó phòng tuy không phải ở bộ phận béo bở nhưng đãi ngộ cũng không tồi, cuộc sống cũng coi như đảm bảo.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Hạ Chân Ngọc thầm thở dài trong lòng, cô không thể không thực tế một chút, vì vậy nhìn Phương Hạo Kỳ nói “Vậy cũng tốt, chúng ta trước hết cứ thử xem sao.”

Phương Hạo Kỳ vui vẻ nói “Vậy thì tốt quá, tôi sẽ cho cô thấy thành ý của tôi. Chúng ta đi ăn gì đó trước đi sau đó tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Hạ Chân Ngọc thả lỏng tâm tình, nhẹ gật đầu đồng ý.

Phương Hạo Kỳ chọn một nhà hàng có cảnh sắc khá hữu tình mời Hạ Chân Ngọc ăn cơm, trong lúc ăn cũng tìm được không ít chủ đề nói chuyện, Hạ Chân Ngọc phát hiện tuy tuổi của Phương Hạo Kỳ khá lớn nhưng lại thích rất nhiều thứ, nói chuyện một lát cũng thấy khá hợp. Một bữa cơm ăn khá vui vẻ, sau đó Phương Hạo Kỳ lái xe đưa Hạ Chân Ngọc về nhà.

Hạ Chân Ngọc nói với cha mẹ chuyện hôm nay, mẹ Hạ cũng nói thẳng hai người chắc chắn là có duyên phận, liền gọi điện ợ cô, mẹ cô nghe xong liền vui vẻ trở lại, không ngừng bảo Hạ Chân Ngọc phải tích cực lên, nắm chắc cơ hội tốt.

Những ngày tiếp theo, Hạ Chân Ngọc và Phương Hạo Kỳ cơ bản một tuần gặp nhau được hai lần, thỉnh thoảng lại đi xem phim, Hạ Chân Ngọc cảm thấy cứ bình ổn như vậy, tuy không phải tình cảm mãnh liệt, nhưng đây mới là bình yên nhất, thực tế nhất. Đồng thời cô cũng thấy nếu không có gì ngoài ý muốn vậy thì cứ lấy người này đi, tuy trong lòng còn có chút tiếc nuối, nhưng cô thật sự thấy quá đủ rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Phương Hạo Kỳ liền muốn đưa Hạ Chân Ngọc ra mắt người nhà anh ta, còn nói Hạ Chân Ngọc không phải nghĩ gì nhiều, chỉ là gặp mặt, không có ý định gì khác.

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không nói thêm gì liền đáp ứng.

Gần đây Thư ký Đỗ cảm thấy công việc càng ngày càng không tốt vì tính tình Thị trưởng Chu càng ngày càng không ổn, hại anh ta ngày nào cũng chẳng muốn đi làm, mệt mỏi gần chết!

Thư ký Đỗ cũng từng nghĩ Chu Cẩm Vũ như vậy vì mối quan hệ với Hạ Chân Ngọc, nhưng chia tay nhau cũng được hai tháng rồi, Chu Cẩm Vũ lúc nào cũng mang bộ mặt căng thẳng, thần kinh của anh ta cũng hỏng theo mất thôi.

Thở dài, Thư ký Đỗ nhìn tập hồ sơ của Hạ Chân Ngọc trên bàn, Trưởng phòng Trương cuối tuần trước mới đưa cho anh, bởi vì Hạ Chân Ngọc trước khi đi làm vẫn chưa ổn định, nên mang thông tin hồ sơ đến đây, xem ra lúc này hẳn là thời gian xuống dốc của cục trưởng cục bất động sản, ông ta mới để người đi giao tiếp một chút để cải thiện.

Đúng lúc này, Chu Cẩm Vũ trực tiếp đẩy cửa vào, nói “Tôi cần đi gặp Bí thư tỉnh ủy một chuyến, cậu không cần đi theo, để Tiểu Phùng đi cùng tôi là được rồi.”

Thư ký Đỗ vội vàng đứng lên nói “Vâng, hai giờ chiều còn có một buổi họp, ngài...” Thư ký Đỗ không nói nữa, bởi vì Chu Cẩm Vũ đang nhìn cố định vào hồ sơ của Hạ Chân Ngọc ở trên bàn.

Chu Cẩm Vũ nhìn ảnh chụp trên hồ sơ của Hạ Chân Ngọc, tim bất chợt co lại, vô cùng đau lòng!

Thư ký Đỗ nghĩ nghĩ rồi lên tiếng “Tôi thấy Hạ tiểu thư làm việc ở cục bất động sản cũng khá ổn định, nghĩ đến việc cũng nên nhờ và quan hệ chuyển cô ấy đi chỗ khác.”

Chu Cẩm Vũ chỉ “Ừ” một tiếng, vẫn đứng yên tại chỗ.

Thư ký Đỗ lần nữa dựa vào sắc mặt của Chu Cẩm Vũ nói “Nếu không thì tôi mang hồ sơ này đi sao chép cho ngài một bản được không, sau đó sẽ bớt chút thời gian gọi điện cho Hạ tiểu thư, nói với cô ấy một tiếng chuyển hồ sơ công việc.”

Chu Cẩm Vũ cuối cùng cũng di chuyển ánh mắt, nhìn chằm chằm Thư ký Đỗ, cả buổi mới nhẹ nói “Cậu có số điện thoại của cô ấy?”

Thư ký Đỗ không dám thở mạnh, nói “Đúng vậy, tôi có số điện thoại của Hạ tiểu thư.”

Chu Cẩm Vũ hỏi “Sao cậu biết số điện thoại của cô ấy?”

Thư ký Đỗ tuy cảm thấy vấn đề này rất khó lý giải, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời “Tôi nhờ Chủ nhiệm Trương ở cục bất động sản lấy cho.”

Chu Cẩm Vũ nói “Sao chép một bản cho tôi” sau đó đi thẳng.

Thư ký Đỗ đặt được mông xuống ghế, nghĩ thầm chuyện này không xong rồi, Thị trưởng Chu rõ ràng không buông tay nổi. Bình thường Thị trưởng Chu chưa về nhà, anh ta cũng không thể tan tầm được, bây giờ cũng rất ít khi về nhà trước 10 giờ, anh ta không hiểu nổi, đã không rõ vì sao phải chia tay?

Vì vậy, Thư ký Đỗ cố ý in màu một bộ hồ sơ của Hạ Chân Ngọc, đương nhiên in ảnh cô lên hẳn một tờ, còn ghi thêm số điện thoại của cô ở bên cạnh, sau đó đem tờ giấy đưa đến phòng làm việc của Chu Cẩm Vũ, đặt trên bàn làm việc.

Chu Cẩm Vũ khi trở về nhìn thấy tờ giấy này, nhìn Hạ Chân Ngọc đang cười trên tấm ảnh, ngực lại đau buốt đến khó chịu khiến anh không thở nổi, lại thấy bên cạnh ảnh chụp có một dãy số điện thoại di động, nghĩ một lát không nhận được bấm số gọi đi.

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận, thanh âm bình tĩnh của Hạ Chân Ngọc truyền tới “A lô?”

Chu Cẩm Vũ cố gắng nén cảm xúc có chút kích động, nói “Chân Ngọc, là anh.”

Hạ Chân Ngọc nói “Ừm, em biết, có chuyện gì không?”

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, nói “Không có gì, chỉ là anh muốn biết dạo này em sống thế nào thôi.”

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó Hạ Chân Ngọc mới lên tiếng “Em rất ổn, anh cũng phải cố gắng chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu không có việc gì thì em tắt máy đây.”

Chu Cẩm Vũ nghe thấy âm thanh tắt máy của Hạ Chân Ngọc, chỉ cảm thấy trong lòng kìm nén khó chịu, đập mạnh lên bàn cau mày oán hận, vẫn nhìn ảnh chụp của Hạ Chân Ngọc không nói lời nào.

Hạ Chân Ngọc tắt điện thoại, tâm trạng cũng rất phức tạp, cô thật sự không muốn nghe máy, nhưng không thể không chế được bản thân nhận điện thoại, nhưng có làm được gì nữa đâu, liền nghĩ đến chuyện cuối tuần vẫn phải người nhà của Phương Hạo Kỳ.

Người nhà họ Phương chính thức thuê phòng ở một nhà hàng rất quy mô, có thể thấy họ khá coi trọng lần gặp mặt này, Hạ Chân Ngọc cũng phải chú ý đến cách ăn mặc một chút, sau đó đợi Phương Hạo Kỳ đến đón, theo như Phương Hạo Kỳ nói thì hôm nay họ hàng trong nhà anh đều đến, còn an ủi cô nói thật ra chỉ là ngày họ hàng gặp gỡ nhau mà thôi, tiện thể gặp cô luôn. Nhưng cô biết rõ, sau khi gặp mặt lần này, chuyện của cô và Phương Hạo Kỳ cơ bản xem như đỉnh ước rồi, chắc không lâu nữa sẽ đề cập đến chuyện kết hôn.

Cô đã chuẩn bị tốt chuyện này, cũng muốn mình đi vào đời sống hôn nhân một lần nữa, nhất định phải quý trọng, cần phải bỏ đi một vài tật xấu của mình, cố gắng làm một người vợ thật tốt, sống cuộc sống của chính mình.

Lúc Phương Hạo Kỳ đến dưới tầng nhà Hạ Chân Ngọc liền gọi điện thoại cho cô, đợi đến khi nhìn thấy bộ dạng ăn mặc tử mỹ của cô, liền cười nói “Em thật sự rất xinh đẹp, họ hàng trong nhà nhất định sẽ hâm mộ anh chết đi được.”

Hạ Chân Ngọc cười cười không nói gì, cô vẫn có chút hồi hộp.

Đến cửa ra vào nhà hàng, Phương Hạo Kỳ để Hạ Chân Ngọc chờ ở đại sảnh, còn mình thì đi đỗ xe.

Hạ Chân Ngọc đứng ở đại sảnh vừa đánh giá những thiết bị được lắp đặt của nhà hàng, vừa đợi Phương Hạo Kỳ, sau đó liền thấy một đám người từ cửa lớn đi vào, Chu Cẩm Vũ bị vây chặt bên trong tiến về phía cô.

Thật đúng là không may, Hạ Chân Ngọc nhìn xung quanh thấy không có chỗ trốn, đành phải đứng sang bên cạnh hi vọng Chu Cẩm Vũ không chú ý đến mình.

Chu Cẩm Vũ thật sự không chú ý đến cô nhưng Thư ký Đỗ liếc một cái đã thấy Hạ Chân Ngọc, con người chuyển động rồi làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên “Hạ tiểu thư, thật đúng là trùng hợp nha.”

Chu Cẩm Vũ lập tức dừng bước, con mắt quét một vòng đại sảnh cuối cùng dừng lại trên người Hạ Chân Ngọc, đứng cách cô một khoảng nhìn cô cả buổi, sau đó liền đi đến hướng Hạ Chân Ngọc đang đứng.

Thư ký Đỗ cho người đi thuê phòng trước rồi mới đi theo.

Chu Cẩm Vũ đi đến trước mặt Hạ Chân Ngọc, nhìn chằm chằm vào mặt cô rồi nói “Sao em lại ở đây, mặc đồ cũng rất đẹp!”

Hạ Chân Ngọc đành phải nói qua loa “À, người thân trong nhà gặp nhau, nên hơi chăm chút cách ăn mặc thôi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong nhướn lông mày lên hỏi “Vậy sao?”

Hạ Chân Ngọc vội vàng gạt đầu, nói “Ừ, đúng vậy, em còn chờ vài người, anh đi trước đi.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Vội gì đâu, khó khăn lắm mới gặp nhau, nói chuyện một lát thôi không đủ.”

Trên đầu Hạ Chân Ngọc có chút đỏ mồ hôi, nói chuyện có gì tốt đâu, lát nữa Phương Hạo Kỳ đến thì biết làm sao bây giờ!

Phương Hạo Kỳ đỗ xe, đi vào đại sảnh nhà hàng đã nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đứng trước mặt hai người đàn ông, vì vậy bước nhanh tới, hỏi “Chân Ngọc, hai vị này là bạn em sao?”

Hạ Chân Ngọc bất hạnh cắn môi dưới, nhưng lại không biết nói gì cho phải, cô có thể nói cô là bạn của Thị trưởng chắc!

Lúc này, Thư ký Đỗ tiếp lời, nhìn Phương Hạo Kỳ nói “Đây không phải phó phòng Phương sao? Anh cũng đến đây ăn cơm à?”

Phương Hạo Kỳ nhìn thấy Thư ký Đỗ có chút giật mình, nhưng vẫn vừa cười vừa nói “Vâng, họ hàng trong nhà gặp nhau, Trưởng thư ký Đỗ cũng đến đây xã giao à?”

Thư ký Đỗ cười nói “Đúng vậy, tôi đi cùng Thị trưởng Chu.”

Phương Hạo Kỳ lúc này mới phát hiện người đứng bên cạnh Thư ký Đỗ là Chu Cẩm Vũ, lập tức có chút bối rối nói “Thị trưởng Chu, thật ngại quá, vừa rồi tôi không trông thấy ngài.”

Chu Cẩm Vũ không để ý đến Phương Hạo Kỳ, chỉ nhìn Hạ Chân Ngọc hỏi “Hắn ta cũng là người trong nhà em?”

(*) Phương Hạo Kỳ: Chữ “Hạo” có nghĩa là “nhiều”, “phong phú” trong khi chữ “Kỳ” lại mang nghĩa “đơn, lẻ”, tên có hai chữ đối lập mâu thuẫn với nhau.

61. Chương 61

Hạ Chân Ngọc thầm nghĩ phải mau chóng thoát khỏi tình cảnh này vì vậy liền giả vờ như không nghe thấy câu hỏi của Chu Cẩm Vũ, trực tiếp kéo cánh tay Phương Hạo Kỳ, nói “Thị trưởng Chu, Thư ký Đỗ, chúng tôi còn có việc, không ở lại tiếp chuyện được rồi.”

Nói xong, cô kéo Phương Hạo Kỳ đi đến hành lang rồi mất hút.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ mới hỏi “Cậu biết người đàn ông kia sao?”

Thư ký Đỗ vội vàng nói “Biết, biết, anh ta từng làm ở phòng Kinh tế nông nghiệp, gọi là Phương...Phương Hạo Kỳ.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong bật cười, mới lên tiếng “Thật khiến người khác hiếu kỳ đấy.”

Thư ký Đỗ nói thêm “Đợi mai đi làm tôi sẽ tìm hiểu thêm.”

Chu Cẩm Vũ cười lạnh trong lòng, giỏi thật đấy, mới chia tay chưa được bao lâu đã tìm được chủ mới rồi! Nhìn người đàn ông kia cũng phải tầm 50, cô đúng là không biết chọn người! Tiền sao? Một chức trưởng phòng có thể cho cô nhiều như anh? Cấp bậc? Còn có thể so sánh với anh sao? Nghĩ kỹ buổi sáng hôm đó, anh hai Chu Cẩm Quốc cười châm biếm nhìn anh, lại để anh ấy đi làm cơm, anh cảm thấy mặt mình nóng phát sốt, kết quả người phụ nữ này lại đối xử với anh như vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt Chu Cẩm Vũ trở nên lạnh lẽo, sau đó sải bước đến phòng đã đặt sẵn của mình, Thư ký Đỗ bị vẽ mặt của Chu Cẩm Vũ dọa tim đập thình thịch, rốt cuộc muốn thế nào nữa đây? Haizzz!

Hạ Chân Ngọc kéo Phương Hạo Kỳ đi được một lúc liền dừng lại, nói “Vừa rồi thật ngại quá, cứ lờ lờ kéo kéo anh đi như vậy.”

Phương Hạo Kỳ cười nói “Không có gì, nhưng mà em biết Thị trưởng Chu và Trưởng Thư ký Đỗ à?”

Hạ Chân Ngọc hơi do dự một chút, liền quyết định không nói cho Phương Hạo Kỳ biết quan hệ của cô và Chu Cẩm Vũ, như vậy chỉ thêm phiền phức, vì vậy nói “Cũng không có gì, chỉ là trước kia em làm trong trung tâm thông tin cũng gặp vài lần, em chỉ không muốn tiếp xúc sâu quá với họ mà thôi.”

Phương Hạo Kỳ nghe thấy thế cũng có chút sáng tỏ, nói “Nhân viên nữ làm việc ở bên ngoài khó tránh khỏi gặp phải chút phiền toái, nhưng không sao đâu, sau này anh sẽ bảo vệ em.”

Hạ Chân Ngọc cảm kích nhìn Phương Hạo Kỳ, cô biết anh chỉ cho là trước đây cô làm việc bên ngoài từng bị quấy rối, nhưng anh vẫn có thể đối xử với cô nghiêm túc như vậy, cô thật sự rất cảm động, vì vậy kéo cánh tay Phương Hạo Kỳ cười nói “Chúng ta đi thôi.”

Phương Hạo Kỳ ngăn Hạ Chân Ngọc lại vừa cười vừa nói “Anh quên chưa nói cho em biết, chúng ta thuê phòng bên cạnh, em đi nhầm rồi.”

Mặt Hạ Chân Ngọc thoáng cái đã đỏ lên, có chút thẹn thùng nhìn Phương Hạo Kỳ, vừa rồi cô tùy tiện kéo anh cũng đi theo, thật ra cô không biết phòng thuê ở đâu.

Phương Hạo Kỳ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Chân Ngọc, cười đến đỏ cả mặt, sau đó đưa Hạ Chân Ngọc đến phòng mình đã thuê.

Hạ Chân Ngọc và người nhà họ Phương gặp mặt rất vui vẻ. Cha mẹ Phương Hạo Kỳ tuổi cũng khá lớn rồi, nhiều năm như vậy đều mong con trai có thể tái hôn, kết quả chẳng có động tĩnh gì, khó khăn lắm rồi cuộc cũng đưa một người phụ nữ về gặp người lớn trong nhà, hơn nữa còn là một cô gái trẻ như vậy, họ vui sướng vô cùng.

Phương Hạo Kỳ còn có một cô em gái, cũng vô cùng cởi mở, thấy Hạ Chân Ngọc liền cười nói “Anh, em bây giờ đúng là có một chị dâu nhỏ rồi, Chân Ngọc còn ít hơn em 9 tuổi đấy, anh thật là tốt phúc nha!” Nói xong cũng mập mờ trừng mắt nhìn Phương Hạo Kỳ.

Nói ra những lời này xong, mọi người trên bàn đều bật cười, một bữa cơm cả chủ và khách đều ăn uống rất vui vẻ. Lúc ra đến cửa lớn nhà hàng, cha mẹ Phương Hạo Kỳ còn không ngừng dặn dò Hạ Chân Ngọc nhất định phải thường xuyên đến nhà chơi, không nên khách khí, cứ coi như người một nhà.

Hạ Chân Ngọc cười đáp ứng sau đó đi lấy xe cùng Phương Hạo Kỳ.

Cô ngồi vào trong xe, Phương Hạo Kỳ hỏi “Em cảm thấy thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nói “Người nhà anh đều rất tốt, cũng không bắt bẻ người khác.”

Phương Hạo Kỳ cười nói “Không phải không bắt bẻ, mà là em không có gì để họ có thể bắt bẻ. Chân Ngọc, anh nhiều tuổi như vậy còn gặp được em, thực sự anh cảm thấy vô cùng may mắn.”

Hạ Chân Ngọc rũ tầm mắt xuống, thấp giọng nói “Em chỉ muốn tìm một cuộc sống yên ổn qua ngày, những thứ khác cũng không nghĩ nhiều.”

Phương Hạo Kỳ đưa Hạ Chân Ngọc đến cổng tiểu khu, nhìn cô đi vào trong mới lái xe rời khỏi, Hạ Chân Ngọc vào nhà nói sơ qua với cha mẹ chuyện ngày hôm nay, cũng nói biểu hiện của người nhà bên kia cũng không tệ, cha mẹ Hạ Chân Ngọc nghe xong rất vui.

Hạ Chân Ngọc về phòng lại nghĩ tới cảnh hôm nay gặp Chu Cẩm Vũ, liền thở dài, ép bản thân vứt hết những suy nghĩ đó đi, chỉ cần sống tốt đời mình là được rồi.

Thư ký Đỗ vừa đi làm đã lục tục đi lên tầng 5, đến tầng trệt phòng Kinh tế nông nghiệp dạo qua một vòng, kết quả nghe được tin tức khiến anh ta toàn thân toát mồ hôi lạnh, cũng chẳng quan tâm đến hình tượng, chạy chậm chậm thẳng về tòa thị chính.

Vào đến phòng làm việc của mình, Thư ký Đỗ nghĩ chuyện này không ổn, hôm nay tin tức thu được đều gián tiếp khẳng định Hạ Chân Ngọc và Phương Hạo Kỳ thật sự định tiến xa với nhau.

Nhìn Thị trưởng Chu ngày hôm qua nhất định vẫn chưa hết hi vọng nhưng bây giờ chính anh ta cũng cảm giác nếu điều Hạ Chân Ngọc cần thật sự là tiến xa hơn, cô và Phương Hạo Kỳ nhất định sẽ tiến triển rất nhanh, Phương Hạo Kỳ đã bao nhiêu tuổi rồi, chắc chắn anh ta cũng rất sốt ruột.

Chẳng lẽ thật sự đợi đến khi Hạ Chân Ngọc kết hôn, Thị trưởng Chu lại bắt đầu hối hận, cuối cùng lại..., anh ta vội vàng lắc đầu, nếu thật sự như vậy có khi đến lúc đó không chừng Hạ Chân Ngọc sẽ cầm dao chém chết Thị trưởng Chu mất.

Thư ký Đỗ tưởng tượng, quyết định vẫn nói chuyện này cho Thị trưởng Chu nghe, người ta muốn làm gì thì làm, vì vậy ổn định tâm lý một lát rồi gõ cửa phòng làm việc của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ ngồi ở bàn làm việc sau khi nghe Thư ký Đỗ nói xong, trên mặt không biểu lộ gì, chốc lát sau mới lên tiếng “Cậu lặp lại lần nữa, ngày hôm đó bọn họ đi làm gì?”

Thư ký Đỗ nói “Nghe đồng nghiệp của Phương Hạo Kỳ nói đó là tiệc gia đình, người lớn hai bên gặp nhau, không biết có phải là tiệc kết hôn hay không.”

Chu Cẩm Vũ tiện tay hất nguyên một sấp văn kiện xuống đất, trong cơn giận dữ nói “Nói láo! Tôi còn chưa chết đâu, cô ta kết hôn cái gì chứ?”

Thư ký Đỗ thật sự đứng không yên, nhỏ giọng nói “Ngài... ngài không phải đã nói chia tay với Hạ tiểu thư rồi hay sao? Cô ấy có làm gì...”

Chu Cẩm Vũ đột ngột đứng lên, chỉ vào Thư ký Đỗ lớn tiếng nói “Cậu cảm mềm ngay! Lập tức biến ra ngoài cho tôi!”

Thư ký Đỗ thoát cái quay người chạy nhanh như chớp từ phòng làm việc của Chu Cẩm Vũ ra ngoài, xót xa than thở mình thật là xui xẻo, nhưng may mà Thị trưởng Chu không phi cái ống đựng bút bằng ngọc thạch trên bàn làm việc vào mặt, xem ra sau này vẫn nên dùng vật dụng văn phòng bằng nhựa nhẹ nhàng, linh hoạt thì hơn.

Chu Cẩm Vũ khó khăn lắm mới không kích động đập nát cái ống đựng bút trên bàn, đó là vật anh cố chấp lấy từ chỗ anh ba về bằng được, nếu đập đi sau này sẽ khá phiền.

Sau đó Chu Cẩm Vũ ngồi xuống, lấy tấm ảnh hồ sơ của Hạ Chân Ngọc từ trong ngăn kéo ra xem, tờ giấy này sau đó anh đã sao chép ra thành mấy bản, giữ một bản ở ven hồ Cách Lâm, Chu Cẩm Vũ nhìn tấm ảnh, vành mắt có chút đỏ lên.

Người phụ nữ khốn kiếp này thật sự quá tuyệt tình, vừa quăng anh vào một góc đã lập tức muốn kết hôn cùng người đàn ông khác! Hai tháng nay anh ăn không ngon ngủ không yên, có khi nửa đêm nằm mơ cũng gọi tên cô tỉnh dậy, cứ tưởng mình đang còn ở Nhã Phong.

Chu Cẩm Vũ ngồi trên ghế dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt ghế, qua một hồi lâu, rốt cuộc đưa ra một quyết định đến bản thân anh cũng cảm thấy có chút trơ trẽn: Anh, đã hối hận!

Chu Cẩm Vũ vừa đưa ra quyết định, một chút cảm giác trơ trẽn cũng biến mất, không đầy một lát sau nhếch nhếch khóe miệng cười, bảo bối nghe lời nhà anh lúc này cần phải dùng trí mới được!

Tan tầm, Thư ký Đỗ chưa hoàn thành công việc, Chu Cẩm Vũ lại gọi cậu ta đi uống rượu với mình, Thư ký Đỗ nghĩ thầm tối nay cũng không có xã giao, hai người đàn ông uống rượu với nhau làm gì, chẳng lẽ Thị trưởng Chu lại muốn hành động gì đó với cấp trên, muốn sau này được chính thức nhậm chức Thị trưởng?

Lúc đi uống rượu, Chu Cẩm Vũ chỉ nói với cậu ta vài câu về công việc, sau đó cứ ở đó mà uống, Thư ký Đỗ thấy có chút kì quái, chẳng lẽ Thị trưởng Chu đang đợi ai?

Lại ngồi thêm lát nữa, Thư ký Đỗ nhìn thời gian đã 8:30 rồi, vì vậy lại hỏi “Thị trưởng Chu, ngài đang chờ ai sao? Ngài có muốn tôi gọi điện hay không?”

Chu Cẩm Vũ nâng chén rượu lên nhưng không uống, thờ ơ nói “Chả đợi ai.”

Thư ký Đỗ nghe xong, cười theo nói “Thời gian cũng không còn sớm nữa, ngài có cần lái xe đưa ngài về nhà trước hay không?”

Chu Cẩm Vũ dùng mắt nhanh như gió lùa nhìn Thư ký Đỗ, mới lên tiếng “Cậu không phát hiện ra là tôi uống say rồi à? Có thể dễ dàng về nhà như vậy sao?”

Thư ký Đỗ ngẩn ra sững sốt một lúc, lại cẩn thận nhìn Chu Cẩm Vũ từng li từng tí, Thị trưởng Chu căn bản đâu có uống nhiều rượu, làm sao mà say được?

Đang nghĩ không ra, Thư ký Đỗ đã bị Chu Cẩm Vũ lườm thêm phát nữa dọa cho giật mình, Thị trưởng Chu sao tự nhiên lại trừng mắt nhìn anh như vậy chứ?

Vì vậy, Thư ký Đỗ dưới ánh mắt bức người của Chu Cẩm Vũ nghĩ lại một lần nữa cuộc đối thoại vừa rồi, não đột nhiên lóe sáng, liền lập tức nói “À, tôi đã hiểu, ngài quả thật uống hơi nhiều rồi, tôi đi tìm người đến giúp vậy!”

Thư ký Đỗ đi ra khỏi phòng thuê, đứng ở lối đi nhỏ, hít sâu một hơi bấm số điện thoại của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc đang ở nhà xem ti vi, nghe thấy chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy số điện thoại của Thư ký Đỗ liền thấy có chút kì quái, tưởng hồ sơ của mình có gì không khớp liền vội vã nhận điện thoại, hỏi “Thư ký Đỗ, anh tìm tôi có việc gì vậy?”

Thư ký Đỗ hắng giọng một cái mới lên tiếng “Hạ tiểu thư, có thể phiền cô đến Tây Giang Nguyệt một chuyến được không, Thị trưởng Chu hôm nay uống hơi nhiều, cô tới khuyên bảo ngài ấy giúp tôi nhé?”

Hạ Chân Ngọc cự tuyệt thẳng thừng, nói “Thư ký Đỗ, anh đừng gọi điện thoại cho tôi nữa. Hơn nữa, bây giờ tôi cũng có đối tượng kết hôn rồi, không tiện có bất cứ liên quan gì đến Thị trưởng Chu.”

Lúc này, giọng nói của Thư ký Đỗ có chút thâm lương, nói “Hạ tiểu thư, nếu bình thường tôi cũng không thể mặt dày mày dạn điện thoại cho cô, nhưng từ hai ngày trước Thị trưởng Chu thấy cô và Trưởng phòng Phương đi cùng nhau, khuôn mặt chưa bao giờ tươi cười. Hôm nay đi xã giao, Thị trưởng Chu căn bản chính là tự muốn chuốc say mình, hiện tại họ đều về hết rồi, nhưng Thị trưởng Chu vẫn đang còn uống rượu đây này!”

Hạ Chân Ngọc nghe Thư ký Đỗ nói xong liền cắn môi không nói lời nào, cô thật sự không muốn đi, hơn nữa ngoài Thư ký Đỗ ra còn có lái xe nữa, hai người đàn ông chẳng nhẽ không lo được cho Chu Cẩm Vũ, ai mà tin nổi?

Thư ký Đỗ tiếp tục nói “Hạ tiểu thư, tôi biết gọi điện cho cô là không thích hợp, cũng biết tôi không có tư cách thay đổi tình cảm đã qua của cô và Thị trưởng Chu, nhưng kính xin cô vì ngài ấy mà suy nghĩ một lần, khuyên ngài ấy về nhà. Hai tháng nay Thị trưởng Chu vốn ăn cơm chẳng có quy luật gì, thường xuyên bị đau dạ dày, nếu như cứ thế này mà uống hết có lẽ phải lập tức gọi 120 mất. Bản khoản của Hạ tiểu thư tôi rất hiểu nhưng ở đây còn có tôi và lái xe, tôi quyết sẽ không để cô khó xử, cô thấy có được không?”

Hạ Chân Ngọc tuy lạnh nhạt, nhưng mắt mặt nhất là nợ nhân tình, cô cũng không phải cảm thấy thiếu nợ gì Chu Cẩm Vũ, mà là ngại cự tuyệt Thư ký Đỗ, nghe Thư ký Đỗ vẫn còn thao thao bất tuyệt trong điện thoại, đoán chừng nếu cô không đồng ý, anh ta có thể nói cả đêm, vì vậy nói “Thư ký Đỗ, tôi sẽ đi, nhưng đây là tôi nể anh trước kia đã chăm sóc tôi, tôi đến cũng chỉ khuyên một lần thôi, nếu không được tôi lập tức đi ngay, mong anh hiểu cho.”

Thư ký Đỗ thở một hơi dài liên tục, nghĩ thầm chỉ cần người đến, anh coi như đã hoàn thành nhiệm vụ chính trị rồi.

Trở về phòng đã thuê, Thư ký Đỗ liền nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đang nhìn mình, vội vàng đi đến nói “Hạ tiểu thư sẽ đến ngay thôi.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong cực kỳ đặc ý, nha đầu kia không phải là cũng nghĩ đến mình sao? Sau đó nhìn thoáng qua Thư ký Đỗ tán thưởng, có năng lực đấy!

Vì vậy Chu Cẩm Vũ lại nâng ly rượu lên uống vài ngụm, dù thế nào đi nữa cũng phải ngửi thấy mùi rượu nồng nồng một chút mới có độ tin cậy, uống xong Chu Cẩm Vũ dựa vào ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Hạ Chân Ngọc lấy địa chỉ từ Thư ký Đỗ rồi bắt xe đến, tìm được phòng của hai người họ mở cửa đi vào.

Cô vừa vào liền thấy Chu Cẩm Vũ nhắm mắt nghiêng người nằm trên ghế sa lon, cũng không biết rốt cuộc say thành bộ dạng gì, Thư ký Đỗ ngồi ở một chiếc ghế sa lon khác mặt mày ủ rũ.

Thư ký Đỗ nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đến liền lập tức nghênh đón, nói “Hạ tiểu thư đã đến, cô ở đây khuyên ngài ấy, lát nữa chắc sẽ lại đòi uống rượu, cô khuyên nhủ ngài ấy trước, tôi đi gọi lái xe đến giúp!” Nói xong Thư ký Đỗ vội vàng đi ra khỏi phòng tìm lái xe.

Thư ký Đỗ nghĩ, nếu anh mà ở đó chắc chắn Thị trưởng Chu không thể phát huy tốt năng lực, tốt nhất vẫn nên mượn cớ trốn ra ngoài cho thỏa đáng thì hơn.

Hạ Chân Ngọc vừa định nhắc Thư ký Đỗ gọi di động cho lái xe không được sao, kết quả người chưa gì đã đi ra ngoài, chắc anh ta cũng gấp gáp quá hồ đồ luôn rồi.

Nhìn Chu Cẩm Vũ nằm trên ghế sa lon, Hạ Chân Ngọc thở dài đi tới, ngồi cạnh Chu Cẩm Vũ, nhẹ giọng gọi “Anh tỉnh lại đi!”

Gọi vài lần, Chu Cẩm Vũ xem ra mới có chút phản ứng, mơ hồ nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh, sau đó hoang mang nói “Bà xã, sao em lại ở đây?”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh uống nhiều rượu như vậy làm gì, trước tiên để cho Thư ký Đỗ và lái xe đưa anh về nhà đã nha.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc, nói “Em về cùng anh đi, anh sẽ không uống nữa đâu. Bà xã, anh muốn em biết rằng, trong lòng anh lúc nào cũng rất khó chịu, anh đã từng nghĩ nếu có thể uống đến say chết đi thì sẽ không phải nhớ đến em nữa.”

Nói xong, Chu Cẩm Vũ liền vùng vẫy muốn đứng dậy, Hạ Chân Ngọc nhìn không đành, đành phải đưa tay đến đỡ anh.

Chu Cẩm Vũ cựa khỏe hơn, thoáng cái liền ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, gối đầu lên vai cô nói “Bà xã, bảo bối nghe lời, em đừng bỏ rơi anh có được không, hôm đó anh thấy em cùng người đàn ông khác bên nhau, ăn mặc xinh đẹp như vậy khiến tim anh tan nát.”

Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nói “Anh có đi hay không? Nếu không đi thì tùy anh, em về trước.”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói “Đi, vậy thì anh về nhà, anh đưa em về trước.” Sau đó liền chống thân thể cố gắng đứng lên, Hạ Chân Ngọc nhìn bộ dạng của anh đứng đưa như sắp ngã, vội vàng đỡ lại, gọi điện thoại cho Thư ký Đỗ.

Một lát sau, Thư ký Đỗ cũng lái xe đi vào, Hạ Chân Ngọc nói “Các anh dìu anh ấy ra ngoài đi.”

Kết quả không đợi Thư ký Đỗ và lái xe tiến đến, Chu Cẩm Vũ liền ôm lấy Hạ Chân Ngọc, nói “Các người đừng có động vào tôi, trừ vợ tôi ra bất cứ ai cũng đừng động vào tôi.”

Về mặt Thư ký Đỗ khó xử nhìn Hạ Chân Ngọc, trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình: Không được cười, không được cười!

Cũng may anh ta không nói tình hình thực tế với lái xe, nếu không người bình thường sao có thể tự nhiên như anh ta được!

Cuối cùng cũng không thể nói là Hạ Chân Ngọc dìu Chu Cẩm Vũ hay Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc, tóm lại là tất cả đều lên xe.

Thư ký Đỗ ngồi phía trước, nói “Hạ tiểu thư, chúng ta đưa Thị trưởng Chu về trước sau đó sẽ đưa cô về nhà, cô xem thế có được không?”

Hạ Chân Ngọc cười cười, nói “Đương nhiên là đưa anh ấy về nhà trước, tôi không sao đâu!”

Chu Cẩm Vũ lên xe liền nghiêng người nằm xuống, gối đầu lên đùi Hạ Chân Ngọc, duỗi tay ôm lấy eo Hạ Chân Ngọc, nhắm mắt không nói lời nào.

Chờ đến khi đến ven hồ Cách Lâm, vẫn là Hạ Chân Ngọc dìu Chu Cẩm Vũ, Thư ký Đỗ cố ý đi sau vài bước nói với lái xe “Cậu trước tiên cứ đợi ở trong xe một lát, nếu không cần xe tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

Lái xe nhẹ gật đầu ngồi trong xe chờ, Thư ký Đỗ lúc này mới bước nhanh hơn, giúp Hạ Chân Ngọc vào thang máy.

Vào phòng, Thư ký Đỗ lấy cớ nói pha giúp Chu Cẩm Vũ cốc nước mật ong, để cho Hạ Chân Ngọc dìu Chu Cẩm Vũ lên tầng trước.

Hạ Chân Ngọc cười không nói thêm gì liền dìu Chu Cẩm Vũ lên tầng, vào phòng ngủ, cởi áo khoác giúp anh, hỏi “Anh có thể tự đi rửa mặt một chút không?”

Chu Cẩm Vũ nhẹ gật đầu, sau đó lại nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Anh đi rửa mặt, em cũng không được đi nhé.”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh đi đi, em không đi đâu.”

Chu Cẩm Vũ lúc này mới bước chân lảo đảo đến nhà vệ sinh, đi vào trong dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt, đánh răng, đi ra thấy Hạ Chân Ngọc vẫn còn, lúc này mới yên tâm.

Hạ Chân Ngọc lại giúp Chu Cẩn Vũ thay áo ngủ, dìu anh nằm xuống, đắp chăn cho anh xong liền chuẩn bị đi xuống tầng.

Chu Cẩn Vũ túm lấy cánh tay Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, em đừng đi! Em ở lại đây với anh, khó khăn lắm anh mới gặp em, em không thể cứ thế mà bỏ anh lại như vậy chứ.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Vậy em chờ anh ngủ rồi đi.” Nói xong cô cùng ngồi bên cạnh Chu Cẩn Vũ, cùng anh.

Chu Cẩn Vũ nhìn chăm chăm Hạ Chân Ngọc một lát, cười nói “Bà xã, em càng ngày càng xinh đẹp. Em nói xem, khoảng thời gian chúng ta chia tay này, em đã từng nghĩ đến anh chưa, thế mà anh ngày nào cũng nhớ em, nằm mơ cũng mơ thấy hai chúng ta vẫn sống ở Nhà Phong như trước.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong chỉ nhẹ nói “Vậy sao?”

Chu Cẩn Vũ bật dậy, ôm eo Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói “Ừ, anh mơ thấy em vẫn là vợ anh, mơ thấy em cười với anh, mơ thấy hai chúng ta vẫn bên nhau, anh vẫn luôn ở trong em! Chân Ngọc, bảo bối nghe lời, anh thật lòng yêu em, không nỡ xa em.”

Chu Cẩn Vũ càng nói thì cách Hạ Chân Ngọc càng gần, cuối cùng hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, đột nhiên đưa tay nâng khuôn mặt Hạ Chân Ngọc lên tiếp tục hôn cô, quần lầy lười Hạ Chân Ngọc hận không thể nuốt luôn vào trong.

Sau đó Chu Cẩn Vũ lại đưa một tay kéo quần áo của Hạ Chân Ngọc, hai tay Hạ Chân Ngọc ngăn cản không cho anh làm gì được, Chu Cẩn Vũ cũng mặc kệ, trực tiếp kéo tay cô đưa xuống ma sát phía dưới của mình.

Toàn bộ cơ thể Chu Cẩn Vũ gần như đè lên người Hạ Chân Ngọc, không kịp thở ra, nói “Bảo bối, để cho chú cưng chiều em một chút, để cho chồng em hôn cái nào!” Nói xong anh lại muốn hôn lên môi của Hạ Chân Ngọc.

Lúc này Hạ Chân Ngọc đột nhiên dồn lực đẩy Chu Cẩn Vũ ra, bật dậy nhìn Chu Cẩn Vũ, cười lạnh nói “Đây mới là mục đích thực sự của anh hôm nay nhỉ? Anh cảm thấy tôi có thể cùng anh lên giường trong căn phòng này hay sao? Lúc trước anh đã đồng ý chia tay rồi, tôi hiện tại cũng đã có cuộc sống mới, chẳng nhẽ anh nói lời không giữ lấy lời? Chu Cẩn Vũ, đừng khiến tôi phải xem thường anh, đàn bà bên ngoài còn rất nhiều mà, những người muốn cùng anh lên giường có thể xếp thành cả một đại đội dày dặn kinh nghiệm, anh đừng làm như thể anh không thể rời xa tôi nữa đi, quá giả tạo!”

Chu Cẩn Vũ ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Em không muốn ở chỗ này vì Tạ Vũ Mạnh từng ở đây thôi sao? Ngày mai anh sẽ đổi chỗ khác! Còn nữa, anh không muốn nói lời không giữ lấy lời, nhưng anh cứ nhớ em thì anh biết làm sao? Em không thèm coi anh ra gì, anh liền muốn ngủ cùng em, em nói anh có thể làm vậy sao?”

Hạ Chân Ngọc bật cười, nói “Vợ trước của anh và tôi một chút liên quan cũng không có, anh thích ở đâu thì ở, anh làm gì tôi cũng không xen vào, nếu không lần sau chờ lúc anh thật sự uống say hãy tự hỏi lại chính mình nên làm thế nào!”

Nói xong, cô quả quyết quay người đi về phía cửa phòng, lúc mở cửa còn nói thêm “Chu Cẩn Vũ, lần sau lúc giả say nhớ bày nhiều vỏ chai một chút, nếu không với tửu lượng của anh, 2 chai rượu bày trên bàn đúng là quá giả tạo!” Nói xong Hạ Chân Ngọc trực tiếp đóng cửa lại đi xuống tầng.

Chu Cẩn Vũ u ám nhìn cửa phòng bị đóng lại, vung tay lên hất toàn bộ chăn xuống đất.

Thư ký Đỗ vừa đứng dậy đã thấy Hạ Chân Ngọc ra rồi liền không biết phải làm sao đứng yên tại chỗ, Hạ Chân Ngọc nhìn Thư ký Đỗ, nói “Phiền anh đưa tôi về nhà, Thị trưởng Chu đã khỏe hơn nhiều, thật ra hai chai rượu sao có thể khiến anh ta say như vậy được.”

Thôi chết, cẩn thận mấy cũng có sai sót! Thư ký Đỗ thấy hối hận, sao lại quên kiểm một ít vỏ chai rượu cơ chứ, nhưng anh ta cũng không thường xuyên làm những chuyện này, chỉ mong Thị trưởng Chu không trách anh là được.

Hạ Chân Ngọc cười cười nói “Thư ký Đỗ thật vất vả, chúng ta đi thôi!”

Thư ký Đỗ ủ rũ đi sau Hạ Chân Ngọc ra cửa lớn, đưa Hạ Chân Ngọc về nhà trước, sau đó đứng ở cửa đơn nhìn cô lên tầng, nghe thấy tiếng cửa mở rồi đóng lại mới lái xe đi.

Một tuần sau, Hạ Chân Ngọc lại một lần nữa nhận được điện thoại của Thư ký Đỗ, nói anh ta đang đứng ngay trước cửa cục bất động sản rồi, thỉnh cầu cô xuống gặp mặt một lát.

Hạ Chân Ngọc mệt mỏi nghĩ, chắc hẳn Chu Cẩm Vũ lại định giở trò gì nữa rồi!

Đi xuống tầng, lên xe của Thư ký Đỗ, Hạ Chân Ngọc lại bảo Thư ký Đỗ dừng xe ở ngã rẽ phía trước, mới lên tiếng “Thư ký Đỗ, hai người làm vậy tôi cảm thấy rất phiền phức, có thể đừng đùa nữa được không? Hai người một là Thị trưởng, một là Trưởng thư ký văn phòng, ngày nào cũng nhàn rỗi vậy sao?”

Thư ký Đỗ tuy xấu hổ nhưng vẫn tỏ ra mặt mày ủ ê, nói “Hạ tiểu thư, lần trước lừa cô tôi cũng rất áy náy, nhưng lần này Thị trưởng Chu thật sự đổ bệnh, đã nhập viện rồi!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng có chút hoảng hốt, vội vàng hỏi “Nhập viện rồi? Bệnh gì vậy, có nghiêm trọng không?”

Về mặt Thư ký Đỗ buồn rầu nói “Sốt cao không giảm, truyền nước đã ba ngày nay, vẫn còn phải truyền tiếp. Công việc lại không thể chậm trễ, ban ngày bệnh viện trở thành văn phòng, Thị trưởng Chu sao có thể nghỉ ngơi tốt được, cho nên tối lại bắt đầu sốt cao!”

Hạ Chân Ngọc không nói gì thêm nữa, may không phải bệnh gì nặng lắm, chuyện này Thư ký Đỗ tìm cô cũng vô dụng mà, cô đâu phải bác sĩ.

Lúc này Thư ký Đỗ nói “Lần này tôi tới tìm cô, chủ yếu là muốn cô đi thăm Thị trưởng Chu. Ngài ấy làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, nửa đêm sốt cao vẫn phải phê công văn tài liệu, xem báo cáo, ngoài truyền nước ra thuốc cũng không uống được, cứ tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy yếu mất.”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh khuyên anh ấy nhiều hơn đi, tôi không muốn đi.”

Thư ký Đỗ buồn bã nói “Tôi cũng biết tôi không có tự trọng, nhưng mà,...haizzz! Thôi không nói nữa, coi như tôi nhiều chuyện, cô mau về đi.”

Hạ Chân Ngọc xuống xe, về cơ quan, ngồi trước bàn làm việc nhìn máy tính cũng không tập trung nổi.

Trần Oánh nhìn thấy vẻ mặt của cô, nói “Chân Ngọc, cô làm sao thế, mấy hôm nay mặt lúc nào cũng căng như dây đàn, có phải cãi nhau với bạn trai không?”

Hạ Chân Ngọc bật cười nói không phải, nghĩ tới buổi tối còn phải cùng ăn cơm với Phương Hạo Kỳ.

Sau khi tan tầm, Hạ Chân Ngọc ăn tối với Phương Hạo Kỳ xong liền lên xe chuẩn bị về nhà, đến cổng tiểu khu, Phương Hạo Kỳ nói với Hạ Chân Ngọc “Có phải em có tâm sự gì hay không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Phương Hạo Kỳ nói “Không có gì, chỉ là em hơi mệt nên có chút phân tâm thôi.”

Phương Hạo Kỳ cười nói “Anh thấy rồi, em đi nghỉ sớm đi. À đúng rồi, tốt nhất chúng ta nên bàn bạc thời gian để cho người lớn hai nhà gặp nhau, trước đây anh cũng muốn đến nhà em thăm hỏi cha mẹ em một chút, em thấy có được không?”

Hạ Chân Ngọc có chút do dự, vì vậy nói “Để em trao đổi trước với bố mẹ đã, sau đó sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

Phương Hạo Kỳ ôn hòa nói “Ừ, anh cũng không có ý hời hợt em, nhưng anh cảm thấy em là một người phụ nữ vô cùng tốt nên muốn nắm chắc cơ hội này, em đừng nghĩ nhiều quá, cũng không cần cảm thấy áp lực.”

Hạ Chân Ngọc cười gật đầu, nói “Em sẽ cân nhắc thật cẩn thận, cảm ơn anh.”

Sau khi nói chuyện với Phương Hạo Kỳ xong, Hạ Chân Ngọc trở về nhà, vào phòng nằm trên giường nhưng không hiểu sao không thể ngủ được.

Đúng lúc đó, điện thoại đột nhiên vang lên, Hạ Chân Ngọc nhìn số điện thoại gọi đến, là số của Chu Cẩm Vũ, nghĩ một lát rồi nghe máy.

Không đợi cô nói gì, giọng Chu Cẩm Vũ khàn khàn vang lên “Chân Ngọc, em thật sự không đến thăm anh sao? Anh bị bệnh nghiêm trọng như vậy, nếu em không đến anh sẽ chết mất!”

Hạ Chân Ngọc nghe tiếng Chu Cẩm Vũ cố gắng nói, có chút đau lòng, vì vậy nói “Trong bệnh viện có bác sĩ và y tá, không sao đâu, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, ban ngày làm việc ít một chút, uống nhiều nước vào là được.”

Chu Cẩm Vũ chỉ nói “Toàn thân anh chỗ nào cũng đau, cơm cũng không ăn được, em không thấy đau lòng, đau lòng vì anh sao? Anh đã chờ em lâu lắm rồi, em không còn quan tâm đến anh nữa sao?”

Hạ Chân Ngọc có chút muốn khóc, cuối cùng cũng mềm lòng, nói “Bệnh viện anh đang nằm ở đâu, em có thể đi vào phòng bệnh không?”

Chu Cẩm Vũ lập tức nói “Anh sẽ bảo Thư ký Đỗ đến đón em.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy mình khóc không nổi, không phải anh một thân một mình ở bệnh viện hay sao?

Hạ Chân Ngọc nói với cha mẹ là cô đến bệnh viện thăm đồng nghiệp bị bệnh mà người nhà lại ở nước ngoài hết, mẹ Hạ nhìn cô, nói “Chuyện của con con tự giải quyết đi.”

Hạ Chân Ngọc biết cô đã từng nói dối rất nhiều lần trước mặt cha mẹ, chắc cha mẹ cô cũng đã sớm nhận ra, chỉ là giả vờ như không biết mà thôi.”

Lên xe, Hạ Chân Ngọc hỏi Thư ký Đỗ “Sao đột nhiên anh ấy lại bị bệnh nặng như vậy?”

Thư ký Đỗ nghĩ thầm, Thị trưởng Chu tự chuốc lấy đầy chữ, có một lần anh nghe Thị trưởng Chu nói ngài ấy tắm bằng nước lạnh, thời tiết lại thế này, trời còn chưa ấm lại, tắm nước lạnh làm gì? Nghĩ một chút, Thư ký Đỗ cảm thấy toàn thân đều phát run, nhưng Thị trưởng Chu coi như đã thành công rồi, rốt cuộc cũng được đưa thẳng vào bệnh viện.

Thư ký Đỗ nghĩ nghĩ mới lên tiếng “Thị trưởng Chu làm việc quá độ, nhưng theo tôi thấy vẫn là ngài ấy nghĩ quá nhiều, chuyện này tôi thấy không cần phải nói thêm nữa.”

Hạ Chân Ngọc đương nhiên hiểu, ý của Thư ký Đỗ là Chu Cẩm Vũ vì cô nên mới bị bệnh, cô thật đúng là không còn gì để nói.

Đến bệnh viện tổng hợp lớn nhất trong thành phố được xây dựng theo kiểu tòa nhà 3 tầng loại A, Thư ký Đỗ đưa Hạ Chân Ngọc lên tầng. Vào phòng bệnh, Hạ Chân Ngọc thấy nội thất trang trí đều rất đẹp, các loại thiết bị cũng đầy đủ.

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc đến liền ngồi dậy, khàn giọng vừa cười vừa nói “Chân Ngọc, mau tới đây! Anh chỉ bị sốt chứ không phải bị cảm, sẽ không lây bệnh cho em đâu.”

Nếu sợ lây bệnh thì cô đã không đến, vì vậy đi đến nói “Em đến chỉ vì lúc em bị bệnh anh cũng chăm sóc em như vậy, bây giờ xem như em trả nợ nhân tình cho anh.”

Chu Cẩm Vũ nói “Sao em lại nói như thế? Nhưng dù sao em đến là tốt rồi.”

Hạ Chân Ngọc hỏi “Anh đã ăn cơm chưa?”

Chu Cẩm Vũ lắc đầu nói “Ăn không vào.”

Hạ Chân Ngọc khuyên nhủ “Anh đã bị bệnh còn không ăn cơm sao được, em đi hâm nóng lại cơm cho anh ăn nhé.”

Nói xong cô xách hộp đựng cơm trên mặt bàn đi vào phòng bên trong dùng lò vi sóng hâm nóng cơm cho Chu Cẩm Vũ.

Lúc này Thư ký Đỗ mới lên tiếng “Thị trưởng Chu, tôi về trước đây, ngày mai tôi lại đến.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Vất vả cho cậu rồi. À đúng rồi, ngày mai cậu đi mời Chủ nhiệm Trương đến đây, nếu không nhớ mấy ngày nay lúc Chân Ngọc chăm sóc tôi quên không xin nghỉ, bọn họ cũng không quá ngạc nhiên.”

Thư ký Đỗ đáp ứng, nói ngày mai sẽ gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Trương ở cục bất động sản, sau đó nghỉ Hạ Chân Ngọc đến thăm ngài ấy, chứ đâu có nói sẽ ở lại chăm sóc ngài ấy đâu.

Thư ký Đỗ đi rồi, Chu Cẩm Vũ vui vẻ chờ Hạ Chân Ngọc hâm nóng cơm ỳnh, đợi Hạ Chân Ngọc đi ra, ỳnh lập tức nói “Bà xã, em dứt cho ỳnh được không?”

Hạ Chân Ngọc có chút buồn cười nói “Ành vừa mới bị bệnh đã biến thành trẻ con rồi à, ăn cơm còn muốn người khác dứt?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Vợ ỳnh tới chăm sóc ỳnh, lúc đó ỳnh chẳng phải thành một đứa về được chiều chuộng thoải mái làm càn hay sao? Bảo bối nghe lời, lần trước là do ỳnh không tốt, giả say để lừa em, em đừng giận ỳnh, ỳnh xin lỗi em mà.”

Hạ Chân Ngọc nói “Ành dưỡng bệnh cho tốt đi, em sẽ xin nghỉ vài ngày để chăm sóc ỳnh.”

Chu Cẩm Vũ trong lòng sững phát điên, nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra ốm yếu, nói “Haizzz, đều tại ỳnh không biết giữ gìn sức khỏe, còn liên lụy đến em.”

Hạ Chân Ngọc không nói thêm gì, dứt cho Chu Cẩm Vũ ăn, lại dìu ỳnh đến nhà vệ sinh rửa mặt, đợi đến khi Chu Cẩm Vũ nằm lại trên giường, ỳnh nói “Bà xã, em cũng lên đây ngủ đi.”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu cự tuyệt “Không được, ở đây không phải còn có giường cho người nhà hay sao.”

Chu Cẩm Vũ có chút buồn phiền, nói “Ành muốn ôm em ngủ không được à? Ành bị bệnh đến mức này rồi, em không thể dõ dành ỳnh sao?”

Hạ Chân Ngọc có chút bất đắc dĩ nói “Chúng ta đã chia tay rồi, em lại ngủ cùng ỳnh trên một cái giường mà nghe được à!”

Chu Cẩm Vũ khẩn cầu, nói “Chỉ đêm nay thôi, ỳnh chỉ ôm em thôi, ỳnh sẽ không làm bất cứ gì khác.”

Hạ Chân Ngọc nhìn bộ dạng đáng thương của Chu Cẩm Vũ, thở dài lên nằm nhưng không thay quần áo.

Chu Cẩm Vũ vui vẻ nói “Em thay đồ ngủ đi, như vậy sẽ không thoải mái.”

Hạ Chân Ngọc nói “Rất cuộc ỳnh có ngủ hay không?”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền không dám lên tiếng nữa, tay ôm trên eo Hạ Chân Ngọc, cả người dán lên lưng Hạ Chân Ngọc, nhỏ giọng nói “Bà xã, em để ỳnh sờ một chút nhé, ỳnh cam đoan sẽ không làm gì!”

Nói xong Chu Cẩm Vũ đưa tay qua từ đằng sau lần theo khe áo Hạ Chân Ngọc đi vào dò xét, nắm lấy một bên mềm mại sờ nắn.

Hạ Chân Ngọc lập tức ngồi dậy, đi thẳng xuống giường nằm lên giường dành cho người nhà.

Chu Cẩm Vũ nhắm mắt không nói gì nữa.

Hạ Chân Ngọc có chút khó ngủ, Chu Cẩm Vũ như vậy rất cuộc là muốn làm gì, cô không thể nào lại đi theo ỳnh, hơn nữa chuyện Phương Hạo Kỳ đề xuất cô cũng muốn cân nhắc, nhưng cô biết rõ chính cô vẫn chưa thể từ bỏ Chu Cẩm Vũ.

Đang nghĩ ngợi, cô chợt nghe Chu Cẩm Vũ sau lưng mình nói “Bà xã, em để ỳnh ngủ chung với em đi, nếu không ỳnh không thể ngủ được.”

Hạ Chân Ngọc xoay người, nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Chu Cẩm Vũ đang đứng nhìn mình liên không làm gì được, nói “Ành có thể cam đoan sẽ không làm bất cứ chuyện gì không?”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói “Ành thề sẽ không làm gì hết.”

Hạ Chân Ngọc đành phải trở về giường lớn nằm cùng ỳnh.

Nhưng chưa đầy một lát sau, Chu Cẩm Vũ lại nhỏ giọng nói “Bà xã, thật ra ở bệnh viện ỳnh càng có cảm giác ỳnh là bệnh nhân, em là bác sĩ hay y tá gì đó vô cùng xinh đẹp.”

Hạ Chân Ngọc căn bản không quan tâm gì đến ỳnh.

Kết quả Chu Cẩm Vũ lại tiếp tục nói “Vừa rồi anh sờ chỗ đó của em, cảm thấy to hơn, vừa trơn vừa mềm, thật muốn cắn một cái.”

Hạ Chân Ngọc tức giận bật dậy, lớn tiếng nói “Anh có thôi đi không, anh bị sốt đến mụ mị đầu óc rồi à?”

Chu Cẩm Vũ lập tức nhắm mắt lại, ôm eo Hạ Chân Ngọc nói “Không nói nữa, không nói nữa, anh đi ngủ thật đây.”

Lúc này Hạ Chân Ngọc cuối cùng mới có thể yên tĩnh đi ngủ.

Ngày hôm sau, Hạ Chân Ngọc dậy khá sớm, thấy Chu Cẩm Vũ vẫn còn ngủ liền đưa tay lên sờ trán anh, cảm giác có chút mát hơn, xem ra không còn sốt nữa.

Vì vậy cô liền ra ngoài hít thở không khí, vừa mở cửa đã thấy y tá, hỏi “Y tá, phiền cô cho tôi hỏi một chút, bệnh của Thị trưởng Chu thế nào rồi? Bao lâu nữa mới có thể xuất viện?”

Y tá thấy có chút kì quái, trong phòng bệnh của Thị trưởng Chu sao lại xuất hiện một cô gái, nhưng nghĩ dù sao cũng có nhân viên bảo an, người này chắc là người nhà, vì vậy liền nói “Thị trưởng Chu hai ngày trước nhập viện liền điều trị nên hạ sốt luôn trong ngày rồi, hiện tại ở đây chỉ để thuận tiện làm kiểm tra toàn diện, ở hay không cũng không ảnh hưởng gì.”

Cô lại bị lừa! Bây giờ Hạ Chân Ngọc thật muốn lập tức trở về phòng bệnh kéo Chu Cẩm Vũ dậy đánh cho anh một trận!

Vì vậy cô nổi giận đùng đùng trở về phòng bệnh, Chu Cẩm Vũ cũng đã tỉnh, nhìn thấy Hạ Chân Ngọc tiến đến vừa cười vừa nói “Sáng sớm em đã đi đâu vậy? Anh tỉnh dậy không thấy em đang định bấm chuông cho người đi tìm em đây này.”

Hạ Chân Ngọc đứng ở cửa ra vào, lạnh giọng nói “Chu Cẩm Vũ, anh cho rằng suốt ngày giở trò xoay tôi như chong chóng như vậy rất thú vị phải không? Bây giờ tôi sẽ nói cho anh biết, tôi chuẩn bị kết hôn rồi, người lớn hai bên cũng đã đính ước với nhau. Cho nên mong anh về sau hãy tự trọng đừng đến quấy rầy tôi nữa!” Nóng xong cô trực tiếp xoay người đi ra ngoài, thiếu chút nữa dẫm vào Thư ký Đỗ đang đứng ở cửa, vì vậy tiện thể trừng mắt lườm anh ta một cái mới rời khỏi.

Thư ký Đỗ há hốc mồm nhìn vào trong phòng bệnh, thấy Chu Cẩm Vũ ném thẳng bình hoa xuống đất, nghĩ thầm Thị trưởng Chu đã dùng hết say rượu lại đến khổ nhục kế, kết quả hoàn toàn thất bại thảm hại, sau này chẳng biết còn phải tiếp tục dùng thủ đoạn nào nữa đây!

62. Chương 62

Lúc này, Chu Cẩm Vũ thật sự đổ bệnh, sau khi Hạ Chân Ngọc nói những lời kia rồi rời khỏi, vào ban đêm Chu Cẩm Vũ bắt đầu sốt cao không giảm, sốt cao nhất đến tận 39 độ 2, không có cách nào hữu hiệu để hạ sốt, chỉ có thể uống thuốc đồng thời hạ nhiệt bằng phương pháp vật lý, cứ như vậy đến tận năm giờ sáng hôm sau nhiệt độ mới giảm xuống còn 37 độ 9 khiến đám người Thư ký Đỗ sốt hết cả ruột.

Lại qua một ngày nữa, nhiệt độ cuối cùng cũng hạ xuống hẳn, lúc Chu Cẩm Vũ tỉnh, Thư ký Đỗ nhỏ giọng hỏi “Thị trưởng Chu, ngài có muốn tôi lại đi mời Hạ tiểu thư đến đây một chuyến hay không, ngài bây giờ đã chịu giày vò đến mức này rồi.”

Chu Cẩm Vũ nhìn Thư ký Đỗ, lắc đầu yếu ớt nói “Không cần, tôi không sao, cậu có đi tìm cô ấy cũng sẽ không tin.” Nói xong Chu Cẩm Vũ lại ngủ.

Nhìn Chu Cẩm Vũ đang mê man, Thư ký Đỗ cũng có chút chua xót trong lòng, người như Thị trưởng Chu muốn tìm loại phụ nữ nào mà chẳng thấy? Tuy Chu Cẩm Vũ ngoài miệng nói không tìm cô, nhưng trong mơ vẫn gọi vài tiếng “Chân Ngọc”

Nhưng Hạ Chân Ngọc này đúng là một người tàn nhẫn, dù lúc trước bất kể Thị trưởng Chu có thể nào đi nữa, nhưng giờ nhìn hai người này, Hạ Chân Ngọc vẫn tàn nhẫn hơn Thị trưởng Chu, nói tìm người khác liền tìm người khác, nói kết hôn liền kết hôn. Nhưng người ta làm vậy cũng đúng, một người phụ nữ đứng đắn dù sao cũng phải sống với một người đáng tin cậy, sao có thể cứ đi theo Thị trưởng Chu một cách không rõ ràng như vậy!

Cũng chẳng biết Thị trưởng Chu rốt cuộc có ý định gì, lại để cho người ta nói một câu đã thành ra như vậy, còn có thể nói cứ buông tay là buông tay sao? Nghĩ đến đây Thư ký Đỗ lại thở dài rồi quay về tòa thị chính.

Nhìn y tá mang cơm trưa đến, Chu Cẩm Vũ ra hiệu đặt lên bàn là được, anh không muốn ăn, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên bật cười tự giễu. Anh rốt cuộc đang làm gì thế này? Giả say rồi lại cố ý khiến mình bị bệnh, thật sự là quá ngây thơ, quá ấu trĩ rồi!

Anh sốt suốt ba ngày, lúc ngủ không ngừng gặp ác mộng, anh mơ thấy Hạ Chân Ngọc kết hôn cùng người đàn ông khác, còn sinh con trai, gặp anh làm như không quen biết, căn bản cũng không muốn nhìn thấy anh.

Anh nghĩ kỹ lại lúc trước khi Hạ Chân Ngọc nói những lời đó, còn cả biểu lộ lúc đó, Chu Cẩm Vũ có chút nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, tên họ Phương kia có gì tốt? Cô lại nguyện ý ở bên hắn! Hạ Chân Ngọc gần đây đúng là không có mắt nhìn người, lúc trước là Lý Ngụy, giờ lại là một lão già hơn 50 tuổi, thật đúng là đáng trí!

Anh ngoại trừ bên ngoài không hứa hẹn hôn nhân, còn lại người đàn ông nào có thể vượt qua được? Người đàn ông nào có thể đối xử với cô như anh? Hơn nữa anh cũng đã từng nói cho dù tương lai có biến cố gì đi nữa cũng sẽ bảo đảm cho cuộc sống và công việc của cô không phải lo lắng bất cứ điều gì, Chu Cẩm Vũ anh có bao giờ chịu thấp kém đi hầu hạ người khác? Hạ Chân Ngọc vẫn không ở lại bên anh, rốt cuộc là vì cái gì?

Thư ký Đỗ đi vào đã nhìn thấy Chu Cẩm Vũ cau mày trầm tư, vì vậy nhẹ nhàng đi tới, nói “Thị trưởng Chu, ngài cảm thấy đỡ hơn chưa? Ngài có muốn ở bệnh viện thêm vài ngày nữa để theo dõi hay không?”

Chu Cẩm Vũ nói “Không cần, hạ sốt rồi còn ở viện làm gì nữa, tiếp tục ở đây có khi người ta đi tuần trăng mật về rồi cũng nên!”

Thư ký Đỗ nói “Mấy ngày hôm nay tôi có thăm dò được một chút, chuyện này tiến triển không nhanh như hôm đó Hạ tiểu thư đã nói, nhưng trưởng phòng Phương đúng là đã có chuẩn bị rồi.”

Chu Cẩm Vũ khẽ cười một tiếng, nói “Trưởng phòng Phương cái gì chứ? Hắn ta sao tính là trưởng phòng được, giữ cái chức phó phòng còn không biết có chắc không nữa! Hiếm có người ở phòng Kinh tế nông nghiệp lại rảnh rỗi như vậy, chi bằng điều mấy người đi nâng cao chất lượng cơ sở, cũng coi như có chút tư cách!”

Thư ký Đỗ nhớ lúc trước Phó thị trưởng Phùng Vĩ đổ dầu vào lửa bị giáng xuống làm phó phòng, bây giờ giống như tiếp tân ở đại sảnh, ngày nào cũng bị mắng. Nhưng Phương Hạo Kỳ này không phải kẻ thù chính trị, không cần phải làm quá lên như thế!

Vì vậy Thư ký Đỗ cười nói “Cắt giảm hay trao đổi nhân viên đều cần cân nhắc một chút, nếu không tôi đề xuất phương án này, ngài xem có được không?”

Chu Cẩm Vũ có chút không vui nói “Cái gì, cậu còn đồng cảm với hắn nữa hay sao?”

Thư ký Đỗ vội vàng nói “Chuyện này là không thể nào, nhưng tôi chỉ cảm thấy vấn đề chủ yếu không phải ở anh ta.”

Chu Cẩm Vũ nói “Vậy cậu nói xem hiện tại chuyện này rốt cuộc phải làm sao bây giờ?”

Thư ký Đỗ nghĩ nghĩ mới lên tiếng “Chủ yếu là Hạ tiểu thư phải suy nghĩ cẩn thận mới được, nếu không ngài lại đổ dành cô ấy, ví dụ như tặng hoa nói xin lỗi gì đó chẳng hạn có được không?”

Chu Cẩm Vũ trực tiếp bác bỏ, không cho là đúng, nói “Ấu trĩ!”

Ngài còn có thể ầu trĩ hơn được sao? Thư ký Đỗ cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, hơn nữa hai người họ cũng không phải mới lừa Hạ Chân Ngọc một lần, còn cái gì có thể nói được đây.

Chu Cẩm Vũ lại bắt đầu cau mày không nói lời nào, Thư ký Đỗ suy nghĩ trong lòng, quyết định vẫn cứ nên khuyên thẳng thắn thì hơn, vì vậy nói “Thị trưởng Chu, tôi đi theo ngài nhiều năm như vậy, bây giờ nhìn ngài khó chịu thế này, tôi xin được mạo muội nói vài lời, ngài đừng trách tôi là được.”

Sau đó thấy Chu Cẩm Vũ nhìn mình không phản đối, Thư ký Đỗ nói “Thị trưởng Chu, tôi cũng đã chứng kiến suốt một thời gian dài rồi, nói thật Hạ tiểu thư là người xuất thân từ một gia đình đứng đắn, lần này cô ấy tuyệt tình như vậy đơn giản chỉ muốn cưới một người nào đó sống thật yên ổn. Cho nên khỏi cần phải nói, dù Hạ Chân Ngọc có nguyện ý vẫn luôn đi theo ngài thì người nhà cô ấy cũng khó mà chấp nhận được.”

Thư ký Đỗ nói đến đây liền không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu chờ phản ứng của Chu Cẩm Vũ, hôm nay anh cũng xem như đã phá lệ lắm lắm rồi.

Một lát sau, Chu Cẩm Vũ mới chậm rãi mở miệng, nói “Chuyện này tôi cũng đã hiểu từ sớm, chỉ là Chân Ngọc có thể thích ứng với cuộc sống của tôi thế này hay sao? Cô ấy chỉ muốn sống bình yên, an ổn, những thứ đó tôi đều không thể cho cô ấy. Dù cho tôi có bằng lòng nhưng bất cứ áp lực nào từ gia đình hai bên cũng làm cuộc sống tương lai trở nên biến động, đối với cô ấy mà nói sẽ rất khó khăn. Tương lai đằng nào cũng oán hận, chi bằng cứ sống như vậy còn hơn, tôi cũng không muốn tìm ai khác nữa.”

Nhưng người ta lại không muốn như vậy, Thị trưởng Chu sao lại không hiểu điều đó chứ?

Thư ký Đỗ đành phải nói thêm “Nếu không thì ngài buông tay đi.”

Chu Cẩm Vũ nhắm mắt lại có chút buồn ngủ, nói “Tôi sẽ suy nghĩ kỹ, cậu cứ về trước đi.”

Đợi Thư ký Đỗ ra khỏi phòng bệnh, Chu Cẩm Vũ lập tức mở mắt, trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, nghĩ “buông tay sao?” Anh phải mất bao nhiêu tâm tư mới có được cô, giờ lại đem tặng cho người khác? Nếu vậy Chu Cẩm Vũ anh cũng không phải là đàn ông! Anh muốn tất cả mọi người đều biết rằng, tên họ Phương kia mới là người tự chuốc lấy phiền phức vào mình!

Hạ Chân Ngọc từ ngày rời khỏi bệnh viện về nhà, trừ tức giận ra còn cảm thấy khổ sở, Chu Cẩm Vũ từ đầu đến cuối không hề quan tâm đến cảm nhận của cô, hơn nữa căn bản cũng không hề tôn trọng cô, nói thẳng ra là chỉ muốn thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình mà thôi.

Nhưng sau khi Hạ Chân Ngọc tức giận xong, khóc lóc xong, nghĩ tới chuyện Phương Hạo Kỳ đề nghị với cô lại bắt đầu thấy khó xử, vốn cô đã nghĩ chuyện của cô và Phương Hạo Kỳ cứ quyết định như vậy đi, nhưng bị Chu Cẩm Vũ bày trò mấy ngày qua cô lại không xác định được có nên ở bên anh ta hay không.

Nói cho cùng cô vẫn không thể quên được Chu Cẩm Vũ, không thể buông tay Chu Cẩm Vũ, nếu không thì hai lần này tại sao lại mềm lòng để bị lừa như vậy, thật ra cô cũng rất muốn được gặp anh. Đây đã là một sự phản bội đối với Phương Hạo Kỳ, dù gì đi nữa bây giờ cô cũng là bạn gái anh ta. Nhưng điều khiến cô lo lắng nhất là rốt cuộc thì Chu Cẩm Vũ có lợi dụng quyền thế để chèn ép Phương Hạo Kỳ hay không, ngộ nhờ Chu Cẩm Vũ chưa từ bỏ ý định lại còn bị chọc giận, đây chẳng phải là hại Phương Hạo Kỳ hay sao?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Hạ Chân Ngọc cũng hiểu rõ, cô chỉ là đang cố tìm đủ mọi cách có thể để khiến mình yên tâm thoải mái cự tuyệt Phương Hạo Kỳ mà thôi. Cao Mai Lệ nói rất đúng, sau khi cô gặp người đàn ông mang tên Chu Cẩm Vũ kia, làm sao cô có thể chấp nhận một người đàn ông khác một cách dễ dàng được!

Hạ Chân Ngọc vô cùng mâu thuẫn, cô biết sự lựa chọn của mình sẽ bỏ lỡ Phương Hạo Kỳ, sau này sẽ khó mà gặp được người có điều kiện, nhân phẩm phù hợp như vậy, hơn nữa cha mẹ, họ hàng bên đó cũng khó nói để họ thông suốt, đồng thời vừa cảm thấy cô vốn dĩ đã phản bội Phương Hạo Kỳ, vừa nghĩ ép chính mình kết hôn cùng anh ta cũng chỉ là hại người hại mình.

Suy nghĩ cả đêm, cô cũng chỉ có thể mặt ủ mày chau đi làm, vào văn phòng còn giả vờ như không có chuyện gì cùng Lâm Vi, Trần Oánh nói chuyện phiếm, buổi trưa lại cùng nhau đến căng tin ăn cơm.

Cầm đĩa thức ăn tìm được chỗ ngồi xuống, vừa ăn được mấy miếng, Chủ nhiệm Trương liền bê đồ ăn đến, ý tứ rất rõ ràng muốn ngồi ăn cùng ba người họ.

Trần Oánh xê dịch tránh chỗ cho Chủ nhiệm Trương, nói “Chủ nhiệm Trương, ngài chưa ngồi ăn cơm với chúng tôi bao giờ, hôm nay tự nhiên sao thế?”

Chủ nhiệm Trương cười nói “Là do tôi không có thời gian thôi, hôm nay cố ý muốn quan tâm đến công việc của các cô một chút thôi. Tiểu Hạ à, cô đến đây lâu vậy rồi, tôi cũng chưa hỏi han được, bình thường công việc cũng rất nhiều, cô làm việc ở đây đã quen chưa?”

Hạ Chân Ngọc có một dự cảm rất không lành, bởi vì biểu lộ và thái độ của Chủ nhiệm Trương giống hệt như Chủ nhiệm Quách, Chủ nhiệm Chu và Trưởng phòng Trương trước kia, tuy trong lòng vẫn có chút hoài nghi nhưng vẫn vừa cười vừa nói “Cảm ơn Chủ nhiệm Trương đã quan tâm, Chị Lâm và Trần Oánh lúc nào cũng chăm sóc tôi, ngài bận rộn như vậy còn có thể nghĩ đến chuyện quan tâm đến chúng tôi, tôi thật sự rất cảm kích.”

Chủ nhiệm Trương lại ha ha cười nói “Ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đây là chuyện phải làm, phải làm mà! Thật ra cục trưởng cũng muốn gặp cô từ sớm nhưng thật sự là không có thời gian, cô cũng biết gần đây các hạng mục chính sách đều công khai, sẽ không ngừng mở rộng. Nhưng cục trưởng đã liên tục dặn dò tôi, đợi khi nào có cơ hội nhất định sẽ tự mình gặp cô!”

Hạ Chân Ngọc khẳng định chắc chắn 100% nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không thì sao các lãnh đạo lại đột nhiên quan tâm nâng đỡ cô như thế!

Cô nghĩ không ra chỗ nào có vấn đề, không ai biết cô đến đây thông qua quan hệ với Chu Cẩm Vũ, hay là Phương Hạo Kỳ có giao tình với lãnh đạo cục bắt động sản nên cục trưởng mới chú ý đến mình như vậy?

Chủ nhiệm Trương nói một hồi cũng không ở lại lâu, rất nhanh liền cơm nước xong xuôi đứng dậy đi mất, Lâm Vi vẫn luôn suy nghĩ nhìn Hạ Chân Ngọc, Trần Oánh lại nhìn không được, hỏi “Chân Ngọc, chuyện gì đang xảy ra vậy? Đột nhiên Chủ nhiệm Trương sao lại nhiệt tình với cô như thế, cục trưởng lại còn muốn gặp cô, cô nói một chút đi, tôi tò mò sắp chết rồi.”

Hạ Chân Ngọc không biết nói gì cho phải, chính cô cũng không hiểu tình huống này là thế nào.

Lúc này Lâm Vi cười nói “Đừng có nghe xong rồi làm loạn lên, lúc nào Chân Ngọc muốn nói thì sẽ nói.”

Trần Oánh cũng coi như hiểu chuyện, nhìn Hạ Chân Ngọc không muốn nói bất cứ gì về đề tài này, tuy tò mò nhưng tốt nhất không nên nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nhưng chỉ hai ngày sau, Hạ Chân Ngọc lại bị một nhóm lãnh đạo cục bắt động sản mời đến phòng làm việc quan tâm thăm hỏi khiến cô thật sự không hiểu gì cả, hơn nữa người ở những tầng khác cũng bắt đầu chú ý đến cô, không có việc gì liền đến văn phòng cô nói chuyện phiếm, tất cả đều vô tình hay cố ý muốn nghe ngóng tin tức về cô.

Hai ngày khó hiểu trôi qua cũng không có chuyện gì xảy ra, Hạ Chân Ngọc mới thoáng yên tâm một chút.

Hôm nay trong văn phòng của Hạ Chân Ngọc lại tụ tập một đám người nói chuyện phiếm, có người liền hỏi “Tiểu Hạ, nghe nói cô có bạn trai rồi, anh ta làm việc ở đâu thế?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ vẫn quyết định tạm thời đem Phương Hạo Kỳ ra làm lá chắn, vì vậy nói “Anh ấy làm ở tòa thị chính.”

Mọi người thấy Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng chịu nói chuyện về bạn trai của mình, đều rất nhiệt tình, nghĩ rằng cuộc phải làm chức vụ nào mới có thể khiến cho lãnh đạo đơn vị coi trọng như vậy, thật sự nếu có hậu thuẫn vững chắc như thế thì họ có thể tiện thể mở rộng mối quan hệ.

Hạ Chân Ngọc cười cười, trả lời “Anh ấy làm ở tòa thị chính, bộ phận Nông...” Không đợi cô nói xong có người gõ cửa đi thẳng vào.

Đẩy cửa bước vào là một chàng trai rất lịch sự, đằng sau còn có một người nữa, hai người đều mang theo một đồng hồ đặc trên tay, sau khi nhìn một vòng những người trong văn phòng, ánh mắt liền dừng lại trên người Hạ Chân Ngọc, điềm điềm cười nói “Cô là Hạ tiểu thư phải không? Tôi là người đến từ văn phòng thư ký tòa thị chính, tôi họ Trình. Những thứ này đều do Trưởng thư ký Đỗ bảo tôi đưa đến cho cô, nói là Thị trưởng Chu mang thuốc bổ về cho cha mẹ cô. Còn nói lần trước ngài ấy không thể đích thân đi lấy được, lâu như vậy mới mang đến cho cô, xin cô vạn lần đừng để bụng.”

Nói xong cả hai người đều đem tất cả những hộp quà đặt trên bàn làm việc của Hạ Chân Ngọc, tiếp tục vừa cười vừa nói “À, đúng rồi! Trưởng thư ký Đỗ còn nói nếu cô không thể tự mang được những thứ này về nhà, cô hãy gọi điện cho lái xe riêng, để anh ta đến đón cô. Những thứ này cô nhớ cất kỹ, tôi xin được về trước, không quấy rầy công việc của cô nữa.”

Chờ sau khi bọn họ ra khỏi văn phòng, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc ngoài ý muốn nhìn Hạ Chân Ngọc, chẳng lẽ bạn trai bình thường mà Hạ Chân Ngọc từng nói lại là Chu Cẩm Vũ, Thị trưởng Chu? Có lẽ đúng vậy rồi, vừa nãy cô còn nói bạn trai mình làm việc ở tòa thị chính cơ mà!

Trong nhất thời, toàn bộ văn phòng đều yên tĩnh không một tiếng động, Hạ Chân Ngọc cảm giác mình đã hết đường chối cãi, tình huống lúc này khiến cô căn bản không có cách nào để phủ nhận, chẳng lẽ lại nói bạn trai của mình thật ra chỉ làm ở phòng Kinh tế nông nghiệp trong tòa thị chính, tên là Phương Hạo Kỳ? Phương Hạo Kỳ cũng không cần làm đến mức này, nhưng cô lại không có cách nào để giải thích tình huống vừa rồi, Chu Cẩm Vũ lại muốn làm gì đây!

Sau đó vẫn là Lâm Vi lấy lại tinh thần trước, lập tức nói “Mọi người về văn phòng làm việc của mình đi, nếu không ngộ nhỡ có lãnh đạo đến nhìn thấy tụ tập hết ở đây như vậy cũng không hay lắm.”

Mọi người nghe xong cũng thấy có lý, cuối cùng cũng đã sáng tỏ vì sao mấy ngày nay lãnh đạo đều quan tâm đến Hạ Chân Ngọc rồi, chức vụ này thật đúng là quá cao, vì vậy đều lục tục đứng dậy ra ngoài.

Lúc này cũng không biết ai đột nhiên nói “Tiểu Hạ, cha mẹ cô cần bồi bổ sức khỏe à, nhà tôi có đông trùng hạ thảo, ngày mai tôi sẽ mang cho cô.”

Những người khác nghe xong đều vội vàng phụ họa theo, có người nói mình quen biết một bác sĩ Đông y rất giỏi, có người muốn đem toàn bộ nhân sâm lộc nhung nhà mình ra, Hạ Chân Ngọc chỉ có thể vừa cười vừa nói “Không cần đâu, cảm ơn mọi người, sức khỏe cha mẹ tôi rất tốt, thật sự không cần những thứ đó!”

Trần Oánh cũng giúp Hạ Chân Ngọc, nói “Các chị à, các chị cũng không nhìn kỹ quà của Thị trưởng Chu một chút mà đã nói lung tung! Còn đông trùng hạ thảo cái gì, không thấy bên trên hộp quà ghi gì à? Người ta mang từ Tây Tạng về đây, cũng không phải rẻ mạt đâu, dù đồ trong nhà các chị có thể nào đi nữa cũng có thể lấy ra so sánh với Thị trưởng Chu được hay sao?”

Mọi người nghe xong cũng kịp phản ứng, đồ tốt nhất của mình cũng đều kém hơn so với đồ Thị trưởng Chu đưa đến, vì vậy đều cười ngượng ngập đi ra.

Bọn họ đi ra ngoài rồi, Trần Oánh rốt cuộc nhịn không được sợ hãi than “Chân Ngọc, cô có phải dọa người quá rồi không? Bạn trai cô thật sự là Thị trưởng Chu à? Cô có thể bảo Thị trưởng Chu ký tên cho tôi được không?”

Lâm Vi ở bên cạnh cười nói “Nói vớ vẩn, Thị trưởng Chu đâu phải là minh tinh, tên có thể ký loạn lên hay sao?”

Hạ Chân Ngọc có chút sốt ruột nói “Chị Lâm, Tiểu Trần, tôi và Thị trưởng Chu thật sự không có quan hệ gì hết.”

Lâm Vi khéo hiểu lòng người, nói “Chân Ngọc, bọn chị đều hiểu, em không cần nói nhiều làm gì. Em là người có nhân phẩm tốt, Thị trưởng Chu cũng ít xuất hiện thì tốt hơn, vì vậy lúc em mới đến chỉ là nói là có quan hệ với Trưởng thư ký Đỗ phải không? Yên tâm, bọn chị tuyệt đối sẽ không nói nửa câu ra ngoài! Tiểu Trần, em cũng không được nói với bạn em nghe chưa?” Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao Trịnh Việt phải từ chức, hiểu vì sao Trưởng phòng thành phố Trịnh lại bị giáng chức, hóa ra những chuyện này đều là hậu quả vì đã đắc tội với Thị trưởng Chu. Cô ở gần cơ hội tốt như vậy, sau này cần phải nắm thật chắc mới được!

Hạ Chân Ngọc thấy Lâm Vi và Trần Oánh đều không nói gì nữa liền ngồi ở chỗ của mình buồn bực, Chu Cẩm Vũ làm như vậy là muốn ép cô từ chức sao? Nhưng mà hồ sơ vừa mới chuyển đến, chắc không dễ dàng rút ra như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy cô không có gì không hài lòng với công việc, chuyện Phương Hạo Kỳ còn chưa quyết định, Chu Cẩm Vũ lại giống trống khua chiêng cho người đến đây, thật sự làm lòng cô phiền muộn muốn chết.

Mãi đến lúc tan làm cũng không nghĩ ra manh mối gì, lúc này cửa liền bị một người đẩy mạnh bật ra, người đó kích động lớn tiếng nói “Nhanh lên, mau đến xem đi, Thị trưởng Chu đến rồi!”

Hạ Chân Ngọc lập tức đứng lên, hỏi “Làm sao cô biết?”

Người đó nhìn Hạ Chân Ngọc cười nói không ngừng “Tôi chưa thấy, nhưng biển số xe chính xác rồi, Cục trưởng cũng chạy xuống hết rồi!”

Hạ Chân Ngọc thực sự sốt ruột, Chu Cẩm Vũ sẽ không sẽ không chạy tới cục bắt động sản đặc chí như vậy chứ, cô nên làm gì bây giờ? Cô biết mình đã tức giận rồi, cũng có khả năng trường hợp này cô sẽ khiến Chu Cẩm Vũ không còn mặt mũi nào nữa.

Hạ Chân Ngọc đang nghĩ cách đối phó liền cảm thấy mình bị ai đó đẩy nhẹ một chút, ngẩng đầu nhìn lên hóa ra là Lâm Vi, một bên còn có Trần Oánh đang đứng đặc biệt hưng phấn, Lâm Vi hé miệng khẽ cười nói “Em còn không ra à, Thị trưởng Chu đã tự mình đến đón em rồi còn gì.”

Hạ Chân Ngọc lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa ra ngoài văn phòng đã thấy không ít người chạy xuống dưới tầng, đến khi ra khỏi tòa nhà cô chỉ thấy chiếc Land Rover của Chu Cẩm Vũ đỗ chình ịch ở giữa cửa lớn cục bắt động sản, toàn bộ xe đỗ chắn ngang cửa, người có thể đi qua nhưng xe thì chắc chắn không lọt.

Lúc này cửa xe mở ra, lái xe Chí Cường đi xuống, người tiếp theo đi xuống là Trưởng phòng Trương, Trưởng phòng Trương đi đến chỗ Cục trưởng Điền nói chuyện, còn Chí Cường lại đi đến chỗ Hạ Chân Ngọc.

Chí Cường đến trước mặt Hạ Chân Ngọc, nói “Hạ tiểu thư, tôi chỉ sợ cô không mang được những hộp quà kia nên đến đây giúp cô mang về.”

Hạ Chân Ngọc hỏi “Chu... Thị trưởng Chu đến rồi sao?”

Chí Cường lắc đầu cười nói “Không, chỉ có Trưởng phòng Trương đến đây cùng tôi thôi, Thị trưởng Chu sao có thể tùy tiện đến đây được.”

Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng thở dài một hơi, ngẫm lại cũng đúng, Chu Cẩm Vũ không thể tùy tiện đến đây được, nhưng nhìn chiếc xe liền nhíu mày nói “Xe của anh đỗ ở cửa lớn như vậy người khác sao đi qua được, anh không phát hiện ra cảnh sát giao thông đã đến rồi sao?”

Chí Cường nghĩ thầm, cảnh sát giao thông chỉ là hỗ trợ duy trì trật tự, chỉ cần xe không đi về phía bọn họ, bọn họ sẽ không quan tâm chiếc xe này đỗ ở chỗ nào đâu! Nhưng anh ta vẫn cười cười nói với Hạ Chân Ngọc “Tôi chỉ nghĩ chỗ này dễ đỗ xe thôi, cũng không cần nhắc nhiều như vậy. Hạ tiểu thư, chúng ta lên văn phòng cô bê đồ xuống đây trước, sau đó sẽ lập tức rời khỏi chỗ này.”

Hạ Chân Ngọc biết người bên cạnh Chu Cẩm Vũ đều không thể coi thường được, đành phải đi trước cùng anh ta vào bê đồ ra mới có thể mau chóng đưa xe ra khỏi đây.

Hạ Chân Ngọc và Chí Cường đi vào trong, bên này Trưởng phòng Trương và Cục trưởng Điền nói chuyện với nhau, Cục trưởng Điền cười nói “Thật lo lắng không đâu, ngại khiến tôi sợ toát cả mồ hôi, Trưởng phòng Trương, ngại cũng không đánh tiếng trước, sao lại dọa chúng tôi thế chứ!”

Trưởng phòng Trương cười một tràng dài, nói “Tôi cũng vừa mở một hội nghị, tiện thể thay mặt Thị trưởng Chu đi một chuyến, không nghĩ nhiều thế, Cục trưởng Điền thông cảm.”

Cục trưởng Điền nói “Trưởng phòng Trương, ngại khách khí quá rồi! Nhưng mà tôi có hơi nhiều chuyện muốn hỏi một câu, chuyện của tiểu Hạ rốt cuộc là sao, ngại có biết không?”

Trưởng phòng Trương cười thần bí, nói “Tôi biết cũng không nhiều, nhưng chắc chắn là không tầm thường, chắc chuyện của Trịnh Việt lần trước có khi bị Thị trưởng Chu bắt gặp, nếu không hẳn ta sẽ hành động như vậy sao? Cho nên, mong Cục trưởng Điền hỗ trợ lưu tâm một chút, Thị trưởng Chu tín nhiệm ngài lắm mới đưa người đến chỗ ngài, cũng không nên truyền ra ngoài, Tiểu Hạ còn cần ngài chăm sóc nhiều hơn! Còn nữa, nếu như cấp trên không lên tiếng, Tiểu Hạ làm bất cứ việc gì không ai có quyền tự ý quyết định, điều này ngài nên hiểu rõ!”

Cục trưởng Điền hiểu rõ gât đầu nói “Yên tâm đi, Trưởng phòng Trương đâu cần nói nhiều như vậy? Ngài nói câu đầu tiên tôi đã hiểu rồi!”

Sau đó hai người cười ha ha rảnh rồi trò chuyện chút ít về những đề tài khác, tiện thể đợi Hạ Chân Ngọc đi ra.

Sau khi Hạ Chân Ngọc ra, cô cũng không nói gì với Trưởng phòng Trương trực tiếp lên xe, Trưởng phòng Trương đành làm vẻ mặt bất đắc dĩ, nói tạm biệt rồi mở cửa tay lái phụ lên xe.

Mãi cho đến khi xe đi khuất, Cục trưởng Điền mới dẫn người về.

Hạ Chân Ngọc ngồi phía sau, nói “Những thứ này tôi đều không nhận được, tìm chỗ nào đó đỗ xe lại, tôi cần xuống xe.”

Trưởng phòng Trương khó xử nói “Tiểu Hạ, cô cũng đừng làm khó tôi và Chí Cường, chúng tôi cũng không có cách nào khác.”

Hạ Chân Ngọc hiểu Trưởng phòng Trương, ông ta chỉ giả vờ khổ sở trước mặt cô. Nhưng thực tế bọn họ cũng chỉ hoàn thành mệnh lệnh của Chu Cẩm Vũ mà thôi.

Đến trước cửa tiểu khu nhà Hạ Chân Ngọc, Chí Cường và Trưởng phòng Trương giúp Hạ Chân Ngọc xách đồ lên tầng, đặt ở trước cửa nhà cô mới rời đi.

Hạ Chân Ngọc mở cửa, vào nhà chỉ nói là một vài đồng sự đi công tác mang về cho, mẹ Hạ liền trách, nói thật sự xài tiền bậy bạ quá, đây đều là đồ quý giá nhưng không cần thiết.

Hạ Chân Ngọc nghe xong cũng không nói gì, để mẹ cô lẩm bẩm thêm một lúc rồi tính sau.

Ngày hôm sau đi làm, cơ quan liền tổ chức hội nghị, Cục trưởng Điền nói về vấn đề kỷ luật lao động, nhiệt tình nói một số chuyện khác sau đó nhấn mạnh trọng điểm mỗi người bình thường đều cần chú ý đến vấn đề ngôn ngữ, hành vi của mình trên phương diện nam nữ, nếu vi phạm sẽ xử lý vô cùng nghiêm khắc.

Hơn nữa trong hội nghị, Cục trưởng Điền còn nêu ví dụ vài người trẻ tuổi trong cơ quan có quan hệ vô cùng mập mờ, mọi người nghe xong đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, ý tứ của lãnh đạo rất rõ ràng, tất cả đều vì Hạ Chân Ngọc, phụ nữ có thể thoải mái nhưng đàn ông thì tốt nhất tránh xa ra một chút.

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người đều trở về văn phòng, Trần Oánh phản ứng chậm chạp hỏi “Vừa rồi Cục trưởng Điền đưa ra vài ví dụ có phải nói về Trịnh Việt không, em cảm thấy đúng là như thế.”

Lâm Vi bật cười, nói “Còn chưa đến nỗi đấy!”

Sau đó, Lâm Vi nhìn Hạ Chân Ngọc cười mập mờ, nói “Chân Ngọc, em đúng là tốt phúc, Thị trưởng Chu vì em mà làm to chuyện đến như vậy, đây cũng không phải chuyện người bình thường có thể làm được đâu, em nên quý trọng thật nhiều, nắm chắc thật tốt nhé! Ở đây không có người ngoài, chị mới nói như vậy, nếu Thị trưởng Chu không quan tâm em, sao có thể làm việc công khai như thế? Nhất định Thị trưởng Chu rất coi trọng em, nếu như thật sự có mâu thuẫn gì đó, tuy em vẫn còn trẻ nhưng chị Lâm này cũng chỉ muốn khuyên em một câu, nhường nhịn một chút đi, ngàn vạn lần đừng vờ như không biết.”

Lâm Vi tự phân tích, nhất định Hạ Chân Ngọc đã cãi nhau với Thị trưởng Chu, nếu không Chu Cẩm Vũ sao có thể lên tiếng để thể hiện tâm ý như vậy? Mặc kệ đã có chuyện gì xảy ra, dù sao hành động của Thị trưởng Chu cũng có ý giảng hòa, cô nên giúp đỡ khuyên nhủ, tương lại quan hệ với Hạ Chân Ngọc cũng gần gũi hơn.

Hạ Chân Ngọc cười không trả lời Lâm Vi, chỉ nghĩ xem mình phải làm thế nào mới có thể tránh cho hành động của Chu Cẩm Vũ khuếch trương hơn.

Không đợi cô nghĩ ra cách gì, người ở những phòng khác lại đến đây nói chuyện phiếm, chỉ một lát thôi mà đã có cả một đám người, đương nhiên toàn đồng nghiệp nữ. Những người này đều nói bóng nói gió lấy lòng Hạ Chân Ngọc, khoa trương từ đầu đến chân, còn nói lúc trước nhìn trang phục Hạ Chân Ngọc mặc đã biết cô không phải người tầm thường.

Hạ Chân Ngọc tuy phiền muộn trong lòng nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể gượng cười, kết quả đến trưa lại có người đến thăm. Lái xe Chí Cường đi vào văn phòng cô mang theo một cặp lồng đặt lên bàn

Hạ Chân Ngọc, nói “Thị trưởng Chu sợ cô ăn đồ ăn tập thể không tốt cho dạ dày nên bảo người giúp việc trong nhà từ nay về sau sẽ làm cơm cho cô, ngày nào tôi cũng sẽ đưa cơm trưa đến. Món súp này là cho Thị trưởng Chu tự làm đấy, còn nói đây là món bình thường cô rất thích, ngày mai tôi sẽ mang cặp lồng khác đến đổi bộ này, cô cũng không cần rửa, ngày mai tôi mang về sẽ để người giúp việc rửa. Cô ăn đi, tôi xin phép về trước.”

Nói xong một tràng dài, cũng không đợi Hạ Chân Ngọc nói gì, Chí Cường liền trực tiếp quay người đi mất.

Hạ Chân Ngọc ngồi ngầy người ra ở đằng kia, lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt của những người khác vừa hâm mộ, vừa ghen ghét khiến trong lòng cô bất đắc dĩ thở dài.

Hai ngày nay từ đầu đến cuối Chu Cẩm Vũ vẫn không ra mặt, tất cả đều sai người khác làm, cô thật đúng là có tức mà không có chỗ xả, có sức mà không có chỗ dùng, cô cũng không thể nổi cáu với những đồng nghiệp khác, hơn nữa lại còn cùng một cơ quan.

Mọi người lại pha trò một chút rồi đều chuẩn bị đi căng tin ăn cơm trưa, lúc đi ra ngoài còn khóa kín cửa, Hạ Chân Ngọc chỉ nghe thấy có người nói “Cô nói xem phải yêu đến mức nào mới làm như vậy được nhỉ? Không cho tiếp xúc với đàn ông, giờ đến căng tin cũng không đi được, món súp kia ngược lại tôi lại muốn nếm thử một ngụm cho biết quá...”

Lại có người cười nói “Cô đừng có nằm mơ nữa, nghe nói hôm nay cũng có súp đấy, cô cứ tha hồ mà uống!” Sau đó, tiếng nói tiếng cười ngày càng xa dần.

Hạ Chân Ngọc mở cặp lồng ra, nhìn 4 món mặn, 1 món canh, chỉ có thể cố ăn bằng hết.

Buổi chiều Hạ Chân Ngọc nhận được một cuộc điện thoại của Phương Hạo Kỳ, hẹn cô buổi tối đi ăn cơm, Hạ Chân Ngọc đồng ý, cô cũng muốn trao đổi một số chuyện với Phương Hạo Kỳ, vì vậy hai người liền hẹn nhau ở một nhà hàng quen.

Sau khi tan làm, lái xe Chí Cường đã đỗ xe ở cửa lớn cục bất động sản, hắn cũng không muốn ra oai như vậy, nhưng bây giờ buộc phải làm thế, chỉ có vậy mới có thể làm ột số người biết khó mà lui.

Lúc Hạ Chân Ngọc đi ra đã thấy chiếc xe chói mắt của Chu Cẩm Vũ đỗ ngang ở cửa lớn. Chuyện này thật đúng là không hay chút nào, nếu chiếc xe này ngày nào cũng đỗ như vậy, người ở cục bất động sản sẽ không thể tan làm đúng giờ, vì xe không ra được cửa lớn.

Hạ Chân Ngọc bước hai bước lên xe, nói với Chí Cường “Lần sau anh đừng đỗ xe như vậy nữa. Không đúng, phải là dừng đến đón tôi nữa, tôi bây giờ còn có việc, anh lái xe đưa tôi đến bên đường rồi dừng lại, tôi không về nhà.”

Chí Cường vừa cười vừa nói “Hạ tiểu thư, cô có về nhà hay không đều được, tôi sẽ phụ trách đưa đón cô. Cô nói đi, cô muốn đi đâu?”

Hạ Chân Ngọc nói “Tôi không cần anh đưa đón, tôi tự đi được, hơn nữa sẽ có người khác đưa tôi về nhà.” Nói xong cô định mở cửa xuống xe.

Chí Cường lại thở dài, buồn bã nói “Hạ tiểu thư, Thị trưởng Chu đã giao nhiệm vụ đưa đón cô cho tôi. Nếu cô không cần tôi đưa đi thì thôi, tôi chỉ có thể đi theo cô, nhưng tôi sẽ không quấy rầy cô. Cô cứ đi xã giao đi, tôi sẽ đợi trong xe, nếu có người đưa cô về tôi sẽ đi theo đằng sau, cho đến khi cô về nhà an toàn, như vậy có được không?”

Hạ Chân Ngọc biết Chu Cẩm Vũ thực sự bảo lái xe phải làm như vậy, xem ra cô phải tìm một lúc nào đó nói chuyện với Chu Cẩm Vũ, nhưng bây giờ cô chỉ có thể kiếm cớ gì đó để từ chối Phương Hạo Kỳ trước.

Cô lấy điện thoại ra không kiêng dè gì Chí Cường, đợi bên kia nhắc máy liền nói thẳng “Xin lỗi anh, hôm nay cơ quan em có một buổi gặp gỡ, em không thể đến được, anh về nhà trước đi nhé.”

Phương Hạo Kỳ trong điện thoại nói “Ừ, vậy em cũng nhớ về sớm nhé, đừng uống quá nhiều rượu.”

Hạ Chân Ngọc đồng ý, nói “Em biết rồi, chờ hai ngày nữa em sẽ gọi điện cho anh, em cúp máy đây.” Hạ Chân Ngọc quyết định giải quyết chuyện Chu Cẩm Vũ trước rồi mới tìm Phương Hạo Kỳ, nếu không đến cả tự do cá nhân cũng không còn, làm sao có thể đi gặp Phương Hạo Kỳ được.

Chí Cường thấy cô giải quyết xong chuyện, mới khởi động xe rời khỏi, người trong cục bắt động sản cuối cùng cũng có thể từng người lái xe qua cửa lớn về nhà.

Phương Hạo Kỳ đặt điện thoại xuống, ngồi trong xe nhìn chiếc Land Rover đại diện cho thân phận của Chu Cẩm Vũ chở Hạ Chân Ngọc rời đi, cười khổ một tiếng, xem ra những điều Thư ký Đỗ ám chỉ đều là thật, số anh là tốt hay không tốt đây? Gặp được Hạ Chân Ngọc, anh cảm thấy mình có thể sẽ rất hạnh phúc, quá đủ cho nửa đời còn lại, còn có thể sống đến đầu bạc răng long, kết quả lại vô tình cướp đi người của Chu Cẩm Vũ. Nghĩ đi nghĩ lại thì số anh đúng là không tốt, nhưng anh biết nếu mình buông tha cho Hạ Chân Ngọc, sự nghiệp sau này sẽ đạt tới một đỉnh cao khác, nếu không lúc về hưu rồi cũng sẽ không yên ổn!

Phương Hạo Kỳ tuy biết rất rõ tình huống đang gặp phải, nhưng anh vẫn muốn gặp Hạ Chân Ngọc một lần, muốn được nói chuyện với cô.

63. Chương 64

Về mặt Hạ Chân Ngọc phức tạp nhìn Chu Cẩm Vũ, sau đó nói “Anh muốn kết hôn với em?”

Chu Cẩm Vũ mỉm cười gật đầu trả lời “Đúng vậy, kết hôn! Không kết hôn chắc chắn sẽ không giữ được em, em không thể để anh cứ sống trong nơm nớp lo sợ vậy chứ?”

Hạ Chân Ngọc nói “Thật ra anh không cần làm vậy, có thể anh chỉ là nhất thời kích động, nên em vẫn muốn anh tỉnh táo suy nghĩ lại lần nữa.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Chồng em đã sớm qua cái tuổi kích động đó rồi, anh có thể tùy tiện nói muốn kết hôn với một người phụ nữ hay sao?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy quyết định của Chu Cẩm Vũ vẫn có chút vội vàng, vì vậy nói “Anh vẫn cứ nên suy nghĩ kĩ đi, em tạm thời sẽ chưa quay lại với anh đâu.”

Chu Cẩm Vũ nóng nảy nói “Cái gì gọi là tạm thời? Anh không phải đã nói trắng ra với em rồi sao, anh nói muốn kết hôn với em thật sự là nghiêm túc.”

Hạ Chân Ngọc cúi đầu nói “Nhưng em cảm thấy không ổn lắm, em không muốn vì quyết định chưa chín chắn của chúng ta bây giờ mà sau này oán trách lẫn nhau.”

Chu Cẩm Vũ đưa tay nâng mặt Hạ Chân Ngọc lên, nói “Bà xã, em nhìn anh đi, nhìn thật kỹ anh đi, có phải anh gây đi rất nhiều không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn kỹ khuôn mặt Chu Cẩm Vũ, không cảm thấy gì, nhưng đành phải nói “Có gây đi một chút.”

Chu Cẩm Vũ nghe xong liền trở nên phấn chấn, dùng vẻ mặt đau khổ nói “Đó đều là vì nhớ em đấy, ngày em rời khỏi bệnh viện, anh sốt cao gần 40 độ, sốt liên tục 3 ngày, cả người hôn mê bất tỉnh. Lúc không còn ý thức được gì nữa, anh vẫn gọi tên em. Đây là Thư ký Đỗ nói với anh. Còn nữa, khoảng thời gian chúng ta xa nhau, anh hai anh đến, anh ở nhà uống say đến mức không biết gì, sau đó anh hai anh nói lúc say anh vẫn luôn cầm điện thoại gọi cho em. Haizzz, anh nói ra cũng chẳng sợ em chê cười, anh hai anh nói lúc ngủ anh cũng gọi tên em, lúc nằm mơ còn khóc cơ mà! Đó đều không phải là nhớ em hay sao?” Chu Cẩm Vũ nghĩ dù sao dễ dàng vợ cũng không cần năng lực gì, chỉ cần tỏ ra đáng thương là được!

Hạ Chân Ngọc nghe xong có chút cảm động, tuy không biết là thật hay giả nhưng vẫn nói “Nhưng mà, em cảm thấy hai chúng ta nếu nói chuyện kết hôn thì..., hay là anh cứ cân nhắc một chút đi!”

Chu Cẩm Vũ bất đắc dĩ nói “Còn phải cân nhắc cái gì nữa, chẳng lẽ em không muốn kết hôn với anh? Em xem, vừa rồi em đã nói em chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện! Không kết hôn thì em không muốn đi theo anh, kết hôn thì em lại một mực từ chối, tự em nói xem phải làm thế nào đi!”

Hạ Chân Ngọc cũng không biết rốt cuộc cô do dự điều gì, chỉ là cảm thấy chuyện kết hôn mà Chu Cẩm Vũ đề xuất là chuyện không thể tin nổi, cô cũng chưa chuẩn bị tâm lý.

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc cả buổi không nói gì, cũng có chút sốt ruột, phát câu lên “Anh nói cho em biết, em đừng có nghĩ linh tinh, anh đã nói kết hôn, em không muốn lấy chồng cũng phải gả! Nếu cảm thấy có gì khó xử thì cứ nói ra, anh đều có thể giải quyết cho em. Nếu em có tình cảm với người khác thì thu hồi về hết đi, anh biết trong tay em có một ít tiền, nhưng số tiền ít ỏi này của em không đủ làm gì cả đâu! Trừ khi em có thể chuyển nhà, nếu không thì cứ ở đó mà đợi anh đến lấy em đi!”

Hạ Chân Ngọc nói “Chỉ là em chưa chuẩn bị sẵn sàng thôi, anh muốn kết hôn với em là thật lòng sao? Người nhà anh có thể đồng ý không? Chỗ cha mẹ em cũng là vấn đề, sao anh lại không thể nghĩ thay em như vậy, trước kia thế nào, bây giờ vẫn thế, anh chưa từng vì em mà suy nghĩ điều gì!”

Chu Cẩm Vũ lập tức nói “Anh còn phải thật lòng như thế nào nữa, nếu không anh cũng viết giấy cam đoan cho em nhé? Phía cha mẹ em, anh cũng đã nghĩ rồi, họ đơn giản chỉ là lo lắng mà thôi. Còn nhà anh, em không cần phải suy nghĩ gì cả, chỉ cần nghe anh là được, chúng ta đi gặp họ, em cũng không cần nói gì nhiều, đã có anh đây!”

Hạ Chân Ngọc chỉ cảm thấy Chu Cẩm Vũ nói thì rất đơn giản, cha mẹ cô còn có hi vọng miễn cưỡng qua ải, nhưng nhà Chu Cẩm Vũ làm sao có thể đơn giản mà tiếp nhận cô? Nếu cứ mâu thuẫn, sau này làm sao sống chung với nhau được?

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc, cười nói “Em không tin anh sao? Anh nói cho em biết, kết hôn thuận lợi thật sự là việc không dễ, nhưng chỉ cần anh muốn, chẳng có gì là không làm được, em là vợ anh, chỉ cần chung thủy với anh thôi, những chuyện khác em không cần quan tâm!”

Hạ Chân Ngọc nhìn những mảnh thủy tinh trên mặt đất vẫn không chắc chắn, thở dài muốn nói với Chu Cẩm Vũ có thể cho cô suy nghĩ 2 ngày được không, ai ngờ vừa quay lại, hơi thở liền phả lên mặt Chu Cẩm Vũ đang gần trong gang tấc.

Hạ Chân Ngọc dịch xuống, nói “Anh lại gần em như thế làm gì, làm em sợ hết hồn!”

Ánh mắt Chu Cẩm Vũ có chút thay đổi, dụi trán vào trán cô, nói “Bà xã, tâm ý của anh em đã hiểu chưa?”

Hạ Chân Ngọc lại xê dịch ra phía sau, nói “Đã hiểu, anh tranh thủ thời gian cho người đến dọn dẹp những thứ này đi, em thấy có lẽ phải thay toàn bộ rồi.”

Chu Cẩm Vũ bây giờ hận không thể ôm Hạ Chân Ngọc thân mật ngay lập tức, vì vậy đưa tay lên ôm lấy Hạ Chân Ngọc, cười nói “Chỗ này có là gì, vì vợ anh, cái căn nhà này có nổ tung anh cũng không tiếc, chúng ta đi lên tầng nha?”

Hạ Chân Ngọc nhìn bộ dạng gấp gáp của Chu Cẩm Vũ, vừa bực mình vừa buồn cười nói “Anh có thể đứng đắn một chút không, em không muốn lên tầng, ai biết được anh đã làm gì với ai trên chiếc giường đó chứ?”

Chu Cẩm Vũ dứt khoát kéo Hạ Chân Ngọc ngồi lên chân mình, thấp giọng nói “Anh với Tạ Vũ Mạnh thật sự không làm gì, nếu không bây giờ em cứ kiểm nghiệm anh đi. Không lên cũng được, chúng ta làm ở đây cũng như nhau!”

Nói xong, Chu Cẩm Vũ không thể đợi được nữa hôn lên môi Hạ Chân Ngọc, trực tiếp khiêu khích đưa đầu lưỡi Hạ Chân Ngọc vào trong miệng mình mút thật mạnh, bàn tay to lớn cách lớp quần áo sờ lên ngực Hạ Chân Ngọc dùng sức vờn vờ, tay kia cởi quần Hạ Chân Ngọc, kéo cả nội y xuống, mới kéo đến qua đùi liền thả ra, đưa tay lên trên, luồn theo khe hở trực tiếp tiến vào bên trong Hạ Chân Ngọc bắt đầu ra vào.

Sau đó Chu Cẩm Vũ rút tay đang ở trên ngực Hạ Chân Ngọc về, cởi quần áo của mình, đồng thời thở gấp nói “Bảo bối ngoan, tự cởi quần áo của em ra, nhanh lên một chút!”

Hạ Chân Ngọc bị ngón tay của Chu Cẩm Vũ ra vào có chút đau, kháng cự nói “Không được, em hơi đau, anh chậm lại một chút.”

Bây giờ Chu Cẩm Vũ bất chấp tất cả, vẫn thô bạo thăm dò chỗ nhạy cảm của Hạ Chân Ngọc, hung hăng hôn Hạ Chân Ngọc, mới lên tiếng “Cực cực, lát nữa chú tiến vào, em sẽ thoải mái ngay thôi. Vợ yêu, trước

tiên em cứ cởi quần áo ra đi, để chú nhìn qua chút nào! Mẹ nó, cái quần này làm sao vậy, sao lại không cởi được?

Chu Cẩm Vũ gấp đến độ trên trán ứa mồ hôi, nhưng vẫn không cởi được khóa quần, Hạ Chân Ngọc chịu đựng phía dưới đau nhức, động đậy thân thể, muốn tránh ngón tay Chu Cẩm Vũ đang xâm nhập, nhưng nhìn bộ dạng Chu Cẩm Vũ giống hệt như con kiến trên chảo lửa, nhịn không được bật cười.

Chu Cẩm Vũ dè Hạ Chân Ngọc lại, vội vàng la lên “Em đừng có tránh, bảo bối nghe lời, mau cởi quần giúp anh, nhanh lên một chút!” Nói xong, Chu Cẩm Vũ kéo tay Hạ Chân Ngọc lên muốn cô cởi quần mình, còn anh dùng một tay cởi quần áo của Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc chỉ phải giúp Chu Cẩm Vũ kéo khóa quần, lúc này Chu Cẩm Vũ đột nhiên giang tay ôm Hạ Chân Ngọc giạng chân ra ngồi trên đùi mình, cởi áo ngoài ra, kéo áo ngực xuống, một tay ôm lấy lưng Hạ Chân Ngọc, dè cô áp sát vào mình, đồng thời há miệng ngậm một bên tròn trịa của cô mà mút, mà gặm cắn, tay kia vẫn xoa nắn giữa hai chân Hạ Chân Ngọc.

Hai tay Hạ Chân Ngọc vịn lên vai Chu Cẩm Vũ, hô hấp có chút dồn dập, nói “Anh làm như vậy sao em cởi giúp anh được?”

Chu Cẩm Vũ căn bản không để ý Hạ Chân Ngọc nói gì, chỉ dụi đầu trước ngực Hạ Chân Ngọc, thay phiên mút vào. Một lát sau mới ngẩng đầu, nói “Cuối cùng cũng đỡ thêm rồi, mau cởi cho anh.”

Hạ Chân Ngọc cũng rất mất công mới cởi được quần giúp Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ lập tức rút tay ra, kéo nội y đang bao lấy lửa nóng của mình, vội vàng nói “Bảo bối ngoan, nếu đau thì nhăn nhó một chút, anh không chịu nổi nữa rồi!”

Nói xong Chu Cẩm Vũ vịn eo Hạ Chân Ngọc, tìm đúng vị trí cứng rắn lách vào, ấn Hạ Chân Ngọc ngồi xuống, Hạ Chân Ngọc cau mày không ngừng hít sâu, cắn môi chịu đựng đau đớn.

Chu Cẩm Vũ hai tay nắm lấy eo Hạ Chân Ngọc, không đợi cô kịp thích ứng liền trực tiếp bắt đầu luật động mạnh liệt, sau đó ngẩng đầu nói với Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, cúi xuống đây để anh hôn cái nào.”

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ đẩy lên không thoải mái lắm nhưng vẫn cúi đầu cho Chu Cẩm Vũ hôn lên môi mình. Chu Cẩm Vũ thỏa mãn hôn Hạ Chân Ngọc, nuốt nước miếng của cô, bên dưới vẫn luật động rồi phóng ra.

Hạ Chân Ngọc cảm thấy chất dính ẩm áp trong người liền ngẩng đầu lên, lại bị Chu Cẩm Vũ dè xuống.

Chu Cẩm Vũ mập mờ cười nói “Đừng động đậy, sao có thể tha em dễ dàng như vậy, chú đang giúp em thôi, bây giờ có lẽ đủ ẩm ướt rồi.”

Hạ Chân Ngọc xấu hổ đỏ bừng mặt, xì một tiếng khinh miệt, nói “Sao miệng anh không bao giờ nói được gì đúng đắn chút vậy? Buồn nôn chết đi được!”

Chu Cẩm Vũ dùng sức để cho cả hai đều nằm lên ghế sa lon, thân thể vẫn không rời Hạ Chân Ngọc, vừa cười vừa nói “Bây giờ mới thoải mái hơn một chút, em muốn chạy sao? Anh hận không thể tan vào trong em, để anh ở bên trong chút đi, lát nữa chú sẽ hầu hạ em!” Nói xong anh cười đen tối.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ dè lên có chút bức mình, cựa quậy người, nói “Anh ngồi dậy một chút đi, em khó thở quá rồi.”

Chu Cẩm Vũ hơi nâng người lên, hôn Hạ Chân Ngọc, nói “Đừng sợ, chú làm hô hấp nhân tạo cho em!” Nói xong, anh lại đưa lưỡi sang dây dưa với Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc biết Chu Cẩm Vũ hôm nay nhất định là ham muốn quá độ, sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, vì vậy nghiêng đầu né tránh, nói “Em biết ngay anh chỉ nghĩ đến chuyện này thôi mà, còn nói yêu em, hóa ra anh chỉ cần có vậy, đợi đến khi kết hôn chắc chẳng có gì lạ nữa rồi.”

Chu Cẩm Vũ quay mặt Hạ Chân Ngọc sang, hôn một cái mới nói “Ai bảo thế, bảo bối nghe lời à, đối với em, anh chẳng có chỗ nào không yêu cả! Kết hôn cũng là vì có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc em, em đang làm nũng với chú hay sao? Đại bảo bối của chú, vậy thì chú chiều em vậy!”

Chu Cẩm Vũ nói xong cũng ngồi thẳng dậy, nâng hai chân Hạ Chân Ngọc lên, bắt đầu một lượt tiến công mới.

Hạ Chân Ngọc bị động tác của Chu Cẩm Vũ làm cho hoảng sợ hét lên một tiếng, nhưng chỉ một lát sau đã bị Chu Cẩm Vũ mãnh liệt va chạm kích thích không nhịn được vận vẹo eo phối hợp với anh, muốn khoái cảm hơn nữa, cũng muốn mau chóng giải thoát chính mình.

Chu Cẩm Vũ bị Hạ Chân Ngọc kích thích, vốn định làm theo trình tự, sau đó liền làm loạn, cúi xuống ôm chặt Hạ Chân Ngọc, cuồng loạn hôn cô, cấp tốc thẳng người va chạm với cô, đồng thời hưởng thụ cảm giác khoái cảm lúc đâm vào.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ hôn, chỉ có thể phát ra tiếng “Ừ...ừm...”, sắc mặt ửng hồng, đã sắp không chịu nổi.

Chu Cẩm Vũ dùng sức cắn lên môi Hạ Chân Ngọc mới chịu nhả ra, Hạ Chân Ngọc thở gấp run giọng nói “Anh muốn tìm nết để giết chết em phải không?”

Chu Cẩm Vũ nảy sinh ác độc nói “Vậy thì đành chết chung thôi!” Sau đó đè lên Hạ Chân Ngọc, lại tiếp tục ra vào mãnh liệt.

Một hồi lâu sau, Hạ Chân Ngọc không chịu nổi nữa, chống người nói “Em thật sự không được rồi, dừng lại đi.”

Chu Cẩm Vũ nhướn khóe miệng cười cười, giọng nói có chút căng cứng “Bảo bối ngoan, nhẫn nhịn đi, chúng ta cùng ra.”

Hạ Chân Ngọc nâng cánh tay vát lên trán mình, cô thật sự sắp không chịu nổi cảm giác tuyệt diệu như ảo giác này nữa.

Chu Cẩm Vũ nhìn động tác của Hạ Chân Ngọc, cười ha ha, nhưng anh cũng đang cố nén cảm giác trí mạng kia, đâm lung tung vào bên trong, mỗi lần đều phải chạm vào xương mu mới bỏ qua, như thể muốn rút ra toàn bộ rồi lại vào đến tận cùng.

Hạ Chân Ngọc cuối cùng cũng nhịn đến cực hạn, kêu lên một tiếng rồi mềm nhũn cơ thể. Chu Cẩm Vũ lại bị từng đợt co rút kích thích phát điên, lại liều mạng luật động một hồi, gân xanh trên trán đều nổi lên, mới khàn giọng nói “Bảo bối ngoan, sinh cho chú một đứa con nhé!” Sau đó ôm chặt lấy Hạ Chân Ngọc phóng ra.

Sau đó, Chu Cẩm Vũ nằm trên người Hạ Chân Ngọc thở hổn hển, một lát sau mới lên tiếng “Bà xã, em vẫn còn luyến tiếc anh à?”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt lại, yếu ớt nói “Anh nói gì vậy?”

Chu Cẩm Vũ ghé vào tai Hạ Chân Ngọc, cười nói “Anh đã dâng hiến toàn bộ cho em, chỗ ấy của em sao lại động tình trở lại rồi, chưa ăn no sao? Vậy đợi lát nữa chú sẽ cho em ăn thêm một chút!”

Hạ Chân Ngọc mở to mắt, nói “Biến sang một bên đi, anh vẫn chưa chịu dậy à, eo em đau sắp chết rồi, có ai lại đi hành hạ người khác như thế không?”

Cuối cùng Chu Cẩm Vũ cũng ngồi dậy, nhưng vẫn ôm Hạ Chân Ngọc, nói “Không phải vì anh đói quá lâu rồi hay sao! Anh nói thật đấy, chúng ta sinh con đi, được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ, nói “Bây giờ nói chuyện này còn quá sớm, xem tình hình lúc đó thế nào đã rồi tính sau.”

Chu Cẩm Vũ nói “Sớm cái gì nữa! Nếu không chúng ta cứ suy nghĩ dần đi, như vậy có được không? Nhưng nói không chừng lần này có thể mang bầu đấy, ông xã em rất có năng lực mà!”

Hạ Chân Ngọc bực bội “Anh nghĩ thì hay lắm, anh đừng quên trước đó em đã uống thuốc rồi, làm sao mà mang bầu được, anh có bình thường không thế, vừa rồi sao không ra ở bên ngoài?”

Chu Cẩm Vũ nói “Có lẽ không sao, chẳng có tác dụng gì đâu.”

Hạ Chân Ngọc đẩy Chu Cẩm Vũ một phát, nói “Anh không có trách nhiệm hay sao? Anh nói xem làm sao bây giờ, thuốc kia uống hay không uống đây, thật có ngày bị anh làm tức chết mất!”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc, nghĩ nghĩ, thần thần bí bí nói “Bà xã, thật sự không sao mà, em tin anh đi.”

Hạ Chân Ngọc nhìn thấy biểu lộ của Chu Cẩm Vũ, cảm giác không đúng lắm, vì vậy lại hỏi “Anh có lừa em làm cái gì đó không?”

Chu Cẩm Vũ cười khan hai tiếng mới lên tiếng “Để em yên tâm, anh vẫn đưa thuốc cho em, nhưng sau khi em bị bệnh, thuốc anh đưa cho em không phải thuốc thật. Ừm, là đậu dinh dưỡng không đường nhập khẩu, là đồ ăn thôi, không có mùi vị gì!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong ngược lại không hề tức giận, chỉ có chút kỳ quái, liền hỏi “Anh đánh tráo thuốc của em, là muốn em mang thai sao? Cho nên sau đó mỗi lần anh đều ra ở bên ngoài? Sao anh không nghĩ nếu em không muốn sinh con, anh đen đủi phải lấy em, đến lúc đó em có thể không hận anh sao?”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói “Em đừng đổ oan cho anh, khi đó anh muốn em sinh con cho anh, nhưng cũng không có ý định tiền trăm hậu tấu, chỉ là muốn em trước hết chăm sóc cơ thể thật tốt, anh cũng sẽ chậm rãi khuyên em, đợi đến khi khuyên được rồi thì anh sẽ đổi cho em thuốc khác.”

Hạ Chân Ngọc tiếp tục hỏi “Còn đổi nữa? Anh còn muốn đổi thuốc gì cho em uống?”

Chu Cẩm Vũ thản nhiên nói “Đổi thành Vitamin B9(*)”

Hạ Chân Ngọc không nói gì, hóa ra từ đầu đến cuối Chu Cẩm Vũ không có ý định buông tha cho cô, khi đó rõ ràng anh còn tráo thuốc với ý định để cô sinh con cho anh.

Chu Cẩm Vũ còn nói thêm “Bà xã, đừng suy nghĩ nhiều nữa, được không? Ừm, nhưng mà, bây giờ em cũng có thể bắt đầu uống Vitamin B9 được rồi, anh nghe nói tốt nhất là uống trước 3 tháng, tỷ nữa anh sẽ tìm cho em.”

Hạ Chân Ngọc không hề để ý đến Chu Cẩm Vũ, bây giờ cô đang nghĩ, nếu Chu Cẩm Vũ thật sự muốn kết hôn với cô, không phải cô nên nói cho cha mẹ biết sao?

Chu Cẩm Vũ lại ôm Hạ Chân Ngọc cả buổi mới chịu buông tay, Hạ Chân Ngọc nhìn đồng hồ bữa bộn trên mặt đất, nói “Những thứ này làm sao bây giờ?”

Chu Cẩm Vũ không quan tâm, nói “Sẽ có người dọn, đồ đạc cũng không cần mua nữa, anh đổi căn nhà khác, cũng không thể làm trên ghế sa lon mãi được.”

Trong đầu người này căn bản không có gì đứng đắn, nhưng Hạ Chân Ngọc lại nhớ tới một việc “Anh ném chiếc nhẫn Phương Hạo Kỳ tặng cho em đi, vậy phải làm sao bây giờ? Anh cũng hơi quá đáng, chiếc nhẫn đắt như vậy, nói ném là ném!”

Chu Cẩm Vũ không vui nói “Người đàn ông khác tặng nhẫn cho vợ anh, anh chỉ ném đi là hời cho hần quá rồi. Cái nhẫn đó có là gì đâu, ngày mai anh sẽ bảo Thư ký Đỗ cho hần một cái đẹp hơn!”

Hạ Chân Ngọc nói “Vấn đề chỉ đơn giản vậy thôi à? Anh nói xem, vậy em phải ăn nói với Phương Hạo Kỳ thế nào đây, nói em ném chiếc nhẫn ấy đi rồi hay nói anh ném đi, thật sự là tức chết đi được!”

Chu Cẩm Vũ thoáng cái đã cao giọng, nói “Sao, em còn muốn gặp hần nữa à? Anh nói cho em biết, không cần đâu, anh sẽ để cho Thư ký Đỗ làm chuyện này, em đừng quan tâm. Còn nữa, em cũng không cần nghĩ đến việc sẽ liên hệ với hần nữa, có nghe thấy không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ nói “Em muốn nói chia tay với anh ấy, anh ngăn cản làm gì? Hơn nữa, chẳng lẽ sau này anh vẫn trông chừng em như trước sao?”

Chu Cẩm Vũ bật cười, nói “Nói chia tay cũng không cần em đi, nghe lời anh! Anh chỉ tạm thời lo lắng, hôm nay bị dọa như vậy cơ mà, đợi khi chúng ta kết hôn rồi, anh đảm bảo sẽ không giống như trước nữa! Nghe lời đi, anh sẽ không cho em đi gặp hần đâu.”

Mãi đến khi Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ đưa về nhà vẫn cứ phải nghe anh lái nhải chuyện không để cô đi gặp Phương Hạo Kỳ, nghe đến đau cả đầu, cuối cùng cô đành phải đồng ý không đi gặp Phương Hạo Kỳ nữa.

Lái xe đỗ trước cửa tiểu khu nhà Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ mới nghiêm mặt nói “Em mau nói với cha mẹ em chuyện của chúng ta đi, sau đó trước thứ 6 anh sẽ tìm thời gian thích hợp đến gặp cha mẹ em.”

Chu Cẩm Vũ thấy Hạ Chân Ngọc không trả lời, lại nói thêm “Em không nói cũng được, đến lúc đó em hãy tự mình nói cho rõ ràng, em chỉ cần đừng trách anh chủ động đến thăm là được rồi.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng nói “Em nói, em nói, anh ngàn vạn lần đừng đột ngột đến nhà em, em sợ cha mẹ em không chịu nổi sự kích thích này.”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người hôn Hạ Chân Ngọc, cười nói “Vậy em xử lý đi, sau khi gặp cha mẹ em xong, tháng sau anh sẽ tranh thủ đưa em về nhà anh một chuyến.”

Hạ Chân Ngọc hơi sợ, đi đến nhà Chu Cẩm Vũ, liệu có được không?

Lúc này Chu Cẩm Vũ ôn nhu nói “Chân Ngọc, em phải tin anh. Anh đã nói sẽ kết hôn với em, cũng sẽ không khiến em phải chịu bất cứ thiệt thòi gì, nhà của anh mặc dù có chút bối cảnh, nhưng em còn chưa tin vào năng lực của chồng em à? Yên tâm đi, họ nhất định sẽ chấp nhận em, em còn chưa hiểu tính anh đâu, em tưởng với ai anh cũng để họ đánh chửi tùy ý như em chắc?”

Hạ Chân Ngọc bị trêu bật cười, nói “Chiếu đã ra như vậy rồi, em chỉ cần cảm tạ ân huệ ngàn vạn lần (**) thôi chứ gì?”

Chu Cẩm Vũ nhướn khóe miệng, vừa cười vừa nói “Không cần, chuyện này không phải là anh cam tâm tình nguyện hay sao?”

Hạ Chân Ngọc không hề nhiều lời với Chu Cẩm Vũ, chào tạm biệt rồi xuống xe về nhà.

Hạ Chân Ngọc vào cửa, cô nhìn thấy cha mẹ đều ngồi ở phòng khách xem ti vi, liền chào hỏi rồi về phòng. Cô ngồi trên giường suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định hay là cứ nói đi.

Vì vậy, Hạ Chân Ngọc từ trong phòng đi ra, ngồi trên ghế sofa bên cạnh cha mẹ, nói “Cha, mẹ, con có chuyện này muốn nói với hai người.”

(*) Vitamin B9: Axít folic, và Folat là các dạng hòa tan trong nước của vitamin B9, cần thiết cho dinh dưỡng hằng ngày của cơ thể người để phục vụ các quá trình tạo mới tế bào. Nhu cầu về chất này tăng cao ở phụ nữ mang thai và trẻ sơ sinh.

(**) cảm tạ ân huệ ngàn vạn lần: Nguyên văn là “thiên ân vạn tạ”. Người ta tôn kính vua như trời nên thiên ân còn dùng để chỉ ân vua. Trong đoạn ý của Hạ Chân Ngọc là coi như Chu Cẩm Vũ là vua ra chiếu, cô chỉ cần cảm tạ long ân và làm theo.

64. Chương 65

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc nhìn nhau, mẹ Hạ điều chỉnh âm lượng ti vi nhỏ đi rồi mới lên tiếng “Con nói đi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Trước kia lúc con nói muốn chuyển ra ngoài ở, không phải đã nói là đến chỗ bạn trai sao? Bây giờ anh ấy nói muốn kết hôn với con.”

Mẹ Hạ có chút giật mình, nói “Mẹ tưởng hai đứa đã chia tay rồi!”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Cũng tách xa nhau một thời gian, nhưng anh ấy lại đến tìm con, anh ấy đề nghị kết hôn, nên con muốn hỏi ý kiến cha mẹ.”

Mẹ Hạ do dự một chút, nói “Con có chính kiến của mình, nói gì đi nữa thì cha mẹ căn bản chưa từng gặp người này, sao có thể nói gì được? Chân Ngọc, con nói thật cho bố mẹ biết, hoàn cảnh của cậu ta và gia

đình cậu ta như thế nào? Nếu như nhân phẩm của cậu ta tốt, điều kiện gia đình có không tốt cũng không sao, chỉ cần gánh nặng không nặng quá là được.” Mẹ Hạ cho rằng con gái mình vẫn luôn không nói đến hoàn cảnh cụ thể của người này, có thể do điều kiện không được tốt lắm.

Hạ Chân Ngọc nghe xong biết mẹ mình đã hiểu lầm, vì vậy nói “Điều kiện của anh ấy và gia đình đều vô cùng tốt. Ừm, nhưng anh ấy hơn con 10 tuổi, cũng từng kết hôn một lần rồi, nhưng đối xử với con rất tốt.”

Cha Hạ Chân Ngọc lúc này nói “Hơn 10 tuổi cũng không phải nhiều lắm, người lúc trước đi xem mắt không phải còn lớn tuổi hơn sao? Cậu ta đối xử tốt với con là tốt, chủ yếu là nhân phẩm, nhưng phải thật ổn định mới được.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, Chu Cẩm Vũ không chắc có thể ổn định sống với cô, đành phải kiên trì nói “Người đó, anh ấy tên là Chu Cẩm Vũ.” Nói xong cô liền nhanh chóng cúi đầu.

Nhưng Hạ Chân Ngọc đợi cả buổi cũng không thấy cha mẹ có động tĩnh gì, có chút thiếu kiên nhẫn ngẩng đầu lên, chỉ thấy cha mẹ đều nhìn mình, vẻ mặt mù tịt chẳng hiểu gì.

Mẹ Hạ nói “Cậu ta có tật xấu gì, con nói tiếp đi, tên là Chu Cẩm Vũ, sau đó thì sao, hoàn cảnh gia đình như thế nào?”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy có thể cha mẹ mình nghe không rõ, vì vậy liền nhấn mạnh một lần nữa “Cha, mẹ, con nói tên anh ấy là Chu Cẩm Vũ, cái tên này cha mẹ không thấy quen sao?”

Cha mẹ cô suy nghĩ một lượt vẫn không biết người họ Chu này là ai, mẹ Hạ sốt ruột nói “Con đừng vòng vo nữa, mau nói xem cậu ta là ai, chẳng lẽ là người chúng ta quen biết hay sao?”

Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi mới lên tiếng “Bạn trai con là Chu Cẩm Vũ, là Thị trưởng thành phố của chúng ta.”

Mẹ Hạ nói “Thị trưởng không phải họ Triệu sao? Sửa thành họ Chu từ lúc nào thế?”

Cha Hạ Chân Ngọc nhìn mẹ cô, nói “Thị trưởng Triệu đã rời khỏi vị trí này rồi, lúc trước thông tin cũng truyền bá rồi mà, nói Quyền thị trưởng lên thay.”

Mẹ Hạ lúc này mới kịp phản ứng, nói “À, hóa ra là đã thay đổi à.”

Mẹ Hạ cũng có chút không hiểu “Tự nhiên lại nói đến hán làm gì, Chân Ngọc, con nói chuyện của con tử tế một chút có được không?”

Hạ Chân Ngọc bất đắc dĩ nói “Con không phải đang nói đây à. Ý của con là người muốn kết hôn với con là Chu Cẩm Vũ, Thị trưởng Chu Cẩm Vũ.”

Cha mẹ cô nghe xong, nhìn Hạ Chân Ngọc không nói gì, một lát sau, mẹ Hạ mới lên tiếng “Chân Ngọc, con nói thật hay đùa thế? Sao con lại quen với Thị trưởng được?”

Hạ Chân Ngọc biết cô có nói cha mẹ cũng không dễ dàng tin tưởng, vì vậy trả lời “Con không đùa đâu, con nói là Thị trưởng Chu Cẩm Vũ, anh ấy muốn kết hôn với con, hơn nữa, trước thứ 6 anh ấy sẽ đến nhà chúng ta.”

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc ngơ ngác nhìn con gái mình, chuyện này bảo họ tin thế nào được! Thị trưởng thành phố của họ muốn kết hôn với con gái họ, không phải là đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao, hơn nữa sao người ta có thể vừa ý con gái mình được? Con gái mình cũng không phải không tốt, nhưng hoàn cảnh nhà mình thế nào họ đều hiểu rõ, chuyện này thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Vẫn là cha Hạ Chân Ngọc phản ứng trước, nói “Nếu những gì con nói là sự thật, vậy thì cha mẹ không đồng ý.”

Mẹ Hạ cũng gấp gáp nói “Đúng! Mẹ và cha con đều nghĩ vậy, nếu thật sự có chuyện này, cha mẹ chắc chắn không đồng ý! Chân Ngọc à, con cũng đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, hóa ra trước kia con ở cùng cậu ta sao? Chuyện này theo mẹ thấy, nghe lời mẹ cắt đứt đi con, người như chúng ta trào cao không nổi đâu! Hơn nữa, đó lại còn là người đàn ông cực phẩm, đừng nói là kết hôn một lần, dù có kết hôn tám lần đi nữa thì vẫn cứ là bảo bối, con là con gái nhà bình thường, nếu làm gì sai lầm, đời này chẳng phải bị hủy hoại hay sao? Không được, chuyện này chắc chắn không được!”

Cha Hạ Chân Ngọc cũng nói “Sao con lại có thể động đến người như vậy! Cha nói cho con biết, con cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy đi những thứ không thực tế nữa. Con đã từng nghĩ rằng cậu ta thực sự muốn kết hôn với con sao, có thể đối xử tốt với con trong bao lâu? Sau này cậu ta còn không phải sẽ làm loạn bên ngoài à, cứ cho là cậu ta không muốn thế, nhưng phụ nữ muốn bám lấy cậu ta để đổi đời cũng đâu phải ít, đến lúc đó con định làm sao? Chẳng lẽ lại ly hôn? Con để cha mẹ con yên tĩnh vài ngày đi, lúc này thà rằng con không tìm ai, bảo cậu ta không cần đến đây đâu!”

Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị tâm lý với biểu hiện thái độ của cha mẹ, nhưng không thể nói thêm gì, ngồi trong chốc lát, cũng chỉ có thể yên lặng trở về phòng.

Buổi tối Hạ Chân Ngọc nhận được điện thoại của Chu Cẩm Vũ, cô nói với anh tình hình cha mẹ cô, Chu Cẩm Vũ nghe xong, trầm mặc một lúc, nói “Họ không thể tiếp nhận chuyện này ngay từ đầu được, mấy ngày nữa em rảnh thì khuyên nhủ họ đi, chờ anh đến sẽ thuyết phục họ.”

Hạ Chân Ngọc đành phải đáp ứng, kết quả ngày hôm sau khi cô nói đến chuyện đó, sắc mặt cha mẹ nhìn cô đều xám xịt, còn nói trừ khi cô cắt đứt quan hệ với Chu Cẩm Vũ, nếu không không cần phải nhiều lời!

Hạ Chân Ngọc không dám quá kích thích cha mẹ mình, sợ họ tức quá phát bệnh thì không hay.

Thứ ba, Hạ Chân Ngọc nhận được điện thoại của Chu Cẩm Vũ, nói thứ năm sẽ đến nhà cô thăm hỏi, Hạ Chân Ngọc nói với Chu Cẩm Vũ “Mấy ngày hôm nay em không thể nói đến chuyện của chúng ta với cha mẹ, thái độ của họ rất kiên quyết, em không thể nhắc lại chuyện này được.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Không sao đâu, em giao hết cho chồng em đi, em nói xem, nếu đổi là người khác sao họ có thể dễ tâm như anh được.”

Đổi lại là người khác căn bản cũng sẽ không phiền toái như vậy, Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, sau đó hẹn Chu Cẩm Vũ thứ năm đón cô ở cơ quan, tất nhiên xe nhất định phải đỗ ở lối rẽ mới được.

Thứ năm, Hạ Chân Ngọc tan làm vẫn ngồi ngây ngốc trong chốc lát đợi Chu Cẩm Vũ, đại khái hơn 10 phút sau Chu Cẩm Vũ gọi điện đến nói đã đến lối rẽ kia rồi, vì vậy Hạ Chân Ngọc liền vội vàng chạy xuống.

Đợi cô lên xe, Chu Cẩm Vũ đưa cho cô một cái túi da. Sau khi Hạ Chân Ngọc nhận lấy liền hỏi “Anh cho em cái túi này làm gì?”

Chu Cẩm Vũ nói “Bạn anh mang từ nước ngoài về đây, vốn định lấy của nam cho anh dùng nhưng anh không cần, đổi thành túi nữ cho em dùng.”

Trong lòng Hạ Chân Ngọc thấy ấm áp, nói “Người ta không hỏi gì anh à?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Sao lại không hỏi? Anh còn để cho người ta cười nhạo một trận, nhưng vợ anh là số một, em thấy thích thì dùng, nếu không anh mua cái khác!”

Hạ Chân Ngọc cười cười, đặt túi xách ở bên cạnh không nói gì.

Chu Cẩm Vũ còn nói thêm “Đằng sau là mấy hộp thức ăn dinh dưỡng anh mang biếu cha mẹ em.”

Hạ Chân Ngọc nhìn thoáng qua phía sau, cảm thấy rất ổn, không phải một đồng xa xỉ phẩm bức người nữa. Bình thường như vậy tốt hơn, cô tương đối hài lòng với cách làm của Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ lái xe vào tiểu khu nhà Hạ Chân Ngọc, tìm vị trí tốt đỗ xe, bảo Hạ Chân Ngọc chỉ cần xách túi thôi, tự anh bê hộp quà lên.

Đến trước cửa nhà mình, Hạ Chân Ngọc cũng có chút do dự, làm thế này có ổn không?

Chu Cẩm Vũ đứng đằng sau Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, sao em còn chưa tin anh? Anh nhất định sẽ không chế cục diện mà, yên tâm đi.”

Hạ Chân Ngọc quay đầu lại nói “Em vào trước nói với họ một tiếng, anh vào sau nhé.”

Chu Cẩm Vũ cười gật đầu đồng ý, sau đó nói “Vậy thì em nhanh lên một chút đi, nếu không nhớ đâu lại có người nhận ra anh đến đây!”

Hạ Chân Ngọc nói “Em biết rồi.” Sau đó cô nhanh chóng mở cửa, vào rồi cũng không đóng cửa, để lại một khe hở.

Nhưng Hạ Chân Ngọc vừa vào nhà liền trợn tròn mắt, sao cậu và mẹ lại ở trong nhà cô?

Mẹ Hạ Chân Ngọc nhìn thấy cô trở về, liền lập tức nói “Vừa khéo, Chân Ngọc về rồi này! Cháu lại đây, mẹ muốn hỏi cháu, cháu và Trưởng phòng Phương tiến triển thế nào rồi? Hồng Sinh nhà cậu mẹ về nói cháu và Trưởng phòng Phương có vẻ không qua lại nữa! Chân Ngọc, cháu có thể nói rõ ràng được không, lúc trước nói không được là cháu, sau nói được cũng là cháu, bây giờ thái độ của cháu không rõ ràng chút nào, cháu có biết em rể của Trưởng phòng Phương là lãnh đạo trực tiếp của Hồng Sinh không hả, cháu chịu trách nhiệm xử lý chuyện này đi! Nếu cứ thế này, Hồng Sinh của cậu mẹ còn có thể thăng tiến hay sao?”

Hạ Chân Ngọc chỉ nghĩ Chu Cẩm Vũ vẫn còn đứng bên ngoài, bây giờ cậu mẹ ở đây lại thêm phiền, không biết có nên bảo Chu Cẩm Vũ trở về, hôm nay không thích hợp nói chuyện hay không.

Lúc cô đang lo lắng, Chu Cẩm Vũ liền tự mở cửa bước vào, tất cả mọi người có chút sững sờ nhìn Chu Cẩm Vũ sau lưng Hạ Chân Ngọc, mẹ Hạ Chân Ngọc cũng ngẩn người ra một lúc mới lên tiếng “Cậu là ai? Chân Ngọc, cháu vì cậu ta nên không muốn ở bên Trưởng phòng Phương hay sao? Cháu không định giới thiệu với cậu mẹ một chút à? Để cậu mẹ biết rõ cuộc chênh lệch đến mức nào, cũng cho Trưởng phòng Phương và em rể trưởng phòng Phương một câu trả lời thỏa đáng!”

Lúc này cậu Hạ Chân Ngọc có chút nghi ngờ, nói “Cậu nhìn thế nào cũng thấy mặt người này rõ ràng rất quen!”

Chu Cẩm Vũ hỏi Hạ Chân Ngọc “Hai vị này là cha mẹ em?”

Hạ Chân Ngọc đưa tay chỉ hướng cha mẹ mình đang ngồi, vì vậy Chu Cẩm Vũ liền mang quà đến đó, cười nói “Bác trai, bác gái, cháu chào hai bác. Cháu là Chu Cẩm Vũ, hôm nay cháu chưa chào hỏi gì đã mạo muội đến đây gặp hai bác, kính mong hai bác bỏ qua cho, lần này cháu đến đây quan trọng nhất là muốn nói chuyện giữa cháu và Chân Ngọc.”

Từ lúc Chu Cẩm Vũ bước vào, tuy cha mẹ Hạ Chân Ngọc biết đó là ai, nhưng nghe cách Chu Cẩm Vũ nói chuyện với họ, một câu cũng không nói nên lời, đây chính là Thị trưởng đấy!

Chu Cẩm Vũ nhìn cha mẹ Hạ Chân Ngọc vẫn còn đang đờ ra, vì vậy trước hết xoay người cười nói với mẹ Hạ Chân Ngọc “Cô chú cũng là trưởng bối của Hạ Chân Ngọc phải không ạ? Cháu tự giới thiệu một chút, cháu họ Chu, tên là Cẩm Vũ, cháu làm ở tòa thị chính, chức vụ là Quyền thị trưởng. Nhưng nếu như không có gì ngoài ý muốn, nửa tháng sau cháu sẽ chính thức nhậm chức Thị trưởng. Cô vừa nói Trưởng phòng Phương và em rể anh ta phải không, cháu sẽ nói chuyện với họ, cô không cần lo lắng đâu ạ.”

Mẹ Hạ Chân Ngọc chết đứng, có lẽ mẹ cô đã sớm nhận ra người tên là Chu Cẩm Vũ kia chính là Thị trưởng Chu vẫn thường xuất hiện trên tivi, bà còn khen anh hết lời cơ mà. Nhưng chuyện này cũng không thể trách bà được, bà làm sao nghĩ đến chuyện Chu Cẩm Vũ sẽ xuất hiện trong nhà Hạ Chân Ngọc được chứ!

Cậu Hạ Chân Ngọc vẫn ngồi im như cũ, nói “Tôi vừa nhìn đã thấy quen rồi, đúng là Thị trưởng Chu.”

Sau đó ông đột nhiên như bị kim đâm nhảy dựng lên, túm lấy cánh tay vợ mình, lắp bắp nói “Ngài, Chu, Thị trưởng Chu, chào ngài! Những gì bà ấy vừa nói, đều là, đều là mê sảng đấy, Trưởng phòng Phương chẳng có tý quan hệ nào với chúng tôi cả, không cần nói chuyện, không cần nói bất cứ gì đâu! Chúng tôi xin được đi trước!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Chú ngàn vạn lần đừng khách khí như vậy, đều là trưởng bối trong nhà cũng không cần phải tránh làm gì, ngồi xuống cả đi, vừa khéo cũng có thể nói chuyện với nhau một chút.”

Nói dứt lời, Chu Cẩm Vũ liền bình tĩnh ngồi vào một chỗ trống, cậu mẹ Hạ Chân Ngọc cũng thấp thỏm không yên ngồi trong góc, Hạ Chân Ngọc nhìn thấy tình cảnh này cũng chỉ ngồi xuống cạnh Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ lúc này mỉm cười nói với cha mẹ Hạ Chân Ngọc “Bác trai, bác gái, cháu tin rằng Hạ Chân Ngọc đã nói với hai bác về chuyện cháu muốn kết hôn với Hạ Chân Ngọc.”

Anh vừa nói đến đây, mẹ Hạ Chân Ngọc ngồi bên cạnh lắp bắp kêu lên kinh hãi, sau đó bị chồng huých mạnh một cái mới kịp phản ứng thấy mình đã thất thố, liền vội vàng cúi đầu xuống đưa tay lên che miệng.

Phòng khách yên tĩnh trong chốc lát, cuối cùng cha Hạ Chân Ngọc ổn định tâm trí, nói “Thị trưởng Chu, ngài ưu ái Hạ Chân Ngọc nhà chúng tôi, chúng tôi vô cùng cảm kích, nhưng chúng tôi là người làm cha làm mẹ, thật sự không thể đồng ý hôn sự này được. Chưa nói đến khoảng cách chênh lệch giữa hai người, khoảng cách giữa gia đình hai chúng ta cũng đã quá lớn. Nếu như miễn cưỡng kết hôn, chỉ sợ sau này sẽ có nhiều vấn đề nảy sinh.

Chu Cẩm Vũ nở nụ cười, giọng nói chắc như đinh đóng cột “Những lo lắng của bác cháu đều đã nghĩ đến và cũng hiểu rất rõ. Hôm nay cháu đến đây chủ yếu muốn cho hai bác thấy lòng thành của cháu, cũng hi vọng có thể xóa bỏ những lo lắng của hai bác!”

Nói xong, anh vội lấy túi da bên cạnh Hạ Chân Ngọc, là cái túi lúc này trong xe anh đã cho cô. Chu Cẩm Vũ kéo khóa, lấy từ bên trong ra 3 quyển sổ và 2 tấm thẻ, đặt lên bàn trà, nói “Đây là 3 căn nhà, vị trí đều rất đẹp, người đứng tên đều là Hạ Chân Ngọc, hai bác có thể đến cục bất động sản để kiểm tra. Còn đây là hai tấm thẻ tiết kiệm trước kia cháu đã dùng số chứng minh thư của Chân Ngọc để đăng ký, bên trong có bao nhiêu cháu cũng không tiện nói nhưng đây đều là tài sản trước hôn nhân của Hạ Chân Ngọc. Hơn nữa, cháu có thể cùng Hạ Chân Ngọc đi làm công chứng hôn nhân trước, hoặc tìm luật sư thảo một bản thỏa thuận, nếu như tương lai chúng cháu ly hôn, cháu sẽ đem một nửa số bất động sản đứng tên cháu đền bù tổn thất cho Hạ Chân Ngọc. Nếu như chúng cháu có con, cháu sẽ không tranh quyền giám hộ con cái, nhưng cháu sẽ vẫn có trách nhiệm đem đến cho Chân Ngọc và con của chúng cháu cuộc sống tốt nhất, những thứ này để đảm bảo cho cuộc sống sau này của Chân Ngọc. Hai bác cứ xem, nếu như hai bác còn ý nào khác cũng có thể nói ra để cân nhắc một chút. Đương nhiên cháu biết tiền không thể đền bù những tổn thương về tình cảm, nên cháu sẽ cố gắng giữ vững tình yêu này, cháu cũng muốn hai bác thật sự tin tưởng cháu!”

Nghe đến đó, Hạ Chân Ngọc cúi đầu xuống, trong mắt ngấn lệ, hóa ra Chu Cẩm Vũ lại nghĩ cho cô nhiều đến vậy, hơn nữa còn lo lắng cả vấn đề kinh tế, thậm chí đồng ý cả chuyện con cái tương lai.

Mẹ Hạ không kìm nén được, nói “Thị trưởng Chu, ngài có thể vì Chân Ngọc nhà chúng tôi mà làm nhiều đến vậy, chúng tôi thật sự rất cảm động, cũng không biết nói gì cho phải.” Đều là phụ nữ, mẹ Hạ đã bị Chu Cẩm Vũ làm cho cảm động, một người đàn ông có thể làm được những điều này đã cho thấy anh ta thừa thiện chí rồi.”

Cha Hạ Chân Ngọc cũng có chút dao động, nhưng vẫn nói “Thực sự, chúng tôi làm cha mẹ đều hi vọng con gái gả được vào một nhà thật tốt, Thị trưởng Chu cũng là người có trách nhiệm. Nhưng tôi nghĩ ngoài tình cảm của hai người, gia đình hai bên cũng rất quan trọng, con gái tôi là con nhà nghèo, thật sự trèo lên huyết thống nhà Thị trưởng Chu là quá cao. Vậy nên tôi nghĩ, nếu như người nhà Thị trưởng Chu không coi trọng nó, sau này Chân Ngọc sẽ rất khó xử, lâu dần sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai, đây mới là điều tôi lo lắng nhất.”

Chu Cẩm Vũ cười càng ung dung, nói “Chuyện đấy thật ra là chuyện không cần phải lo lắng nhất, cháu đã từng này tuổi rồi, đối với gia cảnh cháu cũng không xem trọng. Nhà cháu thật ra không cần thông gia phải môn đăng hộ đối mới có thể bảo toàn danh lợi, chuyện đấy hai bác cứ yên tâm. Hơn nữa sau này cháu cũng nhậm chức Thị trưởng sống bên ngoài, Lễ tết tối đa cũng chỉ có thể về nhà vài ngày ngắn ngủi, còn những lúc khác chỉ có cháu và Chân Ngọc sống với nhau, sẽ rất thoải mái. Hơn nữa, cháu có thể cam đoan người nhà cháu tuyệt đối sẽ không có bất kỳ thành kiến gì với Chân Ngọc.”

Chu Cẩm Vũ nói xong, khiến cha mẹ Hạ Chân Ngọc không tìm được lý do gì nữa để cự tuyệt nữa, nhưng cuối cùng vẫn không yên lòng, đành phải nói “Thị trưởng Chu, ngài có thể hiểu nỗi lo lắng của chúng tôi hay không? Ngài phải biết rằng, Chân Ngọc không giống ngài, nó sẽ không có cơ hội bắt đầu lại, lựa chọn đi bước nữa. Cho nên, chúng tôi làm cha làm mẹ không thể không suy nghĩ thận trọng một chút.”

Chu Cẩm Vũ tỏ ra hiểu rõ, gật đầu nói “Cháu hiểu, cho nên cháu không cần hai bác phải đồng ý ngay lập tức, nhưng cháu vẫn xin bác trai bác gái có thể cho cháu được chăm sóc Chân Ngọc. Hôm nay cháu không làm phiền nữa, hôm khác cháu lại đến thăm hỏi hai bác!”

Nói xong, Chu Cẩm Vũ đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, tất cả mọi người cũng đứng lên theo, Chu Cẩm Vũ cười nói “Ngân vạn lần đừng khách khí như thế, tương lai chúng ta sẽ là người một nhà đấy. Bác trai, bác gái, sau này hai bác cứ gọi cháu là Cẩm Vũ được rồi, không phải gọi cả họ nữa, mọi người cứ ở đây đi, để Chân

Ngọc tiền cháu là được!”

Chu Cẩn Vũ nói chuyện giọng nói vẫn quen ra lệnh, cũng rất uy nghiêm, nên cha mẹ Hạ Chân Ngọc và cậu mợ cô đều nghe lời đứng yên tại chỗ, Hạ Chân Ngọc có chút buồn cười đi theo sau Chu Cẩn Vũ tiền anh.

Đội Chu Cẩn Vũ lên xe, Hạ Chân Ngọc đứng cạnh cửa xe hỏi “Vừa rồi sao anh không để cậu mợ em về trước, còn để họ ở đây, anh sợ chuyện này chưa đủ loạn à?”

Chu Cẩn Vũ cười giảo hoạt, nói “Hôm nay đúng là đúng lúc, anh còn ước tất cả họ hàng thân thích nhà em đều ở đây kìa! Nếu cha mẹ em không phản đối, người thân của em nhất định sẽ rất mừng. Em cứ xem đi, bắt đầu từ ngày mai, em không cần phải nói gì hết, cha mẹ em chắc chắn sẽ bị người thân công kích từ hai phía. Họ không nghe em, chẳng lẽ không nghe lời khuyên của nhiều người như vậy? Họ còn có thể chịu được áp lực lớn đến thế từ người thân hay sao?”

Hạ Chân Ngọc giọng hờn trách nói “Rõ ràng anh tính toán cả với cha mẹ em! Anh nói đi, nếu hôm nay cậu mợ em không có ở đây, có phải anh cũng đã có kế hoạch rồi không?”

Chu Cẩn Vũ đưa tay ra ôm lấy đầu Hạ Chân Ngọc, thò đầu ra cửa xe hôn cô một cái, nói “Cô vợ ngọc của anh, chẳng phải anh đã nói hai bên gia đình cứ giao hết cho chồng em rồi à? Nghe lời anh, em chờ đến ngày làm cô dâu mới đi!”

Hạ Chân Ngọc vội vàng đẩy Chu Cẩn Vũ ra, sợ người trong tiểu khu nhìn thấy, nói thêm “Chuyện nhà và thể tiết kiệm là sao vậy? Không phải số lượng nhà đăng ký có giới hạn hay sao, sao anh có thể mua cho em 3 căn nhà một lúc?”

Chu Cẩn Vũ ha ha cười nói “Bà xã, em đã đi làm ở cơ quan lâu rồi, sao lại đơn thuần như vậy? Anh thích mua cho em thì mua, thủ tục đều là quá trình chính quy, anh làm vậy không chỉ vì em mà còn để cha mẹ em yên tâm, chuyện này cũng rất thực tế mà!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong không nói gì nữa, chỉ nhắc Chu Cẩn Vũ lái xe cẩn thận, Chu Cẩn Vũ cười đáp ứng rồi khởi động xe đi.

Nhìn xe Chu Cẩn Vũ đi xa, Hạ Chân Ngọc mới quay người về nhà.

Hạ Chân Ngọc về đến nhà, quả nhiên nhìn thấy vợ chồng cậu mợ đang ra sức khuyên nhủ cha mẹ mình, cô chỉ nghe mợ nói “Anh chị còn cần nhắc cái gì? Đây đúng là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, còn phải cần nhắc nữa! Anh chị nghe em nói này, em sẽ tranh thủ chuẩn bị đồ dùng chuẩn bị kết hôn cho Hạ Chân Ngọc, giường tân hôn em cũng bao hết, quần áo em e rằng không mua được, em sẽ bảo Hồng Hân nhà em lái xe chở Chân Ngọc đi mua. Ngân vạn lần đừng tiết kiệm, trước hết em sẽ cho cháu gái em 10 vạn làm quà cưới.”

Sau đó mợ cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hạ Chân Ngọc đã về, mặt lập tức cười tươi như hoa, đi tới kéo Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc nhà chúng ta thật là tốt số! Trước kia mợ đã nói rồi, nhất định cháu sẽ tìm được một người tốt. Chân Ngọc à, cháu không cần lo lắng gì cả, mợ và cậu sẽ khuyên nhủ cha mẹ cháu, ngày mai mợ sẽ bảo Hồng Hân đưa tiền cho cháu. Đương nhiên món tiền này trong mắt cháu bây giờ chỉ là vật vãnh, nhưng đây là một chút tâm ý của mợ. Cháu mua trước vài thứ cháu thích, chờ đến ngày cháu kết hôn, cậu mợ chắc chắn sẽ cho cháu thêm một bao lì xì thật lớn!”

Lúc này, cậu Hạ Chân Ngọc cũng nói “Em thấy anh chị cũng chẳng việc gì phải suy nghĩ nhiều nữa, chuyện này là chuyện tốt không ngờ tới rồi, em khuyên anh chị một câu, nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này. Nếu không thì như vậy đi, ngày kia chúng ta sẽ gọi họ hàng đến đây, dù sao cũng là anh chị chúng ta cả, đến lúc đó nên nghe ý kiến của mọi người một chút, đây là chuyện không phải một mình anh chị có thể quyết định được mà là chuyện lớn của cả gia đình ta! Ừm, quyết định thế đi, chúng em về trước, mười giờ sáng ngày kia họp mặt gia đình tại đây!” Nói xong, cậu cô cùng mợ cô đi về.

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc bất đắc dĩ thở dài, họ sao có thể chịu được áp lực từ phía anh chị mình, thật sự chuyện đó không hề dễ chút nào!

Nhìn bộ dạng đăm chiêu ủ dột của cha mẹ mình, Hạ Chân Ngọc nghĩ Chu Cẩn Vũ đúng là tính toán như thần, đáng mặt cáo già!

Quả nhiên trưa thứ bảy, họ hàng hai bên đều đã tới, vui cười hớn hở khiến Hạ Chân Ngọc cảm thấy sao mình lại giống như phi tử thời cổ đại được hoàng đế tuyển vào cung, như thể một người làm quan cả họ được nhờ vậy!

Nhớ ngày đó, những người này đâu có nhiệt tình và thân thiết như thế này đâu, nhất là khi cô ly hôn, đều không an ủi lấy một lời, thực ra toàn đem cô ra làm chuyện cười để nói với nhau.

Hôm nay, Hạ Chân Ngọc thấy những người này gần như đến để chia nhau toàn bộ phí tổn tái hôn của cô, chỉ mong cha mẹ cô đồng ý chuyện hôn nhân này. Bác gái cô đã bắt đầu lau nước mắt rồi, bắt đầu nói ông bà ngoại trước khi mất đã dặn dò bà chăm sóc cho em trai em gái như thế nào.

Nói xong, họ hàng bên nhà ngoại cô đều khóc lóc, mẹ Hạ cũng khóc theo. Sau đó đến lượt bên nội nhà Hạ Chân Ngọc hồi tưởng lại, khóc còn thương tâm hơn bên ngoại nhà cô, khiến cha Hạ Chân Ngọc cúi đầu không nói gì, cứ tra tấn như vậy suốt một ngày, đến tận lúc ăn cơm, những đứa còn ít tuổi đi mua cơm nước, để cho trưởng bối hai nhà khóc đến thỏa mãn, nói chuyện đến thỏa mãn thì thôi.

Mãi đến tận hơn 10 giờ đêm, những nhân tài khóc lóc này mới lục tục về nhà, cha mẹ Hạ Chân Ngọc mệt mỏi về thẳng phòng nghỉ ngơi.

Nhưng không ngờ ngày hôm sau những người này lại đến, vẫn làm ầm ĩ một trận, Hạ Chân Ngọc có chút không chịu nổi.

Ba giờ sáng, cha mẹ Hạ Chân Ngọc không chịu được thể loại thẩm vấn phạm nhân như tra tấn này nữa, thở dài gật đầu đồng ý, họ hàng hai bên hoan hô một tiếng, liền tự tìm chỗ nào đó trống trống trong nhà lăn ra ngủ.

Cha Hạ Chân Ngọc lúc này nói với cô “Chân Ngọc, tuy cha mẹ đã đồng ý, nhưng vẫn không yên tâm chút nào. Bây giờ con kết hôn, nhất định phải sống cho thật tốt, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì đi nữa, chỉ cần con cố gắng hết sức, cha và mẹ con lúc nào cũng ủng hộ con!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nước mắt liền chảy xuống gật đầu đáp ứng, cô hiểu cha mẹ căn bản không thể yên tâm, thật ra ngay bản thân cô cũng lo lắng, nhưng đã đi đến bước này, cô cũng hi vọng có thể đánh cược một lần, nếu thất bại cũng không hối hận!

Sau khi giải quyết xong xuôi chuyện bên nhà Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ bắt đầu cho người sửa sang lại phòng tân hôn. Căn nhà này mới tinh, Chu Cẩm Vũ nói đây mới là nhà chính thức của anh và Hạ Chân Ngọc, cũng là khởi đầu mới của hai người.

Vốn Chu Cẩm Vũ đã định đi đăng ký kết hôn với Hạ Chân Ngọc nhưng Hạ Chân Ngọc vì người nhà Chu Cẩm Vũ chưa tỏ thái độ gì nên không chịu đi, khiến Chu Cẩm Vũ cũng phát cáu, tập trung xử lý hết công việc, dành hai ngày đưa Hạ Chân Ngọc về nhà.

Máy bay hạ cánh, Hạ Chân Ngọc ngồi trong xe tới đón hai người, bắt đầu căng thẳng, cảm thấy tim cứ như muốn nhảy ra ngoài, tay cũng run lập cập, thật sự muốn quay lại sân bay bay thẳng về nhà.

Chu Cẩm Vũ kéo tay Hạ Chân Ngọc sang, vỗ vỗ nói “Đừng sợ, có anh ở đây!”

Hạ Chân Ngọc nói “Nếu không thì anh về trước đi, em ở nhà khách, đợi lúc nào thích hợp em sẽ đến.” Nếu đi thẳng đến nhà Chu Cẩm Vũ, Hạ Chân Ngọc cảm thấy không ổn lắm, dù sao cha mẹ người ta cũng chưa đồng ý.

Chu Cẩm Vũ cười nói “Không sao đâu, anh đã gọi điện thoại nói em sẽ về cùng anh rồi.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong đành phải tự ổn định tâm lý, nghĩ đến áp lực khả năng lát nữa sẽ không được chấp nhận.

Xe lái vào cửa lớn, Hạ Chân Ngọc kinh ngạc nhìn từ lúc cửa mở tới khi xe đến trước cửa nhà mang phong thái tôn quý. Cô chỉ lo lắng thái độ của cha mẹ và người nhà Chu Cẩm Vũ, có khi nào cô sẽ bị chỉ trích vô cùng thậm tệ hay không.

Mở cửa xe, Chu Cẩm Vũ dẫn Hạ Chân Ngọc vào trong phòng khách rộng rãi mang phong cách hoài cổ, để Hạ Chân Ngọc ngồi xuống trước còn mình đi vào bên trong. Lúc đó, người giúp việc đặt một tách trà trước

mặt Hạ Chân Ngọc, nhìn tác phong của người đó, Hạ Chân Ngọc lại càng bất an.

Chỉ 10 phút đồng hồ trôi qua, Hạ Chân Ngọc nghe thấy tiếng người đến, vội vàng đứng lên. Quả nhiên, người đi vào không ít, đi trước chắc là cha mẹ Chu Cẩm Vũ. Cha Chu Cẩm Vũ nhìn có vẻ lớn tuổi, nhưng rất khỏe mạnh, bước chân trầm ổn, thần sắc uy nghiêm.

Mẹ Chu Cẩm Vũ ngược lại còn khá trẻ, hẳn là ít tuổi hơn cha Hạ Chân Ngọc rất nhiều, tác phong đoan trang ưu nhã.

Theo sau Chu Cẩm Vũ còn có bốn người, Hạ Chân Ngọc nghĩ đây chắc là anh chị của Chu Cẩm Vũ, đợi mọi người đều ngồi vào chỗ của mình, Chu Cẩm Vũ vừa cười vừa nói “Con muốn giới thiệu cho cả nhà một chút, đây là vợ con – Hạ Chân Ngọc.”

Sau đó anh nói thêm “Chân Ngọc, đây là cha mẹ anh, bên này là anh cả, anh hai, anh ba, chị cả, còn chị hai và anh tư đều đang ở nước ngoài, đợi khi nào họ về anh sẽ giới thiệu cho em.”

Hạ Chân Ngọc đứng đó, nghe Chu Cẩm Vũ giới thiệu xong đang định chào hỏi đã bị cha Chu Cẩm Vũ ngăn lại, ông nói “Hạ tiểu thư này, tôi muốn nói với cô một câu, hôn sự của hai người tôi không đồng ý, hơn nữa Cẩm Vũ cũng không hề trao đổi trước với chúng tôi, chuyện này khiến chúng tôi không vui chút nào!”

Chu Cẩm Vũ lập tức nói “Chân Ngọc, em ngồi xuống trước đi. Cha, con có thể kết hôn không phải là chuyện vui hay sao? Bình thường cha mẹ cứ giục con kết hôn, hôm nay con đưa cô ấy đến đây, sao cha lại không vui chứ?”

Cha Chu Cẩm Vũ lập tức trầm giọng nói “Tại sao cha không vui, con còn không biết hay sao?”

Chu Cẩm Vũ nói “Đương nhiên là con không biết, cha vừa đến đã nói như vậy, con đưa cô ấy đến đây chỉ để mọi người biết mặt thôi, đợi đến khi về sẽ đi đăng ký kết hôn ngay!”

Cha Chu Cẩm Vũ lập tức nói “Mày dám! Cha không đồng ý, tuyệt đối không thể kết hôn!”

Chu Cẩm Vũ lớn tiếng “Con đăng ký hay không cũng không cần cha đồng ý! Cha không vui cái gì chứ, chỉ vì Chân Ngọc đã từng ly hôn hay sao? Lúc trước chẳng phải con cũng ly hôn còn gì, nếu không con sẽ ly hôn thêm vài lần nữa, xem cha còn khó chịu nữa không?”

Lúc này anh cả Chu Cẩm Vũ quát “Chú năm, sao chú lại nói với cha như vậy? Không có phép tắc gì nữa phải không?”

Chu Cẩm Vũ căn bản không sợ, tiếp tục nói “Em nói sai chỗ nào chứ, em kết hôn thôi cũng bị quản hay sao? Chân Ngọc đã làm gì mà không thể vừa mắt mọi người? Hôm nay em chỉ thông báo vậy thôi, em đã quyết định lấy Chân Ngọc rồi, mọi người thích làm gì thì làm!”

Cha Chu Cẩm Vũ tức giận lớn tiếng nói “Khốn nạn! Tao nói tao coi thường vì cô ấy đã từng ly hôn bao giờ? Hạ tiểu thư, cô đừng trách lão già này nói chuyện không lưu tình, nhà chúng tôi mặc dù có chút phong kiến, nhưng không phải không biết lý lẽ, đối với chuyện ly hôn chúng tôi cũng không có bất cứ thành kiến gì. Nhưng cô có thể vì người đàn ông khác mà vứt bỏ chồng mình, từ bỏ hôn nhân của mình, đây mới là điều không dễ dàng tha thứ được! Đây là vấn đề nhân phẩm, tôi thật sự không thể chấp nhận được, cô vẫn nên tự giải quyết cho tốt đi!”

Hạ Chân Ngọc ngồi trên ghế salon, một câu cũng không nói nên lời.

Chu Cẩm Vũ đỡ dành Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, chúng ta không cần tủi thân, em đừng khóc! Lát nữa anh sẽ tạ lỗi với em.”

Sau đó Chu Cẩm Vũ đứng lên, nói “Hôm nay con sẽ nói hết sự thật! Chân Ngọc sau khi kết hôn mới phát hiện cơ thể người đàn ông đó có vấn đề. Con đã vừa ý cô ấy từ trước, cũng chính con cho người chuốc say rồi ép buộc cô ấy, con còn cho người trừng trị nhà chồng cô ấy, buộc họ phải ly hôn! Chân Ngọc vẫn luôn không muốn bên con, là con lợi dụng công việc và những mối quan hệ của cô ấy để uy hiếp cô ấy kết hôn, bây giờ mọi người đều hiểu cả chưa?”

Cha Chu Cẩm Vũ nghe xong lập tức đứng lên, tức giận đỏ bừng mặt, chỉ vào Chu Cẩm Vũ run giọng nói “Mày là tên đốn mạt! Lại có thể, có thể dám cưỡng đoạt dân nữ!”

“Phụt” một tiếng, lão tam nhà họ Chu bật cười, cha Chu Cẩm Vũ đổi tầm nhìn sang anh, tức giận nói với anh ba “Thằng ranh con cười cái con khỉ! Còn cười nữa, mày cứ ngay ra ngoài ngay cho tao!”

Anh ba Chu Cẩm Vũ nói “Cha, cha ở đây đùa đã đủ chưa? Còn cưỡng đoạt dân nữ nữa chứ, đây là cạm bẫy gì vậy?”

Cha Chu Cẩm Vũ lớn tiếng nói “Con mẹ nó, mày dám quần lão già này nói gì à, nó làm những việc đó, không phải cưỡng đoạt dân nữ thì là gì? Bây giờ còn buộc người ta kết hôn, chuyện này không phải là coi thường luật pháp hay sao? Nó thích thì kết hôn, bao nhiêu người không nhìn, lại nhìn đúng người đã có chồng, còn ép người ta ly hôn?”

Lúc này chị Chu Cẩm Vũ cũng nói “Chú năm à, chú cũng đổ đốn quá rồi, sao lại có thể làm việc này được. Hạ tiểu thư, vừa rồi chúng tôi hiểu lầm cô, tính tình chú năm thế nào gia đình tôi đều hiểu, vô cùng hấp tấp. Hôn sự của hai người, không phải chúng tôi không đồng ý, chỉ là thấy không ổn, tính của chú năm rất khó đoán, đến lúc đó sợ người bị tổn thương sẽ là cô.”

Mẹ Chu Cẩm Vũ cũng khuyên nhủ chồng mình, nói “Có chuyện gì thì từ từ nói, ông cứ quát ầm lên thì giải quyết được vấn đề gì?”

Chu Cẩm Vũ nói với chị mình “Haizzz, chị, em cũng không đắc tội gì với chị, khó khăn lắm em mới có vợ, chị đừng nói dăm ba câu dọa người ta chạy mất chứ! Em đã nói là em rất nghiêm túc, mọi người tin không thì tùy, dù sao trừ Chân Ngọc ra, em sẽ không lấy ai khác!”

Lúc này, anh hai Chu Cẩm Quốc nói “Cha, mẹ, con vẫn tin chú năm nghiêm túc, tình cảm của họ cũng có cơ sở. Con nói như vậy không phải tùy tiện đâu, lúc trước con đi điều tra nghiên cứu đã ở chỗ của chú năm, cha mẹ có tưởng tượng được bộ dạng của chú năm ngày nào cũng nấu cơm rót nước cho người ta hay không?”

Cậu ba nhà họ Chu giật mình nói “Anh hai, anh đừng nói là chú năm ngày nào cũng nấu cơm cho vị Hạ tiểu thư này nhé, cái thằng mất dạy này bình thường ăn cơm với nhau, đồ ăn trên bàn còn chưa bao giờ gấp cho em lấy một miếng đấy.”

Chu Cẩm Quốc nói “Có thật hay không chỉ cần hỏi Hạ tiểu thư một chút sẽ biết. Hạ tiểu thư, bình thường chú năm có nấu cơm cho cô không? Lúc cô bị bệnh, có phải nó ngày đêm hầu hạ, còn sắc thuốc Đông y cho cô không? À, còn nữa lúc cãi nhau có phải cô hay cầm đồ đạc đánh chú năm nhưng chú ấy không dám đánh trả không?”

Hạ Chân Ngọc bị hỏi đỏ cả mặt, chuyện này sao Chu Cẩm Vũ lại nói hết với anh hai vậy, cô ngẩng đầu thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, đành nhẹ nhàng gật đầu.

Người nhà họ Chu đều dờ ra, nấu cơm cũng không có gì, hầu hạ cũng chẳng sao vì người ta bị bệnh. Nhưng, bị đánh rồi á? Bá vương nhà họ Chu bị phụ nữ đánh rồi, còn không dám đánh trả, chuyện này có hơi ngoài dự đoán!

Chu Cẩm Vũ mặt không đổi sắc nói “Chuyện này thì có gì mà ngạc nhiên vậy, ở nhà bị vợ đánh hai cái thì làm cái gì được, là em cam tâm tình nguyện đấy!”

Chu Cẩm Quốc nói thêm “Đấy vẫn chưa là gì, thật ra để lại ấn tượng sâu sắc nhất là lúc chú năm chia tay với Hạ tiểu thư. Sau khi chú năm uống say, nằm vật trên giường vẫn không ngừng gọi tên Hạ tiểu thư, còn nói con giúp nó đi xem Hạ tiểu thư sống thế nào. Haizzz, cuối cùng lúc ngủ chú năm còn khóc cơ mà!”

Chu Cẩm Vũ nhìn anh hai mình, nghĩ anh hai mình thật hiểu ý nha, sao có thể phối hợp ăn ý với anh như vậy! Vài ngày trước anh còn dụ dỗ Chân Ngọc, nói anh nhớ cô như thế nào, bây giờ đúng là muốn gì được nấy. Chu Cẩm Vũ thỏa mãn nở nụ cười.

Người nhà họ Chu lúc này không tin nổi, anh cả nói “Chú hai, chú muốn giúp chú năm cũng phải bài bản một chút chứ, chú đang nói đùa đấy à?”

Chu Cẩm Quốc cười nói “Sao có thể thế được, em đã dùng điện thoại ghi âm lại đây này, cho cả nhà nghe một chút nhé!”

Bỏ mẹ! Chu Cẩn Vũ không bình tĩnh nổi, những gì anh hai nói đều là sự thật à, anh thực sự, con mẹ nó, thực sự khóc lóc không ra gì hay sao?

Kết quả Chu Cẩn Quốc lấy điện thoại ra, tìm tập tin, ấn mở loa ngoài, mọi người đều nghe thấy Chu Cẩn Vũ luyên thuyên trong điện thoại, nói nhớ Hạ Chân Ngọc như thế nào, lát sau lại mắng Hạ Chân Ngọc không có lương tâm, một lúc sau nữa lại không kiềm chế được khóc nức nở nói nhớ Hạ Chân Ngọc.

Phát hết đoạn ghi âm, Hạ Chân Ngọc khóc, mặt Chu Cẩn Vũ đỏ ửng lên, biểu lộ không được tự nhiên, lại đi dỗ dành Hạ Chân Ngọc, vừa lau nước mắt cho cô vừa nói “Em khóc gì chứ? Người khóc phải là anh mới đúng, hôm nay anh xem như mất hết mặt mũi rồi, em khóc anh khóc theo mất, vành mắt sắp đỏ lên rồi này, em còn không nín đi à?”

Chu Cẩn Vũ nói xong mới cảm thấy không ổn, anh mãi dỗ dành Hạ Chân Ngọc, quên mất ở đây còn nhiều người như vậy. Kết quả ngẩng đầu lên liền nhìn thấy những người khác thần sắc khác nhau nhìn mình, cuối cùng cậu ba nhà họ Chu rốt cuộc không nhìn được bật cười vỗ đùi đen đét, vừa cười vừa dùng ngón tay chọc vào Chu Cẩn Vũ, nói “Ha ha, chú năm, chú đúng là con mẹ nó có tiền đồ, còn khóc thút thít nỉ non cơ đấy, chú cướp đồ của anh còn hung hăng lắm cơ mà? Ồi dời ơi, anh không xong rồi, anh cười đến đau cả ruột mất, ha ha...!”

Anh cả Chu Cẩn Vũ cũng vội vàng nâng chén trà lên, che giấu khóe miệng đang nhướn lên.

Chị Chu Cẩn Vũ thì ôm bà Chu cười chảy cả nước mắt, lão gia nhà họ Chu thì chỉ tiếc sắt không rèn thành thép (1) nói “Bình thường con trước mặt mọi người sao không phải giỏi nhịn lắm hay sao? Bây giờ mất mặt chưa, xem cái tính của con kìa, còn khóc nữa hả? Còn không phải chỉ khóc một lúc thôi? Sau này đừng có giả trò này ra trước mặt cha nhé, đồ vô tích sự! Cút nhanh về đi, cha không muốn nhìn thấy bộ dạng chán ngắt này của con nữa!”

Mẹ Chu Cẩn Vũ cười nói “Hạ tiểu thư, mong cháu bỏ qua cho thái độ lúc đầu của hai bác, hai bác thật sự không nghĩ rằng hóa ra chân tướng sự việc lại là như thế, cháu cũng phải chịu không ít tủi thân rồi. Nhưng mà Cẩn Vũ khó có thể thích một người như vậy, hai bác là trưởng bối của nó đương nhiên đều mong cả hai sống thật tốt, nếu cháu không có ý kiến gì, hai bác muốn gia đình hai bên gặp mặt nhau có được không? Nhưng hai bác thật sự không tiện rời khỏi đây, cháu để Chu Cẩn Vũ đưa cha mẹ cháu đến nhà hai bác nói chuyện, cháu thấy thế có được không?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nếu để cho cả nhà Chu Cẩn Vũ đến nhà cô, chỗ đó nhất định sẽ rất lộn xộn, vì vậy vừa cười vừa nói “Bác gái, bác không cần lo đâu ạ. Cha cháu lúc đầu tuy có chút ý kiến, nhưng đã nghĩ thông suốt rồi, cháu quay về trao đổi trước với cha mẹ, bác xem có được không ạ?”

Bà Chu gật đầu nói “Vậy rất tốt! Vất vả cho họ rồi.”

Lúc này mọi người cũng thừa biết, cha mẹ Hạ Chân Ngọc từ không đồng ý đến đồng ý chắc chắn là mưu tính của chú năm nhà mình, vì vậy đều nói với Hạ Chân Ngọc không cần quá sốt ruột, trước tiên cứ cùng cha mẹ trao đổi cho tốt.

Hạ Chân Ngọc không nghĩ tới, nhà họ Chu còn giải quyết thuận lợi hơn cả nhà mình, ở lại nhà họ Chu một đêm, ngày hôm sau vội đáp máy bay trở về cùng Chu Cẩn Vũ.

Trên máy bay, Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩn Vũ cười nói “Anh thật sự nhớ em vậy à, còn khóc nữa?”

Chu Cẩn Vũ không để ý nói “Em không phải nghe thấy rồi à, còn muốn cười anh sao? Coi chừng về nhà anh chính đồn lại em đấy!”

Hạ Chân Ngọc cười thêm lát nữa, nói “Hôn lễ anh muốn làm thế nào? Chúng ta đều là tái hôn, đơn giản một chút nhé.”

Chu Cẩn Vũ cười cười, đắc ý nói “Sao lại đơn giản được, hôn lễ nhất định phải tổ chức! Có khi chúng ta phải ngồi máy bay đến ấy, Chu Cẩn Vũ này cưới vợ phải quang minh chính đại. Chân Ngọc, anh muốn cho tất cả mọi người đều biết rõ ràng em là vợ của Chu Cẩn Vũ này! Để em nở mày nở mặt gả cho anh!”

65. Chương 66

Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc vốn định sau khi trở về Chu Cẩm Vũ sẽ tạm thời sẽ dọn đến căn nhà gần cục bất động sản, sau đó chuẩn bị đi đăng ký kết hôn với Hạ Chân Ngọc, để cho người sắp xếp thời gian trước, anh còn nói với Hạ Chân Ngọc “Nếu không thì chúng ta cũng ghi số đăng ký là 27 được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn anh nói “Em không có ý kiến gì, anh cứ quyết định đi. Nhưng mà, anh muốn đăng ký ngày nào thì ghi ngày ấy được hay sao?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Đương nhiên rồi! Nhưng vẫn phải tính đã, thời gian này vẫn chưa ổn lắm. Đúng rồi, về đến nhà em nhớ chuyển đến ở cùng anh đây nhé, được hay không?”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói “Không được, trước khi diễn ra hôn lễ em muốn ở nhà, còn nhiều đồ đạc cần chuẩn bị. Hơn nữa, em còn phải trao đổi với cha mẹ em về chuyện đến nhà anh.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ, thở dài nói “Được rồi, anh lại nhịn là được chứ gì.”

Sau đó còn nói thêm “Sau hôn lễ, anh có thể sẽ tạm thời chưa đi tuần trăng mật được, em cũng biết công văn chính thức bổ nhiệm sắp ra rồi, đến lúc đó chắc chắn còn bận hơn nhiều.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Chuyện đó không sao đâu, em biết anh bận mà, chuyện hôn lễ em sẽ cố gắng hết sức để không ảnh hưởng đến anh, nếu không thì anh cứ để em đi nước ngoài một mình đi nha? Em chưa đi nước ngoài bao giờ!”

Chu Cẩm Vũ hôn Hạ Chân Ngọc nói “Em không cần quan tâm chuyện gì cả, em chỉ cần mua những thứ em thích là được rồi, phòng tân hôn đã sửa xong rồi em cũng qua xem đi, nếu muốn thay đổi cái gì thì cứ nói với anh. Ừm, ảnh cưới em cũng không cần quan tâm, Thư ký Đỗ đã sắp xếp xong xuôi rồi, sẽ sớm gọi cho anh. Chuyện em đi nghỉ thì đừng có mơ.”

Hạ Chân Ngọc nghe xong cười khanh khách không ngừng, Chu Cẩm Vũ cũng cười, ôm Hạ Chân Ngọc nói “Em tưởng anh đùa với em à? Trung thực mà ở nhà cho anh, anh nhất định sẽ dành thời gian đi nước ngoài chơi cùng em.”

Hạ Chân Ngọc cười cười rồi không nói gì nữa, hai người lại nói chuyện một lát về hôn lễ và chuyện cha mẹ Hạ Chân Ngọc đến Nhà họ Chu. Đến tối, Chu Cẩm Vũ làm vài món ăn ăn cơm cùng Hạ Chân Ngọc sau đó lái xe đưa Hạ Chân Ngọc về nhà.

Sau khi về đến nhà, Hạ Chân Ngọc nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định gọi điện thoại cho Phương Hạo Kỳ. Nhạc chờ vang lên trong chốc lát, giọng nói ôn hòa của Phương Hạo Kỳ truyền tới “Chân Ngọc, anh còn tưởng em sẽ không tìm anh nữa.”

Hạ Chân Ngọc có chút hổ thẹn nói “Thật sự xin lỗi anh, bởi vì có một số việc chậm trễ, Em, em thật sự xin lỗi, không thể...”

Phương Hạo Kỳ ngắt lời Hạ Chân Ngọc, nói “Không cần nói như vậy đâu Chân Ngọc. Thật sự kết quả này anh cũng đã sớm dự liệu. anh chỉ hi vọng em có thể sống thật tốt, yêu chính bản thân mình.”

Hạ Chân Ngọc sau khi nghe xong cảm động nói “Cảm ơn anh! Nhưng còn có một việc, chiếc nhẫn anh đưa cho em, em không cẩn thận làm mất rồi.”

Phương Hạo Kỳ nở nụ cười, nói “Anh đã biết rồi. Ném cũng tốt, ném cũng tốt, dù sao Thư ký Đỗ cũng đã đem tiền kén đáo đưa cho anh rồi, thật ra nếu tính toán thì anh bán có lời lắm đấy!”

Hạ Chân Ngọc xấu hổ nói “Thật xin lỗi đã để anh phải khó xử.”

Phương Hạo Kỳ nói “Không sao đâu, anh chỉ không ngờ Thị trưởng Chu lại để ý chuyện này. Chân Ngọc, anh mạo muội hỏi em một câu, em đã tính chuyện tương lai của em và anh ta chưa?”

Hạ Chân Ngọc nói “Chúng em chuẩn bị kết hôn, đang đi xem thời gian.

Điện thoại bên kia yên lặng một chút, Phương Hạo Kỳ mới cảm thán nói “Không ngờ Thị trưởng Chu lại rất nghiêm túc. Nhưng mà, chuyện này thật sự quá tốt rồi, vậy là em cũng đã bỏ dỡ được phụ nhân thị

trưởng, nói không chừng về sau còn phải dựa vào em đây, chỉ sợ đến lúc đó Thị trưởng Chu sẽ không vui thôi, ha ha...”

Hạ Chân Ngọc bị trêu chọc bật cười, nói “Phương Hạo Kỳ, thật sự rất cảm ơn anh.”

Phương Hạo Kỳ nói “Đừng khách sáo như vậy, hôn lễ của anh chắc anh vẫn có thể đi dự đây, đến lúc đó anh sẽ tặng em một bao lì xì thật lớn.”

Hai người lại hàn huyên một lúc, sau đó cả hai đều cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc búi ngồi trong chốc lát, thật ra cô và Chu Cẩm Vũ có thể ở bên nhau, Phương Hạo Kỳ thật đúng là có không ít công lao.

Nhưng cô lập tức liền nghĩ đến một chuyện lớn khác, cô chưa nói chuyện mình kết hôn với Cao Mai Lệ, đại tỷ này mà biết thì nhất định sẽ dữ dội lắm đây.

Nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn quyết định gọi đi, sớm hay muộn thì cũng phải nói, vì vậy liền bấm điện thoại, Cao Mai Lệ nghe máy rất nhanh “A lô, Chân Ngọc, tìm tớ có việc gì vậy?”

Hạ Chân Ngọc nói “Có chút việc, tớ sắp kết hôn.”

Cao Mai Lệ không phản ứng quá mạnh, nói “Là phó phòng chỗ Hách Lượng nhà tớ làm à? Có nhanh quá không, tuy điều kiện của anh ta rất tốt, nhưng cũng không cần vội vã như vậy chứ?”

Hạ Chân Ngọc nói “Không phải anh ấy.”

Cao Mai Lệ kinh ngạc, nói “Không phải anh ta? Chẳng lẽ cậu còn dây dưa với người khác nữa à? Chân ngọc, nói xem điều kiện của đối phương như thế nào, tớ quân sư giúp cậu.”

Hạ Chân Ngọc chỉ nói “Là Chu Cẩm Vũ.”

Cao Mai Lệ có chút không chắc chắn, hỏi “Ai cơ? Cậu vừa mới nói Chu Cẩm Vũ à? Cậu kết hôn cùng Chu Cẩm Vũ, Thị trưởng Chu Cẩm Vũ?”

Không đợi Hạ Chân Ngọc trả lời, giọng nói của Cao Mai Lệ đã cao vút rồi, kêu lên “Hạ Chân Ngọc, cậu nói thật à? Có thật không vậy? Sặc, cậu chết chắc rồi, cậu bắt được Chu Cẩm Vũ thật rồi, giỏi lắm! Cậu ở nhà không, bây giờ tớ qua luôn.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn lại, nói “Đừng đi qua đi lại nữa, tớ muốn mua ít đồ dùng kết hôn, đến lúc đó có thể làm phiền cậu không? Tớ muốn nói với cậu một tiếng, kéo đến lúc đó lại ngạc nhiên.”

Cao Mai Lệ lớn tiếng vừa cười vừa nói “Chuyện đó còn cần phải nói à? Bây giờ chị đây sẽ chịu mọi trách nhiệm trong việc mua sắm cho em, có tiền là làm được hết, giờ mà đi mua đồ chắc thoải mái lắm nha, chị cũng có thể hưởng thụ mùi vị của phu nhân giàu có rồi, ha ha...! Đúng rồi, đến lúc đó nhớ nói cho tớ biết sao Chu Cẩm Vũ lại quyết định kết hôn với cậu nhé, tốt nhất nên đặc sắc một chút, cậu chuẩn bị đi, đừng có nói hai câu cho xong chuyện.”

Hạ Chân Ngọc cười đồng ý, hẹn thời gian đi mua sắm xong thì cúp máy.

Đợi đến khi hai người gặp nhau, vẻ mặt Cao Mai Lệ hưng phấn nói “Oa, tớ có thể trở thành bạn gái thân thiết của phu nhân thị trưởng rồi! Chân Ngọc, cậu đúng là giành hết vinh dự rồi, nói nhanh lên rốt cuộc là có chuyện gì!”

Hạ Chân Ngọc nói “Chúng ta vào trước đi, vừa đi vừa nói.”

Tiến vào trung tâm bách hóa, Hạ Chân Ngọc nói đại khái chuyện đã xảy ra, đương nhiên không nói đến chuyện Chu Cẩm Vũ khóc, Cao Mai Lệ nghe xong kích động tít mắt thì bất tỉnh, nói “Bất động sản khu vực 3? Lại còn 2 căn? Chân Ngọc, cậu thành đại gia rồi! Chu Cẩm Vũ thật đúng là không tiếc tiền nha, không tớ bỏ đấy nịnh bộ gì đâu, nhưng nghĩ đến chuyện Chu Cẩm Vũ hào phóng nhiệt tình cũng đủ biết anh ta rất xem trọng cậu!”

Sau đó, Cao Mai Lệ lại thở dài nói “Chu Cẩm Vũ thật khiến người khác không ngờ đến, xem ra thực sự đã động lòng với cậu rồi. Chân Ngọc, cậu phải nắm chắc cơ hội lần này, đời cậu sau này sẽ hoàn toàn thay đổi! Dù kết hôn đi nữa cậu cũng phải tính toán một chút, không nóng không lạnh, cũng không thể quá phụ

thuộc, dù sao cũng không thể khiến anh ta càng ngày càng chẳng có cảm giác gì với cậu, nhất định phải để Chu Cẩm Vũ coi trọng cậu, nghe rõ chưa?”

Hạ Chân Ngọc đã nghĩ đến vấn đề này, đây cũng là chuyện cha mẹ cô lo lắng nhất, cô chưa nghĩ đến sau khi kết hôn họ sẽ sống với nhau như thế nào nhưng cô biết mình không thể cứ ở nhà cho qua ngày đoạn tháng được, còn cần phải hòa đồng với mọi người, cô sẽ không còn là một viên chức nhỏ đơn thuần nữa mà là Phu nhân Thị trưởng sáng chói, đồng thời còn phải có trách nhiệm.

Thở dài, Hạ Chân Ngọc nói “Tớ cũng nghĩ rất nhiều lần về chuyện này, thôi đành cố gắng hết sức làm thật tốt vậy.”

Cao Mai Lệ cười nói “Tớ rất có lòng tin với cậu, Chu Cẩm Vũ mà cậu cũng làm cho hàng phục rồi, những chuyện khác có gì đáng kể đâu, chỉ là hơi mệt một chút thôi. Haizzz, không nói những chuyện này nữa, hôm nay còn phải mua sắm nữa đấy, thật sự là quá sung sướng, tớ lần đầu tiên có thể ném cảm giác vung tiền như rác đấy! Mau lên, hôm nay tớ sẽ không cho phép ai cản trở tớ!”

Vì vậy sau đó không cần Hạ Chân Ngọc nói gì, Cao Mai Lệ đắc ý đi chọn đồ, hưởng thụ cảm giác được tiếp đón như khách quý, cuối cùng dùng hết một thẻ VIP bạch kim mới xong một một ngày.

Bởi vì đồ mua được rất nhiều, Hạ Chân Ngọc đành phải gọi điện cho lái xe Chí Cường, đợi đến khi cúp điện thoại chỉ thấy ánh mắt Cao Mai Lệ đang phát sáng, chắc buổi tối nếu không có đèn có thể dùng làm đèn pin được, Hạ Chân Ngọc buồn cười nói “Cậu có chuyện gì cứ nói đi, mắt nhìn như vậy dọa người lắm!”

Cao Mai Lệ nói “Tớ hâm mộ ghen ghét với cậu quá đi! Chân Ngọc, tuy trước kia cậu chịu không ít khổ sở, nhưng bây giờ thời gian đó đã qua rồi, cậu nhất định phải quý trọng, phải nỗ lực, nếu không nhiệt tình người đàn ông kia giảm xuống là hồng bét hết đất, hiểu chưa?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu nói “Tớ biết rồi, cậu yên tâm đi!”

Chờ xe đến, Hạ Chân Ngọc tiễn Cao Mai Lệ về nhà trước sau đó mới bảo Chí Cường đưa mình về nhà, đến nơi, Chí Cường còn giúp Hạ Chân Ngọc xách đồ đạc lên rồi mới ra về.

Mẹ Hạ nhìn những thứ cô mua về, phản ứng đầu tiên là tiếc tiền, vừa định nói một câu, đột nhiên lại nghĩ đến gia thế nhà Chu Cẩm Vũ, đúng là phải mua đồ quý một chút mới được.

Khoảng thời gian này Hạ Chân Ngọc cố gắng hết sức tranh thủ thời gian rảnh rỗi mua toàn bộ những thứ cần thiết, ngoài ra cô vẫn đi làm bình thường nhưng cơ quan trước kia dậy sớm, bây giờ Chu Cẩm Vũ không có động tĩnh gì cũng yên bình trở lại.

Chu Cẩm Vũ làm việc rất năng suất, Hạ Chân Ngọc không cần đi đăng ký kết hôn, Thư ký Đỗ đã mang chứng nhận đến rồi, sau đó cho thợ ảnh đến chụp ảnh cho hai người, lại còn lấy ra hai bản tuyên bố cho Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc ký tên. Chu Cẩm Vũ đặt bút ký xong bay phượng múa rồi đưa cho Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc nhìn hai bản tuyên bố, tâm tình phức tạp, sau khi cô ký hai bản tuyên bố này sẽ chính thức bắt đầu cuộc sống hôn nhân. Nghĩ lại lúc cô kết hôn với Lý Ngụy, căn bản chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện ly hôn, càng không nghĩ tới có thể gặp được Chu Cẩm Vũ. Chỉ cần cô ký hai bản tuyên bố này, chuyện vật chất nhất định sẽ được đảm bảo, nhưng cũng vất vả không kém.

Hạ Chân Ngọc đang bùi ngùi, bỗng nhiên bị ai đó khẽ đẩy một cái, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đang dùng ánh mắt không vui nhìn mình.

Chu Cẩm Vũ nói “Em còn chưa ký đi à, còn nghĩ cái gì? Đến lúc này còn có chỗ cho hối hận nữa chắc? Nghĩ gì thì cũng muộn rồi!” Nói xong anh giữ lấy tay Hạ Chân Ngọc bắt cô ký tên, còn nắm lấy cổ tay Hạ Chân Ngọc viết thay cô.

Thư ký Đỗ một lần nữa phải phát huy nín cười thần công xuất quỷ nhập thần của mình, mặt không biến sắc đợi sau khi Chu Cẩm Vũ ép Hạ Chân Ngọc ký tên xong, lấy lại bản tuyên bố, nói “Những thứ này tôi cầm về trước, ngày mai dán ảnh lên là xong rồi gửi lại cho ngài.” Sau khi Thư ký Đỗ nhìn thấy Chu Cẩm Vũ gật đầu, liền lập tức đi ra.

Đội Thư ký Đỗ đi khỏi, Chu Cẩm Vũ hỏi “Vừa rồi em nghĩ gì thế, sao lại không ký? Có ý gì khác, hay đã hối hận rồi?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em đâu có, chỉ là cảm giác có chút không chân thực mà thôi, Thư ký Đỗ còn ở đây, anh còn làm trò cười cho người ta xem, sao anh lại thay em ký tên vậy?”

Chu Cẩm Vũ đắc ý cười, nói “Có phải em cảm thấy gã ột người chồng tốt như anh giống như đang nằm mơ không? Không sao đâu, bà xã, em đã gã cho anh thật rồi, hai ta bây giờ là vợ chồng hợp pháp đấy.”

Hạ Chân Ngọc vừa thổ lộ được một ít cảm xúc phức tạp đã bị Chu Cẩm Vũ làm rối tung lên hết rồi, cô nói với anh “Không phải em trào cao quá chứ? Trong lòng em không chắc chắn cho lắm.”

Chu Cẩm Vũ ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, nói “Cục cưng của chú, đừng làm chú buồn nữa. Khó khăn lắm chú mới lấy được em mà.” Nói xong, Chu Cẩm Vũ nâng mặt Hạ Chân Ngọc rồi hôn lên môi cô.

Hạ Chân Ngọc nhận lấy sự ôn như của anh, trong lòng cũng có chút thả lỏng.

Hai người dùng lưỡi dây dưa một lúc lâu, Hạ Chân Ngọc mới nhẹ nhàng đẩy Chu Cẩm Vũ ra, nói “Em phải về rồi.”

Chu Cẩm Vũ vừa cười vừa nói “Ở lại lát nữa đi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Không phải tỳ nữa anh còn phải họp à?”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc nói “Anh thực sự không muốn đi chút nào.”

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười, nói “Nói thế được rồi đấy, mau đừng lên đi.”

Chu Cẩm Vũ thân mật nói “VẬY em hôn anh đi.”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Vũ, nhìn anh một lúc rồi hôn nhẹ lên môi anh, Chu Cẩm Vũ lập tức hôn lại cô, lưu luyến mà hôn trong chốc lát, Chu Cẩm Vũ mới lên tiếng “Cuối tuần dành thời gian đưa cha mẹ em đến nhà anh một chuyến nhé, thật sự cũng chẳng có gì đâu, chỉ là trưởng bối hai bên gặp nhau một lần, không cần quá căng thẳng.”

Hạ Chân Ngọc nói “Căng thẳng thì nhất định sẽ có, chênh lệch quá lớn chắc chắn sẽ có cảm giác không được tự nhiên.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Cũng có phải gặp nhau thường xuyên đâu, qua lần này, trừ hôm tiến hành hôn lễ, cũng chẳng có mấy cơ hội gặp nhau đâu mà.”

Hạ Chân Ngọc đứng lên nói “Hôm nay em xin nghỉ một ngày, anh cứ đi họp đi.”

Chu Cẩm Vũ đứng lên theo, khoác áo lên, thuận miệng hỏi “VẬY bây giờ em về nhà à?”

Hạ Chân Ngọc nói “Bây giờ là lúc nào, em chuẩn bị ra ngoài đi chơi.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ, nói “Mấy ngày hôm nay em lượn lờ chưa đủ mệt à? Nghe lời anh về nhà đi, đừng ở bên ngoài khiến anh lo lắng nữa.”

Hạ Chân Ngọc muốn phản bác, Chu Cẩm Vũ lại tiếp tục nói “Sau này nếu em muốn đi đâu thì để cho Chí Cường đi theo, cũng không thể lúc nào cũng ngồi phương tiện công cộng với taxi được.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, hóa ra là như vậy, trong mắt Chu Cẩm Vũ cô đã là vợ anh, mỗi lời nói mỗi hành động đều phải chú ý đến thân phận, cuộc sống bắt đầu thay đổi rồi.

Trong lòng cô tuy vẫn không biết làm sao nhưng cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, những thay đổi này cô đều phải chấp nhận.

Vì vậy, nghe Chu Cẩm Vũ dặn dò xong cô liền đồng ý, sau đó về nhà nghỉ ngơi.

Vì công văn bổ nhiệm Chu Cẩm Vũ sắp ra nên hai người tranh thủ đưa cha mẹ Hạ Chân Ngọc đến nhà Chu Cẩm Vũ. Cha mẹ Hạ Chân Ngọc tuy không thoải mái nhưng vẫn cố gắng hết sức biểu hiện thật tự nhiên. Người nhà họ Chu đối xử với cha mẹ Hạ Chân Ngọc rất nhiệt tình, đồng thời nói rõ nhà họ Chu không cần

của hồi môn, cũng biểu lộ không cần những nghi thức xã giao gì cả, tất cả mọi việc nhà họ Chu sẽ thu xếp hết.

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc biết rõ hôn lễ lần này nhà họ Chu mới là nhân vật chính, vì vậy liền đồng ý, chỉ liệt kê danh sách họ hàng thân thích để nhà họ Chu chuẩn bị thiệp mời.

Bà Chu cho Hạ Chân Ngọc một đôi vòng tay, nói là quà gặp mặt, chị Chu Cẩm Vũ và những người chị dâu cũng đều tặng quà cho cô, Hạ Chân Ngọc tuy không hiểu gì về ngọc thạch, phỉ thúy nhưng biết rất rõ quà người nhà họ Chu đã tặng, nhất định là đồ rất xa xỉ.

Bởi vì thật sự không quen ở nhà họ Chu, cha mẹ Hạ Chân Ngọc liên tục từ chối, họ ở lại nhà khách với Hạ Chân Ngọc. Trong thời gian ba ngày, người nhà họ Chu đều rất bận rộn nhưng vẫn sắp xếp chỗ ở cho gia đình Hạ Chân Ngọc rất thoải mái, Chu Cẩm Vũ cũng có lúc đi cùng, thật sự khiến cha mẹ cô được mở rộng tầm mắt.

Công việc của Chu Cẩm Vũ không thể trì hoãn được nên họ chỉ có thể ở đó ba ngày rồi lại vội vàng trở về, cha mẹ Hạ Chân Ngọc ba ngày nay thấy cũng khá thỏa mãn, nhưng vẫn cảm thấy về nhà vẫn thoải mái hơn, đúng là chẳng đâu thoải mái được bằng nhà mình cả.

Những chuyện sau đó diễn ra rất nhanh, sau khi Chu Cẩm Vũ chính thức nhậm chức Thị trưởng quả thật rất bận rộn, lại còn phải đi cùng Hạ Chân Ngọc chụp ảnh cưới, mặc thử lễ phục, tuy mọi chuyện đều đã có chuyên gia sắp xếp nhưng có nhiều chuyện nhất định phải là Chu Cẩm Vũ và Hạ Chân Ngọc tự làm mới được. Hạ Chân Ngọc cũng bị những chuyện rườm rà này làm cho phát mệt, người tinh lực tràn đầy như Chu Cẩm Vũ cũng lộ ra một chút vẻ mệt mỏi.

Mãi cho đến giữa tháng 8, mọi chuyện cũng đã sắp xếp xong, thời gian diễn ra hôn lễ cũng đến gần.

Một tuần trước hôn lễ, Hạ Chân Ngọc hỏi Chu Cẩm Vũ “Anh nói xem có nên mời người ở cục bất động sản không?”

Chu Cẩm Vũ nói “Tùy em.”

Hạ Chân Ngọc có chút khó xử nói “Nếu không mời, sau này em vẫn làm việc ở đó, có vẻ không ổn lắm. Nhưng nếu mời thì bây giờ cũng đã gần 200 bàn tiệc rồi, bên nhà anh còn phải chọn người để mời, bên em mời như vậy sao được?”

Chu Cẩm Vũ nói “Sợ gì, hôn lễ là của cả em và anh, em muốn mời ai thì cứ mời, em không bị khó xử là được rồi, quan tâm gì người khác!”

Hạ Chân Ngọc nghe xong còn nói thêm “Em có thể mời thật à. Nhưng cũng hơi đáng lo, nhiều người như vậy hôm đó mời rượu thôi cũng mệt chết mất.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Em nghĩ anh là ai, trừ trưởng bối và lãnh đạo, những người khác còn cần Chu Cẩm Vũ anh mời rượu hay sao? Thật ra cũng chỉ có hơn mười bàn, còn những bàn khác đều là hoa lá cành thôi, không cần để ý đến.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ thấy cũng đúng, vì vậy yên tâm viết thiệp mời chuẩn bị đến cơ quan chia cho đồng nghiệp.

Cục bất động sản chấn động, chuyện này thật sự khiến họ tuyệt đối không bao giờ dám nghĩ tới, một nhân viên bé nhỏ trong cục bất động sản của họ lại là Thị trưởng phu nhân! Họ đều cho rằng Hạ Chân Ngọc cùng lắm chỉ là bồ nhí của Chu Cẩm Vũ mà thôi, chia tay lúc nào còn chẳng biết, không ngờ lại kết hôn thật. Vì vậy những người nhận được thiệp mời của Hạ Chân Ngọc đều vui sướng hơn hở, chuẩn bị về nhà khoe khoang với người thân bạn bè, đây chính là hôn lễ của Thị trưởng, mấy người có thể có vinh dự được mời hay không?

Nhất thời tất cả chủ đề của cục bất động sản xoay quanh việc đi dự hôn lễ nên mặc gì, mừng bao nhiêu tiền đều được thảo luận nhiệt tình. Tuy bề ngoài là bỏ tiền ra, nhưng mọi người đều thống nhất cách nghĩ là bất kể mừng bao nhiêu tiền, số tiền này cũng đều có giá trị, bình thường bạn có mừng nhiều hơn nữa, người ta là Thị trưởng còn cần thiết hay sao? Vì vậy tất cả đều hơn hở.

Kết quả Hạ Chân Ngọc lại trình trọng tuyên bố, hôn lễ tuyệt đối sẽ không nhận bất cứ tiền mừng hay lễ vật gì, chỉ cần mọi người có thể đi khiến không khí trở nên vui vẻ, cô đã rất cảm ơn rồi. Mọi người nghe xong đều thất vọng mất một lúc.

Một ngày trước hôn lễ, hai bên họ hàng nhà Hạ Chân Ngọc đều đến nhà cô, căn bản không cần người trong nhà Hạ Chân Ngọc mở mồm, họ liền tranh bố trí nhà cửa, chuẩn bị đồ dùng cần thiết, chẳng bù cho lần trước hôn lễ chỉ diễn ra ở một nhà hàng nhỏ, đúng là một trời một vực.

Vì là tái hôn, Hạ Chân Ngọc chỉ muốn Cao Mai Lệ và chị em trong nhà giúp đỡ, áo cưới và lễ phục đã có người đưa tới từ sớm, thợ trang điểm cũng ở lại nhà họ Hạ.

Đêm nay mọi người căn bản đều không thể ngủ được, ai cũng cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt. Thật ra chuyện Chu Cẩm Vũ kết hôn cũng đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn bộ thành phố rồi. Nếu nói con cái của lãnh đạo cử hành hôn lễ thì cũng bình thường nhưng người hiện đang giữ chức Thị trưởng mà kết hôn thật đúng là không thấy nhiều, hơn nữa nghe nói nhà gái chỉ xuất thân từ một gia đình công nhân bình thường, chỉ vậy thôi cũng đủ để đại bộ phận người hâm mộ quan tâm, ai nói con gái nhà bình thường không thể gả cho cán bộ cấp cao, đây chẳng phải là ví dụ sẵn có đấy sao! Đương nhiên cũng có không ít lời mỉa mai, thờ ơ lạnh nhạt nói hôn nhân như cổ tích này không biết sẽ kéo dài được bao lâu.

Nhưng bất kể thế nào đi nữa, hình tượng Chu Cẩm Vũ gần gũi với nhân dân cũng được tăng lên không ít, lập tức kéo gần khoảng cách với dân chúng.

Cùng lúc đó, Chu Cẩm Vũ cũng nói với Thư ký Trịnh hôn lễ lần này không nhận bất cứ tiền mừng hay quà tặng gì cả, hơn nữa trừ quay phim chụp ảnh ở bên ngoài, những tin tức truyền thông khác không cho phép tiến hành. Đoàn xe kết hôn cũng đơn giản thôi, trừ xe của cô dâu chú rể và mấy chiếc xe con, còn lại đều là xe bình thường để đưa đón người nhà Hạ Chân Ngọc.

Ngày hôn lễ, thợ trang điểm bắt đầu trang điểm cho Hạ Chân Ngọc từ ba rưỡi sáng, gần ba giờ đồng hồ mới xem như hài lòng. Hạ Chân Ngọc cảm giác cửa thứ nhất đã vật vã thế này rồi, không biết hôm nay sẽ trải qua như thế nào nữa.

Sau khi thay áo cưới, Hạ Chân Ngọc chỉ có thể ngồi ngay ngắn trên giường đợi chủ rể đến đón.

Đến khi đoàn người Chu Cẩm Vũ đi vào, chỉ có Cao Mai Lệ đánh bạo trêu ghẹo hai câu, còn những người khác đều không dám làm khó chú rể. Chu Cẩm Vũ nhận bao lì xì của người nhà Hạ Chân Ngọc, sau đó đi vào phòng ngủ, thấy Hạ Chân Ngọc ngồi trên giường liền nhoẻn miệng cười, vợ anh hôm nay cực kỳ xinh đẹp, anh bế ngang Hạ Chân Ngọc định đi ra ngoài.

Người chủ trì và nhiếp ảnh gia thoảng cái ngây ngẩn cả người, há to miệng cũng không nói nên lời, chỉ có thể nhìn những người xung quanh, hi vọng người nhà cô dâu có thể đứng ra nói gì đó.

Cuối cùng vẫn là Cao Mai Lệ nhỏ giọng nói “Thị trưởng Chu, trước tiên ngài cứ thả Chân Ngọc xuống, còn chưa ăn mỳ mà, sao có thể cướp cô dâu bỏ chạy như thế được?” Gần đây sức khỏe Thị trưởng không tệ lắm, nói bẻ là bẻ, động tác thuần thục nhưng đúng là quá sốt ruột rồi.

Sắc mặt Chu Cẩm Vũ thoảng đỏ ửng, đặt Hạ Chân Ngọc lại trên giường, anh đúng là nóng lòng quá, đi theo Chu Cẩm Vũ còn có chị dâu cả và chị dâu ba, họ đều vui vẻ ra ngoài.

Sau đó theo sự chỉ dẫn của người chủ trì, lễ vật đã tặng xong, Chu Cẩm Vũ đối xứng hô với cha mẹ Hạ Chân Ngọc là “cha”, “mẹ”, nhận lì xì, cùng Hạ Chân Ngọc ăn hết bát mỳ sợi tượng trưng cho vĩnh cửu, cuối cùng cũng có thể bế Hạ Chân Ngọc xuống tầng.

Hạ Chân Ngọc tuy vẫn không nỡ xa cha mẹ, nhưng lần này trong lòng lại chờ đợi và vui sướng nhiều hơn, có thể gả cho người mình thích cảm giác thật sự rất hạnh phúc.

Chu Cẩm Vũ vừa bế Hạ Chân Ngọc ra, ngoài cửa đã có mấy chục người nổ pháo cùng một lúc, lập tức những mảnh giấy bóng đầy màu sắc rực rỡ bay đầy trời, theo đó là những lời chúc phúc không ngừng, những gia đình trong tiểu khu 3 tầng đều chạy đến xem.

Sau khi Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ bế vào trong xe ngồi xuống liền phát hiện ra một chuyện, bên ngoài sao lại có nhiều xe như vậy, hơn nữa tất cả đều là xe xịn, vì vậy liền hỏi Chu Cẩm Vũ “Không phải anh nói

sẽ giảm bớt xe hay sao? Sao lại có nhiều xe thế?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Những chiếc xe đó đều là dân trong thành phố tự phát tổ chức đoàn xe, nhiệt tình vô cùng.”

Hạ Chân Ngọc nói “Ảnh hưởng đã lớn đến thế cơ à? Không phải toàn bộ nhân dân trong thành phố đều biết chuyện anh kết hôn chứ?”

Chu Cẩm Vũ nói “Sao lại chỉ có anh, đây không phải hôn lễ của hai chúng ta à? Không phải anh đã nói nhất định sẽ khiến em nở mày nở mặt gả cho anh hay sao?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ, nhiều xe cũng không có gì, nhưng đợi khi hôn lễ qua đi, cô phải chuyển nhà cho cha mẹ nếu không họ đều biết địa chỉ nhà cha mẹ đẻ của cô, không chỉ phiền toái, mà còn không an toàn nữa.

Cuối cùng xe cũng khởi động, cảnh sát lái mô tô và xe cảnh sát đi trước mở đường duy trì trật tự, hai bên đường cái có không ít người dân đều dùng máy quay và điện thoại chụp không ngừng.

Hạ Chân Ngọc có chút bất an giật mình, chuyện này không phải khoa trương quá rồi sao, lúc này tay cô đang nằm trong tay Chu Cẩm Vũ, cô chỉ nghe anh nói “Đừng lo, người bên ngoài không nhìn thấy chúng ta đâu.”

May mà họ không nhìn thấy, nếu không sau này sao cô có thể đi ra ngoài được, làm chuyện gì không tốt đều sẽ có người chụp hình lại mất.

Trong một chiếc xe khác, Trưởng phòng Trương nói với Thư ký Đỗ “Chú em, chú không phải là cánh tay đắc lực của Thị trưởng à, những chiếc xe này là sản phẩm của chú phải không?”

Thư ký Đỗ cười nói “Tôi chỉ làm theo chỉ thị thôi, còn lại đều là quần chúng nhân dân tự phát đấy, tôi đâu có làm gì.”

Trưởng phòng Trương nghe xong gật đầu cười ha ha, vỗ vỗ vai Thư ký Đỗ không nói gì nữa.

Cuối cùng cũng tới khách sạn, Chu Cẩm Vũ đỡ Hạ Chân Ngọc xuống xe, nhân viên bảo an khách sạn lập tức tiến đến làm thành bức tường người, ngăn nhà báo quay phim chụp ảnh.

Sau khi Hạ Chân Ngọc xuống xe cảm thấy vừa rồi cô nói khoa trương đúng là quá sớm, người đứng râm rộ ở cửa khách sạn, cảnh tượng vừa rồi ở nhà cô và trên đường chẳng đáng kể chút nào.

Cô chỉ thấy ở cửa khách sạn có những chiếc xe cảnh sát được bố trí, rõ ràng còn có cả xe cảnh sát vũ trang, những chiếc xe này đồ rất có quy luật, hợp lại thành một bức tường phòng hộ nghiêm mật, hơn nữa còn có nhiều cảnh sát giao thông chỉ huy khách khứa đỗ xe.

Hạ Chân Ngọc chỉ ngẩn ra nhìn cảnh tượng này, thật sự rất đáng sợ.

Cao Mai Lệ chạy đến cạnh Hạ Chân Ngọc cũng đỡ người, hơn nửa ngày mới lên tiếng “Trời ơi! Cảnh này thật không thể tưởng tượng nổi, Chân Ngọc, rốt cuộc thì cậu gả cho ai vậy, sau này cậu đi đâu có phải cũng đều mang theo vệ sĩ hay không?”

Thư ký Đỗ đang toát mồ hôi nói “Tình hình thế này cũng rất bình thường. Chưa nói đến tất cả các cấp lãnh đạo thành phố, ngay cả lãnh đạo tỉnh căn bản đều đã đến, cảnh sát cũng phải tập trung nguồn lực. Hơn nữa tất cả họ hàng nhà Thị trưởng Chu cũng đến, tính cả máy bay thuê đến và bạn bè cũng đã rất nhiều người, cấp bậc không hề thấp, công tác bảo an có thể lơ là được hay sao? Tuy đây là việc tư nhưng thân phận của họ ai cũng biết, không thể xảy ra một chút sai lầm nào cả! Lãnh đạo đến nhiều lắm, cô không phát hiện trên đỉnh tòa nhà đối diện cũng có cảnh sát hay sao?”

Hạ Chân Ngọc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bốn phía đỉnh tòa nhà thật sự có bóng người lắc lư, cô âm thầm cảm thấy thần phục không thôi.

Chu Cẩm Vũ giúp Hạ Chân Ngọc dưới sự bảo vệ của bức tường người tiến vào khách sạn, đến trước phòng nghỉ, vào bên trong, cuối cùng Hạ Chân Ngọc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, sẽ rất nhanh thôi, cử hành nghi thức xong chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Hạ Chân Ngọc nói “Lát nữa anh cũng đừng bắt em nói gì nhé, em sợ lắm.”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh cũng chỉ nói đơn giản một hai câu thôi, còn lại sẽ do người chủ trì hôn lễ nói hết. Anh sẽ nói chuyện với mọi người trong nhà, em không cần nói gì đâu.”

Tuy vậy nhưng Hạ Chân Ngọc vẫn căng thẳng muốn chết, lúc này thợ trang điểm liền cấp tốc đến chỉnh trang lại cho Hạ Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ liền đi ra ngoài trước.

Lúc này Cao Mai Lệ đã vào cùng Hạ Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc, trước đó cậu đã nói hôn lễ này sẽ không nhận tiền mừng nhưng tớ thấy hai bên họ hàng bạn bè nhất định vẫn sẽ cho, tớ đã chuẩn bị túi đồ này cho cậu, cậu thấy có được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn cái túi Cao Mai Lệ mang theo, là túi mua sắm cỡ lớn, cười nói “Cậu đừng dọa tớ, đổi cái khác nhỏ hơn đi.”

Cao Mai Lệ nói “Không đổi được, tớ mang theo cái này vừa thuận tiện, vừa an toàn, túi nhỏ nhỡ đâu rơi mà không biết.”

Hạ Chân Ngọc nghĩ lại thấy cũng đúng liền không nói thêm gì nữa.

Cao Mai Lệ còn nói “Tớ vừa nhìn thấy người chủ trì hôn lễ rồi, là một MC nổi tiếng! Chân Ngọc, cậu nói với Thị trưởng đại nhân, chờ chuyện của hai người xong xuôi bảo anh ấy ký tên cho tớ nhé?”

Hạ Chân Ngọc trợn mắt lườm Cao Mai Lệ, lúc này là lúc nào rồi còn nghĩ đến chuyện đấy, nhưng cô sẽ nhớ chuyện này.

Một lát sau chỉ nghe thấy tiếng âm nhạc vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Người chủ trì nói những lời chúc phúc dạo đầu, sau đó mời chủ rể lên đài, phía dưới lập tức vỗ tay như sấm.

Lúc này có người đến mời Hạ Chân Ngọc ra, Hạ Chân Ngọc hít sâu một hơi, dưới sự giúp đỡ của vài người đi vào.

Đi được một đoạn, Hạ Chân Ngọc chỉ có một cảm giác, hội trường này quá lớn, phía dưới ngồi toàn người là người, đầu cô có chút choáng váng, ngây ngốc đứng trước cổng vòm cầm hoa tươi vừa nhận được.

Sau đó nhạc hôn lễ nổi lên, dựa theo những gì đã tập trước, Hạ Chân Ngọc khoác tay cha cô từng bước tiến về phía Chu Cẩm Vũ.

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm, cổng vòm bằng hoa tươi này quá dài, sao đi mãi vẫn chưa đến? Cô vô cùng căng thẳng, chỉ yên lặng bước từng bước, Hạ Chân Ngọc cảm thấy cha cô cũng không khá hơn chút nào, động tác của hai người đều cứng ngắt.

Cuối cùng cũng không có sơ suất nào xảy ra, đi đến cuối cổng vòm, Chu Cẩm Vũ đã sớm chờ cô ở đó, Hạ Chân Ngọc và cha cô dừng lại, chờ Chu Cẩm Vũ đưa tay ra nắm tay cô.

Lúc này Chu Cẩm Vũ đi tới trước mặt cha Hạ Chân Ngọc nói “Cha, cảm ơn cha mẹ đã giao Hạ Chân Ngọc cho con, con nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, cha mẹ cứ yên tâm.”

Cha Hạ Chân Ngọc vui vẻ gật đầu.

Lúc này Chu Cẩm Vũ lại cười với Hạ Chân Ngọc, đột nhiên quỳ một gối xuống, hội trường không ai ngờ Chu Cẩm Vũ có thể làm như vậy, ngạc nhiên ồ lên, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này, giọng nói của Chu Cẩm Vũ vang lên trầm thấp “Chân Ngọc, cảm ơn em đã gả cho anh, cảm ơn em đã yêu anh, cảm ơn em đã để anh có cơ hội được trở thành người bạn đời sống bên em. Hôm nay anh ở trước mặt mọi người chính thức cầu hôn em, Chân Ngọc, em có đồng ý lấy anh không?”

Hạ Chân Ngọc sớm đã lệ nóng dâng trào, ánh mắt trở nên mơ hồ, chỉ có thể hấp tấp gật đầu, một lúc sau mới xúc động lên tiếng “Em đồng ý! Chu Cẩm Vũ, em đồng ý lấy anh!”

Chu Cẩm Vũ tươi cười đứng lên, đón lấy tay Hạ Chân Ngọc từ tay cha cô, hai người khoác tay nhau đi lên đài, lúc này tất cả mọi người mới kịp phản ứng, cả hội trường lập tức vỗ tay rầm trời và trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Chu Cẩn Quốc cười nói “Chú năm à, chú còn chơi trò này, thật sự là không còn đường lùi nữa rồi, rất kích thích!”

Anh nhìn những người phụ nữ trong nhà đều lau nước mắt liền nói “Mọi người sao thế, chỉ có mấy câu của chú năm mà đã cảm động rồi, sao có vẻ còn xúc động hơn cả cô dâu vậy?”

Vợ Chu Cẩn Quốc lập tức đẩy anh một cái, nói “Anh thì biết cái gì, anh thử nhìn xung quanh xem, phụ nữ trong hội trường này đều suýt khóc rồi kia kìa. Em thấy chú năm mới là đàn ông đích thực, có trách nhiệm!”

Chu Cẩn Quốc nhìn xung quanh, phụ nữ đều cầm khăn tay lau mắt, sợ chính mình bị lên án công khai nên im bặt.

Lúc này trên đài, người chủ trì đã mời Chu Cẩn Vũ nói, Chu Cẩn Vũ nhận micro “Hôm nay, tôi xin được gửi lời cảm ơn chân thành đến tất cả mọi người đã tới dự đám cưới của tôi và Chân Ngọc! Đứng ở đây tôi chỉ muốn nói tôi sẽ quý trọng và bảo vệ Chân Ngọc cả đời, chúng tôi sẽ sống thật hạnh phúc. Đây chính là niềm an ủi lớn nhất, tốt nhất đến trường bối hai bên và người thân, bạn bè. Những chuyện khác tôi không muốn nói nhiều, hãy nhìn hành động thực tế của tôi! Lát nữa, mong mọi người vui vẻ, thoải mái, cảm ơn!”

Chu Cẩn Vũ vừa dứt lời, tiếng vỗ tay lại như nước thủy triều vang lên, những lời chúc phúc vang lên, không biết ai ở phía dưới hô to “Hôn đi! Hôn đi!”

Mọi người nghe xong khê giật mình, sau đó toàn bộ mọi người đều hòa theo, muốn chú rể hôn cô dâu.

Anh cả nhà họ Chu liếc nhìn người đối diện, nói “Chú ba, chú ý thân phận một chút, để cho người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa?”

Anh ba cười nói “Ai biết được là em hô đâu, anh yên tâm đi!”

Cha Chu Cẩn Vũ trừng mắt liếc anh ba, nói “Con đứng đắn một chút đi, đây không phải ở nhà đâu, còn làm thế một lần nữa thì về luôn cho cha! Có một đứa con đáng xấu hổ ở trên kia còn chưa đủ mất mặt hay sao?”

Người nhà họ Chu đều cười nhìn lên trên đài.

Chu Cẩn Vũ ở trên đài khê nói với Hạ Chân Ngọc “Bà xã, yêu cầu này không không khó xử lắm, chúng ta hôn một cái nhé.”

Nói xong không đợi Hạ Chân Ngọc kịp phản ứng, Chu Cẩn Vũ trực tiếp ôm Hạ Chân Ngọc hôn lên môi cô.

Bên dưới lập tức cười ầm lên, khiến hôn lễ của Thị trưởng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Nhưng cả hội trường cười một lúc, không khí có chút thay đổi, có người biểu hiện trên mặt cũng không tự nhiên, ánh mắt nhìn sang nơi khác.

Thị trưởng không cần quá nghiêm túc vậy chứ? Sao hôn mãi không chịu dừng? Nhìn nụ hôn xâm nhập này, bây giờ không phải đang hôn cả bằng lưỡi hay sao?

Kết quả Chu Cẩn Vũ trên đài còn chưa có phản ứng gì, người phía dưới đã bắt đầu thấy ngượng ngùng.

Hạ Chân Ngọc âm thầm véo Chu Cẩn Vũ một cái thật mạnh, muốn diễn trò để người ta xem cho sống động hay sao? Hai bên trường bối họ hàng thân thích còn ngồi bên dưới, còn có nhiều đồng nghiệp, chẳng lẽ người này không biết xấu hổ?

Chu Cẩn Vũ chỉ chịu đau hôn một lúc nữa mới chịu buông, nhỏ giọng nói “Em ra tay ác độc quá! Nhưng mà, son môi kia của em, rất ngọt!”

Nói xong Chu Cẩn Vũ cầm micro nói “Yêu cầu của mọi người tôi đã thỏa mãn, một lần nữa hi vọng có thể khiến mọi người vui vẻ.”

Sau đó anh bế Hạ Chân Ngọc xuống đài, người chủ trì lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng tiếp lời chủ trì hôn lễ.

Hạ Chân Ngọc về phòng thay đổi lễ phục, Cao Mai Lệ ở bên cạnh cười ha ha, nhỏ giọng nói với Hạ Chân Ngọc “Thị trường đại nhân rất được nha, nhìn điệu bộ hôm nay tớ an tâm rồi, những chuyện bí mật chắc còn lợi hại hơn! Chân Ngọc, cậu thật có phúc đó nha!”

Khuôn mặt trắng nõn của Hạ Chân Ngọc ửng hồng rất đẹp mắt, Cao Mai Lệ còn nói thêm “Người phụ nữ này đúng là cần thả lỏng hơn, không giống người đang hạnh phúc gì cả. Chân Ngọc, bây giờ cậu đã đủ xinh đẹp rồi, tớ nhìn còn yêu nữa là, nếu không để chị đây hôn ột cái nào.”

Hạ Chân Ngọc cười né tránh đầu Cao Mai Lệ đang nhào đến, cười nói “Đừng đùa nữa, cậu còn không mau giúp tớ thay đồ à, còn phải đi ra ngoài mời rượu nữa đấy!”

Cao Mai Lệ lúc này mới nghiêm túc giúp đỡ Hạ Chân Ngọc đổi lễ phục, sau đó lấy túi đồ cô đã chuẩn bị tỉ mỉ cho Hạ Chân Ngọc để thu tiền mừng ra.

Chu Cẩm Vũ đi trước Hạ Chân Ngọc đến bàn những lãnh đạo cấp cao có quan hệ sâu sắc với nhà họ Chu kính rượu, Chu Cẩm Vũ sáng khoái nâng cốc với toàn bộ những người trong bàn, thuận tiện uống luôn cả rượu của Hạ Chân Ngọc.

Còn chưa đi hết mấy bàn, Cao Mai Lệ đã sốt ruột trước, cô đúng là chưa hiểu xã hội, cái túi cô mua cho Hạ Chân Ngọc sắp đầy rồi, vì vậy bối rối, vẫn là Thư ký Đỗ đi bên cạnh phản ứng nhanh hơn, lập tức để nhân viên khách sạn mang đến mấy cái túi du lịch, tìm thêm ba trợ lý văn phòng đi theo ghi chép.

Kết quả tuy không nhận tiền của những người khác nhưng tiền mừng của họ hàng, bạn bè cũng đầy ứ năm, sáu chiếc túi du lịch, sau khi ghi chép đối chiếu, Thư ký Đỗ liền cho người đi gửi hết vào ngân hàng.

Cao Mai Lệ cuối cùng cũng thở dài một hơi, trong lòng cảm thán, bây giờ Chân Ngọc trở thành phú bà rồi, số tiền thực sự rất lớn đó, sớm biết như vậy mang theo máy POSE trực tiếp quẹt thẻ còn hơn!

Chu Cẩm Vũ cùng Hạ Chân Ngọc đi kính rượu mười bàn, giữa buổi Hạ Chân Ngọc lại đi thay hai bộ lễ phục, những bàn này đều do Chu Cẩm Vũ uống hết, tuy uống xong trên mặt vẫn như thể không có chuyện gì nhưng Hạ Chân Ngọc cảm giác Chu Cẩm Vũ đã có chút đứng không vững nên lo lắng đứng bên cạnh nhưng cô biết những người này đều là những người không thể không nể mặt.

Rốt cuộc sau khi kính rượu thêm hai bàn nữa, Chu Cẩm Vũ quay lại báo Thư ký Đỗ đưa cha mẹ Hạ Chân Ngọc, họ hàng và cả Cao Mai Lệ về nhà, sau đó cùng Hạ Chân Ngọc đến bàn gia đình mình ngồi xuống.

Hạ Chân Ngọc đỡ Chu Cẩm Vũ hỏi “Những người khác không cần phải kính rượu nữa chứ?”

Chu Cẩm Vũ dựa vào Hạ Chân Ngọc nói “Không cần.”

Lúc này mẹ Chu Cẩm Vũ nói “Chu Cẩm Vũ hôm nay uống nhiều rồi, đừng quan tâm nữa, mau cùng Chân Ngọc về nhà đi, ngồi đây coi như ăn qua bữa cơm đoàn viên rồi.”

Những người khác cũng gật đầu đồng ý, vì vậy Hạ Chân Ngọc liền rót ổi người một ly, kính rượu rồi chuẩn bị cùng Chu Cẩm Vũ trở về.

Hạ Chân Ngọc nâng chén rượu nói vài lời cảm ơn, cũng bày tỏ cô sẽ sống với Chu Cẩm Vũ thật hạnh phúc, mong các trưởng bối, anh chị em trong nhà yên tâm, sau đó nâng cốc đưa lên bên môi liền bị Chu Cẩm Vũ cướp lấy một hơi uống cạn, Chu Cẩm Vũ uống xong dựa trên vai Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, em không uống được rượu mà, chúng ta về nhà đi, nha.”

Người nhà họ Chu nhìn bộ dạng ăn hại này của Chu Cẩm Vũ, vừa bực mình vừa buồn cười, xem ra không thể mau gọi người đến giúp đưa anh về nhà.

Ngồi vào trong xe, Chu Cẩm Vũ nằm rạp người xuống, đầu gối lên đùi Hạ Chân Ngọc nhắm mắt không nói gì. Hạ Chân Ngọc biết hôm nay Chu Cẩm Vũ uống rất nhiều, liền xoa hai bên thái dương giúp anh.

Trở về phòng tân hôn, lái xe giúp Hạ Chân Ngọc đỡ Chu Cẩm Vũ vào phòng ngủ rồi mới rời đi, Hạ Chân Ngọc đầu tiên đi vào trong nhà tắm thay quần áo trước rồi mới cởi quần áo giúp Chu Cẩm Vũ.

Căn nhà này Chu Cẩm Vũ mới mua, nhà đầu tư nghe nói rất có địa vị mới có thể xây một căn biệt thự lớn trong nội thành như thế, tên của nó nghe cũng rất êm tai, gọi là Du Nhân, Hạ Chân Ngọc rất thích cái tên này. Nghe nói nhà ở đây không phải muốn là mua được, vô cùng đắt đỏ.

Hạ Chân Ngọc giúp Chu Cẩm Vũ cởi cúc áo đồ vest ra, muốn nâng người anh để cởi đồ cho dễ, kết quả Chu Cẩm Vũ nhìn trừng trừng Hạ Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc, hôm nay anh đã cho em nhiều thể diện lắm nhỉ? Anh như thế mà còn quỳ xuống, em có vui không?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Vui, anh học của ai thế?”

Chu Cẩm Vũ nói “Chuyện này mà còn phải học à, anh muốn tất cả bọn họ đều thấy Chu Cẩm Vũ anh yêu vợ mình như thế nào!”

Hạ Chân Ngọc cảm động nói “Em biết tâm ý của anh rồi, cảm ơn anh. Được rồi, trước tiên anh dậy thay đồ trước rồi hẵng nằm.”

Chu Cẩm Vũ nhắm mắt lại nói “Anh đã làm nhiều như vậy, em cũng phải nói vài lời dễ nghe chứ, nếu không anh không dậy đâu!”

Cái người này đúng là chẳng bao giờ chịu thiệt, Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ, nói “Em cũng sẽ đối xử với anh thật tốt, anh ngồi dậy đi.”

Chu Cẩm Vũ mở một mắt liếc nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Cái này mà gọi là dễ nghe à? Không tính!”

Hạ Chân Ngọc bắt đắc dĩ nói “Vậy anh nói xem thế nào mới dễ nghe?”

Chu Cẩm Vũ tự cười hai tiếng, thấp giọng nói “Em phải nói, em muốn chú thương em, nếu không thì nói chú à, em muốn chú đến ăn em ngon lành cơ, đây cứ nói thế đi cho chú nghe một chút!”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ lại nhắm mắt lại, bộ dạng vô lại, cô đảo mắt rồi hé miệng thoáng cười, sau đó tiến đến bên tai Chu Cẩm Vũ nhẹ nhàng nói “Chú à, em yêu anh!”

Chu Cẩm Vũ dần mở mắt, nhìn chằm chằm Hạ Chân Ngọc, hỏi “Em nói gì cơ?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ dịu dàng cười, nói “Em nói là, chú à, chú già xấu tính, Chu Cẩm Vũ, em yêu anh!”

Chu Cẩm Vũ nghiêng người kéo Hạ Chân Ngọc đặt dưới thân, khàn giọng nói “Mấy chữ phía trước không cần nói, nói lại sáu chữ cuối cùng đi!”

Hạ Chân Ngọc cười khanh khách, nghe lời nói “Chu Cẩm Vũ, em yêu anh!”

Chu Cẩm Vũ hít sâu một hơi, trong nháy mắt vui mừng khôn xiết, nhưng lại không thể kìm chế nổi kích động, cảm xúc dâng trào, cười lớn nói “Tiểu quý, em cố tình làm chú của em khóc lần thứ ba rồi đây này!”

Sau đó anh hôn nhẹ Hạ Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc, bảo bối nghe lời, rốt cuộc em cũng thuộc về Chu Cẩm Vũ này rồi, sau này bất cứ ai cũng đừng hòng cướp đi!”

Hạ Chân Ngọc nghiêng đầu sang chỗ khác, nói “Mùi rượu của anh nồng nặc quá, em bị anh làm say theo rồi.”

Chu Cẩm Vũ gối đầu bên gáy Hạ Chân Ngọc, nói “Chân Ngọc, cảm ơn em, cảm ơn em đã yêu anh!”

Mắt Hạ Chân Ngọc có chút ướt ươn, nói “Bởi vì anh xứng đáng!”

Hai người cứ như vậy yên lặng nằm ôm nhau, mãi sau Chu Cẩm Vũ mới ngẩng đầu nói “Không cho anh hôn thật à?”

Hạ Chân Ngọc lắc đầu nói “Không cho, mùi rượu nồng quá.”

Chu Cẩm Vũ đen tối nói “Cũng được, vậy thì không hôn nữa, anh hôn miệng nhỏ khác là được rồi.”

Nói xong anh tốc thẳng váy ngủ của Hạ Chân Ngọc lên, định cởi nội y của cô.

Hạ Chân Ngọc vội vàng ngăn lại, nói “Anh đừng làm bừa, không được đâu!”

Chu Cẩm Vũ đẩy tay Hạ Chân Ngọc ra, nói “Sao lại không được? Nghe lời anh, chắc chắn sẽ rất thoải mái.”

Chu Cẩm Vũ giật quần trong của Hạ Chân Ngọc xuống, cúi đầu nhìn chằm chằm vào thứ giữa hai chân trắng nõn của Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc xấu hổ, mặt bỗng nhiên đỏ ửng, thầm khấp chân lại, nhưng

Chu Cẩm Vũ nhất quyết cố định hai chân cô ở hai bên, Hạ Chân Ngọc vội kêu lên “Em xin anh, đừng làm thế!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Rất hồng hào, vợ anh đúng là chẳng có chỗ nào không đẹp cả! Nghe lời, đừng nhúc nhích, chú hôn đây! Nói xong Chu Cẩm Vũ chen đầu vào giữa hai chân Hạ Chân Ngọc, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng thè ra liếm qua lại, Hạ Chân Ngọc vô ý thức co rút vài cái.

Chu Cẩm Vũ cười cười, há mồm mút hai mảnh thịt mềm mại của Hạ Chân Ngọc, sau đó lách đầu lưỡi vào khe hẹp loay hoay bắt đầu dò xét bên trong, tiếp theo nhấp từng cái từng cái một, Hạ Chân Ngọc rên rỉ muốn tránh né nhưng bị giữ chặt không nhúc nhích được.

Chu Cẩm Vũ mở rộng hai chân Hạ Chân Ngọc, cả người nằm giữa hai chân Hạ Chân Ngọc liếm mút thật mạnh.

“Ừm... đừng mà.” Hạ Chân Ngọc ý loạn tình mê bật dậy túm lấy tóc Chu Cẩm Vũ muốn anh ngồi dậy, cô cần bản không còn khí lực, cảm giác tê dại không ngừng kích thích thần kinh của cô.

Chu Cẩm Vũ cuối cùng cũng thỏa mãn thả Hạ Chân Ngọc ra, môi bóng loáng nở nụ cười, nói “Bảo bối, chỗ này của em thật nhiều nước, chú không cần trà giải rượu nữa rồi.”

Hạ Chân Ngọc nhắm mắt thở gấp không nói nên lời, cô chưa từng thử cảm giác tận cùng như vậy. Đúng lúc cô còn đang mơ màng khó chịu, đột nhiên vật to lớn thực sự của Chu Cẩm Vũ xông thẳng vào.

Hạ Chân Ngọc bị Chu Cẩm Vũ xâm nhập kích thích run rẩy một chút, vô ý thức hóp bụng ép vật của Chu Cẩm Vũ bên trong ra. Chu Cẩm Vũ cắn răng nói “Bảo bối ngoan, em nhiệt tình chút đi! Anh sẽ làm nhẹ thôi!” Nói xong anh ngồi thẳng lên, nắm lấy hai chân Hạ Chân Ngọc đang rộng ra.

Bên dưới Hạ Chân Ngọc không ngừng phát ra âm thanh va chạm, mồ hôi túa ra dính bết tóc, cô có cảm giác mình đang hôn mê bồng bênh trong không trung, từng cơn tê dại như điện giật khiến cô như lạc vào tiên cảnh, sau đó một dòng nước ấm tuôn ra, Hạ Chân Ngọc rút cuộc rung mình xui lờ.

Lúc này Chu Cẩm Vũ đè lên người Hạ Chân Ngọc, thở gấp nói “Đã không chịu nổi rồi sao? Cục cứng của chú, để chú hầu hạ em thoải mái nhé?” Nói xong, không cần Hạ Chân Ngọc trả lời, Chu Cẩm Vũ ôm cô mãnh liệt luật động, đến khi cảm thấy bên trong Hạ Chân Ngọc co rút mới luật động thêm vài cái, sau đó không nhúc nhích thường thức rồi lập tức rút ra, cầm lấy tay Hạ Chân Ngọc nắm lấy phía dưới của mình trượt nhanh vài cái rồi xuất ra.

Hạ Chân Ngọc mơ hồ nhìn Chu Cẩm Vũ, không hiểu tại sao anh lại ra bên ngoài, Chu Cẩm Vũ ôm cô nói “Anh uống nhiều rượu như vậy, nhớ lần này mang bầu thì làm sao bây giờ? Cục cứng, chú ôm em đi tắm nhé!”

Hai người tắm rửa sạch sẽ bằng vòi hoa sen rồi đi ra, Chu Cẩm Vũ đổi ga giường, ôm Hạ Chân Ngọc nằm xuống ngủ rất đặc ý.

Người nhà và họ hàng, bạn bè Chu Cẩm Vũ ngày hôm sau đáp máy bay thuê trở về, đến ngày thứ ba, hai người lại đưa cho cha mẹ Hạ Chân Ngọc một đồng đặc sản cùng đồ bổ dưỡng, ăn cơm trưa ở nhà họ Hạ, buổi chiều mới trở về Du Nhân.

Hạ Chân Ngọc nghỉ kết hôn hẵn nửa tháng trời liền chuẩn bị đi làm, Chu Cẩm Vũ để lái xe đưa đón Hạ Chân Ngọc đi làm mỗi ngày. Hạ Chân Ngọc cân nhắc thân phận của cô bây giờ cũng không thể chen vào xe buýt được, hơn nữa cô cũng không biết lái xe, đành phải đồng ý. Nhưng xe không được đỗ ở cửa chính là được.

Sau khi Hạ Chân Ngọc đi làm, cô chia cho đồng nghiệp trong cơ quan một ít bánh kẹo, tất cả mọi người đều nói Hạ Chân Ngọc xinh lên hẳn, sắc mặt vô cùng tốt, còn khoa trương nói cô tốt phúc, nói chuyện say sưa lại nhắc đến chuyện Chu Cẩm Vũ quỳ một chân cầu hôn. Một thời gian sau đề tài này mới dần nhạt, thái độ của mọi người với Hạ Chân Ngọc cũng khá bình thường, Hạ Chân Ngọc mới cảm thấy ổn hơn nhiều.

Sau hôn lễ Chu Cẩm Vũ bận tối mắt tối mũi, ngày nào cũng thật khuya mới về, có khi còn đi xã giao, nhưng khi về trên người cơ bản không có mùi rượu, có thể thấy anh không hề uống rượu, bây giờ người để anh mời rượu hay người có đủ mặt mũi để kính rượu anh cũng không phải nhiều.

Hạ Chân Ngọc thấy Chu Cẩm Vũ bận rộn như vậy, trừ khi nghe anh nói những chuyện đầu đầu lẩn nhau, nghĩ mình cũng nên làm chút gì đó. Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ, nói “Nếu em rảnh có thể đi làm chút hoạt động công ích, ví dụ như đi viện phúc lợi hay an ủi người già ở viện dưỡng lão gì đó, cũng có thể cứu trợ trẻ em nghèo khó, em có cần anh bảo Thư ký Đỗ chỉ cho em cách làm không?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ đề nghị này rất tốt, camrhiasc cô cũng nên làm chút việc nhỏ, liền gật đầu nói “Được.”

Vì chuyện này Hạ Chân Ngọc cũng bận rộn hẳn lên, Thư ký Đỗ giúp cô liên hệ với vài công ty xin tài trợ nhưng khoản phí này chỉ là hoạt động dự tính, để cho công ty đem tiền và sản phẩm trực tiếp quyên góp cho cơ quan phúc lợi.

Thứ bảy, Hạ Chân Ngọc nghỉ ở nhà đang chuẩn bị mở một hoạt động giúp đỡ người nghèo, kết quả điện thoại vang lên, cô thấy dây số lạ, suy nghĩ một lát mới nghe máy “A lô, xin chào.”

Hạ Chân Ngọc nói xong chờ đối phương trả lời nhưng chỉ nghe được tiếng hít thở yếu ớt, người kia cũng không lên tiếng.

Hạ Chân Ngọc nghĩ có thể người ta gọi nhầm số, vì vậy liền ngắt điện thoại.

Nhưng chưa đến nửa giờ sau chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là dây số đó. Hạ Chân Ngọc có chút tức giận nghe điện thoại, nói “Nếu anh chỉ có việc gì thì nói đi, nếu gọi điện để quấy rầy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, mới có giọng nói của một cô gái trẻ truyền tới, ngữ khí có chút khẩn trương nói “Xin hỏi đây có phải điện thoại của Thị trưởng Chu không?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong nói “Không phải.”

Cô bé kia vẫn chưa từ bỏ ý định, nói “Nhưng tôi đã thăm dò chính là số điện thoại này mà, cô là người nhà của ngài ấy à?”

Hạ Chân Ngọc ôn hòa nói “Cô có chuyện gì cần tôi chuyển lời không?”

Cô gái kia nghĩ nghĩ, nói “Phiền cô nói với Thị trưởng Chu là, tôi là Lữ Hiểu Hân, cô làm ơn ghi lại số điện thoại của tôi, rồi bảo anh ấy gọi lại cho tôi, được chứ?”

Hạ Chân Ngọc ghi lại số điện thoại, có chút kì quái hỏi “Cô tìm anh ấy có chuyện gì vậy?”

Cô gái tên là Lữ Hiểu Hân này do dự một lúc mới lên tiếng “Chuyện này tôi không tiện nói, là việc tư. Xin cô hãy chuyển lời giúp tôi, cảm ơn.” Nói xong, cô ta liền cúp máy.

Hạ Chân Ngọc nhíu mày, nghĩ thầm không phải tiểu tam xuất hiện chứ, vừa mới kết hôn được mấy tháng đã xảy ra chuyện này rồi.

Trước khi kết hôn Hạ Chân Ngọc đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống này, chỉ không nghĩ tới người ta sẽ quang minh chính đại gọi vào điện thoại của cô, là cố ý sao? Có thực cô ta chỉ nghĩ cô là người nhà Chu Cẩm Vũ hay không? Hơn nữa bây giờ cũng không thể kết luận cô gái này là ai, cần phải có bằng chứng.

Từ khi nhận cuộc điện thoại này, Hạ Chân Ngọc bắt đầu chú ý đến những dấu vết để lại trên người Chu Cẩm Vũ. Cô cũng không nghĩ mình sẽ cam chịu để chồng mình bao dưỡng người khác bên ngoài. Thích thì chiều thôi, cùng lắm thì chia tay, Hạ Chân Ngọc không nín kéo ai bao giờ, cô sẽ toàn tâm toàn ý với Chu Cẩm Vũ, chẳng qua nếu không còn cảm giác với nhau nữa, cô cũng sẽ không gượng ép, cố gắng để chính mình không phải hối hận, hướng gì cha mẹ còn ủng hộ cô.

Đuổi ý nghĩ này ra khỏi đầu, Hạ Chân Ngọc cũng không quá nóng lòng điều tra cái gì, ngược lại Lữ Hiểu Hân lại gọi điện mấy lần nữa, nội dung vẫn là nhờ cô nói Chu Cẩm Vũ gọi điện lại cho cô ta, Hạ Chân Ngọc lại kéo dài thời gian, mãi đến khi Lữ Hiểu Hân mất hết kiên nhẫn bắt đầu nói với Hạ Chân Ngọc “Rất cuộc cô có giúp tôi chuyển lời lại hay không, cô có biết quan hệ của tôi với Thị trưởng Chu thế nào không, cô cứ kéo dài thời gian như vậy lúc đó đừng trách tôi không để cô van xin tha thứ.”

Hạ Chân Ngọc nở nụ cười, đối phương cuối cùng cũng giống như cô tình nhân nhỏ bé đang tức giận, vì vậy nói “Thật ngại quá, tôi cũng không thường xuyên gặp được Thị trưởng Chu, nên chưa thể chuyển lời giúp cô được.”

Lữ Hiểu Hân tức giận nói “Sao cô lại không gặp anh ấy được chứ, cô không phải là v...” Nói đến đây cô ta dường như nhận ra mình đã lỡ mồm nên lập tức cúp điện thoại.

Hạ Chân Ngọc cười lạnh, hóa ra đúng là hướng vào cô, còn cố ý giả vờ không biết thân phận của cô, cô gái này đã âm mưu đến mức đó rồi cơ à?

Lại vài ngày nữa trôi qua, Chu Cẩm Vũ về nhà rất khuya, Hạ Chân Ngọc ngủ thấy trên người anh có mùi nước hoa lạ liền vờ như vô tình hỏi “Mùi nước hoa này ở đâu ra thế?”

Chu Cẩm Vũ sững sờ nói “Đêm nay có xã giao, có mấy người phụ nữ ở đó, có thể nó ám lên người.” Nói xong anh vào phòng tắm tắm rửa.

Ám lên người sao? Từ này dùng rất hay, không ôm ôm ấp ấp một cái sao có thể ám mùi lên được? Nghĩ như vậy, Hạ Chân Ngọc cũng không hỏi nhiều, cô nghĩ đến chuyện nhờ chồng Cao Mai Lệ giúp cô nghe ngóng một chút, nhưng lại thấy không nên quấy rầy người ta, hơn nữa chồng Cao Mai Lệ chức vụ cũng chưa ổn định thì thăm dò được cái gì, chi bằng tự làm cho rồi, dù sao cô cũng không gấp.

Hai ngày nữa trôi qua, Hạ Chân Ngọc gọi điện cho Thư ký Đỗ, hỏi thẳng “Lữ Hiểu Hân là ai?”

Thư ký Đỗ không kịp phản ứng, giật mình nói “Sao cô biết Lữ Hiểu Hân?”

Đúng là có chuyện thật, Hạ Chân Ngọc đề lửa giận xuống, bình tĩnh hỏi “Anh nói thật cho tôi biết, nếu không tôi hỏi Thị trưởng Chu của các anh thì cũng như nhau thôi.”

Thư ký Đỗ hỏi hận muốn chết, lời này còn chưa đến đại não thì làm sao còn lối ra nữa, vì vậy vội vàng nói “Cô đừng hiểu lầm, cô gái đó ở học viện âm nhạc, do người khác đưa đến. Thị trưởng chỉ là nể tình tiện đường tiễn cô ta về trường mấy lần, không hiểu sao cô ta liền quẩn lẩn, bây giờ Thị trưởng cũng không có cách nào đối phó với cô ta cả.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Tôi hiểu rồi, anh nói cho Thị trưởng của các anh biết, hôm nay tôi muốn đi đến huyện khác chuẩn bị cho hoạt động giúp đỡ trẻ em nghèo khó, chắc một tuần sau mới về.” Không có cách gì sao, cô hiểu rồi!

Thư ký Đỗ vội vàng nói “Hay cô nói với Thị trưởng một chút đi, ngài ấy đang đi họp, cô chờ một lát. Còn nữa, cô đi thời gian dài như vậy là đi đâu, muốn đi nơi nào vậy?”

Hạ Chân Ngọc chỉ đáp lại “Không lạc được đâu” rồi cúp máy sau đó tự mình liên hệ với nhà tài trợ, ngồi xe đến một huyện nghèo, nhà tài trợ này chỉ biết Phu nhân Thị trưởng đứng ra tổ chức hoạt động công ích này nhưng không biết người phụ nữ đi theo chính là phu nhân thị trưởng, còn tưởng chỉ là đại diện của đối phương đi tình nguyện.

Gần bảy giờ xe mới đến, trên đường Chu Cẩm Vũ gọi mấy lần, Hạ Chân Ngọc không thèm nghe máy, mở khóa, để chế độ yên lặng.

Một mớ tin nhắn được gửi đến, hỏi Hạ Chân Ngọc rốt cuộc đi đâu, Hạ Chân Ngọc đều mặc kệ không quan tâm.

Tối hôm đó, cô đã liên hệ trước với một gia đình nông dân ở đây, nhà cửa rất đơn sơ nhưng may mà có điện, như vậy cũng đã rất tốt rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Chân Ngọc và một người phụ trách tài trợ tên là Trần Húc cùng nhân viên đem cặp sách, sách vở và đồ dùng học tập chuyển đến tặng cho trường học.

Lúc Hạ Chân Ngọc vừa mở điện thoại, tiếng chuông lập tức vang lên, Trần Húc thấy vậy nói “Là người nhà cô đấy, hôm qua lúc đi gọi điện suốt bảy giờ chắc đang sốt ruột lắm, cô nghe máy đi.”

Hạ Chân Ngọc cười cười nói “Mong anh giúp tôi một việc, giúp tôi nghe điện thoại, là chồng tôi gọi đến đấy!”

Trần Húc nghe xong nói “Chuyện này không hay lắm đâu.”

Hạ Chân Ngọc nói “Không phải vậy nên tôi mới mong anh giúp sao? Đương nhiên phải là đàn ông nghe mới được.”

Trần Húc đã hiểu, hóa ra là vợ chồng giận nhau, lại để anh ta trở thành chất xúc tác, ngấm lại nếu đôi phương ghen, hai người có thể làm hòa cũng coi như làm được việc tốt, dù sao đôi phương cũng không biết anh ta là ai.

Vì vậy anh ta nghe điện thoại đang reo âm ỉ, nói “A lô?”

Người đầu dây bên kia im lặng một lúc mới hỏi “Anh là ai? Hạ Chân Ngọc đâu rồi?”

Trần Húc cười rồi mới lên tiếng “Chân Ngọc à, cô ấy đang bận lắm, anh là ai?”

Đôi phương trầm ồ nói “Tôi là chồng cô ấy.”

Trần Húc nhin cười nói “Vậy sao? Chân Ngọc thật sự chưa từng nhắc đến chuyện đã kết hôn, anh chờ một lát nữa hãy gọi lại nhé, bây giờ cô ấy không rảnh.”

Người đàn ông đầu dây bên kia giọng nói đã có chút tức giận “Anh dám chặn điện thoại của tôi, đừng hời hện đấy.” Nói xong Chu Cẩm Vũ trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó mỗi khi Chu Cẩm Vũ gọi điện đến, Hạ Chân Ngọc đều đưa cho Trần Húc nghe, Trần Húc cảm thấy vô cùng thú vị, chơi mãi thành nghiện, luôn giúp Hạ Chân Ngọc nghe máy.

Đợi mọi chuyện đều xong xuôi, đoàn người mới bắt đầu trở về, đến thành phố trời cũng đã tối. Tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, nghĩ mau mau về nhà tắm rửa rồi đánh một giấc cho thoải mái.

Hạ Chân Ngọc khoác túi du lịch bắt xe về Du Nhân, lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, chỉ thấy Thư ký Đỗ đứng trước mặt mình, Thư ký Đỗ thấy Hạ Chân Ngọc liền niệm Phật một tiếng vội vàng hỏi “Cô, cô đã đi đâu vậy? Điện thoại cũng không nghe, Thị trưởng sắp phát điên rồi!”

Hạ Chân Ngọc dừng dừng nói “Thật sao? Vậy thì thật ngại quá, bây giờ tôi rất mệt, chuẩn bị đi tắm, anh cứ ngồi chơi thoải mái đi.”

Thư ký Đỗ nghĩ, anh đã ngồi ở đây gần một tuần rồi, đang định đi tìm Chu Cẩm Vũ, Chu Cẩm Vũ đã từ trên tầng đi xuống, thấy Hạ Chân Ngọc liền bình tĩnh nói “Về rồi à?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Về rồi, anh đang bận à?” Nói xong cô liền đi lên tầng tắm rửa.

Cô đột nhiên bị Chu Cẩm Vũ kéo lại, anh hỏi “Mấy ngày nay em đi đâu vậy, sao không nói?”

Hạ Chân Ngọc nói “Hôm nào cơ, em đang mệt lắm.”

Chu Cẩm Vũ bật cười, nói “Mệt? Em làm gì mà mệt? Không định giới thiệu một chút người đàn ông kia là ai sao, hai người ở cùng nhau nhiều ngày thế cơ mà!”

Hạ Chân Ngọc đáp “À, là quan hệ công việc thôi, trùng hợp những lúc anh gọi điện thoại toàn vào lúc em đang bận nên anh ta nghe máy thay em thôi.”

Sắc mặt Chu Cẩm Vũ thay đổi, kiềm chế giọng, hỏi “Em bận làm gì vậy?”

Hạ Chân Ngọc khó hiểu nói “Bận hoạt động công ích thôi, không phải anh muốn em đi làm hay sao?”

Chu Cẩm Vũ rút cuộc tức giận, lớn tiếng nói “Hạ Chân Ngọc, em đừng có con mẹ nó giả vờ ngớ ngẩn lừa tôi, em cứ như vậy ở ngoài cả tuần trời với một người đàn ông, em coi tôi là cái quái gì thế?”

Hạ Chân Ngọc tỉnh táo nói “Đây là công việc, anh đừng hiểu lầm.”

Thư ký Đỗ thấy cảnh này đã biết có chuyện không hay sắp xảy ra, anh cũng nên chuồn thôi, nhờ đâu có chuyện gì thật không biết lần này ai sẽ chịu thua trước đây!

Chu Cẩm Vũ tức giận “Chó má! Sao em không nghe điện thoại của tôi, người đàn ông kia là ai? Tốt nhất hôm nay em phải làm rõ chuyện này, đừng để tôi phải đi điều tra!”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh đi điều tra cũng tốt thôi, em cũng không phải người làm nhưng không dám nhận, không cần suốt ngày phải dùng hết bài này đến bài khác để nói dối, em mệt lắm!”

Chu Cẩm Vũ nói “Câu này của em có ý gì?”

Hạ Chân Ngọc cười lạnh nói “Em có ý gì anh còn không biết hay sao? Anh đi xã giao, nước hoa của người ta cũng ám lên người anh rồi em cũng chẳng nghĩ gì nhiều, người khác mới thay em nghe điện thoại thôi, sao anh lại ngạc nhiên như vậy?”

Chu Cẩm Vũ nhú mồm nói “Hóa ra em vẫn còn để ý chuyện này, đây thật sự là chuyện ngoài ý muốn, hôm đó Thư ký Đỗ cũng ở đây.” Nói xong anh liền nhìn Thư ký Đỗ.

Thư ký Đỗ cúi đầu xuống, Hạ Chân Ngọc đã biết chuyện Lữ Hiểu Hân, anh cũng không có cách nào nói đối cả, huống hồ hôm đó anh cũng không dám nói với Chu Cẩm Vũ nguyên nhân Hạ Chân Ngọc trốn đi, nếu không anh sẽ tiêu đời mất.

Lúc này giọng nói của Hạ Chân Ngọc có chút lớn hơn, nói “Anh không cần phải làm cái trò cũ rích này đâu, là Lữ Hiểu Hân đúng không? Chu Cẩm Vũ, anh nói chuyện giữa anh và cô ta trước đi!”

Chu Cẩm Vũ sững sờ, anh không nghĩ Hạ Chân Ngọc biết cái tên này, vì vậy nói “Đó là do người khác đưa đến không có quan hệ gì với anh cả!”

Hạ Chân Ngọc nói “À, hóa ra là vậy, em không còn việc gì nữa, em lên tầng trước.”

Chu Cẩm Vũ tức giận nói “Thái độ của em là sao? Anh đã nói không có gì rồi, sau này em cứ nghi ngờ lo sợ như vậy mãi hay sao? Em có thấy mệt không?”

Hạ Chân Ngọc cười “Em cũng đâu có nói gì? Nhưng anh có thể yêu cầu cô ta đừng gọi điện cho em nữa hay không, giữa hai người chỉ là công việc, em còn có thể nói gì được nữa?”

Chu Cẩm Vũ ngẩn người, rồi mới hỏi “Cô ấy gọi điện cho em sao?”

Hạ Chân Ngọc rất nhẹ nhàng nói “Đúng vậy, cố định một tuần 3 lần, muốn em nói lại cho anh trả lời điện thoại của cô ta, em thật sự không biết làm thế nào mới tốt cả!”

Chu Cẩm Vũ có chút không được tự nhiên nói “Anh không biết cô ta quấy rối em như vậy, anh sẽ xử lý.”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Em không quan tâm, thật đấy, anh không cần làm như vậy.”

Chu Cẩm Vũ mất kiên nhẫn nói “Anh và cô ta thật sự không có gì, chính cô ta quấy rối anh, em đừng hiểu lầm.”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ, mặt không biến sắc nói “Em chẳng có gì để hiểu lầm cả, cô ta biết em là gì của anh nhưng vẫn hùng dũng gọi điện cho em, em còn có thể nói gì nữa? Nhưng mà, Chu Cẩm Vũ, anh phải biết rằng, Hạ Chân Ngọc em tuy đã kết hôn với anh, cũng có tình cảm với anh nhưng có vẻ như anh vẫn chưa hiểu em lắm, hiện tại mà nói trên trái đất này trừ cha mẹ em ra, em có thể bỏ bất cứ ai hay bất cứ thứ gì! Cho nên lần này em muốn nói cho anh biết, giữa anh và em ngàn vạn lần đừng giấu diếm gì cả, có gì cứ nói thẳng với nhau! Thay lòng cũng được, một mối cũng được, chỉ cần anh tỏ thái độ, em sẽ lập tức rời khỏi đây, hơn nữa không cần một nửa bất động sản của anh, em lấy đã đủ nhiều rồi! Còn nữa, Hạ Chân Ngọc em cũng không phải không ai cần, không có anh em vẫn có thể đến với người đàn ông khác đối xử tốt với em!”

Chu Cẩm Vũ nghe những gì Hạ Chân Ngọc nói tức giận tới mức thở gấp, chỉ vào Hạ Chân Ngọc nói “Em dám ôm thái độ này để sống với anh à? Anh nói cho em biết một câu, người phụ nữ kia với anh không có gì cả, cô ta làm cách nào có được số điện thoại của em anh không cũng biết nhưng em muốn chia tay anh, trừ khi anh chết đi!”

Hạ Chân Ngọc không quan tâm nói “Em không còn gì để nói, tùy anh thôi.”

Chu Cẩm Vũ thật sự bốc hỏa, nói “Không phải em để tâm chuyện người phụ nữ kia à, mai anh sẽ cho người đuổi cổ cô ta đi thật xa, như vậy là được chứ gì?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em đã nói tất cả em đều không quan tâm rồi, anh ồn ào gì chứ?”

Chu Cẩm Vũ bị thái độ của Hạ Chân Ngọc làm trái tim co rút đau đớn, thấp giọng nói “Chân Ngọc, em đừng như vậy, nếu không thì em mắng anh một trận đi! Hay đánh anh một trận cũng được, em đừng dùng thái độ này đối xử với anh, có được không?”

Hạ Chân Ngọc rút cuộc phát cáu, nói “Anh đừng có lần nào cũng tỏ ra tội nghiệp nữa được không, vô dụng thôi! Anh cứ lặp đi lặp lại như vậy không có ý nghĩa gì đâu, anh hiểu chưa? Em không muốn chỉ vì chuyện này mà tức giận với anh nữa, em mệt lắm.”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói “Anh viết giấy cam đoan có được không, sau này anh sẽ không để bất cứ người phụ nữ nào lại gần nữa, phát hiện ra sẽ lập tức giải quyết! Chân Ngọc, anh xin em đừng nóng giận, có được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn vẻ mặt khẩn cầu của Chu Cẩm Vũ, không nhin nổi nữa, ba máu sáu cơn cầm cả túi du lịch trong tay đánh Chu Cẩm Vũ, anh chỉ có thể dùng hai tay bảo vệ đầu để mặc cho cô đánh.

Thư ký Đỗ thấy Thị trưởng đang bị bạo hành gia đình, liền nghĩ nên mau mau rời đi, kết quả bị Hạ Chân Ngọc gọi lại “Thư ký Đỗ, sau này phải làm gì chắc trong lòng anh cũng biết chứ?”

Haizzz, người ta đang nắm đằng chuôi, Thư ký Đỗ trong lòng chỉ có thể quy phục phu nhân thị trưởng, vì vậy nói “Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ làm tốt công tác hậu cần cho Thị trưởng.”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc chỉ mong cô đừng nóng giận là tốt rồi, đâu có quan tâm hai người đang nói gì.

Hạ Chân Ngọc hài lòng, nói đã để Thư ký Đỗ chịu liên lụy rồi, sau đó cho anh ta đi ra.

Chu Cẩm Vũ quần lấy Hạ Chân Ngọc hỏi “Bà xã à, em tha cho anh đi. Em nói với anh rút cuộc em đã đi đâu, anh dùng thân phận của em tìm kiếm thấy em không đi tàu, cũng không đi máy bay, lại không ở nhà khách, còn người đàn ông kia là ai?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em đi tài trợ cho học sinh nghèo, em đi cùng người phụ trách của đơn vị tài trợ đến một huyện nghèo, em cố ý để người đàn ông kia nghe máy, anh cũng nên ném thử mùi vị đó một chút mới được!”

Chu Cẩm Vũ cuối cùng thở phào nói “Bà xã à, lần sau em đừng làm anh sợ như vậy có được không? Em xem mắt anh đã thâm quầng thành bộ dạng gì rồi? Vài đêm không ngủ rồi đó!”

Hạ Chân Ngọc nhìn mắt Chu Cẩm Vũ tràn ngập tơ máu, nói “Em chỉ muốn anh nhớ kỹ, em sẽ không vì đã kết hôn mà khúm núm chiều theo ý anh đâu, cũng sẽ không để anh coi thường em, đến lúc đó, em sẽ từ bỏ một cách triệt để!” Cô cũng chỉ nói vậy thôi, Thư ký Đỗ đã theo phe mình, Chu Cẩm Vũ còn có thể thế nào được chứ, hừ!”

Chu Cẩm Vũ gạt đầu liên tục, nói “Anh biết rồi, anh hiểu rồi, sau này anh sẽ chiều theo ý em!”

Nói xong Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc lên tầng, chờ cô tắm xong liền em cô thật chặt mà ngủ, nhưng ban đêm vẫn gặp ác mộng, nhỏ giọng gọi tên Hạ Chân Ngọc hai lần.

Hạ Chân Ngọc nghe xong cảm giác mình đúng là dọa Chu Cẩm Vũ hơi quá, có lẽ cô phải cứng rắn với Chu Cẩm Vũ mới có thể chế trụ được Bá Vương này, ít nhất bây giờ phải như thế. Hạ Chân Ngọc nghĩ vậy, cười đắc ý, hôn Chu Cẩm Vũ, vỗ vỗ lưng anh trấn an, giãn lông mày đang nhúm chặt của anh ra rồi mới tiếp tục đi ngủ.

Chu Cẩm Vũ vì bù đắp sai lầm lần trước, cũng vì nịnh nọt Hạ Chân Ngọc nên quyết định tập trung xử lý công việc xong liền đưa Hạ Chân Ngọc đi nghỉ phép, cũng là đi hưởng tuần trăng mật.

Hạ Chân Ngọc đang có hứng hẹn Cao Mai Lệ đi siêu thị mua một vài đồ đặc cần thiết, kết quả đi đến khu đồ cho phụ nữ, Hạ Chân Ngọc liền ngăn người, Cao Mai Lệ nói “Cậu sao thế? Muốn mua băng vệ sinh à, còn chờ gì nữa?”

Hạ Chân Ngọc nói “Ồ nhà tớ có rồi, nhưng hình như rất lâu rồi tớ không dùng đến nó nữa!”

Cao Mai Lệ nghĩ nghĩ nói “Là kinh nguyệt không đều sao? Nếu không chúng ta đi bệnh viện khám xem?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Cao Mai Lệ nói “Tớ nghi là tớ đã mang thai rồi.”

Cao Mai Lệ vỗ vào đầu, lớn tiếng nói “Đúng rồi, nhất định là nguyên nhân này, đừng mua nữa, chúng ta đi bệnh viện thôi.”

Hai người vội vàng bắt xe đến bệnh viện chuyên khoa, lấy số xếp hàng gần hai giờ mới gặp được bác sĩ, sau khi kiểm tra, đợi kết quả, bác sĩ nhìn xét nghiệm chỉ nói “Cô đã mang thai gần sáu tuần rồi!”

66. Chương 67

Cao Mai Lệ nghe bác sĩ nói xong, cảm ơn không ngừng, lại còn hỏi vài việc cần phải chú ý và những kiểm tra cần làm tiếp theo rồi mới đi cùng Hạ Chân Ngọc ra ngoài, Cao Mai Lệ hưng phấn nói “Chân Ngọc, cậu thật hăng nha! Cậu mang thai, Thị trưởng Chu nhất định sẽ sướng phát điên mất, cậu sẽ được đối xử y như hoàng hậu luôn! Hơn nữa trời bây giờ cũng lạnh rồi, mang thai cũng không vất vả lắm, thật quá tốt rồi!”

Hoàng hậu? Đúng rồi, làm gì không tốt còn có phi tần khác đây! Hạ Chân Ngọc tự giễu thầm.

Cao Mai Lệ lú lú nói không ngừng mới phát hiện ra Hạ Chân Ngọc từ khi biết mình mang thai đến giờ vẫn chưa nói gì, liền hỏi “Chân Ngọc, cậu làm sao vậy? Cậu đã làm mẹ rồi, sao một chút vui sướng cũng không thấy thế? Có phải có tâm sự gì hay không?”

Hạ Chân Ngọc thở dài nói “Không có gì, tớ vốn cũng không cố ý tránh thai, chỉ nghĩ cứ thuận theo ý trời mà thôi, không nghĩ tới đã có con sớm như vậy.”

Cao Mai Lệ cười nói “Điều này chứng tỏ Thị trưởng Chu rất có năng lực à nha, cậu còn chưa thấy đủ à?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Cao Mai Lệ nói “Tớ không biết nên nói như thế nào, có con đương nhiên tớ rất vui. Nhưng mà, gần đây tớ phát hiện có khả năng tớ đỡ nghĩ nhầm một chuyện rồi nên hơi khó chịu.”

Cao Mai Lệ nhìn Hạ Chân Ngọc, nghĩ nghĩ nói “Haizzz, tớ chắc sắp thành bác sĩ tâm lý rồi. Tìm chỗ nào đó đi, nói với chị xem đã xảy ra chuyện gì.”

Vì vậy, Hạ Chân Ngọc gọi điện cho lái xe Chí Cường, nói cô đang ở cùng bạn, đợi đến buổi trưa lúc nào về sẽ gọi điện cho anh ta đến đón, sau đó liền cúp điện thoại tìm một quán cà phê đi vào ngồi xuống cùng Cao Mai Lệ.

Cao Mai Lệ chọn một tách cà phê, nói với nhân viên phục vụ chỉ mang cho Hạ Chân Mang một cốc nước ấm, bây giờ cô không dám để Hạ Chân Ngọc uống linh tinh, nước trái cây cũng không được, sức khỏe là quan trọng.

Cao Mai Lệ hỏi “Tóm lại là làm sao?”

Hạ Chân Ngọc cúi đầu nghĩ một lát, mới nói chuyện vài hôm trước nhận được điện thoại của Lữ Hiểu Hân và chuyện phát hiện mùi nước hoa trên người Chu Cẩm Vũ với Cao Mai Lệ.

Cao Mai Lệ lập tức nóng nảy, nói “Cậu thật đúng là giỏi nhện, tớ mà là cậu tớ đã sớm đánh cho con đỡ hơi kia một trận rồi, cậu quá hiền rồi đây! Hơn nữa sao cô ta lại biết số điện thoại của cậu?”

Hạ Chân Ngọc nói “Tớ cũng không rõ lắm, vì chuyện này tớ đã làm ầm lên một trận rồi, Chu Cẩm Vũ cũng đồ dành liên tục, nhỏ nhẹ đủ kiểu, tớ lúc đó còn rất vui, cảm giác mình kiểm soát được anh ấy. Nhưng tớ lại tưởng tượng về sau, chuyện này căn bản không phải cứ muốn kiểm soát là kiểm soát được, chẳng lẽ sau này tớ cứ phải sống trong đề phòng thế mãi à? Tớ có chút không tự tin, trước kia chỉ muốn được gả cho anh ấy, sau này xem xét nhiều khía cạnh lại muốn thay đổi, ví dụ như việc sống lẩn cẩn, kết giao với nhiều người, tớ cũng chưa từng cân nhắc anh ấy có bao nhiêu sức hấp dẫn với phụ nữ, có lẽ vì trước kia anh ấy quá chủ động.”

Cao Mai Lệ nói “Cậu đấy, luôn nghĩ những chuyện không đáng để bụng, cậu nói xem sao trong phương diện tình cảm cậu lại ngu ngốc như vậy? Trước khi cậu kết hôn, tớ đã dặn cậu rồi, sau khi kết hôn cũng không thể buông lỏng người đàn ông của mình, đừng nghĩ về một người đàn ông như Chu Cẩm Vũ thế, anh ta không có tư tưởng đó đâu, cũng không chịu được phụ nữ cứ dán lên người không ngừng.”

Hạ Chân Ngọc cắn môi không nói lời nào, trong khoảng thời gian này cô rất buồn phiền, không biết sống với Chu Cẩm Vũ như thế nào, cô biết loại tình huống này sau này sẽ xảy ra không ít, nhưng cô cũng không thể giám sát Chu Cẩm Vũ suốt ngày, dù Thư ký Đỗ có khả năng giúp đỡ cô nhưng tất cả cũng chỉ vì bây giờ Chu Cẩm Vũ đang sủng ái cô. Một khi tình phai nhạt, Thư ký Đỗ nhất định sẽ đứng về phía Chu Cẩm Vũ. Không đúng, phải nói là Thư ký Đỗ cho tới bây giờ 100% đều đứng về phía Chu Cẩm Vũ!

Cô có con, trong lòng lại càng rối loạn, vốn chưa điều chỉnh được suy nghĩ, bây giờ càng rối rắm thêm, mặc dù có chút vui sướng nhưng căn bản không thể đánh bật được suy nghĩ lúc này. Nếu như tương lai thật sự phát sinh chuyện gì, đứa bé này sẽ chỉ làm tình hình trở nên phức tạp.

Cao Mai Lệ cũng chăm chú suy nghĩ trong chốc lát mới lên tiếng “Tớ thấy cậu cũng không cần phải quá lo lắng đâu, số điện thoại của cậu chắc chắn không phải do Chu Cẩm Vũ làm lộ ra, trừ khi anh ta điên rồi. Người phụ nữ kia gọi cho cậu đã nói lên rằng căn bản cô ta không có tự tin, nếu không sao lại phải dùng thủ đoạn này? Hơn nữa cô ta không phải nói bảo Chu Cẩm Vũ gọi lại cho cô ta sao, chỉ e rằng ngay cả số điện thoại của Chu Cẩm Vũ cô ta cũng không có. Chân Ngọc, bây giờ cậu đã có con, chuyện gì cũng phải lấy thân thể của mình và đứa bé làm trọng. Kiểu người như Chu Cẩm Vũ người phụ nữ nào cũng sẽ yên tâm. Ai như cậu cứ lo bóng lo gió mới nghĩ đến những vấn đề này. Nhưng mà tương lai sau khi sinh con, cậu cũng đừng quá để ý đến Chu Cẩm Vũ như vậy!”

Sau đó Cao Mai Lệ lại dịu giọng nói “Tớ đã nói với cậu từ sớm rồi, phụ nữ cần phải học cả cách buông tay nữa, càng phải học cách dỗ dành người khác, phải làm sao để chồng mình phục tùng mình mới tính là bản lĩnh thật sự, nhất quyết biểu hiện không quan tâm cũng không được, huống hồ cậu cũng không phải không để ý, suy nghĩ cho thật kỹ đi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Tớ hiểu rõ đạo lý này, cần phải dỗ dành là không thể thiếu, hơn nữa chuyện Lữ Hiểu Hân bây giờ tớ cũng không hiểu rõ lắm, đâu có tâm tình mà nghĩ nhiều như vậy.”

Cao Mai Lệ nói “Nếu cậu không muốn lẩn tránh trong lòng, tốt nhất là đi hỏi trực tiếp, giữa vợ chồng với nhau nếu không tin tưởng thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Với cả tớ cũng không cần cậu phải bắt chước lại những chuyện không đúng đắn, cậu cứ như bình thường nói vài ba câu dễ nghe với Thị trưởng Chu là được rồi.”

Hạ Chân Ngọc cảm thấy Cao Mai Lệ nói rất đúng, ở đây đoán suy nghĩ của Chu Cẩm Vũ không bằng trực tiếp hỏi anh, vì vậy hai người lại vòng lại nói về chủ đề những dặn dò của bác sĩ, lấy giấy ghi lại một số điều cần chú ý khi mang thai.

Sau đó Hạ Chân Ngọc liền gọi điện cho lái xe Chí Cường, để anh ta tới đón cô, đợi khi Chí Cường đến, Hạ Chân Ngọc lên xe cùng Cao Mai Lệ tiễn Cao Mai Lệ về nhà trước rồi mới về Du Nhân.

Đến nhà, Hạ Chân Ngọc ngồi trên ghế sa lông, sờ lên bụng mình, cảm giác có chút không chân thực, cô đã có con thật rồi sao? Cô còn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình làm mẹ sẽ như thế nào!

Lúc này điện thoại đặt trên bàn trà vang lên, Hạ Chân Ngọc nhìn số gọi đến trong chốc lát, hít sâu một hơi mới nghe máy, nói thẳng “Cô còn gọi đến đây làm gì? Có chuyện gì cô đi mà tìm Chu Cẩm Vũ không được sao?”

Giọng nói của Lữ Hiểu Hân trong điện thoại rất gấp gáp, có chút bối rối nói “Tôi, tôi không phải cố ý muốn quấy rầy cô đâu, cô ngàn vạn lần đừng nói với Thị trưởng Chu, tôi muốn xin cô giúp tôi, tôi thật sự không còn cách nào khác!”

Hạ Chân Ngọc nghĩ Chu Cẩm Vũ sẽ không vì chuyện này mà muốn giết người diệt khẩu chứ? Vì vậy nói “Tôi không giúp gì được cô cả, đối với người phụ nữ muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình tôi, cô cảm thấy tôi sẽ giúp cô sao?”

Lữ Hiểu Hân nói trong nức nở “Tôi và Thị trưởng Chu căn bản không có gì, thật sự không có gì, Thị trưởng Chu thậm chí còn không thèm liếc tôi! Cô đại nhân đại lượng tha cho tôi mạng này được không? Tôi van xin cô, nếu không tôi thật sự không còn đường sống nữa!” Nói xong Lữ Hiểu Hân khóc hu hu trong điện thoại, nghe rất đáng thương.

Hạ Chân Ngọc bị cô ta làm cho lú lẫn hết cả, cô sao có thể buông tha cho cô ta? Cô căn bản cũng chẳng

làm gì, vì vậy thở dài nói “Cô khóc cũng vô dụng thôi, tôi chẳng làm gì cả, cô cầu xin tôi buông tha cô làm gì?”

Lữ Hiểu Hân nức nở nói “Cô có thể gặp tôi một lần không? Tôi sẽ nói hết những chuyện tôi đã trải qua với cô, cô nhất định phải cứu tôi!”

Hạ Chân Ngọc bình tĩnh nói “Cô muốn nói gì nói luôn bây giờ đi, tôi sẽ không đi gặp cô đâu, vì chuyện đó là không cần thiết!”

Lữ Hiểu Hân nghe cô nói xong, xác định Hạ Chân Ngọc sẽ không gặp mình, mới ổn định lại cảm xúc, tiếp tục nói “Tôi thật sự không nói chuyện nhiều cùng Thị trưởng Chu. Là, là có một học tỷ, học tỷ này là đồng hương với tôi, bình thường đều rất quan tâm chăm sóc tôi, cô ấy cùng một người quan chức quan hệ không tệ, học tỷ đó nói nhà chúng tôi nghèo như vậy, người mà đến học phí cũng không thể đóng nổi, tốt nhất nên tìm người có thể chăm sóc ỉnh mới có thể bảo đảm. Từ đầu tôi cũng không nghĩ vậy, nhưng học phí thật sự là quá cao, nhà tôi không thể trả nổi, cũng chỉ có thể đồng ý!”

Nói đến đây, Lữ Hiểu Hân dừng một chút, sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó mới lên tiếng “Học tỷ nói có thể giới thiệu giúp tôi, vừa vặn có một bữa tiệc, người kia dẫn học tỷ theo, học tỷ đó muốn dẫn cả tôi đi cùng. Người kia lúc trước không chịu, sau đó thấy tôi cũng không tệ nên mới đồng ý. Sau khi tôi đến đó không nghĩ tới sẽ có nhiều quan chức như vậy, sau khi uống chút rượu, có người liền động tay động chân với tôi, tôi rất sợ hãi, sau đó Thị trưởng Chu nói giải tán, tôi mới thoát nạn. Khi về, học tỷ nói có người thấy rất tôi rất thú vị, hỏi tôi có được hay không? Tôi, tôi liền nói tôi thích Thị trưởng Chu, học tỷ nói tôi thật tình mắt, sau đó lại muốn tôi chủ động một chút, mấy bữa tiệc liền học tỷ đều đưa tôi theo. Gặp Thị trưởng Chu toàn do tôi chủ động, nhưng không có kết quả gì. Vì vậy học tỷ lại để người kia nhờ Thị trưởng Chu đưa tôi và học tỷ về trường, Thị trưởng Chu đồng ý, nhưng chỉ đưa đến cổng trường liền lập tức rời đi. Học tỷ thấy như vậy không được, lại nhờ người kia giúp đỡ đưa số điện thoại của Thị trưởng Chu nhưng người kia không chịu, học tỷ lại nhờ người kia nghe ngóng số điện thoại của cô, nói nếu làm như vậy chắc chắn sẽ khiến cô nghi ngờ, có thể còn làm ầm lên với Thị trưởng Chu, cũng có thể để Thị trưởng Chu nhớ đến tôi. Nếu Thị trưởng Chu có lòng nhất định sẽ tìm tôi. Chuyện là như vậy, đều là tôi đáng bị coi thường, cô hãy tha thứ cho tôi, tôi không dám làm vậy nữa đâu!”

Hạ Chân Ngọc nghe Lữ Hiểu Hân nói một tràng dài xong, trong lòng tuy đã yên tâm nhưng vẫn không tìm được trọng điểm, vì vậy nói “Học tỷ của cô muốn gì không phải quá đơn giản hay sao? Tôi và Chu Cẩm Vũ cãi nhau rồi trở mặt với nhau, anh ấy sẽ đến tìm cô chắc? Nếu anh ấy biết bên trong cô nghĩ gì còn có thể cho cô cơ hội để lợi dụng à? Còn nữa, cô có thể nói vấn đề mấu chốt ở đây được không? Cô vẫn luôn cầu xin tôi nhưng tôi vẫn không biết cô bị làm sao cả.”

Lữ Hiểu Hân lúc này cảm xúc có chút không kiểm soát, khóc rống nói “Tôi biết tôi nóng lòng đã làm việc ngu xuẩn, viện trưởng tìm tôi và học tỷ đến nói chuyện, bắt chúng tôi thôi học. Nhưng học tỷ của tôi nhất định là có người bảo vệ, tôi lại không có người giúp đỡ! Chu phu nhân, cô đại nhân đại đức bỏ qua cho tôi đi, đều là do tôi không tốt, tôi không biết lượng sức, nhưng tôi thật sự không thể thôi học được! Tôi đã cố gắng nhiều năm như vậy mới thi được vào đây, hơn nữa người trong nhà tôi để nộp học phí năm nhất cho tôi đã vay không ít tiền, em trai tôi đã nghỉ học, làm việc ở bên ngoài giúp tôi đóng học phí! Tôi van xin cô, nếu thật sự tôi bị thôi học, sao tôi có thể về nhà gặp cha mẹ được! Chưa kể sẽ bị lưu lại trong hồ sơ, sau này tôi sẽ không còn con đường sống! Hu hu... cầu xin cô!” Nói xong câu cuối, Lữ Hiểu Hân đã khóc không thành tiếng nữa.

Hạ Chân Ngọc tuy hiểu hoàn cảnh gia đình nhà Lữ Hiểu Hân nhưng vẫn nói “Cô bây giờ rất đáng thương, nhưng sao cô không nghĩ rằng, nếu như bây giờ cô thực hiện được kế hoạch của mình, tôi sẽ như thế nào đây? Con của tôi sẽ ra sao đây? Tôi thông cảm cho cha mẹ cô, em trai cô. Nhưng với cô tôi không thông cảm được, bởi vì hành động của cô khiến tôi buồn nôn, tôi sẽ đề cập chuyện này với anh ấy, nhưng có tác dụng hay không thì tôi cũng mặc kệ. Nhưng mà, tôi khuyên cô một câu, cô có tài, dựa vào khả năng của mình cũng có thể kiếm được không ít tiền, đương nhiên có rất nhiều người lựa chọn con đường khác. Tôi cũng không thể giả nhân giả nghĩa châm chọc để cô cần cù lao động gì, dù sao mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Cô cũng là con nhà đứng đắn, vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi. Sau này đừng gọi điện thoại cho tôi nữa, tôi không muốn có bất cứ liên quan gì đến cô cả!” Nói xong Hạ Chân Ngọc không quan tâm đến những lời cầu khẩn của Lữ Hiểu Ân, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô thật sự không có cách nào thông cảm được với Lữ Hiểu Hân, bởi vì nếu cô ta thành công, người đang khóc lóc bây giờ chính là cô, tuy mọi chuyện đã sáng tỏ nhưng vấn đề giữa cô và Chu Cẩm Vũ vẫn tồn tại, cô vẫn muốn nói chuyện với Chu Cẩm Vũ.

Buổi tối đợi Chu Cẩm Vũ trở về, Hạ Chân Ngọc giúp anh thay quần áo, Chu Cẩm Vũ mặc quần áo xong xuôi, ngồi xuống hỏi “Bà xã, em đã ăn cơm chưa, anh đã gọi người giao hàng đến tận nhà, em chịu khó ăn một chút nhé.”

Hạ Chân Ngọc cũng ngồi xuống, mở hộp cơm ra, ăn trước hai miếng rồi mới lên tiếng “Hôm nay Lữ Hiểu Hân lại gọi điện cho em.”

Chu Cẩm Vũ thoáng cái đã ngồi ngay ngắn trở lại, cau mày nói “Cô ta lại gọi điện cho em à? Có phải anh nhẹ tay quá rồi không? Bà xã, em ngàn vạn lần đừng quan tâm đến cô ta, anh và cô ta thật sự không có gì cả, để anh cho người tổng cô ta về quê luôn!”

Hạ Chân Ngọc ngăn cản, nói “Anh đừng vội, cô ấy gọi điện để kể hết sự tình cho em, em biết anh bị oan, cô ấy chỉ cầu xin em giúp cô ấy, đừng buộc cô ấy thôi học.”

Chu Cẩm Vũ nói “Loại người này thật ti tiện, cô ta tự chuốc lấy, còn quấy rối em, Chu Cẩm Vũ anh mà thèm nhìn cô ta sao?”

Hạ Chân Ngọc liếc mắt nhìn Chu Cẩm Vũ, nói “Vậy em thật sự muốn biết, phải đẹp sắc nước hương trời như thế nào mới có thể lọt được vào mắt của Đại thị trưởng Chu?”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh chỉ yêu vợ anh thôi, sắc nước hương trời thế nào cũng không bằng, em biết chuyện này anh bị oan mà? Mau ăn cơm đi rồi còn đền bù cho chú mới phải, phải chăm sóc chú thật tốt thì chú mới tha cho em!”

Hạ Chân Ngọc cười cười không nói gì.

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc hỏi “Em sao vậy? Mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi, cũng biết anh trong sạch rồi, sao còn không vui như vậy?”

Hạ Chân Ngọc nói “Lần này là hiểu lầm, vậy lần sau thì sao? Em gần đây vẫn luôn nghĩ, thân phận của anh, địa vị của anh, cho dù đã kết hôn với em nhưng vẫn sẽ có những người phụ nữ khác dùng mọi cách bám lấy, nghĩ đến đây em cảm giác sớm đã bị những nghi ngờ của chính mình tra tấn đến suy sụp, đến lúc đó thì mọi chuyện cũng coi như xong.”

Chu Cẩm Vũ đưa tay ra ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, anh vẫn tưởng rằng em căn bản chẳng quan tâm gì đến anh, ăn dấm chua của anh, em vẫn trưng ra bộ dạng không sao cả. Chân Ngọc, anh đã cưới em, anh sẽ quý trọng em. Anh không phủ nhận sẽ có phụ nữ muốn lấy lòng anh, nhưng anh sẽ không thay đổi, anh cũng không thèm làm chuyện gì lén lút, nếu anh thật sự làm gì anh đều thừa nhận hết. Nhưng anh không bao giờ muốn chúng ta chia tay, anh muốn sống với em cả đời. Hơn nữa Chu Cẩm Vũ anh ngần này tuổi rồi còn cái gì không biết nữa, em tưởng anh không biết bộ mặt thật của những người như cô ta sao, anh còn sợ bản ấy! Nhưng mà một trong số hai cô gái kia có một người là người của một lãnh đạo trong tỉnh, anh không tiện nói gì thêm. Chuyện Lữ Hiểu Hân anh sẽ không nhúng tay vào nữa, chắc cuối cùng cô ta sẽ đi cầu xin cô gái kia giúp mình đi nói chuyện, anh mặc kệ! Chân Ngọc, chúng ta cùng thử tin tưởng lẫn nhau có được không?”

Sau đó Chu Cẩm Vũ nâng mặt Hạ Chân Ngọc lên nói “Em nói xem, nếu anh không thích em, không yêu em, anh có thể nhiều lần mặc kệ em đánh, mặc kệ em mắng sao? Ừm, tưởng tượng thôi thật sự anh cũng thấy mình bị ngược đãi quá rồi nhỉ? Không phải còn có Thư ký Đỗ giúp em xem chừng anh sao, xung quanh anh bây giờ đều là tại mắt của vợ anh hết rồi, anh còn có thể không trung thực à? Lại đây, để chú hôn cái nào!” Nói xong Chu Cẩm Vũ liền hôn Hạ Chân Ngọc.

Hạ Chân Ngọc để Chu Cẩm Vũ hôn một lúc mới đẩy anh ra, nói “Cái gì gọi là thử tin tưởng lẫn nhau? Em cũng chẳng làm gì khiến anh phải lo lắng cả, chính anh làm cho tốt là được rồi. Còn Thư ký Đỗ, anh cũng biết anh ta đã bị em mua chuộc, nhưng chắc gì cả anh và anh ta sẽ nói thật với em, anh ta mới không phải là người của em!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Sao em lại lo lắng những chuyện không đâu như vậy? Tự em nói xem em đã trêu chọc bao nhiêu người đàn ông rồi, có cần anh giúp em nhớ lại không? Anh từng nói nếu ai để mắt đến em nhất định sẽ bám như đỉa, chẳng lẽ chỉ có em phải đề phòng tiểu tam thôi à? Tim anh cũng thấp thỏm lắm đấy, ý anh là tin tưởng thật sự ấy, nếu không chỉ bằng việc lần trước em trốn nhà đi, anh đã hành người đàn ông kia thừa sống thiếu chết rồi, sau đó còn bắt em từ chức không cho đi làm nữa, em nói xem bây giờ không phải anh rất tiến bộ sao?”

Hạ Chân Ngọc “phụt” một tiếng cười vui vẻ, nói “Đúng rồi nhỉ, anh chắc rất có kinh nghiệm trong việc đề phòng tiểu tam, anh không phải bắt đầu từ tiểu tam hay sao? Thủ đoạn của họ chắc chắn không thể sánh bằng anh được!”

Chu Cẩm Vũ cười quái dị một tiếng rồi nói “Được lắm, hóa ra em vẫn luôn nghĩ về chồng em như vậy, sao anh lại là tiểu tam được chứ? Lúc đó anh đã giải cứu em từ chỗ nước sôi lửa bỏng, em không cảm ơn anh thì thôi lại còn châm biếm anh như vậy, hôm nay anh nhất định phải phạt em mới được.”

Nói xong Chu Cẩm Vũ xoay người đè lên Hạ Chân Ngọc, mặt Hạ Chân Ngọc lập tức bối rối, dùng tay đẩy Chu Cẩm Vũ ra, vội vàng nói “Đừng làm bừa, sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Chu Cẩm Vũ kì quái hỏi “Sao thế, anh ức hiếp em à?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ cười đắc ý, nói “Sau này anh không thể làm gì không đúng mực với em nữa đâu, em là thai phụ mà! Anh cứ làm bừa như vậy, nhờ có chuyện gì xấu xảy ra, anh có gánh nổi không?”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc, không có phản ứng gì, một lát sau mới lên tiếng “Em là thai phụ từ bao giờ thế?”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh bị đao à, em mang thai, có con rồi, còn không phải là thai phụ à?”

Chu Cẩm Vũ cẩn thận từng li từng tí thả Hạ Chân Ngọc, nói “Em có con rồi?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu nói “Đúng vậy, hôm nay em đi cùng Cao Mai Lệ đến siêu thị, nhìn thấy kệ bày băng vệ sinh mới nhớ, em đúng là sơ ý, lâu như vậy mà không nhớ ra chuyện này. Sau đó em đến bệnh viện chuyên khoa làm kiểm tra, bác sĩ nói hơn 6 tuần rồi. Nhưng mà vì thế nên chúng ta không thể đi nghỉ nữa. Sao thế, anh không vui à?”

Chu Cẩm Vũ mở trừng hai mắt, nói “À, em đã đi bệnh viện làm kiểm tra rồi à?” Nói xong anh vợ toàn bộ túi đồ ăn vừa giao đến trên bàn, đứng dậy đi vứt sạch vào thùng rác.

Lúc quay lại, anh đứng trước mặt Hạ Chân Ngọc không nói gì.

Hạ Chân Ngọc nghĩ thầm người này rốt cuộc là vui hay không vui đây? Vứt hết cơm tối đi thì cô ăn cái gì?

Chu Cẩm Vũ đưa tay ra định ôm lấy Hạ Chân Ngọc, nghĩ nghĩ thế nào lại rút tay về, sau đó mới dùng giọng có chút run rẩy nói “Bà xã, anh thật sự đã làm cha rồi, có phải không?”

Hạ Chân Ngọc nhẹ gật đầu, nói “Đúng vậy, anh có phải quá kích động rồi không?”

Chu Cẩm Vũ quỳ xuống, nhẹ nhàng vòng tay quanh eo Hạ Chân Ngọc, đầu không dám chạm vào, thấp giọng nói “Chân Ngọc, bây giờ anh vô cùng hạnh phúc, thật đấy! Cả đời Chu Cẩm Vũ anh chỉ cần có em và con là đủ rồi, nếu sau này em vẫn chưa yên tâm, anh sẽ đem toàn bộ tài sản của anh sang tên hết cho em và con. Chân Ngọc, Chu Cẩm Vũ anh nếu làm gì có lỗi với em, mẹ nó chứ, anh sẽ chết không toàn thây! Anh thật hồ đồ, còn khiến em phải tức giận nữa. Nếu không thì em đánh anh đi, à không, bây giờ em không thể động thủ được, vậy thì ghi sổ nợ nhé, đợi con gái chúng ta ra đời rồi em hăng đánh!”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Sao anh biết là con gái, nhờ đâu là con trai thì sao?”

Chu Cẩm Vũ nói “Con gái bây giờ mới hiếm mà! Nhưng anh không quan tâm đâu, con trai hay con gái anh đều thích hết!”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh mau đứng dậy đi. Đúng rồi, anh đem đồ ăn vứt đi hết rồi, em ăn gì bây giờ?”

Chu Cẩm Vũ đứng lên, nghiêm túc nói “Từ giờ trở đi, em không được ăn đồ bên ngoài nữa, không sạch sẽ, hơn nữa cũng không có dinh dưỡng! Lát nữa anh sẽ làm cơm tối cho em, hôm nay cứ tạm như vậy đi, ngày

mai anh sẽ cho người mời bảo mẫu có chuyên môn làm ba bữa cơm tiểu chuẩn cho em, sau đó đưa cha mẹ em đến ở cùng, thuận tiện chăm sóc em, người ngoài anh không yên tâm. À, em cũng đừng đi làm nữa, trước hết cứ ở nhà đi.”

Hạ Chân Ngọc không bằng lòng, nói “Những chuyện khác em không có ý kiến gì, nhưng không đi làm hình như hơi quá, em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, chẳng lẽ phụ nữ mới mang thai đều không đi làm nữa à?”

Chu Cẩm Vũ dỗ dành nói “Em nghe lời anh đi, lúc trước anh từng đọc sách, 3 tháng đầu rất quan trọng, nhất định phải bảo vệ thật tốt, nếu em muốn đi làm, chờ 3 tháng nữa ổn định rồi hẵng đi, được không? Ngày mai anh sẽ báo tin vui ọi người trong nhà, để họ mang những thứ tốt nhất đến đây.” Nói xong Chu Cẩm Vũ xoay người chuẩn bị đi vào bếp nấu cơm.

Anh vừa đi được hai bước liền quay trở về, nói với Hạ Chân Ngọc “Đưa điện thoại di động của em cho anh, sau này không được dùng nữa, máy tính cũng tuyệt đối không được động vào, ti vi có thể xem một chút.”

Hạ Chân Ngọc sao lại cảm thấy mình bắt đầu phải chịu tội vậy, vì vậy nói “Điện thoại có thể dùng màu xanh lá bảo vệ môi trường mà, không có phóng xạ, máy tính thì em không cần nhưng điện thoại không thể không dùng được.”

Chu Cẩm Vũ nghĩ nghĩ nói “Vậy thì mai anh sẽ cho người đổi điện thoại di động khác cho em, nhưng nhất định không được gọi hay nghe điện thoại, em liên lạc với bạn bè đều phải bằng tin nhắn, nói cho họ biết em sẽ đọc tin nhắn của họ cố định trong một khoảng thời gian, sau này anh gọi điện cho em sẽ gọi vào máy bàn. Cứ thế mà làm, em đừng gửi tin nhắn vội, chờ anh nấu cơm xong anh sẽ giúp em gửi.”

Sau đó Chu Cẩm Vũ cầm điện thoại của Hạ Chân Ngọc rồi mới vào bếp nấu cơm, Hạ Chân Ngọc ngồi trên ghế sa lon nghĩ, trước khi sinh con, cô sẽ mất tự do à?

Quả nhiên Chu Cẩm Vũ làm xong cơm bê ra đặt trước mặt để cô ăn, còn mình thì cầm điện thoại của Hạ Chân Ngọc tìm một chỗ thật xa ngồi xuống, bắt đầu giúp cô gửi tin nhắn.

Đợi đến khi gửi tin nhắn xong, Chu Cẩm Vũ lại ở đó trầm tư không nói gì, một lát sau, rốt cuộc anh cũng lấy điện thoại gọi cho người nhà họ Chu, nói chuyện Hạ Chân Ngọc mang thai với Chu phu nhân, sau đó đòi những thứ cần thiết, tốt nhất là những thứ dành riêng cho phụ nữ có thai mới có đủ dinh dưỡng, nhưng nhất định phải đưa tới sớm nhất có thể.

Cúp điện thoại, Chu Cẩm Vũ lại gọi điện về nhà Hạ Chân Ngọc, báo cho cha mẹ cô biết tình hình hiện tại, sau đó vô cùng thành khẩn mong bố vợ, mẹ vợ ngày mai sắp xếp đồ đạc đến chăm sóc Hạ Chân Ngọc. Hạ Chân Ngọc đoán cha mẹ cô đã đồng ý, bởi vì Chu Cẩm Vũ rất hài lòng buông điện thoại xuống.

Cứ tưởng Chu Cẩm Vũ đã tính toán xong xuôi, ai ngờ người bị tra tấn tiếp theo là Thư ký Đỗ. Chu Cẩm Vũ gọi điện cho Thư ký Đỗ ngày mai tìm một bảo mẫu chuyên chăm sóc dinh dưỡng cho phụ nữ có thai, tốt nhất tìm hai người, xem người nào nấu đồ ăn hợp với khẩu vị của Hạ Chân Ngọc thì giữ lại. Cuối cùng giao cho Thư ký Đỗ sắp xếp vấn đề ở bệnh viện, mời những giáo sư chuyên gia hàng đầu, ngày mai hoặc ngày kia anh muốn dẫn Hạ Chân Ngọc đi làm kiểm tra.

Khám cái quái gì chứ? Người này có phải bị bệnh không, cô mang thai chứ có phải bị bệnh hiểm nghèo đâu, bác sĩ khoa phụ sản là được rồi! Vừa rồi anh còn nói đây đều là việc ngày mai phải làm, nên bây giờ gọi điện thoại liên tục. Nhìn Chu Cẩm Vũ ở đằng kia không ngừng giao việc, Hạ Chân Ngọc quyết định cứ để anh hành vậy đi, dù gì người này coi Hạ Chân Ngọc như vua, chiều chuộng thế cơ mà!

Hôm sau, cha mẹ Hạ Chân Ngọc chưa tới 7 giờ đã bị Chu Cẩm Vũ phái người đến đón, vừa mới vào phòng ngồi xuống, Chu Cẩm Vũ liền nói “Cha, mẹ, Chân Ngọc mong hai người giúp đỡ, người ngoài con thật sự không yên tâm, bảo mẫu chuyên nấu ăn con đã tìm rồi, chắc buổi chiều sẽ đến, cha mẹ cũng giúp con chọn lựa một chút.”

Mẹ Hạ nghe xong nói “Cha mẹ đến đây chăm sóc là đúng mà, nhưng tìm người chuyên nấu ăn đến có phải hơi cần thận quá mức không? Cẩm Vũ à, mẹ và cha con dù sao cả ngày cũng chẳng có gì làm, theo mẹ thấy hay là không cần mời người đến nữa đâu.”

Hạ Chân Ngọc ở bên cạnh nghe xong cũng nói “Đúng đấy, không cần mời nữa đâu, trong nhà có nhiều người ngoài em cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.”

Chu Cẩn Vũ nghĩ nghĩ, nói “Vây cũng được, nhưng em sinh con xong anh sẽ mời người đẩy. Tuy không mời bảo mẫu đến nữa nhưng ba bữa em đều phải ăn đầy đủ như anh nói đấy.”

Hạ Chân Ngọc vội vàng đồng ý, lại thấy dậy quá sớm có chút buồn ngủ nên về phòng ngủ tiếp, để lại Chu Cẩn Vũ ngồi trao đổi với cha mẹ mình.

Kết quả đến lúc Hạ Chân Ngọc bị đánh thức, nhìn mẹ mình mang bữa sáng vào có chút ngẩn người, lúc này mẹ Hạ nói “Chuyện này chứng tỏ Cẩn Vũ quá dễ tâm rồi, bây giờ mà đã sốt ruột như vậy, sau này còn hành con nữa à xem . Nhanh ăn đi!”

Hạ Chân Ngọc nhăn mặt hỏi “Mẹ, đây là cái gì thế?”

Mẹ Hạ nói “Một đĩa hải sâm, 10 con tôm, một bát cháo trứng gà, ăn đi! Ăn xong con cứ nằm xuống nghỉ tiếp đi, lát nữa dậy ăn trái cây, cơm trưa ba người chúng ta sẽ ăn xương sườn. Cơm tối đợi Cẩn Vũ về rồi tính sau!”

Mẹ định biến cô thành heo hay sao, ăn sáng thôi có cần nhiều như vậy không? Còn nữa, ăn như vậy có phải bổ quá rồi không?

Hạ Chân Ngọc khó xử nghĩ, nhưng dù sao đi nữa cũng muốn ăn một chút, còn phải ăn vì con nữa chứ! Nhưng Hạ Chân Ngọc có chút khó tiếp nhận được sự thật mình đã ăn sạch sành sanh bữa sáng.

Nhìn bát đĩa không còn gì, Hạ Chân Ngọc khóc không ra nước mắt nói “Mẹ, có phải con không bình thường không, sao có thể ăn nhiều vậy chứ?”

Mẹ Hạ cười nói “Đây là chuyện tốt mà, bây giờ ăn được là tốt, nhớ đâu vài ngày nữa nghén, có muốn ăn cũng ăn không được, con đang có thai mà, ăn nhiều như vậy cũng là bình thường.”

Nhưng hôm qua cô cũng không ăn nhiều như vậy mà. Sao vừa chẩn đoán mang thai liền tham ăn như vậy?

Hạ Chân Ngọc có chút buồn bực, ăn nhiều thế cô sẽ béo thành con gì nhỉ? Một lát sau, máy bàn ở đầu giường vang lên, Hạ Chân Ngọc cầm điện thoại nói “A lô?”

Tiếng cười của Chu Cẩn Vũ truyền đến “Cục cưng ngoan, điểm tâm ăn thế nào, hải sâm và tôm...”

Không đợi Chu Cẩn Vũ nói xong, Hạ Chân Ngọc ngắt lời “Em ăn hết, ăn hết cả rồi!”

Chu Cẩn Vũ ngạc nhiên nói “Vợ anh nghe lời thật đấy, ăn không vào cũng không sao, từ từ sẽ ổn, đừng miễn cưỡng. Buổi tối chúng ta ăn cá, anh nấu cho em! Ngày mai em đi cùng cha mẹ em đi kiểm tra nhé, anh đã sắp xếp xong xuôi rồi, anh không thể đến được.”

Mấu chốt chính là cô nuốt trôi rồi, nhưng lại chẳng no mấy! Hạ Chân Ngọc bất đắc dĩ nói “Em biết rồi, anh không cần đi đâu. Anh mà đi thì lúc đó em sống không yên mắt.” Sau đó Chu Cẩn Vũ dặn dò cả buổi mới cúp điện thoại.

Sau khi Hạ Chân Ngọc làm kiểm tra được hai ngày, chị cả Chu Cẩn Vũ và chị dâu hai đã đến, cũng không mang theo thuốc bổ gì. Buổi tối tất cả mọi người cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm, chị cả nói với Chu Cẩn Vũ “Chân Ngọc là phụ nữ có thai, vẫn phải tắm bổ đúng mực nhưng không thể uống thuốc bổ lung tung. Nãy chị nhìn thực đơn mỗi ngày thấy rất tốt, chờ thêm ba tháng nữa có thể ăn một ít quả hạch. Hơn nữa có hai vị trưởng bối ở đây chăm sóc, quá ổn rồi, chúng tôi không thể đến đây giúp đỡ, kính mong hai bác đừng chê trách!”

Cha mẹ Hạ Chân Ngọc vội vàng nói “Sao thế được, Chân Ngọc cũng là con gái chúng tôi còn gì? Cháu bạn như vậy, đường xá xa xôi, hai bác hiểu mà. Hơn nữa, những thực đơn kia đều do Cẩn Vũ sắp xếp đấy, hai bác đúng là không biết nhiều như vậy!”

Chị dâu hai của Chu Cẩn Vũ cười nói “Chú năm đúng là biết nhiều, chú còn nghiên cứu cả chuyện này sao? Khi về chị sẽ nói ọi người nghe, thật sự càng ngày càng giống người đàn ông của gia đình rồi, không sai tí nào!”

Sau đó, chị dâu nói với cha mẹ Hạ Chân Ngọc “Mặc dù hai bác nói như vậy nhưng gia đình cháu vẫn cảm thấy có chút không yên lòng. Bố mẹ chồng cháu biết tin này đều rất vui, còn muốn vài ngày nữa đưa Chân Ngọc về bên đó dưỡng thai, để gia đình cháu có thể khích lệ em ấy. Bây giờ bố chồng cháu lúc nào cũng

ngâm nga hát nhạc dân ca, cháu chắt cũng không ít nhưng đều lớn cả rồi, chẳng còn gì lạ nữa. Vợ chồng chú năm có con lúc này kiểu gì cũng trở thành cục cưng nhà họ Chu à xem!”

Nói xong, chị dâu lấy một cái túi đưa cho Hạ Chân Ngọc, nói “Thẻ này đã đổi hết thành tên em rồi, bọn chị cũng không tiện đem nhiều tiền mặt trên người nên để hết trong thẻ, mặt mã đều giống nhau hết ghi ở đằng sau. Bố mẹ, anh chị tuy không giúp được gì, cũng biết hai em không thiếu tiền, nhưng đây là một chút tâm ý mà thôi, em ngàn vạn lần không được từ chối. Bố đã cho em một căn nhà, nói là sau khi sinh con, nếu các em về thì đến đó ở, lại gần nhà. Chú năm tuy cũng có nhà nhưng cách xa nhà mình quá! Còn nữa, nếu các em bận quá thì chị sẽ thuê người cho, coi như thay người nhà mình chăm sóc em.” Sau đó, chị dâu lại đưa cho cô một vài đồ trang sức, ngụ ý đem lại may mắn.

Hạ Chân Ngọc có chút do dự nhận quà, Chu Cẩm Vũ đứng đứng nói “Nhận đi, họ đều là người có tiền, bố anh xì ra một căn nhà có là gì đâu, ông ấy nhiều tiền lắm!”

Chị cả Chu Cẩm Vũ thò tay véo anh một cái, nói “Hỗn nào, cha đã cho em quà còn ngồi đó mà chằm chọc!”

Hạ Chân Ngọc nghe Chu Cẩm Vũ nói xong liền nhận quà, sau đó nói chuyện một lúc rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Chị cả Chu Cẩm Vũ và chị dâu hai đều là người bận rộn nên không thể ở lại quá lâu, chỉ có thể ở lại hai ngày rồi nói tạm biệt với Hạ Chân Ngọc và cha mẹ cô, Chu Cẩm Vũ tiễn họ ra sân bay trở về.

Những ngày sau đó, Hạ Chân Ngọc mỗi ngày đều ăn uống ngon miệng, không hề ghen, mẹ Hạ nói con gái mình có phúc, mang thai không khổ sở gì.

Một hôm, trời tối, Chu Cẩm Vũ tắm rửa rồi đi ra cười nói với Hạ Chân Ngọc “Cục cưng của chúng ta thật hiểu chuyện, không làm khổ em, nếu không anh sẽ đau lòng chết mất!”

Hạ Chân Ngọc cũng nói “Đúng đấy, em nghe người ta nói, có người nôn kinh lắm, ngửi thấy mùi cơm thôi cũng nôn được!”

Chu Cẩm Vũ ngồi cạnh Hạ Chân Ngọc, nói “Con của chúng ta mà bình thường thế à, người ta làm sao sánh được!”

Hạ Chân Ngọc vừa định đùa hai câu, tự nhiên lại cảm thấy buồn nôn, liền lập tức che miệng chạy vào nhà vệ sinh. Chu Cẩm Vũ sưng người, vừa mới nói số may xong, sao lại ghen ngay thế được? Vì vậy, anh vội chạy đến xem, nhờ có chuyện gì thì sao!

Hạ Chân Ngọc nôn cả buổi mới ngừng, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Chu Cẩm Vũ đứng ở cửa định tiến đến, liền lập tức nói “Anh đừng đến đây!”

Chu Cẩm Vũ hỏi “Em sao vậy, khó chịu chỗ nào? Anh chỉ nhìn thôi mà, anh cũng không ngại bắn đâu!”

Hạ Chân Ngọc lại hỏi “Có phải anh mới gọi đầu không?”

Chu Cẩm Vũ kì quái hỏi “Đúng rồi, anh vừa tắm xong, đương nhiên cũng gọi đầu sạch sẽ rồi.”

Hạ Chân Ngọc nói “Anh mau tránh xa xa em ra một chút, em vừa ngửi thấy mùi dầu gội đầu của anh đã thấy buồn nôn rồi.”

Chu Cẩm Vũ có chút khó tin nói “Hả? Em ngửi thấy mùi dầu gội đầu thì buồn nôn? Cái này thật không giống người thường, con chúng ta nhất định sẽ có tiền đồ đấy! Bà xã à, thế thì anh đổi nhãn hiệu dầu gội đầu khác nhé, nhưng không phải em cũng dùng à, sao lại không thấy buồn nôn?”

Hạ Chân Ngọc nói “Em không dùng dầu gội đầu đấy từ lâu lắm rồi, anh mau đi mua loại khác về gọi lại đầu đi!”

Chu Cẩm Vũ gật đầu lia lịa, mặc quần áo, nói với cha mẹ Hạ Chân Ngọc một tiếng mới xuống tầng mở cửa đi mua dầu gội đầu.

Mẹ Hạ nói “Con dị thật đấy, ngửi thấy mùi dầu gội đầu lại buồn nôn à. Nhưng mà cái này so với việc ngửi thấy mùi thức ăn đúng là tốt hơn nhiều!”

Sau đó, Hạ Chân Ngọc lại phát hiện mình bắt đầu không thể ngửi nổi mùi nước xả vải trên quần áo, vì vậy lại đổi toàn bộ.

Lúc hơn 4 tháng, bụng Hạ Chân Ngọc đã to hơn cả người ta 6 tháng, Cao Mai Lệ nhìn thấy bụng cô liền nói “Hay là sinh đôi nhỉ?”

Hạ Chân Ngọc nói “Không thể nào, chắc do ăn nhiều quá, hai gia đình nhà chúng tớ không có gien này, cũng chưa từng nghe thấy có trường bối nào trong nhà sinh đôi cả.”

Cao Mai Lệ lại nói “Nhưng bụng cậu to quá, dọa người lắm đó!”

Hạ Chân Ngọc cũng thấy hơi to, đoán là mình bồi bổ tốt quá, nhưng giai đoạn này lại cần bồi bổ hơn nữa, nếu không thì hàng ngày cô đi đi lại lại chắc sẽ ỉn thôi.

Cao Mai Lệ hỏi “Biểu hiện của Thị trưởng đại nhân thế nào?”

Hạ Chân Ngọc nghe xong liền cười nói “Anh ấy sắp thành chuyên gia rồi, suốt ngày về nhà là ôm lấy quyển sách, tớ nói con còn chưa sinh ra, anh đọc mấy quyển sách này có phải sớm quá không? Kết quả anh ấy nói, lúc tớ chưa mang thai anh ấy đã đọc rồi, bây giờ chẳng phải có ích hay sao? Cho nên đọc sớm vẫn hơn.”

Cao Mai Lệ nói “Cậu đừng nói là sau khi cậu mang thai, đều là Thị trưởng đại nhân phục vụ cậu nhé!”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ nói “Cũng không hẳn, anh ấy đâu có làm gì đâu. Nhưng mà cha mẹ tớ nấu cơm đều dựa vào thực đơn anh ấy định ra, mỗi ngày khi nào ăn, ăn cái gì đều có khẩu phần cả đấy, có đôi khi anh ấy cũng làm cơm tối, càng ngày càng lên tay luôn! Nhưng lúc tớ dưỡng thai, khi nào anh ấy đi vắng thì muốn tớ nghe nhạc, anh ấy vừa về thì sẽ nói chuyện với cục cưng trong bụng, nói là để xúc tiến tình cảm. Lại còn suốt ngày muốn tớ thả lỏng, nói là tình tình mẹ tốt, con cái sau khi sinh ra tính tình cũng sẽ tốt!”

Cao Mai Lệ vui vẻ nói “Thật không ngờ đấy, Thị trưởng Chu ở nhà như vậy cơ à, quá cẩn thận rồi, lúc trước cậu còn nghi oan cho người ta đấy.”

Hạ Chân Ngọc nói “Như vậy cũng tốt, để tớ và anh ấy hiểu nhau hơn.”

Cao Mai Lệ hiểu Hạ Chân Ngọc nói cũng đúng, ngồi một lúc với Hạ Chân Ngọc mới nói nếu lần sau đi làm kiểm tra cũng muốn đi cùng, sau đó mới rời đi.

Lần tiếp theo đến bệnh viện làm kiểm tra, Hạ Chân Ngọc ngơ ngẩn nhìn kết quả siêu âm, đặc biệt nhìn dấu đỏ được đóng lên, thật đúng là chẳng còn gì để nói.

Cao Mai Lệ đứng bên cạnh che miệng cười trộm, còn nói không có khả năng nữa chứ, hôm đó cô nhìn quả không sai, bây giờ vừa vặn lại đúng là sinh đôi thật, xem nha đầu kia còn cãi nữa không!

Hạ Chân Ngọc tròn mắt nhìn Cao Mai Lệ, nói “Cậu cười xong chưa? Tớ đang buồn chết đi được cậu lại còn cười!”

Cao Mai Lệ nói “Đây là chuyện tốt mà, để mỗi một lần sinh tận 2 đứa, thật tốt!”

Hạ Chân Ngọc nói “Một đứa tớ còn chẳng biết làm thế nào, lại còn hai đứa! Tớ chưa chuẩn bị gì cả!”

Cao Mai Lệ nói “Cậu có cần chuẩn bị gì đâu, cậu chẳng cần phải làm gì hết, chỉ cần bình an sinh hai đứa nhỏ ra là tốt rồi! Đi thôi, nhanh về còn báo tin này chứ!”

Khi về nhà, cha mẹ Hạ Chân Ngọc biết tin đều vô cùng vui vẻ. Sau khi mẹ Hạ nghe con gái mình phàn nàn liền nói “Sao lại không có gien di truyền, bà ngoại con cũng sinh đôi mà, chỉ là về sau mất một đứa, dì ba của con là một trong hai đứa sinh đôi đó đấy.”

Hạ Chân Ngọc có chút giật mình, hóa ra cô còn một người dì nữa, hơn nữa lại còn sinh đôi với dì ba, đúng là di truyền thật rồi.

Đợi buổi tối Chu Cẩm Vũ trở về, anh nghe xong tin này liền lập tức sững phát điên, làm loạn cả nhà lên, muốn ôm Hạ Chân Ngọc nhưng lại không dám, cuối cùng cười ngầy ngớ với cô, nói “Không ngờ Chu Cẩm Vũ anh gần 40 tuổi rồi bỗng nhiên lại có hai đứa con, bà xã, em nói xem công lực của chồng em có phải rất thâm hậu không?”

Hạ Chân Ngọc cười nói “Là nhà chúng ta gien tốt, anh yên tĩnh một chút đi, em xoay đầu thôi cũng chóng cả mặt rồi!”

Chu Cẩm Vũ lập tức ngồi xuống, nói “Bà xã, sau này em sẽ là số 1, em nói cái gì thì là cái đó, anh nhất định sẽ biến em thành trung tâm!”

Hạ Chân Ngọc nói “Nghe xong chuyện em sinh đôi, khẩu khí của anh liền thay đổi ngay, em thật đúng là không quý bằng con mà.”

Chu Cẩm Vũ vội vàng nói “Mẹ tuyệt đối phải quý hơn chứ! Anh không phải đã nói rồi à, em mới là trung tâm!”

Sau đó Chu Cẩm Vũ lại hỏi Hạ Chân Ngọc có muốn tìm người xem giới tính của cục cưng hay không, Hạ Chân Ngọc nói cứ thuận theo tự nhiên thôi, không cần xem. Chu Cẩm Vũ đồng ý, lại cho người đi hỏi xem sinh đôi có cần đặc biệt chú ý gì không, sau khi biết nên sớm sinh mổ liền có chút căng thẳng, sao phải sinh sớm làm gì, không biết có ảnh hưởng gì đến sức khỏe ba mẹ con không nữa!

Hạ Chân Ngọc an ủi Chu Cẩm Vũ, nói “Em cũng nghĩ vậy đấy, không sao đâu mà!”

Chu Cẩm Vũ nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, bây giờ em đã có cảm giác gì chưa?”

Hạ Chân Ngọc nghĩ nghĩ nói “Em thấy có chút phiền, muốn ngủ một mình.”

Chu Cẩm Vũ nói “Thế à? Không thì cứ làm vậy đi, anh sẽ dọn sang ngủ ở phòng bên cạnh, anh cũng sợ buổi tối ngủ sẽ đụng phải em, em thấy có được không?”

Hạ Chân Ngọc gật đầu nói “được”, vì vậy Chu Cẩm Vũ đem đồ đạc chuyển ra ngoài, nói Hạ Chân Ngọc không được suy nghĩ nhiều, phải nghỉ ngơi thật tốt.

Đợi đến khi chỉ còn lại một mình trong phòng, Hạ Chân Ngọc cảm thấy có thể ban ngày cô ngủ hơi nhiều, bây giờ không chỉ phiền muộn mà còn không thể ngủ nổi, đây không phải là chứng trầm cảm trước khi sinh chứ?”

Hạ Chân Ngọc nằm trên giường ngáy ngốc một lúc, lại bò lên, lấy máy tính bảng giấu trong ngăn tủ ra, chơi đến tờ mờ sáng mới thôi, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Chơi liên tục mấy buổi tối, Hạ Chân Ngọc cảm thấy cổ tay và ngón tay đều có chút ra rời, rất đau, nhưng vẫn tiếp tục chơi.

Hôm nay gần ba giờ sáng, Hạ Chân Ngọc vẫn đang chơi, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hạ Chân Ngọc lại càng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là giấu máy tính bảng vào trong chăn.

Chu Cẩm Vũ đi đến, nhìn Hạ Chân Ngọc nói “Chẳng trách ngày nào trước khi đi làm anh đến em cũng đều ngủ say như chết! Đưa thứ đó ra đây, anh sẽ không truy cứu nữa!”

Hạ Chân Ngọc thấp giọng nói “Em thật sự không ngủ được, sau này em chắc chắn sẽ không chơi muộn như vậy nữa, anh đừng mang đi, có được không?”

Chu Cẩm Vũ ngồi bên giường nói “Không được, em phải đưa ra đây. Bảo bối ngoan, vì con của chúng ta, em không thể chơi được, ban ngày có thể chơi một lúc, nghe lời anh đi! Anh ở đây với em, khi nào em ngủ anh mới đi.” Nói xong trực tiếp lấy máy tính bảng từ trong chăn ra, sau đó dỗ Hạ Chân Ngọc ngủ. Thật lạ, Chu Cẩm Vũ vừa thì thầm dỗ dành, Hạ Chân Ngọc đã ngủ luôn.

Bên kia nhà họ Chu biết Hạ Chân Ngọc sinh đôi đều rất vui mừng, cho người mang không ít quà đến, Chu lão gia tặng hẳn một chiếc xe, nói là sau này Hạ Chân Ngọc muốn đưa con đi đâu đều tiện hơn. Chu Cẩm Vũ lại cười với Hạ Chân Ngọc nói bây giờ cha anh không gì là không thể cho được, ở nhà đã có mấy chiếc xe tốt rồi, còn tặng xe nữa làm gì?

Một thời gian sau, Hạ Chân Ngọc cử động đã có chút khó khăn, buổi tối lại hay đi vệ sinh. Chu Cẩm Vũ lại chuyển về phòng, đặt một cái giường gấp bên cạnh giường Hạ Chân Ngọc, thuận tiện nửa đêm còn đi vệ sinh.

Cứ như vậy cho đến khi Hạ Chân Ngọc mang thai đến tuần 38, chuẩn bị sinh mổ, Chu Cẩm Vũ đã gầy đi không ít.

Chờ đến thời gian thích hợp, lãnh đạo bệnh viện đều đến, từ bác sĩ gây tê đến bác sĩ mổ, toàn bộ đều được chọn lựa kỹ càng từ những người ưu tú nhất ở bệnh viện. Chị cả nhà họ Chu, chị dâu hai, còn có chị dâu ba đều đến, còn nói vốn Chu lão gia cũng muốn đến nhưng sau đó sợ đến rầm rộ quá, Hạ Chân Ngọc nghỉ ngơi không tốt mới chịu thôi.

Lúc Hạ Chân Ngọc tiến vào phòng mổ, Chu Cẩm Vũ nói “Bà xã, đừng sợ, chắc chắn không có chuyện gì đâu!”

Hạ Chân Ngọc nhìn sắc mặt trắng bệnh của Chu Cẩm Vũ, nói “Em không sợ, em chỉ cần con chúng mình có thể khỏe mạnh ra đời là được rồi, sắc mặt của anh không tốt lắm, em đã khiến anh phải chịu khổ lâu như vậy rồi!”

Chu Cẩm Vũ nói “Haizzz, bà xã, em đừng nói vậy, trong lòng anh khó chịu chết mất. Em mới là số 1, còn lại sao cũng được!”

Nhìn Hạ Chân Ngọc tiến vào phòng mổ, Chu Cẩm Vũ bắt đầu đứng ngồi không yên. Vừa rồi bác sĩ muốn người nhà ký tên, anh nhìn những gì viết bên trên thiếu chút nữa nổi điên lên, bệnh viện mới giải thích đó chỉ là thủ tục, thật ra vô cùng an toàn, anh nghe thế nào cũng không vào, cuối cùng vẫn là mẹ Hạ ký tên.

Lúc này chị dâu ba của Chu Cẩm Vũ nói “Chú năm, chú lại đây ngồi một lát đi, những ca mổ thế này rất nhanh, sẽ ổn thôi.”

Giọng Chu Cẩm Vũ có chút run run, nói “Sao em lại cứ như nghe thấy Hạ Chân Ngọc đang kêu đau vậy, có phải có chuyện gì rồi không?”

Chị cả nói “Chân Ngọc sinh mổ chứ có phải sinh tự nhiên đâu, bị gây tê rồi làm sao mà kêu đau được? Hơn nữa người trong phòng mổ đâu hết rồi, chú nghe thế nào được, tự chú tưởng tượng ra thôi. Chú năm, tới ngồi cạnh chị đi, đừng nghĩ linh tinh nữa!”

Chờ hơn một giờ sau, chị dâu hai nhìn thấy cơ thể Chu Cẩm Vũ vẫn luôn run nhè nhẹ, có chút căng thẳng quá độ rồi. Vì vậy, cô dứt khoát đứng dậy kéo Chu Cẩm Vũ ngồi xuống, lại nhìn sang bên cạnh thấy lãnh đạo bệnh viện cũng lo lắng muốn chết, liền để họ về văn phòng trước, không cần trông ở đây nữa, nhưng họ không nghe, vẫn ngồi yên đó.

Lại qua hơn 20 phút đồng hồ nữa, cửa phòng mổ cuối cùng cũng mở ra, chân Chu Cẩm Vũ đã có chút nhũn ra, rõ ràng không đứng lên nổi. Nhưng viện trưởng ngược lại còn gấp gấp hơn anh, hỏi “Sao lại lâu như vậy?”

Bác sĩ chủ nhiệm nói “Chúng tôi cũng sợ có gì sơ xuất nên muốn quan sát thêm một chút, cả mẹ và con đều bình an!”

Sau đó, bác sĩ liền cười nói với Chu Cẩm Vũ “Chúc mừng Thị trưởng, phu nhân đã sinh long phượng thai, đều rất khỏe mạnh, bé gái ra trước, thể trọng ...”

Bác sĩ còn chưa nói xong, bên trong đã truyền ra tiếng trẻ con khóc, Chu Cẩm Vũ dường như không nghe thấy gì nữa, nhìn chăm chăm vào cửa phòng mổ, mãi cho đến khi Hạ Chân Ngọc được đẩy ra, liền vội vàng chạy qua hỏi “Bà xã, em có sao không?”

Hạ Chân Ngọc có chút yếu ớt nhưng vẫn cười không nói, nửa người dưới của cô không có cảm giác gì, nhưng ý thức vẫn tỉnh, lúc mổ cũng rất sợ, nhưng bác sĩ muốn cô phải bình tĩnh, quá căng thẳng sẽ đẩy huyết áp lên cao, đến lúc đó sẽ rất nguy hiểm.

Chu Cẩm Vũ cùng Hạ Chân Ngọc trở về phòng bệnh, các y tá ở phía sau cũng đến, liền hỏi ai sẽ bế đứa bé, mọi người đều nhìn nhau. Họ nghĩ thầm, không phải trẻ con lần đầu tiên nhìn thấy ai sẽ yêu thương người đó sao? Cuối cùng chẳng ai dám bế cả, đợi Chu Cẩm Vũ tự bế thì tốt hơn.

Chị cả liền lập tức gọi điện về nhà báo tin vui, long phượng thai, chú năm bỗng nhiên có cả con trai lẫn con gái rồi, Chu lão gia không biết sẽ vui đến mức nào đây!

Hai y tá không thấy ai trả lời đành phải bế hai đứa bé ra khỏi phòng bệnh, mọi người cũng đi theo đằng sau.

Chu Cẩm Vũ hỏi bác sĩ, biết rõ Hạ Chân Ngọc thật sự không sao mới yên tâm. Lúc này y tá mới đến nói Chu Cẩm Vũ bế con, Chu Cẩm Vũ nhìn nhìn đứa bé trong tay y tá không dám bế, Hạ Chân Ngọc cũng không bế được, chỉ có thể để y tá bế theo.

Chu Cẩm Vũ ngồi bên cạnh Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, là long phượng thai đấy! Cha anh có thể tự hào rồi, chẳng ai sánh được với chúng ta hết!”

Hạ Chân Ngọc muốn ngủ cũng không được, chỉ cười cười, vừa rồi trong phòng mổ, bác sĩ đã cho cô nhìn thấy con rồi, cô thấy giây phút này rất kì diệu, tuy rất vui nhưng lại muốn khóc.

Lúc này chị cả Chu Cẩm Vũ đến nói “Lúc này chị đã báo tin về nhà rồi, cha nói đợi đến khi Chân Ngọc khỏe hơn sẽ đến đây thăm! Thật là có phúc, cha vui sướng vô cùng, lại muốn cho hai đứa một căn nhà khác, còn muốn xây cho cháu trai cháu gái một căn nhà thật to mới chịu. Cha còn nhắc chị dặn Chân Ngọc, sau này năm nào cũng phải đến đó ở một tháng mới được!”

Hạ Chân Ngọc cười cười gật đầu đồng ý, Chu Cẩm Vũ lại nói “Chị đừng nói nữa, em không đi, Chân Ngọc đi lâu như vậy sao được? Ai muốn thăm thì tự đến mà thăm!”

Chị cả nói “Em tưởng không ai muốn đến thăm à? Nhà mình trong tháng này, đợi Chân Ngọc ra viện đều đến hết, đến lúc đó em sẽ bận lắm đấy!” Nói xong cũng sợ phiền Hạ Chân Ngọc nghỉ ngơi, mọi người đều ra về.

Đợi thuốc tê hết tác dụng, Hạ Chân Ngọc tưởng rằng sau khi mổ nhiều nhất chỉ có chỗ mổ đau, ai ngờ bây giờ cơ người cũng là cả một quá trình khiến cô đau không chịu nổi, nhưng Hạ Chân Ngọc vẫn chịu được, cô cũng không muốn làm khổ người khác, chỉ trừ một người!

“Anh chạm nhẹ thôi không được à, ngoài chỗ mổ ra, giờ cơ người cũng đau muốn chết! Em muốn ăn cơm, anh mau mang đến đây đi! Chỉnh cái giường thôi cũng không xong, anh đừng đụng vào, vết mổ sẽ đau đấy!” Hạ Chân Ngọc cau mày không ngừng lầu bầu.

Chu Cẩm Vũ trán đầy mồ hôi, bây giờ anh làm gì cũng không đúng, muốn tìm y tá nhưng Chân Ngọc không cho. Anh chỉ có thể tự điều chỉnh độ cao của giường bệnh, một lúc sau lại muốn Hạ Chân Ngọc ăn cháo, nhưng làm thế nào cô cũng không vừa ý, nha đầu kia đúng là biết cách làm khổ người khác!

Hạ Chân Ngọc có chút tủi thân nói “Em đói sắp chết rồi, sao lại chỉ cho em ăn cháo?”

Chu Cẩm Vũ dỗ dành nói “Bác sĩ nói, bây giờ em cố gắng không ăn đồ có dầu mỡ, hệ tiêu hóa của em vẫn còn yếu, ăn nhiều dầu mỡ sẽ không tốt cho cơ thể! Em xem, anh cũng không ăn mà, em ăn gì anh ăn nấy, vậy còn không được à?”

Hạ Chân Ngọc không nói gì nữa, nhưng chưa đầy một lát sau đã nói không thoải mái, Chu Cẩm Vũ đành phải tiếp tục giúp cô xoay người đổi vị trí.

Đợi đến khi ra viện về nhà, chị cả Chu Cẩm Vũ đã tìm thím Nguyệt và một người giúp việc chuyên chăm sóc mẹ con Hạ Chân Ngọc.

Mẹ Hạ nói với con gái “Chân Ngọc à, không phải mẹ nói gì con đâu, nhưng con sinh xong rồi sao vẫn không ngừng làm khổ Cẩm Vũ thế? Con cũng không chịu nhìn một chút xem, nó gây đi bao nhiêu, ở bệnh viện mẹ không tiện nói, về nhà rồi con nên sửa đổi đi nhé!”

Hạ Chân Ngọc nói “Con cũng không muốn thế, nhưng con vừa nhìn thấy anh ấy đã muốn sai khiến rồi, nếu không con sẽ rất chán!”

Lúc này Chu Cẩm Vũ đi vào, nói “Mẹ, mẹ không cần lo đâu! Chân Ngọc vừa sinh con xong, cũng khổ không ít, nhất định cô ấy sẽ cảm thấy rất tủi thân, con dỗ cô ấy một chút là xong ấy mà.”

Mẹ Hạ trừng mắt nhìn cô rồi đi ra ngoài.

Chu Cẩm Vũ đi qua hôn Hạ Chân Ngọc, nói “Bà xã, có phải em muốn làm nũng với anh phải không? Em yên tâm, tất cả phụ nữ trên đời đều không bằng em, đừng ghen tị!”

Hạ Chân Ngọc liếc nhìn Chu Cẩm Vũ mới lên tiếng “Ai ghen tị! Em chỉ cảm thấy em chịu khổ nhiều như vậy, anh lại chẳng sao cả, không công bằng chút nào, em phải tra tấn anh mới được!”

Chu Cẩm Vũ cười nói “Anh bây giờ còn chưa giống bị tra tấn à? Mỗi ngày anh đều thấy nhưng không được ăn, ngày nào cũng sống như hòa thượng, em còn cần phải tra tấn nữa chắc?” Vốn anh đã hỏi bác sĩ, sau ba tháng là có thể quan hệ, nhưng biết Hạ Chân Ngọc sinh đôi, anh có muốn cũng không dám.

Hạ Chân Ngọc nghe xong, nói “Anh còn cảm thấy oan ức lắm à? Anh nhịn không được thì đi tìm người khác, còn sợ gì chứ?”

Chu Cẩm Vũ chịu thua nói “Sao thế được? Trong mắt anh chỉ có vợ anh thôi, còn ai anh cũng nhìn không lọt, chồng em tuy khó chịu nhưng đôi khi thừa dịp em ngủ cũng mượn tay em dùng một lát, em không có cảm giác gì à?” Nói xong, anh cười ha ha mấy tiếng.

Hạ Chân Ngọc cắn răng nói “Anh thật vô lại, anh không có tay à? Hơn nữa, anh còn không nói cho em biết! Có phải em không rửa tay mà đã ăn điểm tâm phải không?” Nghĩ đến đây Hạ Chân Ngọc hận không thể cắn cho Chu Cẩm Vũ một cái.

Chu Cẩm Vũ cười nói “Dùng tay cảm giác sao giống tay em được? Anh cũng không gấp, chờ em khỏe lại, để xem anh sẽ trị em thế nào. Bây giờ thì tùy em giãy vò đấy!”

Hai người nói chuyện cả buổi đến khi Hạ Chân Ngọc mệt, Chu Cẩm Vũ thấy cô ngủ rồi mới đi ra ngoài.

Những ngày tiếp theo, hai đứa bé căn bản không quấy gì Hạ Chân Ngọc, vì không đủ sữa ăn nên phải uống sữa bột. Hơn nữa theo như thím Nguyệt nói, chưa thấy đứa trẻ nào hiểu chuyện như vậy, bình thường ngay cả khi tỉnh cũng không khóc, càng lớn càng ngoan, mắt giống Hạ Chân Ngọc, nhìn đã thích rồi.

Qua một tháng, Chu Cẩm Vũ cũng không sa thải thím Nguyệt, nói để cho họ làm 2 tháng nữa, đợi đứa bé lớn hơn sẽ tìm bảo mẫu. Hạ Chân Ngọc cũng chẳng bé con được mấy, nhưng nhìn cô khôi phục lại vóc dáng, trong lòng anh càng ngày càng thích.

Hôm nay Hạ Chân Ngọc dậy sớm, muốn tự mình cho con uống sữa, thím Nguyệt đưa bình sữa đến, kết quả Hạ Chân Ngọc vẫn nhất quyết cho con gái uống. Lúc này Chu Cẩm Vũ cũng đến, mau chóng bế con nói “Haizzz, con gái hôm nay phải chịu khổ rồi, để cha xem nào, có phải là sặc khó chịu rồi không? Mẹ con sao mà cho con uống sữa được, con gái phải phạt mẹ rồi, có đúng không? Ừm, phạt mẹ đi làm điểm tâm đi!” Nói xong anh ôm con gái nhìn Hạ Chân Ngọc cười xấu xa.

Hạ Chân Ngọc hôn con trai trong lòng thím Nguyệt, cũng cười nói “Đúng rồi, nên phạt em. Như vậy đi, em phạt chính mình không ăn điểm tâm là được chứ gì.”

Nói xong cô đi thẳng về phòng, Chu Cẩm Vũ giao con gái cho thím Nguyệt, đi theo Hạ Chân Ngọc vào phòng ngủ, nói “Bà xã, em không thể tự phạt thế được, phải ăn điểm tâm.”

Hạ Chân Ngọc nói “Thế cũng là phạt mà, như nhau cả.”

Chu Cẩm Vũ đi lên trước ôm chầm lấy Hạ Chân Ngọc, nói “Em làm thế có phải phạt mình đâu mà là phạt anh đấy chứ? Anh nấu em cũng không ăn sao? Em ăn đi mà.”

Hạ Chân Ngọc cười khanh khách không ngừng, nói “Ừm, em thích ăn đồ anh làm, anh nói xem sao anh nấu ăn càng ngày càng lên tay thế?”

Chu Cẩm Vũ ôm chặt Hạ Chân Ngọc nói “Đồ xấu xa, anh nấu cơm cho em lâu thế rồi cơ mà? Hơn nữa huấn luyện một tháng nay muốn không ngon cũng không được, trong phòng làm việc của anh bây giờ sách dạy nấu ăn nhiều như bách khoa toàn thư rồi đây này!”

Hai tay Hạ Chân Ngọc cũng đặt lên eo Chu Cẩm Vũ, tựa vào lồng ngực anh nói “Cho tới tận bây giờ, chỉ có anh nhường nhịn em, bao dung em, em biết có rất nhiều chuyện em làm không tốt, em sẽ cố gắng thay đổi.”

Chu Cẩm Vũ ôm Hạ Chân Ngọc trong ngực, nói “Ai bảo anh nể em, đều là anh tự chuốc lấy thôi, không chịu thua sao giữ em lại được? Anh chưa từng đối xử với ai tốt như vậy, nhưng cảm giác này thật sự rất đặc biệt. Chân Ngọc, chỉ cần em có thể dành nhiều tình cảm cho anh, vui đầu vào lòng anh, với anh thế là

đủ rồi! Bây giờ anh đã có em, có hai con, anh không cần gì khác nữa, chỉ cần em và con khỏe mạnh, anh cũng chẳng mong cầu gì hơn!”

Hạ Chân Ngọc cảm động, vành mắt đỏ lên, cô cảm thấy mình phải may mắn đến nhường nào mới có thể khiến một người đàn ông như Chu Cẩm Vũ phải trả giá vì cô nhiều như vậy!

Lúc này Chu Cẩm Vũ lại vừa cười vừa nói “Nhưng mà em vẫn nên thay đổi. Ừm, ví dụ như tâm tình với anh nhiều hơn một chút, ví dụ như chơi nhiều trò đen tối trên giường hơn một chút, hoặc ví dụ như em có thể chủ động hôn cái này một chút thì tốt hơn!” Nói xong, anh kéo tay Hạ Chân Ngọc đè lên phía dưới của mình.

Hạ Chân Ngọc vừa thẹn vừa xấu hổ rút tay về, nói “Em vừa nói anh không đứng đắn chưa được bao lâu mà! Dê xôm, suốt ngày nghĩ mấy chuyện này!” Vừa nói cô vừa dùng tay véo lên lưng Chu Cẩm Vũ.

Chu Cẩm Vũ ngã lên giường, định chạy sang bên kia giường tránh Hạ Chân Ngọc, ai ngờ Hạ Chân Ngọc nhanh hơn, thoáng cái đã ngồi trên bụng anh, vừa véo vừa hỏi “Anh còn muốn nữa hay không?”

Chu Cẩm Vũ vừa buồn vừa đau, cười đến co rút cả người, cầm lấy tay Hạ Chân Ngọc nói “Bà xã, bà xã ngoan! Anh không dám nữa, không dám nữa, em mau đứng lên đi, anh sắp thở không nổi rồi!”

Hạ Chân Ngọc cười lớn nói “Hóa ra anh sợ buồn như vậy! Ha ha, sau này em sẽ không sợ anh nữa!”

Chu Cẩm Vũ để mặc Hạ Chân Ngọc ngồi trên người mình, nói “Em sợ anh từ bao giờ thế? Anh cũng không muốn em sợ anh! Chân Ngọc, anh chỉ muốn em có thể sống với anh cả đời, chúng ta cùng nhau nuôi con khôn lớn, thấy chúng kết hôn lập gia đình, đến lúc đó chúng ta sẽ bế cháu trai, cháu gái, có được không?”

Hạ Chân Ngọc nhìn Chu Cẩm Vũ, sau đó cúi đầu hôn lên môi anh, khẽ nói “Nếu anh không thay lòng, em cũng sẽ không đổi dạ. Bây giờ, chúng ta chơi trò đen tối đi, chú nhé!”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ca-hon-nhan>